

Ata yurdunun "Hacı Ata"sı

Hüseyin Gülerce 2005.08.05

Tacikistan'ın başkenti Duşanbe'ye yaptığımız bir günlük ziyaretin notlarını dün yazmıştım. Bugün de Taciklerin "Hacı Baba", "Hacı Ata" dedikleri Hacı Kemal Erimez'i yazmak istiyorum.

Tacikistan Dışişleri Bakanı Sayın Talbek Nazarov ile yediğimiz akşam yemeğinde kendisinden "Rahmetli Hacı Kemal Erimez"le ilgili hatıralarınızı anlatır mısınız?" ricasında bulundum. Heyetimiz pür dikkat kesildi. Hüzünlenen Nazarov anlatmaya başladı:

"Bütün işleri ve sözleri doğruluk ve dürüstlüktü. Aşamadığı bir sıkıntısı olunca beni arardı. Doğrudan bana gelirdi. Ne yaptı etti beni okula götürdü. Heyecanla okulu gezdirdi. Ancak bir çocukta olan enerji, bir gençte olabilecek heyecanı beni şaşırttı. Ben Türkiye'ye ne zaman gitsem o haber alır, gelir beni bulurdu. Alışverişte illa bana bir şey almak isterdi. Oysa ben Hacı Kemal'in kalbini almak isterdim. Hanımından sonra evli olan kızı da vefat edince bana dedi ki: 'Ben artık yalnız bir adamım, ömrümü yeni nesillerin yetişmesi için adamak istiyorum.' Son rahatsızlandığında Duşanbe hastanesine yatırmışlar. Ziyaretine gittim. Kendi derdini unutmuş, bana diyor ki: 'İyileşince inşallah, bu hastanenin tamir ve tadilatını yapmak istiyorum.' Ömrü yetmedi. Böyle insanlar cennetlidir."

Kim bu Hacı Kemal Erimez? 22 Nisan 1926'da Samsun'un Havza ilçesinde dünyaya gelmiş. Daha sonra Aydın ve İzmir'de yaşamış. Kabına sığmayan bir insan. Gençlik yıllarında Aydın İncirlioğlu'da ilk defa mehter takımını kurmuş. İlk gösteride sevincinden mehterin önünde yürümüş. Bir hizmet arayışı içinde. Rahmetli Adnan Menderes gelirken o koşturmuş. Hali vakti yerinde. Süleyman Demirel'i bahçesinde ağırlamış. Muhterem Fethullah Gülen'in eğitimle alakalı birkaç sohbetini dinleyince dünyası değişmiş. Dükkanlarını, hatta evini bile satmış. Talebeye burs verme, okullar açma gayretlerinin öncüsü olmuş. Gönüllüler hareketinin artık her hamlesinde alinteri, emeği var. Dur durak hiç bilmemiş. Okullar yurtdışına açılınca öne düşmüş. Işık süvarilerinin önünde Orta Asya'ya, bu aziz milletin vefasını gösterme adına en önce o gitmiş. 80 bin kişinin hayatını kaybettiği Tacikistan'daki iç savaşta oradan ayrılmamış. Tursunzade Lisesi'nin kalorifer dairesinde yatmış, yağan mermilere aldırmamış.

Muhterem Fethullah Gülen kendisinden bahsederken bir yerde şöyle diyor: "Tabii hemen ilave edeyim ki, belki 55 yıldır yürümeye çalıştığım bu yolda hiçbir zaman tek başıma kalmadım. Hacı Kemal Erimez gibi sahabe döneminin Ebu Bekir'lerini hatırlatan, mal ve canları ile bu kervana katılan o kadar çok insan tanıdım ki, bunların toplamı gönüllüler hareketini ortaya çıkardı."

13 Mart 1997'de 71 yaşında vefat etti. 14 Mart'ta Fatih Camii'nde cenaze namazını Fethullah Gülen Hocaefendi kıldırdı. Aralarındaki muhabbet, hürmet ve bağlılık bana hep öteleri hatırlatmıştır.

Zaman Gazetesi'nin şimdiki binasının harcında da emeği ve hizmeti vardır. Gazetede yöneticilik yaparken kendisini daha yakından tanıma fırsatı da buldum. Yanında daha fazla bulunmak ister, onunla daha çok sohbet etmek isterdiniz.

Şimdi o ata yurdumuzun "Hacı Ata"sı. Üzerine titrediği fidanlar boy salıyor. Tacikistan Dışişleri Bakanı Nazarov'un ümit, sevinç ve gururla söylediği söz bir bakıma onun ruhunu da şâd ediyordu: "Türk okullarından mezun olmuş öğrenciler bugün devletimizin çeşitli kademelerinde çalışmaktadırlar."

Bâki kalan bu kubbede hoş bir sâdâ imiş...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkiye, çetelere teslim, öyle mi?

Hüseyin Gülerce 2007.06.21

Türkiye, seçim sandığına bir hesaplama ile gidiyor. Devletin içine sızmış, hukuksuzluğun batağında pervasızlaşmış çetelerden kurtulabilecek miyiz?

Bu soru hayattır. Zira Amerika'da, yine pervasızlıkta bu çeteleri geçen sözde düşünce kuruluşlarında, ülkemizle ilgili kanlı senaryolar tartışılırken, bu çetelerin varlığı son derece tehlikelidir.

İşin hafife alınacak tarafı hiç yok. On yıl önce Susurluk'ta bir kamyon kazasında varlığı alenî hale gelen çeteler, Meclis'te kurulan komisyonlara rağmen bir türlü adalet ününde hesaba çekilemediler. Kimse onlara ilişemedi, dokunamadı. Bu onları cesaretlendirdi. Ve şimdi kanlı senaryolarla hazırlanmak istenen bir darbe ortamında yeni rollere soyunuyorlar. İstanbul Ümraniye'de bir gecekondu da bulunan 27 el bombasıyla ilgili soruşturma kapsamında önceki gün bir emekli yüzbaşı ile bir emekli astsubay tutuklandılar. Aynı olayla ilgili daha önce de bir emekli astsubay tutuklanmıştı. Bombalar, Cumhuriyet Gazetesi'ne atılan bombalarla aynı. Bombalama olayına ismi karışan ve Danıştay saldırısını yapan kişi, "gizli örgüt" üyesi olmakla suçlananlarla daha önce birlikte olmuş biri. Hepsisi de değişik fotoğraf karelerinde emekli Tuğgeneral Veli Küçük'le yan yana. Yine önceki gün Ankara'da ortaya çıkartılan yeni bir mafya olayına, Susurluk'un baş aktörlerinden Sedat Bucak'ın adı dahil oldu. Ve tabii yine Veli Küçük ismi...

Şimdi ortada, Emniyet Genel Müdürlüğü eski İstihbarat Daire Başkanı Hanefi Avcı'nın, TBMM Susurluk Komisyonu'na verdiği ifadede yer alan bir tablo var: Emniyet, MİT ve Jandarma istihbaratı içerisinde ayrı ayrı teşekkül ettirilen gruplar yasadışı faaliyetlere giriştiler. Bunlar Susurluk'ta, Ankara'daki Sauna ve Atabeyler operasyonlarında, gecekondu da bulunan el bombalarının ardında karşımıza çıkıyor. Şemdinli'de, Danıştay saldırısında, Trabzon'da, Malatya'da işlenen papaz cinayetlerinde, İstanbul'da Hrant Dink suikastında hemen onlar hatıra geliyor. Sonra Uğur Mumcu'nun öldürülmesiyle başlayan faili meçhuller zincirini hatırlamıza getiriyorlar.

Silah ve bayrak üzerine ölmek ve öldürmek yeminleri ediyorlar. Bir ulusalcı dalga ile özdeşleşiyor ve kaynaşıyorlar. ABD'deki yönetimin mimarları neoconlar bu ulusalcı dalgayı, "karanlıklar"ın hâkim olduğu değişik "düşünce kuruluşları"nda destekliyorlar, gizli kapaklı görüşmelerde bunlara destek ve ümit veriliyor. AK Parti karşıtlığı üzerinden Türkiye Irak batağına, yerli çetelerin figüran olduğu daha büyük bir proje ile çekilmek isteniyor. Asıl görülmesi gereken fotoğraf budur.

Amerika artık Irak'ta tutunamaz. Bush dönemi biter bitmez Amerika bölgeden çekilecektir. Ancak bölgeden çekilirken, Bush yönetimi, yakıp yıktığı Irak'ın bütün harabelerini ve kapanmamış hesaplarını Türkiye'nin üzerine yıkmak istiyor. Neyin karşılığında? Siyaseten gözü dönmüş, iktidar gücünü, demokrasiyi yıkmaya pahasına ele geçirmeye kararlı adamlara darbe fırsatı bahşetme karşılığında...

İşte "ulusalcılar" onun için millî değiller, milliyetçi hiç değiller.

İşte cinayetler, bombalamalar, el bombaları ile çeteler onun için yeniden sahne aldılar.

Silahlı Kuvvetler'i yıpratmak, ordunun bünyesine ikilik sokmak, milletin gözbebeğini, bizi biz yapan değerlere karşıymış gibi göstermek de oyunun parçası; milletini seven, vatanını, bayrağını seven bu oyuna gelmez.

Bir seçim sürecindeki hesaplaşmayı; hükümet, yargı ve Silahlı Kuvvetler, hukukun ve demokrasinin yanında durursa kazanabiliriz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Güneydoğu için yeni bir atak

Hüseyin Gülerce 2007.11.29

Gülen Hareketi bir gönüllüler hareketi. Özü, bütün dünyayı yeniden insanlığa uyandırmak. Evrensel insanî değerlerde buluşarak yeni bir insanî dirilişi, çatışma yerine barışı sağlamak.

Hareket iki ana koldan ilerliyor: Eğitim ve diyalog faaliyetleri. Hem ülkemizde, hem de bütün dünyada, evrensel barış adına huzur adacıkları, barış köprüleri, dalgakıranlar inşa ediliyor. Nerede yangın varsa -ki yanmayan ülke, bölge yok zaten- bu gönüllüler ordusunun muhabbet fedaileri, birer "maneviyat itfaiyecileri" olarak oraya koşuyorlar.

Bizim Doğu'muz, Güneydoğu'muz da yanıyor. Son terör saldırılarından sonra yangın neredeyse bütün ülkemize yayılıyordu. Peş peşe gelen şehit cenazeleri millet olarak bizi ayağa kaldırdı. Ama bir şey daha oldu. Provokasyonlarla bir Türk-Kürt çatışması için bu defa daha acımasız bir saldırı başlatıldı. Bazı işyerleri hedef gösterilerek kitleler provoke edildi.

Fethullah Gülen, bu tehlikenin çok önceden farkındaydı. Onun tavsiyeleri ile Doğu ve Güneydoğu için eğitim faaliyetleri yirmi yıl öncesinden başlatılmıştı. Van ve Diyarbakır başta olmak üzere bölgede özel okullar, dershaneler açılmıştı. Son yıllardaki okuma salonları ile maddi imkânı olmayan on binlerce öğrenciye derslerinde yardımcı olunuyordu. Batıda okuyan Doğulu ve Güneydoğulu öğrencilere tahsil yardımı ve barınma ihtiyaçları için özellikle sahip çıkılıyordu.

Bölünmemenin, kardeşliğin lafını etmek kolay; ama onu fiiliyata geçirmek, gerekeni yapmak zordur. Sayın Gülen, son terör saldırılarının ardından yeni bir atak çağrısında bulundu. 12 Kasım 2007 tarihli sohbetinde gönüllere girmenin önemini bir daha hatırlattı ve yeni dinamiklerden söz etti.

Önümüzdeki Kurban Bayramı'nda imkânı olanların kurbanlarını o bölgelere giderek kesmelerini tavsiye etti. Yerel derneklerin, hayır kurumlarının tespit ettiği muhtaç insanlara etlerin bizzat ayaklarına gidilerek dağıtılmasının gönülleri yumuşatacağını belirtti. Ve yeni bir şey söyledi: "Ben diyorum ki şu ana kadar bu yardımlarla ve kurbanla kaç insana ulaşıldıysa; o insanları bir de evimizde misafir etmek suretiyle bu dostluğu derinleştirelim. Onların gönüllerine girelim. Doğu ve Güneydoğu ile kardeş kentler, kardeş belediyeler ve kardeş köyler tesis edelim.

"Sadece Doğu'ya gitmek mesele değil. Şimdi İstanbul, Mersin, Antep gibi yerler Güneydoğu'dan gelen insanlarla dolu. Belki önce buralardaki insanlara ulaşmak gerek."

Sayın Gülen yeni bir seferberlik çağrısı yapıyor. Gayret ve himmetlerin artmasını, hızlanmasını arzu ediyor. Yangına daha acil bir müdahale gerekiyor. İnsaflı bölge halkı üzerinde eminiz bu yardımlaşmaların, civanmertliğin tesirleri büyük olacaktır. Vatani parçalamak için silaha sarılanlara karşı elbette silah kullanılacak, suççu, suçluyu, katilleri övenlere karşı Meclis elbette tedbirlerini alacak. Ancak gönülleri fethetmek, yeni nesilleri

eğitime, okumaya yönlendirmek meselesi, kalıcı çözümdür. Bölge insanımızı ebediyen kazanma yoludur. Gönüllere girmek, güven kazanmak demektir. Hangi anne-baba çocuğunun dağa çıkmasını ister? Çocuklarını güvendikleri eğitim gönüllülerine seve seve teslim ederler. Dağa çıkışın yolu da böyle kesilir.

Bizim ayrılığımızı silah tüccarları istiyor. Uyuşturucu sektörü istiyor. Dıştan Türkiye'nin bölünmesini planlayanlar istiyor. Fevkaladeden müdahalelere zemin hazırlamak isteyenler bu yönde tahriklerde bulunuyor.

Bölge halkı, son seçimlerde teröre tavır koyarak, hizmet ve barış istediğini açıkça ilan etti. Bir yandan hükümet, bir yandan gönüllüler, yakaladığımız tarihî fırsatı değerlendirmek zorundayız...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yarım demokraside yarım adalet bile olmaz

Hüseyin Gülerce 2008.01.24

Adına ister türban sorunu, ister başörtüsü meselesi densin, bu konu artık kalıcı bir çözüme kavuşturularak Türkiye'nin gündeminden çıkmalıdır. Hele hele siyasetten, bir siyasî malzeme olmaktan mutlaka kurtarılmalıdır.

AK Parti'nin yüzde 47'lik seçim başarısından sonra belli bir çevre yenilmişlik psikolojisi ile hareket ediyor. Rövanşist duygulara da en fazla onlar sahip. Demokrasi içerisinde rövanş almak için de yakın vadede onların lehine bir imkân görünmüyor. Şimdi tek çabaları, konuyu laiklik üzerinden bir rejim meselesine dönüştürüp "hassas çevreler"i devreye sokmaktır. Olmuyorsa, "hâkimler devleti"yle de idare edilebilir... Cumhurbaşkanlığı seçiminden beri tansiyonu düşürme ve millet çoğunluğunun beklentileri yönünde doğru bir politika izleyen MHP'ye de bu yüzden kızıyorlar. Seçimlerden önce umdukları MHP'yi bulamayınca öfkeleniyor ve saldırganlaşıyorlar.

Başörtüsü konusunu, laikliğe karşı bir senaryonun parçası yapmaya kalkmak en büyük insafsızlıktır. Çünkü Türkiye'de kendilerini dindar kabul eden insanların (ki yüzde 60 böyle kabul ediyor) laiklikle bir sorunu yoktur. Sol siyasî kulvarda bugüne kadar en fazla oyu alan Bülent Ecevit, bu gerçeği gördüğü için "inançlara saygılı laiklik" demiş, yani dine soğuk durma yaklaşımını terk ederek daha geniş kitlelerle kucaklaşmıştır. Laiklik, din düşmanlığı olarak anlaşıldığı sürece problemdir. Dinini yaşamak isteyen makul çoğunluğu, "gerici", "yobaz" diye niteleyip potansiyel tehlike görenler ve gösterenler, bu ülkede gerilimin, çatışmanın ve huzurun en büyük düşmanıdır.

Kim anket yaparsa yapsın, başını örten insanlar, yüzde 97 oranında, dinin gereği olarak böyle giyindiklerini söylemektedir. Başlarını bağlama şekli de kendilerine yakışanı örtmekle ilgilidir. Üniversitede okuyan pek çok öğrenci, başlarını bağlama tarz ve şekillerinde ısrarcı da değildir. Yani bir siyasî simgeden bahsedenler, samimi iseler alternatif bağlama şekilleri sunabilir, modacıları konuyla ilgilenmeye de davet edebilirler. Bunca baskıya, aşağılamaya rağmen başlarını örten gençler asla kanunları çiğnememişse, birilerinin çok beklediği birtakım çatışma alanları ortaya çıkmamışsa, bu, mağdurların sadece çözümden yana olduklarından, gösterdikleri sabırdan ve iyi niyetlerinden dolayıdır.

Bu mesele bir temel insan hakları ve özgürlükler meselesidir. Hükümet cenahı da bu yaklaşımda ısrarcı olmalıdır. Ancak "sadece kendisine demokrat" eleştirilerinin muhatabı olmama hassasiyeti de önemlidir. Başörtüsü konusundaki demokrat tavrımızı hepimiz, önümüzdeki her meselede sergileyebilmeliyiz. Neden Hrant Dink cinayetinde emniyet ve güvenlik güçlerinin pervasızca tutumlarına seyirci kalınmaktadır? Rahip cinayetleri, Hristiyan katliamları, bunların hepsi bu hükümet döneminde çözülemezse, hangi dönemde çözülecektir? Devleti esir almaya çalışan çetelerin hakkından, bu dönemde gelinemeyecekse, ne zaman gelinecektir? İnsan haklarını, devletin güvenliğine feda etmeye hazır, "gerektiğinde ben hukuk mukuk dinlemem" diyen bir yargı zihniyetiyle, Türkiye'de hukukun üstünlüğü sağlanamaz. Demokratikleşme; rejimin muhafızlığına soyunmuş hukuk teknisyenleri ile değil, "adalet devletin temelidir, adalet varsa bir devlet güçlenir, onun için benim tek önceliğim adalettir, ben adaletin hâkimiyim" diyen yargı mensupları ile gerçekleşir.

Yarım demokraside, yarım adalet bile olmaz. Yarım imam dinden, yarım doktor candan, yarım yargıç bu milleti devletten eder. Yüzde 47'yi dillerine dolayıp çoğunluk baskısından dem vuranların, hükümeti sindirmeye çalıştıklarını ve aslında "bizim doğrularımızdan başka doğru yoktur, siz de nereden çıktınız?" dediklerini hepimiz biliyoruz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Özal'ı tuzağa düşürdüler, sıra MHP'de...

Hüseyin Gülerce 2008.02.28

Üniversitelerde başörtüsü problemi 20 yıldır devam ediyor. Rahmetli Özal, ikinci başbakanlığı döneminde bu problemi çözmek için adım attı. 10 Aralık 1988'de 3511 sayılı kanun TBMM'de kabul edildi. Kanunun 2. maddesi şöyleydi:

"Yükseköğretim kurumlarında, dersane, laboratuvar, klinik, poliklinik ve koridorlarında çağdaş kıyafet ve görünümde bulunmak zorunludur. Dinî inanç sebebiyle boyun ve saçların örtü veya türbanla kapatılması serbesttir."

Rahmetli Özal cesurdu. Pek çok tabuyu yıkmıştı. Gözü karaydı. Muhtemelen bu özgüven, onun, tuzağı görmesini engelledi. Demek karşındakileri iyi tanııyordu. Onların; içinde "dinî inanç sebebiyle" ifadesi bulunan bir kanunu bahane ederek, üniversitelere sürekli bir başörtüsü yasağı getirmek için en önemli kozu ele geçireceklerinin hesabını yapamamıştı.

Nitekim öyle oldu. Cumhurbaşkanı Kenan Evren bir hafta sonra 4 Ocak 1989'da kanunun iptali için Anayasa Mahkemesi'ne başvurdu. Evren, başvurusunda, "başı kapalı öğrencilere lâikliğe aykırı bir biçimde imtiyaz tanındığı"nı söyledi. Anayasa Mahkemesi, iptal başvurusunu iki ay içerisinde, 7 Mart 1989'da sonuçlandırdı ve 3511 sayılı yasanın 2. maddesini Anayasa'ya aykırı bularak iptal etti.

Şimdi Özal'ın düştüğü tuzağa MHP çekilmek isteniyor. Tuzağın adı halen yürürlükte olan YÖK Kanunu'nun ek 17. maddesidir.

Kısaca özetleyeyim. Anayasa'nın iki maddesi Meclis'te 411 oyla değiştirildi. Başörtüsü probleminin çözümü için bu defa dinî gerekçelerden söz edilmedi. Konu; eşitlik, öğrenim hakkı ve özgürlükler açısından ele alındı. Anayasa'nın 10. maddesi şöyle oldu:

"Devlet organları ve idarî makamları, bütün işlemlerinde ve her türlü kamu hizmetlerinden yararlanılmasında kanun önünde eşitlik ilkesine uygun hareket etmek zorundadır."

42. maddenin de yeni ifadesi şöyle:

"Kanunda açıkça yazılı olmayan herhangi bir sebeple kimse yükseköğrenim hakkını kullanmaktan mahrum edilemez. Bu hakkın kullanımının sınırları kanunla belirlenir."

Ek 17. madde ne diyor: "Yürürlükteki kanunlara aykırı olmamak kaydı ile yükseköğretim kurumlarında kılık kıyafet serbesttir." Yani kanunlarda başörtüsü yasağı yok.

Bu Anayasa maddelerine ve mevcut ek 17. maddeye rağmen CHP, iptal istemiyle Anayasa Mahkemesi'ne gitti. Ama ayaklarıyla gitti. Çünkü Anayasa Mahkemesi bu başvuruya, sadece şekil yönünden bakacağı için yapabileceği hiçbir şey yok. 367 rezaletinden sonra CHP'nin bu başvurusu, en hafif deyişle Anayasa Mahkemesi'ne ve hukuka saygısızlıktır.

Amma, AK Parti ve MHP daha önce ek 17. maddeyle ilgili olarak üzerinde uzlaştıkları metni ele alır ve kanunlaştırırlarsa, işte o zaman Özal'ın düştüğü tuzağa düşeceklerdir. Zira o metinde başörtüsünün nasıl bağlanacağını tarifi var. Yani kanun metnine yine "dinî bir gerekçe" koyarak en önemli kozu kendi elleriyle teslim edeceklerdir.

AK Parti tuzağı fark etti ve sürecin nasıl işleyeceğini görmek istiyor. MHP'nin ısrarı doğru değildir. CHP'nin ve yasakçı rektörlerin ek 17. maddenin değişmesi için MHP'nin gözünün içene bakmaları, aslında "neden tuzağa düşmüyorsun, elimizi kolumuzu bağlıyorsun" kızgınlığındandır... Ben hukukçu değilim. Ama gerçek hukukçuları da tanıyorum. Yargıtay Onursal Başkanı Sayın Sami Selçuk onlardan biri. Dediği şu: Yapılan anayasa değişiklikleri ile yükseköğrenim hakkının sınırları genişlemiştir. Yasa, başörtüsüyle ilgili değildir ama hakları perçinlemiştir. Zaten yazılı hukukta, devrimler arasında kadınların giysileri ile ilgili bir yasal düzenleme, yasak ve buyruk da yoktur.

Dolayısıyla üniversite rektörleri, başörtüsünü, eşitlik ilkesini çiğnemenin bahanesi yaparak suç işliyorlar. Bireysel hak ve özgürlüğe saldırıyorlar, yetkilerini kötüye kullanıyorlar...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Biz seni cephelerde sevdik...

Hüseyin Gülerce 2008.02.29

Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Kuzey Irak'ta yürüttüğü sınırlı kara harekâtını, daha öncekilerden ayıran çok önemli hususlar var. En önemlisi, bu harekât, ordu ile millet arasındaki gönül köprülerini yeniden sağlamlaştırmış, askere olan güveni pekiştirmiştir.

Bu köprüler yıkılmış mıydı? Hayır ama zayıflamıştı. 50 yıldan beri yapılan demokrasi dışı müdahalelerin, millet iradesinin seçtiklerine karşı ters konumlara savrulmaların bunda büyük etkisi olmuştur. İşte son 28 Şubat süreci, 27 Nisan elektronik muhtırası.. herkes kabul etmeli ki millî vicdanda güvenmeler, kırılmalar meydana getirmiştir.

Şimdi kış şartlarında, karlar altında sanki semadan başka yerlerden gelmiş gibi bembeyaz giysileriyle, biz rahat yataklarımızda yatarken soğuklarda, en yüksek rütbelisinden erine kadar Mehmetçiğin fedakârlığı, bizi alıp başka bir iklime götürüyor. Şehit cenazelerinde siyaset kokan tahriklerin yerine o kaynaşmalar, o

Cumhurbaşkanı'ndan, Genelkurmay Başkanı'ndan şehit anaları, babaları, yakınlarına kadar yan yana duruşlar sanki yeni baharlara, bambaşka kapılar aralıyor. Bütün tahriklere rağmen siyasetten, türban tartışmalarından uzak kalan, Meclis iradesini öne çıkaran, devlet içine sızmış çetelerin etkisiz kılınması için hukuku adres gösteren anlayış ve davranışlar, elbette makul çoğunluğun dikkatinden kaçmıyor.

Biz askerimizi kışlada ve cephede seviyoruz. Devlet, vatan, bayrak, ezan, namus ve huzur için en büyük güvencemiz olduğu için seviyoruz. Onun aslî görevleri dışına çıkıp/çıkartılıp yıpratılmasından korkuyoruz, üzülüyoruz, tedirgin oluyoruz, İkinci önemli tespitim şudur.

Kış şartlarındaki bu askerî harekât, silahlı kuvvetlerimizin gücünü, hükümetin kararlılığını göstermesi bakımından dost ve düşmana kuvvetli bir mesajdır. Hükümeti, "kar politikası"na yatmakla, bir şey yapmamakla eleştirenler, nedense şimdi susuyorlar.

Baskın tarzındaki bu inisiyatif alan harekât, aynı zamanda başarılı bir diplomasiyle yürütülmektedir.

Bu harekâtın çok önemli siyasî sonuçları olacaktır. Birincisi, bölgemiz ve Ortadoğu ile ilgilidir.

Amerika Irak'ta bulunduğundan beri, yani 2003'ten beri Türkiye sınır ötesi harekât yapamıyordu. Bu, ABD ile savaşı göze almak demektir. Hatta ulusalcı tahrikçiler bu çılgınlığı bile savundular. Akıllıca yürütülen bir diplomasi ile bırakınız ABD ile karşı karşıya gelmeyi, Kuzey Irak Kürt yönetimini Amerika'ya karşı öfkeliendiren bir işbirliği söz konusudur.

Türk-Amerikan ilişkilerini, daha doğrusu Türkiye'nin gücünü doğru okuyamayan Kürt yönetimi, stratejik noktada Washington'ın kimi tercih ettiğini anlamış olmalıdır. Kuzey Irak'taki Türk askerî gücü, önümüzdeki günlerde Musul ve Kerkük için, Barzani'nin bildiğini okuyamayacağını anlatan kalıcı bir mesajdır. Türkiye artık bölgede askerî gücü ile vardır ve Barzani, Türkiye'nin bugüne kadar gösterdiği sabrın, acizyetten değil, ciddi devlet politikasından kaynaklandığının şimdi iliklerine kadar farkındadır. Türkiye elbette Kuzey Irak ile bundan böyle, PKK'nın ilişkileri bozan varlığından kurtulmuş olarak daha iyi münasebetler kuracaktır. Harekâtın başlamasıyla birlikte Irak Devlet Başkanı Talabani'nin Türkiye'ye resmen davet edilmesinin anlattığı da budur.

İkinci siyasî sonuç, kendi içimizle ilgilidir. Güneydoğu meselesinin -isterse Kürt sorunu densin- çözümü için yeni bir zemin yakalanmıştır. AK Parti'nin bölgedeki yüzde 54'lük seçim başarısından sonra, barış içinde birlikte yaşama adına daha ümitli olacağımız yeni bir döneme giriyoruz. Hükümet, ekonomik, sosyal ve kültürel iyileştirmeler için hızlı davranmalıdır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

CHP, bugünleri de mi görecekti?

Hüseyin Gülerce 2008.03.06

CHP ve MHP'nin, sırf AK Parti'ye muhalefet olsun diye, Türk Silahlı Kuvvetleri'ni bir polemğin içine çekmesi, son derece yanlış ve zararlı olmuştur.

Millî meselelerde bir sorumsuzluk örneği ile daha karşı karşıyayız. Asker, hem de çok zorlu kış şartlarında başarılı bir operasyon yapmış, millet olarak şehitler vermişken ve maharetle bir diplomasi yürütülmüşken siyasî hırsların galebe çalması üzüntü vericidir. Askeri bağrımıza basacağımız yerde, sadece ani bir çekilme kararı verdiği için medyanın tahrikleriyle, birtakım imalarla ona, Amerika'nın dediği ile hareket eden bir ordu muamelesi yapmak insafsızlıktır, kendi kendimize hakarettir.

Bu ülkede maalesef sorumsuz bir medya var. Kamuoyunu manipüle ediyor, olmayanı olmuş gibi gösterip kitleleri tahrik ediyor. Yine sorumsuz strateji uzmanları, emekli askerler var. Ekranlara çıkıp ileri geri konuşuyorlar. Harekâtın planlaması Genelkurmay'da yapıldığı halde "Hedef Kandil" diye manşetler atılıyor. Sonra bunları MHP ve CHP Genel başkanları malzeme olarak kullanıyor. Sayın Baykal parti grubunda gürleyor; "Benim görevim eğer oraya girdiysem o zaman orada işi bitirmek olmalıdır" diyor. Pekiyi iş ne? Siz Genelkurmay'da harekâtın planlamasında var mıydınız? Yani iş neydi de yarım bırakıldı?

Türk Silahlı Kuvvetleri'nin komutanı üstelik basın toplantısı yapmış, açık açık net ifadelerle işin aslını anlatıyor:

"Hedef Zap kampıydı ve Kandil planda yoktu. Burası silahlı terörün beyniydi, bunun için operasyon Zap'ı hedef aldı. Hedefimize ulaştık, hiç zayıtsız geri döndük.

"Medya hedefleri büyüttü. PKK'nın bu operasyonla bitirileceği gibi bir algı yaratıldı.

"Birileri (Baykal), 'ameliyat yarım kaldı, içeride parça bırakıldı' diyor. Operasyonu siz mi yönettiniz? Parça kaldığını nereden biliyorsunuz?"

Konuşan bütün komutanlar adına, silahlı kuvvetler adına en tepedeki insandır. Yalan mı söylüyor? Ona inanmak varken, sorumsuz yayın yönetmenlerinin manşetlerine inanmak, "hayır iş yarım kaldı, birileri istedi operasyon bitti" diye ısrar etmek neyin nesidir?

Amerika istediği için, ABD Savunma Bakanı Türkiye'ye gelip dediği için, Bush konuştuğu için, sanki daha devam edecekmiş de, onların baskısıyla bitirilmiş gibi konuşmak insafla bağdaşır mı? Hele en üst rütbeli komutan, "ABD etkisi ispatlansın üniformamı çıkarırım" dedikten, askerlik şerefini ortaya koyduktan sonra hâlâ "birileri istedi operasyon bitti" demek ne demektir? "Çekilme şekli yanlış" mış. Neden?

Asker önceden 8 günlük bir plan yapmış. Planladığı gibi çekiliyor. O işe yanlış izlenimini veren, Amerikan yetkililerinin, Kuzey Irak Kürt yönetimine yaranma çabalarından doğan sorumsuzluk ve gayri ciddiliktir. Uydudan çekildiğimizi görüp, sanki kendileri demiş de çekiliyormuşuz, intibainı vermek için yaptıkları bir hafifliktir. Bir defa daha harcanmış olma psikolojisine giren Kürt yöneticilere Amerika'nın, çekildiğimizi gördükten sonra; "merak etmeyin biz durduracağız" havası atması, ciddî devlet anlayışı ile bağdaşmaz.

Genelkurmay'ın son açıklamasındaki "seviyesiz" ve "hainlerden daha fazla zarar veriyor" ifadeleri gerçekten çok ağır ifadeler. MHP ve CHP'nin yazılı tepkileri de öyle. Hâlbuki bu saatten sonra sadece sağduyuya ihtiyacımız var. Yanlışta daha fazla ısrarın hiç anlamı yok.

Silahlı kuvvetlerin yıpratılması kimseye fayda sağlamayacağı gibi, milli menfaatlerimize ve Türkiye'nin gücüne zarar verir.

CHP yöneticilerine daha önce yaptığımız tespiti bir daha hatırlatalım: "Atatürk'ün partisi" deyip durmayın, CHP+Ordu=iktidar formülü artık işlemiyor. Lütfen halka dönünüz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Askeri kışkırtanlar bugün öfkeli

Hüseyin Gülerce 2008.03.07

Kalem erbabında sağlam karakter olmalıdır. İlke olmalıdır. Dün AK Parti'ye oy verdiği için halka "bidon kafalılar", "göbeğini kaşıyan adam" diye hakaret edenler ve silahlı kuvvetleri, "Cumhuriyetin ilkelerine sahip

çıkma" için demokrasiye müdahale etmeye çağırınlar, kışkırtınlar bugün perişan haldeler.

Asker, yaptığı harekâtı, planladığı şekilde gerçekleştirdiği çekilmeyi savunuyor diye öfke saçıyorlar, hakaret ediyorlar. Neymiş; AK Parti'yi savunmak askere mi düşmüş?

Belli ki sancılı bir dönemden geçiyoruz. Ama demokratikleşme böyle olacak. Demokratikleşme, samimiyetsizleri, medyadaki cürüfları da kenara sürükleyecek. Türkiye'de statükoyu savunanların, halkın reyini küçümseyenlerin, birtakım korkularla konumlarını kaybetmek istemeyenlerin tek bir arzusu var: Asker ve AK Parti karşı karşıya gelmeli, çatışmalıdır... Türkiye'nin her bölgesinden, hem de her iki kişiden birinin oyunu alan bir parti, ülkenin geleceği, birliği ve iç barışı için bir şans ise, iktidar ile askerin kavgalı olması, karşı karşıya gelmesi kimin işine yarar? Bazı çevrelerdeki ruh halini ve o çevrelerin askere olan samimiyetsiz bakışını belgelendirmek için şu satırları ibretle not edelim:

"Üçüncüsü; Genelkurmay Başkanı... Harekâtı çok güzel anlatıyor. Uzaktan anlattığı az gelince, bu sefer medyayı çağırıp yakından anlatıyor. Ne yapacaksınız? Bizler Türk Ordusu'nun gücünü, yiğitliğini, kahramanlığını zaten biliriz paşam. Sorun o değil. Sorun; ordu, 27 yiğidini vererek kendi görevini yeterince yapmışken, siyasi sorumluluğu da üzerine alıp, AKP iktidarını kurtarmak zorunda mıdır?..

"Son olaylar-tartışmalar bize bir şey öğretti: Fazla kimsemiz yok. Laik Cumhuriyet'i savunmak, ona sahip çıkmak, onu beklemek hiç kimseye bırakılamaz. Ama sorun çıktı... Atatürk cumhuriyetini yıkıp yerine dinci rejim kurmak isteyenler dört bir yanı sardılar. Tepeden tırnağa ele geçirdiler Türkiye'yi. İşte bu noktada kendimizden başka kimseye güvenemeyeceğimizi öğrendik, canımız sıkıla sıkıla, içimiz yana yana. Olsun... Zaten demokrasi sivillerin işi değil midir?" (Bekir Coşkun, Hürriyet)

"İç tehdit sıralaması artık şöyle... Birinci, CHP. İkinci, MHP. Üçüncü, PKK. İlk ikisinin devlete verdiği zarar, öbüründen daha fazlaymış çünkü!" (Yılmaz Özdil, Hürriyet)

"Bu halk sizi çok sevmişti Sayın Büyükanıt... Ülkenin bölünmez bütünlüğünü ve cumhuriyetin niteliklerini korumak ve kollamak olan görevinizi lâıkiyle yapacağınıza inanmıştı... Eğer şahsınıza duyulan bu güvende şimdi bir zayıflama varsa, bunun sorumlusu bizzat sizsiniz! Hiçbir siyasetçiyi korumak ya da aklamak değil sizin göreviniz; bizim için "güvence" olmaya devam etmek! "Ben artık güvence olmak istemiyorum" diyorsanız... İşte... O zaman gerçekten çıkarın o üniformayı! Haklısınız... Bunu yapmanız gereken zaman, gelmiş de geçmiş bile!" (Mustafa Mutlu, Vatan) "Kuzey Irak'tan kendi kararımızla mı geri çekildik, ABD baskısıyla mı?.. İşte size yıllarca sürebilecek bir merak... Bush zılgıtı çekince hükümet böyle bir karar vermiş olmasın... Genelkurmay nedense kendisini öne attı. Asker neden hükümetin sorumluluğunu üstlenmek ister gibi hep ön planda?" (Melih Aşık, Milliyet) "Ama Paşam, hükümeti, iktidara geldiği günden beri, hesabını veremeyeceği en ağır badiyeden kurtardığınızı da mı görmüyorsunuz? Değerli paşam; keşke halkın içine girip de ne konuşulduğunu bir duysanız. Kimileri diyor ki "İktidar Paşa'yı Ergenekon çetesi ile ilişkilendirecekti. Paşa da bundan çekindi." Bunun doğru olması tabii ki mümkün değil. Kimileri de "Paşa'nın görev süresi uzatılacak" diyor. Bunları hiç hak etmiyorsunuz sevgili komutanım." (Can Ataklı, Vatan)

İşte medyada, dünün asker tahrikçilerinin ve sırnaşıklarının "manzara-ı umumiye"si budur...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fethullah Gülen'e dokunan yanıyor mu?

Belli bir çevre, her fırsatta Fethullah Gülen aleyhine insafsız bir saldırı kampanyası sürdürüyor. Son olarak Akşam gazetesinin bir haberini aynı gün internet sitelerine, başlığına bile dokunmadan taşıyan Hürriyet, Milliyet ve Vatan gazeteleri, basın meslek ilkeleriyle bağdaşmayan bir gayretkeşlik gösterdiler.

Neymiş: "Fethullah Gülen'e dokunan yanıyor..."muş. Ve sıralıyorlar: Gülen hakkında dava açan eski DGM Savcısı Nuh Mete Yüksel'in Rus kadınlarla alem yaparken çekilmiş gizli görüntüleri ortaya çıkmıştı... Gülen hakkında suç duyurusunda bulunan yazar Ergün Poyraz, Ümraniye'de ele geçirilen el bombaları soruşturması kapsamında tutuklanıp cezaevine konuldu... Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi savcılarında Salim Demirci, mahkemenin beraat kararını, Yargıtay'a başvurarak temyiz etmişti. Onun da Başbakan'a küfür eden konuşmalarının kaseti Youtube'a düştü... Gülen'i izinsiz olarak dinledikleri ortaya çıkan emniyet görevlileri yargılandılar... Adamlar gerçekten yanmışlar ama, kendileri kendilerini yakmışlar... Bu yayınlarla ne demek isteniyor? Gülen'in her yerde gücü var. Kendisiyle uğraşanları dinletiyor... Pekiyi deliliniz ne? Yani Gülen kime, kimlere dinletmiş? Bu konuda elinizde belge var mı? Yok...

MİT, Emniyet istihbaratı, Askerî istihbarat, Jandarma istihbaratı bulsunlar bu dinletenleri. Siz bu kurumlara başvurdunuz mu? Belge istediniz mi? Kendi imkânlarınızla elde ettiğiniz bilgi ve belge var mı? Yok...Yaptığınız meslek ahlakı ile katiben bağdaşmamaktadır. . Yargısız infazdır. Sayın Gülen'i zan altında bırakmaktır. Çamur atmaktır.

Pekiyi siz değil misiniz, "niçin Ergenekon terör örgütü hakkında yazmıyorsunuz?" denilince, "biz hukuka saygılıyız, yargıya intikal etmiş bir konuda yazamayız" diyen? Siz değil misiniz ciddi ciddi hukukun üstünlüğünü savunan? Gülen'in kendisiyle uğraşanları dinlettiği iddianız, yargıya bile intikal etmiş değil. Sadece dedikodu... Hangi vicdanla bir dedikodu için "Gülen'e dokunan yanıyor" diye başlık atabiliyorsunuz? Bu, insafsız bir çifte standart değil mi, büyük ve zalimce bir yargısız infaz değil mi? Sağlık problemleriyle uğraşan, gündeme gelmemek için gözlerden uzak, münzevi hayat yaşayan bir insanla neden bu kadar uğraşılıyor?

Bu sorunun cevabını bu sütunlarda belki yüz defa vermeye çalıştık. Muhterem Gülen; kendi öz değerlerimize sahip çıkarak, çağı doğru okuyarak, evrensel insanî değerlerde buluşmayı, hukukun üstünlüğü ve adalet anlayışı ile ülkemizi uluslararası yarışta öne çıkarmayı hedefleyen fikirlerin, aksiyonların insanı. Milyonlarca seveni, sayanı var. Çatışmayı değil barışı, uzlaşmayı savunuyor. Onun tavsiyeleri ile yüzden fazla ülkede beş yüzden fazla Türk okulu açılmış. Türkçe, tarihimizin hiçbir döneminde olmadığı kadar bir dünya dili haline geliyor. Uluslararası Türkçe olimpiyatları yapılıyor. Diyalog faaliyetleri ile kavga yerine evrensel bir barış için köprüler kuruluyor, hoşgörölü bir insanlık ailesinin genç kuşakları birbirlerini tanıyarak, severek, sayarak birlikte büyüyor.

Böyle bir gönül insanı, ancak iyiliklere, güzelliklere savaş açan, ya da Türkiye'yi sadece kendilerinin sahibi olduğu bir mülk gibi gören, dolayısıyla ezberleri bozulan, "biz asılız, bu ülkede bize sormadan bir şey yapmak kimin haddine?" diye kibirlenen, kontrolünü kaybeden kimseleri, çevreleri rahatsız edebilir.

Ona dokunanın yanmasına gelince. Gülen'e hücum edenler, bu millete fedakârca hizmet eden milyonları üzüyor, kırıyor ve yaralıyor. Mazlumlarla uğraşanlar tarih boyunca çekmişlerdir. Ne demişler; alma mazlumun ahını, çıkar aheste aheste.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Demireller, Kıvrıkoğlular ve Çölaşanlar...

Bu üç isim, bu hafta farklı olaylarla ama özde demokrasiye inançsızlığın örnekleri olarak aynı anda gündeme geldiler.

Sayın Demirel'den başlayalım. Bir dergiye verdiği röportajda, "Türban görüldüğü kadar masum değildir, işte özgürlüktür denecek cinsten bir şey değildir. Şeriat devleti arayan İslamî cereyanların kullandığı araçlardan biridir. Bu meselenin yeniden gündeme gelmesi Türkiye için talihsizliktir." diyor. Ben de diyorum ki; Türkiye için en büyük talihsizlik politikacı Demirel'dir. Türkiye'de muhafazakâr seçmenin iradesine el konulması, yön verilmesi için ısmarlama bir politikacı düşünülseydi, acaba Demirel kadar başarılı olabilir miydi? 1970'li yıllarda kendisi aynen, "bir elinde Kur'an, göğsünde iman, geliyor Süleyman" diye takdim edilmişti. Dindar insanlar her ziyaretine gittiğinde hemen Kur'an'ı açar, onlara ayetler okurdu. İmam hatip açmakla övünür, herkesten dindar görünürdü. Şimdi ise milletin yüzde 80 destek verdiği konuda provokatif konuşmalar yapıyor.

Emekli Genelkurmay Başkanı Sayın Hüseyin Kıvrıkoğlu'na gelince. Diyor ki: "Ben 2 yıl süreyle Hilmi Özkök'ü komutan olarak izledim. Bu izlemelerim sonucunda Genelkurmay Başkanlığı'na irtica ile mücadeleyi daha iyi yapacak birisinin gelmesini istedim."

Kendisinden sonra Genelkurmay başkanı olan emekli Org. Hilmi Özkök ise, bu sözler kendisine hatırlatıldığında; "Ben polemiğe girmek istemiyorum. Türk Silahlı Kuvvetleri'ni incitmek istemem. Kendi görüşüdür" diyor.

Bir defa meslek açısından iki farklı karakter ile karşı karşıyayız. Emekli olduğu halde hâlâ yüz yüze geldiği bir insanı karalamaya devam edenle, ömrünü verdiği kurumu hâlâ gözü gibi koruyan iki komutan var karşımızda.

Sivil iradeyi hiçe sayan, dönemin Başbakan Yardımcısı Mesut Yılmaz'ı rahat ettirmediğini övünerek anlatan Sayın Kıvrıkoğlu, acaba dönemiyle ilgili şu iki sorunun cevabını da verebilir mi?

28 Şubat sürecinde siz "irtica" ile uğraşırken, birileri tam 21 bankayı soyup soğana çevirdi. İrtica ile iyi mücadele ettiğini söyleyen kimi emekli komutanlar da bu bankaların bazılarına yönetim kurulu üyesi oldular. Bu konu sizi rahatsız ediyor mu?

Bugün yürütülen Ergenekon terör örgütü operasyonu ile bazı ordu mensuplarının da bu işin içine katıldıkları iddiaları var. Sizin, görevde iken bu tür bir yapılanmadan haberiniz var mıydı?

Son olarak Danıştay Başsavcısı Sayın Tansel Çölaşan'ın dediklerini hatırlayalım. Menderes ve arkadaşlarının idamını savunan Çölaşan, "Bunlar idam edildiğinde toplumsal bir coşku vardı. 27 Mayıs'ı burada ihtilal olarak görmek hata olur. 27 Mayıs aslında bir devrimdir." diyor. Soralım şimdi:

Bu sözleriniz yüksek yargı mensubu bir insana yakışıyor mu? Kin tutanlar adalet dağıtabilir mi?

Bu ifadeleriniz, hâlâ belli bir ideolojinin esiri olmakla ilgili midir? Siz neyin özlemi içindesiniz?

Bir soru da yargı mensuplarına: Böyle bir hukuk cinayeti karşısında hâlâ eleştiri yapmadınız, kınamada bulunmadınız. Yadırgadığınızı da mı söylemeyeceksiniz?

Son söz: Demokrasi, onu kullanmak isteyenlerden ve demokrasi terbiyesi bulunmayanlardan kurtulmadıkça asla gerçekleşemez...

Bu işin sonu nereye varır?

Hüseyin Gülerce 2008.03.20

Bizim yaşadığımız, dünyada ilk ve tek örnek. Avrupa Birliği üyelik yolunda ilerleyen ve demokratik niteliği kabul edilen bir ülkede, tek başına iktidarda olan bir partinin yargı yoluyla kapatılması isteniyor.

Gerekçe; laiklik karşıtı faaliyetlerin odağı, yani toplanma merkezi haline gelmek.

Bir parti gerçekten, bugün farklılıkların ortak zemini, Cumhuriyet'in demokratik karakteri laikliğin, ortadan kaldırılması için iktidar imkânlarını da kullanarak faaliyet gösteriyorsa, yüzde kaç temsil ederse etsin mevcut Siyasî Partiler Yasası'na rağmen, buna yargının seyirci kalması istenemez/düşünülemez.

Problem şurada. AK Parti bu suçlamayı hak ediyor mu? AK Parti, gerçekten iddia edildiği gibi odak mı?

Konuyu tartışan hukukçulara baktığınız zaman, rejimin hukukçusu olmayan, hukuk tekniğini ve adaleti önde tutmayı ilke edinen isimlerin bu iddialara katılmadığı görülüyor. Sadece iki isimden örnek vermek istiyorum:

Saygınlığı üzerinde kimsenin laf edemediği anayasa hukukçusu Prof. Dr. Ergun Özbudun'un değerlendirmesi şöyle: "AK Parti hakkında laikliğe aykırı hareketlerin odağı haline geldiği düşüncesi şahsi bir düşüncedir. Bunun ispatlanabileceğini sanmıyorum. Çünkü ben öyle görmüyorum.

Sayın Başsavcı'nın iddianamesinde ileri sürülen hususların pek çoğunda ben normal bir fikir hürriyetinin tezahürlerini görüyorum. Laikliğe aykırı bir taraf da görmüyorum. Dolayısıyla bu bir yorum meselesidir. Sayın Başsavcı o şekilde yorumlamış. Aynı beyanları, ben bir demokraside rahatlıkla dile getirilebilecek fikirler olarak görüyorum." İkinci isim, Yargıtay Onursal Başkanı Sami Selçuk. O da şöyle diyor: "Parti kapatmak, demokrasilerde çok ayık, kınanması bir durumdur. Sık yaşanırsa, demokrasi önce yalama olur, sonunda da tükenir. Çünkü parti bir siyasal akımın örgütlenmesidir. Partiyi kapatmakla tüzel kişiyi ölümle cezalandırmış olursunuz. Ama bu ölüm cezası, siyasal akımı, düşünceleri öldürmeye yetmez; ceza sonuçsuz kalmaya mahkûmdur. Bu boşuna çabalardan/düzenlemelerden artık vazgeçmeliyiz."

AK Parti, gerçekten laiklik karşıtı hareketlerin odağı mı? Bu soruya bir başka açıdan da cevap vermeye çalışalım. AK Parti'nin laiklik zeminini, Anayasa'nın değiştirilemez ilkesini yok etmek için çalışmasına, Avrupa seyirci kalabilir mi? Avrupa Birliği'ne üyelik süreci başlatılmış bir Türkiye'de, AB ilkelerinin özünü kabul etmeyen, hatta bunu yok etmeye çalışan bir iktidara Avrupa müsamaha ile bakabilir mi? Buna göz yumar mı? Asla... Tam tersi, AK Parti'nin kapatılma isteğine en büyük tepki AB cenahından gelmektedir.

O zaman soru şudur: Ciddi hukukçuların ve en büyük hassasiyeti/temkini Türkiye'nin üyeliği için gösteren Avrupa yöneticilerinin görmediği tehlikeyi, içeride bir çevre nasıl görmekte ve ortalığı ayağa kaldırmaktadır?

AK Parti kapatılır mı? Bu işin sonu nereye varır?

Dünyada ciddi birer kurum olarak var olan anayasa mahkemelerinden hiçbirisi, bizim Anayasa Mahkememiz kadar ağır bir yükün altına sokulmamıştır. Şu anda üniversitelerde başörtüsüne serbestlik tanıma ve AK Parti'nin kapatılması gibi iki konu Anayasa Mahkemesi'nin gündemindedir. Anayasa Mahkemesi, vereceği kararlarla ya demokratikleşmenin ve istikrarın önünü açacaktır, ya da gelişmeler Türkiye'yi siyasî ve ekonomik bir istikrarsızlığa, daha da tehlikelisi bir kaosa sürükleyecektir. Yargının alacağı onulmaz yara, meselenin bir başka boyutudur.

Bu işin sonunda AB'den kopma, içe kapanma, Batı ekseninden savrulma gibi sonuçlarını hiç tahmin etmek istemediğimiz bir döneme girilecektir. "Yargıçlar Cumhuriyeti" endişelerinin bugünlerde sık dile getirilmesinin sebebi de budur.

En zor zamanlarda milletimizin başına bir inayet eli değmiş, hep sağduyu galip gelmiş, ortak akıl bir çıkış yolu bulmuştur. Temennimiz ve duamız yine tünelin ucundaki ışığın görünmesidir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

O zaman ayakkabınızı da fırlatın...

Hüseyin Gülerce 2008.03.21

Türkiye'de maalesef farklılıklardan bir kutuplaşma icat edildi. Bu kutuplaşma, laiklik militanlarına öylesine at gözlükleri, peşin yargılar ve şablonlar verdi ki, bir barış zemini için ağzınızla kuş tutsanız bile nafiye.

Hâlbuki tehlike, devlet içinden beslenen çetelerle, onların faili meçhul ettikleri cinayetlerle, provokasyonlarla, kamuoyunun etki altına alınmasıdır. Belli grupların gazete ve televizyon yayınları da makul çoğunluğun kafasını karıştırmakta, kutuplaşmayı daha geniş çevrelere taşımaktadır. AK Parti'nin kapatılmasını isteyen laik militan grupların, son çıkışı nedir biliyor musunuz? AK Parti ile MHP yöneticileri, parti kapatmayı zorlaştıracak bir ortak çalışma yapacaklar ya, şimdi dert, bunun önünün nasıl kesileceği. Ve buldukları müthiş dayanak, en az 367 garabeti kadar hukuk dışı bir saçmalık: Anayasa Mahkemesi'nde görülecek bir konuda, yani dava sürerken parti kapatmanın kıstaslarını değiştirecek bir anayasa değişikliği yapılamazmış. Gerekçeleri de Anayasa'nın 138. maddesi. Hâlbuki o maddede denilen şudur: "Görülmekte olan bir dava hakkında Yasama Meclisinde yargı yetkisinin kullanılması ile ilgili soru sorulamaz, görüşme yapılamaz veya herhangi bir beyanda bulunulamaz." Bu madde Meclis'in yasama yetkilerini engelliyor mu? Ne alakası var? Zaten öyle olsaydı Meclis hiçbir zaman kanun yapamazdı. Denilen, mahkemenin yönlendirilemeyeceği, dava içeriği ile ilgili soru önergesi verilemeyeceği, genel görüşme yapılamayacağı, Meclis soruşturması açılmayacağıdır. Anayasa'da parti kapatma ile ilgili maddeler değiştirilirse, bu bir hukuk cinayeti olurmuş. Allah aşkına siz hiç böyle bir şey duydunuz mu? Bugüne kadar yapılmış bütün yasa ve anayasa değişiklikleri esnasında, AB'ye uyum yasaları sırasında, o değişikliklerle ilgili yüzlerce, binlerce dava görülüyor değil miydi? Yeni yasalarla bu davaların pek çoğu düşmüş olmuyor muydu? 2004 yılında yeni bir Türk Ceza Yasası kabul edildi. On binlerce dava düştü. Siz o zaman Türkiye'de değil miydiniz? Açık söyleyelim. Siz bunu hep yapıyorsunuz. 367 meselesinde de yaptınız. Hukuk falan dinlediğiniz yok. Sizin yaptığınız neye benziyor biliyor musunuz? Hani kavgada acizlikten eline ne geçirirse karşı tarafa atanlar var ya.. hani ayakkabısını çıkarır atar, elindeki cep telefonunu fırlatır, kolundan saati çıkarır atar, siz onlara benziyorsunuz... Sonra mevcut Anayasa maddeleri, antidemokratik ise -ki bu 12 Eylül ürünü Anayasa'nın zaten ruhu antidemokratik- o maddelerin değiştirilmesi neden bir rejim tehlikesi oluşturacak? Yani böyle antidemokratik hüviyeti ile sonsuza kadar devam mı etsin bu Anayasa? Ha, daha önce düşünülmeli, savsaklanmamalıydı. Ona itirazım olmaz. Ama şu da var, biz zaten demokratikleşmeyi hep kafamıza taş düşünce, yamaçtan tomruk yuvarlanınca, yumurta kapıya gelince, ya da dışarıdan bir baskı olunca yapmıyor muyuz? Bugün olan da bu... Ancak, bütün şu yaşadıklarımız bize temel problemi unutturmasın. Türkiye'nin temel sıkıntısı şudur: Farklılıklar, fikir ayrılıkları, siyasî ayrılıklar Batı ülkelerinde de var. Neden onlarda bir kutuplaşma olmuyor? Bu kutuplaşma çatışmaya dönüşmüyor da, biz, öteki gördüklerimizi "vampirler, kan içiciler", düşmanlar olarak görüyor ve saldırıyoruz? İster üniversitelerdeki başörtüsü yasağı olsun, ister AK Parti'nin kapatılması talebi olsun, laiklik üzerinden sürdürülen savaş daha ne kadar devam edecek? Bu çetelerle, provokasyonlarla, bürokraside ve medyadaki cemaatçilik anlayışı ile sahi giderek derinleştirdiğiniz kutuplaşmayı nasıl önlemeyi, bitirmeyi düşünüyorsunuz? Savaşta bile yaralıların, ölenlerin

alınması için ateşkes yapılıyor. Bir ateşkes olsa.. birbirimizi dinlemeyi, anlamayı denesek. Konuşsak, birbirimize hoşgörü göstersek. İnsanlık öldü mü?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu nasıl bilgelik?

Hüseyin Gülerce 2008.03.27

Ergenekon soruşturmasında gözaltına alınması, İlhan Selçuk'u, bizim 68 kuşağına yeniden hatırlattı. Cumhuriyet Gazetesi başyazarı, kendi cemaati içinde "İlhan Abi" olarak biliniyor.

Bir kesim onu seviyor, sayıyor ve "bilge" olarak nitelendiriyor. O da onlara kılavuzluk ediyor.

Bilge; bilgili, iyi ahlaklı, olgun ve örnek kimse demek. Acaba İlhan Selçuk nasıl bir bilge? Neyin bilgisi? Neyin örneği? 12 Mart 1971 askerî müdahalesi sonrasında ortaya çıktı ki, sivil ve askerlerden oluşan bir cunta, 9 Mart 1971'de bir darbe ile ülkeye el koymak için yıllarca hazırlık yapmış. Bunların lider kadrosu içinde İlhan Selçuk da var. O yıllarda kendisiyle birlikte hareket eden Hasan Cemal, önceki gün Milliyet gazetesindeki köşesinde açık açık yazdı: "İlhan Selçuk gözaltına alınınca neredeyse kırk yıl öncesine gittim. 1969'u, 1970'i, 1971'i düşündüm. Darbeci ya da cuntacı yıllarımı... Bu işlerin içindeki birçoğumuz gibi ben de mesleğimi o zamanlar devrimci diye tarif ediyordum. Bir araç olan askerî darbe ile 'devrim'in önünü açacaktık çünkü... Öyle inanıyorduk. Gözümün önünden geçip giden filmin karelerinde kimler yoktu ki. Doğan Avcıoğlu'yla İlhan Selçuk vardı, İlhami Soysal'la Uğur Mumcu vardı, Cemal Madanoğlu Paşa'yla birlikte daha nice general ve asker kişi vardı. O tarihlerde 'darbe'nin peşindeydik. Özellikle Ankara'da askerle 'organize işler'in içindeydik. Bize çalışan bazı devrimci gençler sağda solda bomba patlatarak asker için darbe ortamı oluşturunuyordu. "Ordu- gençlik el ele, millî cephede!" mitingleri düzenleniyordu. Bir keresinde, bir arkadaşı tarafından kazayla öldürülen devrimci bir genç için, "Ülkücüler vurdu!" denilerek neredeyse bütün Ankara ayağa kaldırılmış, büyük bir gösteri yapılmıştı. Her şey darbe içindi!

Her şey, 'cahil halk'ın oylarıyla seçim sandığından çıkan işbirlikçi, yobaz, gerici düzene son vermek içindi. Her şey, cici demokrasi diye yerin dibine batırdığımız çok partili demokrasinin çanına ot tıkamak içindi. Ama olmadı. 9 Mart değil 12 Mart kazandı!"

Şimdi Ergenekon çetesiyle ilgili soruşturmada ortaya çıkanlar, Hasan Cemal'in anlattıklarıyla bire bir örtüşüyor mu? Aynı filmi bir daha seyretmiyor muyuz? Pekiyi "bilge" bugün ne yapıyor? Aynı rolü bir daha oynuyor. Yorum yapmıyorum. Kendisi köşesinde yazıyor. Hatırlarsınız, Danıştay Başsavcısı Tansel Çölaşan, geçenlerde hem de Dünya Kadınlar Günü'nde yaptığı bir konuşmada, "27 Mayıs, darbe değil devrimdir, Menderes ve arkadaşları asıldığında halk bunu coşkuyla karşıladı." dediğinde, "bu bir hukuk cinayeti" diye tepki görmüş ve istifaya çağırılmıştı ya. Meğer İlhan Selçuk, bu konuda yazı yazmış ve aynen şöyle demiş:

"27 Mayıs askerî darbe mi?.. Başlangıçta öyleydi... Ancak bir devrim halk ayaklanmasıyla da başlayabilir; askerî müdahale, gençlik eylemi, emperyalizme direniş, işçi başkaldırısıyla da uç verebilir... Ve bu köşeye sığmayacak çapta bir hukuk değişimiyle 27 Mayıs müdahalesi devrime dönüştü... Danıştay Başsavcısı Sayın Tansel Çölaşan'ın 27 Mayıs'ı "devrim" diye nitelendirmesi hem bilimseldir, hem hukuksaldır... Üstelik Çölaşan'ın nitelemesi özünde anayasalıdır..."

İşte bilgelik budur. Devrim için her şey mubahtır. Önce darbe olsa da, insanlar idam edilse de aslolan devrimdir. Buradaki mesaj açıktır. AK Parti de, Demokrat Parti gibi Cumhuriyet'in laik yapısıyla oynamaktadır. Şartlar bir defa daha oluşmuştur. Yine bir devrim gerekmektedir. Şöyle demiş: "Ülke altüst... Herkes birbirine

soruyor: Ne olacak? Bu gidişle bir şeyler olacak. Sonra oturup mazlum rolünde ağlamasınlar."Ne diyelim?.. 9 Mart hesabını, yine bir 12 Mart hesabı bozmasın?Üstelik bu defa demokratik bir hesaplaşma ile karşı karşıyayız.Ya İttihatçılık, ya demokrasi...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kimler isterse gerilim bir günde düşer?

Hüseyin Gülerce 2008.03.28

Yedi sivil toplum kuruluşunun sağduyu çağrısı, ortak aklın devreye girmesi ve tansiyonun düşürülmesi adına çok önemli bir adımdır.

28 Şubat sürecinde bu yedi kuruluştan dördü, o dönemde "mahşerin beş atlısı" olarak askerî vesayetin zeminini hazırlıyor ve demokrasiyi yaralayan bıçağı tutuyordu. Nereden nereye gelmişiz, sevinmeliyiz.

Benzer şekilde TÜSİAD'ın çıkışıyla, büyük sermayenin -biraz utangaç da olsa- demokratik güçlerden yana tavır koymasını da önemsemeliyiz.

Ancak ne TÜSİAD'ın ne de yedi sivil toplum kuruluşunun sağduyu çağrısı, beklediğimiz olumlu tesiri yapabilir. Tansiyonun düşmesi, kutuplaşmanın azalarak hoşgörü ikliminin gelmesi için daha esaslı aktörlerin sağduyusuna ihtiyaç var. Bunların başında CHP, medya, askerî ve sivil bürokrasi gelmektedir. Toplumun içine girildiğinde, laik kesim olarak adlandırılan çevrelerin, medyanın yoğun etkisi altında kaldığını görmemek mümkün değil. Acımasız bir manipülasyon var. Vehimler kamçılanıyor, önyargılar derinleştiriliyor, kin ve düşmanlık aşılanıyor. CHP lideri Sayın Baykal'ın üslûbu ise adeta bir savaş üslûbudur. Ergenekon soruşturmasını göğüslemek için siyasî bütün kariyerini bitirmeyi göze alan Sayın Baykal'a, ben, "dinci medya" ifadesini hiç yakıştıramadım. Bu, bir kavgaya üslûbudur.

Bugün üç büyük medya patronu var. Maalesef üç patronun da medya yayın yönetmenleri, köşe yazarlarının çoğunluğu çatışmadan, gerilimden, toplumun büyük kesimini aşağılamaktan yana tavır koyan insanlar. Ben bütün samimiyetimle söylüyorum: Bu tür yayın yapan gazete ve televizyonlar sivil toplum kuruluşlarının sağduyusu çağrısına uysunlar ve kutuplaşma yerine, çatışma yerine hoşgörölü, birleştirici ve demokrasiden yana yayınlar yapsınlar, Türkiye'de tansiyon bir hafta içinde düşer. Mesela Sayın Aydın Doğan, kızının başında bulunduğu TÜSİAD'ın demokrasi davetine uysun, bu inancını sahip olduğu medya yöneticilerine aktarsın, bugün ülkeye en büyük hizmeti yapar. Yüreğindeki Anadolu insanının yumuşaklığını, civanmertliğini konuşursun, demokrasi yürüyüşümüzün kahramanlarından biri haline gelir. Konumu itibarıyla medyada, bürokraside, siyasette böyle elli adam çıksın "tek çare demokrasi, insan hakları, özgürlüklerin genişletilmesi ve hukukun üstünlüğü" desin, ardından da silahlı kuvvetler adına "darbeler devri bitmiştir, kimse askeri tahrik etmesin" diye açıklama yapılsın, bu ülke, içine yuvarlandığı kâbustan bir günde çıkar... Evet, hiç mübalâğa etmiyorum, bir günde çıkar. Vehimlerin neden olduğu paranoyalar, sanal korkular semalarımızdan uçup gider... Bugün bize kendini aşan insanlar lazım. Kendi ülkemize, kendi insanımıza kendimiz zulmediyoruz. Hamle yapan, potansiyel gücünü harekete geçiren, bölgesinin yükselen yıldızı haline gelen Türkiye'ye, en büyük kötülüğü onu yönetme kavgası verenler yapıyor. Bizi çelmelemek isteyenlere, bizi bölmek isteyenlere en büyük kozu bizim zaaflarımız veriyor.

Neden birileri, eşit statüde insanlar olduğumuzu kabul lenmemekte ve ayrıcalık istemekte ısrar ediyor? Neden birileri, kendilerini bu ülkenin asıl sahibi gibi görüyor, neden üstünlük iddiasında bulunuyor, neden gerçek bir demokratik sistem içinde "paylaşma"yı kabul etmiyorlar? Neden demokratikleşme; daha özgür, daha insanî,

daha müreffeh bir yaşam tarzı vaat ettiği halde, darbe taşeronu çetelere karşı tarafsızlık kurnazlığına sapılıyor? Neden dünyaya entegre olmuş, uluslararası yarışta onurlu bir yürüyüşü başaracak Türkiye yerine, içine kapanan, otoriter ve baskıcı bir rejime, İttihatçı hayâllerine özlem duyuluyor? Neden? Neden?..

Şu gelip geçen dünyada güçlü olmak, hep güce yaslanmak çok mu önemli? Sıradan insanlar olmak, insanlardan bir insan olmak çok mu ağır bir yük?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Seyredilirse, AK Parti kapatılacak...

Hüseyin Gülerce 2008.04.03

Anayasa Mahkemesi, AK Parti'nin kapatılmasını talep eden iddianameyi kabul etti. İçeriden ve dışarıdan yapılan yorumların ağırlık noktası, bunun bir "yargı darbesi" olduğudur.

CHP'nin, belli bir medya grubunun -ki üç medya patronunun kontrolünde- bazı üniversite yönetimlerinin ve asker-yargı bürokrasisinin cumhurbaşkanlığı seçimi öncesinde başlayan tavır ve davranışları bu yorumlara haklılık payı vermektedir.

Ancak bu çabalar sonuç vermedi. AK Parti daha fazla bir oy oranı ile yeniden tek başına iktidar oldu ve Meclis'te istediği kişiyi de cumhurbaşkanı olarak seçti. Bunun üzerine ısrarla yeni bir söylem geliştirildi: "AK Parti laiklik karşıtı eylemlerin odağı haline gelmiştir, kapatılmalıdır..."

Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı iddianamesini vermezden 40 gün önce 3 Şubat 2008'de, Cumhuriyet gazetesinde emekli Tümgeneral Doğu Silahçioğlu "Çıkış Yolu" başlıklı bir yazı yazdı. Prof. Dr. Eser Karakaş, Star gazetesindeki köşesinde dün bu yazının geniş bir özetini dikkatlerimize sundu. Emekli general şöyle diyor:

"Siyasal İslam bugün Türkiye'de iktidara kadar uzanmıştır. Kim ne derse desin Siyasal İslam Türkiye Cumhuriyeti'ni teslim almıştır. Siyasal İslam'la mücadelede yapılması gereken yalnızca bir şey kalmıştır. O da AK Parti iktidarının yönetimden uzaklaştırılmasıdır. Bugün için yanıtı bulunması gereken soru; AKP'nin yönetimden nasıl uzaklaştırılacağıdır. Laiklik karşıtı eylemlerin odağı haline gelen 'AKP' hakkında 'Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı' tarafından 'Anayasa Mahkemesi'nde dava açmak ve 'AKP'nin kapatılmasını sağlamaktır. Anayasal kurum ve kuruluşların da desteğini sağlayarak, laik Cumhuriyetin yanında yer alan demokratik kitle örgütlerini, sendikaları, meslek kuruluşlarını ve 'sol muhalefeti' bir araya getirmek; geniş halk yığınlarını harekete geçirmek, hareketin yarattığı etkiyle 'sol muhalefeti' giderek güçlü hale getirmek...

Tarihsel öğreti. '27 Mayıs 1960 Devrimi' öncesinde, DP iktidarının siyasal baskılarına ve antidemokratik uygulamalarına karşı, CHP Genel Başkanı İsmet İnönü, TBMM'de seslenmektedir: Şartlar tamam olduğu zaman, milletler için ihtilâl meşrû bir haktır!.."

Bu emekli generalin Cumhuriyet gazetesinde, 21 Şubat 2008'de "Ümmetçiler ve Milliyetçiler" başlığı ile yazdığı yazıda, İstiklal Marşı'mızdan ve Mehmet Akif Ersoy'dan nasıl gocunduğunu gösteren ifadelerini de hatırlayalım:

"Milliyetçiler ve dindar kitleler arasında derin bir anlayış farkı vardır. Bu fark Türk milliyetçisi Nihal Atsız'la, şeriat ümmetçisi Mehmet Akif'in düşünce yapısındaki fark kadardır!.. (Akif) Bugün coşku içinde okuduğumuz İstiklal Marşı'mızın 10 kıtalık tüm metnine 'Hakk', 'ezan', 'cennet', 'iman' gibi sözcükleri ustalıkla yerleştirmiş, ama bir tek Türk sözcüğü için yer bulamamış (bir) ümmetçidir."

Ulusalçılık adı altında nasıl bir zihniyetle karşı karşıya olduğumuzu, onların nasıl bir kararlılık içinde bulunduklarını anlamamız için bunları bilmek zorundayız. Bu insanların kapatma sürecinde doğacak ekonomik krizin, işlerini daha da kolaylaştıracağını sevinçle anlattıklarını da eklemeliyiz.

Anayasa Mahkemesi'nin AK Parti'yi kapatıp kapatmayacağı soruluyor. Benim kanaatim kapatacağı yönündedir. Hem de ya 8'e 3, ya da 9'a 2.

AK Parti'yi rehavete sürüklemek için bunun tersi yönde yapılan yorumların hiçbir samimiyeti yoktur.

Yapılacak tek şey var. MHP ile anlaşarak parti kapatmanın zorlaştırılacağı ve yeni demokratik reformların da yer alacağı bir anayasa değişikliği paketinin Meclis'e getirilmesi ve bunun referanduma sunulmasıdır.

367 hamlesi ters tepmişti. İnşallah bu parti kapatma hamlesi de ters tepecektir. Şer gibi görünenlerde ne hayırlar olduğunu biz bilemeyiz... Şunu da unutmayalım; demokrasi hep cesur ve kararlı insanların öncülüğünde ilerlemiştir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kuzu da artık kuzuya benzemiyor...

Hüseyin Gülerce 2008.04.04

Siyasî bunalımlar bir şekilde aşılır. Ama içine yuvarlandığımız ve büyük makul çoğunluğu tedirgin eden kutuplaşma hepimizi derinden düşündürmelidir.

Farklılıklarımız giderek bir kavga sebebi haline geliyor. Maalesef medyada, siyaset sahnesinde, hatta sivil toplum kuruluşu olduğunu söyleyenler arasında bu kavgaya körük sallayanlar var. Toplum barut gibi. Trafikte en basit insanî hataya, hiç tanımadığınız bir insan "bana karşı kasıtlı mı yapıyorsun?" diye tepki veriyor. Ailelerde hırgür, anlayışsızlık, çatışma, diyalogsuzluk; huzuru, geçimi, ağız tadımızı bozup duruyor.

Siyaset ve medyadaki diyalogsuzluk, hoşgörü noksanlığı dalga dalga toplumu da etkiliyor. Birbirimizi anlamayı, dinlemeyi ve sonra da uzlaşmayı denemiyoruz.

Yüz yıldan fazladır böyleyiz. Vatan topraklarını kaybetmenin travması, yönetimde "en haklı biziz" diyen grupları merhametsizlik ve kin duyguları ile doldurmuş. Kendilerinden olmayanları "öteki" ilan edenler, işi sonunda o raddeye getirdiler ki, milletin büyük çoğunluğunu potansiyel tehlike olarak, iç düşman olarak nitelemeye başladılar. Meselâ İttihat Terakki'nin intikamcı, çeteci ve darbeci ruhu yakamızı bir türlü bırakmıyor. Devlete ideoloji elbisesi giydiriliyor, devletin şefkat eli kırılıyor, sadece gücü bilen, zorbalığı karakter haline getiren ceberut elit bir sınıf, geleceğimize el koymak istiyor.

Halkının büyük çoğunluğu Müslüman olan ülkemizde, insanımızın demokrasi ile probleminin olmadığını anlatacak laiklik gibi ortak bir zemin, insafsızca kavga zemini haline getirildi. Halkın seçtikleri; Demokrat Parti'den bu yana, sırf bu toprakları bin yıldır mayalayan dinimizin güzellikleri yeniden canlanıyor, bir millet kendi köklerine bağlı kalarak yeniden ayağa kalkıyor diye budanıyor, presleniyor. "Padişah özlemcileri", "gericiler", "şeriatçılar", "yobazlar" diye her fırsatta hakarete uğruyor, aşağılanıyor, laiklik düşmanları olarak damgalanıyor.

Lakin artık mızrak çuvala sığmıyor. Maraza çıkartanların, "biz asılız, bize sormadan bu ülkede kimse bir şey yapamaz, yüzde 95 oy alsalar da bizi yönetemezler, buna izin veremeyiz" diyenler olduğunu bütün dünya görüyor.

Avrupa Birliği üyelik yolunda genişleyen özgürlükler, seçilmişlere rağmen yönetimi hep elinde tutmuş olan elitleri rahatsız ediyor. Çileden çıkarıyor. "Nasıl olur da bu ülkede Abdullah Gül gibi bizden olmayan biri Çankaya'da oturur?" diyerek hop oturup hop kalkıyorlar. Geline noktaı bir türlü hazmedemiyorlar. Savundukları bütün demokrasi, çağdaşlık, ilericiilik, hümanistlik kavramlarının içini boşaltıyor, tanınmaz hale geliyorlar. Kuzuya, "suyu bulandırıyor" diyorlar ama kuzu da artık kuzuya pek benzemiyor. Sonra hikâyedeki gibi etraf ıssız da değil. Bütün dünyanın gözü üzerimizde ve "askerî darbeler yetti, şimdi de yargı darbesi mi?" diye yüksek sesle itirazlar yükseliyor. "Tehlikenin farkındayız" diyorlar... Resmî ideolojinin, demokratik yönetimi bir kenara itip, "rejim"i kutsallaştırması ve laikliği, ortak yaşama zemini değil de bir yaşam biçimi kabul edip, genişleyen inanç alanını ve özgürlükleri tehlike ilan etmesi, çağa ve hür dünyaya bir meydan okumadır. Bunun sonu, kendi oyunuyla yenik düşen pehlivanın sonudur.

Türkiye'nin temel meselelerinin çözümünde sadece gücü hatırlayan bir devlet zihniyeti asla çözüm üretemeyecektir.

Kendi insanına güç kullanma, haysiyet kırıcı baskılar; ayrılmak istemeyeni bile ayrılmaya zorlamaktan başka anlam taşımaz. Bu, tarihî bir yanılgıdır ve haksızlıktır. Yüreği, bedenden soğutmaktır. Adalet ve şefkat diye devletleri ayakta tutan değerler de var. Kürt'ün başını okşamak, bağrına basmak, sadece Allah'ın rızasını arama sevdasında olan masum dindarları "benim güzel insanlarım" diye kucaklamak varken kinle, nefretle, işkenceyle, merhametsizlikle kim nereye varabilir?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mavi boncuğun büyüğu kimin cebinde?

Hüseyin Gülerce 2008.04.10

Akdeniz Üniversitesi'ndeki eli tabancalı provokatörle hatırlanan kavga sahnesi, beni tam 40 yıl önceye götürdü.

1968'in Ekim'i. Üniversiteli olmanın heyecanı ile Beyazıt'taki İstanbul Üniversitesi'nin merkez binasında yapılacak tören için ana kapıdan içeri girdim. Etraf sakindi. Heykele doğru yaklaştıkça bir hareketlilik oldu. Baktım heykelin dibine taşlar yığılmış. Bir anlam veremedim. Ansızın ana kapı tarafından eli sopalı gençler bizim tarafa doğru 'Komünistlere ölüm!' diye bağırarak koşmaya başladı. Biriktirilmiş taşları onlara doğru fırlatanlar da 'Faşistlere ölüm!' diye bağırıyordu. Ne olduğunu anlamadan çatışmanın tam ortasında kalmıştım. Ağaçların arasından kendimi meydana zor attım. Bu benim üniversitedeki ilk günümdü. Sonradan öğrendim ki sağcılarla solcular çatışmışlar. Benim ne sağdan, ne soldan haberim var. Meğer bu çatışma, birkaç ay sonra başlayacak kanlı olayların ve 12 Mart 1971 askerî müdahalesinin ilk işaret fişeği imiş.

Fakültelerde, yurtlarda önce yumruklaşmalar ile başlayan kavgalar daha sonra zincirli sopalı meydan kavgalarına, arkasından da silahlı çatışmalara dönüştü. Neredeyse her gün ondan fazla üniversite öğrencisi öldürölüyordu. Bu katliam aylarca sürdü. İnsanlar çocuklarını üniversitelerden çekip aldılar. Aynı senaryo 12 Eylül öncesinde de sahneye kondu. Polisin, üniversite yönetimleri çağırmadıkça giremediği fakültelerde adeta kavga için zemin hazırlanıyor, aciz Demirel hükümetleri de milletin evladı katledilirken seyrediyordu.

Yıllar geçtikten sonra anladık ki aynı el, gençliği birbirine düşürmüş, aynı tabanca ile aynı gün bir sağcı, bir solcu öğrenci öldürölümüştü. Milletin gençliği, Türkiye'nin ayağa kalkmaması, birilerinin kontrolü sürekli elde tutması için insafsız ve acımasız şekilde kullanılmıştı.

Açın yakın tarihimize bakın. Türkiye ne zaman ayağa kalkmak için belini doğrultmuşsa, ne zaman istikrar içinde bir kalkınma hamlesi başlatmışsa anarşi ve terör hortlamış, faili meçhul cinayetlerle ülkemizin tansiyonu

yükseltilmiş ve olağanüstü dönemler için zeminler hazırlanmıştır. Halkın iradesine rağmen bu ülkede hangi demokrasi dışı müdahale yapılmışsa, onda gençliğin kullanıldığını görürsünüz. Medya, 28 Şubat'ta ve şimdi AK Parti'nin kapatılması davasında olduğu gibi ağırlıklı olarak bu demokrasi dışı müdahalelerinin zemini için hep darbecilerin değirmenine su taşımıştır. Milletin teveccühünü kazanmaktan ümidini kesen bir kısım siyasetçiler de hep, olağanüstü bir dönemde görev düşeceği beklentisine girmiştir. İhtiras ve karakterleriyle onları iyi tanıyan darbeciler de her defasında, bunların cebine birer mavi boncuk koymuştur. Ankara, 7 yıldır bu mavi boncuklarla dolaşan siyasetçilerin karargâhıdır.

Rahmetli Ecevit'in 2001'de yaşlılığını ve sağlığını bahane ederek başlayan hükümete müdahale operasyonu, hep mavi boncuk siyasetiyle yürütülmüştür. Öyle ki bunların bazıları, ceplerindeki bu mavi boncukları göstererek, "darbenin başbakanı benim" diye aylarca sağda solda dolaşmıştır. AK Parti iktidarı boyunca bunlar etraflarına sürekli "yakında çok önemli şeyler olacak, bilirsiniz" diye konuşmuşlardır. Kiminin cebine emrivakiyle konulan, kiminin gönüllü olmasıyla dağıtılan mavi boncukların en büyüğü bugün acaba Sayın Baykal'ın cebinde midir? Her konuştuğunda hükümeti "bak beni dinlemezseniz kötü şeyler olacak" diye tehdit eden Sayın Baykal'a birileri, "bir yıla varmaz, olağanüstü bir dönemin başbakanı siz olacaksınız" mı diyor? Sayın Baykal'ın bu söylenenlere karşı tavrı inşallah fıkradaki gibi değildir. Tilkiye sormuşlar; "Tavuk sever misin?" "Gülmekten söyleyemiyorum." demiş.

Demokrasiyi dillerinden düşürmeyen siyasetçilerin, millettten başka güçlere yaslanmasından daha anlamsız ne olabilir?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Demek bir de demokratik laiklik varmış...

Hüseyin Gülerce 2008.04.11

Türkiye'nin temel meselelerinin çözümsüz kalmasında, hatta bir gerilim ve kutuplaşma sebebi haline gelmesinde kavram kargaşasının çok önemli bir rolü var. İttihat ve Terakki mantığı ile ülkemizin otoriter bir yönetim altında tutulmasını isteyenler, statükonun devamı için belli kavramları, özgürlüklerin önünde bir set gibi kullanıyorlar.

Laiklik ve hukuk, bu kavramların başta gelenleridir. Yönetici elit azınlık, laikliğin sadece kendilerinin anladığı gibi anlaşılmasını istiyor. Hukukun da, sadece vesayetçi Anayasa zihniyetinin dayattığı kanunlardan ibaret olduğunun bilinmesini, aksi düşüncelerin müesses nizama başkaldırı olarak işlem göreceğini ilan ediyor ve öyle de davranıyorlar. Öyle bir laiklik ki, başka hiçbir dinin hayat hakkı olmasın... Öyle bir hukuk ki, sadece "biz asılız, kimse bize rağmen bu ülkede bir şey yapamaz" zihniyetini hâkim kılan kanunlardan ibaret olsun. Hukukun üstünlüğü değil, kanunların üstünlüğü olsun... Böyle bir ülkede elbette fikir ve ifade hürriyeti, ancak müsaade edilen sınırlar içinde kalır. 141, 142'ler, 163'ler kaldırılrsa da devreye 301'ler girer, onlarla da oynanırsa başka muğlâk kanun maddeleri, tıpkı uyuyan ajanların devreye sokulması gibi canlanır; aydınların, sanatçıların, siyasilerin canına okur... Laikliğin tek bir yorumu vardır, o da rejimin akademisyenlerinin, rejimin yazarlarının, rejimin bürokratlarının yaptığı yorumdur. Dünya değişse, Türkiye AB üyelik yolunda da ilerlese bu yorum kutsal bir metin gibidir, değiştirilemez. Çünkü bu yorum, din ve vicdan özgürlüğü önündeki en büyük engeldir.

Ne diyor Sayın Baykal, bu hafta partisinin grup toplantısında yaptığı konuşmada: "2005 yılında Meclis Başkanı çıktı dedi ki "bu laiklik ilkesi yeniden yorumlanmalıdır". Başbakan çıktı "evet haklısın" dedi. Eski yorum ne? Atatürk'ten, İnönü'den, Bayar'dan bugüne kadar gelen yorumu değiştirmekten bahsediyorlar..."

Tamam, içeriği susturmaya çalışıyorlar. Pekiyi Avrupa'yı, dünyayı nasıl susturacaklar? Tamam, içeriden yükselen seslerin ezber bozmasını, frekans karıştırarak önlüyorlar, önlemeye çalışıyorlar. Pekiyi dünyadan, Avrupa'dan yükselen sesleri nasıl boğuntuya getirecekler?

Bakınız, Avrupa Birliği Komisyonu Başkanı Jose Manuel Barroso, iki günlük resmi bir ziyaret için Türkiye'de. Barroso, Türkiye'nin üyeliğine verdiği güçlü destek ile biliniyor. Ziyaretinden önce Brüksel'de Türk gazeteciler ile yaptığı sohbette şunları söyledi: "AK Parti'nin Türkiye'yi 'şeriat devletine' çevirme gibi bir gizli gündemi olduğunu düşünmüyorum. AB, 'demokratik laiklikten' yanadır. Teokratik devlet düzenine karşıyız, din ve devletin birbirinden ayrılmasını istiyoruz. Ama aynı zamanda laikliğin yeni bir din olamayacağını da biliyoruz. Avrupa'da laiklik var ama dine büyük saygı da var."

Bu sözler yeterince açık değil mi? Demek bir de dine saygılı, dayatmaların bulunmadığı, adına da demokratik laiklik denen bir laiklik daha varmış.

Avrupa Birliği Komisyonu, AB politikalarının tasarlayıcısı ve koordinatörü, topluluk anlaşmalarının koruyucusu, yani Avrupa Birliği'nin yürütme organı. Barroso'nun, Kanal D'de söyledikleri bir kararlılığın ifadesidir:

"Nasıl ki zorla bir din dayatmak mümkün değilse aynı şekilde sekülerlik ya da laiklik de zorla dayatılamaz. Askerî yoldan, ya da mahkemeler yoluyla olsun..."

Demek aslında gerçekler apaçık ortada. Artık Türkiye'nin içine kapatılarak, otoriter bir yönetimle, seçilmişlerin konu mankeni haline getirilerek yönetilmesi mümkün olmayacak.

Dayatmacılar! Ya tek başınıza kalacak, ya da milletle, evrensel insanî değerlerle birlikte olacaksınız. Ya siz, ya demokrasi... Tercih şansınız bile yok.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon'un sonu Şemdinli gibi olmayacak...

Hüseyin Gülerce 2008.04.17

Türkiye'de demokrasinin tarihini yazanlar, "hukukun utandığı yıllar" diye bir bahis, mutlaka açacaklardır.

Bu utanca sebep olanlardan biri olarak da eski Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı Sabih Kanadoğlu'na hiç şüphesiz geniş bir yer vereceklerdir. Bu emekli yargıcın son sahne alışı Almanya'nın Frankfurt şehrinde oldu. Katıldığı panelde; Savcı Ferhat Sarıkaya'nın meslekten atılmasıyla sonuçlanan Şemdinli davasını hatırlatarak, "Ergenekon soruşturması Şemdinli gibi olmaya mahkûm..." buyurmuşlar. 367 garabetinde de böyle kesin konuşmuştu.

Böylesine kesin konuşmak, bir yerlerden cesaret alanların üslûbudur ve yargıya düpedüz müdahaledir. Soruşturmayı yürüten savcıya gözdağı vermek için yapılmış bir tehdittir.

Acaba darbe ortamı hazırlamak için yola çıkanlar gerçekten cezasız kalacak mıdır? Daha açıkça soralım: "Darbe heveslileri hedeflerine ulaşabilecek midir?"

Cumhuriyet tarihimizin en hayatî kavşağında şu tercihle karşı karşıyayız:

Ya, dünyayı ve Türkiye'yi doğru okuyamayan ve yönetimi zorbalıkla ele geçirip koskoca bir ülkeyi içine kapatarak, otoriter bir rejime mahkûm etmek isteyenler kazanacak.

Ya da, kendimizle ve dünya ile kavga etmekten vazgeçmeyi savunan, hukukun üstünlüğünü, herkesin hesap vermesini, şeffaflığı, demokratik laikliği, bireyi ve özgürlükleri savunanlar kazanacak... Darbeciler kazanamayacak.

Çünkü yüksek yargı mensuplarının vicdanlarını kanattılar. 367 kararı için, onurla hizmet etmiş yılların hukukçularına baskı yaptılar. Onların, "bunu torunlarıma anlatamam" diyerek gözyaşlarıyla yaptıkları itirazların, vicdanları harekete geçireceğini görecekler.

Darbeciler kazanamayacak.

Çünkü artık Amerika onlarla değil, Avrupa karşlarına dikilmiş "sakın niyetlenmeyin" diyor. Kara kaşımızı, kara gözümüzü sevdikleri için değil, Türkiye'yi kendileri için çok önemsediklerinden böyle yapıyorlar. Açıkça söylüyorlar: "Demokrasi hard diskinizde yazılım hatası var. Görmezden gelemeyiz, sizi idare edemeyiz." Avrupa Birliği Komisyonu Başkanı (Başbakanı) Barroso net ifade ediyor: "Bu çağın en önemli olayı, Türkiye'nin AB'ye tam üyeliği olacak. Müslüman bir ülkenin tam laik ve tam demokratik bir sistemle Avrupa Birliği'ne katılması, uluslararası ilişkilerde inanılmaz bir etki yapacaktır."

Darbeciler kazanamayacak.

Çünkü bu defa devletin ortak akli devreye girecek. Darbe teşebbüslerinin çıkmaz sokak olduğunu, Cumhuriyet tarihinin en büyük projesinin Avrupa Birliği üyeliği olduğunu gören, bilen âkil adamlar var bu ülkede.

Onlar seslerini yükseltecekler. Bu ülkenin gerçek aydınlarının, ana gövdeden kopartılmasının, milli bünyeye vereceği zararların farkındalar. Onlardan biri eski MİT Müsteşar Yardımcısı Cevat Öneş, bakın Radikal gazetesinde ne yazdı:

"Cumhuriyet Gazetesi'ne bomba atılması, Danıştay saldırısı, Cumhuriyet mitingleri gibi gelişmelerde "Ergenekon" bağlantısı bulunduğu iddialarını da artık göz ardı edilebilecek, 'Susurluk' gibi üstü örtülebilecek, münferit olaylara dayanan polisiye vakalar olarak görmememiz gerekiyor.

Darbe teşebbüslerinden Cumhuriyet tarihinin AB gibi en önemli medeniyet projesinin öldürülmesine; rahip Santoro'dan Hrant Dink'e, Malatya katliamına uzanan, aydınlarımızı tecrit etmek isteyen, provokasyonlar düzenleyebilen bir zihniyet yapısını, gerici/çıkarıcı bir kirli dokuyu sorgulayıp mahkûm edebilmeliyiz, devlet olarak mahkûm edebilecek güçteyiz. Sivil, askerî kurumsal yapılarımız, Cumhuriyetimiz'in kuruluş felsefesine uygun şekilde korunabilen temel yapıları içindeki çürük elmaların ayıklanmasında, devletin korunması refleksini göstererek, çıkar hesabı içinde olanların tuzağına düşmeyecek derecede bilgiye/tecrübeye sahiptir." (14 Nisan 2008) Evet, Ergenekon'un sonu Şemdinli gibi olmayacak. Darbelerin, bu ülkenin alın yazısı olmadığını herkes görecektir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Özal'ın bıraktığı yerin gerisine düştük

Hüseyin Gülerce 2008.04.18

8. Cumhurbaşkanı Özal'ı vefatının 15. yılında rahmetle anıyor ve arıyoruz. Hayatta iken onu anlamakta zorluk çeken siyasetçilerin şimdi ne kadar hayıflandığını biliyorum.

Milletimizin mana köklerine bağlı ve herkesle barışık bir devlet adamı. Bir de ufuk adamı. Talihsizliği; politika cambazlarının ortasında kalması, siyaset esnafının, kendilerini aşan bu insana tahammül edemeyip onunla

hayatının sonuna kadar uğraşması... Süleyman Demirel ve Erdal İnönü, daha başında onun cumhurbaşkanlığının meşru olmayacağını ilan ettiler. Meclis'te seçim yapılırken Genel Kurul'a girmediler. Demirel, onun Çankaya'daki davetlerine katılmadı. 1991 seçimlerinde Demirel ve İnönü meydanlarda Özal'ı Çankaya'dan indireceklerini ilan ettiler. Demokrasi için bir defa dik durmamışlar, onun karşısına dikildiler.

9. Cumhurbaşkanı Demirel, partili yıllarında oy için köylülüğünü öne çıkarttı, ama Beethoven'ın 9. Senfoni'sini dinleyenlerle heyecanlandı ve sahneye fırlayıp "İşte çağdaş Türkiye!" dedi. Özal bizimdi, bizdendi. Çağdaşlık ölçüsü senfoniler değildi. Onları dinleyenlerle şarkılarımızı dinleyenler arasında ayırım da yapmadı. Fikirlerinden, inançlarından dolayı insanları ayırmadı. İnsanı sevdi, ama Allah için sevdi. Yüreği işte ondan genişti. Tarihin ve kültürün içinden günümüze uzanan bir el gibiydi. Vasiyet etti: "Öldükten sonra beni İstanbul'a defnedin. Kıyamete kadar Fatih Sultan Mehmet'in manevî ruhaniyeti altında bulunmak istiyorum."

2 Mayıs 1992'de Amerika'da Dallas'ta ameliyat olmuştu. Üç gün sonra o sıralar ABD'de 25 eyaleti kapsayan bir seyahatte bulunan muhterem Fethullah Gülen ziyaretine gitti. Ona şunları söyledi: "Hocam, işin doğrusu bu sene ameliyat olmasaydım reis-i cumhur olarak hacca gitmek istiyordum. 'Reis-i cumhur hacca gitmez' anlayışını yıkmak istiyordum. Başbakan olarak gittim. Bu bir fasıldı. Allah bana uzun ömür verirse, bir de cumhurbaşkanı olarak gitmek istiyorum."

Laikliği dine, inançlara saygı olarak anlamıştı. Bugün Barroso'nun gelip bazılarına "demokratik laiklik" kavramını hatırlatması gibi o da demokrasinin ruhunu anlatmaya çalıştı.

Dedim ya ufuk insanıydı. Türkiye'yi ve dünyayı doğru okuyordu. Daha ortada Kopenhag kriterleri yokken, 9 Kasım 1989'da Yemin Töreninde yaptığı konuşmada Meclis'te şunları söyledi: "21. yüzyıla doğru giderken üç büyük, üç temel hürriyeti geliştirmenin, sınıksız korumanın, uygar dünyanın önde gelen devletlerinden biri olmamızın vazgeçilmez şartı olduğunu görmeliyiz. Bunlar; düşünce hürriyeti, evrensel anlamda din ve vicdan hürriyeti ve teşebbüs hürriyetidir."

Bugün geldiğimiz noktaya bir daha bakalım. Özal'ın bıraktığı yerin ne kadar uzağına düşmüşüz. İfade hürriyeti çerçevesinde değerlendirilebilecek sözlerden dolayı, halkın yüzde 47'sinin oyunu almış bir parti kapatılmaya çalışılıyor. Avrupa Komisyonu Başkanı (Başbakanı) Barroso bize din ve vicdan özgürlüğü dersi veriyor. "Türkiye'nin Müslümanlığını saklamasına gerek yok" diyor. "Sizden bunu isteyen yok" diyor. "Tam Avrupalı olmak için Müslümanlığınızı terk etmeniz gerekmiyor" diyor. "Laikliği zorla dayatırsanız demokrasiden çıkarsınız" diyor. Özal'ı anlasaydık, dinleseydik kimse gelip bize bu dersleri vermezdi... En önemli vasiyeti de şuydu: "İnsanımızın kendisine güveni sarsılmamalıdır." Andıç safsataları ile kendi halkını ve aydınlarını düşman ilan edenlerin kulakları çınlasın.

Bu dünyadan bir Özal geçti. Giderken de şöyle dedi: "Ben, öbür dünyaya inanırım ve bu dünyanın bir geçiş yeri olduğunu düşünürüm. Öbür dünyada, burada yaptıklarının hesabı sorulur. İlim sahibine, 'ilmini doğru yolda kullandın mı?' denir. Para sahibine 'paranı doğru yolda kullandın mı?' diye sorulur. Bize de, 'sana hizmet imkânı verdik, bu imkânı iyi değerlendirdin mi?' diye sorulur."

Mekânı cennet olsun...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Erken seçim çare olabilir mi?

Sovyetler Birliği döneminde Rusya'daki yargı sistemini anlatmak için söylenen bir söz vardı. Politbüro, muhalifleri ortadan kaldırmak için mahkemeye şu talimatı veriyordu: "Muhakeme edin ve asın..."

Buna benzer bir sözü Demokrat Parti yöneticilerini yargılayan Yassıada Mahkemeleri'nin Hâkimi (Adalet Divanı Başkanı) Salim Başol söylemişti: "Sizi buraya tıkan irade böyle istiyor..." (Hukuk dışı ve talimatla çalışan bir mahkemenin adının Adalet Divanı olması şüphesiz dikkatinizi çekmiştir.) Bu hatırlatmaları neden yaptığımı tabii ki biliyorsunuz. AK Parti ile ilgili kapatma davasında "yargılanacaklar ve kapatılacak" diye düşünenler çoğunlukta olduğu için. Türkiye'deki yargı sistemi hakkında böylesine büyük güvensizliğin elbette pek çok sebebi var. Anayasa Mahkemesi üyelerinin, 10. Cumhurbaşkanı Sezer döneminde ideolojik ölçülere göre seçildiğı kanaati, bu güvensizliğin önemli bir kaynağı. Bunu doğrulayan blok kararlar, neredeyse verilecek kararları rakamlarıyla önceden tahmin etmeyi kolaylaştırıyor. Üstelik bu tahminler tutuyor da. Mahkeme'nin Cumhurbaşkanlığı seçimi öncesinde, CHP'nin başvurusu ve Genelkurmay'ın internet sitesine konan muhtıradan sonra 367 kararı alması da, güvensizliğin önemli sebeplerinden biri.

AK Parti'yi kapatma davası iddianamesinin de zorlama bir hukuk metni olduğu yönündeki eleştiriler çok kuvvetli. Gazete kupürlerinden oluşan bu iddianameyi, henüz hukuk tekniğı ile ünlü uzman hukukçulardan sahiplenilen olmadı. CHP'nin ve rejimin hukukçularının sahiplenmesi, bu gerçeğı değıştirmiyor. Hele Avrupa Birliğı'nden gelen itirazlar tek bir noktada toplanıyor: "Bu bir yargı darbesidir. Hukukî bir süreçle değıl, siyasî bir süreçle karşı karşıyayız..."

Bu girişten sonra, "pekiyi AK Parti bu süreçte ne yapacak, ne yapmalı?" sorusunun cevabına kafa yorabiliriz.

Daha önce de yazdım; seyredilirse, AK Parti kesinlikle kapatılacak. Sayın Başbakan'ın ve hükümet yetkililerinin "kapatılacağına ihtimal vermiyoruz" sözleri, iki sebebe dayanan bir doğru yaklaşımdan kaynaklanıyor. Birincisi, piyasalardaki güveni daha fazla sarsmamak ve ekonomik istikrarı korumaya çalışmak. İkincisi de yargı kurumları, kendilerine zarar vermeye devam etseler de, sistemin göçmemesi için hükümet olarak üzerlerine düşeni yapmak. Yani bir evladı paylaşamayan iki anneden, çocuğun ortadan ikiye bölünmesine ilk tepkiyi veren öz anne gibi davranmak... Bu iki yaklaşım da, sorumluluk anlayışı ve ciddiyet açısından takdire şayandır.

Ancak bu, AK Parti'ye tahammülsüz, daha doğrusu demokratikleşmeyi bir türlü içine sindiremeyen statükocuları asla kesmez.

AK Parti'nin yapması gereken tek bir şey var: Bir anayasa paketi ile parti kapatmaya; Venedik Komisyonu kriterlerini ve AB kıstaslarını getirmek. Şiddete bulaşmayan, terör ile organik bağı olmayan ve terörü teşvik etmeyen partilerin kapatılmasını önlemek. Fikir ve ifade hürriyetini sağlamak... Önemli olan, bu paketin içinde demokratikleşmeyi kuvvetlendirecek başka hususların da yer almasıdır. Meselâ Alevi yurttaşlarımızın taleplerini dikkate alan, insanımızın kimliğini ifade etmesinde karşılaştığı engelleri ortadan kaldıran, siyasî partilerin içine de demokrasinin gelmesini sağlayan değışiklikler olmalıdır. Öyle ki, CHP ve MHP de destek verebilmelidir, vermek zorunda kalmalıdır.

Son günlerde gündeme gelen erken seçime gitmek, yerel seçimlerle genel seçimleri birleştirme yolu, şaşırtıcı bir hamle olabilir. Ancak milletvekillerinin birçoğunun daha emeklilik hakkını bile kazanamamış olmaları, yeniden seçilme endişeleri, iyi değılendirilmesi gereken siyaset gerçekleridir. Bir de statüko cephesinde oyun çoktur. İyi düşünüp taşınmak gerekir.

Eldeki imkânlar tükenmeden tereddütlü yollara gidilmemelidir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kapatma davasının iç yüzü...

Hüseyin Gülerce 2008.04.25

AK Parti'ye açılan kapatma davası ile asıl neyin amaçlandığını hepimiz anlamaya çalışıyoruz.

Tamam, yüz yıllık İttihatçı çizgi direniyor ve geri çekilmiyor. Bugün statükoyu temsil eden bürokrasi, medya ve sermaye var gücüyle bastırıyor. Kendilerini ülkenin asıl sahibi görüp, cumhuriyet ve demokrasi hatırına, mevzilerini ve imkânlarını seçilmişlere devretmek istemiyorlar. Hatta paylaşmaya bile tahammülleri yok. Bunun için yeni bir hamle başlatmış olabilirler. Ama Türkiye'de olup biteni sadece iç dinamiklerle izah etmemiz mümkün mü?

Tamam, ABD ve AB eksenli Batı dünyası, bizim demokratik tecrübemizin; bağımsızlığını kazanan Türk cumhuriyetleri ve İslam coğrafyası için önemini, değerini biliyor. Ama Türkiye'nin, kendilerini rahatsız edecek bir güç merkezi haline gelmesini, bölgesinde kendilerine rağmen uluslararası bir aktör olmasını da istemezler. Siz bakmayın "ulusalcı" çevrelerin "ne ABD ne AB.. tam bağımsız Türkiye" dediklerine. Bu dünyada kimin gerçek rolünün ne olduğunu, en iyi, rolleri dağıtanlar bilir. Mesela bu "ulusalcılar"ın Bush yönetiminin Neoconları ile nasıl iş tuttuğunu, bundan İsrail'in ne gibi menfaatleri olduğunu tam bilebilir miyiz? Ulsalcı aktörlerin ve Ergenekoncuların, İslam'dan çok Şamanizm'e yakın olmaları, dine ve müminlere çok mesafeli olmaları izaha muhtaç değil mi?

Velhasıl, AK Parti'yi kapatma davası, bir yığın güç dengesinin dışında, sadece Türkiye'nin bir iç meselesi olamaz. AK Parti'nin getirdiği ekonomik ve siyasî istikrar, eğer Türkiye'nin güçlenmesi adına önem ifade ediyorsa, uluslararası güç merkezleri, istihbarat birimleri, gizli mahfiller buna seyirci kalmaz. AK Parti yönetiminin kontrol altına alınması, verilen ince mesajları anlamıyorlarsa, daha kaba mesajlarla ehlileştirilmeleri süreci başlatılmış olabilir.

Dolayısıyla açılan dava, "gerçekten AK Parti'yi kapatmak için mi, yoksa böyle bir operasyondan sonra Türkiye'de siyasî yapının yeniden dizayn edilmesi için mi, yeni bir balans ayarı için mi?" sorusu önem kazanmaktadır.

Çünkü cevap verilmesi gereken başka sorular da var. AK Parti kapatıldıktan sonra yerine kurulacak parti daha güçlü bir şekilde tekrar iktidar olabilir. O zaman kapatmanın ne anlamı var? Üstelik AK Parti'nin alternatifi yok. Dahası, Türkiye gibi Müslüman halkın yaşadığı bir ülkede, demokratik dünyaya entegre olmayı -laikçilerin kof iddialarının aksine- samimiyetle isteyen bir partinin tasfiyesi, radikal akımları ortaya çıkarıp güçlendirmeyecek midir? Batı, kendi kuyusunu neden kazsın?

O zaman dış dünyanın arzuladığı nedir?

Acaba, bugünkü AK Parti yönetimi, başta Sayın Erdoğan olmak üzere kendileri açısından daha güvenli, daha uyumlu bir zemine mi çekilmek isteniyor? Bugünkü yönetime; "zaman zaman tereddütlerimiz oluyor, fazla burnunuzun dikine gidiyorsunuz, daha uzlaşmacı, daha somut bir tutum ve davranış bekliyoruz" mu demek isteniyor?

Daha açıkçası hem içlerinin hem de dışarının "ortak çözüm" olarak beklediği; "Türkiye büyük zarar görmesin, demokratik reformlara devam edilsin ama laik kesimin endişeleri giderilirken, bizim güvenimiz de tam olarak sağlansın" formülü müdür?

AK Parti'yi bu formüle razı etmek için kapatma davası, başının üzerine kaldırılmış bir sopa mıdır? Konunun ciddiyetini anlatmak için bir emrivaki midir?

En önemlisi bu formül ete kemiğe nasıl bürünecektir? Sayın Erdoğan hırpalanacak mıdır? AK Parti'de yönetimin el değiştirmesi için, 30 kadar ismin siyaset yasaklısı haline gelmesi için diretilecek midir?

Anayasa Mahkemesi'nin, üniversitelerde başörtüsü özgürlüğü ve kapatma davası ile ilgili kararları beklenecek midir? Yoksa yeni bir anayasa değişikliği için Meclis devreye girecek ve referandum yolu ile sahil-i selâmete mi çıkılacaktır?

Kapatma davası deyip geçmeyin...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon, Amerika ve AK Parti...

Hüseyin Gülerce 2008.05.01

AK Parti'yi kapatma davası ile Ergenekon terör örgütü soruşturması, ülkemizin kaderiyle ilgili yeni bir süreci oluşturuyor. Gidiş nereye?

Asıl hedef, demokratikleşmenin engellenmesi. Çünkü demokratik reformlar, özgürlükleri genişletecek ve hukukun üstünlüğüne dayalı bir yönetimin önünü açacak. Engel ise; "derin devlet", "statüko", "tek parti özlemcileri" denilen ve "ülkenin asıl sahibi biziz" diyen zümrenin direnmesi. "Ergenekon" onların gücü. Dış bağlantıları ve destekçileri var. Olan biteni tam anlayabilmek için "Ergenekon"un tam anlaşılması lazım.

Bu konuda geçenlerde ülkemize gelen İtalyan senatör Felice Casson'un anlattıkları epey ufuk açıcı oldu. Keşke kendisini Bakanlar Kurulu üyeleri, AK Parti grubu dinleyebilseydi. Casson, İtalyan Gladio'sunu çökerten savcı olarak tarihe geçen isim.

Gladio (Roma kılıcı), Amerikan ve İngiliz örgütlenmesi olarak 1952 yılında kuruldu. 1956'da casusluk ve gerilla savaşı için yapılandı. CIA tarafından yönetilen ve finanse edilen örgüt, Türkiye'de Kontrgerilla olarak tanınıyor. Senatör Casson'un Genç Siviller'in sempozyumundaki konuşması ve Sabah'tan Ecevit Kılıç'a söyledikleri, içinden geçtiğimiz sürece de ışık tutuyor. Konunun en önemli uzmanından öğrendiklerimiz şu:

Türkiye stratejik önemi, Arap dünyası, Rusya ve Avrupa arasında yer alması, ayrıca hem etnik hem de dinî problemlerinin olması, "Ergenekon"u, tüm NATO üyesi ülkelerdeki yapılanmalardan daha önemli ve etkili kılıyor.

Gladio, doğrudan CIA'ya bağlı. Kuruluş amacı, ülkeyi Sovyetler Birliği işgaline karşı korumak. Ama daha 60'lı yıllara gelmeden bu amacından sapıp, ülke içindeki muhaliflere karşı da görev yapmaya başlıyor. Aslında CIA'nın hoşuna gitmeyen grupları baskı altına alıyor, sindiriyor. Sadece solculara karşı değil, o dönem hangi kesim muhalifse; mesela Hristiyan Demokratlara karşı bile görev yapıyor. Yani kim CIA'ya, Amerika'ya muhalifse, hedefte onlar oluyor. Örgüt, tüm NATO üyesi ülkelerde var. Hatta o dönemde NATO'ya üye olmayan İspanya, Portekiz ve Avusturya'da da var. Casson'a kulak verdikten sonra şimdi şapkamızı yeniden önümüze koyalım.

Türkiye'deki Ergenekon soruşturmasının hedefine varması kolay değil. Devletin önemli birimlerinden ciddi direnç gelecek. İtalya'da parlamento ve medya Casson'a tam destek verdi. Sol partiler sonuna kadar yanında oldu. Türkiye'de ise tam tersi bir durum var. CHP direniyor. Baykal, soruşturma kapsamında gözaltına

alınanlara Meclis çatısı altında selam ve destek mesajları gönderiyor. Medyanın önemli bir bölümü, bırakın desteği her şeyi görmezden geliyor. Yargı, emniyetin belgelediği fotoğrafları, eski bir komutanın bilgisayarından çıktığı kesinleşen darbe dokümanlarını delil kabul etmiyor. Olaylarda kullanılan el bombalarının aynı seriden olması ciddiye alınmıyor. Parlamentoda AK Parti çoğunluğu var, ama kapatılma süreci, iktidarın elini kolunu bağlamak için sıkıştırılan bir cendere gibi işliyor.

Ergenekon, gerçekten CIA bağlantılı en derin güç ise o zaman problem sanıldığından da büyük. ABD yönetimi, kapatılma davasında ondan mı demokrasiden yana net tavır koymuyor ve vaziyeti idare etmeye çalışıyor? Beyaz Saray'da etkili olan kesimler, "Müslüman Demokratlar"ı güçlendirecek bir gelişme yerine, AK Parti'nin kapatılmasını mı tercih ediyor? Bu kesimin önde gelenleri, "ulusalcılar"a bunun için mi artık açıktan destek vermeye başladı? Yüzde 47 oy almış bir partinin sudan sebeplerle kapatılmasını savunan çevreler, Washington'dan esen rüzgârlardan mı cesaret alıyor?

Gerçek ne olursa olsun, AK Parti'nin tek çıkış yolu var; bütün demokrat kesimlerin desteğindeki bir yarma harekâtı ile millete yaslanmak. Adı da belli: Referanduma sunulmuş bir anayasa değişikliği. Değilse, Sakarya'daki olayın benzerleri ile daha da sıkıştıracaklar.. kapatılınca da parçalayacaklar. Siyaset mevzilerindeki hareketliliğin anlattığı da tam budur...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kanunsuz gösteriler karartma çabası mı?

Hüseyin Gülerce 2008.05.02

Dün İstanbul'da yaşananları, canlı yayınlarla dakika dakika takip ettik. Böyle bayram.. böyle kutlama.. böyle demokratik talep olur mu? Biliyoruz, bazıları polisin güvenlik tedbirleri adına sert uygulamasını eleştiriyor. "Bıraksınlar, 1 Mayıs Taksim'de istedikleri gibi kutlansın" diyerek sendikaları savunuyorlar. Ama insaf edilsin, Türkiye'de demokrasi gerçekten var mı? Demokrasi terbiyesi hâkim mi? Kanunlara karşı kabadayılık yapanların samimiyetine inanılabilir mi?

Vali, "İstanbul'da miting ve gösteri yapılacak alanlar belli, burada istenildiği gibi 1 Mayıs kutlanabilir." derken, insaf sahibi bir kişi çıkıp; "hayır, kanun da neymiş, halkın huzurundan bana ne? Ben nerede istersem orada kutlama yaparım" diye Taksim'de ısrar eden sendika ağalarının inadını bize izah edebilir mi? Esnaf tedirgin, işyeri sahipleri tedirgin, o semtlerde oturanlar tedirgin ama ağalar "inadımız inat" diyor. Üstelik Başbakan, iki bakanıyla sendika liderleriyle toplantı yapıyor. Provokasyonlarla ilgili aldıkları istihbaratı, endişelerini onlarla paylaşıyor. Anlayış istiyor, sağduyu daveti yapıyor. Türk-İş başkanı sorumluluk duygusuyla "yürüyüşten vazgeçtik" diyor. DİSK ve KESK başkanları ise meydan okumayı, kafa tutmayı, sert üslupları ile devam ettiriyor. Niyet? Neden bu inat? Neden bu ısrar? Bu tahrikçi kabadayılık gösterisi neden? Evet neden?

Taksim'in 1 Mayıs'la ilgili bir hatırası var tamam. Lakin sendikacılar o hatıranın gerçek yüzünün ortaya çıkması için bir talepte bulunmuyorlar. Taksim'i, "Kanlı 1 Mayıs Olayları" ile hatırlatan tarih 1977'dir. Ben o gün Bayrak gazetesi köşe yazarı olarak İstanbul'daki karanlık ve ürkütücü atmosferi iliklerime kadar yaşadım. Daha sonra "Kanlı Pazar" olarak anılacak o gün, Taksim Meydanı'nda tam 34 kişi öldü. DİSK'in tertiplelediği mitingde meydanı yaklaşık 500 bin kişi doldurmuştu. Bir anda, Sular İdaresi binasının üstünden ve meydandaki otelin çeşitli katlarından farklı yerlerden kalabalığın üzerine ateş açıldı. İnsanlar panik halinde kaçmaya başladılar. Polis panzerleri de kalabalığın arasına doğru girmeye ve kitleleri sıkıştırarak Kazancı Yokuşu'na itmeye başladı. Bir kamyonun tıkadığı Kazancı Yokuşu'ndan aşağıya kaçmaya çalışan kalabalığın yol açtığı izdihamda, üst üste yığılan insanlar feci şekilde can vermeye başladılar. Bilânço korkunçtu. Tam 28 kişi ezilme ya da boğulma

sebebiyle hayatını kaybetti. 5 kişi vurularak, 1 kişi de panzer altında kalarak hayatını kaybetti. Yaklaşık 130 kişi de yaralandı. Aradan tam 31 yıl geçti. Böylesine açıkta işlenmiş cinayetler, faili meçhuller rafına kaldırıldı. Ateşi kimlerin açtığı, panzerlere talimatları hangi polis şeflerinin verdiği, kamyonu oraya kimin çektiği tam olarak belirlenemedi ve olay halen aydınlatılamadı.

Bakınız bugün yargı, Ergenekon soruşturması ile darbelerin kışkırtıcısı, provokasyonların kanlı ellerini barındıran gizli yapılanmaları, bunların devlet içindeki çetelerini ortaya çıkarmaya çalışıyor. 1 Mayıs 1977'nin çağrıştırdığı da, bu tür bir yapılanma ve provokasyon değil midir? Niye demokrasi isteyen sendikalar, işçi haklarından dem vuran CHP, Kanlı Pazar'ın aydınlatılmasını istemiyor? Bunu telâffuz bile etmiyorlar? İtalya'da Gladyo'nun ortaya çıkarılması için en büyük desteği solcu partiler, sol sendikalar verdiği halde, bizde niye tam tersi oluyor? Devlet, çetelerden temizlenmeden bu ülkeye demokrasi gelemeyeceğini bilmiyorlar mı? Sendika liderleri, tam tersine yeni provokasyonlar için adeta zemin hazırlamaya niye çalışıyorlar? Yoksa bu kanunsuz gösteriler, gerçeklerin üstünü örtmek için sahnelenen bir karartma çabası mı?

Yine hükümet, hazır bu konu gündeme gelmişken aradan 31 yıl geçse de o toplu cinayeti aydınlatmak için bir gayretin içine niye girmiyor?

Herkes kendine demokrat olursa bu milletin çilesi biter mi?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bizim bir hayâlimiz var...

Hüseyin Gülerce 2008.05.08

Fethullah Gülen ismi, giderek daha sık olarak sınırlarımızın ötesinden anılır oldu. Gülen ismi, bu yılın başında Davos'ta Dünya Ekonomik Forumu tarafından hazırlatılan "İslam ve Batı: Diyalogun Durumu" raporunda yer aldı.

"Türk Diaspora grupları sadece Türkiye'ye değil, örneğin Orta Asya ülkelerine de hizmet eden köklü ve büyümekte olan programlara sahiptir. Türkiye kökenli Fethullah Gülen hareketi, okul ağının önemli ölçüde büyütmüş ve şu anda 100 kadar ülkede çalışmaktadır." denildi.

Mart ayının başında ünlü İngiliz dergisi The Economist "Gülen Hareketi"ne sayfalarında geniş yer ayırdı. Dünyanın önde gelen Müslüman grubu olmaya doğru ilerleyen bu hareketin küresel bir güç olarak eğitimde aktif olarak yer aldığını yazdı. Hareketin mantıklı, şeffaf ve diyalogdan yana olan tavrını öne çıkardı.

Geçtiğimiz on gün içerisinde de Fethullah Gülen ismi iki defa uluslararası basında yer aldı. Foreign Policy dergisi, Türkiye'den Orhan Pamuk'la birlikte Fethullah Gülen'i, "yaşayan en büyük 100 entelektüel" arasında gösterdi. ABD'nin en etkin gazetesi New York Times da Pakistan'daki Türk okullarını manşet yaptı. Foreign Policy dergisi, yüz ismi belirlerken kriterlerini şöyle yazdı: "Adaylar yaşıyor ve halen kamusal hayatta faaliyet gösteriyor olmalı. Alanlarında müstesna konuma sahip olup, aynı zamanda kendi ülkelerinin de sınırlarını sıkça aşarak daha geniş alanda tartışmayı etkileme kabiliyeti göstermeli."

Bugün dünyanın pek çok ülkesinde üniversitelerde "Gülen kürsüleri" kuruluyor, Gülen adına enstitüler açılıyor.

Sayın Gülen, Anadolu insanının yürekten desteklediği bu tarihî hamle hareketinin, kendi ismiyle anılmasından büyük rahatsızlık duyuyor. Her fırsatta, isminin öne çıkmasından dolayı, o fedakâr öğretmenlere, öğrencilere, işadamlarına, esnaflara, işçilere, memurlara ve onlara destek veren entelektüellere, hâsılı milyonlara haksızlık

edildiğini ısrarla söylüyor. Ne yapalım ki, bu hareketler onun ismiyle ses getiriyor, onun ismiyle biliniyor ve anılıyor.

Sayın Gülen'in öncülük ettiği, tavsiyeleriyle güçlendirdiği bu gönüllüler hareketine, onun eğitim ve diyalog alanındaki meyvelerine laf edenler olduğunu, karalama kampanyaları yürütüldüğünü de biliyoruz. İnsanlık adına yapılan hayırlara, iyiliklere, güzelliklere her devirde karşı çıkan hasta ruhlar olmuştur. Mesela bu milletin bir ferdi nasıl olur da, bayrağımızı dünyanın her köşesinde dalgalandıran insanlara laf söyleyebilir? Türk okulları sayesinde bugün İstiklal Marşı'mız pazartesi ve cuma günleri neredeyse hiç kesilmeden 24 saat boyunca söyleniyor. Bundan içimizde kim rahatsızlık duyabilir? İşte Türkçe olimpiyatlarında görüyoruz, dilimiz artık bir dünya dili haline gelmiş, 100'den fazla ülkenin rengârenk çocukları bizim türkülerimizi, şarkılarımızı söylüyor. Bundan etkilenmeyen kimdir, kimlerdir acaba?

İki eleştiri var ki, cevabı verildiği halde bitmiyor, kesilmiyor.

Birincisi "değirmenin suyu nereden geliyor?" Cevap; millet evlatlarının alın teri kazançları... Eğer bu okulların, hizmetlerin içinde tek kuruş yabancı parası olsaydı Amerika'nın, Rusya'nın, İngiltere'nin, Fransa'nın, Almanya'nın bütün dünyanın istihbarat birimleri bunu şimdiye kadar elli defa ortaya çıkarırdı. Hele bizdeki "ulusalcılar", ne yapar eder, bulurlardı o parayı... İkincisi, "Sıradan insanlar bu hizmetleri yapamaz, mutlaka arkasında başka güçler vardır.. Amerika vardır" eleştirisi. Bu eleştiriye Sayın Gülen'in müthiş bir cevabı var: "Allah'ın büyüklüğünü görmeyen insanlar, sebepleri görürler ve 'bu proje çok büyük, arkasında Amerika olmalı, Avrupa olmalı..' derler."

Artık o eleştirilere milletçe aldırıyoruz. Bizim şimdi bir hayalimiz var.. 20 yıl sonra Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda bir sahne düşünün. Türkiye'nin büyükelçisi kürsüye doğru yürürken, Türk okullarından mezun büyükelçiler ayağa fırlıyor ve salon alkıştan yıkılıyor... Yaşayanlar görececek inşallah...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AK Parti neyi bekliyor?

Hüseyin Gülerce 2008.05.09

AK Parti, kapatılma davası iddianamesine cevabını verdi. Gerçek bir hukuk metni olsa da, tarihe bir not düşse de acaba bu cevap, Anayasa Mahkemesi'nden çıkacak kararı yüzde on etkiler mi?

İddianamenin bir siyasî karşı hamlenin ilk adımı olduğu, bir yargı darbesiyle karşı karşıya bulunduğumuz yorumları, yüzde yüz doğruyu ifade etse bile, asıl soru bundan sonrasındır... Evet, görünürdeki muhatap AK Parti, bu süreçte ne yapacak? Görünürdeki muhatap, çünkü daha derinde, birikmiş, neredeyse kördüğüm olmuş bir hesaplama ile karşı karşıyayız. Hesaplama yerine bir orta yol bulunamaz mı? Bunun için hâlâ bir şans var mı?

Bu soruyu ben AK Parti'nin kuruluş günlerinden itibaren "var ama fedakârlığı taviz olarak anlayan fikri sabitleri aşmak çok zor" diye cevapladım. Geniş bir kucaklama, dürüstlük ve liyakat ölçeğinde, yönetimi sizin gibi düşünmeyenlerle paylaşabilme erdemi ve cesareti, uzlaşmaya giden yolu epey kolaylaştırırdı. Gelinek noktada bunu seslendirmek artık boy hedefi haline gelmekten öte bir anlam taşıyor. Çünkü mevziler tahkim edilince en makul, çizgisi en belli insanlara bile "her devrin adamı" yaftası acımasızca yapıştırılıyor. Meclis Başkanı gibi karakteri mücessem Sayın Köksal Toptan'a bile laf ediliyor. Birtakım nevezuhur internet sitelerinden saldırılıyor. Zor zamanlarda en kötü roller, başkalarıyla da diyalog kurabilen insanlara düşer. Çünkü onlar çare ararken birilerinin adamı olmak, bir yerlerle irtibatta olmak damgasını her an yiyebilirler. Yetmez, yaptıkları, liderlerinin

bilgisi dâhilinde de olsa, sadece fotoğrafa bakıp "durumdan vazife çıkarmanın peşinde koşanlar" listesinin başına konurlar.

Siyasette kalleşliği asla yapmayacak insanların insafsızca karalanması, AK Parti'nin içinde de işin ne derece zor olduğunu anlatmaya yeterdir. Yeri gelmişken söylemeden edemeyeceğim. Bu süreç nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, AK Parti'nin koruması gereken tek bir şey var. Kendi aralarındaki arkadaşlık, güven, ahenk ve birlikte yürüme kararlılığı... Çünkü basınç altında, gerçekte test edilen, aradaki bağların sağlamlığıdır, dayanırlığıdır. İlk çözümler, en zayıf bağlardır. Hiçbir kale, içeriden zaaf gösterilmedikçe, sırt sırta vermesi gerekenler birbirine düşmedikçe yıkılmamıştır... Gelelim en çok merak edilen soruya. AK Parti yönetimi ne yapacak?

AK Parti'nin, Anayasa Mahkemesi'nden çıkacak kararları bekleyeceği anlaşılıyor. Bilindiği gibi beklenen ilk karar, üniversitelerde başörtüsü özgürlüğü ile ilgili anayasa değişikliğine yapılan itirazla ilgilidir. Bu kararın, kapatma davasına yapacağı etkiler de düşünülmürse, bekleme tercihi isabetli de olabilir.

Benim de savunduğum, parti kapatmayı zorlaştıracak AB kriterlerini de ihtiva eden bir anayasa paketini, Meclis'ten geçirme hamlesi, belki daha sonra gündeme gelebilecektir.

Haksızlığa uğrayan taraf olsa da AK Parti, Anayasa Mahkemesi'nin yıpranmasına fırsat verecek bir yaklaşımdan uzak durmaya çalışmaktadır. Hele Meclis'te alınan her kararı Anayasa Mahkemesi'ne götüren CHP'nin varlığı ortada iken, bu yolu tercih etmek anlayışla da karşılanabilir. Zira böyle bir paket Meclis'ten geçse de, referanduma gitmenin yolu kolaylaştırılırsa da, "yürütmeyi durdurma" başvurusu dâhil, CHP her yolu deneyecektir.

Gelinen noktanın, Türkiye'de hem ekonomik istikrarı, hem üniter yapıyı tehdit eder boyutlara varmasının, bu ülkeyi bir nebze olsun seven herkesi üzdüğü, rahatsız ettiği kesindir.

Acaba, kutuplaşmayı durduracak ve tansiyonu düşürecek yola gitmeyi, kaostan önceki son çıkışta denemek imkânsız mı?

Gerçek annenin davranışı gibi bir fedakârlık için somut adımlar atmak, nefislere çok mu ağır gelir?

Türkiye, gerçekten tarihî bir kavşakta, ortak aklın son anda devreye gireceği bir çözüm arıyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu defa hemen demokrasiye geçilmeyecekmiş...

Hüseyin Gülerce 2008.05.15

Tarihî kavşakta düğümü Anayasa Mahkemesi çözecek. Mahkemenin yükü çok ağır. Bir ülkenin geleceğinin kararını 11 insanın veriyor olması, yükün büyüklüğünü anlatmaya yeter. Alınacak kararın, hukukun üstünlüğüne olan inancı kuvvetlendirmesi hepimizin temennisidir.

Adalet, bütün tarafların razı olduğu, nefis itiraz etse bile vicdanın onayladığı hükümdür. O hüküm ilan edildiğinde insaf sahibi herkes "şimdi adalet yerini buldu" diyebilmelidir. O yüzden adaletin terazisi çok hassastır, hassas olması gerekir.

Adalet terazisi doğru tartıyorsa, kimilerini kayırmıyorsa, haksızlıkları, zulümleri görmezden gelmiyorsa, rüşvete, iltimasa boğulmamışsa, ideolojilerin değil de hukukun savcıları, hâkimleri varsa, insan hakları ve özgürlükler

konusunda evrensel insanî değerlerden yana ise bu adalet anlayışı ve uygulamalarına kimsenin itirazı olamaz.

Hâlbuki bugün ülkemizde en çok tartışılan konulardan biri, yargının uygulamalarıdır. "Rejim"in her şeyin üstünde olduğu, "sistem"in devamı için demokrasinin ikinci plana bile itilebileceği, "statüko zaptiyeleri" tarafından yüksek sesle söylenmektedir. Belli güç merkezleri, CHP ve medyanın önde gelen yazarları, yaygın yöneticileri; aksini söylemeye, yazmaya çalışanlara hem de tehditvârî bir üslûpla hadlerini bildirmeye kalkmaktadır.

Siz acaba hangi demokratik ülkede, birilerinden "biz asılız, yüzde 97 oy alınsa bile bize sormadan bir şey yapılamaz" diye bir ses duydunuz?

Siz acaba hangi demokratik ülkede, anamuhalefet partisinden, "Anayasa Mahkemesi'nden istediğimiz gibi bir sonuç çıkmazsa sonu kötü olur" diye bir tehdit işittiniz?

Siz acaba hangi demokratik ülkede, askerlerin cumhurbaşkanlığı seçimine bir gece yarısı, kurum internet sitesine konulan muhtıra ile müdahale ettiklerinden haberdar oldunuz?

Deniyor ki, "yargı darbesi" ile AK Parti yönetimi tasfiye edilecek, parti başsız bırakılacak, allem edilecek, kallem edilecek 28 Şubat süreci gibi olağanüstü bir döneme gidilecek. Ama daha öncekilerdeki gibi bu defa hemen demokrasiye geçilmeyecek. 20-25 yıl işbaşında kalınacak ve çimentolama sistemi ile yeni bir nesil yetiştirilecek... İyi de bunu gözlerden ırak 800 bin kilometrekarelik bir mağarada mı yapacaklar? Türkiye'yi zaman tüneline sokup tek parti dönemine mi götürecekler? Dünyayı mı durduracaklar? Televizyonları, interneti kapatacak, seyahatleri mi kaldıracaklar? Ekonomi batınca, sokağa dökülen insanlara meydanlarda masal mı anlatacaklar? Türkiye, okyanus ortasında, dünya ile ilişkileri kopuk bir ada mı? Bölgesinde en güçlü, en dinamik, demokrasiye doğru ilerleyen bir ülkede, hem de demokrasi kültürü giderek olgunlaşan, demokrasi şuuru kuvvetlenen koskoca bir topluma rağmen bunu nasıl başaracaklar? Türkiye, Myanmar (Burma) mı? Nergis kasırgasında on binlerce kişinin hayatını kaybettiği Myanmar'da askerî yönetim, felaketin boyutlarına rağmen, anayasa referandumu yapıyor. Hazırladıkları rejim anayasasına halkın oy vermesini istiyor. Sonra da bütün icraatlarını bu anayasaya göre yapacaklar. Ve dünya da bunu onaylayacak... "Sizin özel bir durumunuz var" diyecekler. Öyle mi? Yüz binlerce insan hayatını kaybetmiş, milyonlarca insan hastalıktan kırılma tehlikesi ile karşı karşıya, koyun can derdinde, kasap et derdinde... Hür dünya Myanmar'da olanlara gözünü kapamayacağına göre, AB üyesi olma yolundaki Türkiye'de demokrasi nasıl rafa kaldırılacak? Buna inananlar, buna göre plan ve hesap yapanlar; ne Türkiye'yi ne de dünyayı doğru okuyabiliyorlar.

Yanıldıklarını görecekler. Önemli olan, bunu en kısa zamanda anlayabilmeleridir. Değilse 21. yüzyılın parlayan yıldızı Türkiye büyük zarar görecek...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon ve 68'liler...

Hüseyin Gülerce 2008.05.16

Aradan kırk yıl geçtikten sonra "68'liler" adeta efsaneleştirildi. Bunda şaşılacak bir şey yok. Üniversitelerde 1968'de başlayan olayların ve o dönemin sol öğrenci liderleri, onlardan etkilenenler, himaye görenler bugün medyanın büyük bölümünde, iş dünyasında etkin yerdeler.

Nostalji bir tarafa, asker içindeki cunta savaşlarına alet edilerek kıyılan bir gençliğe, yıllar sonra ağıt yakarak günah çıkarma çabası, o vicdanların hiçbirini aklamaz, rahat da ettirmez.

Avrupa'nın 68'lileri ile Türkiye'nin 68'lileri ayrı dünyaların kuşaklarıdır. Avrupa, arada bir içini rahatlatmak adına sömürünün karşısına gençlik safiyetini, cesaretini dikmede hep mahir oldu. "Bizim de vicdanımız var ama ruhumuz çok kirlendi" itirafı yerine, vicdanlara anlık bir serinlik üfleme... Aydınlatma fişeği gibi bir şey. Gerçeği bir an gösterme, sonra da karartma.

Bizde 68'lileri aslında ikiye ayırmak lâzım. Ergenekon için çalışan ve hep yönetici kalmış küçük azınlık. Ve onları gençlik yıllarındaki masum heyecanları ile hiç teşhis edememiş, idealist, Anadolu'nun saf ve masum çocukları... Evet Ergenekon, o zamandan beri var. 6-7 Eylül 1955'te de var. Atatürk'ün Selanik'teki evine bomba koyan gencin sayesinde İstanbul'da, Hristiyan ve Yahudilerin mallarına, canlarına kastedildiğinde de vardı. O gencin sonradan vali yapılmasındaki cesaretlendirme, her zaman Ergenekon'u canlı ve güçlü tuttu. 68 kuşağının Ergenekoncu evlatları da sonradan hep mükâfatlandırıldılar. Dev-Genç'in başında iken ertesi gün ABD'ye gitmek, yıllar sonra dönüp bakanlık koltuklarına oturmak izaha muhtaç değil mi? Yerelde, kamuda, medyada, siyaset koltuklarında özel ve güzel yerlere gelmek, hep Ergenekoncu tesadüflerdir. CIA'nın paraları ile maaş alanları ilk öğrendiğinde ve sonra da üzerine gidemediğinde başbakan Ecevit acaba neler hissetmişti? Devletin arşivleri konuşsa bugün solda ve sağda nice meydan yığidi suspus olur. Umur Talu'nun üç gün önce yazdığı gibi tarihî kâbus sona erer ve bu ülkenin gerçek tarihi yazılır.

12 Mart 1971 müdahalesinden önce iki yılda, beş binden fazla, 12 Eylül 1980 müdahalesinden önce üç yılda, 25 binden fazla, çoğu üniversite öğrencisi genç katledildi bu ülkede. Türkiye kan kaybetti, enerjisini kaybetti, heyecanını kaybetti, yıllarını kaybetti... Faili meçhul cinayetlerle "bir o taraftan bir bu taraftan" deyip başbakanlar, bakanlar, gazeteciler, yazarlar, akademisyenler, sendikacılar öldürüldü. Nihat Erim'ler, Gün Sazak'lar öldürüldü... Asala bitince devreye sonra PKK girdi. 30 bin can da öyle gitti. Rakamlara dikkat ediniz. Bu kayıplar, cephelerdeki bir savaşın kayıpları değil. Bizim çocuklarımız, bizim gençlerimiz, bizim insanlarımız... Dışarı ile irtibatlı toplum mühendislerinin büyük ve yüksek projelerinin kurbanları nesiller bunlar. İçinde insan, insaf, vicdan, merhamet olmayan kanlı projeler... Cinayetlerden efsaneler çıkarmak.. kanlı senaryolardan bir ülke inşa etmeye kalkmak... Türkiye; bundan böyle, oyuna getirilen, tertemiz hisleri sömürülen, heyecanları ihanetlere yönlendirilen 68'lileri ile değil, yeni ve aydınlık nesilleri ile övünmelidir.

Madem tarihî bir kavşaktayız. Madem uyandı bu halk. Şuurlanıyor bu toplum. Hukukun üstünlüğü talebinden vazgeçmemeliyiz. Özgürlüklerin genişletilmesine, herkesin hesap verebilmesine, demokrasi yolunda reformlara cesaret vermeliyiz, destek olmalıyız, karanlık bir dönemi sona erdirmeliyiz.

Bu süreç, savrulma sürecidir. Sözde cumhuriyetçiler ile gerçek cumhuriyetçiler bu süreçte ayrılacak... Sözde demokratlar ile özde demokratlar bu süreçte teşhis edilecek. Darbe teşvikçileri, olağanüstü dönem için görevlendirme odasında, cebinde mavi boncukla bekleyip duranlar bu süreçte açığa çıkacaklar... Karanlık koyulaştıkça aslında yaklaşan şafaktır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zıtlaşma ile çözüm olmaz...

Hüseyin Gülerce 2008.05.22

New York - Kısa süreli de olsa yurtdışına çıktığımda, kendimi yıllardan beri hep sisli, dumanlı bir atmosferden kurtulmuş gibi hissediyorum. Kötü niyetliler, kötülük peşinde koşanlar aslında sağduyulu olması gerekenlerin pasifliğinden yararlanıyor. Halbuki, zor zamanlarda o Hızır gibi yetişen ve makul çoğunluğun yüreğine su serpen ortak akıl devreye girse sis de, duman da bir anda uçup gidecek.

Bakınız, AK Parti'nin kapatılması talebi ile 14 Mart'ta başlayan sürecin, ne şekilde sonuçlanacağı belli değil. Ama Türkiye'nin bir belirsizlik içine girdiği, siyasî ve ekonomik istikrarın ciddi bir tehdit altında olduğu besbelli. Ülkemizin uluslararası alandaki değerini görebilen dış çevrelerde de bir endişe hâkim. ABD ve AB'den yükselen sağduyulu seslerin anlattığı da budur.

Şüphesiz hem içeride, hem dışarıda, içinden geçtiğimiz sürecin, AK Parti ve onun temsil ettiği değerler açısından kötü bir sonla kapanmasını isteyenler var. Bunun için demokrasinin yara alması, uzun bir süre kalıcı olarak rafa kaldırılması da bu çevrelerin umurunda değil. İkinci Dünya Harbi'ni başlatanların, 60 milyon insanın hayatını kaybetmesinden etkilenmedikleri gibi, bunların da insanî bir dertleri, kaygıları hiç yok. Ekonomik istikrarsızlığın getireceği problemleri ise kaale bile almıyorlar. Fikri, görüşü ne olursa olsun ülkemizi seven, insanımız ve geleceğimiz için biraz kaygı duyan herkes, bu sürece seyirci kalınmamasını, bir şeyler yapılmasını istiyor, bekliyor. Daha ne zamana kadar belirsizlik sancısı çekeceğiz?

Kavgaya girenler bilir, hasmınızdan kan çıkmadan yatışmazsınız. Bu, insanın canavar yanıdır. Kutuplaşma isteyenler, birliğimize kastedenler şimdi bu psikolojinin esiridirler. Burun sürtmek, belini kırmak, yerle bir etmek gibi bir halet-i ruhiye içindedirler. Neye mâl olursa olsun kendilerince netice almak istemektedirler. Adımlarında ısrarlı, adam dövmekte kararlılar. Kemiyet olarak zayıf ama keyfiyet olarak çok güçlüler. Acı olan, sayıca çok olanların, güç ve etki olarak zayıflıklarını kabul etmek istememeleridir. Kalabalıkların hissiyatı, bu hissiyatı dillendiren ve yazıya dökenlerin de, realiteleri görmeyi zorlaştırmaları acıyı büyütmektedir.

Halbuki demokratikleşmenin ve özgürlüklerin genişletilmesinin sükûnete ve zamana ihtiyacı var. Aradığımız zemin, kavga zemini değil, uzlaşma zeminidir. İnatlaşmanın değil, mantığın galip gelmesi gerekir.

Çözüm, zıtlaşma ile asla olmaz.

Tarafların içinde, biliyorum uzlaşma kelimesinden nefret edenler var. Her iki kesimde de "uzlaşma=taviz" diye itiraz edenler var. Halbuki demokrasi kültürü; dinlemeyi, anlamayı ve uzlaşmayı başarabilmenin terbiyesidir. Bir üslûp meselesidir. Empati yapabilme erdemidir. Zıtlaşmada nefisler konuşur. Uzlaşmada ise mantık konuşur. Zıtlaşmanın itici gücü fikr-i sabittir. Uzlaşma ise farklılık içinde birlikte yaşama derdinin meyvesidir. Zıtlaşma, her iki tarafı da üzer. Uzlaşma ise isteklerin tamamı gerçekleşmese bile sonuçta her iki tarafı da memnun eder. Zıtlaşma sorumsuzluğun inadı, uzlaşma ise derman aramanın olgunluğudur.

Bize bugün empati, mantık ve kimsenin "nasıl da yendik" diyemeyeceği bir yol lâzım. Militanların kışkırtıcı çıkışlarına değil, ortak aklın sükûnete ve çözüme davet eden sesine kulak vermeliyiz. Türkiye'yi sürüklendiği badireden kurtarmalıyız. Türkiye'nin, ayağına kurşun sıkmasına fırsat vermemeliyiz. Meşhur fıkradır. Deveye sormuşlar; "Yokuşu mu seversin, inişi mi?" Cevap vermiş: "Bunun düzü yok mu?" İllâ bir tarafın galip, bir tarafın mağlup olması gerekmiyor. Makûl yolu bulmalıyız. Çözüm için yol arayanları, bunun için çaba sarf edenleri karalamayalım. Onların işini zorlaştırmayalım.

Şu zıtlaşmayı artık bir kenara bırakalım...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AK Parti'nin Amerika'daki hasımları

Hüseyin Gülerce 2008.05.23

New York - Zaman'ın genç kalemlelerinden Ali H.Aslan, Washington'ın nabzını en iyi tutan gazetecilerden biri. Türkiye'ye dönmesine rağmen Taraf'taki yazıları ile Yasemin Çongar, Atlantik ötesini en yakından takip eden bir

başka meslektaşımız. Onların yazdıklarını okumadan, Bush yönetiminin, AK Parti'nin kapatılması sürecinde izlediği politikayı anlamak mümkün değil.

New Jersey'de ABD vatandaşı Türk esnaflarla konuştum. Malum, Türk televizyonları başta Samanyolu TV, buralarda da seyrediliyor. Mehtap TV'deki Akıl Defteri ve Düşünce Günlüğü programlarının epey tiryakisi var. Bizim insanımız, binlerce mil uzakta olsa da, Türkiye'de olup bitenleri yakından takip ediyor. Hepsi aynı soruyu soruyorlar: "AK Parti kapatılacak mı?" Son Yargıtay muhtırasını da örnek vererek, "Bazı çevreler çok kararlı, baskılarını da giderek artırıyorlar." diye cevap veriyorum.

Türkiye, dünyada yalnız değil. Hele küresel terörün en fazla Batı'yı tedirgin ettiği düşünülürse, İslam coğrafyasında demokrasi adası olarak Türkiye'nin önemi giderek öne çıkıyor.

Türkiye'de AK Parti bahane edilerek demokrasiye kıyılır mı? Bu sorunun cevabını belirleyecek unsurların başında Washington'ın tavrı geliyor.

Avrupa Birliği, kapatılma sürecini "yargı darbesi" olarak niteledi ve süreci başlatanları çok net şekilde uyarıyor. Türkiye'nin üyeliğinin sona erebileceğine dair net mesajlar veriyor.

ABD yönetimi öyle değil. Bush yönetimini etkileyen lobiler ve güç merkezleri, aleni bir şekilde, AK Parti'yi kapatmak isteyen "ulusalcı dalga"ya rüzgâr sağlıyor. Ali H.Asan'ın ve Yasemin Çongar'ın yazılarında, bu işbirliğinin boyutları gözler önüne seriliyor. ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney'in etrafındaki ekip, bu işbirliği yüzünden Demokrat çevrelerin giderek tepkisini çekiyor. Yasemin Çongar, Demokrat başkan adayı Obama'nın çevresindekilerin, dönen dolapların farkında olduğunu şöyle ifade ediyor:

"Obama'cı ekibin bir başka özelliği de Türkiye'deki "ulusalcı" tayfanın yıllardır Washington'la yürütmeye çalıştığı ve özellikle Dick Cheney ile şürekası sayesinde, son dönemde zaman zaman etkisini de hissettiren marazi ilişkinin farkında olmasıdır.

"Obama'cı ekip; Türkiye'den hangi siyasetçilerin, hangi işadamlarının, hangi 'sivil toplum' temsilcilerinin her fırsatta Washington'ın yolunu tutup 'askerî darbe' propagandası yaptıklarını, bu propaganda ile uyumlu bir dezenformasyon kampanyasının hangi cevval Türk ve Amerikalı yazarlar üzerinden yürütüldüğünü çok iyi biliyor." (Taraf, 20 Mayıs 2008)

Ali H.Asan, Başkan Bush'un bu süreçte "antidemokratik ve İslamofobik lobilerle içli dışlı olan Dick Cheney'e bir kez olsun" kulak tıkaması gerektiğinin altını çiziyor.

AK Parti'nin kapatılması için başlatılan süreç, herkes, her kurum, her ülke bilhassa da ABD'nin demokrasi ile sınavıdır. ABD yönetimi Türkiye konusunda tarihî bir güven testinden geçmektedir.

Türkiye'de ABD yönetimine duyulan güvensizlik, ikili ilişkilerin başladığı günden bu yana en yüksek orandadır. Geçmişte darbelerin ardındaki Amerikan rolü yıllar sonra kamuoyuna mal olmuştu. Bugün bu rol günbegün takip ediliyor.

ABD'nin eski Ankara Büyükelçisi Mark Parris, Wall Street Journal'daki makalesindeki, AK Parti'nin kapatılmasının bölgede demokrasiye ciddi bir darbe olacağı ikazını boşuna yapmıyor.

Bizde sorumsuz güç merkezleri çok da, acaba kendini süper güç olarak takdim eden ABD'de de durum böyle mi? Öyle ise dünyanın başı çok ağrıyacak demektir.

Türkiye kaybederse ABD de kaybedecek, Avrupa Birliği de...

Gülen medyası da ne demek?

Hüseyin Gülerce 2008.05.29

Türkiye'de temel meselelerdeki tartışmanın bir cephesini de medya oluşturuyor. Basın meslek ilkeleri maalesef bizde medyayı bağlamıyor. Bazı medya gruplarının ayrıca kendi ilkeleri de var. Gelin görün ki, o ilkeleri en başta sorumlu kurullarda yer alanlar çiğniyor.

Son yıllarda/aylarda bazı gazete ve televizyonlar el değiştirdi. Yeni patronlar, iktidara, büyük medya patronları gibi acımasız muhalefet yapmayınca hemen "yandaş medya" damgasını yiyiverdiler. Medyada tekel oluşturmak isteyen medya patronları, AK Parti iktidarında acaba neden bu kadar acımasız, kavgacı ve intikamcı davranıyor? Ve kutuplaşmada en büyük rolü neden onlar oynuyor? Başka türlü de soralım. Bütün medya organları, gazeteler, televizyonlar, radyolar, dergiler AK Parti'ye düşmanlık yapmak ve CHP çizgisinde olmak mecburiyetinde midir?

Bir de işin içerisine neden Fethullah Gülen ismi karıştırılıyor? "Gülen medyayı ele geçiriyor", "Gülen medyası büyüyor" gibi yakıştırmalar yapılıyor.

Evet Zaman grubu, Samanyolu televizyon grubu, Sayın Fethullah Gülen'i seven, sayan, onun Türkiye'deki ve dünyadaki eğitim ve diyalog hizmetleriyle ilgili tavsiyelerini önemseyen insanların çalıştığı medya organları... Ama dikkat edilsin, farklı görüşlere, fikirlere bu medya grubunda olduğu kadar hiçbir yerde imkân tanınmıyor. Değişik inanç, kanaat sahibi insanlar en rahat ve özgür biçimde bu medya grubunda yazıyor ve konuşuyorlar. Demokrasi, özgürlükler, insan hakları, ülkenin menfaatleri, milletimizin kardeşliği, istikrar ve huzur en fazla bu grubun yayın organlarında savunuluyor. Bu gerçeği örtbas etmek için yapılan "dinci", "tarikatçı" karalamaları, sadece karalama sahiplerinin fikir ve karakter seviyesi hakkında bir ipucu vermiyor. Aynı zamanda statükonun devamından yana olanların rahatsızlığını da dışa vuruyor.

Türkiye öyle bir noktaya geldi dayandı ki, ya demokrasiden ve demokrasiyi tahkim edip ilerletecek reformlardan yana olacaksınız, ya da statüko adına zaptiyelik yapacaksınız. Ya yeniliği ve ilerlemeyi savunacaksınız, ya da bürokratik oligarşinin vesayet çabalarına arka çıkacaksınız. Ya haktan, hukuktan yana, ya da İttihatçı zorbalığın payandası olacaksınız.

AK Parti, şu hatasına, bu noksanına rağmen, bugün demokrasiden yana duruşuyla kendisine oy vermeyen çevrelerin de desteğini alıyor. Bu destek içeriden ve dışarıdan onun particiliğine, Başbakan Erdoğan'ın şahsına verilen destek değildir. İçine girdiğimiz geçitten AK Parti ile çıkabileceğimiz inancı ve kabulünden dolayı böyledir. Her partiye eşit uzaklıkta olmayı şiar edinenler, bugün bu mülâhaza ile hareket ediyorlar. Siyasi ve ekonomik istikrarı da muhafaza adına bir tavır sergiliyorlar. AK Parti de bu desteğin karşılığını, hakkını veriyor. Hizmet ettikleri halde ayaklarına bağ mı olalım? Böyle düşünmek, asla politize olmak değildir. Particilik yapmak değildir.

CHP bugün parti kapatmanın karşısına dikilsin, fikir, ifade ve inanç özgürlüğünden yana tavır koysun bakalım, ona destek vermekten geri durulur mu?

Sayın Gülen'in medyası yoktur, olmaz da. O bu ülkede en sevilen, en sayılan kanaat önderi ve aksiyon adamı. Onun tavsiye ettiği millî ve insanî hizmetleri, bu ülke insanı yüzde 90 itibarıyla destekliyor. İşte 6. Türkçe Olimpiyatı. 110 ülkeden 550 öğrenci, günlerdir bizim türkülerimizi, şarkılarımızı söylüyor. Milliyetçilikse milliyetçilik.. insanlıksa insanlık.. Vicdanı, insafı olan herkes etkilenir bu hizmetlerden... Sayın Gülen bu ülkede

diyalog hizmetlerini başlatan insan. Türkiye'nin önde gelen gazetecileri, yazarları, sanatçıları, işadamları ile diyalog kurdu. Onlarla oturdu, konuştu, yemek yedi. Şimdi o insanlardan birkaçı öne çıkarsa, gazete patronu olursa "Gülenci" mi sayılacak? Böyle insafsız yaftalama olur mu?

Birbirimizi karalamak yerine medyada meslek ilkelerini uygulamaya karar versek, hem gazete patronlarına, hem de ülkemize iyilik yaparız...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

CHP'yi sahi kim dinliyor?

Hüseyin Gülerce 2008.05.30

CHP Genel Merkezi'nin dinlenmesi; Sayın Baykal'ın üslûbundaki yanlış, acelecilik ve ölçüsüz suçlamalar ne kadar acımasız olursa olsun, çok vahim bir durumdur. Birinci vazife hükümetindir, adaletindir...

Evet CHP, Ergenekon tipi yapılanmalarla ilgili kanunsuzlukların üzerine gitmiyor, Sayın Baykal, Meclis çatısı altında Ergenekon sanıklarına selam gönderiyor, desteğini bildiriyor. Şemdinli'yi görmüyor... Hrant Dink cinayetinin önceden bilinmesinden tutun da, Cumhuriyet Gazetesi'ne atılan bombaların Danıştay cinayetiyle irtibatına kadar ve Ayıışı, Sarıkız darbe teşebbüslerinin varlığına kadar, devletle ilgili ne kadar kanunsuzluk, hukuksuzluk varsa ilgilenmiyor... Olsun... CHP sadece kendine demokrat olsun... Ama şimdi gerçek demokratlar, sadece kendine demokrat olmayanlar, bu dinleme hukuksuzluğunun, insanlık dışı uygulamanın karşısına dikilmelidir. Faillerin bulunması, haklarında işlem yapılması için kararlı ve ısrarcı olmalıdır. Hukukun üstünlüğü herkese lâzım. Demokratikleşmenin önündeki engellerden biri de insanların özel hayatlarına tecavüzdür. İnsanların hatalarını, kusurlarını, ayıplarını araştırarak, onları faş ederek, medya organları gibi vasıtalarla milyonlara ulaştırarak dedikodu ve gıybetin en insafsızını yapmak asla tasvip edilemez, hoş görülemez. Hele hele "oh olsun" hiç denemez... CHP, evet bu olaydan bir siyasî rant hesabı yapıyor. Herkesin bildiği "derin devlet"i görmezden gelip, "AK Parti derin devleti" suçlaması; maksadın üzüm yemek değil, bağcıyı dövmek olduğunu anlatmaya yeterdir.

CHP'yi kim dinledi?

En çarpıcı cevaplardan birini eski MİT Daire başkanlarından Prof. Dr. Mahir Kaynak verdi:

"Bu AK Parti'ye karşı oynanmış bir oyun. Diyelim ki dinledi.. üstünü örter kapatır. 'Ey ahali ben CHP'yi dinliyorum, hepinizin haberi olsun' demez. Ortada bir saçmalık var. Ülkede operasyonlar yapılıyor. Esas sorun toplum ve seçkinlerin de buna inanması..."

Konunun bir başka boyutu daha var. Durumdan vazife çıkarmak isteyen bazıları, "emniyetin içinde özel bir dinleme birimi mi kuruldu? Bu birimin teknik elemanları belli bir cemaate yakın mı?" sorularıyla yine belli çevrelere selam gönderiyorlar. Kafa karıştırıyor ve hedef gösteriyorlar... Hele Türkçe Olimpiyatları'nın muhteşem rüzgârı milletimizi yeniden duygulandırmış, heyecanlandırmış ve ayağa kaldırmış iken, gönül insanlarına şaibe bulaştırmaya çalışıyorlar.

Bunu ülkenin gündemine bomba gibi düşen her olayda insafsızca ve haince yapıyorlar. Şemdinli Savcısı bir iddianame hazırlıyor, "bu" diyorlar "ışık evlerde yetişmiş"... Silahlı Kuvvetler'imizin en üst rütbelisi insan hakkında, hem de terörle mücadelede canını dişine takmış bir insana, internet sitelerinden en aşağılık, en adi saldırılar yürütülüyor. "Bu siteler falan cemaatin kontrolünde" diye alçakça tezvirat yapılıyor. (Sayın Genelkurmay Başkanı'na en adi saldırının nereden geldiğini bugün hepimiz, Sayın Büyükanıt'ın kendi

ifadelerinden biliyoruz. İftiralar döndü onları fısıldayanları buldu.) Emniyet güçleri Ergenekon için hayatlarını feda edencesine operasyonlar yapıyor, beşinci kol gibi çalışanlar yine durmuyor, "bunlar emniyetin içindeki cemaat kadroları" diye yafta yapıyorlar. Şimdi de dinleme olayı var, belli gazete ve televizyon kanalları yine başladılar; "emniyet içindeki cemaat mensupları" ... Bu çevrelerin iftiraları, yalanları yüzlerce, hatta binlerce mahkeme kararı ile tekzip edildi. Bunları yapanlar ceza aldı. Bu bir... Eğer bu iddia sahipleri dürüst ise, gerçekten doğrunun bulunmasından yana ise neden gerekenin yapılmadığını da sorgulamıyorlar. Öyle ya, bu ülkede sadece emniyet istihbaratı yok. MİT var, JİTEM var, askerî istihbarat var. Masum insanların habire, her olayda böyle adi suçlamalarla töhmet altında kalmaması için niye devlet ciddi biçimde harekete geçmiyor? Bu da iki... Kanunsuz dinleme ne kadar suç ise, ne kadar ahlâk ve hukuk dışı ise; bu suça masum insanları fail yapmak da o kadar ahlâksız ve insafsız bir davranıştır. Yargısız infaz, adi bir medya uygulamasıdır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Siz oradaydınız...

Hüseyin Gülerce 2008.06.05

Siz, küçük bir köyde küçük bir çocukken, büyük bir hayal kurdunuz. Dünyanın bütün çocukları sevgi ile el ele tutuşsa, gönüllere girilse, yüreklere sevgi dolsa, ihtiyar dünyamız ölümünden önce bir bahar yaşasa...

Şefkat olsa, merhamet olsa, adalet olsa... Biz bir olimpiyat atmosferinde hissettik bu baharı, yaşadık bütün memleket ayakta iken ve ağlarken... İnanınız siz oradaydınız. Yüreklere sevgi dolduğunda, yürekler gözyaşıyla ısladığında siz oradaydınız. Aramızdaydınız... Sizi seven herkes buğulu gözlerinizi gördü, tebessümünüzü hayran hayran seyretti. İnanın, gurbetlerde değil, içimizdeydiniz.

Hani siz çocukları başından öper, başlarını şöyle bir sıvazlarsınız ya... O harmandalı oynayan, halay çeken, horon tepen, bizim şarkılarımızı, bizim türkülerimizi rengarenk olup söyleyen, söylemekten öte bizi tarifsiz duygularla, heyecanlarla sarıp sarmalayan, bizim değerlerimizi kendi küçük yüreklerinde damıtıp da Anadolu'nun, dünyanın yüreğine akıtan o çocukların, teker teker başını okşarken gördüm sizi ben... Biliyorum, siz çocuk yüreklerini, genç sineleri çok önemsiyorsunuz. Çünkü onlar en saf, en masum şahitler... Hep buğulu gözlerinize baktım. Gözlerinizde engin ufuklar var, biliyorum. Baktım, çünkü daha uzaklarda, daha ötelerde nerelere bakıyor, iyilikler, güzellikler adına hangi yamaçları tarıyor, hangi bahçelerden gül deriyorsunuz diye merak ettim. Kokladığınız laleleri, zambakları, kır çiçeklerini merak ettim. Merak ettim, çünkü bu günlerde ufuklara, umutlara, heyecanlara, coşuklara ne çok ihtiyacımız var.

Siz serhat şehirlerimizde, neredeyse maaşınızın tamamını Büyük Doğu'ya yatırır, ayakta kalsın, okunsun isterdiniz ya...Üstad sevin sin, mahzun olmasın diye dertlenirdiniz ya... Bir Moğol kız onun Sakarya Türküsü'nü nasıl da okudu. Okudukça, yüreğimize korlar düşürdükçe, biz seslenmek istedik; ne garibiz artık öz yurdumuzda, ne de parya.. şimdi dünyanın bütün nehirleri Sakarya... Kiyılarda Yunus'lar, Mevlânâ'lar, Hacı Bektaş'lar, Ahmet Yesevi'ler... Küçülttüler dünyayı. Ve isteyerek dönmüyorlar... Vasiyet etmişler, okul bahçelerinde kabristanları var. Dünyayı vatan etmişler, "her yerde olmalıyız, her yere ulaşmalıyız, daha gidemediğimiz ne çok yer var" diyorlar.

Siz oradaydınız, biliyorum. Yüreğin konuştuğu, sevginin tellerine vurulduğu yerde artık hep sizin adınız düşüyor aklımıza. Unutmuştuk, unutturulmuştu; başkaları için yaşamanın erdem olduğunu bize siz hatırlattınız. Önde koşun ama öne çıkmayın diye siz tembih ettiniz. Siz oradaydınız, çünkü o fedakâr öğretmenler, tam da sizin arzu ettiğiniz gibi, dolu başakların eğildiği gibi tevazu sahibi idiler. Aramızdaydılar, ama görünmüyorlardı... Sahnede güzellikler büyüdükçe, onlar küçülüyor; "biz yapmıyoruz, Allah milletimize yeniden lütfediyor, işimizi O kolaylaştırıyor, zorlukları O'nun yardımıyla aşıyoruz, bunlar O'nun ikrâmıdır" diye iki büklüm inliyorlardı... Siz oradaydınız. Dünya çocukları sevgiden atlaslar dokudukça sahnede, farklılığın ne büyük zenginlik olduğunu biz iliklerimize kadar hissettik, yaşadık.

Siz oradaydınız. Çünkü biz milletçe ağlıyorduk. Biz ağlamayı, böyle ağlamayı, böyle sevinçle, umutla, kendimize güven duygusuyla ağlamayı asırlar var ki unutmuştuk.

Siz oradaydınız. Ama biz size karşı daha vefalı olabilirdik. İçimizdeki düğümleri çözmede daha cesur davranabilirdik. Bilemedik... Bir hayal de ben kurdum bu mahcubiyetle. Orada eskiden olduğu gibi, o hoşgörü toplantılarının ilklerindeki gibi, siz olsaydınız en önde oturanlar arasında. Yüzünüze hasret muhabbet fedaileri, doya doya baksaydı çehrenize.

Biliyorum, dualar ister hayaller, dualarla biter hasretler...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başörtüsü kararı üzerine...

Hüseyin Gülerce 2008.06.06

Bu yazıyı, Anayasa Mahkemesi'nin kararından önce yazıyorum. Üniversitelere başörtüsü serbestliği getiren anayasa değişikliği konusunda, CHP ve DSP'nin yaptığı itirazla ilgili olarak verilecek karar, müspet ya da menfi, ne bir başlangıç ne de bir sonudur.

Biz, laiklik ve demokrasi konusunda toplumsal bir mutabakata varmadığımız sürece, sadece devam eden bir maçın geçici sonuçlarını tartışmaya devam edeceğiz. Yani zıtlaşmayı ve inatlaşmayı devam ettireceğiz.

Halbuki ihtiyacımız olan, gönüllü bir toplumsal mutabakattır. Nedir o mutabakat? Dünyanın geldiği bugünkü noktada, demokrasi dışı bir yol takip edebilir miyiz? Başka bir ifadeyle, bürokratik oligarşi; şekli bir demokrasi ile ya da demokrasicilik oynayarak daha ne kadar devam ettirilebilir? Yine başka bir ifadeyle, sivil irade üzerindeki bürokratik vesayet; ideolojik devlet arabasına koşulmuş parti-iş dünyası-sivil toplum örgütleri-medya-yargı ve üniversiteler altılısı ile daha ne kadar yaşar? Gözbağcılık, daha ne kadar kitleleri uyutur?

Mutabakat sorusunu daha net soralım: Demokrasiden geriye dönüş olabilir mi?

Eğer demokrasi dışı yollar var, gözbağcılık metazori ile de olsa devam ettirilebilir deniyorsa, bunu diyenler varsa -ki var ve sesleri yüksek çıkıyor- bu, ülke ve toplum olarak çilelere, acılara, baskılara, korkuyla yaşamaya, yani karanlık dehlizde yürümeye devam anlamına gelir. İşte bu, gözü açılmış bir dünyada ve Türkiye'de asla mümkün olamaz.

Anayasa Mahkemesi, gerek 1961 Anayasası gerekse 1982 Anayasası içtihatlarında; laikliği, fertlerin vicdanına ve mabetlere hapseden ve pozitivist ideolojinin kurucularına bile rahmet okutturan çağ dışı, ferde karşı devleti koruma endişesine dayalı yorumlara yer verdi. Bu zihniyetle, sağlıklı bir demokrasi için mutabakata varılamaz. Bu zihniyetin sahipleri, bugün ulusalcı bir dalga oluşturarak, Avrupa Birliği üyeliğine de karşı çıkıyorlar. AB

üyeyi bir Türkiye'de dinî özgürlüklerin artacağını, fikir ve ifade hürriyetinin sınırlarının genişleyeceğini, bunun da dini kontrol altında tutma ve hayatın dışına itme çabalarına sekte vuracağını düşünüyorlar. Hatta kendi konumlarının, güçlerinin yok olacağı düşüncesiyle panikliyorlar ve bu sonucu asla kabullenmek istemiyorlar.

Yargının siyasallaşması ve tamamen ideolojik bir mevziye girmesi son derece tehlikelidir. Yargı, içine düştüğü bu durumdan çıkabilir mi? Anayasa Mahkemesi'nin vereceği karar, bu sorunun cevabı için çok önemlidir. Ama hayati değildir. Eğer mahkeme, CHP'nin talebi doğrultusunda bir karar verirse, seçimler öncesinde 367 gibi bir hukuk garabetine evet diyerek uğradığı güven erozyonu şiddetlenir, o kadar. Demokrasiden geriye dönüş olmadığını düşünenler için böyle bir sonuç, demokratik şuurlanmayı artırır. Dahası, demokratikleşme çabalarını güçlendirir ve demokrat cephenin genişlemesini, azminin bilinenmesini sağlar.

Eğer Mahkeme, başvuruyu reddeder ve Meclis'in yaptığı değişikliği onaylar ise bu, sözünü ettiğimiz demokratikleşme mutabakatı için esaslı bir başlangıç olur. Sadece bununla kalmaz, toplumun yarınlara dönük umutlarını tazeler, istikrar ve kalkınma için yeni heyecanlara kapı açar. Laikçi zihniyetin bugüne kadar sergilediği laiklik yorumu, milletimizi rencide etmekte ve yaralamaktadır. Bu ülkede makul Müslüman çoğunluğun, demokratik laiklik anlayışı ile problemi yoktur. Fransa'nın sömürgeleri için dayattığı laiklik anlayışı yerine, demokratik laiklik talep etmek Türkiye'de bir tehdit gibi asla algılanamaz. Bunu yapanlar art niyetlidir. "Önce demokrasi ve onun sağladığı özgürlükler içinde dini yaşama ve yaşatma hürriyeti" talebi, evrensel insan hakkı talebidir. Milletle zıtlaşmanın ve demokrasiye direnmenin kimseye hayrı olamaz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İyi bilelim, bugünden yarına demokrasi gelmez...

Hüseyin Gülerce 2008.06.12

Bir teknik direktör, maçı doğru okuyamıyorsa asla başarılı olamaz. Bu ülkede yaklaşık iki asırdır sosyal, siyasî ve kültürel bir maç oynanıyor.

Siyasî iradeyi temsil edenler maçı doğru okusalardı, bu kadar çok demokrasi kazası olmazdı. Bu ülkede bir siyasî liderin, üç dâhinin zekâsı kadar kafası olacağına, istişare edebileceği on tane adam olması daha önemlidir. Rahmetli Menderes'in de, rahmetli Özal'ın da etrafında böyle on adam yoktu. Ya da vardı da, onları aramadılar, bulamadılar ve dinlemediler... Türkiye bugün yeniden bir belirsizliğin, sertliğin ve zıtlaşmanın pençesinde kıvranıyor. "Neden böyle oldu?", "Asıl kabahat kimde?" sorularının cevabı, mevcut problemi çözmez.

Mesela Anayasa Mahkemesi, Anayasa'yı çiğnedi diyelim. Var mı bir yaptırım? "Gerekçeniz ne bilelim" dediniz. Yarın öbür gün açıklarlar: Anayasa'nın değiştirilmesi teklif dahi edilemez maddelerini değiştirmek istediler. Şeklen böyle bir şey mümkün değildir... Böylece öze girmeden özle oynadılar. Ne diyeceksiniz?

Maçı doğru okuyalım. Anayasa Mahkemesi, bu eyleminde, isterseniz adına yargı darbesi deyiniz, yalnız değil ki... Önemli olan yargının, adalet yerine hangi dağlara yaslandığını görebilmektir.

CHP lideri, "millî irade kurucu iradedir, o da Anayasa'ya yansımıştır. Dolayısıyla Anayasa Mahkemesi millî iradenin ta kendisidir. Meclis, siyasî iradenin tecelli ettiği yerdir, sınırlı bir yetki alanı vardır, o kadar..." dedi. Yani malûmu ilâm etti. Sizin hop oturup hop kalkmanız, "daha neler..." diye hayretler içerisinde kalmanız, CHP'nin çok umurundaydı.

Maçı doğru okuyalım. CHP, sanki tek başına iktidardaymış gibi efelenirken, siyaset kabadayılığı yaparken, herhalde bir yerlerden cesaret alıyor olmalıdır. CHP yalnız değil ki...CHP'nin oyla, sandıkla işi yok ki. CHP o defteri çoktan kapattı. Önemli olan, CHP'nin halka değil, hangi dağlara yaslandığını görebilmektir.

Maçı doğru okuyalım. Demokratik hiçbir ülkede kimsenin hayalinden bile geçiremeyeceği bir şekilde, yüzde 47 oy almış iktidar partisinin kapatılması için davulla zurnayla iddianame hazırlanıyor. Mahkeme bunu kabul ediyor. Hatta Cumhurbaşkanı'nın işin içine çekilmesi hamlesini bile onaylıyor. Fevkalâde bir durum var. Ortada bir kararlılık var. "Bu tepe ya alınacak, ya alınacak" diyorlar. Yargıtay ve Danıştay bildiri yayınlıyor. Yani yargı harekete geçmiş. Hamle, topyekûn bir hamle. Silahlı Kuvvetler bu hamleye destek veriyor. "Malûmun ilâmı" diyor. CHP zaten karargâhta ve hamlenin siyasî ayağını, kitlelere takdimini üstlenmiş. Üniversite yönetimi, medyanın asıl gücü, iş dünyasının en önde olanları lojistik desteği sonuna kadar sağlıyor. Hepimiz, "demokrasi, hukuk, istikrar" diye sesimizi yükseltsek, bu keyfiyet karşısında netice alabilir miyiz? Bunu yapmayalım demiyorum. Yapıyoruz da zaten. Dilimiz döndüğü kadar insan haklarını, özgürlükleri, evrensel hukuk kurallarını hatırlatıp duruyor, bu ülkeye yazık etmeyelim, kendi ayağımıza kurşun sıkmayalım deyip duruyoruz. Ama oyunun kuralları değiştirilmiş ve hakem bundan asla rahatsız değil, tam tersine işin içinde.Bu ülkede demokrasi terbiyesi yok. Demokrasi özümsememiş. Hatta statükonun devamını isteyenler, "demokrasi bize uymaz, bizi bozar. Avrupa Birliği'nde din özgür olabilir ama Türkiye'de Müslümanlar bu özgürlüklerden yararlanıp, bizim dünyada tek örneği olan yaşam biçimimiz laikliği yıkarlar, demokrasiye geçit veremeyiz" diyorlar.

Ne demek istiyorum? Bu ülkede demokratikleşme zaman alacaktır. En az bir nesil geçmesi gerekir. Gerilim ve kutuplaşma da, gücümüzü tüketiyor, zaman kaybediyoruz. Üvey anne gibi değil, gerçek anne gibi davranmalıyız. Yüreğimize taş basalım ama gücü elinde tutanların nasırına basmayalım. Onlarla zıtlaşmanın bir faydası yok.

Taviz mi verelim? Vermeyelim, dik duralım ama hissiyatı bırakıp, aklın ve mantığın yolunu bulmaya çalışalım. İyi bilelim, bugünden yarına demokrasi gelmez...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AK Parti neden kapatılmaz?

Hüseyin Gülerce 2008.06.13

Bence AK Parti'nin kapatılması ihtimali yüzde 99'dur. Çünkü devlet kurumlarının, kendilerini bugüne kadar görülmemiş ölçüde yıpratacak bu süreci iyi hesaplamış olmaları gerekir.

Hukukun dışına böylesine aleni çıkma, Anayasa'yı bizzat Anayasa Mahkemesi'nin ayaklar altına alması, gözler kararmadan, kendinden geçme hali gerçekleşmeden mümkün olmaz. Dünyanın gözü önünde, Meclis'in iradesini göstere göstere ipotek altına alma teşebbüsü, bayağı bir kararlılık gerektirir. Kapatma kararı çoktan verilmiş de, kâğıt üzerindeki işlemlerin yürütüldüğü bir süreç bu... Yola çıkılmıştır ve bu arada Ergenekon'un hesabı da görülmek istenmektedir. Halkın iradesi bir yanda, bürokratik elitin, otoriter bir yönetim arzusu ve hamlesi bir yandadır.

Böyle kritik süreçlerde halk acı çeker ama yenilmez. Hele bizim milletimiz gibi elli defa düştüğü yerden kalkmasını bilen bir millet vakarını, olgunluğunu hiç bozmaz. Sonunda kaybeden, millete yaslanmayanlar olur. Bu bir... İkincisi demokrasinin geldiği seviye itibarıyla Türkiye'yi hiçbir güç geriye götüremez. Götürdüğünü zannedebilir, biraz yol da alabilir ama takati yetmez. Ayaklarında derman kalmaz. Mecalsiz düşer. Buna dünya da seyirci kalmaz. Yanlış hesap Türkiye'nin ve dünyanın gerçeklerine çarpar ve geri döner.

Laiklik ve demokrasi konusu tamam bir kırılma noktasıdır, fakat çözüm zıtlaşmada değildir. Zıtlaşma devam eder, kutuplaşma şiddetlenir ise hepimiz kaybederiz. O halde toplumsal mutabakatı acı çeksek de, içimiz kan ağlasa da denemek ve başarmak zorundayız.

Bunun yolu var mı? Tek bir yolu var; AK Parti'yi kapatmamak.

Kutuplaşmayı sadece ve sadece AK Parti'nin kapatılmaması önler. Yeniden bir uzlaşma zemini, ancak AK Parti kapatılmazsa doğar. Yaralanan demokrasinin tedavisi, ancak bundan sonra mümkün olabilir.

Evet, AK Parti'nin kapatılmama ihtimali yüzde 1 olsa da vardır.

AK Parti neden kapatılmaz?

Bunun iki sebebi var.

Birincisi, baştan beri asıl niyet, kapatma değil AK Parti'ye bir mesaj vermek olabilir. Bu; "Yüzde 47 ile de gelsen, istediğini yapamazsın. Nasihat ettik anlamadın, ne kadar ciddi olduğumuzu artık anlamış olmalısın" mesajıdır. Bu mesaj, Anayasa Mahkemesi'nin başörtüsü kararı ile net olarak verilmiştir. Denen şudur: "Kurucu irade olarak bizim için iki husus çok önemli: İmam hatip liseleri ve başörtüsü. Bu iki husus bizim nasırımız. Bir daha bu nasıra basma..."

AK Parti'yi kapatmamanın ikinci sebebi, ekonomik enkazın altında kalmak korkusudur. AK Parti kapatılırsa, işaretleri şimdiden ortaya çıkan ekonomik krizin faturası, bu süreci başlatanlara kesilecektir. Bu fatura CHP'yi bitirir. Er ya da geç, sandık milletin önüne konacaktır. CHP, bir daha çıkmamacasına o sandığa gömülür. Ayrıca süreci planladıkları malûm kurumlar, millet nezdinde bir daha itibar kazanamaz.

Hepimiz farkındayız ki, AK Parti'yi kapatma süreci, herkesi, her kurumu savurmaktadır. Silahlı Kuvvetler 27 Nisan muhtırası ile hatırlanıyor, Anayasa Mahkemesi yara üzerine yara alıyor, Yargıtay ve Danıştay, mahkemeyi etkileyen bildirilerin ezikliği altında... İnsanlar savruluyor, nice eski bakan savruluyor, demokrat bilinen yazarlar, akademisyenler, anlı şanlı işadamları savruluyor. Savrulan savrulana... Buna bir yönüyle sevinebilirsiniz. "Demokrasi gerçek savunucularına kavuşuyor" diyebilirsiniz. Belki böyle bir süreci yaşamamız da gerekiyordu. Ancak bu savrulmanın, kutuplaşmanın bir yerde durması gerekiyor.

Avrupa Birliği üyeliği olur ya da olmaz. Ama kendi göbeğimizi kendimizin kesmesi gerekiyor. Toplumsal bir mutabakata varmak zorundayız.

AK Parti kapatılırsa, ihtiyaç duyacağımız uzlaşma zeminlerini uzun bir süre bulamayabiliriz.

Ümidimizi korumalıyız. İhtimali yüzde 1 de olsa...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gülen'e Alevi vefası

Hüseyin Gülerce 2008.06.19

Cem Vakfı Başkanı İzzettin Doğan, tam da pek çok insanın savrulduğu sırada diyalog ve uzlaşma adına vefalı bir çıkış yaptı. Vatan gazetesinde Mine Şenocaklı'nın sorularını cevaplarken şöyle dedi:

"Soru: Sizin Fethullah Gülen'e yakın olduğunuz söyleniyor..."

Cevap: Fethullah Hoca'yı tanırım. Saydığım bir insan. Onu İslam'la ilgilenen bir düşünür, bir filozof olarak görüyorum. Birkaç defa görüştük, konuştuk, kendisi geldi. Cemevlerinin yapımında olumlu bir katkısı vardır. Hatırlarsınız, yıllar önce 'Camilerin yanında cemevleri de yapılmalı' diye beyanat vermişti. Bu önemli bir olaydır. Artı, tartışmaya açık bir insan. Ben o açıdan Fethullah Hoca'nın düşüncelerinden hiçbir zaman çekinmedim. Zaten bizdeki yanlış o. Fethullah Hoca ile konuşmak, dost olmak bence bir sakınca değil, tam tersine insanlar konuşarak anlaşır. Onun öcü gibi gösterilmesi yanlış. Fethullah Hoca kendi alanında bilge bir kişi. Ben düşüncelerini paylaşmasam da öyle... Nazım Hikmet'i düşünün... Nazım Hikmet'i sevmeyebilirsiniz, Marksist'ti diye, komünistti diye... Ama Nazım Hikmet'in büyük bir şair olduğunu reddedebilir misiniz? Ne oldu? Yurtdışında öldü. Hâlâ da mezarı getirilemiyor. Türkiye bu tip şeyleri aşmalı.

Soru: Yani Nazım Hikmet'e yapılanlar Fethullah Gülen'e yapılmamalı mı diyorsunuz?

Cevap: Elbette... Fethullah Gülen konusu da, onun Türkiye'ye gelmesi konusu da müsamaha görmeli."

Bazı Alevi dernekleri, İzzettin Doğan'a tepki göstermişler. Nazım Hikmet ile Fethullah Gülen'in farklı dünyaların insanları olduğunu belirterek itiraz ediyorlar. Bunu da yadırgamamak lâzım. İdeolojik yaklaşımlar, daha baştan diyaloga karşı olmak ve Sayın Gülen'i yeterince tanımamak, önyargıları kuvvetlendiriyor.

Sayın Gülen, Sünni bir âlim olarak, Alevilere gönülden destek verme cesaretini gösteren bir insan. 1995'ten beri, cesaretle cemevlerini savunuyor. Gülen'in son çıkan kitabı "Vuslat Muştusu", mum söndürme iftirasına cevaplar ile başlıyor. Sayın Gülen, insanımızı birbirine düşman kılmak için ortaya atılan bu iftiranın karşısında çok ciddi tavır alınmasını savunarak, "eline, beline, diline sahip olma telakkisi ile yaşayan insanların iffetini görmezden gelerek olara iftira atmanın, değil Müslümanlığa, insanlığa bile sığmayacak bir kötülük" olduğunu belirtiyor.

Fethullah Gülen, ülkemizde iç barış ve kardeşliğimizin kuvvetlendirilmesi adına Alevî vatandaşlarımızı kucaklamanın önemine inandığı için cemevleri üzerinde ısrarla duruyor. Şifahi kültürden yazılı kültüre geçilmesini, cemevlerinin bünyesinde kütüphane ve kültür merkezlerinin kurulmasını tavsiye ediyor.

Zor, oyunu bozar diye bir laf var. Güreş gibi gücün esas olduğu yerlerde geçerli olabilir ama demokraside problemlerin çözümünde, bütün oyunları bozan; diyalog, hoşgörü ve uzlaşmadır. Türk-Kürt kavgası çıkarmak isteyenleri de, Sünni-Alevî ayrımı yapmak isteyenleri de, laik-laik olmayanlar marazası çıkarmak isteyenleri de, ancak bizim hoşgörümüz tesirsiz kılabilir. Nazım Hikmet ile Gülen tabii ki ayrı dünyaların insanları. Onların bu ülkenin değerleri olduğunu kabul edebilirsiniz uzlaşma arayabiliriz. Çünkü diyalog, ancak herkesin konumuna saygı gösterebilirsiniz gerçekleşebilecek medeni bir yoldur. Ancak saygı gösterenler, saygı görebilir. Bugün parti kapatma dâhil, giderek artan toplumsal ve siyasal gerilimlerin, yükselen tansiyonun birinci sebebi, kendimiz gibi düşünmeyenleri düşman ilan etmemizdir. Empati yapmak zorundayız. Birbirimizi anlamaya çalışmanın artık zaruret haline geldiğini görmemiz gerekiyor. Pekiyi birbirimizi dinlemeden nasıl anlayacağız? Sürekli dış bileyerek, yumruk sıkarak, kavgadan yana olarak nereye kadar gidebileceğimizi düşünüyoruz?

Sayın İzzettin Doğan, öyle bir zamanda, öyle cesur bir çıkış yaptı ki, kıymeti yıllar sonra bile unutulmayacak...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Koç'un sözleri işaret fişeği mi?

Değişim, ayakta kalabilen toplumlar ve kurumlar için geçerlidir. Umutları yıkılmış, ufukları karartılmış, birbirine düşerek yaşama heyecanını kaybetmiş milletler değişimi değil, yıkılmayı hak ederler.

AK Parti'yi kapatma davasıyla ilgili süreç, acaba bir değişimi mi, yoksa bir kaosu mu getirecek? Şimdi en hayati soru budur. Bazıları, "çok başarılı bir ameliyattı, ama hastayı kaybettik" demeyi göze almış görünüyorlar.

Bu zihniyetin sahipleri, toplumun iyiye, güzele ve hayra doğru değişimini değil, kendi kafalarındaki bir yönetim biçimini zora başvurarak dayatmak istiyorlar. Peki bu, demokrasinin, insan haklarının, özgürlüklerin bugün geldiği evrensel ortak değerler açısından mümkün olur mu? Yani dünyaya rağmen, dünyadan kopuk bir âlemde tek tip insanlardan oluşan, farklılıkları yok eden bir Türkiye var olabilir mi? Dahası, yüzde 47 oya rağmen, toplumun yarısından fazlasının gözü önünde, partiler hakarete uğrayarak, dövülerek, hizmet veren insanlar suçlanarak bir toplumsal mutabakata varılabilir mi?

AK Parti'yi kapatma teşebbüsü, sonucu ne olursa olsun bir değişim sürecini başlattı. Evet, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Ortalık bugün toz duman değil ama olan biteni seyredersek birkaç ay sonra göz gözü görmeyecektir.

Kimileri, AK Parti kapatılsın, Erdoğan tutuklansın ve bağımsız aday da olamasın, Cumhurbaşkanı Gül Çankaya'dan indirilsin ve Abdüllatif Şener önde, bizim dediğimize gelinsin diye hop oturup hop kalkıyor. Böyle bir ameliyat başarılı olsa bile hastanın kaybedileceği kesin. Türkiye ekonomisi bu ameliyatın sonrasına tahammül edemez. CHP, ellerini ovuşturuyor ama siyaset kurumunun alacağı ölümcül yara CHP'yi de bitirecektir. Anayasal kurumlar yıllar süren bir güven erozyonuna uğrayacaktır. Demokrasi dışındaki her yol siyasî fitnedir ve fitneyi başlatanlar, nerede biteceğini hiç kestirememişlerdir.

Demokrasiye karşı hamle yapanların niyeti belli; kaybettiklerini düşündükleri mevzileri yeniden kazanmayı, statükonun devamını sağlamayı kafaya koymuşlar. AB üyelik sürecinde öne çıkan demokratikleşme, onları fena ürküttü. Anayasa'daki vesayetçi ruhu geri çağırıyorlar. Aslında yaşadıklarımız bir nevi ruh çağırma seansı gibi... Peki AK Parti yönetimi, içine düşürüldüğümüz bu kiriz sürecini yönetmeyi başarabilecek mi?

Görünen o ki, Başbakan Erdoğan ve parti kurmayları, davanın bir an önce sonuçlanmasını ve belirsizliğin sona ermesini bir yol olarak benimsemişler. Yine Başbakan Erdoğan ve arkadaşlarının, başörtüsü konusunda Anayasa Mahkemesi'nden aleyhte bir karar çıkmayacağına kesin inandıkları da anlaşılıyor. Dolayısıyla o rehavetle, parti kapatmayı da zorlaştıran ve özgürlükleri bir adım daha öteye götüren bir anayasa değişikliğine de gitmediler. Şimdi büyük bir çoğunluk hüsnüzanla, "galiba bir bildikleri var" diyor.

Türkiye'nin demokrasi, ilerleme ve çağdaşlaşma yolunda elde ettiği kazanımları tehlikeye atacak bir akıl tutulması yaşadığını artık herkes görüyor. Hastayı kaybedeceğimizi bile bile ameliyat yapılmaz. İhtiyacımız olan sağduyu ve ortak akıldır. TUSİAD YİK Toplantısı'nın açılışında konuşan Koç Holding Yönetim Kurulu Başkanı Mustafa Koç, nihayet iş dünyasından beklenen sesi yükseltti:

"Tartışmalarla, çatışmalarla ülke zaman yitiriyor, enerjimiz boş yere tüketiliyor.

Sorunlarına sahip çıkan, onları tartışan, çözmeye çalışan farklılıklarını bir zenginlik olarak görüp onları koruyan bir yapıya ihtiyacımız olduğunu düşünüyoruz. Ancak, farklılıkların ve tartışmaların birbirini ve ülkeyi tüketen bir karakterde değil, gelişmenin lokomotifine olacak, bize hedeflerimize ulaşmada yardımcı olacak, yapıcı bir biçimde yaşanması gerektiği kanaatindeyiz. İşte bu nedenle, diyalog ve mutabakat bizim için içi boş sözcükler değil, geleceğimizi şekillendirecek hayati kavramlardır. Ama önce şu 'akıl tutulması'ndan kurtulmak zorundayız."

Evet, önce akıl tutulmasından kurtulmalıyız...

Dileriz, Koç'un sözleri bir işaret fişegi olur.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gülen kararı, yeni dönemin başlangıcı

Hüseyin Gülerce 2008.06.26

Fethullah Gülen'le ilgili beraat kararı hem tarihî bir karar, hem de Türkiye'de yeni bir dönemi işaret ediyor.

Tarihî bir karar, çünkü Cumhuriyet'in, en önemli korkularından birini yenmeye başladığını anlatıyor. Dindar insanlar, demokrasinin olmazlarından biri olan sivil toplum çalışmaları ile dine, millete, vatana ve devlete hizmet ederken art bir niyet taşıyorlar ve asla potansiyel tehlike değildirler. Dindar insanların demokratik laikle ilgili bir sorunu yoktur. Çünkü bu laiklik anlayışı, din özgürlüğünün, fikir ve ifade hürriyetinin teminatıdır. Gülen hakkındaki karardan sonra, bu anlayış kuvvetlenecektir.

Tarihî bir karar, çünkü potansiyel tehlike olarak görülen insanlar, artık kendilerini anlatamama, ifade edememe cenderesinden kurtulmuşlardır. Üç-beş kişi bir araya gelerek kitap okuduklarında, sohbet ettiklerinde artık çete kurmak, terör örgütü oluşturmak suçlamalarının muhatabı olmayacaklardır. İşte bu açıdan Gülen hakkında verilen beraat kararı, bir kişi ile ilgili değil, din ve Kur'an hizmeti vermek, hayırlarda yarışmak isteyen milyonlarla ilgili bir karardır. Derin Türkiye'nin fedakâr insanlarına, başta Sayın Gülen olmak üzere artık yargısız infazlara kalkışanlar, yüksek yargının bu tarihî kararına toslayacaklardır.

Tarihî bir karardır, çünkü Sayın Gülen'in tavsiyeleri ile eğitim ve diyalog hizmetlerinde koşuşturan insanlar artık gönül ferahlığı, daha bir şevk ve heyecanla hizmet edeceklerdir. Hele yurt dışında karşılaştıkları; "Siz çok iyi insanlarsınız, çok da güzel hizmetleriniz var. Fakat sizin büyüğünüz, yol göstericiniz kendi ülkesinde neden hâlâ tartışma konusu?" sorusuna muhatap olmayacaklardır.

Tarihî bir karardır, çünkü tam da Türkiye'nin gerildiği, toplumun tansiyonunun yükseldiği, koca bir ülkeyi sıkıntı bastığı esnada, bu karar insanımıza bir nefes aldırıştır. Vicdanları rahatlatan, ülkeyi ferahlatan bir tesir meydana getirmiştir. O her zaman söylenen devlet-millet kaynaşması ve yargının millet vicdanı ile buluşması için çok esaslı bir adım atılmıştır. Yarınlarımız adına ümitleri artıran bir atmosfer doğmuştur.

Önce Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi'nin, sonra Yargıtay 9. Ceza Dairesi'nin ve en son Yargıtay Ceza Daireleri Genel Kurulu'nun verdiği beraat kararı, Türkiye'de yeni bir dönemin de önünü açmıştır. Artık diyalog ve hoşgörüye sarılmanın, uzlaşma ve toplumsal mutabakat arayışının sağlam zeminleri için yeni bir hamle yapma fırsatı doğmuştur. Bu beraat kararı, diyalog yolunda cesaret verici bir karardır.

Bu kararın ardından, Anayasa Mahkemesi'nin AK Parti'yi kapatmama yönünde vereceği karar Türkiye'yi uçuracaktır. Tartışmaların odağındaki yargı büyük güven tazeleyecektir. Bu güven, Türkiye'nin yarınları adına ümitleri artıracaktır. İnaniyorum ki, Sayın Başbakan siyasette de diyalog ve hoşgörü adına yepyeni adımlar atacaktır.

Son olarak şunu da ifade etmek isterim. Deniyor ki, "Bu kararla Gülen'in Türkiye'ye dönüş vizesi de çıkmış oldu." 8 yıldır devam eden yargı sürecinde Sayın Gülen'in dönüşüne mani hiçbir sebep yoktu. Sayın Gülen, geliş ile Türkiye'de yeni sıkıntıların oluşabileceğini düşünerek, gündemin ağırlaştırılmasına mani olmak için gelmedi. Beraat kararı, dönüşünde doğacak tartışmaları evet azaltmıştır. Ancak konjonktüre göre karar vereceğini, bugünkü gazetemizde yer alan ifadelerinde görüldüğü gibi Sayın Gülen, bizzat ifade etmektedir.

Dönüşünün, Humeyni'nin İran'a dönüşüne benzetilmesine verdiği cevap ve kendisinin aleyhinde olanlara hakkını helal ettiğini söylemesi ise tarihî bir vesika niteliğindedir.

Gözyaşlarıyla söylediği, "ben bu ülkenin çocuğuyum. Doğduğum Korucuk köyünü, bütün Amerika'yı verseler değişmem" sözü her şeyin cevabıdır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yaz kızım...

Hüseyin Gülerce 2008.06.27

-Madem milli takım finale kalamadı tam sırası yaz bakalım kızım.

-Ama efendim.

-Kızım yaz dedim ya. Bizim milli takım, alenen laiklik karşıtı eylemlerin odağı oldu. Televizyon haberlerinden, internetteki yazılardan, statlardaki tezahüratlardan, verilen demeçlerden görülmüştür ki laiklik başka bir sahadan tehlike altına sokulmuştur.

-Ama Sabit amca.

-Konuşma kızım, yaz. Önce bu Arda denen çocuk, "şükredeceğiz" diyor. Hakan Şükür mü yetiştirmiş bunu? "Bu gece şükretme gecemiz. Allah'a şükredeceğiz" diyor. "Çok şükür bir ilki başardık" diyor. Bir laf ediyor, üç tane şükür kelimesi kullanıyor. Tabii bilerek yapıyor. Neden laik yaşam tarzını benimseyip, "vur patlasın, çal oynasın eğleneceğiz" demiyor? Bu çocuk resmen odak. Değilse bile odağın dibinde. Ben biliyorum o kimin dizinin dibinde ama onu yazma.

-Sabit amca bir dakika dinler misin?

-Kızım sözümü kesme, yaz. Semih Şentürk, o çocuk da aynı yolun yolcusu. Zaten annesinin başı da kapalıymış. Milli takım kamusal alan değil mi? Neden annelerinin başı kapalı olanlar milli takıma alınıyor? Bu işlerde andıç mandıç yok mu? Memleket yolgeçen hanı mı? Neymiş, yarı finale yükselmek bir mucizeymiş. Mucize ne demek ulan? Pozitivist düşüncede mucize var mı? Ağzımı bozdurmayın bana. "Emre abi topa çıktı, ben de Allah'ın verdiği tüm gücümle vurdum, o gol Allah'ın bir lütfu oldu." diyor. Mesaj verecek ya. Allah'ın verdiği güç diyor. Lütf diyor. Öyle mi demesi lazım. "Her gün üç öğün kuru üzüm, incir, kayısı, üstüne de menemen yiyorum" desene... "Lütufla alakası yok, kuru bir tesadüftü" desene... "Biz gazı, maneviyattan değil, milli yemeğimiz kuru fasulyeden alıyoruz" desene... O Tuncay Şanlı yok mu o Tuncay. O da son dakikada kaleye geçince ellerini havaya kaldırdı dua etti. O Nihat Kahveci mi, lokantacı mı bir çocuk var. Bırakmış kahveyi gelmiş oynuyor, o da konuşmuş. "Bize televizyonları başında enerjilerini veren, dualarını eksik etmeyen herkese teşekkür ediyoruz" diye konuşmuş. Gökhan Zan da öyle. O da zan altında. "Halkımız bizden dualarını esirgemesin." demiş. Yaz kızım, atlama bunları. Herkes gördü, inkâr edemezler. Biliyorum ben yapacağımı. Fitil fitil burunlarından getirmezsem, 367 gün süründürmezsem, bana da esas duruşta Sabit demesinler.

-Sabit amca 365 gün. Beni konuşturmuyorsun ama. Dinler misin?

-Kızım bugüne kadar 365'ti. Onu da halledeceğiz 367 gün kulağa daha hoş geliyor. Yılı iki gün uzatsak kıyamet mi kopar, demokrasiye mi aykırı? Sen yaz şimdi, yoksa fikri bütünlüğümü bozacaksın. Akşam da zaten bizimkilerle yemekte buluşacağız. Konuşacağız bunların hepsini. Sen yazmana bak. Bunların yurtdışında da destekçileri var. Bosna Hersek'te bazı camilerde Boşnak imamlar cuma hutbesinde Türkiye lehine cemaatten

dua istemişler. Tabii cemaat de boş durur mu, etmişlerdir dualarını. Edin edin.. sıra size de gelecek. Ya şu Yunan basınına ne demeli. Sportday gazetesi "Allah onlarla beraber" başlığını kullanmış. Hadi Yunan düşmanımız, işi bizi karıştırmak. Ama Macar basınına ne oluyor? Macaristan'ın günlük tek spor gazetesi Nemzetisport ikinci ve üçüncü sayfada attığı manşette "Allah her zaman onlara yardım ediyor" demiş. Mahu gazetesi, "Allah ebedi" diye manşet atmış. Laiklik dört bir koldan saldırı altında. İçerden dışarıdan Cumhuriyetin kazanımları tehdit altında. Yok öyle yağma. Biz daha ölmedik... Biz çıktık bir kere sahaya. "Dürmeye.. dürmeye geldik..."

-Sabit amca dayanamayacağım ama. Burası mahkeme salonu değil. Ben sizin eve temizliğe gelen biriyim. İkide bir niye yaz deyip duruyorsun?

- Yazma o zaman, bari şunu aklında tut: Ergenekon'dan geliyoruz, bize statüko zaptiyeleri derler.. Sokakta bulmadık bu vatani, hiç sevmeyiz söğüt altında yatani...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Askeri tahrik edenler, şimdi panikteler...

Hüseyin Gülerce 2008.07.03

Ergenekon soruşturmasındaki son gözaltılar neden bir şaşkınlık meydana getirdi ve "ne oluyor?" sorusu aynı anda neden herkesin aklına düştü?

Çünkü çok önemli bir ilk yaşandı. Dokunulmaz kabul edilenlere dokunuldu.

Jandarma Genel Komutanlığı'ndan ve İstanbul 1. Ordu Komutanlığı'ndan emekli olmuş iki orgeneralin gözaltına alınmasına kimse ihtimal vermiyordu. Hatta bu iş emekli tuğgeneral Veli Küçük'te noktalanır diye düşünülüyordu. Darbe için epeydir uğraşan çevrelerde işte bu yüzden şaşkınlık, şoka dönüştü. Dilleri dolaştı. Başta Sayın Baykal, neredeyse ağızlarının söylediğini kulakları duymadı. Gün boyu askeri tahrik ettiler, "artık darbecilere de dokunulsun" diyenleri tehdit ettiler, hükümete, "sonun kötü olur" dediler. Hâlbuki basit bir soruya cevap aramalıydılar: Askerî lojmanlara, orduevlerine gidiliyor, gözaltılar oluyor. Fenerbahçe orduevinde em. Org. Eryugur'un ofisi aranıyor. Bunlar askere rağmen yapılabilir mi? Nitekim, Genelkurmay dün açıkladı: "Askeri tesislerde yapılan arama savcı katılımıyla asker tarafından yapıldı."

Ergenekon soruşturmasının geldiği en önemli nokta, Silahlı Kuvvetler'in, kendi içinde yanlışlara artık müsamaha göstermeme kararlılığıdır. Panikleyenler, bozgun psikolojisine girenler işte bu gerçek yüzünden şaşkın, üzgün ve çaresizler... Bu gerçek, Türkiye'nin demokratikleşme yürüyüşünde yeni bir kilometre taşıdır. Bir sivil olarak Sayın Baykal'ın, yargıya, Genelkurmay kadar saygılı davranmayışının ardında sahi ne var? Hele hele Sayın Baykal'ın, İstanbul'un büyük sermaye sahiplerine yönelik üstü örtülü tehdidinin anlamı ne? "İstanbul'un tuzu kuru çevrelerinin kulaklarına küpe olsun" derken ne demek istiyor? Ne yani büyük sermayenin içinde Ergenekon'a finansman sağlayanlar var da, CHP lideri; "sıra size de gelecek..." tehdidi mi yapıyor?

Manzara-i umumiye, 9 Mart (1971) darbesi için hazırlanıp da 12 Mart'ta okkanın altına gidenlerin durumunu hatırlatıyor. Değilse, bazı çevreler neden bu kadar panikte? Hitler, McCarthy hatırlatmaları neyin nesi? Neden canları bu kadar sıkılıyor? Siz değil miydiniz "Susurluk çözülsün" diyen? "Sonuna kadar gidilsin" diye bir dakika ışık söndüren?

Önümüzde tek bir soru duruyor: Demokrasi istiyor muyuz, istemiyor muyuz?

İstiyorsak, demokrasi düşmanlarının safında olamayız, onlara sahip çıkamayız... Nokta dergisi 2003 ve 2004 yılında dönemin Deniz Kuvvetleri Komutanı ve Jandarma Genel Komutanı'nın içinde olduğu "Sarıkız" ve "Ayışığı" kod adlı darbe hazırlıklarını açıkladı. Üzerine gidilmedi. Darbe belgelerinin gerçek olduğu belgelendi. Yani üzerine mi yatılsın? İspanya, İtalya, Yunanistan, Güney Kore darbeleri mahkûm etti. Güney Kore ve Yunanistan'da hâlâ hapiste çürüyen darbeler var. Türkiye'de kendisini devlet yerine koyan, hukuk tanımayan, kendilerine dokunulamayacağını söyleyenler görmezden mi gelinsin? İstenilen bu mudur? Bir zamanlar bir Başbakan, Susurluk için "fasa fiso" demişti. Fasa fiso neymiş o da gördü. Devlet çetelerden, hukuk dışı yapılanmalardan temizlenmeden bu ülkeye demokrasi asla gelmeyecektir. Yaşadığımız, Türkiye'nin demokrasi sınavıdır.

Netice olarak hepimiz sakin, soğukkanlı ve yargı sürecine saygılı olmalıyız. Özellikle askeri kışkırtanlar bu huylarından vazgeçsinler. İşte Kara Kuvvetleri Komutanı İlker Başbuğ, Başbakan'la yaptıkları son görüşmede, gözaltılar konusunun geldiğini iddia edenleri komploculukla suçlayıp, Silahlı Kuvvetler'in yıpratılmaması çağrısı yaptı. "Bu komplo teorileri Türk Silahlı Kuvvetleri'nin birlik ve bütünlüğüne, emir-komutasına zarar vermeye yönelik bazı amaçlara hizmet etmiyor mu?" diye sordu.

Askeri kışkırtanlar, demokrasinin kuyusunu kazmaya çalışanlar oyunlarının bozulmasından rahatsız oldular. Milleti ve onun iradesini hafife alanların sonu daima çıkmaz sokaktır. Er ya da geç...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Milletvekilleri, savcılar kadar cesur olmalıdır

Hüseyin Gülerce 2008.07.04

Ortada garip bir durum var. Darbe teşebbüsleriyle ilgili Meclis araştırma önergesine AK Parti, CHP ve MHP milletvekilleri imza vermiyor.

Nokta dergisinde yayınlanan "Sarıkız" ve "Ayışığı" kod adlı darbe teşebbüslerini Meclis'e getirmekte olan ÖDP Genel Başkanı ve İstanbul bağımsız milletvekili Ufuk Uras şaşkın. Nasıl şaşırmasın ki, demokrasi tarihimizde bir ilke imza atarak yola çıkmış, artık darbeler döneminin kapanması için Meclis'in devreye girmesini istiyor. Milletvekili olarak, sorumluluğu gereği, demokratik tavır sergileyerek medeni bir çaba gösteriyor, fakat DTP'li milletvekilleri dışında darbe karşıtı önergesini imzalayan yok. Hadi CHP'yi anladık. Ama MHP ve AK Parti'ye ne oluyor? MHP ki, 12 Eylül darbe döneminde, liderleri, kurucuları, idamla yargılandılar. Dünün darbe mağdurları, bugün neden sessiz kalıyorlar?

Hele AK Parti'nin tavrını anlamak hiç mümkün değil. Sarıkız ve Ayışığı darbeleri, Ufuk Uras'a karşı mı yapılacaktı? Darbe günlüklerini bütün AK Parti milletvekilleri lütfen okusunlar. İktidara geldikleri ilk günden itibaren nasıl düğmeye basıldığını, birilerinin işlerini güçlerini bırakarak sadece ve sadece AK Parti'nin iktidardan gitmesi için nasıl mesai harcadıklarını görsünler... Meclis'in gücünün farkında olmayanların, kendilerine emanet edilen millet iradesinin hakkını vermeleri asla mümkün olamaz. Türkiye'nin demokrasiden başka bir seçeneği yok. İşte Ergenekon soruşturması. Nihayet cesur savcılar çıkmış ve bu defa devlet içindeki hukuk dışı yapılanmalarla ilgili iddialar, halının altına süpürülmemiş. Susurluk için "fasa fiso" diyen başbakanların kırdığı cesaretleri, bugün de AK Parti yöneticileri, "konjonktür müsait değil" diyerek, geri durarak mı kıracaklar? Demokrasiyi savunmak, hiçbir zaman konjonktürel değildir. Hukukun üstünlüğü, milli irade ve özgürlükler her şart altında savunulmalıdır.

Demokrasinin en büyük düşmanı darbelerdir. Türkiye'de Parlamento; Yunanistan'da, İspanya'da, Güney Kore'de gösterilen cesareti ve duruşu gösteremeyecek midir? Eğer bizim ülkemizde de darbe dönemlerinin kapanması isteniyorsa, darbecilerin cezasız kalmayacağını herkes anlamalıdır. Milletvekilleri, kendilerinden beklenen cesareti gösteremezse, kime ne demeye hakları var?

Meclis, kendi iradesini savunmalıdır. Meclis, gücünün farkında olarak milli iradeye sahip çıkmalıdır. Meclis, demokrasi konusunda yargıyı cesaretlendirirken, çetelerin cesaretini de kırmalıdır. Darbelerle ilgili Meclis araştırması açılması, Ergenekon üzerinden sürdürülen ve büyütülmek istenen kutuplaşmayı da azaltacaktır. Çünkü bu meseleye el atması gereken, tavır koyması gereken asıl merci, Türkiye Büyük Millet Meclisi'dir.

Demokrasinin kurumsallaşması, demokrasi cephesinin güçlenmesine bağlıdır. Bir adım ileri, iki adım geri giderek demokrasi yokuşunda mesafe alınamaz. AK Parti, bu konuda üzerine düşeni ve kendinden bekleneni yapmazsa/yapamazsa, demokrasi cephesinin desteğini kaybedecektir. Bugün, demokratik reformların devam etmesi ve demokrasimizin olgunlaşması için elimize altın bir fırsat geçmiştir. Tereddüt etmek, ipe un sermek, telâfisi mümkün olmayacak kayıplar getirecektir. Statükonun devamını isteyenler şu an şaşkındırlar. Askeri kışkırtmak üzerine kurulu senaryoları zora girmiştir. Ancak, demokrasi cephesinin zaaf göstermesi onlara yeniden toparlanma fırsatı verecektir. Artık Türkiye'deki mücadelenin, demokrasi taraftarlarıyla, demokrasiyi engellemek isteyenler arasında olduğunu bütün dünya görüyor. Demokrasiyi, bürokratik vesayetten kurtarmak istiyorsak, milletvekilleri, savcıların gösterdiği cesareti göstermelidir. Meclis, bindiği dalı kesmemelidir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon'un medya ayağında ne var?

Hüseyin Gülerce 2008.07.10

Ergenekon soruşturmasından panikleyen iki kesim var. Medya ve CHP yönetimi... Neden? Evet, bu telaş, bu laubalilik, bu gayri ciddilik, bu "fasa fiso" yaklaşımının sebebi nedir? Neden bir karartma, saptırma, sulandırma çabası var? Neden.. neden?

Cumhuriyet Gazetesi Ankara Temsilcisi Mustafa Balbay'ın, Art TV'de Emin Çölaşan'a anlattıklarından anlıyoruz ki, Sarıkız ve Ayışığı darbe hazırlıklarının yapıldığı dönemde, Jandarma İstihbarat Daire Başkanı olan ve halen Rusya'da bulunan emekli Tuğgeneral Levent Ersöz, makam odasına gizli kamera yerleştirmiş. Balbay ile 2004 yılı başında yaptığı konuşmayı kasete almış. Yer, Jandarma Komutanlığı. Kaset, dönemin Jandarma Genel Komutanı Şener Eryugur'un özel arşivinden çıktı.

Şimdi, sormaz mısınız; 'Savcının elinde, başka gazetecilere ait kasetler de var mı?' diye... Sormaz mısınız; 'Medyada darbecilerle iş tutan gazete ve televizyonlarla Ergenekon arasında ne tür bir ilişki var?' diye... Yazar Ali Bayramoğlu'nun Taraf gazetesinde önceki gün Neşe Düzel'e söyledikleri, konuyu daha da önemli kılıyor. Birlikte okuyalım:

"Dönemin Jandarma Komutanı Şener Eryugur, Kara Kuvvetleri Komutanı Aytaç Yalman, Hava Kuvvetleri Komutanı İbrahim Fırtına ve darbe günlüklerinin sahibi Deniz Kuvvetleri Komutanı Özden Örnek, Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök'ten habersiz Sarıkız darbesini planlamışlar. Sivil toplum örgütlerinden ve basından destek istemişler.

Bu darbe hazırlıkları sırasında Ankara'da Gölbaşı'nda kimi gazetecilerle görüşmüşler. Aydın Doğan'la da görüşmüşler. Ertuğrul Özkök çeşitli biçimlerde bu olayı etrafına anlatmış. Aydın Doğan'ın askerlerle görüşmeye davet edildiğini, onun, bu işi akıllı bulmadığını, askerlere yardım etmeye yanaşmadığını çeşitli yerlerde dile

getirmiş. Hatta o dönemde ben bir yazımda, Radikal'in Ankara Temsilcisi Murat Yetkin'i Genelkurmay Başkanı'na sorduğu siyasi sorulardan ötürü eleştirmiştim. Ertesi gün Murat beni aradı. 'Ben o toplantılara katılmadım' dedi. 'Hangi toplantılar?' dedim.

'Ankara'da yapılan toplantılara daha çok İstanbul'dan gazeteciler katıldı' dedi. Askerlerle toplantılar yapılmıyormuş ve gazeteciler bu toplantılara katılmıyormuş. Bazı gazeteciler darbecilerle iş tuttu..."

Evet, soru: Gölbaşı'ndaki darbe toplantılarına kimler katıldı? Darbecilerle, İstanbul'dan giden hangi gazeteciler iş tuttu?

Ergenekon'un medya ayağında gerçekten ne var?

Hatırlayalım, Ergenekon'un sırları, gazeteci (şimdi Kanada'da hahamlık yapan) Tuncay Güney'in konuşmasıyla çözüldü. Aksiyon dergisi bu haftaki son sayısında konuyu gündeme getirdi. Yıllarca Veli Küçük'le birlikte çalışan Tuncay Güney, 3 Şubat 2001'de 'dolandırıcılık ve sahtecilik' iddialarıyla İstanbul Emniyeti Asayiş Şube Müdürlüğü'nce gözaltına alınmış, organize suç örgütlerine ilişkin beyanları üzerine soruşturma genişletilmişti. Bir video kasetine çekilen konuşmasında Tuncay Güney şunları söylüyordu:

"Radikal Gazetesi'nde 'Nerede faili meçhul orada Veli Küçük' manşeti çıkınca Veli Küçük, 'Perinçek, gitsin Aydın Doğan ile görüşün.' dedi. Aydın Doğan, Perinçek'i dış kapıda karşıladı. Doğu Perinçek, Doğan'ın Milliyet gazetesinde haber yapmamaya gayret edeceğini; ama Radikal'e karışamayacağını, 'Hürriyet gazetesi her ne kadar benim gözükse de aslında Rahmi Koç'un...' dediğini, anlattı bana..."

Kimin eli kimin cebinde? Kim kimle iş tutuyor? Ergenekon'un medya ayağında sahi ne var?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Darbecilere geçit vermeyen komutan

Hüseyin Gülerce 2008.07.11

Ergenekon soruşturmasıyla ilgili olarak Hilmi Özkök ismi giderek anahtar bir konuma geliyor. Çünkü Sarıkız ve Ayışığı adlı darbe teşebbüsleri, bir önceki Genelkurmay Başkanı Sayın Özkök'ün dönemine ait.

Hilmi Özkök, Cumhuriyet tarihimizin bana göre en önemli Genelkurmay başkanıdır. Kendisinden önceki Genelkurmay Başkanı Hüseyin Kıvrıkoğlu onunla çok uğraştı. Önünü kesebilseydi, şimdi hepimiz Baas tipi bir darbe yönetiminin altında yaşıyor olacaktık. Açıkça söylemeliyiz ki, demokrasiye tahammülsüzlerin darbe teşebbüsünü Sayın Özkök önlemiştir. Başta CHP olmak üzere belli medya patronlarının Ergenekon soruşturmasını "fasa fiso" haline getirmeleri de, Sayın Özkök'ün önceki günlük beyanatıyla artık son bulmuştur. Özkök, Milliyet'ten Fikret Bila'ya şöyle konuşuyor: "Anılarda geçtiği öne sürülerek gündeme getirilen bu olaylarla (darbe teşebbüsleriyle) ilgili olarak, ne vardır, ne yoktur derim. Başka bir ifadeyle ne teyit ederim, ne tekzip ederim. Benim söyleyebileceğim budur."

Bu ifadelerin anlamı, "evet, söz konusu darbe teşebbüsleri oldu" demektir. Zaten Sayın Özkök daha önce de bu konuda fikirlerini söylemişti. 12 Nisan 2007'de Anadolu Ajansı'na yaptığı açıklamada da; "Ne dersem diyeyim, ateşe benzin dökmek gibi olur. Zamanı geldiğinde söylenir. Ülkeler mesela arşivlerini belli zaman sonra açıyor." demişti. Özkök'ün görev yaptığı yıllara ait hafızamızı tazelediğimizde gördüğümüz tek gerçek şudur: Başlarında Hüseyin Kıvrıkoğlu'nun bulunduğu bir ekip, önce kendisinin Genelkurmay başkanı olmasını önlemeye çalışmış, başarılı olamayınca da hakkında karalama ve yıpratma kampanyaları yürütmüşlerdir. Emekli

Org. Kıvrıkoğlu'nun Hürriyet'ten Şükrü Küçükşahin'e söylediklerini hatırlayalım: "Doğrudur, Hilmi Özkök'ü istemiyordum. Ben 2 yıl kendisini komutan olarak izledim. Bunun sonucunda da irtica ile mücadeleyi daha iyi yapacak birinin gelmesini istedim."

İrtica bahanesi, bugüne kadar hep darbecilerin, demokrasi düşmanlarının bahanesi olduğu için bu sözleri kimse yadırgamadı. Tutuklu emekli Org. Şener Eruygur'la darbe teşebbüsleri sürecinde defalarca görüştüğünü şimdi açıklayan Cumhuriyet Ankara Temsilcisi Mustafa Balbay, o günlerde Emin Çölaşan'la birlikte Hilmi Özkök'ün yıpratılması için pervasızca çalışıyordu. Ben, kendilerinin Eruygur'la yaptığı görüşmeleri bilmediğim için, o günlerdeki bir yazımda; "Bunları içeriden cesaretlendiren komutanlar olmalı, çünkü görevdeki bir Genelkurmay başkanına bugüne kadar bu tür saldırılar hiç yapılmadı." diye yazmıştım.

Darbeciler bir yandan Hilmi Özkök'ü, komuta kademesi içinde yalnızlaştırırken, bir yandan da kullanmaya başladıkları medya elemanları sayesinde, sağlığı ile ilgili aslı astarı olmayan haberler yayıyorlardı. Temmuz 2007'de üç ayda bir yayımlanan biyografi dergisi Chronicle'da yazılanlar şunlardı: "3 Şubat 2004'te CIA, Ankara'daki üst düzey görevlisiyle, istihbaratı uyardı. Özkök Paşa'ya karşı 'çok ciddi bir fizikî eylem' yapılacaktı. Özkök Paşa'nın kullandığı yol güzergâhı değiştirilip, alınan yoğun güvenlik önlemleriyle girişim akamete uğratıldı. Yine aynı tarihlerde Hilmi Özkök'ün sağlığının bozulduğu dedikoduları yayıldı. Amaç, Genelkurmay Başkanı'nı istifaya zorlamak veya sağlık raporuyla görevden ayırmaktı. Özkök Paşa'nın bu girişimlere cevabı, F-16'ya binip uçmak ve denizaltıyla dalmak oldu. Kendisini bertaraf etmek isteyenlere mesajını vermişti: 'En zorlu koşullarda bile görev yapabilecek durumdayım!'"

Hilmi Özkök, bugünlerin en önemli ismi. Türkiye'nin demokratikleşmesinde onun adı hiç unutulmayacak. Çünkü o Türk Silahlı Kuvvetleri'nin siyasete karışmasını tasvip etmedi ve darbecilere geçit vermedi. Özkök, bildiklerini anlatırsa bu ülkede artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aydın Doğan'ın açıklaması

Hüseyin Gülerce 2008.07.13

İçinden geçtiğimiz günler, hemen hepimizin insanî ilişkilerde kendimiz olmakta zorlandığımız günler. Hesap sorma, intikam alma, karşı tarafa gününü gösterme, burnunu sürtme duyguları az ya da çok bizleri esir alıyor.

Böyle dönemler, empati kelimesine hayatî önem kazandırıyor. Tek bir şart var; samimi olma, başkalarının da en az bizim kadar onurlarının olduğunu unutmama ve kendi doğrularımızdan başka doğruların da olabileceğini kabul etme... Hissiyatımızı yatıştırarak, kendimizi başkalarının yerine koyabilme erdemini gösterebilmeliyiz. Ben Sayın Fethullah Gülen'den bir hayat dersi olarak şunu öğrendim: "Başkalarını rencide etmeme hassasiyetiniz, sizin de rencide olmanızı önler." Dışımızdakileri anlamaya çalışma, onların acılarından zevk almama, onların sevinçlerini zehirlememe karakterini hepimiz sergileyebilmeliyiz. Şu anda çarpışan bütün tarafların içerisinde; sağduyuyu, makul düşünmeyi, hisleri bastıran muhakeme ve mantık gücünü öne çıkartabilecek insanlara ihtiyaç var. Bakınız, yarın Ergenekon iddianamesi açıklanacak. Bu söylediklerim daha bir geçerli olacak. Hâlbuki bugünleri değil, yarınlarımızı düşünecek olsak, kavganın ve çatışmanın kimseye bir şey kazandırmayacağını, tam aksine yeni nesillere, ülkemize çok şey kaybettireceğini görebileceğiz. Neden bu ülkede gül gibi geçinip gitmek varken, hayatı birbirimize zehir ediyoruz? Sıkılı yumruklarla bir yere varamayacağımızı neden kabullenemiyoruz? Bunun için neden affedebileceğimiz herkesi affedemiyoruz?

Sayın Aydın Doğan, avukatı aracılığı ile perşembe günkü yazıma bir açıklama göndermiş. K şeme aynen alıyorum:

"Sayın Hüseyin Gülerce,

10 Temmuz 2008 tarihli "Ergenekon'un medya ayağında ne var?" başlıklı yazınızda Ergenekon soruşturması kapsamında ifadelerinin delil olarak değerlendirildiği anlaşılan bir şahsın konuşmasından yola çıkararak, müvekkilim Sayın Aydın Doğan'ın İşçi Partisi Genel Başkanı Sayın Doğu Perinçek ile bir görüşme yaptığını ileri s rm şs n z.

Yaptığınız alıntıda, Susurluk skandalı sonrasında gerçekleşen bu görüşmede Sayın Doğan'ın Sayın Perinçek'e "Veli Küçük hakkında Milliyet gazetesinde haber yapmamaya gayret edeceğini, Radikal'e karışamayacağını" söylediği ve ayrıca "Hürriyet gazetesi her ne kadar benim gözükse de aslında Rahmi Koç'un dediği" iddia edilmektedir.

Yazının sonunda yaptığınız değerlendirmede de bu ifadeleri doğru kabul ettiğiniz anlamına gelen ifadeler de yer almaktadır. Gazetenizin web sitesinde bu yazının hemen altında yer verilen okur yorumlarında, makalenizde aktardığınız bu iddiaların okurlarınız tarafından da maalesef doğru kabul edilerek, bazı eleştirilere yer verildiğini de okumuş bulunuyoruz.

Müvekkilim Sayın Aydın Doğan, Susurluk skandalının basında konu edildiği zaman kesiti içinde Sayın Perinçek'le bir görüşme yapmamıştır, böyle bir görüşme yapılmadığı için de sözü edilen konuşmaların gerçekleşebilmesi zaten söz konusu olamaz. Ayrıca Sayın Doğan'a atfedilen sözlerin içeriğinin gayri ciddiliği üzerinde durmaya gerek duymuyoruz.

Ancak zırva olarak nitelendirilebilecek olan bu ifadelere itibar edip, köşenizde yer vermiş olmanız müvekkilim tarafından büyük bir üzüntü ve şaşkınlıkla karşılanmıştır.

Bu cevap ve düzeltme metnini, Basın Kanunu'nun 14. maddesi uyarınca köşenizde yayınlamanızı vekil olarak talep ediyorum.

Aydın Doğan Vekili

Av. şehnaz Yüzer"

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AK Parti kapatılmayacak

Hüseyin Gülerce 2008.07.17

Bir ay önce yazdığım yazıda, AK Parti'nin kapatılmama ihtimalinin yüzde 1 olduğunu, ama bunun da bir ihtimal olduğunu belirtmiştim. şimdi, AK Parti kapatılmayacak diyorum.

Beni böyle kesin bir hükme sevk eden, CHP lideri Sayın Baykal'ın son bir haftadır yansıttığı "AK Parti çoktan kapatıldı" havasıdır. Sayın Baykal; "Birileri giderayak Türkiye'yi karıştırmak için ellerinden geleni yapıyor. Ergenekon soruşturmasıyla kriz ve terör ortamı hazırlanıyor. Yeni bir döneme doğru gidiyoruz. Bu işler

böyledir. İktidarlar gelir ve giderler. Öyle anlaşıyor ki, Türkiye'de bir iktidar dönemi değişimi dönemine girilmiştir..." diyor.

Sayın Baykal, anlaşılan emekli iki orgeneralin tutuklanmasından sonra, bir yerlerden haber almış, kendisine "hiç merak etmeyin, AK Parti'nin kapatılması artık kesinleşti" denmiş. Belki de hissiyatla, bir ilk tepki olarak böyle denmiş de olabilir. Bense, tam tersini düşünüyorum, geline nokta itibarıyla artık AK Parti kapatılmayacak, kapatılamayacak.

Çünkü bu saatten sonra AK Parti'nin kapatılması tam bir yargı intiharıdır. Kapatma kararı, bütün dünyada "statükonun yargı yoluyla intikamı" olarak ilan edilecektir. Hiçbir ülkede yargı, böylesine bir töhmet altında adaletin aracı olamaz. Türkiye, uluslararası alanda güven ve itibar kaybına uğrayacaktır. Bunun acısını ve mahcubiyetini en çok büyükelçilerimiz, konsoloslarımız yaşayacaktır. Halkın tek başına iktidara getirdiği bir partinin, seçim olmadan ve inandırıcı deliller ortaya konulmadan mahkeme yoluyla kapatılmış olması, ekonomik istikrarı da bitirecektir. Kaosun kapıları ardına kadar açılacak, "kurt, dumanlı havayı sever" diyerek, iyi saatte olsunlar, tıpkı 28 Şubat sürecinde olduğu gibi durumdan vazife çıkaracaklardır. Milletvekilleri yeni oluşumlar için pazarlık konusu olacaktır. Bu ülke bu kadarını kaldıramaz. Baskı da görseler, tehdit de edilseler hiçbir mahkemenin üyeleri, tarihe bir yıkımın sorumluları olarak geçemezler, geçmeyeceklerdir.

Ergenekon davasıyla ilgili gelişmeler, AK Parti'nin kapatılmasını imkânsız kılmaktadır. Bilhassa eski Genelkurmay Başkanı emekli Orgeneral Hilmi Özkök'ün devreye girmesi, davanın seyrini değiştirmiştir. Artık işin şekli değişmiştir. Ergenekonculara kol kanat germek isteyenlerin kolları, kanatları kırılmaya başlanmıştır. Kamuoyu uyanmıştır.

Yargı, ilk defa bir darbe hazırlığını gündemine almıştır. Medyanın bir bölümü ve CHP yönetimi, bu konuyu önce görmezden geldi, sonra sulandırmak istedi. Artık ister istemez gerçekleri konuşmak ve yazmak zorunda kalacaklar. Mahkeme safahatı başladığında, darbeciler de, onları korumaya çalışanlar da çok zor durumda düşecekler.

Bu yeni dönem, ülkemizin, insanımızın hasret kaldığı demokratik şuurulanmanın arttığı günler olacaktır. Demokrasinin kıymeti tartışılmaz hale gelecektir. Devlet içinde, hukuk dışına çıkarak darbe heveslerine kapılma dönemi sona erecektir. Birtakım muhteris siyasiler, darbecilerde bir güç vehmederek onlara doğru yamulmayacak, gizli kapılar ardında birbirlerine bakanlık koltukları ikram etmeyecekler, ark altından bostan bağışlamayacaklardır... Herkes, milletin reyi dışında başka kapı aramayacak, iktidara gelmenin tek yolu olarak millet iradesini esas alacaktır.

AK Parti kapatılmayacaktır. Bir kâbustan uyanan Türkiye, demokrasi, refah ve kalkınma yolunda yeni bir ivme kazanacaktır. Kimilerinin tahriklerinin tam aksine, yaralı bırakılmış Tayyip Erdoğan, bir hesaplaşma ve intikam peşinde asla koşmayacaktır. Yaşanılanlar, Sayın Erdoğan'ı ve arkadaşlarını daha hoşgörülü ve uzlaşmacı yapacaktır. AK Parti yöneticilerinin, başta Sayın Başbakan olmak üzere; herkesi kucaklamanın, yanlış anlamalara sebebiyet vermemenin ve empati yapmanın önemini şimdi daha iyi anladıklarına eminim.

AK Parti kapatılmayacak, Türkiye kendisine yakışan hamleler için yeni bir döneme girecektir. Buna sadece bizim değil, bölgemizin ve uluslararası sistemin de ihtiyacı var.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ecevit bana da anlattı

3 Nisan 2005 Pazar günü Samanyolu televizyonunun canlı yayın aracı Ecevit'in Oran'daki evinin önündeydi ve saat 11.30'daki yayın için hazırlıklar yapılıyordu.

O sırada biz Sayın Ecevit'le sohbet ediyorduk. Yönelteceğim can alıcı sorulardan birisi, başbakanlığının son döneminde kendisine, görevi DSP içinden bir başkasına bırakması için yapılan baskılarla ilgiliydi. Yazılanlar, bu baskıların emekli bazı orgenerallerden geldiği idi. Ancak fısıltı halinde "görevdeki komutanların da işin içinde olduğu" söyleniyordu. Rahmetlinin nezaketini ve devlet adamı hassasiyetlerini bildiğim için soruyu canlı yayında pat diye sormayı uygun bulmadım. Ön sohbet sırasında "Efendim, size baskı yapanlar arasında görevdeki komutanlar da var mıydı?" dedim. "Evet, asıl onlar çekilmemi istediler." dedi. "Bunu size canlı yayında sorabilir miyim?" dedim. "Sormazsanız daha iyi olur Hüseyin Bey." dedi. Sormamı istemediği için bunları gazetemdeki köşemde de yazmadım.

Konu bu defa, Ergenekon iddianamesinde, 2001-2002 döneminde Başbakan Ecevit'e yönelik bir darbe girişimi olduğu bilgisi ile yeniden gündeme geldi. Konunun en önemli tanığı Radikal'den Murat Yetkin önceki gün baskıları olanca açıklığı ile köşesine taşıdı. Böylece, o dönemde Ecevit'in, hangi insanlık dışı muamelelere uğradığı, hafızalarımızda bir daha canlandı. O günlerde neler yazılıp konuşulmuştu. Tedavi edileceği gerekçesiyle yatırıldığı hastaneden kendisine iş göremez raporu verilecekti. İyileşmesi bir yana koskoca başbakan az daha ölüyordu. Hastaneden çıktıktan sonra Ecevit'in iyileşmesi, derin bir komplonun içinden sağ salim çıktığını gösteriyordu.

Ergenekon iddianamesinde yer alan darbe girişiminin hangi boyutta olduğunu bilmiyoruz. Dava sürecinde mahkemede tanıklık edecek siyasetçi ve gazetecilerin ifadeleri, gerçeği tam olarak öğrenmemizi sağlayabilir. Şimdiden görünen o ki, bu Ergenekon davası, faili meçhul cinayetlerin aydınlanmasından tutun da, karanlıkta kalmış pek çok ilişkiyi açığa çıkaracaktır. En önemlisi, PKK ile Ergenekon arasındaki bağlantılar ve radikal dinî yapılanmalarda Ergenekon'un hâkimiyetiyle ilgili sır perdeleri bir bir kalkacaktır.

Bu çerçevede başbakanlığının son döneminde, Ecevit'e yönelik görevi bıraktırmaya operasyonu ayrı bir önem taşıyor. Zira Ecevit bu operasyona rağmen görevi bırakmayınca, ardından ne olduğunu hep birlikte hatırlayalım. Tam da hükümetin ekonomide içirdiği acı ilacın neticesi alınacakken, MHP Genel Başkanı Sayın Bahçeli hükümetten çekildiklerini açıklamıştı. Ecevit şaşkındı. Buna bir anlam verememişti. Hatta 3 Nisan 2005'teki Pazar Sohbeti'nde, "Aradan yıllar geçti, Sayın Bahçeli'nin neden öyle davrandığını şimdi izah edebiliyor musunuz?" diye sordum. Cevabı "Bugün de izah edemiyorum." oldu. Birkaç ay sonra ABD'nin Saddam'ı devirmek bahanesiyle Irak'ı işgal etmesi, Ecevit'in görevi bırakması için yapılan baskılarda dış tesirlerin varlığını da gündeme getirdi.

Sahi bu Ergenekon denilen yapılanmada Amerika'nın rolü nedir? İtalya'da Gladio'yu çökerten savcı Felice Casson, 26 Nisan 2008'de Genç Siviller'in organize ettiği toplantıda, bu yapının özünde bir NATO oluşumu değil, bir CIA oluşumu olduğunu söyledi. Türkiye'nin stratejik önemini hatırlatarak en kuvvetli, en örgütlü devlet çetesinin bizim ülkemizde olabileceğinin altını çizdi.

İtalya'da işin bir başka boyutu daha ortaya çıkmıştı. Gladio'nun beyni P-2 mason locasıydı. Davanın sonunda, 2 bin 500 kişilik bu beyin takımının herkesi dinlettiği, konumlarının ve ilişkilerinin gücünü kullanarak siyasiler, işadamları, askerler ve özellikle medya ile birlikte hareket ettikleri ortaya çıkmıştı.

Bakalım, Ergenekon davası bizde hangi kirli ilişkileri ve hangi siyasî cinayetlerin faillerini ortaya çıkaracak?

Birilerinin telâşi ve paniklemesi boşuna değil. Türkiye, artık eski Türkiye olmayacak...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ertuğrul Özkök'e açık mektup

Hüseyin Gülerce 2008.07.24

Sayın Özkök,Doğan Grubu medyanın, özellikle yayın yönetmeni olduğunuz Hürriyet gazetesinin ülkemiz, insanımız ve demokrasimiz için önemini bilenlerden biriyim.

İnanınız, şu sıkıntılı, sancılı sürece yapacağınız pozitif müdahale, asla tahmin edemeyeceğiniz tarihî bir vazifedir.

Bu mektubu yazmama, çünkü yazınız sebep oldu. İçimde tereddütler, "yazsam bir şey değişir mi?" düşüncesi oluşmadı değil. Çünkü geçmiş dönemlere ait yayın politikalarınızdan ve bazı yazarlarınızın kolay kolay değişmeyeceğine inandığım kavgacı, katı, sert ve acımasız tutumlarından dolayı, grubunuza dair ümitlerimin mecalsiz olduğunu söylemek isterim. Buna rağmen yazmalıyım dedim. Çünkü yazınızda uzlaşma adına bir el uzatıyorsunuz. Bu elin havada kalmasının, Türkiye'ye kaybettireceği zararları düşündüm. Bizlerin, nefislerini aşp, kendi mahallelerinin esaretinden kurtulup çok şeyler yapabileceğine hâlâ inanıyorum. Makul insanların uzlaşmasının, mutabakatının, tek çıkış yolu olduğuna ben de inanıyorum.

Bu ülkedeki dindar, muhafazakâr büyük çoğunluğun, demokratik laiklikle gerçekten bir meselesi yoktur, olamaz. Ama biliniz ki, bu büyük kitle rejim ve ülke için bir potansiyel tehlike olarak görülmekten çok bizar. Laik kesimin büyük çoğunluğunun da dinimizle bir problemi olmadığına samimiyetle inanıyorum.

Bu iki büyük kitlenin demokrasi ile de bir problemi yok. Günümüzde, Türkiye'de ve dünyada demokrasiden geri dönüş olamayacağını biliyorlar. İstedikleri, demokrasi takiyesi yapılmaması. Evrensel insanî değerlerde buluşacağımız, olgun bir demokrasinin barış, huzur ve refah zemini olarak adam gibi değerlendirilmesi.

Diyaloğu, hoşgörüyü ve uzlaşmayı da inanınız en çok dindar çoğunluk istiyor. Bunun zaman alacağını da biliyorlar. Toplumsal bir mutabakat için karşılıklı güven zeminlerinin kurulmasını öncelikli buluyorlar.

Uzlaşma adına teklif ettiğiniz formül, gerçekten bir çıkış yoludur. Kavga isteyen, yazılarıyla sadece kendi egolarını besleyen ve kendi mahalle sakinlerine seslenen ve ne kadar önemli adamlar olduklarını anlatmaya çalışan, sürekli maraz çıkaran "kalemşörler"e artık tavır koyalım. O kendilerinden menkul "iğreti misyon bayrakları"nı ellerinden alalım. Onları kınayalım. Onlara ayna turalım. Onları cesaretlendirmeyelim. Onları himaye etmeyelim. Evet himaye etmeyelim... Bunda uzlaşalım. Mesela siz, bu çağrınızın hakkını vererek grubunuzdaki yazarlarınızla bir toplantı yapsanız. Kastımız, fikir ve ifade hürriyetini sınırlamak asla değil. Ama mesleğimizin etik kuralları da belli. İlk etapta onlardan, sadece bu kurallara uymalarını istesek. Halka hakaret etmeseler. Bidon kafalı, göbeğini kaşıyan adam demeseler. Fikirleri, davranışları, tutumları eleştirseler, insanların şahsiyetleriyle uğraşmasalar. Yargısız infazlar yapmasalar. Hakaret etmeseler, alay etmeseler, okuyucuya tepeden bakmasalar, beğenmediklerine zulmetmeseler. Üslûp güzelliğinin örneklerini verseler. Siz medyanın amiral gemisinin kaptanısınız. Yani sizden başlasak... Bunu kafaya kakmak için değil, bir çözüm yolu olduğu için bütün samimiyetimle söylüyorum.

Çünkü fikri siz ortaya attınız. Benim gibi düşünenler sizi destekleyecektir. Siz bu yolu açarsanız, siz başlatırsanız, biz yan çizemeyiz. Biz de sizin takipçiniz oluruz. İnanınız medyada bir çığır açarsınız. Mihenk taşı olursunuz. Uzlaşmanın damgasını, ülkenin taşına toprağına, köyüne kasabasına, askerine siviline, siyasetçisine iş dünyasına siz vurursunuz. Tarihe geçersiniz... Biz medyada uzlaşırsak, makul insanlar da uzlaşacaktır. Biz sözümüzün eri olursak Türkiye, bütün krizleri aşacak cesareti ve heyecanı bulacaktır.

Selam ve sevgi ile...

Kararın açıklandığı dakikaları düşündüm...

Hüseyin Gülerce 2008.07.25

AK Parti'nin kapatılması davasında karar, önümüzdeki beş on gün içerisinde belli olacak. Kararın açıklandığı dakikalarda düşüncelerim ne olur diye kendime sordum.

AK Parti kapatılsa da, kapatılmasa da, yani karar hangi yönde çıkarsa çıksın, değerlendirmem değişmeyecek.

Deniyor ki, iktidar partisi kapatılmazsa laik kesimler kahrolur, cumhuriyet artık teslim oldu derler. Bu da laiklerin sonudur... Ya da, kapatılırsa tam bir felaket olur. Yüzde 47 oyla desteklenmiş bir partinin sudan sebeplerle kapatılması demokrasinin sonudur... Kapatılması halinde ülkemizin büyük kayıplar vereceğine ben de inanıyorum.

Fakat karar ne yönde olursa olsun kıyamet kopmayacaktır. Ben ülkeme ve insanımıza güveniyorum. Bu millet, yakın tarihe bakılsın, ne badireler atlattı. Bizim milletimiz kadar düştüğü yerden kalkmasını bilen başka millet, yeryüzünde yoktur. Artık bitti, tükendi, bir daha belini doğrultamaz denilen zamanlarda bile bu millet; kendi değerlerine, kendi özüne sahip çıkarak ayakları üzerinde doğruldu. Boyunduruk bilmeyen, esir edilemeyen, asırlar boyu en büyük insanî değerlerin, en sağlam inancın bayraktarlığını yapan bu milletin, adeta genlerinde bir diriliş iksiri var. Öyle sağlam bir diriliş ruhu var ki, bir parti kapatma davası, bu ruhu üzer, yaralar ama asla zayıflatamaz. Hele artık cihana açılmış dirilişin erleri muhabbet fedaileri, büyük devlet olma sevdasını ateşlemişken.. Allah, onlara, kendilerini aşan istidatlar bahşetmişken, dünyanın dört bir yanında gönüller fethedilirken bu millet sendelemez, yürüyüşüne devam eder. Bu bir... AK Parti kapatılsa da, kapatılmasa da, kararın açıklandığı anda makul çoğunluğa düşen, taşkınlık yapmamak, öfkelenmemek, kanunsuzluğun içine çekmek için tezgâhlanacak provokasyonlara gelmemektir. Kararın açıklandığı dakikalarda, ülkemizin ihtiyacı; sükûnet, sağduyu ve demokratik olgunluktur. Elbette hırçınlık, taşkınlık yapmak isteyenler çıkacaktır. Mesela parti kapatılmazsa, bazı çevrelerin Silahlı Kuvvetler'i nasıl tahrike hazırladıklarını az çok tahmin edebilirsiniz. Cinnet derecesinde hezeyanlar sergileyenler de çıkabilir. Ben ille de sağduyu, ille de sükûnet ve olgunluk diyorum. Bu da iki... AK Parti'nin kapatılması, ya da kapatılmaması ne bir son, ne de bir başlangıçtır. Karar ne olursa olsun, Türkiye'nin gündeminde birkaç ay sonra yapılacak erken seçim var. Bu seçimden muzaffer çıkacak olanlar şunu bilmelidir: Yönetime gelenlerin, şu birkaç senedir yaşadıklarımızdan sonra çok daha büyük sorumlulukları vardır, vazifeleri vardır: Daha kuşatıcı, daha müşfik, daha hoşgörülü ve daha anlayışlı olmak zorundadırlar. Bu ülkede gerilimi ve kutuplaşmayı önleyecek tek çare demokrasidir. Demokrasi ise, demokratik terbiye ve demokrat siyasetçiler ister. Ve çok önemli bir nokta daha: Yıllardır bu ülkede siyasetçilerin; yolsuzluk, adam kayırma, rant sağlama, evlâdü ıyalini, yakın çevresini abad etme iddia, suçlama ve hakikatinden kurtulması şarttır. Bu konuda, tüyü bitmemiş yetimin hakkını düşünürken uyuyamayanlara, hava kadar su kadar ihtiyacımız var. Demokrasi içinde bunun yolu neyse, herkesin hesap verebilmesini sağlayan, kolaylaştıran hukuki tedbirler mutlaka alınmalıdır. Kimsenin gözünün yaşına bakılmamalıdır.

Türkiye'de ifratla tefritin kavgası var. Yani birbirinin tam zıddı uçların kavgası, çatışması var. Türkiye ne çekiyorsa, aşırılıklardan ve taassuptan çekiyor. Taassup, hangi taraftan gelirse gelsin bir beladır.

AK Parti'nin kapatılması ve Ergenekon davası, bir hesaplasmaya dönüştürülmemelidir. Demokrasi yokuşu, dik ve engebelidir. Teenni ile hareket eden, çözümün zaman alacağını bilenler kazanacaktır.

AK Parti kararı ne olursa olsun, demokrasiden, insan haklarından ve özgürlüklerden yana olanlar yoluna devam edecek, güce yamulanların, millete sırtını dönenlerin geleceği kararaacaktır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Masonluk, Ergenekon'un neresinde?

Hüseyin Gülerce 2008.07.31

İstanbul Güngören'de masumları kim katletti? PKK mı? Bu katliam Ergenekon'un gözdağı mı? Değilse, hangi terör örgütü? Daha öncekilerde olduğu gibi her terör saldırısında, sanki kararları terör örgütleri alıyormuş gibi, farkında olmadan sığ bir tartışmaya kilitleniyoruz

. Hâlbuki bütün terör örgütleri, devlet içindeki çeteler birer taşerondur. PKK da, DHKP-C de, Hizbullah da, Ergenekon da beyin olamaz. Planları, projeleri başkaları yapar, taşeronlar da ihaleyi alır, uygular. Büyük olayları büyük güçler, onlara bağlı istihbarat birimleri planlar. Uygulamayı da zekâsı, kabiliyeti itibarıyla küçük insanlara yaptırırlar. Mesela, İtalya'da Gladyo'yu açığa çıkaran savcı, bu örgütü kurduranın ABD, İngiltere olduğunu, paraların CIA bütçesinden sağlandığını, fakat beyin takımının P-2 Mason Locası olduğunu daha geçen ay gelip İstanbul'da anlattı. Bu adamlar acımasızca, tren garında yüz kişiyi katlettirdiler, İtalya başbakanını kaçırtıp öldürttüler. Asıl katiller, bu şık giyimli, hümanist görünümlü adamlardı...

Mesela bizde bütün bu olup bitenlerde mason localarının rolü, etkinliği nedir, bu hiç araştırıldı mı? İddianamedeki bir cümle meselâ dikkat çekiciydi. İlhan Selçuk İstanbul'da Hür ve Kabul Edilmiş Masonlar Büyük Locası'nda darbenin merkezindeki isimlerle görüşmüştü. Buna henüz bir yalanlama gelmedi.

Konuya bir komplo teorisi olarak bakılamayacağını anlatan başka somut örnekler de var.

Gazetemizde Ali İhsan Aydın imzasıyla 16 Şubat 2008'de çıkan haberde, TBMM'den geçen başörtüsüne serbestlik yasasının, Büyük Doğu Locası'nın (Grand Orient) Paris'teki toplantısında da gündeme geldiği yazılıydı. "Avrupa tartışmasında masonlar" konulu toplantıda konuşan Fransa Büyük Üstadı Jean-Michel Quillardet'in değerlendirmesi ilginçti. Türkiye'de, başörtüsünün üniversitelerde serbest bırakılması için "geriye gidiş" ifadesini kullanan Quillardet, TBMM'den geçen düzenlemenin 'Türk laikliğinin yeniden tanımlanması yolunda açılan tehlikeli bir gedik' olduğunu savundu.

Demokratik bir toplumda, madem masonluk bir dernektir, gizliliği olamaz. O halde bizim, yargı mensupları arasında, üniversite rektörleri arasında, emniyet teşkilatı içinde, iş ve medya dünyasında kimlerin mason olduğunu bilmemiz gerekmez mi? Yasak olmasına rağmen Silahlı Kuvvetler bünyesinde masonlar var mıdır? Masonluğu tespit edildiği için bünyeden çıkarılan generaller var mıdır? Milletin evlatları için, orayı ele geçiriyorlar, buraya sızıyorlar diye dünyayı ayağa kaldıranlar, masonluk konusuna gelince neden suspus oluyorlar?

Bizim millet olarak aramızda ayrılıklar yoktu.

Yarım asırdır içimize zorla, ajanlarla, provokasyonlarla, tahriklerle bir yığın fitne sokuldu.

27 Mayıs askerî darbesiyle milletle ordusunun arası açıldı. Milletin sevdiği bir Başbakan ve iki bakan asker eliyle astırıldı. Bu işin arkasındaki asıl güç kimdi? Hangi devletler işin içindeydi?

Gençlik, kurdurulan sözüm ona öğrenci dernekleri vasıtasıyla bölündü, kardeş kardeşe vurduruldu. 12 Mart 1971 darbesinden, 12 Eylül 1980 askerî müdahalesinden önce her gün onlarca üniversite öğrencisi katledildi.

Sonradan öğrendik ki, aynı gün aynı tabancayla bir solcu, bir sağcı öğrenci öldürüldü. "Derin devlet" orada da vardı. Ama asıl azmettiren güçler kimdi? Kim bizim gençliğimizi birbirine kırdırdı?

Türk-Kürt asırlardır birlikte huzur içinde yaşıyorduk. PKK'yı kim kurdurttu? Lideri Öcalan'ı kim yetiştirdi? Kim himaye etti? Ulusalçı geçinen Doğu Perinçek'in, Profesör Yalçın Küçük'ün PKK kamplarında bu katille, canciğer kuzu sarması olmasının asıl anlattığı neydi? Bir Kürt-Türk çatışmasını asıl hangi güçler istiyor? Bu milletin kendi öz değerlerine sahip çıkarak ayağa kalkmasından asıl kim, kimler, hangi ülkeler, hangi mahfiller rahatsızlık duyuyor?

Bizi kim, kimler Sünni-Alevi, laik olanlar-olmayanlar diye bölmeye çalışıyor?

Taşeronlara değil, onları kullananlara kafa yoralım...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yeni dönemde, yeni bir AK Parti...

Hüseyin Gülerce 2008.08.01

AK Parti'yi kapatmama kararının işaret ettiği tek bir sonuç var: Türkiye, demokratikleşme yolunda yeni bir fırsat ve yeni bir imkân kazanmıştır.

Mesela Anayasa Mahkemesi'nin bu kararı ile Ergenekon davası da kurtulmuştur. Eğer kapatma kararı çıksaydı, doğacak kaos ortamında bu dava güme gidecekti. Zira Ergenekon davası da temelde, Türkiye'nin demokratikleşmesi ile ilgilidir. Devlet içinde mıntıka temizliği yapılmadan, demokrasi yolunda ilerlemek imkânsızdır.

AK Parti kapatılmamıştır ama ciddi bir ihtar aldığı da doğrudur.

İhtarın sahibi, güçlü hâkim azınlıktır. İster rejimin elitleri, ister statükonun muhafızları, ister bürokratik vesayetin otoriter temsilcileri deyin, sonuç değişmez.

Anayasa Mahkemesi'nin kararı, AK Parti yöneticilerine bir yeniden düşünme, mantığı hissin önüne geçirme fırsatı vermektedir.

Şunu hemen söyleyeyim. "Hırsızın hiç mi kabahati yok?" meselesini unuttum mu? Hayır. Ben de inanıyor ve aylardır savunuyorum; seçmenin yarısının oyunu almış iktidar partisini, mahkeme yoluyla kapatmanın örneği, demokratik hiçbir ülkede görülemez. 1950'den beri halkın seçtiklerini hazmedemeyenlerin, birtakım bahanelerle, millet iradesini yok saymak istemelerinin yeni bir hamlesiyle karşı karşıyayız. Tamam da, bu gerçeği elli kere tekrarlamak somut bir sonuç vermiyor ki... İşte, bir üye daha altı kişinin yanında yer alsaydı, AK Parti kapatılmış gitmişti. Son kararlar yenilmişlik duygusuna yeniden düşen o belli çevreye bir şey anlatma imkanı olmadığı gibi, şu an inisiyatif tamamen AK Parti'dedir.

Sayın Başbakan'ın, kararın gerekçelerine bakarak yeni bir değerlendirme yapacaklarını söylemesi şahsen beni, yeni dönem için fazlasıyla ümitlendiriyor. Daha önce de yazdım, kimileri "Erdoğan'ı yaralı bırakmak tehlikeli olur" derken, kapatılmama sonrasında ben Sayın Erdoğan'ın, daha kucaklayıcı, daha hoşgörülü olacağını savundum. Empati yaparak, laiklik konusunda tedirgin edilmiş, ürkütölmüş çevreleri rahatlatıcı, onların endişelerini gidermeye yönelik olgun bir siyaset takip edeceğini savundum, hâlâ da savunuyorum.

Ülkemizin, demokrasi yürüyüşümüzün buna ihtiyacı var. Akıldan hiç çıkarılmaması gereken hakikat şudur: Demokrasi yokuşunu tırmanabilmemiz için zamana ihtiyacımız var. Toplumsal bir mutabakat için zamana ihtiyacımız var. Birbirimizi doğru anlamak için zamana ihtiyacımız var. Birlikte yaşamının yeni zeminlerini hazırlamak için zamana ihtiyacımız var. Birkaç nesil alacak meselelerin bugünden yarına, bir iktidar döneminde çözülmesini istemek işin tabiatına aykırıdır. Gerçekçi de değildir. Bu hakikati, hem AK Parti Meclis Grubu'nun hem de parti tabanının benimsemesi de çok önemlidir. Sirtında yumurta küfesi olmayanlarla, AK Parti yönetimine ikide bir dışarıdan akıl veren, şövalyelik teklif edenler de artık olacak işi sıkıntıya soktuklarını bir görebilseler. Bu çokbilmiş tutumlarının nasıl rahatsızlık verdiğini bir anlasalar... Bugün itibarıyla iki taraf var. Bir, çatışmayı ve gerilimi sürdürerek dumanlı havada siyaset hesabı yapanlar. İki, siyasi ve ekonomik istikrar için uzlaşmayı ve demokratikleşmeyi savunanlar. İşte Sayın Baykal, birincilerin mümtaz bir örneği olarak, karar öncesinde "herkes yargıya saygılı olmalıdır" derken, karardan sonra "kriz çözülmedi, mahkeme krizi tespit etti" diye yine esip gürüyor. İşte dereyi görmeden paçaları sıvayan Abdülatif Şener... Kim onun yerinde olmak ister?

İkinciler ise derin bir nefes alarak yeni bir hamle için güç toplayanlardır. Gün, mutabakat günüdür. Mutabakat arayacağımız konular da bellidir. Hukukun üstünlüğü, demokratik reformlar, iç barış, istikrar ve kalkınma için mutabakat arayacağız.

AK Parti yeni somut adımlar atmalıdır. Sadece, demokratikleşme ve ekonomik iyileştirmelere kilitlenmelidir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

CHP, Demirel ve askerler...

Hüseyin Gülerce 2008.08.07

AK Parti kapatılmayınca bazılarının dengesi bozuldu. Bütün maharetleri askeri kışkırtmak, onu siyasetin içine çekmek olan köşe yazarlarından tutun da CHP'ye kadar, kelimenin tam anlamıyla bozuk çalanlar var.

"Nerede o aslanlar gibi kükreyen asker?" diye iç geçireninden, "artık güvendiğimiz dağlara da kar yağdı" diyenine kadar bir sürü garip adam var... CHP yönetimi şaşkın. Bütün hesaplar, AK Parti'nin kapatılması, Başbakan Erdoğan'a yasak gelmesi üzerine kuruluydu. Halkın desteğini almak gibi bir düşünceleri de olmadığı için şimdi sataşacak yer arıyorlar. İlk tosladıkları da Türk Silahlı Kuvvetleri oldu.

CHP Grup Başkan Vekili Kemal Kılıçdaroğlu, düzenlediği basın toplantısında; "Hükümetle Genelkurmay arasında oldukça sıcak bir ilişkinin olduğu kanısındayım." diyor. Neden bu kanıdaymış? "Çünkü tüm ordunun büyüklüğü dikkate alındığında laikliğe karşı hiçbir dosyanın Yüksek Askerî Şûra'ya gelmemesi ilginç" miş... Üzülmüş CHP.

Hükümetle asker arasında kavga çıkması, CHP'nin sanki geçim kaynağı. Devletin anayasal kurumları çatışsın, ortalık karışsın, CHP de vatani kurtarmak için beklediği role kavuşsun. Bir siyasî parti için ne hazin bir bekleyiş.

CHP sözcüsü, bir de dedikodu üslubuyla medyada, internet sitelerinde pazarlıklardan söz edildiğini ortaya belge olarak sürüyor. Emekli olacak Genelkurmay Başkanı'na "bahşiş" olarak zırlı araba verildiğini söylüyor. Bu kadar gayri ciddiliğin tabii ki bir karşılığı olacaktı. Nitekim Genelkurmay Başkanlığı'ndan bu "siyasi parti temsilcisi"nin sözlerine birkaç saat sonra cevap geldi: "Türk Silahlı Kuvvetleri üzerinden siyasi çıkar elde etmeye dayalı hazin bir iftira ve talihsiz bir değerlendirmedir."

CHP'nin, askere bu kadar yatırım yaptıktan sonra yediği tokada bakar mısınız? Ama neden böyle oluyor? Maalesef, bu ülkede bazı sivil siyasetçiler, üniversite ve yargı mensupları ile omuz omuza, askerî bir vesayet rejimi için yıllarca çalıştılar. Hâlâ da çalışıyorlar. Demokratikleşme, dolayısıyla Silahlı Kuvvetler'in, sadece asli vazifesini yapma konumuna gelmesi için hiç dik durmadılar, çaba sarf etmediler. Bu ülkede darbeler bile bu zihniyet sahipleri ile onlara destek veren medya eli ile hazırlandı.

AK Parti'nin kapatılması davası da buna dâhildir.

Hâlbuki uluslararası sistem, Türkiye'nin ve dünyanın geldiği nokta, demokratikleşme dışında bir çözüm yolunu işaret etmiyor. Hukukun üstünlüğü, kuvvetler ayrılığı, ferdi hürriyetler, din ve vicdan özgürlüğü öne çıkmış iken, suyu tersine akıtmaya uğraşmanın bir bedeli mutlaka olur.

CHP'nin temel yanlışı, seçmen iradesini önemsemek yerine, güç odaklarına yaslanmak istemesidir. Yoksa görülmekte olan ve onlarca faili meçhul cinayetin katillerinin ortaya çıkarılmasına belki de imkân verecek bir davanın, gönüllü avukatlığına soyunmak, anamuhalefet partisi liderinin işi olabilir mi?

CHP yönetimi, geldikleri noktayı bir daha gözden geçirmelidirler. Artık Türkiye'ye yakışan çağdaş bir demokratik sistem için askeri tahrik etmekten, gerilim siyasetinden medet ummaktan vazgeçilmelidir. Bu çağrıya 9. Cumhurbaşkanı Sayın Demirel de dâhildir. O da, Silahlı Kuvvetler'i tahrik eden, provoke eden beyanatlarından vazgeçmelidir. Bu ülkede cumhurbaşkanlığı yapmış birine, "biz askere bile dokunabiliriz, şeklindeki kuvvet gösterileri, Genelkurmay Başkanlığı'nı rahatsız ediyor" gibi laflar yakışmıyor. Kim kuvvet gösterisi yapıyor? Devletin savcıları iddianame hazırlamış, hâkimleri kabul etmiş ve yargı süreci başlamış. Siz neye körük sallıyorsunuz? Size halk adına kimse sözcülük görevi vermedi. Genelkurmay'ın yargıya gösterdiği saygıyı siz niye unutuyorsunuz?

Bu ülkede demokratikleşme; sivil asker münasebetlerinin, demokrasinin ruhuna uygun sıhhatli bir yapıya kavuşmasına bağlıdır. Samimi olan herkes bunun için gayret göstermelidir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Anlamayana anlatacaklar, göreceksiniz...

Hüseyin Gülerce 2008.08.08

CHP tehlikeli bir hamle yapıyor. AK Parti'nin kapatılacağına kilitlenen CHP yönetimi, hıncını askerden alma görüntüsü veriyor. Sadece askeri polemik içerisine çekmeye çalışmakla kalmıyor, halkın büyük çoğunluğunu karşısına alma pahasına İşçi Partisi'nin kışkırtıcı jurnalleme üslubunu benimsiyor.

Sürekli kavga çıkartan, sürekli gerilim peşinde koşan bir anamuhalefet partimiz var. Buna bir son verme zamanı geldi de, geçiyor bile.

CHP aslında siyaseten intihar yolunu seçmiş görünüyor. Halkın desteğini arama kaygısı yok. Demokrasi talebi yok. Uzlaşma arzusu yok. Siyaset zemininden ümidini kesmiş bir siyasî parti, nereye kadar gider? Kendi çalan, kendi oynayan bu siyasî teşekkül, biraz halkın nabzını tutmayı denese... "Yetti artık" seslerini bir duyurverse... CHP, dümeni kilitlenmiş gemi gibi. Tez elden çare bulunmazsa, işte şuraya yazıyorum; önümüzdeki mahallî seçimlerde CHP kendi enkazı altında kalacaktır. Bu haliyle CHP artık Türkiye'nin üzerinde bir yüküdür. Demokratikleşmenin önünde bir engeldir. Bu parti, aslî görevini bırakmış, Parlamento'yu çalışamaz hale getirmek için Anayasa Mahkemesi'nde iş takipçiliği yapan bir organizasyona dönüşmüştür. Her şeye karşı

ıkan, her Şeyi eleştiren ama alternatif hiçbir m teklif etmeyen bir partinin sonu, sandıkta tkenmektir. Bunların hiçbirini "oh olsun, daha beter olsunlar" diye yazmıyorum.

Halktan oy alan herkese, her partiye saygım var. Farklı düşünenlere, farklı inananlara saygılı olmayı bilemezsek, demokrasi bir gölge oyunundan ibaret kalır.

Demokrasinin mayası diyalog ve hoŐgrdr. Diyalogun asgari Şartı da, herkesin konumuna saygılı olmaktır. CHP'ye yönelik ağır eleŐtirilerimin nedeni, Şu koskoca ülkeye yazık etmeyelim, dıyedir. Kavga edecek ne var? CHP tutturmuŐ bir laiklik kavgası, gidiyor. Kırk defa söylendi. Bu milletin laiklikle bir problemi yok. En başta dindar insanların yok. Ama CHP kendine göre bir laiklik tanımı yapıyor. ly kendi koyuyor ve bu ölçüye göre kendi gibi düşünmeyen herkesi, laiklik karşıtı ilan ediyor. Bunu yapmaya hakkı yok. Bakınız, AK Parti'nin kapatılmak istendiği süreçte, o örnek aldıkları Batı demokrasisinin bütün temsilcileri aynı Şeyi söyledi: CHP'nin ve onun zihniyetinde olanların laiklik anlayışı için "sakat" dediler. "Aslolan, demokratik laikliktir" dediler. Neden CHP yöneticileri bu ısrarlı çıkıŐa bir cevap vermediler? Bunu neden hiç duymak istemediler? Çünkü işlerine gelmedi. Çünkü problemi çözmek değil, sürüncemede bırakmak istediler. "Dediğimiz dedik, çaldığımız zilli düdük"ten öte bir Şey söylemediler... CHP ve onun zihniyetindeki çevreler, solcusundan sağcısına kadar Şunu iyi bilmeliler: Türkiye ya demokratikleŐecek, ya demokratikleŐecek.. ya bu deveyi gdecek, ya bu deveyi gdecek... Çünkü gidilecek başka diyar yok bu dünyada. Kimse bu saatten sonra bu millete deli gömleği giydiremez.

Artık solculuk-sağcılık, ilericilik-gericilik yok. Demokrat mısın, değil misin, sadece bu var. Demokrasiden yana görünüp faşizm hayali gören ulusalcılarla, AK Parti gibi bir parti iktidarda olacağına, totaliter bir rejim olsun diyen sözde solcularla işimiz olamaz bizim.

Kaypaklık, ikiyüzlülük, vaziyeti idare etme, sotada kalma, bütün bunların dönemi bitti artık. Herkes yerini belli edecek.

İŞte Ergenekon davası. Tam bir eleme imtihanı. Kim kimdir, kim ne nane yemiş, kim katillere iş vermiş, kim ellerindeki kanı silmeden aramızda insan suretinde dolaŐmıŐ, bunların hepsini göreceğiz. Kendilerine kimsenin dokunamayacağını, hâlâ bu vartayı da atlatacağını düşünenler yanılıyorlar. Sırlar, Karadziç'yi nasıl teslim etmek zorunda kaldılarsa, Türkiye de, demokrasinin önündeki engelleri temizlemek zorunda.

Çünkü Türkiye'nin bütün meseleleri, aynı zamanda uluslararası sistemin de meselesi.

Anlamayana, anlamak istemeyene, anladıkları dilden anlatacaklar. Göreceksiniz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gürcistan dersi: Türkiye'siz AB'nin geleceği yok

Hüseyin Gülerce 2008.08.14

Son beş günde Gürcistan'da olup bitenler, pek çok soruya da cevap aranmasını gerekli kıldı. Güney Osetya'ya giren Gürcü birlikleri, hangi hesap hatasının faturasını dediler? Siyasî geleceğini riske atan Saakaşvili, acaba hangi dersleri almıştır?

Bir işin sonunda böylesine bir mağlubiyet varsa, ortada hesap hatasından te Şeyler olmalı. Sovyetlerin dağılması Soğuk Savaş'ı bitirmiş, iki kutuplu dünya ABD'nin eline kalmıştı. Dağılan imparatorlukların vrisleri istisnasız travma yaŐamıŐlardır. Yeni durumu kabullenmede hep zorlanmıŐlardır. İlk fırsatta g toplayıp

yeniden söz kesen, mühür basan konumlarını kazanmayı hedeflemişlerdir. Rusya, Putin'in liderliğinde bu hedefe doğru yürüyor. Moskova, süper güç olmanın rüzgârını bir defa daha yakaladığı inancında. Şimdilik, Kosova'nın bağımsızlığını kazanması sırasında eli kolu bağlı olmanın sıkıntısından kurtulmuş görünüyor.

Şimdilik diyorum. Çünkü ben hâlâ Gürcistan'ın bu kadar büyük hesap hatası yapmasına takılıyorum. Tamam, Gürcistan Devlet Başkanı Saakaşvili, büyük güçlere bel bağlamanın nasıl bir faturası olduğunu gördü ama ABD'nin bu işteki hesabı nedir? ABD, Rusya'nın askerî güç gösterisine, "ben de varım" meydan okumasına, neden göz yumdu? Neden bu kadar sessiz kaldı?

İki sebebi olabilir. Birincisi, perde gerisinde ABD ile Rusya anlaşmış olabilirler. Çünkü büyük güçler, piyon olarak gördükleri küçükleri, tarih boyunca harcamaktan çekinmemişlerdir. Rusya'nın Kafkaslar'da yeniden hâkimiyet kurmasına karşılık, ABD muhtemel bir İran operasyonu için Rusya'dan vize almış olabilir mi? İran'a karşı, Kafkaslar... İkincisi, ABD, tek süper güç kalmanın daha büyük sıkıntılar doğurduğunu görmüş olabilir. Yeniden ikili sisteme dönerek, boy hedefi olmaktan sıyrılmayı benimseyebilir. Özellikle Irak'ın işgali, dünya kamuoyunda, Bush yönetiminin "demokrasi, insan hakları, özgürlükler" alanında, nasıl çifte standartlı ve güvenilmez olduğunu apaçık ortaya serdi. Dünyadaki Amerikan itibarı bugün dibe vurmuş durumda. ABD Başkanı Bush, Rusya'nın askerî müdahalesi üzerine, "bu eylemler 21. yüzyılda kabul edilemez" deyince, herkes; "söyleyene bak, Saddam bahanesiyle Irak petrollerinin üzerine oturmuş ve dünyaya ne anlatıyor" demekten kendini alamadı. Bir de önümüzde başkanlık seçimi var. Cumhuriyetçiler, iktidarı Demokratlara devretmemek için ellerinden geleni yapacaklardır. Kendi politikalarının haklılığı için "Rusya yeniden sahneye çıkıyor, askerî gücümüzü artırmalıyız" gerekçesine sarılabilirler. Yani Gürcistan'da asıl oltaya kim geldi, henüz belli değil. Pekiyi, Gürcistan'da olanların Türkiye'ye anlattığı nedir? Benim aklıma ilk gelen, "ya AK Parti kapatılsaydı..." düşüncesi oldu. Siyasî ve ekonomik istikrarsızlığa itilmiş bir Türkiye, bugün kendisini ne kadar çaresiz hissedirdi.

Balkanlar'da olanlar, Kafkaslar'da olanlar, Ortadoğu'da olanlar bizi ne kadar yakından ilgilendiriyor. Biz İran ile de, Rusya ile de, Gürcistan ile de, teker teker saymayayım, bütün bölge ülkeleri ile iyi ilişkileri olan, bu ilişkileri daha da geliştiren bir ülkeyiz. Dünyanın en stratejik bölgelerinden birinde anahtar konumunda olduğumuz aşikâr. Türkiye, ancak güçlü bir devlet olursa bunca gaile ile baş edebilir. Hatta bölge aktörü değil, uluslararası bir güç olmak zorundayız. Ama anlamsız ve sun'î tartışmalar, kısır çekişmeler dış politikada uygulayacağımız büyük devlet politikalarını engelliyor, zaafa uğrattıyor. Şu kan davası gibi süren iktidar-muhalefet çekişmeleri, şu laiklik tartışmaları, şu devletin içine giren Ergenekon çeteleri artık aklımızı başımıza getirmelidir. Gürcistan gailenin Avrupa Birliği üyeliğimiz için de verdiği anlamlı bir mesaj var. Ve bu mesaj, AB yöneticilerinedir. Türkiye'siz bir AB'nin, uluslararası siyasette, çok değil çeyrek asır sonra esamesi bile okunmayacaktır. Avrupa Birliği, ancak Türkiye'nin üyeliği ile bir güç olabilir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkiye-İran: Mesajları farklı iki komşu

Hüseyin Gülerce 2008.08.15

İran Cumhurbaşkanı Mahmud Ahmedinejad, iki günlük bir ziyaret için İstanbul'da. ABD'nin Irak'ı işgalinden sonra Türkiye ve İran, bölgede, hasımlığı öne çıkarmadan ama birbirlerini kollayarak güçleniyorlar. IV. Murat'ın Bağdat'ı fethinden sonra, Osmanlı ile Safeviler arasında 17 Mayıs 1639'da imzalanan Kasr-ı Şirin Antlaşması'ndan beri İran'la aramızdaki sınır değişmedi.

Batı'daki yüzyıllık mezhep savaşları hatırlandığında, iki ülkenin, bu tarihî komşuluğu, savaşı sürdürmeleri önemli bir başarıdır. Günümüzde, enerji ve PKK'ya karşı mücadele konularında Türkiye ve İran, yakınlaşma ihtiyacını daha fazla duyuyor. Ancak, ABD'nin Irak'ı işgalinden sonra mezhep farklılığı, giderek İslam dünyası için de bir tehlike olarak büyüyor. Bu potansiyel tehlike, Türkiye-İran ilişkilerine yeni boyutlar katacak etkileri barındırdığı gibi, bölgede hesabı olan güçlerin iştahasını da artırıyor.

Bugün nükleer faaliyetleri nedeniyle Tahran yönetimi ile Batı arasında yaşanan bir gerilim var ve giderek tırmanıyor. Amerika bunu bahane ederek Bush yönetimi sona ermeden İran'ı vurmayı gündemde tutuyor. Türkiye ise, Amerika ile aynı NATO ittifakı içerisinde ve Avrupa Birliği'ne üyelik yolunda ilerlemeye devam ediyor. İki İslam ülkesi için ortada büyük bir tezat ve zor bir dış politika problemi var. Türkiye ve İran, birbirine düşmeden bu problemi çözmek zorundalar. Bu açıdan, İran Cumhurbaşkanı'nın ziyareti çok önemli bir kilometre taşıdır.

Türkiye ve İran, bir başka açıdan, yani dünyada İslam algılanması bakımından da farklı iki örnek teşkil ediyor. İran, din adamlarının siyasî etkilerinin ağır bastığı bir rejimle yönetiliyor ve bunun İslamî olduğunu ileri sürüyor. Türkiye ise demokratik ve laik bir sistemle, İslam dünyasında, küresel barış adına farklı bir mesaj veriyor. İslam bir din, demokrasi ise bir yönetim biçimi. Türkiye'nin en önemli kanaat önderlerinden Fethullah Gülen başta olmak üzere İslam ile demokrasinin yan yana olabileceğini savunan etkili ve geniş bir çevre var. "Demokratik laiklik" ve olgun bir demokrasi ile din ve vicdan özgürlüğünün genişleyeceği, Türkiye'nin AB üyeliği ile bu durumun garanti altına alınacağı, dolayısıyla Müslümanların böyle bir demokrasi ile sorun yaşamayacağı, bugün giderek artan bir kabul görmektedir.

AB üyesi ve Batı ile kavga etmeyen Türkiye örneği, küresel terörü önleme ve medeniyetler ittifakı adına da bize göre doğru bir tercihtir. Bugün, insanlığın kavga ile varacağı bir huzur durağı yoktur. İran, "Devrim" ve İslam ülkelerine rejim ihracı ile Müslümanların küreselleşen dünyada bir çıkış yolu bulacaklarını ve başka da yol olmadığını iddia ediyor. Irak'la aralarında uzun yıllar devam eden harbin sonuçlarının bile bu iddiayı doğrulamadığı ortadadır. İran'ın zayıflattığı İslam ülkesi Irak, bugün Amerikan işgali altındadır. Başka bir ülkeye de rejim ihracı olmamıştır.

Dünyayı doğru okumadan, insanlığın problemlerini doğru teşhis etmeden, anlamadan istikamet tayini mümkün değildir. İran yöneticilerinin en büyük yanılgısı ise İslam adına hareket etmeleri olmuştur. Batı medyasının desteğiyle, İran örneği bir anda dünyanın dört bir yanında Müslümanlara karşı bir nefret uyandırma vasıtası yapılmıştır. Siyasî bir gaye gütmekten sadece din adına hizmet eden insanların işi zorlaştırılmış, onlar töhmet altında bırakılmış ve o insanlar, kendilerini anlatmadan önce, menfi propagandanın tesirlerini silme mecburiyetinde kalmışlardır. Kendi ülkemizde bile ne zaman bir İslamî mevzu gündeme gelse, "Türkiye İran mı olacak?" endişesi, belli mahfillerden medya aracılığı ile servise konmuştur. İran'daki rejim, elbette İranlıları ilgilendirir. Ancak İslam adına hareket edildiğinin söylenmesi, dünyada İslam'a zarar vermektedir. İran Cumhurbaşkanı'nın ziyareti, dileriz İran yöneticilerine bu konu üzerinde de düşünme fırsatı verir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yeni dönemde AK Parti ve dindarlar

AK Parti'nin kapatılmayışı, her kesime, Türkiye'nin gerçeklerini yeniden doğru okuma ikazı yaptı. Asıl tesirini de, şuurlu dindar kitlede hissettiriyor. Bu hissiyatı değerlendirmeden önce, bunda etkili olan tespitleri hatırlatayım.

Bölgemizdeki gaileler de gösteriyor ki, iktidar partisinin Anayasa Mahkemesi tarafından kapatılması halinde, koskoca ülke tam anlamıyla bir kaosu içerisine sürüklenecekti. Dış politikada içine düşeceğimiz zaafın yanında, bozulan siyasî istikrar, ekonomiyi de olumsuz etkileyecekti. Bundan en fazla da, dar gelirli büyük kitle zarar görecekti, mağdur olacaktı. Ayrıca Ergenekon davası, ciddi bir örtbas edilme zemini yakalayacaktı. Bürokratik vesayet, sivil irade üzerinde yeni hamle fırsatları bulacaktı. Siyasetçiler boy hedefi haline getirilecek, geçmiş iktidar dönemlerindeki güçlerini özleyen medya patronları, bir defa daha güç odaklarına yaslanarak, memleketi yönetmeye kalkışacaktı. Çok şükür bunların hiçbiri olmadı.

AK Parti, daha önceki sağ iktidarlara benzemiyor. Birbiriyle daha iyi anlaşmış, güven unsuru daha bir kuvvetli, birbirini epey zamandır tanıyan, ekip ruhu bulunan bir siyasî parti iktidarı bu. Ortada, pazarlıklarla kilitlenen merkez sağın veya merkezin oluşturduğu bir koalisyon da yok. İstikrar adına, bu iktidarın devamı, aldığı oydan daha fazlasını işaret eden bir kamuoyu tarafından arzu ediliyor. Şahsen ben, önümüzdeki yerel seçim sonuçlarının, bunu doğrulayacağına inanıyorum.

Dindar kitlenin hissiyatındaki değişikliğe gelince. Sayın Başbakan, dışarıda "velev ki siyasî simge olsun" diyerek üniversitelerde başörtüsü konusunu gündeme getirdiğinde, sanki birbirleriyle haberleşmiş gibi, çok kişiden "galiba doğru yapmadı" lafını duydum. Ancak MHP'nin de hızlı hamlesiyle ve konunun, köklü Anayasa değişikliklerinden ayrı olarak aniden Meclis'e taşınmasıyla bu "doğru olmadı" lafı yüksek sesle söylenemedi. Zira "işte fırsat, problem çözülüyor, gün bugün, herkes destek vermeli" havası, adeta hepimizi tutsak aldı.

Şimdi Anayasa Mahkemesi'nin kararından sonra bu tutsak olma psikolojisi dağılıyor. Meselâ başta imam hatip camiası olmak üzere, şuurlu dindar kitle üzerinde manevî bir ağırlığı bulunan, tespitlerine ve değerlendirmelerine büyük önem verilen ve ülkemizin gerçekten kanaat önderlerinden olan Sayın Prof. Dr. Hayrettin Karaman, geçtiğimiz günlerde Yeni Şafak gazetesinde çok önemli bir yazı yazdı. Söze şöyle girdi:

"Ülkenin neredeyse bir felaketin eşiğinden döndüğünü de ifade eden demokratlar, milletini ve ülkesini daha ziyade sevenler, bu yeni dönemde iktidarın ne yapması gerektiği konusunda, birbirine oldukça yakın tavsiyelerde bulunuyorlar."

Karaman Hoca'nın kendisinin de katıldığı dört tavsiyeden ikincisi şöyle:

"İyi niyetle ve halkın büyük çoğunluğunun talebi yönünde de olsa başörtüsü meselesinin, anayasanın bütünüyle değişmesine kadar ertelenmeyip, bir partinin de haydalaması yüzünden erken ele alınması, bir yanlış örneğidir. Bu tür yanlışlara düşmemeli, toplumu geren, savaşı muhalefetin eline fırsat veren söz, davranış ve teşebbüslerden vazgeçmelidir. Katsayı, başörtüsü, din dersi gibi -muhalefet tarafından- çıkırından çıkarılmış meseleleri buzdolabına kaldırmalı ve çözümünü genel normalleşmeye bırakmalıdır." (3 Ağustos 2008) Ülkemizin temel problemlerini, toplumsal bir mutabakatla çözme adına bu tavsiye altın kıymetindedir. Dindar insanların niyetinin bağcıyı dövmek değil, hep birlikte üzüm yemek olduğu, en samimi şekilde ifade edilmektedir.

Böyle düşünmek; ferdî hak ve hürriyetlerden, daha engin, olgun ve ileri bir demokrasi talebinden vazgeçmek anlamına da gelmiyor. Tam tersine, teenni, sağduyu ve ortak akılla gerçekleşecek, AB üyelik süreci ile tahkim edilecek bir normalleşme sürecine duyulan ihtiyacı hatırlatıyoruz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon: Endişe ve umut

Hüseyin Gülerce 2008.08.21

Ergenekon davasının sonucu ne olacak? Bu soru bile Türkiye'nin geleceğine dair umut ve endişeleri tek başına anlatmaya yeter.

Çünkü, Ergenekon davasının sonucunda, ya bir şer şebekesi hükmünü devam ettirecek, ya da gerçeklerin Türkiye'sine kavuşacağız.

Karşımızda adeta bir ahtapot var. Bu ahtapot kaç kollu bilemiyoruz. Her gün yeni belgelerle, hiç umulmadık yerlerde kolları çıkıyor. Ekimde başlayacak dava, demokratikleşmenin koruması altında sağlıklı götürülebilirse, hiç tahmin etmediğimiz insanları, bu işin içinde görebiliriz.

Ergenekon davası, elimizden gitmekte olan ülkemizi tekrar asli sahiplerine verebilir. Bu ülkenin asli sahipleri, sıradan vatandaşlarıdır. Kendi işinde, gücünde, ülkesinde huzur, barış ve adalet içinde umutlu yaşamak isteyen dürüst insanlardır. İddiasız, hesapsız, sadece inandıkları gibi yaşamak isteyen insanlar... Yaşam tarzları farklı, inançları farklı, görüşleri, düşünceleri farklı ama bu farklılıktan, düşmanlık üretmeyen, birlikte yaşamak isteyen insanlar... Ergenekonculara bir bakınız. İnsan tiplerine bir bakınız. Önce bunlar çok rahat cinayet işleyen, cinayet işleten tipler. Birilerini sevmiyorlar, yetmiyor; onları düşman ve hain ilan ediyorlar. O da yetmiyor, bu düşmanların ortadan kaldırılmasını istiyorlar. Sadece kendileri gibi düşünenlerle oturup kalkıyorlar. Aralarında bir hiyerarşi oluşturuyorlar. Her katman, kendisini karar verici ve uygulayıcı zannediyor. Kendi âlemlerinin kralı oluyorlar.

En önemli özellikleri, şefkat ve merhametleri hiç yok. Kinleri biriktikçe, daha çok düşman üretiyorlar. Daha çok düşman, ortadan kaldırılacak daha çok insan demek. Bunun için ise yönetimi ele geçirmeleri gerekiyor. Tek yol biliyorlar: Kaos, kargaşa ve isyan çıkartarak, Silahlı Kuvvetler'in, ülke yönetimine el koymasını sağlamak. Ardından, düşman ilan ettiklerini tasfiye, yok etmek, etkisiz kılmak suretiyle otoriter ve içine kapalı bir Türkiye'yi yapılandırmak. Bin yıl iktidarda kalmak... (Hatırlayınız, bir emekli genelkurmay başkanı, "28 Şubat bin yıl sürecek." demişti.)

İşte bunun için ülkenin gazetecilerini, yazarlarını, akademisyenlerini faili meçhul cinayetlerle ortadan kaldırıyorlar. Düşman kamplar oluşturmak için bu cinayetleri "dinci"lerin üzerine yıkıyorlar. Polis kayıtları ve MİT belgeleri ile oynuyor, belli medya elemanları ile bunları servis ediyorlar. Kamuoyunu yanıltıyor, masum insanları boy hedefi haline getiriyorlar.

Ergenekon, bugün büyük bir şer şebekesidir. Acımasız, merhametsiz, kan dökmekten hiç çekinmeyen bir şebeke bu.

Ergenekon davasını hafife alanlar, sulandırmak isteyenler, hedef saptırmaya çalışanlar, sonunda çok utanacaklar ve çok zor durumda kalacaklar. Bu dava ile Türkiye, geriye dönülmez bir yola girmiştir. Yeni Türkiye'nin geleceği Ergenekon davası ile belirlenecektir. Bu kolay olmayacaktır. Ergenekon'un hâlâ devlet içinde vazife yapan elemanları direnecektir. Yeni provokasyonlar olacaktır. Kolay değil, yüz yıllık, yüz elli yıllık bir ezber bozulacaktır.

Ergenekon'un içinde yabancı servisler var. Gizli mahfiller, lobiler var. Ergenekon'un asıl çehresi "gayri milli"dir. Hedef; milli unsurların; milli irade yolu ile Türkiye'nin yarınlarını belirlemesinin önüne geçmektir. Hedef; demokrasi ile İslam'ı, 21. yüzyılda birlikte götürebilen, yaşatabilen bir örneği, doğduğu yerde bitirmektir. Çünkü bu örnek, kendini dünyanın efendisi görenlerin, jandarmalık edenlerin hayallerini, planlarını bitirir.

Savaşsız bir dünyayı, silah tüccarları ister mi? Ahlaklı bir dünyayı, insan tacirleri, uyuşturucu baronları ister mi? Huzurlu, barış dolu bir dünyayı, kin ve nefretle dolu zalimler ister mi?

Ergenekon davası, sadece Türkiye için değil, insanlık için, dünya barışı için bir çıkıştır. Bu davanın sonucuna dair endişelerimiz var ama, umutlarımız daha fazla...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kadeh kaldırıncı mı uzlaşma olur?

Hüseyin Gülerce 2008.08.22

Anayasa Mahkemesi'nin AK Parti hakkında kapatma kararı vermemesi, toplumsal mutabakat ve uzlaşma umutlarını yeniden yeşertti.

Başta Sayın Başbakan olmak üzere, bütün kurumlara, özellikle de medyaya büyük sorumluluk ve görev düşüyor. Fakat asıl önemli olan, bu uzlaşmanın samimi olarak talep edilmesi ve taraflardan birinin kendisinde bir üstünlük vehmetmemesidir.

Hürriyet Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Ertuğrul Özkök'ün geçenlerde yazdığı bir yazı, bu konudaki düşüncelerim için bana bir fırsat verdi. Sayın Özkök, "Lütfen bir kadeh Sayın Başbakan" başlıklı yazısında şöyle diyor: "Bir gün uçakla bir yere giderken Başbakan Erdoğan'a sormuştum. Neden eşinizi alıp Boğaz'da bir restorana gitmiyorsunuz? Bir masaya oturup elinize bir bardak alın. Hadi vişne suyu koymayın, şarap sanırlar. Ayran içmeyin, rakı derler. Portakal suyu koyun, kimse bir şey zannetmez. Yan masaya bir kadeh kaldırın, eminim bu ülkede çok şey değişir."

Büyük uzlaşma diyebileceğimiz bir mutabakatın, bir kadeh kaldırmaya indirgenmesini yadırgayan, şüphesiz çok olacaktır. Sayın Özkök, bundan önce de kendi penceresinden bakıp, empati yapmaya yanaşmadan bazı tekliflerde bulunmuştu. Sadece kendi görüşlerini en doğru kabul ederek, başkalarının da ancak bu görüşlere gelmeleri halinde uzlaşma olabileceğini varsaymak, konunun baştan kapanması demektir. Hürriyet yayın yönetmeni, kadeh kaldırmayı ve bunun parlak yöntemlerini kendi dünyası adına çok önemseyebilir ve bunda samimi de olabilir. Ama bilmeli ki, bu teklif, uzlaşma değil, "boyun eğdirme" teklifidir. "Kadeh kaldır uzlaşalım" diyene, bir başkası da çıkar; "sizi sabah namazında cemaatin arasında görmek isteriz" diyebilir. Öteki Türkiye, uzlaşmak için kadehi bekliyorsa, daha çok bekler... Uzlaşmanın yolu, insanlara, yaşam tarzlarını değiştirmeyi teklif etmek değildir. Uzlaşmanın yolu diyalogdan geçer. Diyalog da herkesin konumuna saygıyla başlar. İçki içene bu ülkeyi dar etmeye kalkmak ne kadar yanlış ise içmeyene de, başını örtene de, "Sizin bu ülkede yaşama hakkınız yok, Suudi Arabistan'a gidin. Çağdaş Türkiye'nin imajını bozuyorsunuz" demek de o kadar yanlıştır.

Bir defa neden uzlaşmamız gerektiğine doğru cevap vermeliyiz. Laik, demokratik, sosyal bir hukuk devletinde, yani sivil iradenin, yani millet iradesinin hâkim olduğu bir ülkede yaşamak istemekte uzlaşmalıyız.

Demokrasinin tayin ettikleri dışında güç odakları olmayacak. Kimse, seçim sonuçlarını beğenmeyince silahlı kuvvetleri tahrik etmeyecek, askerden medet ummayacak. Herkes hukukun üstünlüğünü tanıyacak. Bazıları, "asıl bizim, sayıca az olsak da bu memleket bizden sorulur" demeyecek. Millete, "göbeğini kaşıyan adam, bidon kafalı" diye kimse hakaret etmeyecek. Hakaret edenler, gözümüzün içine baka baka himaye görmeyecek, kollanmayacak... Uzlaşmanın birinci şartı demokrasidir, demokratik laiklik. Ülkeyi, millettten yetki almadan yönetmeye alışmış olanlar, bu alışkanlıklarından vazgeçmeden nasıl bir uzlaşma olacak? Uzlaşma; mevzi

kaybettiğini, güç kaybettiğini, "memleket elimizden gidiyor" paniğini yaşayanlara, zaman kazandırmanın adı değildir. Eski konumlarına yeniden dönme fırsatı sağlamanın zemini hiç değildir.

Türkiye'nin öteki yanına güvendiğimiz kadar beriki yanına da güveneceğiz. Birbirimize güveneceğiz.

Şu konuda Sayın Özkök'e katılıyorum. Sayın Cumhurbaşkanı ve Sayın Başbakan, tatil yörelerine de gitmelidir. Oradaki vatandaşlarımızın da arasında, ama öyle jest yapıyoruz gibisinden değil, rahmetli Özal gibi, kendileri olarak, tabii olarak bulunmalıdırlar.

Bu ülkenin çıkışı, "büyük uzlaşma"dadır. Birbirimizin onurunu koruyarak, konumuna saygılı kalarak bunu başarabiliriz. Başarmak zorundayız. Birbirimize içten bir merhaba diyerek ilk adımı atabiliriz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çankaya'daki Gül'ün ilk yılı...

Hüseyin Gülerce 2008.08.28

11. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, geçtiğimiz yıl bugün seçilmişti. Çankaya'da tam bir yılını doldurdu.

Sayın Gül, zorlu bir sürecin ardından seçilmişti. Kendilerini Türkiye'nin asıl sahibi gören çevreler kendi mahallelerinden gelmeyen, üstelik eşi de başörtülü olan Gül'ü çok yadırgadılar. Seçilmesini hiç istemediler. Çankaya'yı ellerindeki son kale gibi görüyor, düşmesini hiç istemiyorlardı. CHP marifetiyle yargıyı zorladılar. Kurumların itibarı ile oynadılar. 27 Nisan'da sırf Gül seçilmesin diye muhtıra verildi. Bütün bunlara rağmen Gül seçildi ve makamında bir yılını doldurdu. Kıyamet kopmadı. Cumhuriyetin temelleri ile oynanmadı. Tam tersine Çankaya'da varlığı ile güven veren, uzlaşmadan yana, demokrat, halkın içinden ve halkın içine girdiğinde bağirlara basılan bir cumhurbaşkanımız var. Sayın Gül, beş dönem yaptığı milletvekilliği ve Dışişleri Bakanlığı müktesebatından dolayı temsil kabiliyeti yüksek bir insan. Çankaya'yı içine kapatan Sayın Sezer'den sonra aradaki farkı daha iyi görüyoruz. Sayın Gül, görevde bulunduğu bir yılda 17 ülkeye 21 ziyaret yaptı. Çankaya'da 19 devlet başkanını ağırladı. Türk dünyası ile münasebetlerde boşluk doğmaması için adeta çırpındı. Japonya'yı ziyaret eden ilk cumhurbaşkanı oldu.

Sayın Gül'ü devletin en yüksek makamında farklı kılan pek çok özelliği var. CHP'nin anlamsız, katı, nezaket dışı muhalefetine rağmen siyasetçi gibi davranmıyor, tavır koymuyor. "Bulunduğum makam siyasî makam değildir" diyerek herkese eşit mesafede duruyor.

Halkla kucaklaşmaya özen gösteriyor. Doğu ve Güneydoğu'da halkın arasına karışıyor. Hacı Bektaş-ı Veli törenlerinde tam bir sevgi halesiyle kuşatılıyor. Türkiye'nin enerjisini kavgalara harcatmamaya özen gösteriyor. Doğru bir istikamette uyum içinde olmaya özen gösteriyor. Meclis'in itibarını sarsmamaya özen gösteriyor. Hükümet ile kavgaya etmesi için fitne fesat üretenlere aldırıyor, kurumlar arasındaki ahengin kıymetini anlatmaya çalışıyor. Usule, üslûba, metoda özen gösteriyor. Empatiye önem veriyor. Kendisine muhalif olanları anlamaya çalışıyor. Onların hassasiyetlerini gözetiyor. Gerçek bir devlet adamı gibi davranıyor. Makamını hak etmeyi önemsiyor.

Devletin, hukuk dışına çıkmış yapılanmalardan temizlenmesi için cesaret veriyor, özlediğimiz, beklediğimiz devlet anlayışının yerleşmesi için yolları açıyor. Dün NTV'de soruları cevaplandırırken, Ergenekon davasıyla ilgili olarak şunları söylüyordu:

"Bu konular Türkiye'de her zaman vardı. Ama bu konulara değinilmezdi. Bugün savcıların çalışmasıyla dava aşamasına gelindi. Önemli olan, görevlerini yapan savcılar tarafından bu iddiaların mahkemeye teslim edilmesidir. Hiç kimseyi şimdiden suçlayamayız ama savcılar, hâkimler, kanunların verdikleri yetkileri sonuna kadar kullanmalı. Kimse onları engellememeli..."

Sayın Cumhurbaşkanı'nın, yanlış yapanlarla, kurumların ayrı tutulması noktasındaki uyarıları da yerindeydi. Dozajı aşan eleştirilerin kurumları yıpratacağı, bunun da kimseye faydası olmayacağı, medyanın da titizlik göstermesi gereken bir husustur.

Türkiye'nin enerjisini nereye harcayacağı bellidir. Avrupa Birliği reform sürecini, bütünleşme sürecini hızlandırmak. Özgürlüklerin genişletilmesi, hukukun üstünlüğü yolunda reformlar yapmak. Çankaya'da buna inanan, buna öncelik veren bir cumhurbaşkanımız var.

Türkiye'yi kendilerinden başkalarının yönetmesinin haksızlık olduğuna inanan, onlara müsaade edemeyeceklerini düşünen kesim, biliyoruz, Çankaya'daki Gül'den rahatsızlık duyuyorlar. Ama millet iradesine saygılı olmayı artık içlerine sindirmek zorundalar. Çünkü Türkiye'nin yarınlarnı yeni dönemde Ergenekon avukatları değil, milletten yetki alanlar belirleyecek.

Unutmasınlar, bundan sonraki cumhurbaşkanını da halk seçecek...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Solun bahçıvanı Ergenekon

Hüseyin Gülerce 2008.08.29

Ergenekon davası, sadece devlet içindeki hukuk dışı yapılanmanın adı değil. Bir şer şebekesinin, neredeyse ülkede her alanı kuşattığını görüyoruz.

Faili meçhul cinayetlerdeki izler, kanlı terörün içindeki tezgâhlar her gün yeni bir şaşkınlık meydana getiriyor. "Bu kadarı da olmaz" diyorsunuz.

Daha da önemlisi, Kürt hareketi kendini sorgulamaya başladı... Sol, daha mahkeme süreci başlamadan birbirine düştü. Sırada sağ siyasetçiler, merkez medya denen gazete ve televizyonların patronları, yayın yönetmenleri, köşe yazarları var. Hepsinin birer birer sarsılacağına şahit olacağız.

Depremlerde genellikle asıl sarsıntı, ilk sarsıntıdır. Artçı sarsıntılar ilki kadar şiddetli değildir. Ergenekon depreminde tam tersi olacak. Öncü sarsıntıların ardından asıl büyük sarsıntı gelecektir. 20 Ekim'de, hele bir mahkeme salonunda duruşmalar başlasın, asırlık ezberler bozulacak. Bir milletin gözü açılacak... Ergenekon'un şimdilik şiddetle sarstığı iki yer var: Sol ve Kürt hareketi.

Sol, tam anlamıyla bir şok yaşıyor. Şokun en büyük sebebi, "en çok kullanılmış olmak" kuşkusu. Türkiye'yi kutuplaştırmak için işlenen ve faili meçhuller dosyasını dolduran bütün cinayetler solcu bilinen insanlarla ilgili. Onların cenazelerini on binlerce solcu kaldırdı. Ve katiller olarak hep "dinciler" ilan edildi. Şimdi o cinayetlerde Ergenekon'un pençe izleri var. Çıkın bakalım işin içinden... Şimdi anlıyoruz ki, Ergenekon'un planlarının, projelerinin, komplolarının, kısaca psikolojik harekâtının elemanı, hedefi, figüranı, piyonu büyük çoğunlukla 'sol'muş. Artık ortaya çıktı ki, Türkiye'de 'sol'un bahçıvanı Ergenekon'muş... Bahçeye toprağı, gübreyi de Ergenekon getirmiş. İstedğini dikmiş, budamış, yeşertmiş, büyüttmüş... Bu gerçek, netleşmeye başladıkça sol ciddi bir travma yaşayacaktır. Belki de, Sayın Baykal'ın avukatlık sevdası, bu travmanın ilk belirtileridir... Önemli

bir husus da, 'sol'un hayat bulduğu yerlerin onu terk etmesidir. "Halk için" çalıştığını söyleyen 'sol'un arkasında halk yok. Sınıf mücadelesine kışkırtacakları yığınlar yerine, demokrasi yolunda giderek şuurlanan bir toplum var. Taklit ettikleri Batı, desteğini onlardan çoktan çekmiş. CHP, Sosyalist Enternasyonal'den atılma tehdidi altında. Pozitivizmi, laikliği din yerine koyma çabalarına da Batı'dan destek gelmedi. AK Parti'nin kapatılma sürecinde AB ve ABD, bunlara hep "demokratik laiklik" dersi verdi. Demokrasilerde dinin önemini anlattılar.

Solun, solculukta samimi bir bölüm bendeleri ise, kendilerinden beklenen ilkeli davranışı ve cesareti gösteremediler. Çünkü kendilerinden başka kimseyi beğenmedikleri için, memleketin aslı sahipleri olarak da kendilerini bildikleri için, devlet içindeki çetelerin üzerine AK Parti döneminde gidilmesini içlerine sindiremediler. Kurnazlığı seçtiler. Sadece sağcılar kurnaz olacak değil ya, bunlar da "aman Ergenekon'a karşı çıkmayalım, bir daha memleketi bu dincilerin elinden kurtaramayız" hesabı yaptılar. Susurluk'a karşı çıkıp akşamları elektrik düğmeleri ile oynamayı çok sevdiler. Zira işin içinde sağcı-ölkücü bilinen isimler vardı. Koalisyon hükümetine vurmanın tam sırasıydı. Ama Ergenekon'da adı geçenler arasında ulusalcılar, emekli generaller, arkadaşlarını satan ötücü kuşlar ve İlhan abiler var. "Ergenekon bizi bozar" dediler... Mesela şu solun anlı şanlı sendikası DİSK'in haktan, hukuktan, insandan, emekten yana yöneticileri Ergenekon için hiç konuşmadılar. İşçi sendikası değil, sanki dut yemiş bülbülleri koruma sendikası. Yahu bir şey söylesenize... Siz ki, 28 Şubat'ta, patronların sendikaları ile birlikte mahşerin atlılarından birisiydiniz. Batı Çalışma Grubu ile ne de güzel uyumunuz vardı. Şimdi neden böyle suskun kaldınız?

Ergenekon davasının Kürt hareketini ve 'sağ'ı nasıl sarstığını da inşallah önümüzdeki günlerde yazarız.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Teşekkür etmek istedim, oruç tutuyorum...

Hüseyin Gülerce 2008.09.04

Dini ve dindarları anlamaya çalışmak adına basit bir soru sorayım: Müminler Ramazan'da neden oruç tutuyor? Bunun tek bir cevabı var; Allah emrettiği için...

Yoksa daha önce canının isteği zaman yiyip içen bir insan, birden niçin gün boyu aç kalsın.. niçin yemesin içmesin, söz ve davranışlarıyla başkalarını kırmamaya daha fazla ihtimam gösterebilir? Ve nefsinin arzularına gem vurmaya uğraşsın? Evet cevap basit. İnsanın önünde iki tercih var: Ya iman edeceksiniz ya da inkâr edeceksiniz. Mümin diyor ki; ben tercihimin inanmaktan yana yaptım. Allah'ın varlığına inanıyorum. Benim bir Rabb'im var. O bana değer veriyor, beni seviyor ve muhatap alıyor. Yaşamam için dünyayı bana göre hazırlayan O. Beni koruyan, benim için güzellikler yaratan O. Bizi insan olarak yaratan, sonra başıboş bırakmayan, yanlışla doğruyu, iyi ile kötüyü, çirkin ile güzeli ayırt etmek ve insan geldiğimiz şu dünyadan, insan olarak gitmek için bize rehberler, elçiler, uyarıcı ve müjdeciler, kitaplar gönderen O. Hele sevgiyi yaratması. O'nun için sevince Hz. Muhammed (sas) sevgisi, bütün peygamberlere, onların arkadaşlarına olan sevgi, ana baba, eş, evlat, kardeş, arkadaş, tabiat sevgisi, velhasıl bütün sevgiler ne kadar güzel.

Mümin tercihinin yapınca, inanınca, elbet Allah'ı önemsiyor. Bu dünyada en çok değer verdiği şey, Allah'ın rızasını almak oluyor. O'nun hoşnutluğunu kazanmayı en büyük kazanç biliyor. İhlâsı, takvası, teslimiyeti ölçüsünde de Rabb'inin emirlerini, tavsiyelerini yerine getirmeyi hedefliyor. Getiremedikleri için, onları hafife almıyor, küçümsemiyor, tam tersine içinde kırıklık oluyor, üzüntü duyuyor. Pişmanlık hissediyor. Tövbe kapısının önünden ayrılmıyor. Rabb'i, hep kendisinin hayrına, lehine olacak emir ve tavsiyelerde bulunduğu için bunları önemsiyor.. yerine getirmeye gayret ediyor. Dini doğru anlamışsa, bu halini başka müminlerden, başka insanlardan bir üstünlük olarak görmüyor. Çünkü doğru anlaşılan din, ona mütevazı olmayı öğretiyor. Takvası

ölçüsünde merteye kazanıyor. Elini, dilini, belini koruyor. "İncinsen de incitme" diyor. "Bana yürüyerek gelene ben koşarak giderim" tavsiyesini ahlak edinmeye çalışıyor. "Severim yaratılmışı, Yaradan'dan ötürü" diyor. Dini, insanlığa yükselmek, güzel ahlak olarak anlıyor. Sertlikten, kalp kırmaktan kaçıyor. "Sövene dilsiz, dövene elsiz olmak gerek" diyor. Böyle müminlerden kimseye zarar gelir mi?

Mümin, tercihini seven, her hadisede, sıkıntıda, ferahlıkta imanını tazeleyen insandır.

Tercihini Müslümanlıktan yana yapan mümin, ne inanmayanları, ne ortada duranları ne de başka dinlerin müminlerini rencide edebilir. Tam tersine, kendisini ifade edebilme adına onların konumlarına saygılı kalır. Küreselleşmenin küçülttüğü dünyada, bu olgunun zararlarından, insanlık ortak paydasında el ele vererek korunmanın çarelerini, yollarını arar, "biz önce insanız" der... Mümin oruç tutar. Bunu başkalarına gösteriş için yapmaz. Rabb'i öyle istediği için yapar. Bu ibadetin faydalarına inandığı için yapar. Oruçta huzur bulur. Ramazan ikliminde maneviyatı öne çıkar. Huzur, itminan vadilerinde gezinir. Kendine dönmeye, kendini sorgulamaya, hayata yeniden anlam kazandırmaya çalışır.

Şahsen ben bir daha tefekkür ettim. Mars'tan, Ay'dan dünyaya bakınca bir boşlukta kendi başına dönen dünyamızın, nasıl korunduğunu bütün acziyetimle ürpererek bir daha düşündüm. Uzaya savrulmayan denizleri, azalmayan oksijeni, atmosferden dışarı çıkamayan su buharını düşündüm. Hep insanoğlunun hayatının devamını sağlayan muazzam bir düzen var. İnsanın korumasından öylesine uzak, tamamen bizim dışımızda ve bizim hayatımızın devamını sağlayan akıl almaz bir sistem.

Bir daha iman ettim, dünyamızı sadece Allah koruyabilir. Doğru tercihim için bir defa daha şükrettim. Teşekkür etmek istedim. Oruç tutuyorum...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Silahlı Kuvvetler'e zaman tanımak...

Hüseyin Gülerce 2008.09.05

Siyaset, mümkünü başarma sanatıdır. Sabır, feraset, teenni ile hareket, zamanlama, maharet, tecrübe ister. Kendini başkalarının yerine koyma (empati) gerektirir.

En önemlisi de maksat, bağcıyı dövmek değil, üzüm yemektir. Kazananı olmayan ve ülkeye sürekli kan kaybettiren yönetim zihniyeti ve uygulamalarını siyaset saymak ise mümkün değildir. Bu hatırlatmayı, Türkiye'nin en önemli meselesi için yaptım. Bu mesele; sivil-asker ilişkileridir. Cumhuriyet kurulduğundan beri aşamadığımız, çözemediğimiz en temel problem budur. Askerî darbelerden tutun da, son cumhurbaşkanlığı seçim sürecinde yaşananlara kadar her kritik aşamada biz bu problemle uğraşıyoruz. En sonda söyleyeceğimi, en başta söyleyeyim. Bu meselenin çözümü, haklı-haksız tartışmasından, sivil ya da askeri suçlu ilan etmekten geçmiyor. İki taraf da haklı olsa ne yazar. Sivil siyaset de zarar görüyor, Silahlı Kuvvetler de zarar görüyor... Karşılıklı burun sürme, bilek bükme hamleleri, bu temel problemi çözemediği gibi, sonunda gelip bir kavşağa dayandık.

Bugün iki önemli hadise artık bu meselenin çözümünü zaruri kılıyor. Birincisi, Türkiye'nin Avrupa Birliği üyeliğidir. İkincisi de Ergenekon davasıdır. Ve bunlar birbiriyle bağlantılı, iç içedir. Şimdi bu kavşakta son kararımızı vermek zorundayız: Ya sivil-asker çekişmesinde ip kopacak, ya da "Akıllı Güç" devreye girecek. Türkiye, enerjisini daha fazla tüketemez... Önceki günkü hapishane ziyaretini ele alalım. Ergenekon soruşturması kapsamında tutuklanan emekli orgeneraller Şener Eruygur ve Hurşit Tolon'u Kocaeli Garnizon Komutanı Korgeneral Galip Mendi ziyaret etti, iki paşayla yaklaşık bir saat görüştü. Ziyaretin başladığı saatlerde

Genelkurmay internet sitesine "Türk Silahlı Kuvvetleri'ne uzun süre hizmet veren iki emekli komutana yapılan bu ziyaret, TSK adına gerçekleştirilmiştir." açıklaması konuldu. Bildirinin sonunda da "TSK'nın yargıya olan saygısı ve güveni tamdır." ifadesi yer aldı.

Ziyarete iki açıdan da bakabilirsiniz. "Ergenekon'a vefa", "yargıya müdahale", "yeni Genelkurmay Başkanı'nın ilk icraatı bu mu olmalı?", "Ergenekon da Şemdinli'ye dönüyor" diyebilirsiniz. Ya da, "emekli orgenerallerin tutuklanmasına izin veren, yargı sürecinin işlemlerini sağlayan Silahlı Kuvvetler'i de anlamaya çalışmalıyız", "Bu davanın, kurum olarak TSK'yı yıpratmaması için hassasiyet gösterilmesi gerekir" diyebilirsiniz. TOBB Başkanı, Sinan Aygün'ü gitti ziyaret etti. Bu meslekî bir dayanışma oldu. Hatta Hisarcıklıoğlu, "gitmeseydim, sahiplenmeseydim, Ankara Ticaret Odası üyeleri baş kaldıracaktı" bile dedi. Pekiyi 45 yıl Silahlı Kuvvetler bünyesinde bulunmuş insanlar için de empati yapılamaz mı? Kurum olarak onların da hissiyatı dikkate alınamaz mı? Başbakan'ın ifade ettiği gibi "insanî" boyut öne çıkartılamaz mı? Bu sorular tartışmaya tabii ki açıktır. Ama ben son cümleyi önemsiyorum: "TSK'nın yargıya olan saygısı ve güveni tamdır."

Hapishane ziyaretinden çok bu ifadeyi önemseyelim. Bu sözü, Ergenekon davasının sağlıklı sonuçlanması için TSK adına verilmiş bir teminat kabul edelim. Neden böyle düşünüyorum? Devir teslim töreninde Genelkurmay Başkanı Org. Sayın Başbuğ şunu söyledi: "Türk Silahlı Kuvvetleri için; Avrupa Birliği'ne tam üyelik, Atatürk'ün amaçladığı 'çağdaş uygarlık düzeyinin üzerine çıkma' doğrultusunda, önemli bir araç anlamını taşımaktadır." Bu çok net bir ifadedir. AB üyeliği için, Silahlı Kuvvetler'in üzerine düşeni yapacağının da sözüdür. Devlet içinde yapılmış hukuk dışı örgütleri tasfiye etmeden AB üyesi olamayız. Sivil iradeyi, bürokratik vesayetten kurtarmadan da AB üyesi olamayız. O halde sivil-asker tartışmasını ancak AB üyeliği konusundaki mutabakat bitirir. Silahlı Kuvvetler yeni dönemde üzerine düşeni yapacaktır. Ben buna inanıyorum. Ama kurum olarak yıpratılmamalı, köşeye sıkıştırılmamalı, hırpalanmamalı ve onlara zaman tanınmalıdır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kılıçlar çekildi de, manzara nedir?

Hüseyin Gülerce 2008.09.11

Başbakan ile medyanın en büyük patronu birbirine kılıç çekerse, illa bir tarafı tutmak zorunda mıyız? Tutmak istediğimiz taraf için çok zorlanıyorsak, kalemimiz gitmiyorsa, işin içinden nasıl çıkacağız?

Mesela, "tutalım da, patronu her şeyiyle gerçekten savunmayı kendine yakıştıracak mı?" diyenlerimiz ne yapacak? Ya da, "iktidar için ortada dolaşan iddiaların hepsini göğüsleyebilecek misin?" diyenlerimiz ne yapacak? Bizim gibi, "kavga yerine, ilkeler belirlensin, hukuk herkese işlesin, vurmadan önce herkes havadaki eline bir daha baksın" diyenler, taraf tutmak zorunda mıdır? Evet, şimdi biz nerede duracağız?

Ben kendimce şöyle bir çıkış yolu buldum. Medyaya ve iktidara nelerin yakışmadığını, yakışmayacağını ayrı ayrı sıralayayım ve AB üyeliğini bekleyeyim... Medyaya şunlar yakışmaz:

Patronlar, diğer işleri için medya gücünü kullanmaz. Kendilerini iktidarların üzerinde görmez. İstedikleri partinin iktidar olması için bütün çalışanlarını cepheye sürmez. İstemedikleri iktidar olursa, onlarla pazarlık masasına oturmaz. Yayın yönetmenlerini, köşe yazarlarını kurye olarak görevlendirmez. Başka anayasal güçlerle iş tutup başbakanları köşeye sıkıştırmaz. Güç odaklarından talimat almaz. Onlarla gizli buluşmalar yapmaz. Başbakanlara iş götürmez. İstedikleri olmayınca düğmeye basmaz. Aynı alanda iş yaptıkları diğer patronları tehdit ve şantajla ezmeye, sindirmeye çalışmaz. Herkesle kavgaya girmez. Millette hizmetten başka işleri

olmayan masum insanlarla uğraşmaz. İnsafsızlık yapıp, onlar için hiç beklenmedik zamanda saldırı başlatmaz. Halkın büyük çoğunluğunu karşısına alıp kendisini yalnızlığa mahkûm etmez.

Yayın yönetmenleri, yüksek paralar kazanıyoruz diye patrona biat etmez. Bazı yazarlarını tetikçi olarak istihdam etmez. "Bugün de şuna saldır" demez. Bunları herkesin gözünün içine baka baka yaparken, "basın özgürlüğü"nü ağızda sakız etmez. Darbe geliyor diye askere biat etmez. Rütbelilerin, kendisi yerine gazetesine manşet atmasına seyirci kalmaz, bunu sineye çekmez. Andıçları bahane ederek yazarlarını kapının önüne koyup biat tazelemez... Menfaat kovalamaz, "basın hürdür" deyip sansürün daniskasını uygulamaz. "Herkes dokunulabilir ama bizlere asla ve kata dokunulmaz" diye havalara girmez. Onuru savunup, herkesin onuruyla oynamayı marifet saymaz. Gazetesinde hiyerarşik bir boyun eğme, el etek öpme müessesesi kurmaz. Karakterleri törpüleme mekanizmaları oluşturmaz.

Köşe yazarları, kalemi namusu bilir. Sadece vicdanlarını konuşturur. İnsanların haysiyet ve namusu ile oynamaz. Tetikçilik yapmaz. Kendi gibi düşünmeyenleri düşman görüp kalemini kavga aracı olarak kullanmaz. İnsana değer verir. Kendisinin oy vermediği partiyi iktidara getirenlere "bidon kafalılar", "göbeğini kaşıyan adamlar" diyerek hakaret etmez. Demokrasi takiyesi yapmaz. Dinden ve dindar insanlardan rahatsız olmaz. Onları her fırsatta küçümseyerek, hakaret ederek hırpalamaya kalkmaz.

İktidara da şunlar yakışmaz:

Medya, demokrasilerde kamu yararına yayın yapar. Doğruları yazdığında, doğru eleştiriler sıraladığında bunlara kızıp öfkelenme olmaz. Demokrasinin mayası hoşgörü ve tahammüldür. Bunun en fazlası iktidarda olanlardan istenir. Bunun için iktidar sahipleri üsluplarına son derece dikkat eder.

İktidar, elindeki gücü basını susturmak için kullanmaz. Medyada tekel oluşmasına da fırsat vermez. Alternatif basının varlığı, demokrasinin de ihtiyacıdır. Ancak bu konuda iktidarın tarafsız, kendisine şaibe bulaştırmayacak bir hassasiyetin içinde olması gerekir.

İktidar rant dağıtma, rantlara göz yumma yeri değildir. Bu konuda ciddi iddialar varsa, bunların üzerine gidilir. Rantları bitirecek yasal düzenlemeler hızlandırılır. "Yolsuzlukla mücadele" için iktidara gelenler, başta en yakınları olmak üzere kimseye göz yummaz. Bu konuda taviz vermeleri sonlarını hazırlar...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Doğan-Erdoğan: Sonu ne olur?

Hüseyin Gülerce 2008.09.12

Medyanın en büyük patronu Aydın Doğan ile Başbakan Erdoğan arasında giderek tırmanan kavganın sonunu merak eden çok.

Doğan Grubu'ndaki yazarların bir kısmı, Sayın Başbakan'a Çiller'in sonunu hatırlatacak kadar pervasız. Ama Başbakan Erdoğan da "beni onlarla karıştırmayın" diyor. Şu dakikaya kadar geri adım atan olmadığına ve CHP lideri Baykal da devreye girip Doğan'a destek verdiği göre, sahi bu kavganın sonu nereye varır?

Sayın Aydın Doğan'a şunu hatırlatabiliriz. Bir insanı en iyi kendisi bilir. Yaptıklarınızı, vicdanınız onaylıyorsa mesele yok. Ama onaylayamaz. Çünkü "medya tacirleri"nin gerçek yüzünü en iyi bilenlerden biri sizsiniz... Mesela cevaplamanız gereken pek çok ticari ilişki var. Fatih Altaylı iki tanesini önceki gün hatırlattı. Fatih Altaylı

daha önce Hürriyet'te yazıyor, Kanal D'nin başında bulunuyordu. Yani Sayın Doğan'ın en yakınındaydı. Şunu soruyor:

1. Hatırlayacaksınız, Doğan Grubu Petrol Ofisi'ni İş Bankası ile birlikte satın almıştı. Elli-elli ortak. Sonra Doğan Grubu kontrolündeki Vatan Gazetesi ve Aydın Doğan medyası İş Bankası yönetimine saldırıya geçtiler. Önce Genel Müdür, sonra Yönetim Kurulu Başkanı Metin Tiryaki hedef alındı. Günler süren yayınlar yapıldı. Ne oldu? İş Bankası, elindeki Petrol Ofisi hisselerini Aydın Doğan'a sattı. Aldığı güncü fiyattan. Şirketin kazandığı değer göz önüne alınmadan, üstelik 5 yıl vadeli 560 milyon dolara.

Aydın Doğan 5 yıl vadeli 560 milyon dolara aldığı hisselerin yüzde 34'ünü iki ay sonra Avusturyalı OMV'ye sattı. 1 milyar Euro'ya. Yani 1,5 milyar dolara. 2 ayda 1 milyar dolar kâr... Böyle bir satış 2 ayda yapılamayacağına göre kurulan tezgâh baştan belliydi. İş Bankası bu satıştan kendi payına düşecek 500 milyon dolar kârı Aydın Doğan'a hibe etmiş oldu. İş Bankası emeklilerinin parası çalındı. Çıt çıkmadı. Pekiyi o İş Bankası kimin kontrolünde? Baykal'ın. Buradaki 4 yönetim kurulu üyesini bizzat Baykal atıyor. Gördünüz mü işbirliğini?

2. Aydın Doğan, sahibi olduğu Dışbank'ı üç yıl önce 1 milyar Euro'ya Fortis'e sattı. Pekiyi Aydın Doğan Dışbank'ı kimden satın almıştı? Bildiniz, İş Bankası'ndan. Dışbank, İş Bankası'nındı. Sonra Aydın Doğan'a satıldı. Yanlış hatırlamıyorsam 17 milyon dolara. Ama Aydın Doğan'dan beş kuruş para çıkmadı. Çünkü satın alması için gerekli parayı da yine İş Bankası verdi. Frankfurt Şubesi üzerinden Aydın Doğan'a kredi açarak. Aydın Doğan İş Bankası'nın parasıyla, İş Bankası'nın bankasını aldı. 17 milyon dolara aldı, 1,5 milyar dolara sattı... Her biri birer etik, ahlâk timsali olan Deniz Baykal veya Aydın Doğan ya da İş Bankası içindeki CHP'li üyeler bu işlerin arkasındaki sırrı açıklar mı acaba? Şimdi Baykal'a soruyorum, sizin tepkinizin gerekçesi gerçekten basın özgürlüğü mü, yoksa Aydın Doğan'la aranızdaki ilişkiler ağı mı?

Altaylı'nın soruları cevap beklerken bir soru da şudur: Bu kavga neden şimdi böylesine büyüdü? Ergenekon davası Aydın Doğan'a kadar uzanacak da, Doğan ön mü alıyor? Ya da AYM'nin gerekçeli kararı açıklandığında AK Parti'ye karşı amansız yeni bir kapatma saldırısı, Doğan Medya üzerinden yürütülecek de, Başbakan mı ön alıyor? Ben başka sorular da sorayım: Bu kavganın sonunu beklemek zorunda mıyız? Bu kavganın galibi olur mu? Bu kavga sonuna kadar giderse, Türkiye ne kazanır? Demokrasi ne kazanır? Basın özgürlüğü ne kazanır, siyaset ne kazanır? Bu kavganın toz dumanında, "iyi saatte olsunlar"ın eli güçlenir mi? Ergenekon davası güme gider mi? Sayın Başbakan pek çok konuda haklı da olsa, bu soruların cevabını düşünmelidir. Türkiye'de siyasetin kurumlarını da, anayasal kurumları da, medyayı da, Avrupa Birliği standartlarına getirmenin dışında bir yol yok. Bu yol, ancak sabır, teenni, temkin ve mantıkla yürünebilirse netice alınabilir. Yoksa bir çuval inciri berbat etmek de var...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Deniz Feneri'nin anlattığı nedir?

Hüseyin Gülerce 2008.09.18

Almanya'daki Deniz Feneri davasının sonucuyla ilgili ilk söylememiz gereken, yolsuzluğu kim yaparsa yapsın bunun savunulamayacağıdır.

Hele insanların hayır ve yardımlaşma duygularının istismarı söz konusuysa, konu asla hafife alınamaz, orta yerde bırakılamaz. Bu davanın Türkiye'de uzantıları varsa görmezden gelinemez.

Bu davanın, AK Parti yöneticilerine önemli mesajları var. Bu ülkede, adalet duygusu yıllardan beri yaralıdır. Yargı sisteminin güven erozyonu, sanılandan daha büyüktür. Yaygın kanaat; güçlülere dokunulmamakta/dokunulamamakta, zayıflar, arkası olmayanlar, himaye görmeyenler ağa takılmaktadır.

Deniz Feneri davası, AK Parti iktidarına aslında bir fırsat veriyor. Ucu size mi dokundurulmak isteniyor? Bu meselenin üzerine gidiniz. Türkiye'deki uzantıları mı konuşuluyor, merhamet göstermeyiniz. Bu fırsatı değerlendiriniz, varsa faillerini bulunuz, cezalandırılmalarını sağlayınız. Yolsuzluklara bir yerde artık dur denilmesi gerekiyor. Mesut Yılmaz ile Tansu Çiller, üzerine gitmedikleri, diğer partiler bu meseleyi savsakladığı için 2002 seçimlerinde seçmen onları yerle bir etti.

Bu dava, AK Parti'nin derin bir yara alması için, evet kullanılıyor. Daha mahkeme kararı açıklanmadan, Doğan Grubu, Başbakan Erdoğan'a elden para verildiğini bile yazdı. İşte Baykal, daha en başında suçlunun Erdoğan olduğunu ilan etti. İnsanların kafası karışır ama sırf muhalefet adına yapılanlara itibar etmezler. Halk Sayın Erdoğan'a güvendi. Umut bağladı. Önemli olan, bu güvenin sarsılmaması, bu umudun yok edilmemesidir.

Önümüzde yerel seçimler var. Bir şeyin şüyu, vukuundan beterdir. Birtakım söylentiler ayyuka çıkmışsa, bunların önünün kesilmesi gerekir. Sayın Bülent Arınç'ın, "Ben 17 yıl parlamenterlik, bu arada Meclis Başkanlığı yaptım, bütün birikimim 65 bin YTL" çıkışı anlamlıdır. Bu bir ikazdır. Ama burada kalmamalıdır. Adaylar hakkında mesela Sayın Arınç'ın başkanlığında bir heyet, kılı kırk yararcasına değerlendirmeler yapabilir. Bu konu çok ciddiye alınmalıdır.

Fakat bu da yetmez. Yolsuzlukla mücadele için yeni tedbirler getirilmelidir. Şeffaflık, herkesin hesap verebilmesi, dokunulmazlıkların kaldırılması şarttır. Kimseye müsamaha gösterilmemelidir. Avrupa Birliği, gırtlığına kadar yolsuzluklara, suistimâllere, rantiyeye batmış bir ülkeyi içine neden alsın?.. Türkiye adeta bir yolsuzluk deryasıdır. Neredeyse bütün kurumlarda bir çürümüşlük var. Haram lokma yemeyi normalmiş gibi kabullenenlerin sayısı hiç de az değildir. Dindar olduğunu düşünen insanlar bile bu konuda son derece gevşek davranıyor. Hassasiyetler giderek azalıyor. Sırtında haramla alınmış elbise, midesinde haram lokma ile mukaddes beldelere gidilse, Kâbe'de dua edilse, Allah o duaları kabul eder mi? "Kulum bu ne tezat" demez mi? Bu işin sağcılığı-solculuğu, laikliği-dindarlığı da yok. Her kesimden pek çok örnek var. Şayet, maaşlı insanlar, birkaç yıl içerisinde büyük servetler edinmişlerse izaha muhtaç değil midir? Bunlardan hesap soracak bir mekanizma neden yok? Varsa neden işlemiyor? Bunlar meselenin bir yanı.

Bir diğer yanı da Deniz Feneri davasının zamanlamasıdır. Amerika'daki son finans-yatırım-bankacılık krizi, yeni bir dönemi işaret ediyor. Cumhuriyetçiler yeniden seçim kazanabilir. Bölgesinde gücü ve rolü artan Türkiye'de, AK Parti ile köprülerin atılması söz konusu değil. AB de bu Türkiye'yi artık daha çok istiyor. Doğan Medya Grubu'na, son tartışmada Batı desteğinin gelmemesi anlamlıdır. Ergenekon davası bir mıntika temizliği yapılmasına imkân verecek. Ancak, AK Parti'nin de fazla güçlenmemesini, çok öne çıkmamasını, kontrolde tutulmasını isteyeceklerdir. Deniz Feneri davasının böyle bir mesajı olabilir.

Komplo teorisini sevmem. Ama şunu da biliyorum, güçlenen Türkiye'nin kendi haline bırakılmasını kimse istemez. Bunu şöyle söyleyenler de var: Türkiye, kendi yöneticilerine bırakılamayacak kadar önemli bir ülke...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Medyanın büyüü çözülürken...

Doğan-Erdoğan karşılaşması üzerinden tartıştığımız medya-siyaset ilişkisinin, temel sebebi üzerinde durmak gerekiyor.

Cumhuriyet projesi, halkın seçtiklerine itibar etmeyi, Millet Meclisi'ni esas almayı savunduğu halde, asker-sivil bürokrasi, bu hedefi sürekli ertelemiştir. Çünkü halkın Cumhuriyet'e hazır olmadığı kabul edilmiştir. Ehil olmayan halkın, önce Cumhuriyet'e hazır hale getirilmesi düşünülmüştür. Kaba tabiriyle "cahil halkın seçtikleriyle bu proje gerçekleşmez" denilmiştir.

İşte bu ülkede basın yayın, bugünkü adıyla medya, bu zihniyetin emir eri, hınk deyiçisidir. Cumhuriyet Gazetesi'nin patronuna 1923'te Soma linyitlerinin işletmesi verildiğinde kimse Yunus Nadi'nin kömürcülüğten ne anladığını sorgulamış mıdır? Medya, Cumhuriyet elitlerinin ve onların nemalandırdığı yeni sermaye-işadamları kaymak tabakasının aracısı, taşeronu, göz bağcısı, kamuoyu oluşturucusu, manipülasyon merkezi, eli ayağı, gözü kulağıdır. Olağanüstü dönemlerde gazete manşetlerini rütbelilerin atması, andıç numaralarıyla yazarların kapı önüne konması, başka ne anlatabilir ki... Nitekim, çok partili hayata, dış konjonktür dayatmasıyla geçildiği halde, halkın Demokrat Parti'yi iktidara getirmesi karşısında "demedik mi bu cahil halka güvenilmez" diye tepki verilmiş, "bu demokrasi belasını başımıza İsmet İnönü açtı" diye hayıflanılmıştır. Çıkar yol olarak da askerî darbe kabul edilmiştir. Medya o gün de millet iradesinin yanında değil, bürokratik zihniyetin saflarında mevzilenmiştir. Millet seçmiş, Cumhuriyet elitleri, medya marifetiyle "hadi oradan" demiştir. Demokrasiye indirilen her darbenin ardından, halk, Cumhuriyet elitlerinin istemediklerini medyanın bastırmasına rağmen, inadına iktidara taşımıştır.

Millet, "madem demokrasi diyorsunuz, madem seçmen iradesi diyorsunuz, o zaman buna saygılı olun. Bizi küçümsemeyin, aşağılamayın bu bir.. ikincisi, sizin zihniyetinizle millet olarak bizim problemimiz var. Siz bizim değerlerimizi dışlayarak, bize rağmen bir yönetimi sürdürmek istiyorsunuz" demiştir. Yani ortada "cahil" inatlaşması değil, asırlar boyu imbiçlerden geçmiş bir milletin feraseti, kendi değerleri üzerinde, kendisi kalarak, ayağa kalkma dirayeti vardır.

Cumhuriyet elitleri ve onların inşa ettiği medya, bu hakikati hiç kabullenmek istemiyor. Vesayetçiler, "tek doğru var, o da bizim doğrumuz" diyorlar. Darbe dönemlerinde idamlarla, işkencelerle, insanları işinden aşından ederek bu "doğru"yu acımasızca dayatıyorlar. Medya da, numaradan tepkilerle ama özde hep hınk diyor. Bugün durum epeyce değişik. AB üyeliği yolunda demokratikleşme onları iyice köşeye sıkıştırıyor. Daha önce "biz de demokrasiye, laikliğe saygılıyız" diyor, geniş kitleleri kandırmaya çalışıyor, vaziyeti idare ediyorlardı. Ama artık alternatif medya, şuurlanan bir toplum var. Efsunlama devri kapanıyor, ezberler bozuluyor. Onlar "demokrasi" dedikçe toplum, "iyi de sizin demokrasiniz, demokrasiye benzemiyor. Aslı öyle değil ki" itirazını patlatıyor. Onlar, "laiklik" dedikçe, toplum, "iyi de bu sizin anladığınız laiklik. Biz, Avrupa'nın savunduğu 'demokratik laiklik' istiyoruz" diyor... Demokratikleşme, medyanın büyüsunü çözüyor.

Velhasıl, kavga Doğan-Erdoğan kavgası değildir. Millet iradesiyle, bu ülkede seçilmişleri vesayet altında tutmakta direnen Cumhuriyet elitlerinin mücadelesidir. Aydın Doğan ve Tayyip Erdoğan isimleri, bu mücadelenin bugünkü sembolik isimleridir. Ancak Erdoğan, millet iradesini savunma konusunda, kendinden öncekilerden daha sağlam ve kararlı duruyor. Üstelik dış konjonktür de onun lehinde. Bu iktidar döneminde, bölgesinde itibarı ve gücü giderek artan bir Türkiye var ve dünyada artık demokrasiden geriye dönüş yok.

Tabii bir de, medeniyetler çatışmasını engellemenin yolu, İslam coğrafyasında demokratik ve güçlü bir ülkeden geçiyor. Bu tarifen adresi de tek: Türkiye... Vesayetçilerin işi gerçekten zor.

Ergenekon ve askerler

Hüseyin Gülerce 2008.09.25

Ergenekon davası, gideceği yere kadar gidemese bile, yüzyılın davasıdır. Cumhuriyet'in ilk nesli, "Güneş ufuktan şimdi doğar" heyecanında tabii ki samimiydi. Ama asıl heyecan, Cumhuriyet'i demokrasiyle taçlandırdığımızda duyulacaktır. Ergenekon davası, asırlık ezberleri bozduğunda -ki artık buna kimse mani olamaz- Cumhuriyet, demokrasi düzlüğüne çıkacaktır.

Ergenekon çetesi, hukukun dışında, devletin içinde, devletin bazı unsurlarının himaye ve yönlendirmesiyle oluşmuş, çalışmış bir suç örgütüdür. Tutuklu sanıkların bu örgütle bağlantıları için tabii ki mahkemenin kararı beklenecektir. Bu karar Ergenekon yapılanmasını hangi boyutlarıyla ortaya çıkaracaktır, bilmiyoruz/bilemiyoruz. Ama bilinen bir şey var. Silahlı Kuvvetler'in bir jandarma komutanı, bir yüzbaşı, basın bilinen yazarları, akademi dünyasının önde insanları hâlâ faili meçhul cinayetlerin listesinde. Bir devlet için başka hiçbir ayıp olmasa bile, bu cinayetleri aydınlatamamış olması, katillerini cezalandıramamış olması, ayıp olarak yeter. Bir de şu var; bir devlet ya devlettir, ya da başka bir şeydir. Adaleti olmayan devlet, devlet hiç değildir... Ergenekon davası henüz mahkeme safhasına gelmediği halde, Silahlı Kuvvetler'in emekli orgeneralinin ve muvazzaf teğmenlerinin tutuklu olmaları, kurum olarak ordunun bu işin neresinde olduğu sorusunu hep canlı tutuyor.

TSK'nın, kurum olarak Ergenekon'la bağlantısı nedir?

Bu sorunun cevabını ararken, toplumun makul çoğunluğu, milletin gözbebeği bir kurumu, koruma içgüdüleriyle davranıyor. Zira darbelerin varlığına, 28 Şubat'lara, e-muhtıralara rağmen sadece kafa göz yarmadan, heyelana sebep olup temelleri kaydırmadan, demokrasinin sağlam zeminlerine doğru ilerlemenin doğru olduğuna inanılıyor.

Bu sağduyulu davranışın, bu ferasetin cesaret verici bir dayanağı da oldu. TSK, emekli orgeneralin ve teğmenlerin tutuklanmasına karşı çıkmadı. Yeni Genelkurmay Başkanı, hapisane ziyaretlerini, ısrarla insanî duygularla açıkladı ve yine ısrarla bu davranışın arkasında başka bir şey aranmamasının ve yargıya olan güvenlerinin altını çizdi.

Madem Ergenekon davası, Türkiye'nin demokratikleşmesinin önündeki engellerin hızla kaldırılması için iyi bir fırsat olacak, bunu TSK'nın da samimi olarak benimsediğine inanmak istiyoruz. Zira Sayın Genelkurmay Başkanı da, Atatürk'ün çağdaşlaşma hedefinin en büyük aracı olarak demokratikleşmeyi gördüklerini söylüyor. Biz de hüsnüzanla, "Devlet, bütün anayasal kurumlarıyla; her türlü hukuk dışı yapılanmadan kurtulmak istiyor." diyoruz. Bu kabul, "Genelkurmay Başkanlığı da, Silahlı Kuvvetler'in imajını demokrasiye yakışır bir sağlamlığa kavuşturmak için Ergenekon davasını bir fırsat olarak görüyor" diye düşünüyoruz.

Düşünüyoruz, çünkü Ergenekon davasına bulaşan karakterlerin, Türk Ordusu'nun mümtaz komutanlarında olması gereken vasıflardan uzaklaştıklarını görüyoruz. TSK komuta kademesinin, bu insanları tasvip etmelerinin mümkün olmadığına, kurumun yanlışa batanlardan temizlenmesi için gerekenin yapıldığına inanıyoruz.

Bir önemli husus da şu: TSK, bünyesini temizlerken, bundan böyle hukuk dışına çıkmak isteyenlerin da bütün cesaretini kırmış oluyor. Hukuksuzluk, yolsuzluk için acımasız olunacağını ilan ediyor. Toplum bu tavrı sonuna kadar destekleyecektir. Zira umumî kanaat şudur: Bu millet Silahlı Kuvvetler mensuplarına her türlü imkânı veriyor. Halkın içinden gelip en yüksek rütbelere kadar çıkıyorlar. Millet hiçbir fedakârlıktan kaçınmıyor. O halde bazılarının derdi nedir?

Ancak, hüsnüzannımızı bulandıran bir endişe var: Acaba, Silahlı Kuvvetler bünyesinde, hukuk dışı yapılara ve davranışlara karşı net tavır konulurken, "siyaset" yeniden tanımlanıp, millet iradesine müdahale niyeti devam edecek midir?

Bu konuda da netliğe ihtiyacımız var.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aydın Doğan'dan cevap

Hüseyin Gülerce 2008.09.26

12 Eylül tarihli yazımızla ilgili olarak Sayın Aydın Doğan bir mektup gönderdi. Mektubu aynen yayınlıyorum:

Sayın Gülerce,

12 Eylül 2008 tarihinde köşenizde yayımladığınız "Doğan-Erdoğan: Sonu Ne Olur?" başlıklı yazınızı okurken, düzeltilmesi gereken pek çok maddi hatayla karşılaştım.

Ancak, bunu yapmadan önce makalenizin hemen girişindeki "Bir insanı en iyi kendisi bilir. Yaptıklarınızı vicdanınız onaylıyorsa mesele yok. Ama onaylayamaz..." şeklindeki ifadenize değinmek isterim. Başka insanların vicdan muhasebeleri hakkında kanaat belirtmeyi ben şahsen doğru bulmuyorum. Benim vicdanımın rahat.

Yazınızdaki birinci iddiaya göre, İş Bankası 2005 yılında Petrol Ofisi hisselerini bize, bu hisseleri aldığı günkü, yani 2000 yılındaki fiyatından satmış. Yanlış.

Biz, 2000 yılında İş Bankası ile her birimiz 260'ar milyon dolar özkaynak koyarak bir ortaklık kurduk ve toplam 520 milyon dolar sermaye ile Petrol Ofisi ihalesine girdik. 3 Mart 2000 tarihinde kamuoyunun gözü önünde yapılan, televizyonlardan canlı yayımlanan bu ihalede birinci geldik.

İhaleden yaklaşık bir yıl sonra 2001 ekonomik krizi patlak verdi ve bankalar açısından sıkıntılı bir durum ortaya çıktı. İş Bankası da stratejik olmayan bazı iştiraklerinden çıkma yollarını aramaya başladı. 2005 yılına geldiğimizde Tüpraş ihale süreci başladı. İş Bankası'na mutlak surette bu ihaleye girmemiz gerektiğini bildirdik. Banka, "Petrol benim için stratejik sektör değil; ben bu sektörden çıkmak istiyorum" yanıtını verdi. Yapılan uzun görüşmelerden sonra varılan anlaşma çerçevesinde İş Bankası'nın Petrol Ofisi'ndeki yüzde 44 oranındaki hissesini 616 milyon dolara satın aldık.

Yazınızda, "5 yıl vadeli 560 milyon dolara satıldı" deniliyor. Bu bilgi de yanlış... Doğrusu şu: 560 değil, 616 milyon dolar olacak. Ayrıca, ödeme 5 yıl vadeli değildi. 316 milyon dolarını hemen, kalan miktarı ise 6 ay sonra ödedik.

Yazınızda, İş Bankası'nın bu işten para kazanmadığı da ileri sürülmüş. Bu da yanlış. Bir kere, İş Bankası, günün şartlarında hisselerini bizi dikte ettiği bir paraya satmıştır. İkincisi, hisselerini 616 milyon dolara satarak 356 milyon dolar kar etmiştir. İş Bankası yönetiminin bu satıştan dolayı mutlu olduğunu çok iyi hatırlıyorum.

Yazınızda, İş Bankası'nın kontrolünde tuttuğu Petrol Ofisi hisselerini, Vatan gazetesinde bu bankayı hedef alan yayımlar yaptırılması suretiyle elinden çıkartmaya zorlandığı iddiasına da yer veriliyor. Bu, bir iftiradan ibarettir, ahlaksızlıktır... Bu alım işlemlerinde CHP Genel Başkanı Sayın Deniz Baykal'ın rol oynadığını ileri sürmek de benzer şekilde çok yakışıksızdır.

Şunu da söylemek isterim: Ben 50 yılı aşkın süredir İş Bankası ile çalışan bir işadamıyım. Rahmetli babam da ben iş hayatına girmeden önce 20 yıl kadar İş Bankası ile çalışmıştı. Sonuçta bizim ailemiz, yaklaşık 70 yıldır bu banka ile çalışmaktadır.

İş Bankası, ne falanca partinin tehditleri, ne de falanca gazetenin yayınları sonucu baskı altında karar alacak bir banka değildir. Böyle bir şeyi telaffuz etmek, her şeyden önce Türkiye'nin bu çok güzide müessesesine büyük bir haksızlık olur. Bunu söylemek tamamen abesle iştigaldir.

Yazınızda, benim Dışbank'ı İş Bankası'ndan 17 milyon dolara aldığım, bu işlemde benden beş kuruş para çıkmadığı, ayrıca ödemeyi İş Bankası'nın Frankfurt şubesinden açılan bir krediyle yaptığım, daha sonra da bankayı 1.5 milyar dolara sattığım da iddia ediliyor.

Buradaki rakamların da hepsinin yanlış olduğunu belirtmeliyim. Dışbank'ın yüzde 65 hissesini 1994 yılında - toplam 145 milyon dolar bedel üzerinden- 95 milyon dolara aldım. Aldığımda, Dışbank deyim yerindeyse batık durumdaydı. Örneğin, özkaynağı 17 milyon dolara kadar düşmüştü, Yazınızda öne sürüldüğünün aksine, bu alım için İş Bankası'ndan tek kuruş kredi almadım. 15 milyon dolarını peşin verdim, bakiyesini 7 yıl vadeli libor artı 1 faiz üzerinden yapılan bir ödeme planıyla kapattım.

Ben bankayı aldıktan tam 11 yıl sonra 13 Nisan 2005 tarihinde, yazınızda öne sürüldüğü gibi 1.5 milyar dolara değil, toplam 1 milyar 182 milyon dolar bedel üzerinden (985 milyon Euro) sattım. Doğan Holding, yüzde 65 hisse karşılığı 770 milyon dolar para almıştır bu satıştan

Bu tür alım satımlarda konjonktürün rolünü de göz ardı etmemek gerekir. Benim Dışbank'ı yaklaşık 1.2 milyar dolara satmamdan bir yıl sonra Finansbank 5.7 milyar dolara satıldı. Keza, Denizbank 3 milyar dolara satıldı. Her ikisi de Dışbank'tan daha büyük bankalar değildi; Finansbank belki yek parmak büyüktü.

Bizim Avusturya şirketi OMV'ye, POAŞ hisselerini satmamız konusuna da bu çerçevede bakabiliriz. Biz, POAŞ'ın hisselerinin yüzde 34'ünü yazınızda ileri sürüldüğü gibi İş Bankası'ndan hisseleri aldıktan 2 ay sonra değil, tam 8 ay sonra 1 milyar 54 milyon dolara sattık.

Bütün bu örneklen verirken, konjonktürün piyasalar açısından ne kadar önemli olduğu hususunun altını çizmek istiyorum.

Sayın Gülerce,

Yazınızın sonunda, bu kavganın neden büyüdüğünü soruyorsunuz. Ortada bir kavga yok ki... Bütün tartışma kamuoyunun da yakından takip ettiği gibi, Başbakan Sayın Recep Tayyip Erdoğan'ın 6 Eylül tarihinde partisinin Güngören il kongresinde gurubumuzu ve şahsımı açıkça hedef alan tehditkar konuşmasıyla başladı. Bizim bütün açıklamalarımız, Sayın Başbakan'ın bize yönelttiği suçlamalara, tehditlere yanıt vermekle sınırlıdır; savunma amaçlıdır. Benim hükümetle bir kavgam, ya da savaşımlar yok.

Her hafta sonunu "Başbakan bakalım bu kez nasıl taarruz edecek" diye bekleyip, ardından kendisinin artık nezaket ölçülerinden de uzaklaştığı suçlamalarını dinleyip, ona cevap vererek geçirmek benim de pek keyif aldığım bir uğraş değil, emin olun.

Almanya'daki Deniz Feneri Derneği duruşmasının haberlerini vermememizle edemezlik edemedik. Almanya'daki mahkemenin verdiği mahkumiyet kararıyla yolsuzluk olayının belgelenmiş olması, bu yayınlar nedeniyle grubumuza yöneltilen bütün suçlamaların haksızlığını da herkese göstermiş olmalıdır. Nitekim, siz de köşenizde hayır ve yardımlaşma duygularının istismarının asla hafife alınamayacağını, orta yerde bırakılamayacağını belirtip, tepkinizi ortaya koydunuz.

Meselenin özünde galiba şu gerçek yatıyor: Bağımsız gazeteciliğin her zaman ödediği bir bedel var. Biz de bu olayda, bu bedeli ödedik, Bundan sonra da ödeyeceğimizi biliyoruz.

Bu arada, "Bu kavga neden şimdi böylesine büyüdü" sorusuna cevap ararken Ergenekon davasının şahsıma kadar uzanabileceğini, benim de Başbakan'la kavga ederek bunun önünü almak istediğimi bile bir ihtimal olarak zikretmişsiniz. Buradaki komplo teorisini biraz fazla yaratıcı bulduğumu belirtmeliyim. Bazen nedenleri komplolarda değil, çok basit durumlarda aramak daha doğru olabilir. Yukarıda belirttiğim gibi, bu tartışmayı biz değil Sayın Başbakan çıkarttı. Komplo aranıyorsa, adres olarak bu süreci tetikleyen kişiye yönelmek daha isabetli olabilir.

Sayın Gülerce,

Türkiye'nin gerginliğe ihtiyacı yok. Bütün gücümüzü, enerjimizi ülkemizi Avrupa Birliği tam üyeliğine taşıyacak olan reformlara vermemiz gerekiyor. Bundan önceki dönemde müzakerelerin açıldığı 2005 yılına kadar biz hükümetin bu yöndeki çabalarına kuvvetli bir destek verdik. Müzakerelerin 2005 yılı sonunda açılmasıyla birlikte hükümet, maalesef, bu konudaki heyecanını kaybetti.

Bugüne gelirse, Sayın Başbakan'ın tetiği çekmesiyle birlikte ortalığı bu tartışmalar kaplayıp, tansiyon birden yükselince, AB reformları için gerekli olan uzlaşma zemini de ortadan kayboluyor, Türkiye AB perspektifini kaybediyor. Başbakan'ın bizi hedef alan çatışma ve gerilim stratejisi maalesef en çok AB sürecine zarar vermiştir.

Biz, ülkemizin AB'ye tam üyeliği gerçekleştiğinde, son tartışmaların gündemini oluşturan hükümet- medya, medya-ticaret gibi tartışmalı konuların da gündemden düşeceğine inanıyoruz. Çünkü, AB kurallarının, standartlarının geçerli olduğu bir ülkede hükümetlerin de ekonomide her şeyi tayin etme gücü elinden çıkacak, pazar ekonomisi gerçek rekabet koşullarında, kamu otoritesinin piyasadaki bütün aktörlere eşit mesafede davrandığı adil bir zeminde yürüyecektir. Biz de Doğan Grubu olarak, AB'de medya da dahil olmak üzere her alanda geçerli olan kriterlerin tümünü eksiksiz yerine getirmeye hazırız.

Yazınızda, "bir çuval inciri berbat etmemek gerekiyor" demişsiniz. Çok haklısınız. Ancak, buradaki mesajın adresi yine ben değilim- Ayrıca, sizden ricam, bizimle ilgili yazı yazarken, ne olur üçüncü kişilerin bizim hakkımızda kaleme aldıklarına biraz ihtiyat payıyla yaklaşın, grubumuzdan ayrılan bazı insanların husumet duygularıyla yazdıklarını referans almayın.

Bu vesileyle sıhhat, afiyet dileklerimi iletiyorum. Saygılarımla,

Aydın Doğan

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bayramlar ve zengin Müslümanlar

Hüseyin Gülerce 2008.10.02

Almanya'da görülen Deniz Feneri davası ile ilgili tartışmalar, kendini dindar kabul eden Müslümanlar için bir özeleştirici fırsatı da sundu.

Bazı medya grupları ve muhalefet partileri bu davayı, AK Parti'yi yıpratma adına siyasî bir malzeme yapsalar da, bence konunun bir sorgulama fırsatı vermesi daha önemli. Yani Müslümanlığımızı sorgulamalıyız.

Hesap gününden bahseden ama bu hesabın, kendisi dışındakileri ilgilendirdiğini zanneden, başkalarına konuşan ama kendini unutan Müslümanların çoğalmasa bir felâket sebebidir.

İslam coğrafyası bugün perişan durumdadır. Ama ondan daha acısı; açlık, sefalet ve eğitimsizlik içinde kıvranan bu coğrafyada, alık almaz zenginliklere kavuşan bir kısım İslâm ülkesinin ve Müslümanların, bu duruma kayıtsız kalmasıdır. Petrol zengini Arap ülkelerinde, lüks, gösteriş merakı, tüketim çılgınlığı ve israf, azgın kapitalizmin yol verdiği ülkelerden hiç farklı değildir. Dünyanın en lüks otelleri buralarda inşa edilmektedir. Arap zenginleri, İngiltere'nin futbol kulüplerini satın almakta, 500 milyon doları bir çırpıda saymaktadır. Başka Müslüman ülkelerindeki büyük zenginlerin hali, tutumu, dünyası da bunlardan farklı değildir. Öte yandan milyonlarca Müslüman tahammülü zor şartlarda yaşamaktadır. Afrika'da katarakt ameliyatı olamadığı için yüz binlerce Müslüman gözlerini kaybetmekte, dünyaları kararmaktadır. İçme suyu olmadığı için hastalıkların pençesindeki Müslümanlar, birkaç bin dolarla açılacak su kuyularına muhtaçtır. Milyonlarca çocuk eğitim ve beslenme konusunda uzatılacak elleri beklemektedir. Daha da kötüsü, bu acılar, aynı ülkedeki büyük zenginlerin malikânelerinin birkaç kilometre ötesinde yaşanmaktadır. Komşusu aç iken, kardeşi perişan iken tok yatanlar, onların arasından her gün geçip gitmekte fakat onları görmemektedir.

Kaldı ki Müslüman, kendi kardeşlerine yetiştikten başka, gönüllere girme adına, dünyada fitne ve fesadın önlenmesi adına başka yoksullara, fakirlere de yardıma koşmakla mükelleftir. Çünkü Müslüman, nerede olursa olsun zulümlere mani olmayı, insanlık adına sancı çekmeyi tavsiye eden bir dinin mensubudur. En geniş manasıyla Müslüman, bütün dünyadan mesul olduğuna inanan insandır. Bu mesuliyeti, omuzlarında bir dava yükü olarak hisseden insandır.

Müslümanlar olarak çoğunluk itibarıyla bu duygulardan uzaklaşmış durumdayız. Çoğumuz kendimize Müslüman'ız. Bırakınız insanlık ailesini, kendi dindaşlarımıza, kardeşlerimize karşı bu kayıtsızlık; memnuniyetsiz kitleleri artırmakta, fitnelere, isyanlara kaynaklık etmekte, yöneticileri, halkın başına musallat olmuş zalimler konumuna getirmektedir. İmkânlarını kaybetmek istemeyen yöneticiler daha otoriter hale gelmektedir. Despotluk kök salmakta, halkın demokrasi talepleri oyunlarla, provokasyonlarla habire ertelenmektedir. Batılı ülkeler de, İslam ülkelerini yeni metotlarla sömürdüğü için bir yandan demokrasi havariliği yaparken, bir yandan da bu durumu görmezden gelmekte, el altından destek vermekte, çağın zalimlerine göz yummaktadır.

Bu çarkı, kırsa kırsa Türkiye kırabilir.

Çünkü Türkiye, örneği kendinden hareketlerle bir diriliş başlattı. Yeniden kendimiz olma yoluna girdik. Büyük zenginler değil ama kendi ayakları üzerinde ayağa kalkan orta büyüklükteki zenginleri, esnafları, işadamları ile gücü öğrenci burslarına yeten memurları, işçileri ile milletimiz, topyekûn bir yardımlaşma ve dayanışma hamlesi başlattı. Bugün dünyanın 110 ülkesinde Türk okulları varsa, milletimizin bu hamlesi sayesinde. Doğu ve Güneydoğu'ya diğer bölgelerimizin işadamları ellerinde yardım paketleri ile gidiyor, kapı kapı dolaşıyor, yeniden kardeşlik köprüleri kuruluyorsa milletimizin bu hamlesi sayesinde.

Evet, artık yeniden doğru örnekleriyle Müslüman zenginlerimiz, başkaları için yaşama erdemine ulaşmış adanmış ruhlarımız var.

Bu yenilenme, çok yakınlarda tadına doyumaz bayramlar yaşatacaktır. Ben asıl o bayramların hasretiyle, bütün okuyucularımın Ramazan Bayramı'nı tebrik ediyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Amerika çöküyorsa alternatif nedir?

Dünyanın gündeminde Amerikan finans ve bankacılık krizi var. Avrupa'da 68 kuşağının temsilcisi haline gelmiş (Kızıl Dany) ve halen Avrupa Parlamentosu üyesi olan Daniel Cohn-Bendit, krizi, "neo-liberalizmin Çernobil'i" diye niteliyor.

'Piyasa'nın tanrılaştırıldığı dönemin sonuna gelindiğini vurguluyor. Bendit'in bir de iyimserliği var; "neo-liberalizmin çıkmazı gözler önüne serilecek ve çevre-toplum-ekonomi üçgeninde yeni bir denge arayışına yol açacak."

Amerika'da ne oldu da, insanoğlunun geldiği son aşama denilen sistem çöküyor? Bu krizi, ekonomik terimlerle, estek köstekle izah edemezsiniz. Ben geçen hafta ABD'deydim. Amerika'daki otobanların toplam uzunluğu, bütün dünyadaki otobanların toplam uzunluğundan fazla. Ve bütün bu yollar arabalarla dolu. Hem de ne arabalar... 6 silindirli, 8 silindirli benzini, mazotu su gibi içiyorlar... Çevre, insanlığın ortak serveti olduğu halde petrol neden Amerika'nın servetiymiş gibi tüketiliyor? Neden ABD'de birkaç banka, petrol fiyatlarını yüksek tutup milyonlarca aç, perişan, sağlıksız, eğitimsiz garibanların acıları üzerinde, lüks ve safahata dalan insanları azdırıp duruyor? Tanrılaştırılan sistem, tanrılaştırılan insanlardan putlar üretiyor. Nereye kadar?

Amerikalı bugün ürettiğinden daha fazla tüketiyor. "Piyasa ekonomisi" denilip her şey mubah anlayışı getirilmiş. İnsan ve insanî değerler, değirmen taşlarının arasında öğütülür gibi öğütülüyor. Çürüme, kangren gibi hayatî organlara kadar yayılıyor. Zengin, daha da zengin; güçlü, daha da güçlü olmaya devam ederken bunu görmüyor, göremiyor, duymuyor, duyamıyor... Kimsenin kontrol edemediği beynelmilel bir sermaye var. Devletlerin kontrol edemediği finans yapılanmaları var. Bir yandan da, New York'ta on binlerce evsiz var. Dünyanın ticaret ve finans merkezi Manhattan'da, yer altı mazgal ve metro tünellerinde 20 bin insan yaşıyor.

ABD Temsilciler Meclisi ve Senatosu, kriz için 700 milyar dolarlık bir destek için devrede. Ama insanların haklı bir endişesi var. O büyük zenginlere, o güçlülere yine bir şey olmayacak. Yine dar gelirli, asıl büyük kitle ezilecek. ABD'deki kriz, aynı zamanda küresel bir kriz. Dünyanın bütün borsaları, bankaları bu krizden etkileniyor. Mesele, Amerika'nın ya da kapitalist sistemin göçmesi ya da çökmesi değil. Küreselleşen bir dünyada, medeniyet yolunda ilerleyip istediği yere geldiğini zanneden bir dünyada, böylesine iğreti, böylesine sağlıksız, böylesine dayanıksız sosyal, siyasî, ekonomik ve mali sistemler için alternatif aramanın zamanı gelmedi mi?

Alternatif nedir? Alternatif, insanı ve insanî değerleri hiçe saymanın son bulmasıdır. Demokrasinin de, onu takviye edecek ekonomik ve sosyal sistemin de insanîleştirilmesidir. Alternatif, demokrasinin ve bütün sistemlerin, mana boyutlu olmasıdır... İnsanı sadece maddeden ibaret sayan zihniyet artık yaldızlı medeniyetimizin üzerinden elini çekmelidir. Onun yerine, insanın manevi boyutunu, sevgiye, şefkate, merhamete, affedilmeye, adil gelir dağılımına, ruhunun huzur bulmasına olan ihtiyacı gören/savunan zihniyet hüsnü kabul görmelidir. Bencilliğin, lüks tüketimin, faizin, israfın, "ben kazanıyorum, ezerim de, geçerim de, kimse beni ilgilendirmez" diyen canavarların yerine, "başkaları mutlu olursa ben de mutlu olurum. Ezilenler olduğu sürece ezenler rahat edemez. Fakirin hakkı yenirken zenginler mutlu olamaz. Bana ne diyenlerin yerine ben, başkaları için yaşamayı tercih ettim, insanlığın derdi benim de derdim" diyen kahramanlara ihtiyacımız var. Savaş görmemiş, darbe almamış, bünyesi sarsıntılara, fırtınalara karşı dayanıksız kalmış nesilleri, ruhen ve insanî değerlerle takviye edip dayanıklı hale getirmeliyiz. Onlara fedakârlığı, paylaşmayı, yardımlaşmanın erdemini aşılmalıyız. Küresel dalgalara karşı insanoğlunun yeniden takviye edilmesi gerekiyor. İnsan çürürse, her şey çürür: Aile, toplum, siyaset, ticaret, devlet, millet. Krizler, bir uyanışın, dirilişin kapısını da aralayabilir...

Komutan istifa eder mi?

Hüseyin Gülerce 2008.10.09

3 Ekim'de Şemdinli Aktütün Karakolu'na yapılan ve 17 şehit verdiğimiz baskından sonra yeni bir şey oldu. İlk defa Genelkurmay'a yüksek sesle sorular yöneltildi. Terörle mücadele teknik olarak sorgulanmaya başlandı.

Can alıcı bir soru var:

En stratejik yerlerdeki karakollar ne biçim karakol? Barakayı andıran, derme çatma, her türlü saldırıya açık, kiremitleri uçmasın diye çatısına taş konulan bu karakolların, hain saldırılara davetiye çıkaran hali, neden hiç fark edilmemiş? Neden bu karakollara demir ve betonlarla koruganlar yapılmamış? Gazeteciler bu soruyu Genelkurmay II. Başkanı'na sordular ve cevap alamadılar. Üstelik biz Aktütün'e 1992'den beri 5. defa saldırıldığını biliyorduk. Genelkurmay II. Başkanı Org. Hasan İğsız'ın iletişim toplantısında söylediklerinden öğrendik ki, tam 38 saldırı ve taciz olayı var. Yine Org. İğsız'ın Genelkurmay'da verdiği bilgilere göre hudut bölgelerindeki karakollardan Üzümlü'ye (amcamın torunu da orada şehit oldu) 68 saldırı, Alan'a 30, Uzundere'ye 127, Samanlı'ya 20 ve Eruh'a 371 saldırı olmuş. Şimdi ben merak ediyorum, "gelin saldırın, bombalayın" diye hainlere davetiye çıkaran bu derme çatma karakollarda, 1992'den beri yapılan saldırılarda toplam kaç şehit verdik? Her şehit cenazesi, bu milletin yüreğine kor düşürdüğüne ve PKK terörünün siyaseten malzeme olarak kullanılmasına, içte ve dışta vasıtalık ettiğine göre, soruyu sormanın tam zamanı: Terörle mücadelede en büyük zaaf noktası bu karakollar, yıllarca neden bu halde tutuldu? Neden hiçbir Genelkurmay başkanı bu zaafı fark edemedi?

Konunun daha da vahim bir yönü var. Yine Org. İğsız'ın söylediklerinden öğreniyoruz ki; geçmişte bu karakollar kaçakçılık düşünülerek hep tabana yapılmış. Yani terörle mücadele amacıyla düşünülmemiş. Son saldırılarda bu gerçek kamuoyunca sorgulanmaya ve eleştirilmeye başlanınca Sayın İğsız şimdi şunu söylüyor: "Aktütün'deki karakol kapatılacak, Berçar Tepe'ye taşınacak. Çünkü bu Aktütün'deki yer hem çok dar, hem tamamen mahkûmda. Yani güvenlik açısından uygun değil. Aktütün'ün şu anda bölük merkezinde olduğu yer savunma açısından uygun değil. Sadece Aktütün değil, beş tane böyle karakol daha var. Aktütün'ün taşınma kararı geçen yıl sonbaharda verildi ama yer çok kayalık. Çok büyük bir kaya var. İnşaatlar mali imkânlar dikkate alınarak yıllara yayılmış faaliyetlerdir. Ama bakın bu şehitlerin yapılan binalarla falan uzaktan yakından alâkası yok..."

Peki neyle alâkası var? Yine Sayın İğsız'a dönelim.

Sayın Orgeneral o bölgenin komutanlığını yapmış. 2. Ordu komutanı iken Aktütün'e üç defa gitmiş. Karakolun güvenlik zaafını o zaman görmemiş mi? Onun ziyaretlerinden sonra bu karakol 5. defa basılmış ve 44 şehit vermişiz.

Sayın komutan "şehitler karakol binalarıyla ilgili değil" diyor. Bu izahın cevabını da yine kendisinin sözleriyle verelim:

"15 şehidimizin 13'ü şarapnel yarasıyla hayatlarını kaybetmiştir. Mevzilerimize roket isabet etmiştir. Biraz önce gördüğünüz mevziler kayalıkların üzerindedir. Yani orada bir mevzi kazma olanağı yoktur. Kayaların üzerine taşları sıralamak suretiyle mevziler yapılmıştır..."

Birinci Dünya Harbi'nde bile böyle üst üste taş yığarak mevzi yok. Siz o mevziyi betondan yapsanız ve üzerini betonla korusanız, 13 kınalı kuzu yine hayatını kaybeder miydi?

Ödenek yetersizliğinin bahane edilmesi de kimseyi ikna etmedi. Nitekim Maliye Bakanlığı'ndan yapılan açıklamada; Milli Savunma Bakanlığı'na 2007 yılı için tanınan ödenekten de 1 milyar 277 milyon YTL iade edilmiş.

Ortada yanlış, sorumsuzluk, görevi ihmal varsa, bu ülkede de demokrasi biraz olsun bulunuyorsa, hesap sorma devri de başlasın artık. En azından istifa diye bir şey var. Hıncal Uluç önceki gün hatırlattı. Üç ay evvel, askerî manevrada bir erin silahında plastik mermi olması gerekirken, gerçek mermi konduğu için oluşan kazada, 17 er yaralandığı için Fransa Genelkurmay Başkanı istifa etmişti.

Siyasiler dâhil, başarısız olanlar bu ülkede istifa etmenin erdemini ne zaman gösterecekler?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Golf, Genelkurmay'ı yıpratır mı?

Hüseyin Gülerce 2008.10.10

Türkiye'de çok önemli bir ilk yaşıyor. İlk defa Silahlı Kuvvetler, medyanın tamamı tarafından eleştiriliyor.

Son Aktütün Karakolu baskınında cevabı verilemeyen üç soru bu süreci başlattı: 1. Bu karakollar ne biçim karakol? 2. Bu nasıl istihbarat? 3. Terörle mücadele neden Genelkurmay'ın inisiyatifinde?

Bu eleştiri süreci bir defa başladı artık. Demokratik şuurlanmanın derinleştiği yeni Türkiye, doğru okunmadığında, Silahlı Kuvvetler yalnızlaşacak, kendini savunma konumuna düşecek ve yıpranacaktır.

Bu dönemde, Genelkurmay'ın en büyük hatası; herkesin bildiği, gördüğü gerçekleri, sanki kimse farkında değilmiş gibi davranarak resmî açıklamalar yapması ve eleştirileri "Silahlı Kuvvetler düşmanlığı" olarak değerlendirmesidir.

Bunun son örneğini önceki gün BA-48/08 No'lu basın açıklamasında gördük. Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Aydoğan Babaoğlu'nun, Aktütün baskınına rağmen Antalya'da katıldığı golf turnuvasını terk etmemesi, bütün gazete ve televizyon kanallarında eleştirilmişti. Genelkurmay açıklamasında, bu durum savunulmakta ve şöyle denilmektedir:

"Hava Kuvvetleri Komutanı'mızın Antalya'da bulunduğu sırada, 4 Ekim 2008 Cumartesi günü akşam saatlerine kadar olan sürede, Bayraktepe bölgesinde meydana gelen çatışma sonucunda verilen şehitler hakkında bir bilgisi olmamıştır. Gerçeğin böyle olmasına rağmen konunun teyit edilmeden Türk Silahlı Kuvvetleri'ni yıpratma amaçlı olarak kullanılması üzücü ve düşündürücüdür. Kamuoyuna saygı ile duyurulur."

Üzülerek ifade etmeliyim ki, bu açıklama kamuoyuna saygısızlıktır. Çünkü Aktütün Karakolu'na, cuma günü öğlen saatlerinde saldırıldı. Genelkurmay, saldırıyla ilgili tüm medyayı, cumartesi günü saat 09.00'da basın toplantısıyla bilgilendirdi. Televizyonlar 15 şehit haberlerini bütün Türkiye'ye gün boyu ve ertesi gün duyurdu. Cumartesi günü bütün gazeteler olayı manşetlerden verdi. Sayın Hava Kuvvetleri Komutanı, tam 30 saat boyunca, yani cumartesi akşama kadar hiçbir televizyon yayınından, hiçbir gazete manşetinden haberdar olmuyor. Genelkurmay'dan, astlarından, dostlarından kimse kendisini aramıyor. Ve koskoca Genelkurmay Başkanlığı, 70 milyonun buna inanmasını istiyor.

İşte bu olmadı. Hem de hiç olmadı. Bu ülkenin Başbakan'ı, Türkmenistan ve Moğolistan gezisini yarıda bırakıp Türkiye'ye dönüyor, ama Hava Kuvvetleri Komutanı'mız golf turnuvasını bırakmıyor.

Bu golf konusunda Genelkurmay Başkanı Org. Sayın Başbuğ'un daha önce ne dediğini de yeri gelmişken hatırlayalım. Hollanda Genelkurmay Başkanı "boş zamanlarında golf oynadığını" söylediğinde, kendisinin buna karşılık olarak; "Ben de golf oynamak isterdim ama Türkiye öyle bir ülke değil." cevabını verdiğini, ilk iletişim toplantısında gazetecilerle paylaşmıştı.

Silahlı Kuvvetler'i, golf oynamak dâhil haklı eleştiriler yıpratmaz. Haklı eleştirileri düşmanlık olarak niteleyip, kimsenin ikna olmadığı cevaplar yıpratır.

Problemin kaynağı bellidir. Türkiye, Avrupa Birliği üyeliği yolunda ilerlerken, Silahlı Kuvvetler, üyelikle birlikte gerçekleşecek yeni konumuna hazırlık yapmakta zorlanıyor. Cumhuriyet dönemi, bürokrasi ile iş tutan elit tabakanın, ülke yönetimi üzerindeki vesayet rejimi olmamalıydı. Şimdi zorlandığımız konu, resmî ideolojinin, bu vesayet rejiminin, demokratikleşme karşısında mecalsiz direnişidir.

Hâlbuki demokratikleşme; temel sıkıntıların, ülkedeki gerilimlerin tümünün hal çaresi olarak umut verici yegâne zemindir. AB üyeliği, bu zemin için bize yarınlarımız adına büyük bir fırsat sunuyor. Silahlı Kuvvetler, bu ülkede gücü temsil ediyor. Asıl, gücü temsil edenler, demokratik davrandıkları zaman bütün gaileleri aşabiliriz. Silahlı Kuvvetler'imizi yıpranmaktan koruyacak olan da demokrasidir. Şeffaflık, hesap verebilirlik, eleştirilere açık olmak bütün kurumlarda hâkim olduğu zaman askerimizi de kimse yıpratamayacaktır.

Milletin göz bebeğinin yıpranmasını, sadece vatan ve millet düşmanları ister...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zaman bir sevdadır, sevdalıları vardır...

Hüseyin Gülerce 2008.10.16

Gazetemizin yeni bir tiraj kampanyası var. Hedef 1 milyon. Çorbada tuzumuz olsun diye bu ay ben de birkaç yıldır gitmediğim illere öncelik vererek yollara düştüm. Geçen hafta Erzurum ve Trabzon'da Zaman okuyucuları ile buluştum.

Zaman, bayi satışından daha çok abonelik sistemi ile okuyucusuna ulaşan bir gazete. Başta Japonya ve ABD olmak üzere, dünyanın pek çok ülkesinde abonelik sistemi yaygın. İnsanın ayağına gazete gelmesi, güne size gönderilmiş bir hediye ile başlama duygusu veriyor. Nedense, Zaman'ın yükselişini hazmedemeyen kimi gazete yöneticileri ve köşe yazarları, insafsızlık ederek bu abonelik konusunu aleyhte bir malzeme olarak kullanıyorlar.

Zaman'ın yükselen tirajından rahatsız olmak için ya ideolojik saplantıların esiri olmak gerekir, ya da ticarî kaygıların ağır basması... Zaman makul çoğunluğun rahatsızlık duyduğu bir gazete değil zaten. Zaman'ın yükselen grafiği bunu çok güzel anlatıyor.

Zaman bugün 81 ilin yarısından fazlasında, tek başına diğer bütün gazetelerin toplamından daha fazla satıyor. Anadolu'da kamuoyunu en fazla etkileyen gazete artık Zaman'dır. Basın meslek ilkelerine olan saygısı, şahıslarla uğraşma yerine fikrî tartışmalara, analizlere değer vermesi, yorum sayfalarındaki derinlik ve olgunluk, farklılıklara değer vermesi, sağduyuyu seslendirmesi Zaman'ı giderek öne çıkarıyor.

Zaman, sesi artık daha gür çıkan derin Türkiye'nin kürsüsüdür... Zaman, zamanın gazetesidir, yarının gazetesidir. Çağı doğru okumanın, insanımızı doğru anlamanın, Türkiye'nin yarınlarnı, ufuklarını doğru görmenin gazetesidir...

Zaman bugün fırtınalı denizlerde yol alan yeni Türkiye'nin pusulası gibidir. Zaman'ın, gazete olmaktan öte bir misyonu, önemi vardır.

Zaman, gazeteden öte bir şeydir. Zaman, alternatifsizlikten bunalan insanımıza "işte alternatif" dedirten umut vadisidir. Zaman'da bu milletin değerlerine bağlılık vardır, o yüzden Zaman gerçek bir aile gazetesidir. Zaman'ın gücü, kendi mana köklerimizden sağlamlığından gelmektedir. Çünkü Zaman, o ulu çınarın verdiği yeni sürgünlerin, insanımız ve insanlık için çekilen sancılara, "yarınlar, insan olanların, insan kalanlarıdır" heyecanının, makes bulduğu engin sinedir. Zaman, yeni bir baharda, haksızlık ve zulümlere karşı seslerini hep birlikte yükseltecek bir yeryüzü korosunda, en önlerde yer alacak gür bir sestir.

Zaman, kendi değerlerimiz üzerinde, kendimiz kalarak "yarınlarda biz de varız" diyenlerin sesidir. Kendine güvenenlerin, bu milletin öz değerlerine güvenenlerin, dünyanın her yerinde bu değerleri sergileme cesaretini, özgüvenini taşıyanların gazetesidir.

Zaman, olgun demokrasi talebinin, mana boyutlu demokrasi hasretinin gazetesidir. Sadece dünya için endişelenenlerin değil, ahireti için de bu dünyada hazırlık yapmak isteyenlerin, "maddi bir varlık olmakla beraber, benim manevi bir yapım da var" diyenlerin gazetesidir.

Zaman, farklılıklarımızı zenginlik gören, laik-dindar, Kürt-Türk, Alevi-Sünni ayrımlarını yerin dibine gömmek isteyenlerin gazetesidir.

Bu gazetenin düsturu, herkesin konumuna saygılı kalarak, evrensel insanî değerlerde buluşmaktır. Bu gazetenin sayfalarında onun için sevgi mayalanır, hoşgörü terennüm edilir... Bu gazetenin üslûbu, namusudur. Bu gazetede, sadece sevgi, kardeşlik türkülerinin güftelerine rastlanır.. Bu gazetenin sayfalarında sadece sevgi çiçekleri açar... Bayfalarında muhabbet derlenir...

Ben bu Zaman'ın sevdalısıyım. Bu gazetenin okuyucularıyla buluştuğumda, benden daha sevdalıları buluyorum. Allah aşkına bu nasıl bir okuyucu? Dünyada bir benzeri yok bunların. Kadınıyla-erkeğiyle, yaşlısıyla-genciyle bu nasıl bir sahiplenmedir? Benim derdim de onlara lâayık olabilmek...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Doğru yerde bulunmak meselesi...

Hüseyin Gülerce 2008.10.17

Genelkurmay Başkanı Org. Başbuğ'un sert üslûbu, darbe dönemlerinin Genelkurmay başkanlarında bile yoktu. Sinirlenmek, asabileşmek herkeste görülen bir haldir.

Özellikle haksızlık karşısında insan tutamaz kendini. Fakat irade, en büyük yardımcıdır. Öfkenizi yutar, içinizdeki yanardağı bastırır, size yakışan esaslı bir duruş sergilersiniz. Bu bir mertebedir. Öfke baldan tatlıdır, gerçek komutan, öfkesini yenebilendir.

Sayın Başbuğ, neden bu kadar öfkeli? Aktütün baskısıyla ilgili olarak Taraf'ın hedef gösterilmesi doğru değil. Çünkü ortada hâlâ cevabı verilemeyen üç önemli soru var. Geçen hafta yazdım, yeniden hatırlatayım.

1. PKK'nın en çok saldırdığı karakollarımız, neden yıllardır derme çatma barakalar halindedir? Bu karakollar evlatlarımızı koruyamaz. Kimisine 50, kimisine 85, kimisine 150 defa baskın yapılmış. Yüzlerce şehit vermişiz. Kim bunun sorumlusu? Neden bu karakollar, betondan ve teknolojinin yeni imkânlarıyla, yeni mühendislik anlayışları ile muhkem hale getirilmemiş?

Bakınız bu eleştiri haklı bulundu ki, Sayın Başbakan 167 karakolun, 2009 yılına kadar, istenilen şekilde inşa edileceğini açıkladı. Demek eleştiri, Silahlı Kuvvetler'i yıpratmak için değil, doğru olanın yapılması, şehitlerimizin sayısının azaltılması ve böylece askerimizin de yıpranmasını önlemek içinmiş.

2. Ortada bir istihbarat zaafı var. Ya da istihbarat var da, bunun değerlendirilmesinde ciddi bir zafiyet var.

Sayın Başbuğ, açıklamalarında bu eleştirinin cevabını maalesef vermedi. Sadece Aktütün olayının bütün boyutlarının inceleneceğini, sonuçlarından kamuoyuna bilgi verileceğini belirtti. Tamam, işte istenen de zaten budur. Sayın Başbuğ, kızmak ve tehditkâr bir üslup kullanmak yerine, neden sadece bunu vurgulamadı?

Bence düşülen hata şudur: Komutanlar, daha ortaokul sıralarından itibaren "dost kuvvetler-düşman kuvvetler" paradigması ile eğitiliyor. Yani iki renk biliyorlar: Siyah-beyaz... Bizim ülkemizde demokrasinin ilerlemesini köstekleyen de bu bakış açısıdır. Çünkü askerler, kendilerini memleketin yegâne sahibi kabul ediyor, kendilerinden başka kimseye güvenmiyor, siyaset dâhil her işe el atıyor, yargıdan üniversitelere, sivil toplum kuruluşlarından medyaya, daha öte cumhurbaşkanı seçimlerinde, birinci derecede rol almaları gereğine inanıyorlar. Böyle olunca dost kuvvetler kategorisine; sadece kendileri ve kendilerinin dediklerini yerine getiren ve üzerlerinde üniforma olduğuna inanan siviller giriyor. Geriye kalan herkes, karşı safta görülüyor. "Açın, okuyun, öğrenin.. doğru yerde bulunun..." komutlarının öyle bir çırpıda söylenmesinin şuurlu müktesebatında böyle bir kabulleniş var. Onun için, televizyon kameralarının karşısında, tabur önünde verilen komutlar gibi gayet normalmiş gibi medyaya, sivillere de komut verilebiliyor...

Hâlbuki demokrasinin olduğu yerde kimse kimseye "doğru dur, doğru konuş, otur oturduğun yerde" gibi komutlar veremez. Bu anlaşılır, tasvip edilebilir bir şey değildir. Zira demokrasilerde tek bir doğru yoktur. Sadece totaliter rejimlerde tek bir doğru olur. Demokrasilerde doğrular vardı. Diyalog ve uzlaşma kültürü ile bu doğruların herkes için yararlı olanı, ülke için faydalı olanı üzerinde mutabakata varılır, ortak bir alan ihdas edilir. Hukukun üstünlüğü, şeffaflık, hesap verebilirlik, fikir ve ifade hürriyeti, özgürlüklerin kısıtlanmaması ilkeleri, herkes için geçerli kılınır. Demokrasilerde dayatma, buyurganlık değil, ikna ve paylaşma vardır.

3. Terörle mücadelenin Silahlı Kuvvetler'e havale edilmesi yanlıştır. PKK terörü bu ülkede Kürt meselesi ile doğrudan ilgilidir. Kürt meselesi çözülmeden terörü kimse bitiremez. Dağa çıkışın önünü kimse alamaz. Asker ve siyasilerdeki yüksek tansiyonun anlattığı tek gerçek, bu meselenin çözümünün acilen bulunmasıdır.

Birbirimizle uğraşacağımız yerde, ortak akı, teenni ve sağduyu ile devreye sokmalı değil miyiz?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Adım neden geçti Ergenekon'da?

Hüseyin Gülerce 2008.10.23

Önce havaalanında karşılaştığımızda Enis Berberoğlu söyledi: "Hüseyin Bey, sizinle gizli örgüt arkadaşımıyız..." Ergenekon iddianamesinde adımın geçtiğinden dem vuruyordu. Önceki gün de Hürriyet'in Yayın Yönetmeni Ertuğrul Özkök sütununa taşıdı.

Artık bizim de bu konuyu yazmamız mecburiyeti doğdu. Konu gündeme şöyle geldi: El yazısı bir belgede, "Ergenekon Çetesi Örgüt Planı"nda, çetenin medya mensupları listesinde Dinç Bilgin, Enis Berberoğlu, Bekir Coşkun, Selahattin Sadıkoğlu ve Ertuğrul Özkök ile birlikte benim de ismim geçiyor. Ben başta, yarası olan gocunur deyip geçtim konuyu. Bir de şöyle düşündüm, Ergenekon pes etmeyecek. Devletin içinde hâlâ elemanları var. Saptırma, karartma, sulandırma için herhalde boş duracak değiller...

Peki, bu belge iddianameye nasıl girmiş? Özkök'ün "deli saçması" dediği bu karalamayı, devletin Milli İstihbarat Teşkilatı (MIT) alıp Başbakanlık'a ve Genelkurmay'a gönderiyor. Ergenekon savcısı da, bunu Başbakanlık'tan istiyor ve dosyaya koyuyor. Oldu mu şimdi belge?

Devletin istihbarat örgütlerinin gayri ciddi, yalan yanlış belgeleriyle bu ülkede kaç hayat sönmüştür, kaç masum insanın geleceği karartılmıştır, bilmiyoruz. Mesela, bu ülkenin en samimi milliyetçilerinin, değerlerimizi yüzden fazla ülkede destanlaştıranların, vatan delilerinin, bayrak âşıkklarının yaptıkları hizmetlerin, hâlâ en üst toplantılarda, "zararlı faaliyetler" listelerinde yer almalarını izah edebilecek biri var mı bu ülkede? Rahmetli Ecevit, 28 Şubat sürecinde işte o toplantıların birinde, önüne konan dosyayı elinin tersiyle itip, "bunlara inanmıyorum" dediği için devlet adamıydı...

Ertuğrul Özkök'le ayrıldığımız bir nokta var yalnız. O böyle uyduruk belgelerin Ergenekon davasını sulandırdığını, aynı kafa ile cadı avına düşülecek kadar yanlışlıklar yapıldığını, davanın giderek muhalifleri sindirmeye yönelik bir "McCarthyizm" görüntüsü verdiğini iddia ediyor. Ve buna yaslanarak, "İçimden Ergenekon'la ilgili yazı yazmak gelmiyor" diyor. Bence kendisine mazeret üretiyor. Çünkü Hürriyet ve Doğan Grubu, baştan beri Ergenekon davasında CHP ile paralel hareket ediyor. Önce görmezden gelme, sonra sulandırma gayretleri için elimizde yüzlerce örnek var. Hürriyet Yayın Yönetmeni neden başka bir yol bilmiyor, mesela... Dava ile ilgili yanlışları gösterir, ikaz eder ama Ergenekon davasının Türkiye'de demokratikleşme adına taşıdığı önemin farkında olarak, adaletin tecellisi için çalışabiliriz, mesela... Türkiye'nin en uyanık, en cin fikirli, şeytana bile pabucunu ters giydirecek maharetlere sahip medya yöneticilerimizin, köşe yazarlarımızın saflık mevzilerinde, sütte gerilerinde kalması, inanınız kimseyi ikna edemez...

Ergenekon davasının bu ülkede pek çok kimseyi rahatsız etmesi tabiidir. Asırlık ezberler bozuluyor. İttihat Terakki zihniyeti ve metotları ile hesaplaşıyor... Cumhuriyet elitlerinin foyasının ortaya çıkması söz konusu. Kimin eli kimin cebinde? Kim kiminle kol kola girmiş? Sağdan görünüp sola, masonlara kimler çalışmış? Soldan görünüp kimler Amerikan ajanlığı yapmış? 'Vatanı böldürmeyiz' deyip kimler PKK'yı koruyup kollamış? Solcu aydınları katledip, sağcıların üzerine yıkıp, kimler insanımızı "kahrolsun şeriat" diye yürütmüş? Bu arada malı kimler götürmüş? Kimler bu ülkenin geleceğini çalmak istemiş? Kimler, yarınlarımızın önüne setler inşa etmiş? Bunların ortaya dökülmesi, milletin gözünün adamakıllı açılması mevzubahis. Bu şuurulanma ile demokrasinin mıntika temizliği yapılacaktır.

Ergenekon davasının duruşmalarının başlaması evet o cepheyi -onlar kendilerini biliyor- çok rahatsız ediyor. Onun için iki şey için çırpınacaklar: Bir, bu davayı sonuçsuz bırakmak için ellerinden geleni yapacaklar. İki, bu davanın siyasi bir dava olduğunu ısrarla işleyecekler. CHP'nin heyet kurup Silivri'de milletvekilleriyle boy göstermesi onun için şaşılacak bir şey değil.

CHP ve bir kısım medya, birbirini ateşe doğru itekliyor. Ama başaramayacaklar...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kumpasın adı: Dolaylı olarak...

Anayasa Mahkemesi'nin, başörtüsünün üniversitelerde serbest bırakılmasına ilişkin anayasa değişikliğinin iptaliyle ilgili gerekçeli kararı açıklandı. Tahmin edildiği gibi düzenleme laikliğe aykırı bulundu. Temel hedefin, dinî amaçlı örtünme serbestisi tanınması olduğu, başörtülü öğrencilerin, başörtüsüz öğrenciler üzerinde baskı oluşturacağı ileri sürüldü.

Anayasa Mahkemesi'nin görev ve yetkileriyle ilgili 148. maddede; "Anayasa değişikliklerini ise sadece şekil bakımından inceler ve denetler." deniyor. Peki nasıl oluyor da esastan inceliyor ve 411 oyla kabul edilen değişikliği iptal ediyor? Çünkü düzenlemeyi, "Anayasa'nın 2. maddesinde belirtilen Cumhuriyet'in temel niteliklerini dolaylı bir biçimde değiştiren ve işlevsizleştiren" bir teşebbüs olarak niteliyor. "Dolaylı olarak", bundan böyle her değişikliğin, esastan incelenmesinin anahtarı haline getiriliyor. Artık masaldaki kurdun yerinde Anayasa Mahkemesi vardır ve kuzulara, "sayınız, 411 değil, 550 olsa da suyu bulandırılıyorsunuz ama.." denilecektir.

Peki ne olacak şimdi?

Önce samimi bir kanaatimi net söyleyeceğim. Bu kararından dolayı ben Anayasa Mahkemesi'ni eleştirmiyorum. Mahkemenin hedef haline getirilmesi de doğru değil. Neden mi?

Anayasa'nın 2. maddesi: "Türkiye Cumhuriyeti, toplumun huzuru, millî dayanışma ve adalet anlayışı içinde, insan haklarına saygılı, Atatürk milliyetçiliğine bağlı, başlangıçta belirtilen temel ilkelere dayanan, demokratik, lâik ve sosyal bir hukuk devletidir." diyor. Ben hukukçu değilim ama şu sorunun cevabını bulamadım: Neyin "değiştirilemez" olduğuna bu ülkede kim karar verecek? Bu Anayasa'da -belki de kasten- belli olmadığı için, Anayasa Mahkemesi durumdan vazife çıkarmış ve boşluğu doldurmuştur.

İşte bütün tartışmanın bam teli bu maddedir. Kim tarif edecek Atatürk milliyetçiliğini? İstediyin tarafa çekebilirsin. Başlangıçta belirtilen temel ilkelere gelince, bu maddeler varken kimse resmî ideolojinin cenderesinden kurtulup anayasa değişikliği yapamaz. "Dolaylı" olarak enselenirsiniz. Mesela Başlangıç bölümünden şu ifadeyi okuyalım:

"Hiçbir faaliyetin Türk millî menfaatlerinin, Türk varlığının, Devleti ve ülkesiyle bölünmezliği esasının, Türklüğün tarihî ve manevî değerlerinin, Atatürk milliyetçiliği, ilke ve inkılâpları ve medeniyetçiliğinin karşısında korunma göremeyeceği ve lâiklik ilkesinin gereği olarak kutsal din duygularının, Devlet işlerine ve politikaya kesinlikle karıştırılmayacağı..."

Demokratikleşme adına hangi adımı atsanız "dolaylı" olarak, kötü niyetli olduğunuza dair epey gerekçenin ağına takılırsınız. Kıpırdadıkça batarsınız... Aynen şimdi olduğu gibi. Özal'dan beri başörtüsü ile ilgili her anayasa değişikliğinde özgürlükler biraz daha yok edilmiş, vesayet cenderesi biraz daha sıkılmış, millet iradesinin tecelligâhı Meclis'in yetkileri, biraz daha budanmıştır. Bir kumpas bu.

Demek ki, kabahat Anayasa Mahkemesi'nde değil, Anayasa'da bu hükümlerin muhafaza edilmesinde. Bu gerçeği, milletin teveccühünü almış iktidarlar neden görmüyorlar? Neden düşünmeden attıkları adımlarla bize enerji ve zaman kaybettiriyorlar? Bu ülkedeki temel tartışma şudur: Demokrasi mi, bürokratik vesayet mi? Sivil irade mi, İttihat Terakki zihniyetinin bugünkü kurum ve uygulamaları mı? Meselelerimiz temelde çözülmeden, yapılacak her hamle kavga sebebi oluyor. Toplumda kutuplaşma ve gerilim artıyor.

Çözüm ne peki?

Türkiye'de demokratikleşme zamana vabestedir. Bunu unutup acele edenler trafiği karıştırıyorlar.

Bizim önce toplumsal bir mutabakata ihtiyacımız var. Uzlaşma kültürüne ihtiyacımız var. En önemlisi laiklik üzerinde, hoşgörölü bir konsensüse ihtiyacımız var. Bu ihtiyaçların zeminleri inşa edilmeden birbirimizi dinlemeyeceğiz, anlamaya çalışmayacağız, sadece kavgaya edeceğiz.

Üstelik önümüzde bir fırsat da var. AB'ye üyelik yolunda ilerlemek, başka hiçbir hamleyle vakit kaybetmemek.

Teenni ile hareket eden, aheste giden kazanır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cumhuriyet ve Silahlı Kuvvetler

Hüseyin Gülerce 2008.10.30

Cumhuriyet'in 85. yılında Türkiye'nin tek bir problemi vardır; Cumhuriyet'i, demokrasi ile taçlandırmak... Türkiye ancak olgun bir demokrasi sayesinde, din ve vicdan hürriyetinin garantisi "demokratik laiklik" ile kendisinden beklenen, kendisine yakışan bir hamle yapabilir.

Çözüm; herkesin, her kurumun kendi konumunda kalarak kendi işini yapmasındadır. Kimsenin, üstüne vazife olmayan, uzmanlık alanı olmayan sahalara müdahil olmamasındadır. Millet iradesini esas kabul etmesindedir. Hepimiz, demokrasi ve hukukun üstünlüğü, herkesin hesap veriyor olması ve şeffaflık dışında bir yol olmadığı gerçeğini samimiyetle teslim etmeliyiz.

Sıkıntı şuradadır; bunu askere nasıl anlatacağız? Silahlı Kuvvetler ancak kışlasında kalırsa, Cumhuriyet'in ve demokrasinin, en az kendisi kadar sağlam bekçilerinin bulunduğunu, bu milletin özünde, hamurunda insan sevgisi, merhamet, adalet, birlikte yaşama iradesi bulunduğunu, Cumhuriyet'in en büyük teminatının, bu sağlam bünye olduğunu nasıl anlatacağız? Bu millete güvenmek gerektiğini nasıl kabul ettireceğiz?

Bu millet dinini doğru anlamıştır. Bu topraklarda din devleti olmamıştır. Bu topraklarda din adamlarının, yönetimi ele geçirme gibi bir saplantısı hiç olmamıştır. Bu topraklarda Hacı Bayram-ı Veli'ler, Yunus'lar, Mevlânâ'lar, Hacı Bektaş'lar, Akşemseddin'ler isim yapmıştır, onlar önemsenmiştir. İktidar kavgası için, siyaset hırısı ile evet dini alet etmek isteyenler çıkmış, insanımıza tarih boyunca acılar yaşatanlar olmuştur. Ama bu, dinin kabahati değil, din adına yanlış yapanların kabahatidir.

Bu millete, dinini samimi olarak yaşamak isteyen bu büyük millete, dininden dolayı düşman muamelesi, potansiyel tehlike muamelesi yapmaktan daha ağır bir hakaret, bühthan olamaz. Cumhuriyet, dine rağmen, bu milletin inancına rağmen kurulmuş değildir. Cumhuriyet, cumhurun, halkın rejimidir. Testinin içinde ne varsa, dışarı onu sızdırır. Bu millet Müslüman'dır ve hayatına akseden Müslümanlık'tır. İnançlarını yaşama, bugün evrensel bir insan hakkıdır, Anayasa'nın tanıdığı haktır... Cumhuriyet, dinimizi öğrenmemize, Kur'an'ı öğrenmemize, dini yaşamamıza engeller çıkartılsın diye kurulmadı. Bu ülkede, halk dinini öğrensin diye imam hatip liselerini açan Cumhuriyet Halk Partisi iktidardır. Kur'an kurslarını önemseyen Cumhuriyet hükümetleridir.

Kimse, laiklik deyip bu hakları budamaya kalkamaz. Bu milletin, demokratik laiklikle bir problemi yoktur. Problem çıkartanlar; laikliği bu milletin samimi Müslümanlığına karşı bir cendere gibi kullanmaya kalkan, insan haklarını da, demokrasiyi de, özgürlükleri de hiçe sayanlardır... Laiklik; bir uzlaşma zemini, din ve vicdan özgürlüğü teminatı olarak kabul edildiği zaman, bu ülkede dini siyasete alet etme tartışmaları da son bulur. Devletin gücü elinde bulunduran kurumları, yanlış üstüne yanlış yaptıkça, bu millet çareyi, gözlerinin içine bakan siyasi ekiplere destek vermekte görmeyecek de ne yapacak?

Türkiye, Cumhuriyet'e rağmen, halkın seçtiklerine dur denilen bir ülke oldu. Demokrasi var diye halk seçiyor, elitlerle birlikte hareket eden askerî bürokrasi dur diyor. Yeniden seçim dönemlerine dönülüyor, halk yine aynı çizgide toplanıyor. Bu defa bürokrasi daha da kızıyor. Halk, çizgisinde yine ısrar ediyor. Bu defa içte huzursuzluk, gerilim, kutuplaşma artıyor. Bu, kısır bir döngüdür. Türkiye'ye enerjisini boşa harcatıyor.

Halbuki asker kışlasına dönse.. halka, derin Türkiye'ye güvense.. demokrasinin güçlenmesini, geleceğimiz adına önemli bulsa, inanın Türkiye şaha kalkar.

Cumhuriyet'in 85. yılında şapkamızı önümüze koyup bir daha düşünelim. Kendi işini yapan, Türkiye'nin dış güvenliğini en iyi şekilde korumak için yapılanan, milli harp sanayiini geliştiren, dünyanın en güçlü ordularından biri haline gelen bir silahlı kuvvetler, bu milletin en büyük övünç kaynağı olur. Elitlerin at oynattığı bir rejimin değil, demokrasinin kuralları içerisinde heybetli duran, milletin ve onun değerlerinin temsilcisi bir silahlı kuvvetler...

Siz Türkiye'yi o zaman görün.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Obama: Kader denk noktasında bir siyah başkan

Hüseyin Gülerce 2008.11.06

Demokrat Senatör Barack Obama, ABD'nin 44. Başkanı seçildi. Bu seçimin en çarpıcı mesajı şüphesiz, bir siyahın ilk defa Beyaz Saray'a çıkmasıdır. Bu fotoğraf bile başlı başına tarihî bir olaydır.

Dünyada bugün böyle bir şey sadece Amerika'da olabiliirdi. Avrupa ile kıyasladığınızda ne demek istediğimi daha iyi anlayabilirsiniz.

Irkçılığın büyük acılar yaşattığı bir ülkede siyah Obama'nın başkanlığı, tarihin şahitlik ettiği bir hükmü de hatırlatıyor: Alma mazlumun ahını, çıkar aheste aheste...

Pek çoğumuz, ABD'nin bir siyah başkana henüz hazır olmadığını düşünüyorduk. Hatta son günlerde gerçekleşebilecek bir suikast ihtimalini bile ciddiye alıyorduk.

Bush politikaları yanında pek çok faktör Obama'nın zaferini hazırladı. Değişim, gençlerin desteği, Amerikan rüyası, ekonomik kriz, ABD'nin itibarının dünyada dibe vurması bunların başta gelenleri. Öyle bir değişim rüzgârı ki, Obama'nın Müslüman olabileceği iddiaları bile ABD seçmenini durdurmadi.

Seçim sonuçları, 8 yıllık bir kafa karışıklığının ardından ABD'de demokrasinin rüştünü ispatlaması olarak görülebilir. Beyaz Saray'daki Obama, sadece Amerikan halkı için değil, dünyada demokratikleşmeyi isteyen herkes için bir umuttur. Obama'nın zaferi, bir yönüyle dünyanın bütün "zenci"leri için cesaret kaynağıdır. Bundan böyle ikiye bölünmüş Amerikan politikalarının da terk edileceğine inanmak isteriz. Yüzünüze demokrasi diyen, ama el altından demokrasi dışı her yönetimi, menfaati gereği bağrına basan ikiye bölünmüş Washington politikalarından acaba kurtulabilecek miyiz? Mesela Türkiye'de Ergenekonculara akıl hocalığı yapan, destek çıkan neo-conların devri kapanacak mıdır?

Obama'nın en büyük sınavı, kendisi ve "Yeni Amerika" için büyütülen beklentilere, cevap verip veremeyeceğidir. ABD, dünyanın süper gücü ve bugünden yarına, sihirli bir değnekle tabii ki değişecek değil. Obama sadece başkan... Ekibi yine demokrat beyaz Amerikalılar. Ve ABD'nin milli menfaatleri yerli yerinde duruyor.

Beyaz Saray'da siyah bir başkan oturuyorken yeni bir Amerika doğabilir mi? Değişim, aslında ne değişirse değişim olur?

Tarih boyunca büyük güçlerin zaafı, kuvvete yaslanmaları olmuştur. Adaletsiz, merhametsiz, şefkatsiz bir güç, en kısa zamanda zalim bir yönetime dönüşür. Unutmayalım ki, Irak'ta bir milyona yakın Müslüman'ın ölmesini sağlayan Bush politikalarının sahibi, yine bu Amerika'dır. Ve Amerikalılar, önceki günkü seçimde o çizgiye hatırı sayılır bir destek vermiştir. ABD çevrecidir ama çevreye en büyük zararı o vermektedir. Petrol insanlığıdır ama daha çok Amerikalıdır... ABD'ye giden herkesin dikkatini ilk çeken şey, benzini su gibi içen büyük Amerikan arabalarıdır.

ABD, güce değil, olgun bir demokrasi yolunda evrensel insan haklarına, özgürlüklere, adalete ve medeniyetler ittifakına yaslanırsa değişmiş olur. Kader denk noktası dediğimiz de budur. Bir ABD başkanının seçilmesine Kenya'nın bir köyünde dua ediliyorsa, bunun hem Obama'ya, hem de Amerika'ya bir mesajı olmalıdır. Amerika, dünyanın jandarmalığından vazgeçmeli, paylaşmayı denemelidir. Birleşmiş Milletler'i devre dışı bırakan ABD'nin yerine, ülkelere tepeden bakan ve sonra da yere çakılan Amerikan yönetimleri yerine, ülkelerin onurunu, değerini bilen bir Beyaz Saray olmalıdır.

ABD, kan döken, kan üzerinden devlet politikası üreten hiçbir hükümete arka çıkmamalıdır. Terörle uğraştığı kadar, terörün kaynaklarını kurutma, sebeplerini ortadan kaldırma adına da barış projeleri, kalkınma projeleri geliştirmelidir. Silah tüccarlarına hizmet eden ABD yerine, o milyar dolarları insanlığın hayrına, evrensel barışın yollarına harcayan bir Amerika olmalıdır.

Obama sayesinde Amerika'ya dünya, yeni bir kredi vermektedir. Obama ve Demokrat yönetimin işi hiç kolay değil. Ya kendilerinden bekleneni yapacaklar ya da ABD, dünya sahnesinden aşağı doğru bir inişe geçecektir.

Siyah Obama'nın kazandığı zafer tarihidir. Demokrasinin yeni bir ilkidir. Beyaz Saray'daki siyah, Amerika'nın da, dünyanın da yüzünü ak edebilir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Obama; Ergenekon ve CHP'ye kötü haber...

Hüseyin Gülerce 2008.11.07

Barack Obama'nın ABD başkanı seçilmesi, başka ülkeleri nasıl etkiler? Bilhassa İslam coğrafyasında hemen akıllara düşen sorudur bu. Iraklı, İranlı, Suriyeli, Afganistanlı, Pakistanlı, şimdiden soruyor bunu... Fakat soru, belki de en fazla bizim için önem taşıyor.

Evet, bir siyahın başkan seçilmesi, Türkiye'yi nasıl etkileyecektir?

Benim ilk aklıma gelen, Obama'nın seçilmesi, Ergenekoncular için kötü bir haberdur. Hemen, "Ne alâkası var?" diyenler çıkabilir. Çok alâkası var.

Ergenekon tipi, "devlet içinde ama hukuk dışında"ki yapılanmalar, İtalya'da Gladyo adı altında faaliyet gösteren benzerinin yargılanmasında görüldüğü gibi bir CIA, yani Amerikan projesidir. Ve İngiliz desteklidir. Komünizmle mücadele adı altında maskelenmiş, CIA bütçesinden desteklenmiş, derin devletlerin; iç siyaseti, bünyeyi ve rejimi kontrol altında tutma amaçlı yapılanmalarıdır. İşin içinde uluslararası sermaye, istihbarat örgütleri, medya patronları olduğu gibi, beyin takımını İtalya'da masonların oluşturduğu ortaya çıkmıştır. Özetle, kanlı

ellerin, kirli ilişkilerin, faili meçhul cinayetlerin iç içe, yan yana, omuz omuza olduğu bir yapıdır bu. Büyük hesapların, ihtirasların, menfaatlerin hâkim olduğu taşeron bir örgütten bahsediyoruz.

Bush iktidarı, neo-conların kontrolünde tek kutuplu dünya için akıl almaz bir gözü dönmüşlük sergiledi. Uzatmadan söyleyeyim, bizdeki Ergenekonculara en büyük desteği neo-conlar verdi. Aralarında organik bağlar oluştu. Ergenekon'u fikren, ruhen onlar destekledi, cesaretlendirdi.

Obama'nın seçimi, Amerika'nın demokrat ruhuna geri dönüşü anlatıyorsa eğer, Ergenekon, beline ağır bir darbe almış demektir. Obama'nın seçimi aslında demokrat ruha dönüşten daha da öte bir anlam taşıyor. ABD'nin kuruluşunda siyah insana yapılan zulümlerden, işkencelerden, ırkçı baskılardan sonra bir siyahın Beyaz Saray'da oluşu, çok daha anlam yüklüdür: Obama, Amerikan halkının demokratik tövbesidir. Amerikan halkı, köleliğin günahı için tövbe etmekte, tarihindeki kara lekeyi, vicdanında aklamaya çalışmaktadır. Çünkü Obama'nın başkanlığı Amerikan halkının iradesidir, yönetimlerin değil. İşin içinde halk iradesi olduğu için bu tövbenin anlamı büyüktür. Tövbe, günah tekrarlanmazsa tövbedir. Obama yönetiminde ABD, bundan böyle demokrasinin bütün dünyadaki destekçisi olmak zorundadır. Hukuk dışı yapılanmalar artık ABD yönetiminden destek bulamayacaktır. Obama ve ekibi kendilerini inkâr etmeyecekse, bu, evet böyledir. İşte bu sebeple Ergenekon, ağır bir darbe almıştır. Artık en büyük hamilerinden yoksundurlar. Obama'nın başkanlığı, yargı ve Türkiye'de faili meçhul cinayetlerin, kanlı-kirli tezgâhların ortaya çıkarılmasını isteyen herkesi cesaretlendirmiştir.

Fakat Ergenekon'un avukatı olduğunu ilan eden CHP için de Obama'nın başkanlığı kötü bir haberdır. Ergenekon davası sürdükçe, gerçekler görülmeye başlandıkça, gözler ister istemez avukata, CHP'ye çevrilecektir. Avrupa Birliği sürecinde, AB yöneticilerinin haşladığı CHP bundan böyle kendini yapayalnız hissedecektir. ABD'de değişen rüzgâr, en kısa zamanda Türkiye'nin de havasını etkileyecektir. İnanınız, CHP'nin süngüsü çok kötü düşecektir. Ergenekon'u hafife alan, sulandırmaya çalışan medyamız da çok sıkıntı çekecektir. Bir yandan ABD, diğer yandan AB, "demokrasiyi kendinize benzetmeyin" dedikçe, "demokratik laiklik esastır" diye yüklendikçe bizim CHP ve yandaşı medya, ne yapacağını şaşıracaktır... Hatta AK Parti hükümeti de öyle "ya sev, ya terk et" söylemlerinden uzak durmanın, yani bizlerin pek anlatamadığı "Durmanız gereken yerden neden uzaklaşıyorsunuz?" sorusunun önemini daha iyi anlayacaktır...

Kaç vesile ile söyledik: Dünyayı doğru okuyabilen Türkiye'nin önünde tek yol var: Demokratikleşmek. Hukukun üstünlüğünü, herkesin hesap verebilmesini, şeffaflığı, evrensel insan haklarını, özgürlükleri esas alan demokrasi yürüyüşü...

Yoldan çıkacak olanlar için şimdi bir de Obama gerçeği var, ona göre...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AK Parti ve yerel seçimler: İyi düşünün...

Hüseyin Gülerce 2008.11.14

4 ay sonra yerel seçimler var. Ben bu seçimleri AK Parti için bir dönüm noktası olarak görüyorum. Sadece AK Parti için değil, CHP ve önümüzdeki dönemin siyasî yapılanmaları için de bir dönüm noktası...

Çok kişi AK Parti'nin, İzmir gibi CHP'nin ayakta kalışının sembolü olan illerin ve ilçelerin belediye başkanlıklarını kazanmaya kilitlendiğini ifade ediyor. Ben tersi bir şey söyleyeceğim. Son mahallî seçimlerde Ankara'yı, Adana'yı, Antalya'yı, Gaziantep'i kazanan AK Parti, bu illerde başarısız olursa Türkiye'de siyasî dengeler nasıl etkilenir? Bu illerin, başarılı hizmetlerle anılan başkanları yerine, parti içi mülâhazalarla, hissiyatla hareket

edilirse, bu yaklaşım AK Parti'ye neye mal olur? Başarılı başkanlar, gönülleri alınmadan, dışlanmışlık muamelesine uğrayarak aday gösterilmezlerse, seçim sonrasında faturayı kim öder?

22 Temmuz genel seçimlerinde, oylarını artırarak yeniden iktidar olan AK Parti'nin asıl sınavı yerel seçimlerdir. Elindeki sembol belediye başkanlıklarını kaybetmesi halinde, iktidar partisi için sıkıntılı bir dönem başlayacaktır. İktidar partilerinin ikinci dönemleri hep sancılı olmuştur. Bu gerçek, AK Parti'yi daha çok ilgilendirir. Zira bu partinin başarısızlığı için çırpınan fakat sonuç alamayan çevreler çok güçlü. Onlar için önümüzdeki mahallî seçimler bir fırsat olarak görülecektir. Bütün hesaplar, AK Parti'ye yanlış yaptırmak üzerinedir. Adayların belirleneceği o birkaç gün içerisinde kulaklara fısıldanacaklar çok önemli.

Bazı AK Parti ileri gelenlerinde, "adaylar o kadar önemli değil, biz yine partimizin ve liderimizin rüzgârı ile siler süpürürüz" havası olsa, bu yadırganmaz mı? Mesela, yüzde 50-60 oyla büyükşehir belediye başkanı seçilen ve başarıları ile göz dolduran isimler hakkında bile "o ismin kıymeti harbiyesi yok" dense, bu şaşırtıcı olmaz mı? Başkanlarla yıldızı barışmamış yöneticilerin ve milletvekillerinin, bu kendilerine çok güvenen yaklaşımları, ya Başbakan Erdoğan üzerinde etkili olursa? Seçimlerin başarısı için ölçü haline gelmiş 5-6 ilde AK Parti kaybederse, parti içindeki bütünlüğü korumak da zorlaşabilir. Siyasette tersine gidişler, hep seçim mağlubiyetleriyle başlamıştır.

Demek istediğim; AK Parti, Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan da olabilir...

Adayların belirleneceği güne kadar siyasetin en ağır yükü Başbakan Erdoğan'ın omuzları üzerindedir. Aday belirlerken onun için tek bir ölçü var. Eldeki belediye başkanlıklarını kaybetmemek ve yeni belediyeler kazanmak. Erdoğan, iki konuda hata yapma lüksüne sahip değil.

Birincisi, isimleri yıpranmış ya da başarısızlıkları herkesçe görülmüş isimlerle yola devam edemez. Onların yerine yeni ve liyakatli isimler bulmak zorunda.

İkincisi de, "Bu ilde ya da ilçede seçimi kiminle kazanabiliriz?" sorusuna, parti teşkilatlarının yönlendirmelerine ve baskılarına rağmen doğru cevabı verebilme...

Yerel seçimler, genel seçimler gibi değildir. Oy yüzdeniz düşse, daha az milletvekili çıkarsanız bile iktidarda kalabiliyor ya da koalisyonun büyük ortağı olabiliyorsanız, başta biraz eleştirilseniz bile yola devam edersiniz. Ama elinizdeki belediyeleri kaybederseniz, bunun getireceği moral çöküntü, iktidarınızı da etkiler. Hele Anayasa Mahkemesi'nin "kapatırım ha" tehdidi devam ederken, sendelemenizin faturası ağır olabilir.

Bir fark da adayların isimleriyle ilgilidir. Genel seçimlerde özellikle büyük şehirlerde milletvekili isimleri o kadar önemli değildir. Ama yerel seçimlerde belediye başkan adaylarının isimleri çok önemlidir. "Biz kimi koyarsak seçtiririz" havaları, yerel seçimlerde hüsrarla sonuçlanır.

AK Parti'de kimse genel başkanının işini zorlaştırmamalıdır. AK Parti iktidarının en büyük başarısı belediyelerdedir. Türkiye'nin çehresi, belediye hizmetleriyle değişti ve değişmeye devam ediyor.

Bizimkisi, başarılı yönetimler için "iyi düşünün" tavsiyesinden öte bir anlam taşımaz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Örtülü hanımlar CHP'de, hile hurda yok mu?

CHP lideri Deniz Baykal, birkaç gün önce İstanbul Sultangazi'de, partisine yeni katılanlar için düzenlenen törendeydi. Baykal'ın rozet taktığı yeni partililer arasında türbanlı, başörtülü ve çarşafli kadınlar da vardı. Tahmin ettiğiniz gibi eski bir tartışma yeniden başladı.

Sayın Baykal'ın bu "numara"yı, her seçim öncesinde yaptığı gündeme getirildi. CHP'ye destek verenler arasında Baykal'ı alaya alanlar da oldu. Ama Sayın Baykal'ın, konu ile ilgili olarak Milliyet'ten Fikret Bila'ya söyledikleri şuydu: "Bu bir mizansen değildi. Yani 'birkaç örtülü, türbanlı hanım bulun, partiye katalım' gibi bir arayıştan kaynaklanmadı. Bunda bir hile hurda yok. Örtülü kadınlarımızın kendi tercihleri ve başvurularıyla oldu."

Gerçekten böyle ise toplumsal mutabakat adına çözümü yine insanımız buluyor demektir. Akıl kimin aklıysa bin yaşasın. Çünkü CHP yönetiminin; kültürel muhafazakârlığı siyaseten kendi dışındaki partilere mahkûm eden katılığını aşmanın yolu budur. Kutuplaşmanın önünü yine milletimizin feraseti kesecek demek ki...

Böyle bile olsa, Sayın Baykal'ın tutumunu da takdir etmek, desteklemek lazım. Fanatik CHP'liler, katı laikçiler önümüzdeki günlerde Baykal'ı hırpalamanın düğmesine bassalar da, Türkiye'de siyasetin, gerilim ve kavgaya sebebi olmaktan çıkarılması için konuya hüsnü zanla yaklaşmak gerekiyor. Sayın Baykal'ın daha önce zikzakları olsa da, kimileri çıkıp, "bakma öyle konuştuğuna, başına saksı falan düşmüştür" dese de, ben kendisini samimiyetle destekliyorum. Bu yeni yaklaşımın, başörtülü üniversite öğrencileri için de bir başlangıç olacağına inanmak istiyorum. Baykal'ın Sultangazi'de yaptığı konuşmanın çok önemli olduğuna inanıyorum.

Türkiye'nin yeni bir başlangıca gerçekten ihtiyacı var. Evet, kimse kimseyi dışlamasın. Bu zulmü birbirimize karşı neden yapıyoruz? Neden önyargılarımızı aşamıyoruz? Birbirimizi neden yaftalıyoruz? Neden birbirimizi tehlike olarak görüyoruz? Tabuları, kalıpları, şablonları yıkarak birbirimizi ne zaman anlamaya çalışacağız? Uzlaşmak için karşılıklı empati ve fedakârlık yapmayı ne zaman başarabileceğiz?

Türkiye'de iç barış ve toplumsal mutabakat adına CHP'nin ve Sayın Baykal'ın rolünü ben çok önemsiyorum. Sayın Baykal, tarihî rolünü üstlensin, en başta ben, kendisine bugüne kadar yönelttiğim bütün eleştirilerimi geri alacağım. Bütün kalbimle temenni ediyorum; Sayın Baykal'ın bu hoşgörülü, barıştırıcı çıkışı, seçim saikiyle, oy kaygısıyla olmasın. Belediyeleri kazanmaktan çok daha önemlisi, milletimizin gönlünü kazanmaktır. Türkiye'nin geleceğini kurtarmaktır. Bize, açığıyla kapalıyla, Sünni'siyle Alevi'siyle, Türk'ü Kürt'ü ile kardeşlik lazım. Kavgalardan, kutuplaşmalardan yorgun düştük. Heyecanlarımız yoruluyor, umutlarımız törpüleniyor.

Siyaseti, siyasî duruşları ideolojik körlüklerden, mahalle baskılarından, "bizimkiler-ötekiler" ayrımlarından kurtarmalıyız. Demokrasi için ilkeli siyaseti benimsemeliyiz. Partilerimiz, Türkiye'yi demokratikleştirmede yarışsınlar. Partilerimiz halkımızı refah, kalkınmışlık ve huzurla buluşturmada yarışsınlar... Partilerimiz hukukun üstünlüğünde ve herkesin hesap verebilmesinde el ele tutuşsunlar. Özgürlüklerin genişletilmesinde, evrensel insanî değerlerde buluşmada anlaşsınlar... Biz de programlarına, bunları nasıl başaracaklarına ve kadrolarına bakalım. Layık olanı tercih edelim. İyi olan kazansın... Mütedeyyin insanlar, sırf kendileri gibi mütedeyyin oldukları için belli partilere oy vermeye mahkûm olmasınlar. Başörtülü üniversiteliler de CHP'ye oy verebilsin. Helali hoş olsun. Yukarıda saydıklarımı yapsın, kadrolarına bakayım, samimiyetini göreyim, eğer daha iyi ise elim zor gitse de, ben de CHP'ye oy vermeyi taahhüt ediyorum.

Sayın Baykal, yıkın kalıpları... Açın önümüzü, Türkiye'nin önünü...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Abant ailesinin acı kaybı: Gündüz Aktan

Emekli Büyükelçi, MHP İstanbul Milletvekili Gündüz Aktan'ın vefatına çok üzüldüm. Onunla tanışıklığımız, Samanyolu Televizyonu'ndaki Pazar Sohbeti programım sayesinde olmuştu.

Son derece kibar, nazik, entelektüel bir diplomattı. Ülkesi için sancı çeken, güçlü bir Türkiye özlemi duyan insandı. Akil bir adamdı. Fikirleri "devletçi" çizgideydi, ancak sivil toplumun çabalarını da çok önemsiyordu. Kendi çizgisinde ısrarlı ama diyalogdan yanaydı. Farklılıklara rağmen çözüm için bir araya gelmenin adresi olan Abant Toplantıları'nın müdavimlerindendi. Abant ailesinin bir üyesiydi. Oturumların en hararetili, hatta çıkmaza girdiği anlarda izahları, ikna gücü ve makul teklifleri ile düğümü çözer, tansiyonu düşürür, havayı yumuşatır, yolu açardı. Özellikle sonuç bildirilerinin hazırlanması sırasında diplomatlığını konuştururdu. Abant'ın, çitayı yükselten metinlere imza atmasına yardımcı olurdu.

Zaman zaman bulunduğu çevrenin etkisiyle sertleştiği oluyordu. Onu kaybettikten sonra daha iyi anlıyorum ki, farklı kulvardaki dostları olarak bizler onunla daha sık görüşebilirdik. Çünkü bu ülkede diyalogdan hoşlanmayan, aydınlarımızın ortak çözüm arayışlarını kendi hâkimiyetleri için tehlike gören çevreler var. Ezber bozan adımlar, bir araya gelişler onları rahatsız ediyor. Bu diyalogları bozmak için bir yığın iftira, karalama ve niyet okumayla kafa karıştırıyorlar. Rahmetli Aktan'ın, yurtdışındaki diyalog ve eğitim faaliyetlerine de önem verdiğini ve desteklediğini biliyorum. Japonya'da büyükelçi iken Türk Kültür Merkezi'nin açılışına gitmiş, orada açılan Türkçe kurslarına büyükelçilikteki Japon personelin katılımını sağlamıştı.

Yurtdışındaki Türk okulları için yazdığı satırlar, onun âhireti için de bir belge olur inşallah. O satırları vefatının ardından okuyucularımın da paylaşmak istiyorum: "Tokyo'daki okulun açılışını ben yaptım. Türkiye'nin dışında, Türklerin açtığı okulların bulunması ülkemiz için çok olumlu bir gelişmedir. Genelde devletler böyle okulları açamazlar, açmaya kalkarlarsa öteki devletler bunu engeller. Bu okulları açan kesimin mütedeyyin kesim olduğunu biliyoruz. Türkiye'de laiklik sorunu çözülemediği için bu durum ülke içinde tartışma konusu oluyor. Ben bugüne kadar, bu okulların Türkiye'ye bir zararı olduğunu görmedim. Yararını gördük mü? Evet gördük. Okulların açıldığı ülkelerde elit yönetici çocukları bu okullara gidiyor. Ayrıca uluslararası arenada bu okulların yarışmalarda iyi dereceler aldıklarını, hatta şampiyon olduklarını gördüm. Bunun anlamı, bu okullarda iyi eğitim verildiğidir. Yüksek teknoloji ile donatılmış, başarılı bir eğitim. Bunun yanında, oradaki eğitimin arka planında elbette ki bir Türk kültürü vardır. Açık bir şekilde karşıya aktarmasınız bile, hoca-talebe ilişkilerinde görünmeyen yollarla da olsa kültür aktarımı olur. Bir öğrenci hocasını sevdiği zaman temsil ettiği kültüre de belli bir sempati duyar. Bu okulların faaliyet gösterdiği ülkelerde genç kuşaklar Türkçe öğreniyorlar. Bu durum Türkiye'ye, küreselleşen dünyada büyük bir avantaj sağlar. Yarın devlet yönetme, şirket yönetme konumunda olacak bir kuşağın Türkiye ile o en yumuşak, en alıcı olduğu yaşta ilişki kurması çok önemlidir. Bu açılardan diyebilirim ki, bu okulların işlevi çok önemlidir ve bu işlev devlet eliyle gerçekleştirilemez. Benim Japonya'daki tecrübem şu ki; oraya gelip öğretmenlik yapan gençler, öncelikle çok az para alıyorlar. Hatta ben zaman zaman 'bunlar karınlarını doyuruyorlar mı?' diye düşünüyordum. Ortada çok açık bir fedakârlık var. Eğer bu fedakârlığı onlara veren İslam diniyse, kendilerini böyle ifade ediyorlarsa buna kimsenin itirazı olamaz. Dile kolay 500 okul. Yabancı coğrafyalarda, Türkiye ile uzun yıllar savaşmış ülkelerde bu okulları açabilmek, her şeyden önce diplomatik maharet ister. Bunun yayılması lazım..." (Barış Köprüleri, Dünyaya Açılan Türk Okulları, Ufuk Kitap, sayfa 149)

Kendisine Allah'tan rahmet, başta eşi ve evlatları olmak üzere bütün yakınlarına ve MHP camiasına başsağlığı diliyorum.

Fotoğraftan öte bir şey...

Hüseyin Gülerce 2008.11.27

Partisine katılım töreninde Baykal'ın, başörtülü ve çarşafli hanımlara CHP rozeti takmasıyla başlayan tartışmanın özeti şudur:

CHP lideri samimi değildir. Baykal'ı, CHP'yi bilmiyor muyuz? Yaklaşan mahalli seçimlerle ilgili bir "numara" ile karşı karşıyayız. Baykal, bundan önce de çok dolaplar döndürdü. Başörtülülerin ona kanacağını zannediyorsa avucunu yalar.

CHP tabanının kafası karıştı. Anadolu'daki parti örgütleri sevinçli. Elazığ il başkanı "Nefes aldık, nefes..." diyor. Necla Arat gibi, katı laikçi kesim ise Baykal'a tepkili. Dimyat'a pirince giderken eldeki bulgurdan da olabiliriz, diye düşünenler az değil. CHP kendi seçmenin bir bölümünü kaybedecek diye endişelenenler var.

Baykal, risk almış durumda. İki açıdan. Birincisi, kendi seçmeni ve parti teşkilatlarını ikna edebilecek mi? Son grup toplantısında İstanbul il başkanını ve ilçe başkanlarını en öne oturtup onlara teşekkür etmesi, destek için sesini yükseltip alkışlarla teyit almaya çalışması bunun göstergesi. Nitekim Önder Sav ve Mustafa Özyürek gibi düşünenler Baykal'ı hiç alkışlamadılar. İkinci risk, bu açılıma rağmen 29 Mart'taki mahalli seçimlerde CHP başarısız olursa Baykal'ın koltuğu, bundan öncekilerden farklı şiddette sarsılabilir. CHP'de artçı sarsıntılar, yeni gelişmelerin tetikçisi olabilir.

Baykal samimi olmasa bile, sadece o rozet takma fotoğrafı bile Türkiye'de toplumsal mutabakat adına önemlidir. Siyaseti; inançlar, yaşam tarzları ve kılık kıyafet üzerinden gittikçe gerilen bir alan olmaktan kurtarmak lazım. Onun için Baykal'ın yaklaşımı önemsenmeli ve desteklenmelidir. Ben buşekilde gibi düşünenlerdenim. Bütün tereddütlere, şüphelere, eleştirilere rağmen Sayın Baykal'a destek verilmelidir. Şunu hemen belirteyim ki, sağ ya da muhafazakâr kesimde -oran olarak az olsalar da- şöyle bir yaklaşım var: "Baykal'ın çıkışı desteklenmelidir" demek, "CHP'ye oy verilmelidir" demektir... Bu insafsız bir yargı olur. Sağ olsun Sayın Başbakan da meseleyi bizler gibi değerlendirdi. "Eğer asil bir hareketse, asil bir çıkışta bunu yapanları kutluyorum" dedi. "Bu gelişmeler güzel şeyler" dedi. "Sayın Baykal, olumsuz çıkışlara karşı dik durmalıdır" dedi.

Daha da önemlisi Sayın Erdoğan'ın şu tespitiydi: "Bu duruş böyle devam ederse, inanın ülkenin birçok sorunu da çok daha çabuk çözülür." İşte konunun en önemli tarafı burasıdır.

Siyaset bizde Cumhuriyet'in kurulduğu yıllardan beri, hatta İttihat Terakki'ye kadar götürelim, yüz yıldır bir kavga alanıdır. Husumetler, bazı dönemlerde suikastlara, darbelere kadar gitmiştir. Unutmayalım bu ülkede, siyasetin kavga zeminini kullanan darbeciler eliyle başbakan, bakanlar asılmıştır. Darbecilerin en büyük mazereti, "görüyorsunuz, siyasetçiler durmadan kavga ediyor, bir türlü anlaşıyorlar, vatani kurtarmak bize düşüyor..." olmuştur.

Sayın Başbakan, AK Parti hakkındaki son kapatma davasının anlattığı gerçeği de, bugün en iyi anlayanlardan biridir. CHP ile inatlaştıkça, bu ülkede kutuplaşma bitmeyecektir. CHP'siz bir toplumsal mutabakat asla sağlanamaz. Çünkü CHP sadece bir parti değildir. Bir zihniyetin temsilcisidir. Yüzde 20'lerdeki oy oranı da önemli değildir. İşte size buz gibi gerçek: 411 milletvekili anayasa değişikliği yapsa bile CHP'nin götürmesiyle Anayasa Mahkemesi'nin on üyesinin dediği olmaktadır. Kemiyet Meclis'te olabilir, ama keyfiyet CHP'dedir.

Siyaset, gerçeklerin doğru okunmasıyla yapılır. CHP'ye teslim olmayalım. Onun "uzlaşma" adına dayattıklarına esir düşmeyelim. Demokrasinin itibarını ve halkın verdiği oyun onurunu koruyalım. Ama CHP'ye rağmen

uzlaşma olamayacağı gerçeğini de hatırdan çıkarmayalım.

Başörtülü ve çarşafli hanımların yakasına CHP rozeti takılabilmesinin anlattığı, fotoğraftan öte bir şeydir. Hoşgörü ve uzlaşmaya açılan kapıların, tahminlerimizin ötesinde bir değeri olduğuna inanıyorum...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Demek ki Ergenekon, her yere konmuş..

Hüseyin Gülerce 2008.11.28

Ergenekon davasında, belki de bütün tutuklama dalgalarından daha önemli bir gelişme var.

İfadeleriyle, davanın en önemli ismi haline gelen Tuncay Güney'in, devletin Milli İstihbarat Teşkilatı'yla (MİT) ilişkisinin belgelenmesi, artık geri dönülmez bir yolda olduğunun, sağır sultana bile duyurulmasıdır. Bundan böyle davayı görmezden gelmeye çabalayanlar, unutturmanın derdinde olanlar, küçümseyenler, alay edenler, "Ergenekon, her yere kon" diye sulandırmaya çalışanlar, hatta ve hatta Ergenekon'un avukatlığına soyunanlar için sonun başlangıcına gelinmiştir.

Sabah gazetesinin çarşamba günü manşetten verdiği habere göre; Tuncay Güney, İPEK kod adıyla MİT'in Türkiye-İran Masası'na bağlı olarak görev yapıyordu. Ancak sonradan MİT, Tuncay Güney'i JİTEM ve Ergenekon'un içine sızdırdı. Güney, polisteki sorgusunda deşifre olunca, MİT tarafından ABD'ye gönderildi. MİT'te 1990'lı yıllarda genç bir gazeteci kimliğiyle, Ortadoğu'daki liderlerle yüz yüze görüşmeler de yapan Güney'in 1992 yılında görevi değiştirildi. JİTEM ve Ergenekon'a sızma görevi verilen Güney, ilk kez bu tarihte albay rütbesiyle Ağrı'da görev yapan Veli Küçük ile tanıştı. 1996-97 yıllarında Susurluk skandalı sırasında MİT için önemli bir bilgi kaynağı olan Güney'in kimliği MİT'in 7.2.1997 tarih ve 10.251.01.011(IST00736) sayılı belgesinde ortaya çıkıyor.

Sabah'ın bu haberi üzerine MİT'ten birkaç saat sonra yapılan açıklamada şu ifadeler kullanıldı: "Haberde yer alan belge teşkilatımıza aittir. Tuncay Güney o dönem itibarıyla şüpheli faaliyetlerinden dolayı dikkatimizi çeken ve üzerinde çalışma yapılan bir şahıstır. Bu bağlamda Tuncay Güney kayıtlı bir haber kaynağımız değildir. Kuruluş ve işleyişi tartışmalı olan Kontr Terör Merkezi, sorumlularıyla birlikte 1997 yılında kuruluş şemasından çıkarılmıştır."

Haber ve MİT'in açıklaması, Ergenekon davasının asıl şimdi başladığını anlatıyor. Demek MİT'in hali de içler acısıdır. En az iki sebepten. Birincisi Tuncay Güney sayesinde Ergenekon hakkında devletin istihbarat örgütünün olan bitenlerden bilgisi ve ilgisi vardır. Fakat hükümet sorumluluğu taşıyanlar bundan haberdar edilmemektedir. Darbeleri bildiği halde MİT'in, bağlı olduğu Başbakanlık'a hiçbir zaman haber vermediğini burada hatırlayalım. MİT'in hali içler acısıdır, çünkü açıklamadan da anlaşılacağı üzere devlet içinde devletçikler vardır. Yetkiyi, gücü eline geçirenler kanun tanımamakta, "devlet benim" demektedir. Kontr Terör Merkezi'nin kuruluş ve işleyişinin "tartışmalı" olması ne demektir? Bu dairenin başındaki Mehmet Eymür'ün bugün adres gösterilmesinin anlamı nedir?

Ergenekon davası bir daha belirtelim ki, siyasî bir dava değildir. Bu dava, öne sürülen zanlıları ile değil, asıl; devlet içinde hukuk dışına çıkan yapılanmaların milletimize, geleceğimize ve bizzat devletimize verdiği zararların, bundan böyle önlenmesi adına, adaletin tecelli etmesi gereken bir davadır. Hayati organları çürümeye ve yozlaşmaya başlamış, ana damarları faili meçhul cinayetlerle, yazarlarına, akademisyenlerine, silahlı kuvvetler mensuplarına yönelik suikastlarla tıkanmış bir devletin, felç olmasını mı seyretmeliyiz? Ergenekon davası, onurlu, namuslu, hukukun üstünlüğü ile güçlenmiş devleti özleyenlere bir fırsat veriyor.

Ergenekon çeteleri, provokasyonlarla, verdikleri taşeronluk hizmeti ile bu devleti, bu milleti güçsüz bırakmak isteyenlere darbelerin zeminini hazırlıyor.

Bu dava, Türkiye'nin istikbalini aydınlatma davasıdır. Ergenekon türü kanser hücreleri devlet bünyesini kemirirken Türkiye demokratikleşemez. Hukuk dışına kim çıkmışsa, kimin elinde kan varsa, onların yakasına yapışılmazsa bu Türkiye'ye, geleceğimize ihanettir.

MİT'teki sorumlular kimse, silahlı kuvvetler içinde kimler bu işlere bulaşmışsa, üniversitelerde, yargıda, medyada, iş dünyasında kimler çetelerle birlikteyse, adaletin gücünü onlara göstermeliyiz. Ergenekon nerelere konmuşsa o yerlerdeki herkes hesap vermelidir. Herkes...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

29 Mart: AK Parti için seçimden de öte...

Hüseyin Gülerce 2008.12.04

Adayların belirlenmeye başladığı şu günlerde, bir soru öne çıkıyor: AK Parti'nin geleceği, 29 Mart yerel seçimlerinden ne ölçüde etkilenir?

Bu sorunun cevabını ararken, AK Parti'yle ilgili temel meseleyi yeniden hatırlayalım. Bu parti, bürokratik vesayet sistemine karşı, sivilleşmeyi, özgürlüklerin genişlemesini, kanun devleti yerine hukuk devleti özlemini, demokratikleşmeyi işaret ettiği için iktidar oldu. Askerî bürokrasinin temsil ettiği ve yönlendirdiği vesayetçi yapı, kendinden başka iktidar gücüne tahammüllü olmadığı için, AK Parti iktidarı daha en başta meşru sayılmadı. Yüksek yargıdan, üniversitelerden, medyadan ve uluslararası sermayenin temsilcisi iş dünyasından estirilen rüzgârlar, hep gayri meşruluğu fısıldadı. Bu fısıltılar zaman zaman kulakları sağır eden bir koronun bildik resmî ideoloji konserlerine dönüştü. Bir cumhurbaşkanlığı seçim krizinden sonra, AK Parti'nin ikinci defa seçim kazanması ve eşi başörtülü bir cumhurbaşkanının Çankaya'ya çıkması, vesayetçi hakim azınlık tarafından bir hesaplaşma olarak görüldü. Ve daha da bilendiler.

Ancak, AK Parti'nin Parlamento çoğunluğu karşısında yapabileceği fazla bir şey yoktu. Daha önce Adalet Partisi ile Anavatan Partisi'ne başarıyla uygulanan içten parçalama metodu sökmüyordu. Denemeler yapıldı mı? Potansiyel liderlere kuryeler gönderildi mi? Bu soruların cevapları, belki de ileride tarihe bir not olarak kayda geçebilir.

Parti bünyesinde bir operasyon yapılamayınca, bütün dünyayı hayrette bırakan bir hamle ile kapatılma davası gündeme geldi. Akıl alacak gibi değildi. Görülmüş şey değildi. İktidar partisi, seçim dışında bir yol ile alaşağı edilecekti. "Hadi canım sen de, hiç öyle şey mi olur?" derken olan oldu. İnce bir hesapla AK Parti kapatılmayı hak etmiş gibi cezalandırıldı. "Kapatılması, ülkeye istikrar ve ekonomi açısından büyük zarar verir." denilerek, sistem ihsanda bulundu. Ama "Laiklik karşıtı eylemlerin odağı olduğunu ilan ediyoruz." demeyi de ihmal etmeden...

Verilen mesaj açıktı: İstedığımız an ikinci bir dava ile işinizi bitiririz...

Şimdi önümüzde bir yerel seçim var. Vesayetçi yapı, partiyi içeriden bölemedi. Ağır yaraladı ama partiyi kapatmadı. 29 Mart yerel seçimleri, onlara ilk defa "meşru" bir fırsat sunuyor. AK Parti, yerel seçimlerde başarısız olursa bunu, yeni ve topyekûn bir saldırı için fırsat bilecekler. Şu anda fırtınadan önceki sessizlik var.

Demek ki, önümüzdeki seçimler AK Parti için hayati önemde. Hiçbir yerde aday belirlemede hata yapma lüksleri yok.

Temel ile Dursun'un fıkrasını hatırlayalım. İkisi de idam sehpasında. Temel'e son arzusu soruluyor. "Annemle görüşmek istiyorum." diyor. Dursun'a dönüyorlar: "Senin son arzun nedir?" Dursun, hiç tereddüt etmiyor: "Temel, annesiyle görüşmesin..." Muhalefet partileri, pek çok yerde kendi adaylarının kazanma ihtimali yoksa, AK Parti adayının kazanmaması için birlikte hareket edebilirler. Çünkü AK Parti'nin başarısız olması ancak, önümüzdeki dönemde siyasette taşları yerinden oynatabilir. CHP için de, DTP için de bu seçimler çok ciddi gelişmelere kapı aralayacaktır. Ama daha da önemlisi AK Parti'nin, kapatma davasının ardından milli iradede yeni bir destek alması, güven tazelemesidir.

Bu güven tazeleme, AK Parti'ye, demokrasi ve değişim adına destek olmuş çevrelere de yönelik olmalıdır. Zira bu çevrelerin desteği en az seçmen desteği kadar değerlidir.

Önemli bir unsur da ekonomik krizin, seçim sonuçlarına tesir gücüdür. Elektrik faturalarındaki artış bile seçmenin "vefa"sını ortadan kaldıracaktır. Seçime daha 4 ay var. Ve şu anda anketlerin gösterdiği gibi en yüksek oran, kararsızların oranıdır.

Bürokratik vesayetın direnci, buna karşılık toplumun değişim ve demokrasi talebindeki kararlılık mahalli seçimlere daha farklı bir mesaj yüklüyor.

29 Mart, AK Parti için, seçimden de öte bir anlam taşıyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

CHP'de neler oluyor?

Hüseyin Gülerce 2008.12.05

Çarşafli, başörtülü, türbanlı bayanlara parti rozeti takılmasının ardından, Baykal'ın "tek parti zihniyeti"ni eleştirmesi, CHP ile ilgili tartışmaları başka bir zemine taşıdı.

CHP içindeki "laikçi kesim" bir şaşkınlık içinde. Daha çarşaf hamlesi hazmedilememiş iken, tek parti döneminin uygulamasının, hem de zihniyet olarak hedef tahtasına konulması, neden bu kesimi rahatsız ediyor?

Herkes, her fikir tartışılabilir de tek parti dönemi ve zihniyeti neden tartışılmaz? 1930'ların, 40'ların üzerinden 70-80 sene geçmiş. Her insan, çağının çocuğudur. Atatürk de, İsmet İnönü de yaşadıkları zamanın çocuklarıydı. Bir cihan harbinden çıkmış, bugünkü Türkiye'nin on katı toprak kaybedilmiş. Bir neslin travma yaşadığı yıllar. Üstelik ikinci bir cihan harbinin mayalandığı yıllar. Avrupa'da faşizm güçlenirken, Rusya komünizm ile etrafına tehditler savuruyor. O gün çevremiz hep demokratik ülkelerle çevriliydi de, Atatürk ve İnönü demokrasiden yan mı çiziyordu?

Tek parti dönemi; evet, içinde halkın olmadığı fakat halk adına bir partinin -adı da Halk Partisi- totaliter bir sistemle ülkeyi yönettiği yılların adıydı. Valiler aynı zamanda CHP'nin il başkanlarıydı. O dönem masaya yatırıldığında bugün hiçbir demokrat o dönemi ve o dönemin zihniyetini savunamaz.

Baykal'ı eleştirenler "bu, reddi mirastır" diye hop oturup hop kalkıyor. Bu zihniyet mirasını savunmak, aslında akıl dışı bir şey. Pekiyi, rahatsızlığın sebebi nedir?

Bunun izahı zor değil. Canan Arıman gibiler tek parti zihniyetinin devamını isterler. Çünkü kendi "doğru"ları tek "doğru"dur. Yanılmaları asla mümkün değildir. Halk cahildir, göbeğini kaşıyan adamdır ve bidon kafalıdır. Böyle olduğu, AK Parti'yi % 47 oyla iktidara getirmesinden bellidir. Eğer tek parti zihniyeti eleştirilirse CHP'nin misyonu biter. Cumhuriyet sahipsiz kalır. Bu durumda CHP'nin varlığının anlamı kalmaz.

İşte Baykal, bu tabuyu yıkıyor. CHP'yi dogmalardan kurtarmanın kapısını aralıyor. CHP'de demokrasinin temellerine doğru bir yürüyüşü başlatıyor.

Partiler demokratikleşmeden Türkiye demokratikleşemez. CHP demokratikleşmeden ise hiç demokratikleşemez.

Baykal'ın hamlesi hayırlı bir hamledir. Bu yolda giderse halkla buluşur. Kim halk dışında halka rağmen siyaset yapmaya kalkmışsa gayri meşru yola girmiştir. CHP, demokratik meşruiyet yolunda doğru bir adım atıyor.

Bunun tek riski zamanlamasıdır. Bir mahalli seçim öncesinde bu tarihî adım şu riski taşıyor: Eğer CHP seçimlerde başarılı olamazsa fatura Baykal'a çıkarılacak ve "çarşafılılara rozet takarsan tek parti zihniyetine karşı çıkarsan olacağı buydu..." denilecektir.

Ben pek çok kimse gibi Baykal'ın bu yeni adımlarını destekliyorum. Zira Türkiye'de siyasetin en büyük zaafı bir gerilim ve çatışma zemininde yapılmasıdır.

Adeta siyaset değil kavga yapılıyor. Demokrasinin mayası diyalog, hoşgörü ve uzlaşma bizim ülkemizdeki siyaset zeminlerine bir türlü gelmiyor.

Anormal bir durum bu. Baykal'ın hamleleri, aradığımız beklediğimiz normalleşmeye büyük faydalar sağlayabilir. Sayın Başbakan da buna işaret etti. Bu zihniyet değişikliği ile Türkiye'nin pek çok temel probleminin halli için yeni fırsatlar doğabileceğini söyledi.

Tek parti zihniyetine tavır koymakla CHP kendisine yıllardır zarar veren "devlet partisi" olma ayrıcalığından kurtulacaktır. CHP+bürokrasi=iktidar formülü tarihe karışacaktır. CHP'nin önü açılacaktır. Klasik anamuhalefet, adam gibi muhalefete dönüşecek ve CHP o zaman ciddi ciddi iktidar alternatifi olabilecektir.

CHP ile halk, daha doğrusu CHP ile halkın değerleri arasındaki duvarların yıkılması söz konusu. Berlin Duvarı yıkıldı kötü mü oldu?

Tek parti zihniyetinin reddi demokratik laikliğe ve demokratik zihniyete sahip çıkmaya dönüşürse, CHP de kazanır, Türkiye de...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon davası seçimlerden önemlidir...

Hüseyin Gülerce 2008.12.12

Başta bizim gazetemiz olmak üzere medyanın bir bölümü Ergenekon davasını önemsiyor. Fakat medyanın tesir bakımından önemli bir bölümü ve CHP, alenen Ergenekon çetesinin avukatlığına soyunuyor.

Elbirlik, davaya karşı kayıtsız, hafife alma, çarpıtma ve sulandırma gayreti içerisinde. Hani yapabilseler görmezden gelecek, unutturacak, hatta bu davanın adaletle sonuçlanmasını engelleyecekler.

Bu çevreler, Ergenekon davasından neden bu kadar rahatsız oluyorlar? Ortada yüzyıllık bir mücadele var. Millet iradesinden ve milletin değerlerinden güç alanlarla, millete rağmen, milletin demokratik iradesine rağmen gücü elinde bulunduranların mücadelesidir bu. Başka bir ifadeyle bürokratik vesayetın devamından yana olanlarla, çağı doğru okuyup hukukun üstünlüğünden ve demokrasiden yana olanların mücadelesi...

Sözünü ettiğimiz ve derinlerde, yan yana, omuz omuza olan çevrelerin Ergenekon davasından rahatsızlığı, bu mücadeleden yenik ayrılma endişesidir. Düşününüz, yüzlerinde tebessüm, toplum içinde ayrıcalıklı konumlar ve hümanist maskelerle dolaşma devri bitecek. Bir anda insan içine çıkamaz hale gelmek, yüzdeki bütün makyajların erimesi ve acımasız çirkin suratların orta yerde bakakalması... Asırlık ezberlerin bozulması, kavram kargaşasının sona ermesi...

Ergenekon davası, bu yüzyıllık mücadelede bir tarihî kavşaktır. Yakın tarihimizin en önemli olayıdır. Bir karar anıdır. Onun için Ergenekon çetesinin ne olduğunu mahkeme sürecinin sonunda ortaya çıkarabilmek, Türkiye'nin geleceği ile ilgilidir. Bu ülkede adaletten yana, millettten yana, hukukun üstünlüğünden, ileri demokrasiden yana herkes cesur olmak zorundadır. Ergenekon çetesi, darbe yapmak için değil, darbeye zemin hazırlamak için kurulmuş bir cinayet örgütüdür. Uluslararası dış bağlantıları vardır. Devlet içinde bağlantıları vardır. Devletin kurumları tarafından himaye görmüş, kollanmış ve palazlandırılmıştır. Devletin varlığını tehdit eden, Türkiye'nin hür ve refah içinde kalkınmasının önüne konmuş bir tuzağın adıdır. Çürümüşlüğü ve kokuşmuşluğun, bütün gözlelere batacak hale gelmesinin adıdır. Çetelerin ideolojisi olmaz ama onları taşeron olarak kullananların bir zihniyeti, ideolojisi vardır. Ergenekon çetesinin arkasındaki yapının zihniyeti, fikriyatı bize ait değildir. Bizimle ilgisi yoktur. Müslümanlık yerine Şamanlık, öz değerlerimize bağlılık yerine kine, nefrete dayalı ulusalcılık, bunların şiarıdır. Milletimizi asla sevmezler. Müslüman'dan nefret ederler. Toplantılarını "Türk Ortodoks Kilisesi"nde yapmalarının anlattığı bir şey olmalıdır.

Ergenekon davası nereye kadar gider bilemem. Devlet içindeki numaralı adamlar, onlarla birlikteki yan numaralı siviller, ne kadar direnç gösterirler onu da bilemem. Ama bildiğim bir şey var. Ergenekon davası bu ülkede özgürlük, adalet, hukukun üstünlüğü ve demokrasi isteyenlere bir fırsat veriyor. Cesur olabilirsek, riyakârlıkları bir kenara bırakırsak, ezberleri bozabilir, Türkiye'nin önünü açabiliriz. Ergenekon davası seçimlerden daha önemlidir. Seçme ve seçilmenin heyecanından daha fazla, bu dava, sahiplenme heyecanı, iradesi ve kararlılığı ister. Bu davaya en başta Meclis sahip çıkmalıdır. Değilse, milli iradenin temsilcileri bindikleri dalı keserler. Zira demokrasiyi, darbe zeminlerine kaydırma amaçlı bu cinayet örgütünün varlığı, gücü devam eder. Seçimler; sivilleri, kendilerini tatmin edecek koltuklarla buluşturmaktan başka anlam taşımaz. Bu ülke, eski hamam eski tas olmaktan kurtulamaz.

Ergenekon çetesinin gerçek "bir numara"sı falan yok. Varsa içli-dışlı bir heyet var. Yarın bir numara diye biri ortaya çıkarılsa, onu, yüz yıldır süren yabancılaşmanın, önümüzü kesmenin, mana köklerimizden koparılmak istenışimizin, dünyadan soyutlanmak istenışimizin suçlusu mu ilan edeceğiz? Numara peşinde koşmayı bırakalım. Asıl numara, demokrasinin engellenmesidir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kırmızı Kitap mı değişti?

Ergenekon davasında, tarihî dönüm noktaları diyebileceğimiz gelişmeler var. Yargıtay 9. Ceza Dairesi, Danıştay'a ve Cumhuriyet Gazetesi'ne yapılan saldırılarla ilgili Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi'nce verilen kararı oybirliğiyle bozdu.

Yargıtay, 'sanıkların mensubu bulundukları iddia edilen örgütün niteliği, atılı suçların vasfının belirlenmesi ve delillerin birlikte değerlendirilmesi yönünden İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi'ne açılan Ergenekon davası ile bu dava arasında hukukî ve fiilî irtibat bulunduğunun iddia edilmiş olması karşısında davaların birleştirilmesinde zorunluluk bulunduğu' işaret etti.

Şırnak Barosu, Tuncay Güney'in JİTEM tarafından 1990'lı yıllarda bölgede öldürülen pek çok kişinin asitle yakıldıktan sonra Silopi'de bulunan BOTAŞ tesislerine ve Cizre-Silopi güzergâhındaki bazı noktalarda açılan kuyulara gömüldüğü yönünde verdiği bilgilere ilişkin olarak Silopi Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulunmuştu. Başsavcılık, sözü edilen asit kuyularının açılmasına karar verdi.

25 Ağustos 2001'de Eyüp Mezarlığı'nda öldürülen Musevi asıllı işadamı Üzeyir Garih'in yakın dostu Doğan Kasadolu, Ergenekon soruşturmasını yürüten savcılardan Nihat Taşkın'a bir dilekçe yazdı. Dilekçesinde Garih'in damadının kendisine anlattıklarıyla ilgili şöyle dedi: "Damat Doron, 'Garih öldürüldüğünden çok kısa bir süre sonra bir polis otosunun evine gelerek 2 oğlundan bir tanesine kelepçe takılarak götürüldüğünü, daha sonradan yaptıkları görüşmelerde bu işin üzerine gidilirse cinayeti bu çocuğun işlediğini açıklayacaklarını' şahsıma doğrudan söylemiştir." Konuyla ilgili olarak Yeni Şafak Gazetesi'ne konuşan Doğan Kasadolu, kaçırıldığında 14 yaşında olan Üzeyir Garih'in torununun, fideye karşılığı bırakıldığını da iddia etti.

Yeni Şafak'ta Şaban Arslan'ın haberine göre, Üzeyir Garih'i öldürme suçunu üstlenen Yener Yermmez'in, Ergenekon davasının tutuklu sanıklarından Albay Fikri Karadağ'ın emrinde askerlik yaptığı ortaya çıktı. Yener Yermmez'in; Tuncay Güney'in, sahte evrakla cip satarken yakalandığı olayla ilgili soruşturmada adı geçen teğmen Murat Oğuz'un Hasdal Kışlası'ndaki biriminde çaycı olduğu anlaşıldı. Bitmedi... Radikal Gazetesi'nin önceki günkü haberine göre, Yener Yermmez, 45 gün önce avukatına kendi el yazısıyla bir not verdi. Yermmez notta, cinayetten sonra götürüldüğü Adli Tıp Kurumu'nda o sırada bu kurumda çalışan ve halen Ergenekon tutuklusunu olan Ümit Sayın'la görüştüğünü yazdı. Sayın'ın bu görüşmede, kendisine; 'cinayeti dinî amaçlarla işlediğini söylemesi' yönünde telkinde bulunduğunu öne sürdü.

Şimdi.. Ergenekon davasının bir numaralı sanığı Veli Küçük, "Ben sadece avcılar ve atıcılar derneğinin üyesiyim." diyor... "Defterime turşu tarifi yazmıştım, bu bile bomba yapımıyla ilgili belge olarak gazetelerde yer aldı." diyor. Ama ciddi bir laf da söylüyor: "Devletin komplo kuracağını hiç düşünmemiştim." diyor. Mesaj mı veriyor, yardım mı istiyor, tehdit mi ediyor, devletin komplo kurabildiğini itiraf mı ediyor henüz bilmiyoruz. Ama bu davada ciddi bir devlet duruşu var gibi. Davanın sıkıştığı noktada yeni belgeler, bilgiler ortaya çıkıyor.

Acaba, AK Parti döneminde Kırmızı Kitap mı değişti? Hani şu, hükümetler üstü ve geleceğimizi biçimlendirme iddiasındaki "Ulusal Güvenlik Siyaseti Belgesi" denilen kırmızı ciltli kitap... Değiştiyse, Veli Küçük, buna mı inanmak istemiyor?

Zaten Ergenekon davasının akıbetiyle ilgili iki görüş var. Ya bu davadan bir şey çıkmayacak -ki bu çok zayıf bir ihtimal artık- ya da devletin ortak aklı devreye giriyor ve Türkiye, demokratikleşmenin önündeki engelleri kaldıracak. Bu ise devletin, Türkiye'deki dindarlaşmayı bir tehdit olarak değil, makul çoğunluğun kendi değerlerini samimi olarak yaşamak istediğini kabul etme anlamına gelecek. Eğer öyle ise Prof. Nevzat Tarhan'ın dikkati çektiği konu kayda değer: CHP'deki çarşaf açılımı da değişen Kırmızı Kitap'la ilgili.

Ergenekon davasını hafife alanların, saptırmak isteyenlerin bir defa daha düşünmesi gerekiyor...

Özür, bir işe yararsa kıymetli olur...

Hüseyin Gülerce 2008.12.19

Bir grup aydın, bireysel bir kampanya açarak, "Ermeni kardeşlerimizden" özür diliyorlar. Kısa gerekçeleri de şöyle: "1915'te Osmanlı Ermenilerinin maruz kaldığı Büyük Felâket'e duyarsız kalınmasını, bunun inkâr edilmesini vicdanım kabul etmiyor.

Bu adaletsizliği reddediyor, kendi payıma Ermeni kardeşlerimin duygu ve acılarını paylaşıyor, onlardan özür diliyorum."

Önce şunu söyleyeyim. "Ermeni kardeşlerimiz"den benim hiç rahatsızlığım yok. Evet, onlar bizim insan kardeşlerimiz. Biz önce insanız. Bu kampanyaya çok sert tepkiler gösterenler var. Tepkileri hakaret boyutuna taşıyanlar ise gerçekten ayıp ediyorlar.

Bizim ülkemizde maalesef demokratik terbiye yok. Çoğumuz itibarıyla sadece kendimize demokratız. Aykırı hiçbir ses, fikirlerimize hiçbir itiraz istemiyoruz. Adam gibi tartışmayı da bilmiyoruz.

Kampanyada imzası olan aydınların bazılarıyla arkadaşız. Onların demokrat duruşlarını hep takdir ettim. 28 Şubat sürecinde demokrasi, fikir ve ifade hürriyeti, özgürlüklerin korunması ve geliştirilmesi adına yapılan ortak mücadelenin, Türkiye'nin demokratikleşmesi adına ne kadar değerli olduğunun da idraki içerisindeyim. Öncelikle, Ermeni kardeşlerden özür dileme kampanyası, demokrat cephede bir zaaf oluşturmamalıdır. Çünkü malûm çevreler, milliyetçi duyguları istismar ederek şimdiden bir karşı saldırı başlattılar.

Kampanyaya gelince... Evvela bu kampanya kişisel bir kampanyadır. İster katılırsınız, ister katılmazsınız. Katılanları; "işbirlikçiler, gördünüz mü kimlerin adamı oldukları ortaya çıktı" türünden karalamalar, hele hele vatan hainliği suçlamaları, kin ve nefret siyasetinin tezahürüdür. Ne kadar iyi niyetli olursa olsun, bu kampanya, zamanlama açısından eleştirilebilecek bir kampanyadır. Bende, Türkiye ile Ermenistan arasındaki meselelerin çözümüne bir fayda sağlamayacağı kanaati var. Sayın Cumhurbaşkanı'nın milli maç vesilesiyle yaptığı Erivan ziyaretinin ardından doğan olumlu havayı bozabileceğini bile söyleyebilirim. Zira bu meselenin çözümünde kamuoyu desteği çok önemlidir. Aydın arkadaşlar, tam da olumlu bir hava doğmuşken, "nereden çıktı bu Ermenilerden özür dileme kardeşim, sen dilersen dile biz özür dilemiyoruz" tepkilerinin öne çıkmasına vesile oldular. Yani kaş yapayım derken göz çıkarma gibi bir zemine kaydık.

Kampanyada imzası olan aydınlar, Birinci Cihan Harbi'nde Ermeni çetelerinin Ruslarla işbirliği yaparak on binlerce Müslüman'ın, Türk'ün, Kürt'ün katledildiğini inkâr etmiyorlar. O zaman vicdanen ve ahlaken, iki olay birlikte anılıp; "Tarihte böyle zulümler, haksızlıklar olmuştur. İnsan olarak bunların hepsinden acı çekiyoruz. Karşılıklı olarak bu acıları paylaşıyor, karşılıklı olarak özür dilenmesini doğru buluyoruz" dense, daha doğru olmaz mıydı? Farklı düşünen aydınların da bu imza kampanyasına katılmasına imkân tanınsaydı, daha isabetli davranılmış olmaz mıydı? Üzerinde düşünülmesi gereken bir eleştiri de hatırlatmalıyım: "Kamuoyu, büyük çoğunluk itibarıyla ortak hissiyat gösterdiği alanlarda bu aydınların hiç tepkisini duymuyor, görmüyor. Neden, Doğu Anadolu'da Ermeni katliamlarını hiç telin etmiyorlar? Balkan faciasından hiç söz etmiyorlar?"

Bence bu kampanyada, bir üslûp hatası, bir derdini tam anlatamama ve bu yüzden yok yere pek çok insanı da günaha sokma yanlığı var. Hırant Dink ailesinden ben de özür diliyorum. Varlık Vergisi'yle, 6-7 Eylül 1955'teki devlet komploları ile gayrimüslimlere zulmedilmesini asla tasvip etmiyorum. Başka zulümleri de, dünyadaki

bütün zulümleri de, vicdanımı yaralayan, beni insanlığımdan utandıran facialar olarak asla tasvip etmiyorum. Ama gelecek önemli. Vicdanımdaki özürleri, çözüm adına bir itici güç olarak değerlendirebilmem önemli.

Özür erdemli bir davranıştır. Aydınların özür dilemesi daha anlamlı, değerli bir davranıştır. Ama o özür, çözümü kolaylaştırmalı, çözüm adına bir işe yaramalıdır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gönüllüler hareketi, iç barışın teminatıdır

Hüseyin Gülerce 2008.12.20

Türkiye'de laiklik ekseninde var olan ciddi kutuplaşma ve gerilim, toplumsal barışın önündeki en büyük engellerden biridir. Bu durum, demokrasinin en önemli unsuru, hoşgörü, diyalog ve uzlaşmanın da önünü tıkkıyor.

Adına ister "mahalle baskısı" densin, ister farklılıkların çatışması densin, bu önemli problemi yöneticiler ve toplum bazında çözmek zorundayız. Bu konuda bilimsel araştırmaların yol göstericiliğine de hava kadar, su kadar ihtiyacımız var. Bu vesileyle Prof. Dr. Binnaz Toprak başkanlığında, George Soros'un kurucusu olduğu Açık Toplum Enstitüsü ve Boğaziçi Üniversitesi'nin desteğiyle gerçekleşen son bir araştırmadan bahsetmek istiyorum. "Türkiye'de Farklı Olmak: Din ve Muhafazakârlık Ekseninde Ötekileştirilenler" başlıklı rapor, bazı medya organlarınca maalesef amacından saptırılarak takdim edildi. "Ürküten rapor", "İşte mahalle baskısının kanıtı" denilerek ve sanki bir fırsat doğmuş gibi 'Gülen Hareketi'ne saldırı malzemesi yapılmak istendi.

Hâlbuki bu tür araştırmalar, tartışmaya açılır ve çözüm adına sağlıklı bir yol bulunmaya gayret edilir. Kaldı ki, bu çalışmayı yapanların altını çizdiği hususlar var. 12 ile gidilmiş. Toplam 401 kişi ile görüşülmüş. Yani 70 milyonluk bir ülkede sadece 401 kişinin görüşüne başvurulmuş. Görüşülen kişiler ağırlıklı olarak, CHP il örgütlerinden, Atatürkçü Düşünce Derneği, Eğitim-Sen, Eğitim-İş üyelerinden, Pir Sultan Abdal, Hacı Bektaş-ı Veli derneklerinden, sol görüşlü bilinen yerel medya organlarından seçilmiş. Yine AK Parti'ye ve dindar insanlara muhalif olarak bilinen eczane, mimarlık bürosu, doktor muayenehanesi ve işyerlerine gidilmiş. Buna "amaçlı örneklem" deniyormuş.

Hâl böyle iken, bu araştırmanın sonuçları kesin bir hüküm olarak takdim edilebilir mi? Böyle bir araştırma tek başına esas alınarak genelleme yapılabilir mi?

Saha çalışması yapılırken, her ilde konuşulan hemen herkesten "Gülen cemaati" ile ilgili bilgiler gelince, planlamada olmadığı halde bu hareketle ilgili görüşmeler de araştırmaya dâhil edilmiş. Görüşülen muhalif kişilerin özellikle seçildiği zaten belirtiliyor. Münferit, düpedüz yalan ve maksatlı beyanlar, hakikatmiş gibi takdim edilebilir mi? Bu hareketin içindeki gençlerin flört etmelerinin ve evlere, karşı cinsten arkadaş getirmelerinin mümkün olmadığının söylenmesi ise çocuklarını korumak isteyen aileler için eleştiri adına bir anlam ifade etmez.

Araştırmanın değerlendirilmesinde de zaten şöyle deniyor: "Anadolu'da birçok kentte eğitim ve iş dünyasında etkin bir konumda olan cemaatin açık bir baskı uyguladığı söylenemez. Görüştüğümüz pek çok kişi, cemaate dâhil olmanın, faaliyetlere katılmanın ya da cemaatten ayrılmanın zora dayanmadığını belirttiler."

Bir hususun da yeri gelmişken bir daha belirtilmesi gerekiyor. Sayın Fethullah Gülen bir cemaat lideri değildir. Çünkü ismiyle anılan bir cemaati kabul etmemektedir. Anadolu'nun ve Trakya'nın hemen her il ve ilçesinde, onun tavsiye ettiği sivil toplum anlayışını benimseyen, yardımlaşmanın, eğitimin, diyalogun, hoşgörünün, ülkemizde iç barış adına hayati değerde olduğuna inanan gönüllü insanlar var. Yanlış olan, bu insanları, tek bir merkezden yönetilen, otur deyince oturan, kalk denilince kalkan, bir teşkilat şemasına göre çalışan bir örgüt gibi görmektir. Hâlbuki bu insanlar iç barışın, hoşgörünün, bir arada yaşamanın bugün en büyük teminatıdır.

Sayın Gülen'in fikirleri, tavsiyeleri gizli saklı değildir. Bu gönüllü harekete gizlilik, örgüt görüntüsü vermek peşin hükümlerle hareket etmektir.

Hepimiz iyi niyetle Türkiye'deki kutuplaşmalara, gerilime çözüm arıyorsak bunun yolu tek: Herkesin konumuna saygılı olmak, bireyi öne çıkartmak, hoşgörüyü hâkim kılmak, uzlaşma kültürünü ve demokrasi terbiyesini geliştirmek. Peşin hükümler, düşmanca yaklaşımlar, karşılıklı güvensizlik ve vehimler; çözüm arıyor gibi yapıp, bildiğimizi okumaktan başka anlam taşımaz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

110 ülkeden tek bir şikâyet gelmiş mi?

Hüseyin Gülerce 2008.12.25

"Din ve Muhafazakârlık Ekseninde Ötekileştirilenler" başlıklı araştırmayı tartışmaya devam ediyoruz. Türkiye'de bir kutuplaşma olduğunu kimse inkâr edemez.

Yanlış ve tehlikeli olan, bu kutuplaşmanın derinleştirilmesi, yangına benzin dökülmesidir. Hiç geriye gitmeye gerek yok. Bu ülkede, yüzde 47 oy almış iktidar partisi, "laiklik karşıtı eylemlerin odağı oldun" gerekçesiyle cezalandırıldı. Anayasa Mahkemesi'nde 6'ya 5 bir kararla, adeta esir alındı. Bu bile kutuplaşmanın, esas olarak nereden kaynaklandığı konusunda bir fikir vermiyor mu? Yönetici elitler, sırf kendilerinin istedikleri iktidar olmadığı için, her iki kişiden birini potansiyel suçlu ilan ederse, o toplumda zorla, inatla bir kutuplaşma icat edilmiş olur. Azınlıkları ötekileştirilenlerin örneği tarihte boldur, ama çoğunluğun ötekileştirildiğinin örneği sadece bizde var.

Bir yandan "yüzde 99'u Müslüman bir ülkeyiz" deyip, bir yandan "bütün dünyada dine dönüş var, bizim toplumumuzda da dindarlık artıyor" deyip, öte yandan; "Selamünaleyküm yaygınlaşıyor, umreye gidenler çoğalıyor, üniversiteli gençlerin evlerine karşı cinsten arkadaş getirmeleri engelleniyor" dersiniz, tabii ki bu, yaşadığınız topluma karşı saygısızlık olur. Hem de büyük bir haksızlık...

70 milyonluk bir toplumda sert mizaçlı, anlayışsız, kaba, hoşgörüsüz, hemen parlayan, karşısındakini dinlemeye tahammüllü olmayan yüz binlerce insan bulabilirsiniz. CHP Genel Başkanı Sayın Baykal, Antalya'da önünü kesip, kendisine çıkan bayanlara ne dedi? "Sevecen olun, düşmanlık beslemeyin..." Sağda solda, Sünnilerin Alevilerin içinde, Türklerin Kürtlerin arasında, aydınların, milletvekillerinin, yazarların, yayın yönetmenlerinin, üniversite profesörlerinin, yüksek yargı mensuplarının -daha fazla saymayayım- içinde, "sevecen olun, düşmanlık beslemeyin" diyeceğiniz pek çok insan vardır. Şimdi bunu biliyorken, sanki keşfediyormuş gibi, adına da bilimsel bir proje diyerek ve 401 kişiyle konuşarak, yalanları dolanları da aktararak, yangını bilvesile daha körüklemenin makul, kabul edilebilir bir izahı var mı? Yapılan, bilime, bu topluma büyük bir haksızlık değil mi?

Böyle bir haksızlık "Gülen cemaati" denilerek, bu toplumda gerçekten hoşgörünün, yardımlaşmanın, uzlaşmanın, diyalogun adresi olmuş insanlara karşı da yapılmak isteniyor. Araştırmada, "Cemaatin, büyük

kentlerdeki kanaat önderleri ve medya kurumları tarafından benimsenen 'demokrat ve ılımlı' tavrı, yerini taşralı muhafazakâr ve ayrımcı kişiliklere bırakıyor gözükmekte. Bu kişilerin taşradaki faaliyetlerinin Anadolu kentlerinde zaten mevcut olan baskıcı muhafazakârlığı daha da derinleştirdiği kanısındayız." deniliyor.

Bir araştırma, özellikle dindarlardan baskı gördüğünü söyleyen, kin ve öfke ile dolu insanlar seçilerek yapıldı da, böyle hükümler çıkarılabilir mi? "Gözükmekte.. kanısındayız..." lâfları, bilimsel hükümlerin ifadesi midir?

Gülen cemaati denilen gönüllüler hareketi, bugün bütün dünyada eğitim ve diyalog faaliyetleri ile biliniyor. Medeniyetler ittifakı ve evrensel barış adına olumlu bulunuyor, önemseniyor, benimseniyor ve destekleniyor. Amerika'da, Avrupa'da, Afrika'da, Avustralya'da, Vietnam'da, Türk cumhuriyetlerinde, 110 ülkede "dünya acaba yeni bir bahara mı uyanıyor?" ümit ve heyecanını aşılayan bir hareketten söz ediyoruz. Üstelik Türkçemiz bir dünya dili haline getiriliyor.

Velev ki fitratı gereği yanlış yapan üç beş insan olsun. Koskoca, tertemiz, örnek bir hareketi karalama adına bunları öne çıkartmak iyi niyetle bağdaşır mı? Milyonlardan bahsediyoruz. Bakınız, bu insanlar bütün illerde, ilçelerde varlar, 110 ülkede faaliyet gösteriyorlar. Bu 110 ülkeden hangi birinde bunlardan bir şikâyet gelmiş? İnsaf edilsin Türkiye'de böylesine yaygın, geniş bir hareketin içinden -Allah'ın lütfuyla- kötü örnekler çıkmaması yeterli bir madalya değil mi?

Kendisini dünyaya anlatabilenlerin, içeride karşılaştıkları anlayışsızlıkların sona ereceği günler gelmedi mi? Biraz insaf...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Açık mektuba cevap

Hüseyin Gülerce 2008.12.26

Hürriyet Gazetesi yazarı Cüneyt Ülsever, dünkü yazısında, "Gülen Cemaati'ne açık mektup" başlığı ile iki konuda eleştiride bulunuyor. Sayın Ülsever benim arkadaşım.

Samimiyetini biliyorum. İyi niyetle yapılmış eleştirilere de cevap verilmesi gerektiğine inanıyorum.

Eleştirileri kısaca şöyle:

"1) Zaman Gazetesi, son yıllarda adeta iktidarın resmi gazetesi gibi bir görüntü vermektedir.

2) TSK'nın aleyhine kullanılmak üzere bazı belgelerin, bilgilerin, resimlerin dış ülkelere getirtildiği ve bunların basına, Emniyet'teki Güleni grup tarafından servis edildiği şayiası/dedikodusu çok değişik kesimlerde dillendirilmektedir.

Ben bunlardan hareketle Gülen Cemaati hakkında yanlış genellemeler yapıldığını veya çamur atmak için yalanlar uydurulduğunu düşünüyorum, ama bazı insanların akli karışmış vaziyette."

Ben sözcü değilim, ama kendimce iki gerekçeden dolayı eleştirilere cevap vermek ihtiyacı duyuyorum. Birincisi, kendimi bu hareketin içinde görüyorum. Bu dönemde, isabetli, faydalı, verimli, Türkiye'yi ve dünyayı doğru okuma adına benim mantık, idrak ve anlayışına, fitratıma uygun bir hareket olarak da Gülen hareketini görüyorum.

İkincisi ben Zaman Gazetesi'nin bir mensubuyum. Geçmiş yıllarda bu gazetede yöneticilik de yaptım. Gazeteme gelen eleştirileri de cevaplamak ihtiyacı hissediyorum.

Zaman Gazetesi, AK Parti iktidarının sözcüsü müdür? Buna evet demek haksızlık ve insafsızlık olur. Zaman, Anadolu'da en çok okunan gazetedir. 40 civarındaki ilde, diğer gazetelerin toplamından fazla satmaktadır. 6-7 il hariç, bütün illerde tirajı en yüksek gazetedir. Yani Anadolu'da kamuoyunu etkileyen birinci gazete Zaman'dır. Bunu bilenler, özellikle siyasiler, Zaman'ın hep yanlarında olmasını, görünmesini isterler. Yıllardan beri bundan muzdaribiz. DYP kazanır, Zaman'dan bilinir. DSP kazanır, Zaman'dan bilinir. Falan kaybeder, Zaman'dan bilinir.

Zaman, AK Parti'nin değil, demokratikleşmenin, hukukun üstünlüğünün, özgürlüklerin sözcüsü oldu ve olacak. Şu AK Parti iktidarı döneminde neler yaşanmadı ki... 27 Nisan e-muhtırasından tutun Cumhurbaşkanlığı seçimine, CHP'nin, başka kurumların temsilcisi gibi hareket edip Anayasa Mahkemesi'yle sanki ortak hareket ediyormuş fotoğrafına kadar, akıl almaz pek çok yanlış yapıldı. Zaman da durması gereken doğru yerde durdu. Şimdi bu, AK Parti sözcülüğü mü? Alın Ergenekon davasını. CHP, avukatlığına soyundu. Medyanın belli bir bölümü, "bu siyasî bir dava, AK Parti, muhaliflerini sindiriyor" dedi. Biz ise "asrın davası" diyerek, devlet içindeki hukuk dışı yapılanmaların temizlenmesini ve demokratikleşmenin önünün açılmasını savunduk. Olduk, AK Parti sözcüsü... CHP çarşaf açılımıyla çoğulcu demokrasiye vurgu yaptığında da en büyük destek Zaman'dan geldi. Hangi demokratik açılım Zaman'dan destek görmedi ki?

Zaman, kimsenin sözcüsü değil. Bütün partiler, bizim insanımızın partileri ve biz hepsine eşit yakınlıktayız.

Dış ülkelerden gelen bazı belgelerin "Emniyet'teki Güleni" gruba verilerek, bazı medya organlarına servis edilmesi iddialarına gelince.

Önce şunu söylemek istiyorum. Gülen hareketinin en büyük vasfı; yabancı güçlere değil, milletimize yaslanmasıdır. Bu hareket, iddia ediyorum, bu ülkenin en bağımsız hareketidir. Değerlerimiz asıldır, özümüz asıldır, millet evlatlarının himmetleri asıldır. Bu hareket; insan haklarının, vatanseverliğin, gerçek milliyetçiliğin, milletimizin, dinimizin onurunu korumayı, birinci erdem kabul ediyor. Hiçbir fiyata satın alınamayacak bir karakter ortaya konuyor.

Yabancıyla, ülkemiz, milletimiz, devletimiz aleyhine işbirliği yapan, en büyük alçak, en büyük şerefsizdir.

Bir de şunu söyleyeyim. Devlet kurumlarının mensupları arasında dürüstçe, yiğitçe vazifesini yapan insanları, "Gülençiler" olarak niteleyenler var. Bunlar, oyunları bozulduğu, tekerlerine çomak sokulduğu için rahatsız olanlar... Bunlar, her taşın altından "Güleni" çıkarıp, hedef şaşırtmak isteyenler... Bunlar, Türkiye'nin dirilme ve yükselme davasını mecrasından saptırmak isteyenler... Kafaları karıştırmak isteyenler de onlar. Ama başaramayacaklar...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Biz de Tâlut gibi sabır istiyoruz...

Hüseyin Gülerce 2009.01.01

Yeni bir yıla, bizi insanlığımızdan utandıran katliam görüntüleri ile giriyoruz. İsrail, bütün dünyanın gözleri önünde masumları, bebekleri katlediyor.

Bu vahşetin mazereti yok. Hamas da füze atıyormuş da, İsrail'in terörle mücadele hakkı varmış da, bunu en iyi Türkiye anlarmış da... 400'den fazla sivilin ölümünü, binden fazla yaralının acılarını dindirir, unutturur mu bu izahlar?

İnsanlıktan, barıştan, hoşgöründen, uzlaşmadan bahsedilen bir dünyada, medeniyetler çatışması yerine, medeniyetler ittifakının arandığı bir dünyada İsrail nasıl bu kadar acımasız, vurdumduymaz olabilir? Ne Birleşmiş Milletler'in varlığı bir şey ifade ediyor, ne insanlığın yaralanan toplu vicdanı İsrail'e ve destekçisi ABD'ye bir şey anlatıyor...

Bir seçim öncesinde İsrail'de bütün partiler Filistinli kanının akmasını istiyor. "Ne kadar masum kanı akarsa, o kadar çok oy alırız"ın hesabı yapılıyor. Kan üzerinden iktidar olmak düşüncesi, kimi insanlığından utanır hale getirmez ki? Bu kan, döner ABD'yi ve İsrail'i yönetenleri tutmaz mı? Mazlumların ahı ne zaman yerde kalmış? Tarihe bakınız, zulüm ebedi değildir.

İsrail'in ve onu sınırsız himaye eden ABD yönetiminin yaptığı yanlış eninde sonunda görülecektir. Ortadoğu'da barış olmadığı sürece, Filistinlilerin geleceği teminat altına alınmadığı sürece, İsrail'in de geleceği yoktur. Filistinliler güvende olmadığı sürece, İsrail de güvende olamaz. ABD yöneticileri de biliyor ki, küresel terörü en fazla tahrik eden unsur, İsrail'in Filistinlilere uyguladığı zulümdür. Medeniyetler çatışmasını da en fazla tahrik eden, İsrail'in ABD destekli saldırgan politikalarıdır. Bir yandan küresel terörü İslam coğrafyasında önleme adına işgaller, çatışmalar, bir yandan da o terörü tahrik eden İsrail'e destek çıkmalar... Bu ne yaman çelişki.

İsrail bugün devlet terörü uygulayan bir ülke olarak anılıyor. Pekiyi, İsrail nasıl durdurulacak? İsrail sadece ABD'yi dinler. Bush yönetimi ise hiç oralı değil. Tam tersine göz yumuyor, cesaret veriyor ve İsrail'in saldırılarını sonuna kadar destekliyor. 20 Ocak'ta görevi devralacak Obama şimdiden İsrail politikalarına teslim olmaya zorlanıyor. Ne yapılabilir?

İnsanlık, üzerindeki ölü toprağını atmalıdır. BM, AB, İslam Konferansı Örgütü, Arap Birliği, insan hakları dernekleri ayağa kalkmalıdır. Hayvanlar için gösterilen tepkiler, bebekler, masum çocuklar için de gösterilmelidir. "O başka, bu başka", "ne alâkası var" denmesin; büyük felaketleri hazmedemeyen vicdanlar, İsrail için de harekete geçsin... Bugün herkesten vicdan genişliği bekliyoruz, istiyoruz.

Bizler bu tür felaketlerin önlenmesinin ve evrensel bir barışa kavuşmanın yolunun, ancak insanî çözümlerin birlikte aranmasından geçtiğine inananlarız. Kuvvetten başka yol bilmeyenlere, bu gerçeği ısrarla anlatmalıyız. Çatışmaların dışında, güce dayanan dayatmaların dışında da bir yol olduğunu bıkmadan, usanmadan tekrarlamalıyız. Sarsılmamalıyız, umutsuzluğa düşmemeliyiz. Gecenin karanlığı koyulaştıkça, şafağın daha yakın olduğunu hatırlayanlardan olmalıyız.

Çünkü güçlünün karşısında, onu alt edecek denk bir gücümüz yok. Gücümüz bugün sadece şefkat, merhamet ve adalet çağrısı yapan insanî duruşumuzda. İnsanlığın vicdanının yeniden uyanacağına olan inancımızda...

Bir de sabır istiyoruz Yarabbi... Câlût'un orduları ile karşılaştığında, Tâlût'un ordusuna gürül gürül yağdırdığın sabırdan biz de istiyoruz... O Câlût ki, kavmi, İsrailoğulları'na saldırıp onları perişan etmiş; vatanlarından kovmuş, çoluk-çocuklarından ayrı koymuştu. Şimdi aynı zulüm Müslümanlara uygulanıyor. Onlar abluka altında tutuluyor. Aç, susuz, ilâçsız ve yardımsız, bizi Müslümanlığımızdan ve insanlığımızdan utandıran gözlerle bizlerden yardım istiyorlar.

Bize de gürül gürül sabır yağdır Yarabbi. Yağdır ki; dayanabilelim, tahammül gösterebilelim. Hasımlarımızın değişik komplolarına rağmen muhabbet ve sulh çizgimizi koruyabilelim. Durduğumuz yerin, konumumuzun hakkını verebilelim.

Gökçek kararı, büyük oyunu bozdu

Hüseyin Gülerce 2009.01.02

Sayın Başbakan, Ankara Büyükşehir Belediye başkan adaylığı için Melih Gökçek ismini nihayet açıkladı. Nihayet diyorum, çünkü bu karar çok geciktirildi. Bu gecikme hem AK Parti'yi hem de Melih Gökçek'i lüzumsuz yere yıprattı.

CHP'ye ve AK Parti muhaliflerine cesaret verdi. Hele medyadaki belli gruplar tam bir toplu saldırı fırsatı buldular.

Her şeye rağmen büyük bir yanıltan dönüldüğünü söyleyebiliriz. Sayın Erdoğan'ın; "Ankaralıların kalbinde yer edinen belediye başkanımız" ve "Melih kardeşimiz" ifadeleri, gönül almaya yönelik samimi ifadelerdi. Böylece, AK Parti içine, Erdoğan-Gökçek ayrılığı fitnessini sokmaya çalışanlar hedeflerine ulaşamadılar. Ancak herkesin merak ettiği bir soruya da cevap arayalım. Melih Gökçek kararı neden geciktirildi? Gökçek, üç dönemdir Ankara'nın belediye başkanı ve çok başarılı. Sayın Başbakan'ın da ifadesiyle Ankara'yı bir dünya başkenti yaptı. Ancak siyasetin cilvesi budur. Başarılı da olsanız, aynı partinin, hatta aynı davanın adamı da olsanız çekememezlikler, ters düşmeler, siyasetin hırs ve atmosferi, daha büyük beklentiler, aynı yolun yolcusu insanları bile karşı karşıya getirir.

Bundan önceki dönemde de Gökçek'in adaylığına parti içinden karşı çıkanlar vardı. Fakat bu sefer partide ağırlığı büyük olan insanlar 6 aydan beri organize bir şekilde tavır koydular. Başbakan'ı çok zorladılar. Gökçek'in aleyhine her fırsatta konuştular. Partinin kapatma davasının görüldüğü günlerde günahını aldılar. Bu, daha önce görülmemiş bir dirençti. AK Parti'nin geleceği ile ilgili uzun vadeli hesaplar da kanaatimce devreye girdi. Başbakan, bütün bunlara rağmen Gökçek ismini çizmedi. "Başbakan, Gökçek'e karşıydı" iddiası, bir dedikodudan ibaretti. Erdoğan'a da, Gökçek'e de, temelde AK Parti iktidarına karşı olan muhalif cephenin fitnessiydi. Kararın gecikmesinin temel sebebi, Başbakan'ın, parti içindeki karşıt görüştekileri ikna etme çabasıydı. Onun için anket çalışmalarını ısrarla önlerine getirdi. İktidarın ve partinin geleceğinin tehlikeye atılmasının yanlışlığını sabırla gösterdi.

Sayın Gökçek, benim 40 yıllık arkadaşım. Şimdi onun büyük bir erdem göstererek, bütün bu olan bitenleri ve kendisini üzenleri dert etmeyeceğini, tam tersine yeni bir kucaklama ile partisini Ankara'da, bir kardeşlik ve birlik havası içerisine sokacağını biliyorum. Bu hava, 29 Mart seçimlerinde AK Parti'nin Türkiye genelindeki çalışmalarına da yansiyacaktır. Bir bakıma yaşanan bu sıkıntılı 15 gün, onu daha da olgunlaştıracaktır. Yeni dönemde, yeni bir Melih Gökçek göreceğimizi söyleyebilirim.

Artık Melih Gökçek adaydır. Bu karar, AK Parti'yle ilgili büyük oyunu da bozmuş oldu. Oyun şuydu: Yerel seçimlerde AK Parti'yi Ankara'da başarısız kılıp, tıpkı ANAP'ın yaşadığı gibi bir geri çekilme ve çöküş sürecini başlatmak... Hukuk dışı yollarla yapamadıklarını, yerel seçim fırsatını kullanarak yapmak...

Bunun için İstanbul'da yapılan bir toplantıdan söz ediliyor. Önce Karayalçın'ın adaylığında ittifak edilip, sonra bu, Baykal'a kabul ettirilmiş ve DSP'nin de Ankara'da aday çıkartmaması temin edilmiş. O toplantıda medya patronları da bulunmuş olmalı. Çünkü birden Melih Gökçek'e karşı toplu saldırıya geçildi. Sonra AK Parti dışındaki partilerin adaylarını parlatmaya başladılar. Gökçek'in karşısına dikmek istedikleri AK Partili adaylara da ekranları açtılar.

İşte Gökçek'in adaylığı bu oyunu bozdu. Fakat AK Parti iktidarını ilk günden beri hazmedemeyenler asla pes etmeyeceklerdir. Önümüzdeki üç ay boyunca, bu oyunun değişik sahneleriyle karşımıza çıkacaklardır. Daha önce de ifade ettim, mahallî seçimler, AK Parti için seçimden de öte bir anlam taşıyor. AK Parti'nin sendelemesi isteniyor. Hafif yere düşse, üzerine çullanmaya hazır mevzilenmiş gruplar, güç merkezleri var. Hele şu Ergenekon davası... Birileri bunu hiç hazmedemiyor. Demokratikleşmeyi, Türkiye'nin AB üyeliğini hiç istemiyorlar.

29 Mart'taki seçimlere asıl bu açıdan bakılmalı...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gazze'nin cennet çocukları

Hüseyin Gülerce 2009.01.08

Gazze'nin masum bebekleri, küçücük çocukları. Günlerdir sizin cennet fotoğraflarınıza bakıyoruz. Bakamıyoruz, bakar gibi yapıyoruz. Yüreğimiz, yüreklerimiz daralıyor.

Daralıyor, sıkışıyor, bitiyoruz. O dağınık saçlarınız. Ecel rüzgârında dalgalanır gibi. Ne güzel saçlarınız var sizin. Ne de güzel, yaşar gibi bakan donuk gözleriniz. Anlamaya çalışıyorum, bize neler anlatıyor, neler fısıldıyorsunuz.

Yüzleriniz ne güzel. Ölümün izleri tutunamaz mı sizin yanaklarınızda?

Siz nasıl bakıyorsunuz öyle? Ne diyorsunuz katılmış, katran sürünmüş, pas tutmuş vicdanlara? Zalimin bombalarına, mermilerine en büyük cevap siz misiniz?

Anneleriniz size doyamadan, babalarınız doya doya koklayamadan, nasıl da kayıp gittiniz ellerinden, ellerimizden. Giderken, bütün dünyanın çocuklarını sorulara boğdunuz. Sizin masum yüzlerinize bakarken evde annelerine, babalarına sorup durdular: Çocuklar neden ölüyor anne? Çocukları neden öldürüyorlar?

Cevap veremedi kimse. Boğazlara bir düğüm atıldı. Ne diyecektik? Ne demeliydik?

Ben o güzel yüzlerinize önce cesaret edip, bakamadım. Toplayamadım kendimi. Sonra dayanamadım. Bak dedim, onlar cennet yüzleri. Bir de dağınık saçlarınıza takıldım. Ne güzelmiş şehit bebeklerin saçları. Okşamak isterdim. Cennetten kokular sürünmüştür şimdi onlara diye koklamak isterdim. Yüzüm olur muydu? Elim gider miydi? Suçluyuz hepimiz...

Sonra teselli aradım. Cennette Peygamberimiz okşayacak o saçları, o masum başları. Peygamber şefkati dedim. Düşündüm sonra, Kasım'ı, Abdullah'ı, İbrahim'i okşar gibi okşayacak Gazze'nin cennet çocuklarını. Kim bilir nasıl da oyunlar oynardı, Peygamberim, tutarak ellerinizden. Size elleriyle yemişler verirdi, sizinle yarış ederdi kim bilir. Cennet çocukları, nasıl da özenirlerdi size kim bilir. Sorarlardı sizi, bunlar da kim? Kim böyle İnsanlığın İftihar Tablosu'na arkadaş olanlar? Siz cevap mı verirdiniz: Biz Gazze'nin çocuklarıyız. Yan yanaydı küçücük kefenlere sarılı bedenlerimiz. El eleydik, sıra sıraydık, ellerdeydik, havalardaydık. Doğrudan geldik biz buraya... Sizin orada bahçeleriniz mi olurdu; adını Gazze mi koyarlardı?

Siz cennetin kapısında annelerinizi babalarınızı almadan gitmez misiniz? Bizi de bekleyin... Bizi de işaret edin...

O masum yüzleriniz, o sıra sıra cennet kundaklarına sarılmış halinizle siz, bize bütün hayatı sorgulatan bakışlarınızla siz, boşuna ölmüş olamazsınız. Anladıklarımızdan, daha büyüktür anlattıklarınız. Siz kurumuş çöllere can veren rahmet damlaları gibi, yüreklerle şefkat, merhamet yağıdırıyorsunuz. Siz, bilseniz ne çok taşlaşmış kalbi çözdünüz, erittiniz. Siz, "sadece ben" diyen insanlara, yüreği hatırlattınız. Kanayan bedenlerinizle, vicdanları kanattınız. Kurumuş nice göz pınarına yaş yürüdü, bakarken o bakılamaz gözlerinize... Siz buğday tohumu gibi hatta ondan da öte, bir düşünce toprağın bağrına milyon dirildiniz. Bizi insanlığımıza dirilttiniz.

Eğer ihtiyar dünyamız bir bahar daha yaşayacaksa, taşlaşmış kalplerle gelmez o bahar. Merhamet, şefkat, vicdan gelmeli önce. İnsan dirilecekse, insaniyet dirilmeli önce. Demek size düştü, sizin masumiyetinize düştü bu görev.

Size o zalim, o merhametsiz, o kalpsiz adamlar, kadınlar nasıl da kıyıyorlar. Nasıl da utanmıyorlar.. korkmuyorlar.. pişman olmuyorlar... Siz, Gazze'nin cennet çocukları, siz onları teşhir ettiniz. Onlara destek verenleri teşhir ettiniz. İnsan hakları, hayvan hakları diyenlerin suskunluğunu, ortadan kayboluşlarını teşhir ettiniz. Nasıl da yakalandılar, masum bakışlarınızda... Bu kadarını ummayan, bu kadarını düşünemeyen, "medeniyet, demokrasi, insan hakları falan filan var artık, böyle vahşetler Nazilerin döneminde kaldı artık" diyenlere, en anlatılamazı anlattınız.

Gazze'nin cennet çocukları, kararan vicdanları sarstınız. Dünyaya dalan Müslümanlara, mümin olma şuuru hatırlattınız. Dağınık saçlarınız ve yaşıyormuş gibi bakan gözleriniz, on günde ne çok şey anlattı bize... Eminim, ahınız, kalmaz düştüğünüz yerde...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon'da darbeli matkap paniği...

Hüseyin Gülerce 2009.01.09

Ergenekon davasındaki son tutuklamalar kimi çevrelerde paniğe sebep oldu. Bu son dalga diğerlerinden daha derin. Tsunami gibi bir şey. Neden bu tutuklamalar ve Ergenekon davası, birilerini rahatsız ediyor? O birilerinin ortak özelliğini hatırlayınca, sorunun cevabı da kendiliğinden geliyor.

Rahatsız olanların hepsi, Türkiye'yi, millet iradesinin vermediği yetkilerle ve CHP'nin tek parti zihniyetinden beslenen totaliter bir anlayışla yönetmek isteyenler. Bu yüzden hepsi hukuk dışında, hepsi demokrasi dışı yollardan, yerlerden, odaklardan medet umuyorlar. Ama yavuz hırsız ev sahibini bastırır misali, halkın seçtikleri için meşruiyet tartışması başlatıyorlar. Menderes'e bunu yaptılar... Özal'a bunu yaptılar... Erdoğan'a bunu yapıyorlar... Hukuk dışına çıktıkları için hep suçüstü yakalanıyorlar. Askerî darbelerle davetiye çıkarırken öyle, 28 Şubatlara goygoyculuk yaparken öyle, e-muhtıralara sarılıp sarmalanırken öyle... Yargıç ve rektör cübbeleriyle yürürken öyle, koskoca YÖK başkanı ve İstanbul Üniversitesi rektörü "Ordu Göreve" pankartları altında boy gösterirken öyle... Meclis'e cumhurbaşkanı seçtirmemek için sıkılmadan "hukuk adına", "Anayasa adına" deyip 367 ucubesine sarılırken öyle... CHP, sandıktan umudunu kesip, yenilen pehlivanın güreşe doymaması misali hep o güç odaklarına mesaj gönderirken, Anayasa Mahkemesi'nin kapılarını aşındırırken öyle... Ama bir pişkinlik, bir pişkinlik... Sanki hep bunlar doğru, hep bunlar asıl, hep bunlar haklı... Zeytinyağı gibi hep suyun üstünde, hep suyun üstünde... Bunlara ben artık millet iradesi ve hukukun üstünlüğü karşısında, darbelerden

medet umdukları için "darbeli matkap" diyeceğim. Hukuku delmeye çalışan darbeli matkap.. seçmen iradesini delmeye çalışan darbeli matkap... Özgürlükleri, fikir ve ifade hürriyetini yok etmeye çalışan darbeli matkap...

Darbeli matkap yine iş başında. Hem de fena paniklemiş olarak... Siz anladınız mı, CHP'li üç milletvekilinin, eski YÖK Başkanı Gürüz'ün evi aranırken kapıya dayanmalarını? Savcının talimatıyla emniyet güçleri arama yapıyor, sizin işiniz ne orada? Sonra da yargı bağımsızlığı öyle mi?

Hâlâ yargı mensubu olan Yargıçlar ve Savcılar Birliği başkanının gırtlığına kadar siyasetin içine batmış vaziyetteyken evi aranan Kanadoğlu'nun arkasında koruma gibi durmasının, bu kabadayılığın izahı ne? Kime gözdağı veriyorsun? Dalan'ın vakfı aranırken Cumhuriyet Gazetesi yazarı Hikmet Çetinkaya neden koşturup geliyor, eli ayağına dolanmış vaziyette? Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne başkanlık yapmış Sayın Cindoruk'un şu sözlerine ne demeli: "Türk Silahlı Kuvvetleri dâhil bazı kurumları fazla rahatsız etmemek gerekir. Ne olur darbelere olanak sağlayacak duygusal ve matematiksel birtakım hareketlere girişmeyin..."

Hâsılı, panikteki darbeli matkap yine siyasetçisinden medya mensubuna, siyasete bulaşmış yargıçlarından majestelerinin akademi mensuplarına kadar görev başında. Yine Silahlı Kuvvetler tahrik ediliyor. "Hâlâ susacak mısınız? Üzerinize düşeni yapmayacak mısınız?" diye ağır bir baskı ve tahrik ortamı var. Hâlbuki Ergenekon davasının mesajı ortada. Bir dönem, NATO üyesi ülkelerde CIA parası ve ABD-İngiltere projesi olarak, komünizmin yayılmasına karşı kurulmuş ve Avrupa'da "Gladyo" olarak anılan bir yapı vardı. Sovyet sisteminin dağılmasından sonra "harç bitti inşaata paydos" dendi. Gücün şehvetine kapılanlar, tasfiye olmayı kabullenemediler. Durumdan vazife çıkardılar. Türkiye'yi derinlerde zaten yöneten resmî ideoloji sahiplerinin, bürokratik vesayet uygulayıcılarının arayıp da bulamadığı yeni bir fırsattı bu. Darbeler aleni olduğu için yıprananlar, Ergenekon eldivenini aleni giydiler.

Şimdi insanımız demokrasi istiyor. Hukukun üstünlüğünü istiyor. Herkesin hesap verebilmesini istiyor. "Biz lââyus'eliz. Bize hesap ve soru sorulamaz. Bizim evimiz aranamaz. Biz sorgulanamayız." diyenler işte bundan rahatsız.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İtibara bak, hizaya gel...

Hüseyin Gülerce 2009.01.15

Ankara'nın toprağı kazıldıkça silah çıkıyor. Yeraltından çıkartılan silahlarla Ergenekon davası da yeni bir zemine kayıyor. Gözleri açılmayanların gözleri açılıyor, davayı sulandırmak, ya da magazinleştirip hafife almak isteyenlerin kolu kanadı kırılıyor. Artık mızrak o kirli, yağlı çuvala sığmıyor. Çuval delik deşik...

Gölbaşı'nda ilk bulunan silahlar, İbrahim Şahin'in krokisinde işaretli oldukları için hemen malûm bir koro tarafından hafife alındılar. Dediler ki: "Çünkü Susurlukçunun krokisinden silah çıkmasından normal ne var?" Ertesi gün muvazzaf yarbayın krokisinden de bir cephanelik çıkınca suspus oldular. Muvazzaf subay.. yarbay.. evinde, krokisindeki yerlerde silahlar, mermiler, bombalar... Sahi bunun anlattığı nedir? Pişkinliğin, gayri ciddiliğin, sorumsuzluğun da bir sınırı var değil mi? Bunlarda yok... Sınır mınır yok bunlarda.

Son bir müdafaa hattı kurdular: "Tamam olabilir de.. bu Ergenekon örgütünde Susurlukçularla, mafyalarla, çetelerle şu şu saygın isimlerin, Cumhuriyet'in aydınlık yüzlerinin işi ne? Aynı kirli çuvala koyamazsınız onları..." Konulursa ne olur, demeyelim.

İtalya örneğini hatırlayalım. İtalya'da Gladyo adında aynen bizde olduğu gibi devlet içinde yuvalanmış, devletliler tarafından korunmuş, kollanmış, kullanılmış çetenin tasfiyesinde hiç saygın maygın demeden kimleri tutukladılar ve mahkûm ettiler, hatırlayalım. Bir defa beyin takımı olarak P2 Mason Locası çıktı. Bütün masonlar zaten saygın isimlerdir, öyle değil mi? Sonra 30 general, bir eski başbakan, 4 bakan, istihbarat örgütü şefleri, gazete ve TV editörleri, medya patronları, işadamları, bankerler, 19 yüksek yargı mensubu ve 58 profesör... Hepsi itibarlı, hepsi İtalya'nın güzide ve mümtaz evlatları... Yine ünlü Corriere della Sera Gazetesi'nin genel yayın yönetmeni ve grubun patronu da örgütün üyeleri arasında çıktı. İtalya'da örgütle bağlantılı tam 900 kişi tutuklandı. Terör örgütünün başında, istihbarat şefi ile birlikte 10 yıl ceza alan İçişleri Bakanı Jose Barrionuevo vardı. Sosyalist Parti Genel Başkanı ve eski Başbakan Bettino Craxi çetenin lideri olarak tespit edildi ve 12 eski bakan ve milletvekili arkadaşıyla yargı önüne çıkarıldı. Craxi, mahkûm olduğunda Tunus'taydı ve İtalya'ya dönmedi.

Bizde ise henüz, derin ilişkilerdeki siyasetçi ve medya elemanlarına sıra gelmedi. Bir ülke kirlenince, siyasetçisi ve medyası temiz kalabilir mi? İş dünyası temiz kalabilir mi? Evet bütün renkler kirlendi, birinciliği Susurlukçulara veremezsiniz...

Şu itibar meselesini konuşalım biraz. Bu ülkede, bütün darbeleri itibarlı ve güçlü bürokratlar yaptı. Ülkenin seçilmiş başbakanını ve bakanlarını asarken, itibarları zirvedeydi. Başta CHP'nin saygın milli şefi, CHP yöneticileri, bütün itibarlı yüksek yargı mensupları, yayın yönetmenleri, köşe yazarları, iş dünyası, en itibarlı ordinaryüs profesörler, rektörler onlara destek verdi. Bütün saygınlıkları ile alkışladılar.

28 Şubat sürecinde 20 tane banka hortumlandı. Hepsi saygın patronlardı. Gazete patronları vardı aralarında, çok itibarlı... O patronların saygın yayın yönetmenleri, saygın bakanlarla iş tuttu. Soyguncularla birlikte olan saygın siyasetçiler, onların saygın bürokratları, kendi insanını tehlike sayarken soygunları görmeyen, duymayan saygın kurtarıcılar vardı. Hepsi vardılar ve hepsi çok saygındılar...

Saygınlığın üç ölçüsü vardır: Evrensel insanî değerlere samimiyetle bağlı olacaksın. Yani dürüst olacaksın, erdemli olacaksın, fikir ve ifade hürriyetinden, din ve vicdan özgürlüğünden, hukukun üstünlüğünden, herkesin hesap verebilmesinden yana olacaksın... Ait olduğun toplumun değerleri seni rahatsız etmeyecek ve kendi insanını düşman bellemeyeceksin. Millet iradesinin dışında hiçbir yere yaslanmayacaksın... Yani olağanüstü bir dönem gelir, daha da tahrik edersek askerler yine darbe yapar, bize de başbakanlık, bakanlık düşer diye çetelere avukatlık yapmayacaksın... Bunları milletin gözünün içine baka baka yapıp, sonra da zeytinyağı gibi suyun üstüne çıkmayacaksın.

İşte o zaman itibarlı olursunuz, benim güzel kardeşlerim...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Silahlı Kuvvetler'in Ergenekon'dan çıkışı

Hüseyin Gülerce 2009.01.16

Gelin bir gerçeğin üzerine cesaretle gidelim. Ergenekon davasının ana gövdesi, Silahlı Kuvvetler'in bünyesiyle ilgilidir. Tutuklananlar arasında; kuvvet ve ordu komutanlıkları yapmış emekli orgeneraller, tümgeneraller, tuğgeneraller, albaylar, binbaşılar, yüzbaşılar var. Halen görevde bulunan albaylar, yarbaylar, binbaşılar, teğmenler var. Krokilere bakılıp kazılan yerlerden çıkan silah ve mühimmat TSK'ya ait.

Bu davada, Silahlı Kuvvetler'i ilgilendiren dört konu var. Bir, darbe hazırlığı ile suçlanan emekli genelkurmay başkanları, kuvvet komutanları ve orgenerallerin varlığı. İki, darbeye zemin hazırlamak için cinayet ve teröre

bulaştıkları iddia edilen emekli ve muvazzaf subaylar. Üç, İşçi Partisi lideri Perinçek'in de organizasyon içinde olduğu iddia edilen sivillerden ve muvazzaf subaylardan oluşan "karargâh evleri" yapılanması. Dört, başta PKK olmak üzere, Hizbullah ve DHKP-C gibi terör örgütlerinin, Silahlı Kuvvetler içindeki illegal yapılar tarafından kurulup kullanıldığı iddiaları.

Bu durum, sadece Silahlı Kuvvetler'i ilgilendirmiyor. Zira Silahlı Kuvvetler, devletin en temel, en güçlü kurumlarının başında geliyor. Bizim milletimiz için bu gerçeğin daha derin anlamları var. İnanç değerlerimizde şehitliğin en büyük rütbe oluşu, bu kurumun "Peygamber Ocağı" olarak anılıp, askerimizin adının Mehmetçik konulması ve ordumuzun "milletin gözbebeği" diye anılması, bu derin manayı yüceltıyor. Hiçbir millet, devletsiz yapamaz. Hiçbir silahlı kuvvet, kendini çağa, teknolojik ve bilimsel seviyeye ve ülkenin imkânlarına göre en iyi şekilde yenilemeden, güçlenmeden ayakta kalamaz. Yani aklı başında hiçbir vatandaş, bu milletin evladı insan, Silahlı Kuvvetler'in yıpranmasını isteyemez. Koskoca bir kurumun zan altında tutulması, milleti ile olan bağlarının koparılmaya çalışılması, sahipsiz ve korunmasız bırakılması asla tasvip edilemez. Ama ortada da görmezden gelinemez, küçümsenemez, çözümü savsaklanamaz buz gibi bir gerçek var. Silahlı Kuvvetler bu görüntüden, içine düşürüldüğü zafiyetten kurtarılmalıdır.

Geçtiğimiz hafta içinde yaşananları hatırlayarak, Genelkurmay'ın bu noktada basiret ve teenni ile hareket ettiğini söyleyebiliriz. Adına 10. dalga denilen şok gözaltı ve tutuklamalardan sonra, bir muhtıra vermesi için Silahlı Kuvvetler çok tahrik edildi. "Asker daha ne duruyor?" dendi. "Onlar da mı Cumhuriyet'i sahiplenmekten artık vazgeçti?" dendi. Genelkurmay'daki 6 saatlik toplantıdan sonra Org. Başbuğ'un Başbakan ve Cumhurbaşkanı ile görüşmesi de onları kesmedi. CHP lideri Baykal; "köşesine oturup bekleyenlerden" bahsetti.

Emekli Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök, görevden ayrılalı üç yıl olmasına rağmen bazı çevrelerin hâlâ üzerine gelmelerini, 28 Şubat sürecindeki gibi bir yöntem izleyip hükümetle alenen kavga etmemiş olmasına bağlamıştı. (Radikal, 25 Aralık 2008) Şimdi aynı gerekçeyle Org. Başbuğ'un üzerine gidiliyor.

Silahlı Kuvvetler, meşru zeminde kalmakta ısrarlı görünüyor. Bu da gelinen hayatî kavşakta, ordumuzu yıpratmadan, hukuk dışındaki illegal yapıların bünyeden atılması ve demokrasiden başka çözüm tanımama çizgisinde iradî bir duruşu ima ediyor. Silahlı Kuvvetler'de büyük bir zihniyet değişikliğinin ifadesi olarak, Sayın Hilmi Özkök'ün, Radikal'de Murat Yetkin'e söylediklerini bir daha hatırlayalım: "Benim tarzım farklı oldu. Ben ulusun bütün dinamiklerinin harekete geçmesinin ve yapılacak işin, yapması gerekenler tarafından yapılmasının daha doğru olacağını değerlendirerek hareket ettim. Demokrasinin erdemine, onun zor, ama çok güvenli bir yol olduğuna daima inandım."

Bu ifade tekrar tekrar okunmalıdır. Silahlı Kuvvetler komuta kademesine bu zihniyet hâkim olduktan sonra ordumuz, bünyesindeki örgütlerden kurtularak güçlenir, demokrasimiz güçlenir, Türkiye de güçlenir...

NOT: Tuncay Güney'in ifadelerinde adım geçiyor. 23.10 2008 tarihli yazımda cevap vermiştim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Obama: Demokrasiye ve umutlara dönüş

Hüseyin Gülerce 2009.01.22

ABD'nin 44. Başkanı artık bir siyah. Bu, Amerikan halkının demokratik olgunluğunun bir göstergesidir. Dün esir ettiklerine, horladıklarına, itip kaktıklarına, ikinci sınıf insan muamelesi yaptıklarına Beyaz Saray'ın kapılarını açabildiler.

Beyaz Saray'da bir siyah, demokrasinin ilerleyişi adına da yeni bir aşamayı işaret ediyor. ABD yönetiminin de, Bush'un yanlış politikalarından sonra doğruyu arama tercihi... Barac Hussein Obama ismi etrafında bütün dünyada aynı anda bir sempati oluşması, ABD'nin sarsılan itibarını onarma adına da kuvvetli bir umut doğuruyor.

Obama, yeminden sonra yaptığı ilk konuşmada bir süper gücün başkanı gibi esip güremeyi tercih etmedi. Bush yönetiminde ayakları yerden kesilen ABD'nin, artık ayaklarının yere bastığının işaretlerini verdi. Konuşmasının başlığı bile anlamlıydı: "Özgürlüğün yeniden doğuşu"... Tam da Amerika'nın, savunduğu ilkeleri hatırlayarak kendini yenileme ihtiyacının ifadesi. Irak'ın işgali, ABD'nin savunduğu bütün ilkeleri sorgulatan bir yanıltı. ABD, inandırıcılığını kaybetmişti. İnsan haklarını, özgürlükleri, adaleti savunan Amerika büyük bir itibar erozyonuna uğradı. Bütün dünyada güvenilirliğini, saygınlığını kaybetti. ABD, sıradan bir ülke değildi. Tek süper gücün bu itibar ve güven kaybı, dünyada dengeleri yerinden oynatabilir, yeni savaşların, acıların kapılarını ardına kadar aralayabilirdi.

Obama şimdi bir kâbusun ardından gelen umut gibi hem kendi ülkesine, hem de dünyaya bir nefes aldırdı. Şüphesiz bu yorum, ihtiyatlı bir iyimserliğin sonucudur. İnsanlar ABD'yi, gücüne yakışır bir demokratik olgunlukta görmek istiyor. Başbakan Erdoğan'ın da işaret ettiği gibi, süper güçten beklenen; kimsesizlerin kimsesi olmaktır.

Barack Hussein Obama bu beklentiyle ilgili de mesajlar verdi. Gücün büyümesine kapılan, hakkı kuvvette gören Bush yönetiminden sonra, yeni ABD başkanının şu sözleri hem kendinden önceki yönetime ağır bir eleştiri, hem de derin bir ikaz anlamı taşıyor: "Kurucu atalarımız, salt gücümüzün bizi koruyamadığını anladılar. Gücümüzün sağduyulu kullanılmasıyla büyüdüğünü, güvenliğimizin devamının haklılığından kaynaklandığını, gücümüzün tevazu ve ihtiyatlı olmayla güçlendiğini biliyorlardı. Biz bu mirasın koruyucularıyız. Bir kez daha bu ilkelerin rehberliğinde devletler arasında daha fazla işbirliği ve mutabakat için daha çok çaba harcayarak yeni tehditlerle yüzleşebiliriz."

Irak'ı işgal ederken Amerika tevazuu unutmıştı. Birleşmiş Milletler'i unutmıştı. Danışmayı, işbirliğini, başkalarını dinlemeyi unutmıştı. "Ben işgal ediyorum, siz sonrasını düşünün" havasındaydı. Davası haklı değildi ve kazandığını zanneden ABD kaybetmişti.

Obama, süper gücün, bundan böyle davasının haklılığına bakacağını taahhüt ediyor. Biz de bunu kayda geçiriyoruz.

Obama, dünyanın değiştiğini söylüyor ve Amerika'nın da değişmesi gerektiğinin altını çiziyor. Erdem ve umut için yeni bir çağrı yapıyor. Çağrısında, asıl hukukun üstünlüğüne ve insan haklarının garanti altına alınmasına dair kuvvetli vurgu var. Bu ideallerin hâlâ dünyaya ışık tuttuğunu hatırlatıyor.

Obama, Amerika'nın yeniden yapılanmasından bahsediyor. Bu yapılanmada demokrasi, hukukun üstünlüğü ve özgürlükler esas unsurdur. Amerika, kurucu ideallerine dönüyor.

Medeniyetler ittifakı adına da bir umut tazelenmesidir bu.

Yeni Amerika, Türkiye'nin Avrupa Birliği üyeliğinde de itici bir güç, yeni bir moral kaynağı olacaktır. Türkiye'de demokratikleşme şimdi, Atlantik ötesinden esen rüzgârlarla daha da güç kazanacaktır.

Türkiye'nin önemini gören Batılı dünya, demokrasinin güçlenmesine daha cesur bir destek verecektir. Demokrasi dışı uygulamalar ve anti demokratik arayışlar artık daha sert tepki görecektir. Türkiye'de refahı, özgürlüğü, hukukun üstünlüğünü, din ve inanç özgürlüğünü savunanların cesareti artmıştır.

ABD'nin bir siyahı başkan seçebilmesi, demokrasiye ve umutlara dönüştür. Dileriz, Obama liderliğindeki ABD, esen iyimserlik havasını, doğan umutları boşa çıkarmaz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon'da 11. dalganın anlattığı nedir?

Hüseyin Gülerce 2009.01.23

Artık burada duracak diyenler oldu ama, Ergenekon dalgaları büyüyerek devam ediyor. 11. dalga, malî kaynaklara ve medya ayağına doğru işaretler de veriyor. Bu son dalgadan ne anlamak lazım? Benim anladığım kararlılıktır.

Onuncu dalgadan sonra Genelkurmay'ın devreye girdiği, hükümetle bir uzlaşmaya varıldığı, bundan böyle bu işin burada duracağı falan söylendi. İşin ucunun kendilerine gelme ihtimali olduğunu sezenler, bekledikleri teselliye kavuştuklarını düşünerek sevindiler. Buna kendilerini inandırdılar. On birinci dalga, hiç de öyle olmadığını, yargının kararlılığının devam ettiğini anlatıyor.

Ergenekon davası, gerçekten bir halat çekme yarışına döndü. Kâh bu davanın, asrın davası olarak demokrasinin önünü açacağını düşünenler ipe asılıyor, kâh bu davayı sulandırıp Susurluk gibi akamete uğratmak isteyenler ipe asılıyor. Öyle oluyor ki; bir taraf kaybediyor derken, karşı taraf yeniden bir hamle yapıyor. Mesela Ankara'da toprak altından silahlar çıkarılıyor, anti Ergenekoncular "ne var bunda, Susurluk silahları" deyip geçiştirmeye çalışıyorlar. Arkasından Yarbay'ın krokisinin gösterdiği silahlar çıkarılıyor, suspus oluyorlar. Onuncu dalgada Yalçın Küçük gözaltına alınınca "Delidir, ne yapsa yeridir, onu da mı tutukluyorsunuz?.." diyorlar. Kemal Gürüz - ki artık sapına kadar Amerikancı olduğunu öğrendik, ama helal olsun, nereye mesaj vereceğini biliyor- gözaltına alınıyor, "Koskoca YÖK başkanının kafasını bastırıyorlar, nerede insan hakları?.." diye ayağa kalkıyor. Eski MGK Genel Sekreteri gözaltına alınınca , "Bak Genelkurmay devreye girdi, hadi bakalım şimdi ne yapacaksınız?.." diye efelenmeler başlıyor. Bu defa da 11. dalga geliyor. Tam bir halat çekme oyunu. Ama son iki dalga ve yeni irtibatlar, Ergenekoncular takımının takatinin tükenmekte olduğunu iyice belli ediyor.

Bilhassa toprak altından çıkarılan silahlar. Bilhassa muvazzaf Yarbay Mustafa Dönmez'in krokisinden hareketle ele geçirilen silahlar. Bilhassa lav silahları ile onun ajandasında bulunan Başbakan Erdoğan'a yönelik suikast planının varlığı. Bilhassa İbrahim Şahin'in tutuklanmasından sonra infaz timlerinin, suikast timlerinin yurdun dört bir tarafında yakalanıyor olması. Bilhassa Silahlı Kuvvetler bünyesinde "Karargâh Evleri"nin varlığının ortaya çıkarılması. Genelkurmay'ın bu konuda çalışma yapmaya başlaması. Bilhassa faili meçhul cinayetlerle ilgili asit kuyularının, infaz kuyularının varlığına dair deliller.

Bilhassa Danıştay saldırısının Ergenekon terör örgütü (ETÖ) ile bağlantısının olabileceğinin kabulü. Bilhassa Üzeyir Garih cinayeti zanlısının Ergenekon davası ile ilgili ifade vermesi. Bilhassa KKTC ile Ergenekon bağlantısına dair yeni bilgilerin ortaya çıkması. Ergenekon sanığı ve Danıştay saldırısının azmettiricisi olarak yargılanan emekli Yüzbaşı Muzaffer Tekin ile Akın Birdal suikastı tetikçisi Semih Tufan Gülaltay'a KKTC vatandaşlığı verildiği gibi, Kıbrıs davasına katkı sağladıkları gerekçesiyle onur nişanı ile ödüllendirildiğinin

ortaya çıkması... Halat çekme yarışında ETÖ ve destekçilerinin eli giderek zayıflıyor. Yaptıkları her yeni hamle boşa çıkıyor. Savcı Öz'e son dalgadan sonra nasıl da saldırıldı. Hâlbuki Susurluk davasında, "Yok mu bizim ülkemizde de İtalya'daki gibi yiğit, cesur savcılar?.." diye ayağa kalkmışlardı. Çıkınca da insafsızca üzerine abandılar. "Esas duruşta Sabit Amca" 40 savcı istedi. Şu Barolar Birliği Başkanı'nın dediklerine bakar mısınız. Neymiş, beyefendi savcıyı tanımıyormuş. Görevden alınıp, yerine tanınan bir savcının atanmasını talep ediyormuşlar... Emriniz olur. Yargı bağımsızlığı adına başka bir arzunuz? Tanımak ne demek? Yani "YARSAV üyelerinin arasında ismi yok" demeye mi getiriyorsunuz?

11. dalganın anlattığı, evet kararlılıktır. Devletin ortak akli devrededir. Artık geriye dönüş yok. ETÖ'nün malî destekçileri, medyadaki ayakları, kalkanları, siyasetçi ve bürokrasi ayağı bunların hepsinin üzerine gidilecek. Eli cinayete, kana, teröre bulaşmış olanlar düşünsün...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Encümen-i Daniş'te masonlar var mı?

Hüseyin Gülerce 2009.01.29

Eski MGK Genel Sekreteri emekli Org. Tuncer Kılınç'a Encümen-i Daniş sorusu sorulmasaydı, bu konu hiç gündeme gelmeyecekti. Gördük ki, Encümen-i Daniş öyle sıradan bir sivil toplum örgütü falan değil. Üyeleri oldukça yaşlı ama Türkiye'nin ihtiyar heyeti ile karşı karşıya değiliz.

Tamam, oturup konuşmuşlar ama iş orada kalmamış, raporlar, mektuplar yazmışlar. Bunları cumhurbaşkanlarına, başbakanlara göndermişler. En önemlisi de, mesela 1994'te Cumhurbaşkanı Demirel'e gönderdikleri mektupta yazılanlar, üç sene sonra karşımıza aynen 28 Şubat kararları olarak çıkmış.

ETÖ ile Encümen-i Daniş arasında ne ilgi var? Bu topluluğun en önemli üyelerinden birinin, yani eski Genelkurmay Başkanı emekli Org. Hüseyin Kıvrıkoğlu'nun adı, o çok merak edilen "1 Numara" olarak geçiyor. ETÖ davasının en önemli sanıklarından İP lideri Doğu Perinçek önceki gün "1 numara İsmail Hakkı Karadayı değil, Hüseyin Kıvrıkoğlu'dur." deyiverdi. Hedef mi saptırıyor, tehdit mi ediyor, mesaj mı veriyor anlaşılamadı. Tam da onun böyle konuştuğu gün, Kıvrıkoğlu, Genelkurmay Başkanı Org. İlker Başbuğ'u ziyaret etti.

Karadayı ve Kıvrıkoğlu'nun, sanki suç kendilerine de bulaşmış tavrı ile Veli Küçük için, "o adamı tanımam", "Cumhuriyet Gazetesi'nin hisse devrinde demek benim adımlı kullanmış." demeleri kafaları hayli karıştırdı. Veli Küçük de, "Ayıp olmuyor mu?" kabilinden "Emrinizde çalıştım, o adam değilim." dedi. Öyle ya komutanlar, Şemdinli'deki bir astsubayı bile tanıyıp, "iyi çocuktur" diye hatırlarken, Karadayı'nın koskoca jandarma generalini tanımaması, hafıza kaybı ile izah edilebilir mi?

İtalya'da Gladyo davasına bakan, devlet içindeki çeteleri, cinayet örgütlerini çökerten ve onlara liderlik yapan sivil kadroları mahkûm ettiren Felice Casson, çok önemli bir noktaya ısrarla işaret ediyor. "Gladyo'nun beyin takımı P2 Mason Locası'nın mensuplarından oluşuyor." diyor. Geçtiğimiz pazartesi günü gazetemizde Ali İhsan Aydın'ın, Casson ile yaptığı röportaj yayınlandı. "Gladyo ile ilgili düzenlediğiniz operasyon içinde yüksek yargı mensupları da var mıydı?" sorusuna Casson şu cevabı veriyor: "Evet. Özellikle Propaganda Due (P2) mason locası söz konusu olduğunda... Roma'dan, Floransa'dan yüksek yargı mensuplarının işin içinde olduğu görüldü."

Casson'un ifadelerini okurken, Gladyo davası ile ETÖ davası arasındaki müthiş benzerlik ilk dikkati çeken husus oluyor. Orada beyin takımı masonlardan oluşuyorsa, ister istemez "bizde durum nedir?" sorusu akıllara geliyor. Hele bir de Encümen-i Daniş'in en çok başörtüsü, imam hatip ve Kur'an kursları ile mücadele ettikleri ortaya

çıkınca daha da işkilleniyorsunuz. Çünkü, hatırlayınız, Meclis'te başörtüsü ile ilgili Anayasa değişikliği kabul edildikten ve CHP değişikliği Anayasa Mahkemesi'ne götürdükten sonra, konuya Fransız mason locası da müdahil olmuştu. Tıpkı Encümen-i Daniş gibi onlar da Türkiye'nin etkili çevrelerine bir mektup yazdılar. Hem de öyle gizli bir mektup değil, açık mektup...

Haber yine Zaman'da Ali İhsan Aydın imzasıyla 16 Şubat 2008'de "Fransız masonlardan başörtüsü fetvaları" başlığı ile çıktı. Konu, Kıta Avrupası'nın en eski ve en büyük mason locası olan Büyük Doğu'nun (Grand Orient) Paris'teki toplantısında gündeme geldi. Fransa Büyük Üstad'ı Jean-Michel Quillardet, başörtüsünün üniversitelerde serbest bırakılması için "geriye gidiş" ifadesini kullandı ve TBMM'den geçen düzenlemenin "Türk laikliğinin yeniden tanımlanması yolunda açılan tehlikeli bir gedik" olduğunu savundu. Quillardet, başörtüsünün İslamî olmadığını, Kur'an'da yer almadığını ve sonradan üretildiğini ileri sürdü. Türkiye'deki masonlarla sağlam bir diyalog kurduklarını söylemeyi de ihmal etmedi.

Ben buradan yetkililere sesleniyorum. Encümen-i Daniş kurulduğundan beri, üyeleri arasında mason var mıdır? Varsa bunlar kimlerdir?

Vatandaş olarak bunu bilmek, bizim hakkımızdır. Demokrasi açıklık rejimi ise, şeffaflık herkes için geçerliyse, masonluk da gizli bir örgüt değilse, merakımızın giderilmesi gerekir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergin ve Özkök'e sesleniyorum...

Hüseyin Gülerce 2009.01.30

Ergenekon Terör Örgütü davası, geri dönülmez bir noktaya geldi. Bulunan silahlar, yakalanan suikast timleri, Üzeyir Garip cinayeti, Danıştay saldırısı, 33 erin şehit edilmesi olaylarının devlet içindeki çetelerle irtibatı, JİTEM çalışanı itirafçıların anlattığı tüyler ürperten cinayetler, artık "derin devlet"ın üzerinin örtülemeyeceğini bütün kafalara dank ettiriyor.

Karşımızdaki yapı iki gövdeden oluşuyor. Biri, cinayet şebekesi... Darbe zemini hazırlamak için her türlü kanunsuzluğu, provokasyonu yapabilenler topluluğu. İkincisi de kendisine hazırlanan zemini kullanarak darbe yapanlar, darbeye hazırlananlar. Asıl güç tabii ki darbeciler... Onlar organize etmeden, korumadan, kollamadan, birincilerin varlığı söz konusu bile olamaz.

Şimdi bu ikili yapının varlığı, geçmişi de yeniden, yeni bir bakış açısıyla değerlendirmemizi gerektiriyor. Şayet bunu yapamazsak, binlerce faili meçhul cinayetin, hâlâ kanayan yaralarını dindiremeyiz. Devlet, kendi insanına karşı hiçbir zaman inandırıcı olamaz. Böyle bir devlet, ne yaparsa yapsın vatandaşlarına güven veremez. Bu ülkeye de demokrasi daha elli sene gelemes...

Ben bugün, iki insanın vicdanlarının sesini dinlemesinin çok önemli olduğuna inanıyorum. Onlar, "devlette çeteleşme var, ama bazı kişileri de gözdağı vermek için davaya dâhil ediyorlar" diye düşünseler de, sorumluluklarının gereğini yapmak zorundalar. Bu iki insana seslenmek istiyorum.

Sayın Sedat Ergin... Siz Milliyet Gazetesi'nin genel yayın yönetmenisiniz. Yani merhum Abdi İpekçi'nin koltuğunda oturuyorsunuz. Abdi İpekçi, 1 Şubat 1979 akşamı, gazeteden Nişantaşı'ndaki evine giderken otomobilinde uğradığı silahlı saldırı sonucu yaşamını yitirdi. Suikastın sanığı Mehmet Ali Ağca, 11 Temmuz 1979'da yakalandı. Ağca, 11 Ekim 1979'da yargılanmaya başlandı. İpekçi'yi öldürdüğünü söyledi. 15 günlük yasal soruşturma bitti. Polis, sıkıyönetim komutanlığından Ağca için ek gözaltı süresi istedi. Ancak dönemin

Sıkıyönetim Komutanı Orgeneral Necdet Üruğ, ek süre vermedi. Ağca bir dilekçe verdi ve Selimiye Cezaevi'nden Maltepe Askerî Cezaevi'ne naklini istedi. Ağca'nın dilekçesi kabul edildi ve Maltepe Askerî Cezaevi'nden elini kolunu sallayarak kaçırıldı. Dönemin İçişleri Bakanı Hasan Fehmi Güneş, ek süre verilseydi Ağca'dan, kendisini koruyup kollayan ve cinayete yönlendirenler hakkında bilgi alabileceklerini defalarca söyledi. Necdet Üruğ, yıllar sonra, "Bunu Özel Harp Dairesi'ne mal etmeden, Özel Harp Dairesi'nde çalışanların bireysel gayretleri diyebilirsiniz." dedi.

Sayın Ertuğrul Özkök... Siz Hürriyet Gazetesi'nin genel yayın yönetmenisiniz. Yani merhum Çetin Emeç'in koltuğunda oturuyorsunuz. Emeç, 7 Mart 1990'da evinden işine gitmek için çıktığı sırada bindiği arabasının içinde şoförü Sinan Ercan'la beraber öldürüldü. Emeç suikastıyla ilgili üç yıl boyunca hiçbir gelişme kaydedilemezken, 16 Ekim 1993'te Çetin Emeç, Turan Dursun, Uğur Mumcu, Bahriye Üçok ve Muammer Aksoy cinayetlerinin failleri olarak "İslami Hareket Örgütü" gösterildi. Ama eski İçişleri Bakanı Hasan Fehmi Güneş, "Çetin Emeç cinayeti farklı." diyerek Emeç'in 1990 Mart'ında öldürülmesinde Özel Harp'in rolünün olduğunu ima etti. Güneş, gazeteci Emeç cinayetinin bir yanlışlık sonucu gerçekleştirildiği kanaatine sahip olduğunu belirtti. Emeç'in kardeşi Leyla Tavşanoğlu'na da, "Cengiz Çandar bana aktardı. Özal, Çandar'a, 'Ama bu konuyu kapatalım. Bir daha konuşmayalım.' demiş." (Ecevit Kılıç, Özel Harp Dairesi, Güncel Yayıncılık)

Sayın Ergin, Sayın Özkök, bugün azmettirenlerin, asıl faillerin yakasına yapışmak için bir fırsat doğmuşsa, sizin merhum İpekçi'ye, merhum Emeç'e bir vefa ve insanlık borcunuz varsa, oturduğunuz koltukların hakkını vermeniz gerekmiyor mu? Ergenekon davasını herkes sulandırmaya çalışsa, magazinleştirmek istese, fasa fiso dese, sizin en cesur, en kararlı duruşu sergilemeniz gerekmez mi?

İnanın, sizler görevinizi yapsanız, çok şey değişir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Davos'un anlattığı aslında nedir?

Hüseyin Gülerce 2009.02.05

Hayat tam da böyle bir şeydir. İnsan, her şeyi kendisinin ayarladığını, planladığını, kusursuz projeler yaptığını zanneder, sonra hiç olmayacak bir şey olur. Komplote teorileri devreye girse de, kader tebessüm eder ve mührünü basar.

Davos'ta, Başbakan Erdoğan'ın birkaç dakikalık konuşmasının ardından, ayağa kalkıp o çalımlı yürüyüşle sahneden inmesi de işte öyle bir şeydir.

Böyle anlar, kaderdenk noktalarıdır. Vakti saati gelmeden öylesine bir hareket bir anlam ifade etmez. On sene önce böyle bir şey olsaydı Erdoğan biterdi. Şimdi, Ortadoğu'nun, İslam coğrafyasının yeni bir lider kazandığından dem vuruluyor. Sağlam zeminlerde yeni dinamiklerle yükselen eser, açılışı için bir nokta bekler. Parmak ucuyla eserin üzerindeki örtüyü çekip almak gibi bir şey. Görülmeyen, görülmek istenmeyen, bir anda ayan beyan oluverir.

Kaderdenk noktalarında destekleyici rüzgârlar eser. Erdoğan, sahnede yürürken hissedersiniz siz o rüzgârları. Ortadoğu'da ABD çaresiz kalır. Halktan kopuk yöneticileri ile demokrasiden yoksun Arap ülkelerinin de onunla birlikte eli kolu bağlıdır. İsrail, gücün deliliğinde saçmalar. Barbarlaşır. Her gün çocukları, kadınları katleder. "Cevap veriyoruz" yalanını, dünyanın bütün ekranları yüzlerine çarpar. Anaların feryatlarına, dünyanın bütün anaları iştirak eder. Ana yüreği sarsıldı mı, yer sarsılır. Kelimeler biter. Ve bir adam bir panelde kalkar yürür. Yürür ve gezegenin vicdanı onu takip eder, eder ve ayakta alkışlar.

Böyle, hiç olmayacak bir şey olduğunda yıldızlar, makyajlar dökülür. Samimiyetsizliğin o sırttan yüzü artık maskelenemez olur. İlk şaşkınlıkla itirazlar yükselir; "ama diplomaside yok böyle bir şey.. bak şimdi nasıl fatura ödetecekler.. bu alemde İsrail'e bunu kimse yapamaz..." diye mırıltılar, hırıltılar duyulur. Fakat sonra, birkaç dakika sonra bir şey daha olur. Millet vicdanı devreye girer. "Severiz sevmeyiz o ayrı bir şey.. ama bizim başbakanımıza kimse hakaret edemez..." diye bir diriliş bestesi, hasret türküsü gibi söylenmeye başlar. O türkü, hırıltıları, mırıltıları öyle bastırır ki, afallar adamlar. Çünkü kendi milletlerini tanımazlar. Yıllardır, muhayyel bir halka konuşurlar, yazarlar. Bizden nağmeler bilmezler. Bizim yamaçlarımızda hiç gezinmezler. Kendi insanlarına uzaydan gelmiş gibi bakarlar. Sonra da o halk, kendisi olarak ayağa kalkınca, şaşarlar da şaşarlar... Mazeret kuytularında yüzükoyun yatarlar, boylu boyunca...

Kaderdenk noktasında, böyle hiç olmayacak bir şey olduğunda, bundan sonra çok şey olacak demektir. Bahtı açılan bir millet, artık yerinde durur mu? Dünyanın dört bir yanında Türkçenin bayrağı dalgalanırken verilen mesaj "yine biz geldik" demektir. Soğuk reel politikalara karşı, adalet, ahlâk, şefkat ve insanî duruşlarla, uzun bir kıştan sonra evet yine biz geldik... Gazze'nin acılı meydanlarında dalgalandırın bayrağımızı, biz geldik. Kimsesizlerin kimsesi olmaya geldik. İnsanlık bir ses bekliyordu, o ses olmaya geldik... Davos'taki yeni ruh, diriliş ruhudur. Kendimiz kalarak, insan olan herkesle el ele tutuşmaya, evrensel insanî değerlerde buluşmaya geldik. Bir rüzgâr bekliyordunuz, kelebek kanatları olmaya geldik... Kaderdenk noktası öyle bir şeydir; hesaplar, ezberler bozulur, tabular yıkılır. Davos'la Ergenekon at başı gider. Biri dışta ezber bozar, tabu yıkar, diğeri içte... Kaderdenk noktası, geri dönüşü olmayan noktadır. Geriye düğüm, geleceğe yol vermedir.

Yol verilmiştir. Artık milletle beraber yürüme vardır. Artık herkesin muhatabı, milletin ta kendisidir. Özgürlükler, hukukun üstünlüğü ve ileri demokrasi, mihenk taşıdır. Halka hakaret, milletin inancını horlama devri kapanmıştır. Fildişi kulelerdeki vesayetçi elitlerin saltanatı çatırdamıştır. Atıp tutan, andıçlayan, medyalayan, küfürleyen ve de "encümen-i daniş"leyenler devri sona ermiştir.

Davos'taki Erdoğan semboldür. Bundan sonraki çağ, silahların değil, toplu vuran yüreklerin çağıdır. Uzakta demeyin, kim bilir belki yarın, belki yarından da yakın...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Halifelik mi? One minute... One minute...

Hüseyin Gülerce 2009.02.06

Davos'taki Erdoğan, Arap âleminin ve İslam dünyasının gönlünü fethetti. Türkiye'ye duyulan sempati zirvelere çıktı. Tabii haklı olarak bu coğrafyalarda beş asır yönetimde bulunmuş Osmanlı hatıra geldi. Onun, milletlerin şuuraltı müktesebatındaki müspet yeri bir daha canlandı. Osmanlı... Onu ne biz ne de dünya henüz doğru dürüst araştırmadı. Bir gün o da olacak.

Ancak, Sayın Erdoğan'a yönelik teveccühü abartanlar da var. Hatta birilerinin kulağına kar suyu kaçırtacak boyutlara taşıyanlar da var. Lübnan'da basılan ve Arap dünyasında büyük saygınlığı bulunan Dar El Hayat gazetesinde Cihad el Hazen şunları yazdı:

"Erdoğan bir Müslüman olarak bizi gururlandırdı. İsrail zulmüne sessiz kalan liderlerimiz yüzünden Arap olduğumuzdan utanıyoruz. Onurumuzu ve şerefimizi Erdoğan kurtardı. Osmanlı Devleti yeniden kurulmalı. Erdoğan, halife ve padişah ilan edilmeli. Müslüman dünyasının başına geçmeli."

Tabii bu satırları okuyan ve AK Parti seçim kazanınca, oy verenleri "göbeğini kaşıyan adam" olarak aşağılayan Hürriyet Gazetesi'nin yazarı durur mu? Dün, "Halife hazretleri hazır... Hemen bir deve bulmalı" diye yazıverdi.

Aslında konu çok ciddi. Türkiye'de makul büyük çoğunluğu, sırf dine olan bağlılıkları ve saygıları yüzünden potansiyel tehlike olarak gören bir zihniyet var. Özellikle Demokrat Parti'nin iktidar olduğu 1950'den beri bu büyük çoğunluk, "gerici", "yobaz" diye hakarete uğruyor. AK Parti'nin yüksek oy yüzdeleri ile üst üste iktidar olması, bu kesimi daha da öfkeliendirdi. Mesela Davos'ta Sayın Başbakan'ın toplumun yüzde 80 desteğini alan duruşu, bunları adeta çileden çıkardı. Arap âlemindeki ve İslam coğrafyasındaki teveccühü de hazmedemiyorlar. "Araplaşma", "Ortadoğululaşma" etiketleri yapıştırıldı bile.

Bir Arap gazetesinde yukarıdaki satırlar da çıkınca "Ha.. biz dememiş miydik?" diye hemen devreye giriverdiler.

Onun için konuyu ciddiye alıp bu halifelik mevzuu üzerinde durmalıyız.

Öncelikle, günümüzün büyük kanaat önderlerinden Sayın Fethullah Gülen'in konuya yaklaşımını hatırlatmak istiyorum. Sayın Gülen'in değerlendirmesi şöyledir:

"Zannediyorum, bir kısım süper güçler hilafet meselesini çıkartarak, bir de onu vuruşma ve sürtüşme mevzuu yapmak istiyorlar. Mesela Türkiye, Pakistan, Endonezya ya da başka bir ülkede hilafet meselesi ortaya atılırsa, diğer ülkeler buna karşı çıkacaktır. Zira ulus devletler kurulmuştur. Herkes kendi bağımsızlığını elde etmiştir. Dolayısıyla bu konuya nasıl yaklaşacakları bellidir. Başkaları da bir kısım hesaplarla bunu yapmış olabilirler." (Mehmet Gündem, Fethullah Gülen'le 11 Gün, Alfa Yayınları, sayfa 165-169)

Müslüman ülke yöneticilerinin bugün en büyük yanıışı, dünyayı doğru okuyamamalarıdır. Kutuplaşmanın, küresel terörün en büyük tehdit olduğu dünyamızda hilafet meselesi en büyük kavga sebeplerinden biri olur. Demokrasinin, özgürlüklerin, insan haklarının, evrensel insanî değerlerin öne çıktığı bir dünyada, Müslümanların hedefi, küreselleşmenin nimetlerinden de istifade ederek gönüllere girmek olmalıdır. Bu da lafla değil, temsille olur.

Türkiye'nin devlet politikası ise bellidir: Kendi değerlerimiz üzerinde ayağa kalkarak Avrupa Birliği'nin tam üyesi olmak.

Bu hedef bizi Doğu'dan koparmaz. Türk dünyasından, Arap âleminde, İslam coğrafyasından uzaklaşmamız da gerekmiyor. Tam tersine onlara daha da yakın olmalıyız. Sağlam kültürel ve ekonomik ilişkiler kurmalıyız. Onlar nezdindeki itibarımız, kredimiz, bizi AB'nin daha saygın, daha güçlü, daha önemli -belki de en önemli- üyesi yapar. Böyle bir Türkiye'nin üye olduğu AB, dünya için de gerçek bir alternatif olur. Medeniyetler çatışması yerine medeniyetler ittifakı için de; Doğu'dan, Türk dünyasından, İslam âleminde güç alan bir Türkiye, çok şey ifade eder. Dünyanın; evrensel insanî değerlerde buluşarak, evrensel bir barış kurması da kanaatimizce, ancak bu yolla mümkün olabilir.

Onun için iyi niyetle bile olsa bu hilafet meselesi ortaya atılınca Davos'un meşhur sloganı ile "One minute... One minute..." demeliyiz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon'un üstü örtülebilir mi?

Normal zamanlarda ve bütün medyanın üzerine düşeni yapması halinde, her biri başlı başına Türkiye'yi sarsacak haberler patlıyor. Size sadece geçen haftaya ait olanları kısaca özetleyeyim:

Çiller'in başbakan, Deniz Baykal'ın başbakan yardımcısı olduğu 52. hükümetin insan haklarından sorumlu Devlet Bakanı Adnan Ekmen konuştu: "13 yıl önce Şırnak'ın Güçlükonak ilçesinde 11 köylünün önce kurşunlanıp sonra yakılarak öldürülmesi olayını PKK yapmadı. Dosya, Ergenekon soruşturmasına dâhil edilmeli. Ben de ifade vermek istiyorum."

12 Şubat 1999'da Magazin Gazetecileri Derneği'nin ödül gecesinde Ahmet Kaya; "Önümüzdeki kasette Kürt asıllı olduğum için Kürtçe bir şarkı yapıyorum..." sözleri yüzünden linç edilmek istenmişti.

Ahmet Kaya'nın eşi Gülten Kaya, üç gün önce Habertürk'te Balçiçek Pamir'e konuştu: "Bir kadın gazeteci 'sünnetsiz p...k' diye bağırıyordu. Çıldırılmış vaziyette idiler. Canımızı zor kurtardık. Hürriyet gazetesi, ertesi gün "Ayıp ettin gözüm" diye manşet attı. 1993 yılında bir konserde Kürdistan haritası önünde Ahmet Kaya'yı gösteren bir de fotoğraf yayınladı. Hemen pasaportlarımıza baktık. 1993 yılında yurtdışına hiç çıkmamışız. Üstelik Hürriyet, 1994'te Ahmet'e, Altın Kelebek ödülü vermişti. Böyle bir konser olsaydı, yılın sanatçısı ödülü verirler miydi? Hem 1999 yılına kadar o fotoğraf neden bekletilmişti? İşte o zaman düşündük; düğmeye basılmıştı..." (Neden düğmeye hep Hürriyet basıyor? Sahte andıçlar üzerine niye Hürriyet'in başyazarı, kendi arkadaşları için "İçimizdeki hainleri tanıyalım" diye yazıyor? H.G.)

Taraf Gazetesi'nin haberine göre, internette yürütülen psikolojik savaşın başrolündeki kişinin, Ergenekon tutuklusuna emekli Yüzbaşı Ataman Yıldırım olduğu ortaya çıktı. Terör, irtica, Ermeni sorunu, PKK konularında 35 sitede tam bir iç harp kışkırtıcılığı yapılıyor.

ETÖ davasından tutuklu sanık emekli Tuğgeneral Levent Ersöz'ün, mahkemede şok açıklamalar yaptığı öğrenildi. Medya patronları Mehmet Emin Karam Mehmet, Cem Uzan ve Bedrettin Dalan ile Emin Şirin'in kendisini makamında ziyarete geldiklerini ve onlarla yaptığı konuşmaları kayda aldığını söyledi. "Cumhuriyet Gazetesi yazarı Mustafa Balbay'ı, 'Genç subaylar rahatsız' başlığı ile yaptığı haberdan dolayı, komutanımızın takdirlerini iletme üzere çağırdım. YARSAV Başkanı ile de yemek yedik." dedi.

Gazeteci Nuray Başaran, atv'ye konuştu: "Jandarma istihbaratı beni ve 13 yaşındaki kızımı takip ettirdi. Levent Ersöz'e gittim. 'Tuncay Özkan, bizim iyi arkadaşımızdır, Çukurova Medya Grubu'nun başından gitmesini istemiyoruz.' dedi. Ben de, 'Yanlı yapıyorsunuz, Tuncay Özkan, Kanal D'den çaldığı arşivi, Çukurova Grubu'na 500 bin dolara satmış ve kirli ilişkileri olan biridir.' dedim."

Şimdi yeniden soralım: Ergenekon Terör Örgütü (ETÖ) davası, neden asrın davasıdır? Çünkü bu dava, göz bağcılığı ile uyutulan, aldatılan bir ülkenin, ayağına vurulan prangalardan kurtulma davasıdır. Demokrasi denmesine rağmen, bir ülkenin bürokratik vesayet altında tutulmasının artık sonuna geliniyor. Asırlık ezberlerin bozulması söz konusu...

Henüz toplumun yarısı, sürdürülen mücadelenin ne kadar hayatî olduğunun farkında değil. Çünkü önemli medya grupları, hakikatin öğrenilmemesi için olağanüstü gayret sarf ediyor.

ETÖ davası, perde gerisinde muazzam karşılıklı hamlelerle ilerliyor. Davayı sonuçsuz bırakmak isteyenler her yolu deniyorlar. Yargı, barolar, medya, Encümen-i Daniş, MİT, Emniyet ve Silahlı Kuvvetler bu davanın tam neresinde hâlâ anlaşılamıyor. GATA'nın üzerinde derin bir şüphe bulutu var. "Falan mahkeme bizden" deniyor. YARSAV, cepheye sürülmüş gibi. Devlet içinde fakat hukuk dışındaki yapıların sökülüp atılmasını engelleme adına, kurumlar içerisinde müthiş bir direnç var. Psikolojik savaşın bütün taktikleri deniyor.

Ancak, iyi biliniz ki; medya, bürokrasi, iş dünyası, terör örgütleri arasındaki ilişkiler, eninde sonunda gün yüzüne çıkacak. Sakın ümitsizliğe kapılmayın, Ergenekon'un üstü örtülemez...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekoncular ve kışla kapısı

Hüseyin Gülerce 2009.02.13

Ergenekon üzerinden garip bir çekişme ile karşı karşıyayız. Daha doğrusu, adaletin tecelli etmesinden korkanlar var. Adalet diyorlar, ama Ergenekon davasında yargının, baroların üzerine düşen gölgelerden rahatsız olmuyorlar. Demokrasi diyorlar, ama demokrasinin ayağındaki prangaların çözülmesini istemiyorlar.

Susurluk için ayağa kalkıyorlar, ama Ergenekon için müthiş bir direnç gösteriyorlar. Medyasında öyle, barolarında öyle, yargının içinde öyle, silahlı kuvvetler bünyesinde öyle... Karşımızda "Ergenekon için ulusal mukavemet gücü" gibi bir organizasyon var. Neden böyle?

Cumhuriyet elitleri, kendi halklarına güvenmiyorlar. Demokrasiyi de bu yüzden baştan beri hazmedemediler. Dünyanın gidişi böyle deyip demokrasiye kerhen geçtiler. Demokrasilerde eşit yurttaşlar vardır. Onlar ise "biz asılız. Dıştan eşit görünsek bile eşit olamayız" dediler. İşte o sebeple, "halk seçse bile biz yöneteceğiz" deyip diklendiler. Bunun için de askeri öne çıkardılar. Sendikalarıyla, iş dünyasıyla, medyasıyla, üniversiteleriyle, yüksek yargı mensuplarıyla her defasında askeri tahrik ettiler. Sokaklara cübbelerle çıkıldı. Yargı mensuplarına kışlalarda brifingler verildi. Derin provokasyonlar devreye girdi. Öyle yaptılar. 27 Mayıs 1960'ta, 12 Mart 1971'de, 12 Eylül 1980'de, 28 Şubat 1997'de, 27 Nisan 2007'de, hep silahlı kuvvetleri sahneye sürdüler.

Toplum mühendisliğinin kralı bu ülkede yapıldı. İşte mesela bir eski bakan, şimdi diyor ki: "Atatürk'ün Selanik'teki evine ses bombasını MİT attırdı..."

Şimdi de Ergenekon için yine asker tahrik ediliyor. Bunu çok pervasızca yapıyorlar. Köşeye tam sıkışmışlığın telaş ve hırçınlığı içindeler. Çünkü daha önceki hamlelerinde öyle ya da böyle, halkın desteğini alabiliyorlardı. En sonuncusunda, mesela cumhuriyet mitingleri için belli şehirlerde de olsa meydanları doldurabiliyorlardı. Şimdi Ergenekon için böyle bir şey mümkün mü? Sonra medya... O, ülkenin gündemini belirleyen gazete ve televizyonlar, yargısız infaz makineleri, astığı astık, kestiği kestik olanlar.. şimdi nasıl da boş manşetler atıyor, nasıl da içi doldurulamayan haberler yapıyorlar. Sırtan magazinleştirme, hedef saptırma çabaları içinde nasıl da gülünç duruma düşüyorlar...

Neden artık en son çareleri silahlı kuvvetler? Çünkü bu ülkede artık bir yüzde 80, yüzde 20 gerçeği var. Bu halk, yüzde 80 itibarıyla bir hissiyat sergiliyor. Bu hissiyatın içinde; milli duruş var... Demokrasi arzusu var... Özgürlüklerin genişlemesi, hukukun üstünlüğü özlemi var... Dinle barışıklık var... Uzlaşma, hoşgörü var... Artık kısır çekişmeleri, kavgaları bırakalım, Türkiye'yi çağdaş, ileri, güçlü bir ülke yapalım talebi var...

Cumhuriyet elitleri, o kendini asıl sayan, laiklik bastırmasıyla, Cumhuriyet'in demokratik ve özgürlükçü vasıflarını yok sayan o tabaka, o yüzde seksenlik masum ve makul çoğunluktan artık korkuyor. O çoğunluk, onları dışlamadığı halde, onlar kendilerini, kendi insanların içinde yabancılaşmış görüyorlar. Kuşatılmışlık hissine kapılıyorlar. Alıştıkları azınlık tahakkümünün yerini, çoğunluk tahakkümünün alacağını zannediyor, vehmediyorlar. Öyle ya, kişi kişi kendi gibi bilirmiş... Kendi toplumlarına yabancılaştıkları için, demokratik

yoldan söz sahibi olmalarının hayal olduğunu görüyorlar ve askere teslim oluyorlar. Halktan yüz bulamayacaklarına inananların, "hadi başka kapıya gidelim" dediklerinde, karşılarında kışla kapısından başka kapı kalmıyor... Yüzde 80 gerçeği, Ergenekoncuları kışlanın kapısında bekletiyor. Bu bir tükenmişlik hali... Bu bir acziyet hali... İşte bunun için, Ergenekon davasının, bütün ümitlerini bitireceğini görüyorlar/ anlıyorlar.

Bırakınız, Türkiye içindeki kirleri boşaltsın. Artık rahatlasın. Rahatlasın ve demokratikleşmeye dönsün. Normalleşmeye dönsün. Laikçilikten, demokratik laikliğe gelsin. Devlet dinle kavgayı bıraksın. Bürokrasi, vesayet inadından vazgeçip milletle kucaklaşsın...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çankırılı Karadayı ve ezan...

Hüseyin Gülerce 2009.02.20

22. Genelkurmay Başkanı emekli Org. İsmail Hakkı Karadayı'nın kasetleri, panayır sergilerine düşer gibi internet ortamına peş peşe düşüyor. Kasetlerin zamanlamasını ilginç bulanlar, Karadayı'nın, Veli Küçük için "o adamı tanımam" demesini hatırlatıyorlar. Kasetler, bir nevi intikam hamlesi gibi.

Son kasette, Çankırı doğumlu Karadayı, Encümen-i Daniş toplantılarının birinde, şöyle diyor: "Orada 367 olur mu olmasın mı, yani nedir onu tartıştılar. Oturumun sonunda dedim ki, esas bizim düşünmemiz icap eden, Demokrat Parti iktidarı kazandı 14 Mayıs'ta, Haziran 28'de Türkçe ezanı Arapçaya çevirdi. Oradan başladım ta ileri doğru..."

Silahlı Kuvvetler içerisinde, en tepeye doğru çıkanların bir kısmında, ezanın aslı gibi okunmasından duyulan bir rahatsızlık var. 30 Eylül 2006'da da Deniz Harp Okulu'nun eğitim yılı açılışında, Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral Yener Karahanoğlu, "Türkçe ezandan vazgeçmenin, karşı devrimcilere verilmiş bir ödün olduğu"nu söylemişti.

Bu zihniyet sahipleri, kendilerini, tıpkı yüksek yargıda, üniversitelerde, medyada, iş dünyasındaki yandaşları gibi cumhuriyetin elitleri olarak görüyorlar. İnançları aynen şudur: "Bu halka vasilik, sadece boynumuzun borcu değil, aynı zamanda hakkımız ve görevimizdir..." Bu, demokrasi dışı, hukuk dışı, çağ dışı inançları sebebiyle, ne Menderes'i, ne Özal'ı, ne de Erdoğan'ı hazmettiler.

Encümen-i Daniş, bu hazımsızlığın bir fotoğrafı olarak ibretlik bir topluluktur. Ama orada dikkat etmemiz gereken bir taraf var. Emekli genelkurmay başkanı olarak Karadayı'ya yapılan iltifat ve bu iltifatın Karadayı'yı mest etmesi... Ben bu psikolojiye takılıyorum. Bu iltifatın amacı belli. Güç kimde ise, kim halkın seçtiği, bağrına bastığı hükümetlere karşı kuvvet kullanabilecekse, tabii ki ona iltifat edilecek. Ama Karadayı, bu iltifattan neden bu kadar hoşlanıyor?

Soruyu başka bir şekilde de sorayım. Ergenekon'u bir taşeron olarak kullanıp, demokrasiye müdahale edilmesini, bu müdahalelere zemin hazırlanmasını isteyen asıl güç sahipleri ile asker arasındaki ilişkilerde, nasıl bir arka plan var? Hadi daha açık sorayım, bu üst komutanların büyük çoğunluğu, halkın içindeki insanların çocukları. Dar gelirli, en fazla orta halli ailelerin çocukları... Memur, işçi, küçük esnaf kesiminin çocukları. "Oğlumuz, zeki ve çalışkan. Girsin askeriye, ileride hiçbir geçim sıkıntısı olmasın. Biz de subay annesi, babası oluruz." diye düşünen, evladını askerî okullara seve seve gönderen insanların çocukları. Bir an düşününüz, şu anda askerî liselerde, harp okullarında okuyan öğrencilerin yüzde kaç, Türkiye'nin sayılı zenginlerinin, üst bürokratlarının, medya patronlarının oğludur? Bence yüzde 1 bile değildir.

Demek yüzde 99, halk dediğimiz en geniş kesimin çocuklarıdır. Pekiyi bu halkın yüzde 99'u, ezanın Arapça aslı gibi okunmasından yana mıdır, değil midir? İsterseniz o katı laikçiler de dâhil, bir anket yapalım. Bütün televizyon kanallarında ezanı, Türkçe en iyi okuyan bir müezzin ile Arapça en iyi okuyan bir müezzin peş peşe okusunlar. Sonra da anket yapalım. Bu millet hangisini tercih ederse ezan bundan böyle öyle okunsun. Demokrasi diyorsak, din ve vicdan hürriyeti diyorsak hepimiz bu sonuca razı olalım.

İşte benim anlatmaya çalıştığım bu. Çankırlı İsmail Hakkı Karadayı, bütün Çankırlılar, ezanın aslı gibi okunmasından yana iken, neden bundan rahatsız oluyor? Yani en ağır soruyu sorayım: Bizim Çankırlı evladımızı, kim nerede, hangi ideolojinin dayatmasıyla, nasıl bir eğitimle, bizim gibi düşünmekten uzaklaştırdı? Hadi bizim değerlerimizden uzaklaştırdılar, Yahya Kemal gibi, ezansız semtlerden rahatsızlık duyan bir ruhu da mı veremediler?.. Hadi uzaklaştırdılar, yerine demokrasi terbiyesi verilseydi, insan haklarına, inançlara, din ve vicdan hürriyetine saygı öğretilseydi.

Millete ve milletin değerlerine bu yabancılık; demokrasiye ve hukukun üstünlüğüne olan hazımsızlığı da, milletin seçtiklerini meşru saymamayı da, aslî görevleri bırakıp iktidarlara uğraşmayı da izah ediyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bilin bakalım bu medya, hangi ülkede?

Hüseyin Gülerce 2009.02.26

Darbeci yüzleri vardır, ama kılık kıyafetleri, kalıp ve çalımları demokrattır. Sivildirler, ama "bizi ancak asker kurtarır" derler. Asker gelince de onu yerden yere vurur, nitekim onları da çileden çıkarırlar.

Gerçekle, haberin namusuyla, fikrin haysiyeti ile alâkaları yoktur. Psikolojik harbin unsurları, rejimin tetikçileridirler. Hep gücün yanında durarak, gizli iktidar sahiplerinin bulanık bakışlı bendeleridir. Derinlerde iş tutar, Ergenekon'a laf söyletmezler.

İktidarlara kene gibi yapışır, başbakanların önünde reverans çeker, patronun işlerini takip ederler.

Basın özgürlüğü diye efelenir, ama rakip gazetelere el konulunca bunu şampanya patlatarak kutlarlar. Genel yayın yönetmeni olarak, haber isteyecekleri yerde, Viyana muhabirine börek, Brüksel muhabirine bira sipariş ederler. Düşünce özgürlüğünden yanadırlar, ama darbe planlanan toplantılara katılırlar.

Konumlarını ve menfaatlerini korumak için dindar insanları düşman ilan eder, 'laiklik elden gidiyor' kampanyaları başlatırlar. Tank yürütür, dezenformasyon yapar, darbe zeminlerine manşetler döşerler. Milletin makul çoğunluğunu sırf dinlerini yaşamak istedikleri, kendi değerlerine bağlı kalarak dünyaya entegre olmaya çalıştıkları için gerici, yobaz diye yaftalar, "devleti ele geçirecekler" diye yargısız infazlar yaparlar.

28 Şubat'larda, "silahsız kuvvetler işbaşında" diyerek demokrasiye müdahalenin mıntıka temizliğine soyunurlar. Andıç kuyruğuna takılır, "Alçakları tanıyalım" diye başyazı yazar, kırk yıllık arkadaşlarını hain ilan ederler. Sonra da "ne yapayım, devlet tarafından aldatıldım, öğrenince de özür diledim" diye işin içinden sıyrılmaya çalışırlar. Basının duayenlerindendirler ama haberi birkaç kaynaktan doğrulatmak, "ben bu insanları kırk yıldır tanıyorum, acele etmeyeyim" diye düşünmek, akıllarına gelmez. Gazetecinin aldatılmasının, halkın aldatılması demek olduğunu hatırlamazlar. Özürlerinin, kabahatlerinden büyük olduğunu düşünemezler.

Menfaatlerinin devamı için adam parlatırlar. Siyasete orta yerinden müdahale eder, iktidar alternatifi çıkarır, lider icat ederler. "Hükümetleri biz kurar, biz yıkarız" derler. "Biz adamı vezir de ederiz, rezil de ederiz" diye tafra atarlar. Partilerden adam istifa ettirirler. Üç benzemezi yan yana getirerek "troyka" yaparlar. Sonra televizyonlarında, gazetelerinde düzmece anketler yayınlar, "yüzde 70 halk desteği" ilan ederler. Seçim olunca bunlar yüzde 1 oy bile alamazlar.

Ülkenin başbakanını hasta ilan ederler. İş göremez raporu verilecek diye kampanya başlatır, hastane kapılarında muhabirlerine çadır kurarlar. "Tırnakları uzamış, karısı kesmiyor, yıkamıyor" diye utanmadan, ahlâksızca yayın yaparlar.

Her darbe döneminde askerle iş tutarlar, ama millet onların istemediklerini iktidara getirir. Hele son iktidar, yeni bir seçim galibiyetiyle yola devam deyince, bunların içi kararır, kimyaları bozulur. Seçmenin yarısına sövüp hakaret ederler; "bidon kafalılar, göbeğini kaşıyan adamlar, yuh size, bunlara oy verilir mi?" diye tepinip dururlar. Öyle bozulurlar ki, "bak Davos kabadayısı, senin de sonun, anlarsın ya, ezanı aslına döndüren başbakan gibi olur ha..." diye tehditlere başlarlar.

Mahallî seçimler yaklaşınca, istediklerini belediye başkanı yapmak için gazetelerinin sayfalarını, televizyonlarının ekranlarını onlara tahsis ederler. Enkırmanları "kazanacağız inşallah" diye sayıklamaya başlar.

İlkesizdirler, verdikleri sözde durmazlar, yalan yazarlar, özgürlük diye sayıkladıkları sadece kendi özgürlükleridir...

Millet, demokrasi, hukuk, özgürlükler başka yerde, bunlar başka yerededir. Bilin bakalım, bu medya hangi ülkededir?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

28 Şubat'ın biteceği tarih...

Hüseyin Gülerce 2009.02.27

Yarın 28 Şubat. 12 yıl önce, Refah Partisi ile Doğru Yol Partisi'nin kurduğu Erbakan-Çiller hükümetini devirmek için düğmeye basılmıştı. Milli Güvenlik Kurulu toplantısında alınan kararlarla silahsız darbe yapılmıştı. Demokrasinin utanç günleriydi. DYP'den istifa ettirilenlerle birlikte Mesut Yılmaz'a hükümet kurduruldu. Demirel'in cumhurbaşkanı olduğu Türkiye'de, bir derin el müdahalesi yapılmıştı.

Darbelerle giden adam, senfoni dinlemeyi, "İşte çağdaş Türkiye" diye alkışlayacak ve bir postmodern darbeye önyak olacaktı...

Ergenekon, 28 Şubat'ta da vardı. Görevi, daha öncekilerde olduğu gibi, demokrasiye müdahale zemini hazırlamaktı. "Laiklik elden gidiyor, Cumhuriyet'in kazanımları tehlikede" çağrısıyla; yargı, üniversiteler, iş dünyası, sendikalar ve medya devreye girmişti. Mahşerin beş atlısından söz ediliyordu. Karanlık mahfillerde fabrikatörler, meyhane müdavimi Kalkancı'lardan şeyh, Aczimendilerden irtica bölükleri imal ediyordu. Encümen-i Daniş'te alınan kararlar, MGK toplantısında resmiyet kazanıyordu.

28 Şubat'ı, imam hatiplilerin önünü kesmek, Kur'an kurslarını yasaklamak olarak anlayanlar yanılıyor ve yanıltıyorlar. 28 Şubat'lar; milletin istedikleri iktidar oluyor diye, demokrasiyi bir türlü hazmedemeyenlerin hukuksuzluğudur. Asıl düşmanlıkları da, milletin dinini yaşama arzusudur. Çok partili sisteme geçtiği, yani demokrasinin önünü açtığı için bunlar İsmet İnönü'ye de sırf bundan dolayı düşmandır. Çünkü demokrasi, hukukun üstünlüğü demektir ki, bunların egemenliği tehlikeye girer... Çünkü demokrasi, fikir ve ifade hürriyeti, din ve vicdan özgürlüğüdür ki; bunların saltanatı biter.

İşin aslı böyle olduğu için Ergenekon'a hayat veren Encümen-i Daniş zihniyeti, AB'ci görünür ama Türkiye'nin AB üyeliğini asla istemez.

28 Şubat bin yıl mı yaşar, yoksa biter mi? Bu sorunun cevabı şudur: Türkiye'nin AB üyesi olduğu gün, 28 Şubat biter... Ergenekon da biter, Encümen-i Daniş de bir müteakiller topluluğu olur... Yani ancak demokrasi, millete tepeden bakan, ona vasilik yapmak isteyen bir zihniyeti ortadan kaldırır...

Demokrasinin, dolayısıyla Avrupa Birliği üyeliğinin önündeki en büyük engel, Ergenekon Terör Örgütü'nün varlığıdır. Çünkü bu örgüt, bir cinayet, provokasyon ve terör karargâhıdır. Sorgulanan, tutuklanan herkesin, öğrendikleri karşısında tüylerinin diken diken olması boşuna değildir. Demokrasiyi istemeyenler, boşuna Ergenekon'a da kol kanat germiyor, boşuna cansiperane direnmiyorlar.

29 Mart seçimlerinin sonucu, işte bunun için yerel seçim sonucu olmaktan çok öte bir anlam taşıyor. Ergenekon davasının sonucu bile, 29 Mart'ın sonucuna bağlıdır. AK Parti iktidarı tökezlerse, birileri için "keser döner, sap döner, gün gelir hesap döner" devri başlayacaktır. Ergenekon sanığı İlhan Selçuk'un, davanın savcısına yönelik şu sözlerini okuyalım bakınız:

"Bay Zekeriya'nın geleceği pek parlak görünmüyor. İddianamede, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin hukuku değil, AKP iktidarının guguku geçerli... Oysa Savcı Öz, oturup kendisini gün geçtikçe daha çok sarıp sarmalayan koşulları düşünmeli... Her bugünün bir yarını var..."

Acaba İlhan Selçuk'u cesaretlendiren nedir? Bizim, GATA'nın itibarını sarsan ve adaletten adam kaçırma teşebbüsü olarak şüphelendiğimiz gelişmeler midir?

28 Şubat, Ergenekon, 29 Mart seçimleri, demokrasi... Meselenin ciddiyetini en iyi anlayan, Sayın Başbakan görünüyor. Sayın Erdoğan'ın Diyarbakır meydanında söyledikleri boşuna değil. "Çetelerin birbirinin değirmenine su taşıdıklarını, perde gerisinde birbirlerini nasıl beslediklerini biliyoruz artık." diyor. "Bu ülkenin demokrasisi artık sabote edilemeyecek kadar güçlenmiştir." diyor. Ve benim çok önemseydiğim bir hususun altını çiziyor. Bölge halkını en çok memnun eden icraatların başında, Ergenekon operasyonunun geldiğini söylüyor. Binlerce faili meçhul cinayetten birkaçının aydınlanması bile Türkiye'yi, Ergenekon davasında geri dönülmez noktaya getirecektir.

Acaba DTP bu konuyu neden hiç ele almıyor? Acaba Meclis'teki grup konuşmasında Kürtçe konuşmak, Erdoğan'ın Diyarbakır'da Ergenekon'dan bahsetmesinden midir?

29 Mart, 28 Şubat'tan çok önemli...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İki Karadayı var...

Ergenekon davası sürerken, 28 Şubat sürecinin Genelkurmay Başkanı emekli Org. İsmail Hakkı Karadayı ile ilgili 4. ses kaydı kaseti de ortaya çıktı. 1994-1998 yılları arasında silahlı kuvvetlerin en tepesindeki komutan olarak Sayın Karadayı çok ilginç bir kişilik.

Hakkındaki ses kayıtlarının ilki için "Bana ait değil, böyle saçma şeylere inanıyor musunuz?" dedi. Fakat dün Milliyet yazarı Taha Akyol'a yazılı bir açıklama yaparken, 4. kasetin kendisine ait olup olmadığı konusunda bir şey söylemedi. Teknolojik olarak ise artık kayıtlardaki sesin, sahibine ait olup olmadığı kesin olarak belirlenebiliyor.

Sayın Karadayı'nın çok önemli bir hafıza kaybı -yalanı demiyorum- ortaya çıktığından, söylediklerine artık ihtiyatla yaklaşmamız gerekiyor. Ergenekon davası sanığı Veli Küçük için Karadayı, "Veli Küçük denilen o adamı tanımam." dedi. Küçük de, kendisine avukat kızı aracılığı ile bir mektup göndererek; "Ben 1996 yılında Jandarma Genel Komutanlığı kadrosundan sınıf subayı olarak terfi ettim ve tuğgeneral oldum. 2000 yılında emekli oldum. Siz emekli oluncaya kadar emrinizde çalıştım. Sürçü lisan olarak kabul ediyorum, 'o adam' değilim." dedi.

Bir Genelkurmay başkanı düşününüz. Kendi başkanlığındaki askerî şûrada, generalliğe terfi eden ve Jandarma'da general olarak kendisiyle 2 yıl çalışan ve bütün Türkiye'nin Susurluk'tan tanıdığı bir subayı, tanımadığını söylüyor. Üstelik de ondan "o adam" olarak bahsediyor. Şaşırmaz mısınız?

Karadayı'nın, 4. kasette özetle, 28 Şubat sürecini yönettiği, Demirel'e, Erbakan'ın gitmesi gerektiğini söylediği, Hoca'nın (Erbakan'ın) "ayrıl" deyince ayrıldığı ifadeleri var. Ayrıca, Mesut Yılmaz'la 28 Şubat'tan sonra Bodrum'da buluştuklarını, görüşmelerinde hanımların da olduğunu ifade ederek; "Mesut Bey'e dedim ki: Mesut Bey, size altın tepside bir iktidar teslim ediyoruz. Ondan sonra 7-8 tane şey saydım, hepsini sırtarak dinledi. Mesut Yılmaz da kaypak..." diyor. Konuşmalarında, komuta kademesinin toplantısında Çiller için de "k...e" denildiğini söylüyor.

Karadayı, Taha Akyol'a dün gönderdiği mektubunda ise aynen şunları yazıyor: "Ben 'yazarları atacaksınız' diye hiç kimseye emir vermedim. Bu yaşa gelmiş, 50 yıl görev yapmış bir insanın söylediklerine herhalde inanırsınız.

"Sayın Necmettin Erbakan'a başbakanlık görevinden ayrılması için emir verdiğim kesinlikle doğru değildir. Hatta koalisyon hükümetinin kurulduğu sıralardaydı, ben Bükreş'teyken, gazeteciler bana Türkiye'deki siyasi faaliyetlere müdahale edip etmediğimize dair sualler sorduklarında, ben onlara hiçbir zaman askerin siyasilere baskı yapmasının mümkün olmadığını, isteyen partilerin kendi aralarında koalisyon kurabileceklerini söyledim."

Yine çok büyük bir hafıza kaybı dememiz gerekiyor. Türkiye'de, askerin siyasilere baskı yapması mümkün değilmiş... Acaba askerî darbeler neymiş? Menderes'i kim asmış? 28 Şubat neymiş? Son olarak 2007'de cumhurbaşkanlığı seçimine müdahale için Genelkurmay sitesine e-muhtırayı kim koymuş?

Şimdi karşımızda böyle bir Karadayı var. Hâlbuki Taha Akyol, 28 Şubat döneminde, Genelkurmay İkinci Başkanı Org. Çevik Bir'in, gazete sahipleri Aydın Doğan ve Dinç Bilgin'i, Genelkurmay'da öğle yemeğine davet ettiğini ve "komutan adına" diyerek, gazetelerin nasıl yayın yapacağı ve hangi yazarların işten atılacağı konusunda 'talimat' üslûbuyla bir konuşma yaptığını, dün yazdı.

Veli Küçük'ü tanıyamayan Karadayı, acaba kendi adına her şeyi dönemin Genelkurmay 2. Başkanı Org. Çevik Bir'in yaptığını mı söylüyor? Emrindeki bir komutanın, hem de Genelkurmay'da, gazete patronları ile görüştüğünden habersiz bir Genelkurmay Başkanı, her şeyden habersiz olmalıdır. Ama kasetteki üslup hiç öyle değil... Biz şimdi köşeye sıkıştığı için, yaptıklarını ve beraber çalıştığı insanları unutan, bir eski Genelkurmay Başkanı'yla mı karşı karşıyayız?

Gerçeği öğrenebilmek için konuşması gerekenler var: Necmettin Erbakan, Tansu Çiller ve Mesut Yılmaz. Eğer 28 Şubat şartlarında çekindiniz, korktunuz ise bugün konuşmalısınız. Bu ülkenin yarınları için, gelecek kuşaklar için, demokrasi için, hukukun üstünlüğünün yolunun açılması için bildiklerinizi, yaşadıklarınızı anlatmalısınız.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Encümen-i Mahfiş toplantısından notlar...

Hüseyin Gülerce 2009.03.06

Arkadaşlar malûm toplantılarımız dinleniyor. Artık çok tedbirli olacağız. Bilhassa isimlerde lâkap kullanacağız. Kimin ne olduğu belli olmasın.-Tamam paşam.

Bak şimdi ben ne diyorum, siz ne diyorsunuz? Paşam yok, ağa diyeceksiniz. Hem köyde toplandığımızı zannederler. Zıııt Erenköy...

-Metrobüs, Erenköy'e kadar geliyor mu ağam?

Konuyu dağıtmayalım. Bizi köşeye fena sıkıştırdılar. Yarma harekâtı yapmamız lazım. Sıyrılmamız lazım. Fikri olan var mı?

-Ağam, ben o küçücüğü tanımam deyin, "adam mı ulan o" gibi bir şey deyin.

Sen uyuyon herhalde. Onu dedik ya. Ağzımızın payını da aldık. O fikir hanginize aitti dümbükler? Adamı bunak yerine koyuyorsunuz. "Başına saksı mı düştü, seninle iki yıl çalışmadık mı?" diyor.

-Ağam, ben yapmadım, görmedim, duymadım deyin. Bu yaşta yalan mı söyleyeceğim deyin. Hepsini o Atletik Yek yaptı deyin.

İşte ben fikir diye buna derim. Evet, o yaptı. Ben dedim ki ona, öğle istirahatına çekiliyorum, bak bi yanlışın olmasın. Ben öyle dememişim. Adam gazete patronlarıyla bitişik odada yemek yemiş. Asarım, keserim... Şu yazarların işine son vereceksiniz, bizim adamları öne çıkaracaksınız, manşetlerde etli harf kullanılmayacak, tek satırı da geçmeyecek demiş... Bize, çölleri aşan, düz ovada coşan, köylere muhtar, salatası ekşi, solculuğu özköklü, saçları da kırca olanlar lazım demiş... Bana bakın, takarım ulan süngünün ucuna, ikinizi de matbaa matbaa dolaştırırım demiş.

-Tamam işte ağam bunları anlatın. Sincapların ortasından tankerleri de o yürüttü, bankalardan paraları da o yürüttü deyin. Dur durak bilmiyor, bal kaymak demiyordu, deyin.

Bak bunu hatırlattığın iyi oldu. Oldu da Mutlu onbaşı ile Çilli bacı için söylediklerim de internet panayırına düşmüş. Orada nasıl şapacaz?

-Ağam, siz de havayı seviyorsunuz ama. Kimine pezevenk, kimine sırtkan kaypak, kimine kahpe diyonuz. Demokrasilerde çare tükenmez. Bunlara siz değil, laf cambazı çoban lülü cevap versin. Hani köydeyiz ya, çoban diyorum, çakmasınlar diye...

Hee ya. Yakışanı yaptığımı söylesin. Yakıştırsın bana. Di mi, ne diyor halkımız, ağızları şeker bal yesin; bozacının şahidi şıracı... İşte bu.

-Ağam. Hani Çankırı'nın yarma çorbası, şey yarma harekâtı demiştiniz ya. Bu sizin öteki ağaları, nasıl desem, hani biraz da hastaneye alsak, diyorum.

Bu konu çok önemli. Şimdi ben bunu epey düşündüm. Şifre; Garibanları Araziye Tüydürme Atraksiyonu olacak. Bize yakışan da budur. Yalnız bu çok gizli. Kimseye çaktırmayalım. Çakan olursa, biz de çakarız. Neydi o reklam; çakar çakmaz çakan çakmak... İşte onun gibi. Anında görüntü. Şablorenz...

-Ağam bu son dediğinizi anlamadım.

Her şeyi de anlama. Televizyonlardan bahsediyoruz. Yarma diyoruz. Neyle yaracan? Ekranla yaracan... Televizyonlarda acındıracaklar ağalara. Eşi konuşacak, kızı konuşacak. Gözyaşı dökcekler... Faili meçhullere ağlayacak değiller ya... Bizimkiler de hödük değil, enkırman... Soracaklar, acı var mı acı?

-Ağam, "biz siyasilere ne zaman baskı yapmışız, bunlar külliye yalan" dediniz ya, çok dokunaklıydı, söylemeden edemeyeceğim.

Evet ya. Birinin demesi lazımdı. Nihayet patladım. Ayıp ya. Menderes'i asmışız. Durduk yere mi? Sen yol yap, hastane yap. Ezanı aslına döndürüyorsun. Kur'an kursu açıyorsun. Çocuklar Kur'an'a düşecek. Sus diyoruz susmuyor. Çekersin ipi, sustu gitti. 12 Mart, 12 Eylül, can sıkıntısından mı yaptık? Anarşi vardı anarşi... Sıkıyönetim vardı ama anarşistler kimdi, kimin nesiydi, Kılıçdaroğlu'nun fesi idi mi, belli değildi. Yaptık darbeyi, netekim gençleri de sallandırdık darağaçlarında. Ortalık süt liman. Sonra 28 Şubat'mış. Ne olduğunu herkes gördü. Kalkancı aldı, Fadime'yi kaçırdı. Aczimendiler ellerini kollarını, asalarını, külahlarını sallaya sallaya, otobüs otobüs ülkeyi dolaştı. Az daha irtica geliyordu. Seyretse miydik? Haa, bazı ağalar cambaza bak demiş de bankalar hortumlanmış. Hortumlanmışsa, sana mı dert? Sonra ay ışığı, sarıkız... İki arkadaş, ay ışığında iki tek atmış, köydeyiz ya. Tam o sırada sarıkız kayboldu demişler. İnekten bahsediyorlar. Gece ahıra gelmemiş. Ne var bunda? Şimdi sinirleneceğim ama.

-Ağam arkadaşlar da yoruldu, isterseniz bundan sonraki toplantıda devam edersiniz...

Hadi öyle olsun. Kendinize iyi bakın, herkese iyi geceler, Ergenekon'suz rüyalar...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Obama gelmeden ikinci iddianame geldi

Hüseyin Gülerce 2009.03.12

ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton'ın bir günlük hafta sonu ziyareti, sürpriz bir haberle noktalandı. Başkan Obama, 6-7 Nisan'da Türkiye'de olacak. Bu ziyaretin anlamı, verdiği mesajlar tabii ki çok önemli. Ben iki konuya dikkat çekmek istiyorum.

Birincisi, bu ülkede, kendi değerlerimiz üzerinde yükselerek güçlenmemizden, rahatsız olanlar var. İnanınız, bağımsızlıktan yana görünen bu çevreler, Türkiye, kendisi kalarak küresel bir aktör olacağına, ABD uydusu olsa, daha çok sevinecekler. Sakın ağır bir ifade kullandığımı sanmayınız.

Başbakan Erdoğan, Davos'ta İsrail Cumhurbaşkanı'nı protesto ederek kalkıp gidince, bu sözünü ettiğim çevre, bir felaket habercisi koro gibi ses verdi. İçlerinde siyasetçiler, eski dışişleri bakanları, diplomatlar, akademisyenler, köşe yazarları ve 9. Cumhurbaşkanı Demirel de var. Neler demediler, neler yazmadılar. İsrail öyle kafa tutulacak bir ülke değilmiş. Türkiye'ye, önüne ne zaman konacağı belli olmayan faturalar çıkartılmış. Türkiye'nin prestiji sarsılmışmış. Türkiye artık arabulucu falan olamazmış. Amerika'daki Türklerin, sokağa çıkacak yüzü kalmamışmış. Yahudi lobisinin kontrolündeki Amerika, artık Türkiye'nin burnunu sürtecekmiş. Ermeni tasarısını getirince, Hanya'yı, Konya'yı görmüşüz. Daha neler neler...

Hâlbuki ABD'yi iyi tanıyan, oturup kalktığı için Yahudi lobisinin adamlarından etkilenenler gibi düşünmeyenler, başta Cengiz Çandar, "bunlar asla doğru değil" diye yazıp durdular. Evet, ABD'den tepkiler vardı, ama bunlar, İsrail menfaatlerine hizmet etme dışında gayesi olmayan, Cumhuriyetçilerin neo-con takımının servis ettiği tepkilerdi. Gerçek ABD politikasını yansıtmıyorlardı. Onların tepkileri ABD tepkisi gibi Türkiye'ye servis ediliyor ve felaket tellallığına malzeme yapıyordu.

Bunlar kendi ülkelerine hiç güvenmediler. İnanınız, çoğunun ömrü, Türkiye'yi dışarıya jurnallemekle geçti. "Sakin aldanmayın, Türkiye batıyor, Türkiye'den adam olmaz" dediler. "AK Parti, halkı kandırdı, sizi de kandırmasın, sonra Türkiye'yi kaybedersiniz bak..." dediler. Clinton, geçen geldiğinde de alenen televizyonlarda, "geldiniz iyi de, bu ülkede laiklik elden gidiyor, kadınlar eziliyor, bunları da bilin, sakın Cumhurbaşkanı'nın, Başbakan'ın, Dışişleri Bakanı'nın anlattıklarına kanmayın, asıl bize kulak verin" dediler...

Pes doğrusu. İnsaf doğrusu. Şimdi o koro, Obama'nın gelip İslam dünyasına Türkiye'den mesaj verecek olmasından dolayı şaşkın vaziyetler. Türkiye'nin, Müslüman kimliği ile demokratik laiklikten yana bir büyük ülke olarak, giderek parladığının, ABD Başkanı'nın ağzından bütün dünyaya anlatılmasından son derece rahatsızdırlar. Zira onlar ne demişti, bak şimdi ne oldu...

İkinci konu şu: Başlıkta neden, Obama gelmeden ikinci iddianame geldi, dedim? Ergenekon terör örgütü davasının; binlerce faili meçhul cinayete, terör örgütlerinin başta PKK olmak üzere devlet içindeki kanunsuzlar tarafından kurulup kullanıldığına dair bilgilere, belgelere rağmen örtbas edilmesini isteyenler var. Yargıda, bürokraside direnenler var. CHP, bu davanın avukatlığında ısrar ediyor. Savcılar, hâkimler tehdit ediliyorlar.

İşte ikinci iddianame, bu koronun, bütün çabalarının boş olduğunu anlatıyor. Türkiye eğer ABD için, AB için çok değerliyse, dünya barışı, medeniyetler ittifakı için vazgeçilmez ise, bu Türkiye, artık darbelerin yapıldığı, bürokratik vesayetle yönetilen bir ülke olmayacaktır, olamayacaktır.

Yani bu koronun gözleri, artık dışarılara doğru boş boş bakıyor. ABD Başkanı Obama, kendinden öncekiler gibi, "yabancı değiller, bizim çocuklar" diye bu koroya asla destek vermeyecektir.

Obama'nın gelişi, Ergenekoncular için kötü bir haberdense çok, ağır bir darbedir. Gelin, kendi insanınıza değer verin. Gelin kendi ülkenize güvenin. Gelin laiklik dayatmasından vazgeçip, demokratik laikliği isteyin. Gelin, "demokrasilerde, millet iradesinden başka irade yok" deyin...

Sizin bozuk çimentonuz, paslanmış demirleriniz, çağdışı harcınız bitti. İnşaata paydos. Obama'nın gelişinden de mi anlamıyorsunuz?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Alevilerden Baykal'a Ergenekon çağrısı

Hüseyin Gülerce 2009.03.13

Ergenekon terör örgütü davasında çok önemli bir gelişme var. Aleviler ve Güneydoğu'daki faili meçhul cinayetlerin aydınlatılmasını isteyen Kürt vatandaşlarımız, davanın sahibi olduklarını ilan ettiler.

Evet, bu davanın ardında çok önemli bir kamuoyu desteği, aydın desteği, medya desteği var. Ama bir o kadar da bu davanın sonuçsuz kalması, sulandırılması, saptırılması için çalışan ve toplum üzerinde etkisi çok fazla bir kesim var. Merkez medya var, barolar var, üst yargı mensuplarının bir kısmı var. Silahlı kuvvetlerin, meslek dayanışması olarak takdim edilen bir direnci var. En önemlisi de anamuhalefet partisinin desteği, Sayın

Baykal'ın avukatlığı var. Toplumun bir bölümü, psikolojik harbin hedefi durumunda... Davanın, bir siyasî dava olduğu, AK Parti'nin muhaliflerini sindirmeye çalıştığı, vatansever, milliyetçi, Cumhuriyet'i savunan insanların susturulmaya çalışıldığı propagandası altında, tam bir kafa karışıklığı yaşıyorlar. İşte şimdi ilk defa, Alevi kesim ve PKK'nın Ergenekon'la irtibatına inanmaya başlayan Kürt vatandaşlarımız devreye giriyor.

10'uncu dalga operasyonunda, Ergenekon'un suikast hedefi oldukları ortaya çıkan Alevi Bektaşî Federasyonu (ABF) Başkanı Ali Balkız ile Genel Sekreter Kazım Genç, Savcı Zekeriya Öz'le görüştüler ve davaya müdahil olmak için dilekçe verdiler. Geçtiğimiz günlerde Alanya'da bir panelde konuşan Balkız, Ergenekon terör örgütünün suikast planını savcılıktaki belge ve bilgilerden öğrendiğini anlatmıştı. Adalete güvenmek gerektiğini belirten Balkız, belgeleri görünce yaşadığı dehşeti şöyle ifade etmişti: "Belgelerde evimin fotoğraflarını, krokisini, geliş-gidiş yollarımı, görevlendirilmiş 9 kişiyi, kimin patlayıcı temin edeceği, kimin düzenek yerleştireceği, kimin patlatacağı gibi bir hazırlığı gördüm. O anda aklıma Uğur Mumcu, Hablemitoğlu ve Bahriye Üçok'un, karanlık güçler tarafından katledilişi geldi."

Ergenekoncuları, "Alevi-Sünni çatışması çıkartacaklardı" diye anlatan Ali Balkız, kamuoyu ile siyasileri, soruşturmaya ve savcılara destek vermeye çağırdı. Balkız ve Genç, bu kapsamda CHP lideri Baykal'a da "avukatlığı bırak" çağrısı yaptı. Sayın Baykal'ın bu çağrıya ne cevap vereceğini şahsen çok merak ediyorum. Keza, Güneydoğu'daki faili meçhul cinayetlerin aydınlatılması için asit kuyuları savcılıklarca, baro yetkilileriyle birlikte açtırılıyor. Bulunan insan kemiklerinin DNA testlerinin sonucunda, Güneydoğu'da ezberlerin bozulacağı bir dönem başlayacak. Üç gün önce mahkemeye gönderilen ikinci iddianamedeki hususlar ise daha şimdiden toplumu sarsıyor ve dehşete düşürüyor. Milliyet'in dünkü haberine göre 2. iddianamedeki bazı başlıklar şöyle:

2 Temmuz 1993'te Sivas'ta Pir Sultan Abdal Şenlikleri sırasında Madımak Oteli kuşatılıp yakıldı. 33 kişi yanarak hayatını kaybetti.

5 Temmuz 1993'te, Erzincan'ın Kemaliye ilçesine bağlı Başbağlar köyüne gelen PKK militanları, Madımak'ın intikamı gibi göstererek, köyün meydanına topladıkları 33 erkek köylüyü katletti ve köyü ateşe verdi.

24 Mayıs 1993'te Elazığ-Bingöl karayolunda asker taşıyan iki aracı durduran teröristler, acemi eğitiminin ardından birliklerine gitmekte olan 33 eri şehit etti. Eylemde bizzat yer aldığı iddia edilen Şemdik Sakık, Ergenekon soruşturmasını yürüten savcılara ifade verdi. Avukatları aracılığıyla açıklama yapan Abdullah Öcalan, Sakık'ın bu eylemi Ergenekon adına gerçekleştirmiş olabileceğini ima etti.

Diyarbakır Jandarma Bölge Komutanı Tuğgeneral Bahtiyar Aydın, 22 Ekim 1993'te Lice'de uzun menzilli bir suikast silahıyla başından vurularak şehit edildi.

Mart 1995'te Gazi Mahallesi'nde Alevi vatandaşların bulunduğu bir kahvenin taranmasının ardından başlayan olaylarda, 15 kişi hayatını kaybetti.

12 Eylül 2006'da Diyarbakır'da Koşuyolu parkında meydana gelen patlamada ikisi bebek, yedisi çocuk toplam 10 kişi hayatını kaybetti.

Bütün bu olaylar; bu ülkede Sünni-Alevi, Türk-Kürt, laik-dindar kavgaları için devlet içindeki bir çetenin, kendi elleriyle terör örgütleri kurdurup cinayetlerden, çatışmalardan, yani kandan beslendiğini ortaya çıkarınca, acaba Türkiye, artık eski Türkiye olarak kalabilecek mi?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bizler Balbay değiliz...

Milliyet gazetesinin dünkü manşeti, Ergenekon davasında, artık geriye dönüşün olmadığına ilanıydı. Cumhuriyet Gazetesi Ankara Temsilcisi ve yazarı Mustafa Balbay'ın, 2002-2005 yılları arasında generallerle yaptığı görüşmelere ait notlar yayınlanınca bir anda her şey değişti.

Bu darbe günlüklerini, iki eski Genelkurmay başkanı, Milliyet yazarı Fikret Bila'ya yorumladılar ve "mahkeme davet ederse gideriz" dediler. Evet mahkeme onların bu cesaretini takdir etmeli ve davet etmelidir.

Karadayı'dan farklı olarak, iki eski Genelkurmay başkanı, komutan gibi davrandılar. Görmedim, duymadım, o adamları tanımam falan demediler.

Balbay'ın notları neden önemli? Daha önce Nokta Dergisi, dönemin Deniz Kuvvetleri Komutanı Özden Örnek'e ait olduğu söylenen darbe günlüklerini yayınlamıştı. Fakat Örnek, "bana ait değil" dedi. Emniyet Genel Müdürlüğü ise teknik inceleme sonucu bu notların Örnek'in bilgisayarından çıktığının tespit edildiğini açıklamıştı. Yani konu tartışmalı kaldı. Hâlbuki Balbay'ın günlükleri inkâr edilmiyor. Cumhuriyet'in iki yazarı, Hikmet Çetinkaya'yı ve Emre Kongar'ı TV ekranlarından dinledim. İkisi de aynı şeyi söylüyor: "Bu notlar, bir gazetecinin mesleği gereği yaptığı iştir. Kendisi bir yazı dizisi hazırlamak için bu notları tutmuştur. Hatta günlükler internet ortamına düşmese ve daha sonra gazetelerde yayınlanmasaydı, 'Gerilimli Günler' dizisi olarak Cumhuriyet'te yayınlanacaktı..." dediler.

İnanalım mı? Balbay o notları, darbeden şüphesi olmadığı için tuttu. Çünkü o notlarda darbenin akıl hocası, gözü pek, komutanlara bile, onu şöyle yapın, bunu böyle yapın diyebilen bir gazeteci var. Darbenin gazetecisi. Darbe olduktan sonra yayınlanacaktı o darbe günlükleri ve tarihe bir not düşülecekti. "Bir kahraman gazeteci, Cumhuriyet'i işte böyle korudu." denilecekti. Meydanlara Balbay heykeli dikilecekti.

En büyük aldanmışlık, insanların kendilerini en akıllı kabul edip, herkesin aptallığına inanmasıdır. "Hepimiz Balbay'ız" diyen meslektaşlarımız, bunun meslekî bir dayanışma olduğuna inanmamızı istediler, beklediler. "Gazeteciler, fikirlerinden dolayı susturulmamalı." dediler. Vicdanlarına şimdi bir daha sorsunlar. Balbay'ın yaptıkları gazetecilik mi, yoksa fiilen bir darbe hazırlığının ve kışkırtıcılığının içinde gönüllü rol almak mı?

Basın özgürlüğü, gazetecilik, demokrasinin olmazsa olmazıdır. Demokrasi varsa gazeteci vardır. Demokrasiyi ortadan kaldırmanın adı olan darbeyi, dünyanın hiçbir ülkesinde bir basın mensubu savunamaz. Avrupa'da, ABD'de Balbay gibi bir gazeteci gösteremezsiniz. Çünkü hiçbir demokratik ülkede, bir gazetenin başkent temsilcisi ve yazarı, darbecilerin içine girip akıl veremez. Onlarla iş tutamaz. "Hilmi Özkök'ü alın, Kara Kuvvetleri'ndekini, başa geçirin." diye konuşamaz. Onlarla saatlerce oturup darbe planları yapamaz. Bunu yapan adama gazeteci denmez. Yaptığı, gazetecilik mesleği olarak, gözümüzün içine baka baka yutturulmaya kalkışılmaz. Bu, insan zekâsına hakarettir. İnsana saygısızlıktır.

Bizim medyamız, darbe sabıkalıdır. Balbay üzerinden asıl anlatmak istediğimiz bu. Kendine merkez medya diyen gazete ve televizyon yöneticilerinin, birkaç istisna dışındaki yazarlarının, tavrı yeni değil ki... Bunların; "Demokrasi, din ve vicdan özgürlüğünü genişletir, dolayısıyla demokrasi bizi bozar, vesayet rejimi ortadan kalkar, bu memlekette artık bizim borumuz ötmaz" diyerek, darbelerden yana tavır koymaları yeni değil ki... Medyanın darbe kışkırtıcılığı, ilk defa Balbay'da görülüyor değil ki... 28 Şubat utancının kızarıklığı, kimi yüzlerden hâlâ silinmiş değil ki... Sorun, medyadaki darbeci zihniyetin, demokrasiye ihanetidir.

Medya bu utançla daha fazla yaşayamaz. İçimizdeki Balbay'lara artık tavır koymak zorundayız. "Demokrasi iyidir ama, bizimkiler iktidar olamıyorsa, darbeler de fena değildir" diyenlerin hepsi Balbay olabilir. Fakat "laik, demokratik ve sosyal bir hukuk devleti olmayı, bu değerlerin birini diğerine tercih etmeden birlikte savunuyoruz" diyen hiçbir gazeteci, yazar, yayın yöneticisi, Balbay olamaz.

Bizler Balbay değiliz ve asla olmayacağız...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İki karakter; Özkök ve Tolon...

Hüseyin Gülerce 2009.03.20

Testide ne varsa, dışarıya o sızar. Herkes, kendi karakterini aksettirir, kendisine yakışanı yapar.

Darbecilik de öyledir. Meşruiyetin dışına çıkma, hukuk tanımama, her karakterin başvuracağı bir yol değildir. Kendisine verilen makamlarla, ulaştığı konumlarla yetinmemek, gemlenemeyen bir hırsla teslim olmak demektir. Varlığını demokrasiden aldığı halde, bir insan demokrasiyi ortadan kaldırmaya çalışırsa, bu, onun karakterinin gereğidir. Onun için herkes darbeci olamaz.

Ne demek istediğimi iki karakterle anlatayım. Hilmi Özkök ve Hurşit Tolon.

Eski Genelkurmay Başkanı, emekli Org. Hilmi Özkök'ün şahsında ne görüyorsunuz? Efendi bir insan. Yüzünde hiçbir hırs belirtisi yok. Görevini yapmış ve köşesine çekilmiş. Vakur bir duruşu var. Konuşunca, sanki yıllardır tanıdığınız bir sima konuşuyor. Sanki onunla tanışmış, hasbıhal etmiş gibisiniz. Duruşunda, tavrında hiçbir iticilik yok. Babacan, efendi, sempatik bir karakter. Özden Örnek'in günlükleri, Balbay'ın günlükleri ortaya çıkınca, kendisine, "Komutanların sizinle ilgili değerlendirmelerine ne diyorsunuz?" diye sorulunca hep silah arkadaşlarını koruyor. "Onlardan böyle değerlendirmeler ve hareketler beklemem." diyor.

Eski 1. Ordu Komutanı emekli Org. Hurşit Tolon'un şahsında ne görüyorsunuz? Emekli olduğu halde hırsı bitmemiş. Darbecilikle yatıp kalkmış. Meşru iktidara karşı organize edilen mitinglerde boy göstermiş. Ordu komutanlığına geldiği halde, millet ona makamlar, korumalar, her türlü imkânı verdiği halde tatmin olmamış. Duruşu, konuşması itici... Milletin gözbebeği bir kurumda böyle insanlar nasıl yetişmiş diyebileceğiniz bir karakter. Ama en önemlisi internet ortamına düşen konuşmaları. Ulanlı, küfürlü konuşmalar. Bu köşeye aktaramayacağım ifadeler. Yaşına başına bakmadan saçıp savurmalar. Ve en son söyledikleri: "Şimdi bakınız, o Çevik Bir niye kıvırttırıyor? Sayın Kıvrıkoğlu istemedi. 'Ben Çetin'i çok severim ama Ankara'da olmasını istemem...' Niye? Dizginleyemem... Bak şimdi onu getirmezsene, molla'yı getirirsin. Sonra da şimdi dizini vurursun, molla bizim anamızı belledi diye... Bu ordunun başına bir molla gelmiştir." Silahlı Kuvvetler bünyesinde, o seviyeye gelmiş insanlara yakışan konuşmalar mı bunlar?

Molla dediği Hilmi Özkök. Silah arkadaşı. Türk Silahlı Kuvvetleri'ne kırk yıldan fazla hizmet etmiş. Teğmenliğinden beri bilinen, tanınan bir insan. Niye molla? Darbecilere fırsat vermemiş. Devletin kendisine verdiği emanete ihanet etmemiş. Göğsünü gere gere "ben demokratım" demiş. "Hukukun dışına çıkamam" demiş.

Evet, darbecilik bir karakter meselesi. Ama karakter zaafı meselesi. Bir hazımsızlık meselesi. Kendini üstün görme, kendinden başkasına güvenmeme, doğru fikirlerin sadece kendininkiler olduğuna inanma. Vatani en çok kendinin sevdiğini ileri sürme... Türkiye nereye gidiyor, dünya nereye gidiyor, bunu hiç okuyamama, anlayamama....Başka bir çağda, başka bir dünyada yaşama. Sivillerle temasta bile kendi gibi düşünen darbecileri tercih etme. Darbe peşinde ihtiyarlamış İlhan Selçuk'un peşine takılma... Darbeciliği din haline getirme, yarı tanrılar edinme...

Şimdi Silopi'de, Cizre'de ölüm kuyuları açılıyor değil mi? Ama asıl ölüm çukurları, darbecilerin içindedir. Çünkü darbe, masum bir kelime değildir. Her darbeden sonra insanlar ölmektedir. Darbeciler bu ülkede başbakan,

bakan astılar. Asmadan önce tekmelediler, küfrettiler. Binlerce gencin ölmesini seyrederek, darbe ortamı oluşmasını beklediler. Sonra o gençlerin bir kısmını da ibret-i alem olsun diye darağaçlarında sallandırdılar. "Asmayalım da besleyelim mi?" dediler. Binlerce, on binlerce insanı işlerinden attılar. On binlerce aileye, onların çocuklarına daha bebek yaşlarında acılar yaşattılar, geleceklerini kararttılar. Onun için darbeciler deyince, sadece üniformalı olanlarını değil, onları tahrik eden, onlara çanak tutan, yataklık yapan sivilleri, yargı mensuplarını, politikacıları, rektörleri, profesörleri, büyük işadamlarını ve medyadaki darbecileri de unutmayın.

Darbecilik, evet bir karakter meselesidir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu seçimlerin önemi

Hüseyin Gülerce 2009.03.26

Demokrasi bir oyun değildir. Hele bizim gibi, bürokratik vesayetin yıllardır sivil iradeyi teslim aldığı, ikinci plana ittiği, kullandığı bir ülkede artık tek bir oy bile çok kıymetlidir. Düşününüz, daha birkaç gün önce bir eski genelkurmay başkanının sözlerinde şu vardı: "Halk cahil, cumhurbaşkanını halkın seçmesi kadar tehlikeli bir şey yok.

Daha 25-30 sene askerin himayesinde gitmesi lazım demokrasinin, Türkiye'nin... Ülke bu vaziyete gelirse askerin müdahale etmesi lazım."

Bu seçimler, tarihî bir kavşak noktasında, önümüze şu tercihi koyuyor: Ya demokrasi, ya bürokratik vesayet... Ya yeni ufuklar, ya statüko... Ya Ergenekon'dan çıkış, ya hukuk dışındaki çetelere teslimiyet...

Hatta mihenk taşı öylesine anlamlı ki, ya Türkiye'nin önü açılacak, bölgesinde ve dünyada itibarlı bir ülke olarak büyük yolculuğuna devam edecek. Ya da bir kaosun içine yuvarlanıp mecalısız kalacak. 30 Mart sabahından itibaren ya umutlar daha da yeşerecek, ya da karamsarlık, koskoca bir toplumu, geleceği parlak bir ülkeyi, esir alacak.

Türkiye, göstermelik demokrasiden, gerçek ve ileri demokrasiye geçme imkân ve fırsatını, hiç bu seçimde yakaladığı kadar, yakalamamıştı... Demokrasi isteyenlerin eli hiç bu kadar kuvvetli olmamıştı. Vesayet sahipleri, hiç bu kadar köşeye sıkışmamıştı. Hiç bu kadar takatsiz kalıp, telaşa kapılmamışlardı. Hiç bu kadar endişeli olmamışlar, hiç bu kadar elleri ayaklarına dolaşmamıştı. Boks diliyle söylersek, sığ ve kibirli zihniyet için bu bir grogi durumudur ve cahil dedikleri halkın sandıktaki indirici yumruğu, onları yere serecektir. Değilse, yeniden toparlanacak, yeniden ayağa kalkacak ve intikam ateşiyle yanıp tutuşacaklardır. Daha acımasız, daha gözlerini kan bürümüş olarak geri döneceklerdir...

Şimdi sadece dilimizde dua, elimizde oyumuz var.

Bu seçim, bu milletin geleceğini ilgilendiriyor. Bu millet çeyrek asırdır, kendi ruh ve mana köklerine sarılarak, çağı doğru okuyarak, insanî değerler zemininde buluşup dünya ile entegre olma yolunda epey mesafe kat etti. Artık, devletler muvazenesinde hak ettiği yerde olmak için, dünyanın her yerinde bayrağı dalgalanan bir Türkiye var. Artık bu aziz milletin, kendisini tanıtan, sevdiren, gönüllere giren temsilcileri var. Dili, dini, rengi farklı gönüllerde muhabbetimiz, dillerinde şarkılarımız, türkülerimiz var. Artık bizim, bir destanımız, çağa söyleyeceklerimiz var. Yolumuzun üzerine gulyabanilerin dikilmesine fırsat verip, bu destanı yarıda bıraktıramayız. Sesimize ses katmak için yollara düşenlerin hayallerini yıkamayız.

Bu seçimleri önemli saymak, asla siyasete bulaşmak değildir. Bir milletin geleceği söz konusu olduğunda, bir mefkûrenin istikbali söz konusu olduğunda, dava insanları kayıtsız kalamazlar. Rotasından çıkacak koskoca bir transatlantik için eğer benim bir rolüm, görevim, ağırlığım, sözüm, fikrim varsa bunu söyler, yapar sonra da işime bakarım. Böyle düşünenlerin, insanlarla, partilerle, partilikle işi olmaz. Falan gitsin, filan kalsın, hesaplarının içinde yer almazlar. Falanı seviyorum, filanı sevmiyorum demezler. Sadece şuna bakarlar: Kim, değerlerimize saygılı? Kim, kalbî ve ruhî hayatımızı hesaba katıyor? Kim, bu milletin dirilişini ciddiye alıyor, önemsiyor? Kim bu aydınlık yürüyüşte, bu milletin gücüne güç katar?

Bu büyük yürüyüş, demokrasi ile olur. İnsan haklarına ve özgürlüklere sahip çıkmakla olur. Hukukun üstünlüğünü sağlamakla olur. Herkesin hesap vermesini sağlamakla olur. Herkesin adalet önünde eşit yurttaşlar olarak durmasıyla olur. Bunun için oy vermeliyiz...

Darbecilere geçit vermek istemiyorsak sandık başına. Vesayetçilerin cesaretini kırmak istiyorsak sandık başına. Faili meçhul cinayetlerle, suikastlarla, komplolarla bu milleti Türk-Kürt, Sünni-Alevi, laik-dindar diye ayırıp, birbirine düşürmek isteyenlere fırsat vermek istemiyorsak sandık başına. Ölüm çukurlarının bir daha açılmasını istemiyorsak, devlet gibi bir devlet, anayasa gibi bir anayasa, hukuk gibi bir hukuk, medya gibi bir medya istiyorsak sandık başına...

Hiçbir seçim, 29 Mart'taki kadar önemli olmamıştır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sadece Sivas'ın değil, Türkiye'nin yiğidi...

Hüseyin Gülerce 2009.03.27

Yazımı yazdığım saatlerde düşen helikoptere henüz ulaşamamıştı. Muhsin Yazıcıoğlu'nun ve beraberindekilerin durumu nedir bilmiyoruz.24 saat geçmesine rağmen helikopter enkazına ulaşamaması, teknolojik olarak ne büyük ihmallerimiz olduğunu ortaya çıkardı. Maalesef bu zaafımız, ayrı bir üzüntü kaynağı haline geldi.

Bu durumun, seçimlere birkaç gün kala, hükümete karşı bir yıpratma vesilesi yapılması insafsızlık olur. Bütün partilerin ortak bir zeminde buluştukları sırada, bu birlik havasının korunması gerekir.

Bu elim kaza, bir anda seçimleri ikinci plana atıverdi. Dünyevî ve siyasî olandan, insanî olana dönüverdik. Bütün partiler mitinglerini iptal etti. Bir yanda acı, hüznün ve umutlu bir bekleyiş, bir yanda da bize ait güzelliklerin, olgunluğun devreye girmesi. Keşke, siyaset dâhil, pek çok işte, birbirimize karşı kırıcı olmasak, dünyanın işlerini gereğinden fazla büyüterek, abartarak, sanki her şey bu dünyada olup bitecekmiş gibi hırslarımıza, beklentilerimize esir düşmesek.

Muhsin Yazıcıoğlu, Büyük Birlik Partisi'nin genel başkanı olmaktan öte, farklı bir siyasetçiydi. Hatta diyebilirim ki; o siyasete fazla geldi. Klasik politikacı tipinin dışında, bir dava adamıydı. Gençliğinde Ülkü Ocakları başkanlığı yapmış, 12 Eylül 1980 darbesinden sonra yargılanmış ve mahkûm edilmişti. Çok kişi Yazıcıoğlu'nun; 12 Eylül 1980'de yapılan askerî darbenin ardından, MHP ve Ülkücü Kuruluşlar Davası sanığı olarak cezaevine konulduğunu bilir, hatırlar. Ama onun, 5,5 yılı hücrede olmak üzere, 7,5 yıl Mamak Cezaevi'nde kaldığını çok az kişi bilir. Üstelik Muhsin Yazıcıoğlu, 7,5 yıl cezaevinde kaldığı bu davadan, herhangi bir ceza da almadı.

Dile kolay, 5,5 yıl tek başına daracak bir hücrede çile çekmek ne demektir? Ama bu çile, Yazıcıoğlu'nu olgunlaştırmakla kalmadı, bir vefa denizinde hep sevenleriyle oldu. Partisi oylarını artıramasa bile onu sevenler,

kendisini hiç yalnız bırakmadılar.

Yazıcıoğlu'nu, partilileri neden hiç terk etmediler? Çünkü bir lider olarak onu öyle samimi buldular, kendilerine öyle yakın buldular ki; onun gibi bir insana vefasızlık yapamazlardı. Yazıcıoğlu, farklıydı. Duruşu farklıydı, insanlığı bir farklıydı. Hani derler ya, adam gibi adamdı. BBP'ye oy vermediği halde, Muhsin Yazıcıoğlu'nu seven milyonlar var.

Kendisiyle geçen hafta bir telefon konuşması yapmıştım. O koşuşturma içinde aramış, hal hatır sormuştu. Ben de kendisine başarılar dilemiştim.

Kendisine vefa gösterildiği gibi, Muhsin Yazıcıoğlu'nun asıl kendisi bir vefa abidesiydi. Muhterem Fethullah Gülen'in tavsiye ettiği eğitim faaliyetlerinin hep destekçisi oldu. Gönüllüler hareketinin üzerine üzerine geldiği her defasında yiğitçe duruş sergiledi. "Fethullah Hocaefendi, toplumun tüm kesimlerince sevilen bir insandır. Ona hücum edenler, millî damarı kesmek istiyorlar." dedi. Hele Türkçe Olimpiyatları, onu her defasında heyecanlandırdı, gururlandırdı. Bu organizasyonu, Türkiye'nin gerçek gücünü yansıtan bir etkinlik olarak alkışladı. Ardından; "Türkçe Olimpiyatları'nın tertip komitesine, arkasındaki manevî desteğe ve manevî mimarına çok teşekkür ediyorum." diyerek vefasını bir daha gösterdi.

Muhsin Yazıcıoğlu'nun bir misyonu daha oldu. Kendisini seven gençliğin, askerî darbelere zemin hazırlama adına kullanılmasına fırsat vermedi. Ergenekoncular bu tavırdan rahatsız oldular. Alperen Ocakları'nı Rahip Santoro ve Hrant Dink cinayetlerine bulaştırmaya kalktılar.

Muhsin Yazıcıoğlu'nu taşıyan helikopter, hava şartlarından veya teknik bir arızadan dolayı mı düştü henüz bilmiyoruz. Ancak bu ülkede eski bir Jandarma Genel Komutanı'nın uçağının düşmesiyle ilgili hâlâ bir tartışma varsa, bu kaza da tartışılacaktır.

Muhsin Yazıcıoğlu, sadece Sivas'ın yiğit evladı değildir. O, Türkiye'nin yiğididir. Şimdi partili partisiz hepimiz ona dua ediyoruz. Allah, bu güzel insanı milletimize bağışlasın.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Seçimin kapı açtığı hayırlar...

Hüseyin Gülerce 2009.04.02

Türkiye'de seçimlerin, hep görünenden daha derin manaları olmuştur. Milyonlarca insan, birbiriyle görüşüp ortak bir karar alamaz. Ama milletin feraseti, ufku, vicdanı diye bir değerler bütünü olduğu açık. AK Parti'ye bir şefkat fiskesi, CHP'ye rahatlatıcı bir sevinç malzemesi, MHP'ye "seni unutmuş değilim" tebessümü, öyle dengeli dağıtılmış ki şapka çıkarmamak mümkün değil.

DTP'ye, sistemin içinde kalırsan mutlu olursun, Saadet Partisi'ne "biraz öne buyur" iltifatı, hepsi ince ayarlarla bezenmiş gibi. Böyle okuyunca, ben bu seçimlerde pek çok hayra kapı aralandığını düşünüyorum. Bunlardan ikisini çok önemsiyorum:

1. Kendilerini laik kesim diye niteleyen insanlarda büyük bir rahatlama duygusu oluştu. Kuşatılmışlık evhamından bir anda sıyrıldılar. Laik yaşam tarzlarının tehdit altında olduğunu düşünüyor, mahalle baskısının dayanılmaz ağırlığından, ötekileşme tehlikesinden bahsediyor, bin türlü vehim üretiyorlardı. Hatta son seçimde AK Parti'ye oy verenlere öyle kızdılar ki onlara, "bidon kafalılar", "göbeğini kaşıyan adam" bile dediler. 29 Mart seçimlerinin sonuçları onları rahatlattı. Kendilerine güven geldi. Hatta onların hissiyatını dile getiren yazarların

ifadelerinden anlıyoruz ki, artık türbanlılara, çarşaflılara bile kem gözle bakmıyorlarmış. Onlarla bir arada yaşayabileceklerini düşünüyorlarmış. Bu normalleşme, bu rahatlama, tekrar halka ve demokrasiye güvenme, öylesine önemli ki... AK Parti oy kaybetmeden, CHP 3-4 puanlık bir artış göstermeden bu kesime, kimse bu rahatlama duygusunu veremezdi. Bir arada yaşamının teminatı, halkın oyundan, demokrasiden geldi.

Bunun iki faydası var. Birincisi, CHP ve laik kesim, artık, meşru iktidara karşı, bir eziklik psikolojisiyle gözlerini ikide bir üst yargıya, silahlı kuvvetlere çevirmeyecektir. Hatta onların artık bu işe karışmasına tavır koyacaktır. Şimdi AK Parti için kapatma davası açmak çok zorlaşmıştır. "Biz meselemizi sandıkta çözebiliyoruz, siz niye suyu bulandırıyor sunuz" itirazlarının temeli oluşmuştur. Keza silahlı kuvvetlerin siyasete müdahalesi de artık laik kesimi son derece rahatsız edecektir.

İkincisi, toplumsal kutuplaşmaya karşı tek çözüm yolu olan toplumsal mutabakatın atmosferi doğmaktadır. Hele CHP'nin İstanbul'da başlattığı başörtüsü, çarşaf, Kur'an kursu açılımı, artık bir seçim malzemesi olmaktan çıkmış, CHP'nin muhafazakâr kitlelerle barışması, inançlara saygılı bir laiklik anlayışı için çok değerli hale gelmiştir. Seçim sonuçları; Türkiye'de normalleşmenin, sağduyunun, uzlaşmanın kapılarını aralamıştır.

2. Bir başka hayır kapısı, AK Parti'nin kendisine çekidüzen vermesi için seçimlerin bir fırsat sunmasıdır. Millet, zaman zaman bazı partileri çok sevmekte, onlara farklı bir iltifat göstermektedir. Ancak sevgisi, hiçbir zaman kara sevdaya dönüşmemektedir. Sayın Başbakan, seçim gecesi, "mesajı aldık, dersimize farklı çalışacağız" diyerek bir olgunluk gösterdi. Şimdi bu olgunluğun uygulamasını görmeliyiz. Laik kesimle ve DTP seçmeniyle ilgili empati yapmanın, tam zamanı. AK Parti'nin seçimlerdeki en güzel sloganı, "sen Türkiye'sin, büyük düşün" idi. Şimdi iktidar da büyük düşünmeli. Bakınız birkaç gün sonra ABD Başkanı Obama geliyor. Türkiye, büyüklüğünü tekrar hatırlayacak. Ama içeride bir toplumsal mutabakata ihtiyacımız var. Bunun zemini de demokratikleşmedir. AK Parti, hızlı bir kabine değişikliği ile daha kucaklayıcı olmalı ve AB üyelik sürecini birinci gündem maddesi yapmalıdır. Başta anayasa değişikliği olmak üzere, bütün reform çabaları AB'ye endeksli olmalıdır. Bu yol, CHP'yi de sürece dâhil etmenin en etkili yoludur. Brüksel'de büro açan CHP, AB endeksli demokratikleşme ve özgürlük çabalarından kaçamaz.

AK Parti, hâlâ Türkiye'nin her yerinden oy alabilen, her bölgede belediye başkanlığı kazanabilen tek partisidir. AK Parti, hâlâ ekonomik ve siyasî istikrar için Türkiye'nin şansısıdır. Ancak tek bir AK Parti olmalı, içeriden farklı sesler çıkmamalı ve çizgisinin düzgünlüğü hakkında tereddütler doğmamalıdır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

CHP, Gandi'yi değil halkı hatırlasın...

Hüseyin Gülerce 2009.04.03

Seçimin tozu dumanı yavaş yavaş kalkıyor. Dolayısıyla daha net ve sağlıklı bir analiz yapma imkânımız var.Genel olarak baktığımızda şunu görebiliyoruz: AK Parti, önceki seçimlere göre bir oy kaybına uğrasa da, hâlâ alternatifi yok.

Mevcut oylarla genel seçim olsaydı AK Parti yine tek başına iktidardı. AK Parti kalelerinde, tamirat gerektiren hasarlar var, ama surda bir gedik açılmış değil. Kaybettiği belediye başkanlıkları; ya daha önce zaten CHP'nin kalesi olan yerler, ya yanlış aday belirleme, ya da adayla parti teşkilatının karşı karşıya geldiği yerler... AK Parti, Türkiye'nin her yerinde var ama anamuhalefet partisi CHP, Trakya ve Ege-Akdeniz sahil bandında tutunuyor. CHP, denizlerden karaya, Orta Anadolu, Doğu ve Güneydoğu'ya bir türlü çıkamıyor.

Türkiye haritasına bakıldığında bir kutuplaşma gözüküyor. CHP'nin birinci parti olduğu illerde, AK Parti yüzde 25-30, hatta bazı illerde yüzde 30'un üzerinde varlık gösteriyor. Ama CHP tam 40 ilde, yüzde 2 ile yüzde 5 arasında. CHP bu illerde neredeyse 20 yıldır yok...

Deniz Baykal'ın liderliğinde CHP, 8 defadır seçim kaybediyor. CHP'nin iktidar olmasını isteyenlerin önemli bir bölümü, artık Baykal'ın bırakması gerektiğinde ısrar ediyor. Gandhi benzetmesiyle, Kılıçdaroğlu'ndan bir lider çıkarmaya çalışan medya grubunun da gönlünde bu var. (Gandi'ye hakaret olmuyor mu?) Diğer önemli bir bölüm ise, 40 ilde silinen CHP gerçeğine bakarak, sorunun, liderlik sorunu olmadığını anlatmaya çalışıyor.

CHP'nin problemi, liderlik problemi değildir. CHP, halka tutunmuyor/tutunamıyor. CHP, devlete tutunuyor ve devlet partisi gibi davranıyor. En kötüsü, bundan rahatsızlık duymuyor. Son seçimlerde CHP'nin İstanbul'daki başarısını, halkı hatırlamada görenler var. Çarşaf açılımı, Kur'an kursu açılımı, başörtüsü, kandil simidi dağıtma ve emekli imamı aday gösterme, ne derece halka açılma olarak algılandı tam olarak analiz edilmiş değil. Ancak niyet olarak evet, CHP halka dönüyor...

Aslında son seçimler, karar aşamasındaki partinin CHP olduğunu göstermiştir. CHP, gerçekten halka dönecek midir? Yoksa şöyle bir bakıp, anamuhalefet rehabetiyle, iktidarın ateşten gömleğini giymeye hiç yanaşmayacak mıdır?

Türkiye'deki kutuplaşmayı, CHP'nin kararı önleyebilir. Eğer CHP halka dönmeye karar verirse, Türkiye'de demokratikleşmenin de önü açılır.

Nasıl mı? CHP, halka dönerse, yüksek yargıdan ve silahlı kuvvetlerden medet ummaktan vazgececektir. Türkiye normalleşmeye geçecektir. Nitekim son seçimlerle ilgili en çarpıcı mahalle yorumu, "biz artık yüksek yargının ve silahlı kuvvetlerin siyasete müdahale etmesini istemiyoruz. Halka güvenmek lazım. Meğerse halk, öyle göbeğini kaşıyan, bidon kafalılar değilmiş. Başörtülülerle bir arada yaşayabiliriz" yorumudur.

CHP halka dönerse, Anayasa Mahkemesi'ne dönmeyecektir. AK Parti'nin kapatılmasının, kendisine iktidar yolu açacağını düşünmeyecektir. Muhtıralara tavır koyacaktır.

CHP halka dönerse, halkın değerlerine saygılı olmayı fark edecektir. Katı bir laiklik anlayışı ile dindar-muhafazakâr büyük kitleyi rencide etmeyecektir. Laikliği, siyasî bir malzeme ve dayatma vasıtası olmaktan çıkarıp, Avrupa Birliği'nin ısrarla altını çizdiği "demokratik laiklik" savunucusu olacaktır. Bu, inançlara saygılı laiktir.

CHP, halka dönerse, demokratikleşmenin önündeki takoz olmaktan da vazgececektir. Halk, demokratik reformlarla, AB üyelik sürecinin hızlanmasını, Türkiye'nin bölgesindeki gücüne yakışan ileri bir demokrasiye kavuşmasını istiyor. CHP buna yol verirse, Doğu ve Güneydoğu'da yeniden canlanabilecektir. Çünkü PKK çıpasından kurtulacak bölge halkı, huzur ve kalkınma için AB üyeliğinin, demokratikleşmenin kıymetini fark edecektir.

CHP, halka dönmezse, yine liderlik ve yönetim tartışmalarına boğulacaktır. Bitmeyen kurultaylara bir yenisi eklenecek, Baykal, rakiplerini yine yerle bir edecektir. Zati Sungur'un bile akıl edemeyeceği numaralarla, CHP eski hamam eski tas kalmaya devam edecektir.

Ne kendisi huzur bulacak, ne de koskoca bir ülkeye huzur verecektir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Obama'dan sonra yeni bir Türkiye var

Hüseyin Gülerce 2009.04.09

Bir siyahın ABD başkanı olması daha en başta bir sempati oluşturuyor. Adında Hüseyin bulunması, İslam âleminde hoş duygular uyandırıyor. Bizim millet zaten, "aslında Müslüman ama belli etmiyor tabii..." moduna çoktan geçti.

Daha başkanlıkta 100 günü dolmadan ilk ziyaretini Türkiye'ye yapması ve İslam coğrafyasına TBMM'de "bizim İslam'la savaşımlar yok, olmaz da" mesajı vermesi, çok özel bir durum. Öğrencilerle bir süper gücün başkanı değil de, içimizden biri gibi sohbet etmesi, gönüllerin fethine yetti. Bush döneminin işgalci, zalim, burnu havada Amerika'sı yerine, Clinton'ın ziyaretini hatırlatan ve Amerika'ya olan antipatiyi, iki gün içinde sempatiye dönüştüren bir ziyaret bu. Bizim Müslümanlığımıza, laik ve demokratik sistemle birlikte vurgu yaptıktan sonra, ABD ile Türkiye arasında model (örnek) bir ortaklıktan söz etmesi, her fırsatta AB üyeliğimizin önemini, hem bize hem de Avrupa'ya hatırlatması ayrıca altı çizilmesi gereken çok önemli hususlar.

Obama'nın ziyareti, sadece yakın vadede değil, orta ve uzun vadede Türkiye'nin hem iç politikasında, hem de dış politikasında köklü değişikliklere sebep olacak.

Dış politika için şu kadarını söyleyeyim: ABD Başkanı'nın ziyareti, Medeniyetler İttifakı projesindeki Türkiye rolünü muhkemleştiren, dünya barışı için Ankara'yı Washington ile örnek-model bir ortaklığa yükselten yeni bir durumu işaret ediyor.

İç politika için belki bugünden iddialı bir laf olacak ama söylemeliyim: Obama'dan önceki Türkiye'yi unutunuz, Obama'dan sonra yeni bir Türkiye var.

Bu yeni Türkiye'de, artık demokrasi; laf olmaktan çıkacak, bürokratik vesayetten kurtulacaktır. Artık laiklik bir dayatma değildir ve din özgürlüğü, ifade hürriyeti için sağlıklı bir zemine, demokratik laikliğe dönüşecektir. Obama'nın ziyareti, "Ergenekon" türü yapılanmaların devrini kapatmış, darbe defterini dürüp atmıştır. Ergenekon davasının akıbetini, darbecilerin yargılanıp yargılamayacağını merak edenler için de bu ziyaret, epey fikir veriyor.

Hiçbir ABD başkanının ziyareti, Obama'nın ziyareti kadar, Türkiye'nin geleceği adına bir dönüm noktası teşkil etmemiştir. Bu öylesine tesirleri derinden hissedilecek ve uzun soluklu olacak bir dönüm noktasıdır ki; artık yargıçlar devleti, asker müdahalesi gibi demokrasinin üzerindeki tehditleri bitirmiştir. Bunu anlamayanlar, anlamak istemeyenler için artık her teşebbüs bir çıkmaz sokaktır.

Yeni dönemde siyasî partiler, sadece demokratikleşmeden, özgürlüklerin genişlemesinden ve AB yolundaki reformlardan yana oldukları sürece ayakta kalabilecek, büyüyecektir. Mesela CHP Genel Başkanı Sayın Baykal, bu durumu ilk fark edenlerden biridir. Fikret Bila'nın Milliyet'teki dünkü yazısında aynen şu ifadeler var: "Çözüm AB üyeliğidir. Baykal, üç noktada dikkat çektiği sorunların çözümü ve güvenceye alınmasının tek yolunun da Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne (AB) tam üye olması gerektiğini Obama'ya aktardığını vurgulayarak şöyle devam etti:

"Türkiye'nin AB üyeliği konusunda verdiği açık desteğe teşekkür ettim."

Bu, az bir değişiklik değildir. CHP'nin seçim öncesindeki açıklamalarını daha da anlamlılaştıran yeni bir durumla karşı karşıyayız.

Yeni Amerika ile birlikte hızla değişecek yeni Türkiye'yi en iyi okuması gerekenler, medyadaki arkadaşlardır. Onlar da artık Obama'nın şu sözünü yazarların ve yayın yönetmenlerinin odalarına asmalıdır: "Din ve ifade

özgürlüğü, güçlü ve canlı bir sivil toplum oluşturarak, devletin güçlenmesine yol açar..." Evet, bir kısım arkadaşlar; artık gericiler, yobazlar suçlamalarınız ve irtica haberleriniz için kırk defa düşünmeniz gerekecek...

Obama'nın ısrarla altını çizdiği; Atatürk'ün en büyük mirasının (demokratik) laiklik ve demokrasi olduğu ve bu mirasın devamını Meclis'in sağladığı, din özgürlüğü, hukukun üstünlüğü, güç değil adalet, paylaşmak mecburiyeti, Türkiye'yi bir tarafa çekmek isteyenlerin bunu başaramayacakları hatırlatmaları, herkesin kulağına küpe olsun.

Encümen-i Daniş'teki zevat-ı muhterem, hassaten size söylüyoruz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gülen, neden uyardı?

Hüseyin Gülerce 2009.04.10

Muhterem Fethullah Gülen'in, yeni bir irtica kampanyası açılabilceği konusundaki uyarısı, geniş bir çevrede merak uyandırdı. Hürriyet'te Ertuğrul Özkök dün, "Hoca durup dururken bu konuyu niye yine gündeme getirdi? Neden böyle bir uyarı ihtiyacı duydu?" diye soruyor. Siyasetin önemli isimlerinden beni arayıp soranlar da oldu.

Sayın Gülen, kritik dönemlerde, bazıları rahatsız olsa da ülkemizin ve insanımızın geleceği adına her defasında ikaz ve tavsiyelerde bulunuyor. 12 Mart 1995'te İstanbul'da Gazi Mahallesi olaylarının hemen ertesinde Zaman'ın arka sayfasını boydan boya kaplayan "Ben de Alevîyim" başlıklı yazısını hiç unutmuyorum. Bu ülkede Sünnî-Alevî kavgası çıkarmak için komplo kuran insanların oyununu bu yazı bozmuştu. O olay bahane edilerek 27 Mayıs türü bir darbe planlayanların hesabı o gün boşa çıkarılmıştı. 28 Şubat sürecinde de ülkede tansiyonu düşürmek, dindar insanların sokağa dökülmesine fırsat vermemek için Sayın Gülen her saat, her gün sancı çekti.

Bugün Ergenekon davasının seyrinden, işte en son KKTC'ye uzanan kollarından anlıyoruz ki bu ülkede, meşrû idareye karşı insafsızca, zalimce, hemen her alanda tertipler, komplolar ve provokasyonlar hazırlanmış. "İrtica" tehlikesi icat etmek için, bir Sünnî-Alevî kavgası için, Türk-Kürt kavgası için, siyasî partileri içeriden karıştırmak, koalisyon yıkıp yeni hükümetler kurmak için; terör örgütleri kurmaktan tutun da darbe planları, hazırlıkları yapmaya kadar, her gün fitne fesat peşinde koşulmuş.

Sayın Gülen'e, haftalık sohbetlerinin yayınlandığı www.herkul.org sitesinde yer alan şu soru soruluyor:

"Yakın geçmişte ülkemizde çeşit çeşit vahşetler Müslümanlara isnat edilerek, "irtica tehlikesi" gündemlerin ilk maddesine konuldu. Artık Türkiye'de irtica oyununun sona erdiği söylenebilir mi?"

Gerçekten merak konusudur; devam eden Ergenekon davası sayesinde artık, devlet içindeki hukuk dışı yapılanmaların devri sona ermekte midir? Yoksa bu örgütler direnmeye, yeni oyunlar için hazırlıklar yapmaya devam etmekte midir? Demokrasimiz artık rahat bir nefes alabilir mi?

Sayın Gülen, şer şebekelerinin kolay pes etmeyeceklerine dikkat çekiyor. Yeni oyunlar hakkında, hem gönüllüler hareketi mensuplarını ve dinî cemaatleri hem de emniyet güçlerini, siyasîleri ve medyayı uyarmaktadır. Bunu yaparken de çok çarpıcı bir hatırlatmada bulunmaktadır:

"28 Şubat öncesinde bir kısım şaşkınlar zuhur etti. Giyim-kuşamdan ibadet tavırlarına kadar pek çok hareketleriyle aykırılık sergileyen bu insanlar, topluma figüran olarak sunuldu. Onlara bir kısım roller verildi;

kimisi tarikat şeyhi kisvesine bürünüp medyada boy gösterdi, kimisi teokratik düzeni hâkim kılma sevdalı bir gerici numarası yaptı, kimisi mürtecilerin ağına düşürölüp kandırılmış bir kurban rolü oynadı ve kimisi de karanlık güçler tarafından kiralanan bir tetikçi, kanlı katil olmasına rağmen irticâ piyesinde 'Allah'ın ordusu'nun sadık bir eriymiş gibi sahne aldı. Figüranlar, rollerini öyle gerçekçi ortaya koydular ki; herkes oynananın, bir oyun olduğunu unutup ülkenin elden gittiği zehabına kapıldı. Dün olduğu gibi bundan sonra da, dışarıdan da beslenen bazı şer şebekeleri samimi müminleri terörist gibi göstererek yeni bir irtica yaygarası koparabilirler."

Gülen, bu konuda yapılan hazırlıklar konusunda da net ifadeler kullanıyor:

"Yarın Tahşiye diye bir şey icat edebilirler, Allah korusun. Kitap okuyan Müslümanlarla, okudukları kitaplarla ayakta durmaya çalışanların içine adam sokmaya çalışabilirler. Kitapların sahibi zatın (Bediüzzaman Hazretleri) posterlerini evlerine asabilirler. Ellerine de Kalaşnikofları verirler. İki yerde eylem yaptırıp, 'demek ki fırsat bulunca bunlar da silaha sarılabilir' derler. Çuvaldızı bile olmayan insanlara (muhabbet fedaisi gönül erlerine) terörist damgası vurmak isteyebilirler."

Evet, muhterem Gülen hatırlatıyor; demokrasi yokuşunun çileleri henüz bitmedi. Milletçe uyanık olmalıyız...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başbuğ'un konuşması ve sorular...

Hüseyin Gülerce 2009.04.16

Genelkurmay Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ'un önceki günkü konuşmasında, üslup başta olmak üzere olumlu epey nokta vardı.

Ancak şu sorulardan kurtulmamız da mümkün olmuyor: "Türkiye halkı" vurgusu, Kürt sorununa ya da Güneydoğu meselesine yepyeni bir ufuk getiriyor. Bu vurgu -ki Atatürk'ün sözüne atıfla yapıldı ve Atatürk'ün sözü yıllardır biliniyordu- daha önce, mesela 30 yıl önce yapılsaydı, acaba PKK terörü, Türkiye'ye bu kadar insan, güç, zaman ve enerji kaybettirir miydi? Keza "modern bir cumhuriyet, ancak demokrasi ile gerçekleşir" vurgusu... Tam da 2. Cumhuriyetçiler diyerek, dışarının adamları gibi gösterilmek istenen aydınların, bıkmadan usanmadan söyledikleri değil midir?

Sayın Başbuğ, demokrasinin temellerini sayarken, birinci madde olarak "kuvvetler ayrılığı"nı söyledi. Böylece, Türkiye'de demokrasinin en sıkıntılı konusuna parmak bastı. Pekiyi, son cumhurbaşkanlığı seçiminde Genelkurmay sitesine e-muhtıra koyarak bu seçime müdahale etmenin, kuvvetler ayrılığı ilkesindeki yeri nedir? Eğer şimdi bir zihniyet değişikliğine gidiliyorsa, darbeler dâhil, tam bir açıklıkla özeleştirilmesi gerekiyor mu?

Yine Sayın Genelkurmay Başkanı, "Toplumların dönüşümünde asker daima öncü olmuştur." diyor. Bugün en büyük toplumsal dönüşüm, hatta ülke yönetimini de kapsayan ve Cumhuriyet tarihimizdeki en büyük dönüşüm, Türkiye'nin Avrupa Birliği üyeliğidir. Acaba, iki saatlik konuşmasında Sayın Başbuğ, AB üyeliğimizden tek bir defa olsun neden bahsetmedi? Sayın Başbuğ, Genelkurmay başkanı olduğunda, basınla ilk buluşmasında kendisine "Silahlı Kuvvetler AB'ye üyelik hedefini destekliyor mu?" diye sorulmuş ve şu cevabı vermişti: "Devir teslim konuşmasında söyledim: TSK çağdaşlığın ve ilericiğin simgesi olmuştur. TSK için AB'ye tam üyelik, Atatürk'ün amaçladığı çağdaş uygarlık seviyesinin üstüne çıkmak için çok önemli bir araçtır." Konuşması bir kurmay heyeti tarafından hazırlandığı halde, AB'den hiç bahsetmemek, yine de bir unutkanlık eseri midir?

Sayın Genelkurmay Başkanı'nın, din, cemaatler, siyaset ve toplum hakkındaki değerlendirmeleri de tıpkı yukarıdaki hususlar gibi pek çok soru işareti taşıyor. Dinin ne olduğunu, devlet tarif edemez. Biz dinimizin kaynakları bellidir: Kur'an, hadis, icma ve kıyas. Biz dinimizi yeni keşfediyor değiliz. İslamiyet bu topraklarda asırlardır yaşıyor. Sevgiyle, hoşgörüyle, adaletle, birliğimizin en büyük, evet en büyük mayası olarak bizi sarıp sarmalıyor. Demokratik laiklik, müminlere; neyi nasıl yapmaları gerektiğini dikte etmek değil, inançları yaşama özgürlüğünü sağlıyor. Bu, Avrupa'da da böyle, Amerika'da da böyle...

İslam doğru anlaşılamazsa, Müslüman da doğru anlaşılamaz. Bu ülkede Peygamber (sas) âşığı hiçbir mümin, Peygamber Ocağı'na düşman olamaz. Bunu içinden bile geçiremez. Nasıl Müslüman terörist olamazsa, Müslüman kendi silahlı kuvvetlerinin, gözbebeğimiz dediğimiz bir kurumun düşmanı da olamaz. Bu ülkede ordu düşmanlığı en büyük bölücülüktür. "Bazı dinî cemaatler" deyip, makul, mütedeyyin bir çoğunluğu devlete karşı ekonomik ve siyasî güç biriktiren hasım gibi göstermeyi, kamuoyunun vicdanına havale ediyoruz. Yine, önyargılardan bahsedip; sadece vatan, bayrak, "Büyük ve Güçlü Türkiye" diyen milyonlara, önyargıyla bakılıyorsa bunu da kamuoyunun vicdanına havale ediyoruz. Yine dağdaki PKK'lıya gösterilen müsamananın bu insanlardan esirgenmesini millet vicdanına havale ediyoruz... Tehlikeli olan, bu ülkede gerilim ve çatışma isteyen odakların, bu yaklaşımları fırsat bilip yeni tertip ve provokasyonlara girişmesidir. Ergenekon terör örgütü davası, evet ucu Silahlı Kuvvetler'e de dokunan bir davadır. Burada önemli olan, TSK'yı kurum olarak yıpratmamak ve devletin bu meselenin altında kalmamasını sağlamaktır. Ordumuzun darbelerle, demokrasiye müdahalelerle, hukuk dışına çıkmış yapılarla birlikte anılmasını istemiyoruz. Bu, ordu düşmanlığı değildir. Tam tersine, ordumuzu en büyük güven kaynağı olarak görmek arzusudur...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon: Halat geriliyor...

Hüseyin Gülerce 2009.04.17

Ergenekon Terör Örgütü davasının 12. dalga olarak adlandırılan gözaltı operasyonu, soruyu daha da güçlendirdi: Bu dava nereye gidiyor? Aynı minvalde başka sorular da var: Nereye kadar gider?

Asker nereye kadar izin verir? Darbeciler gerçekten yargılanır ve ceza alabilirler mi? Kaç yıl sürer? Davanın sonucunda ne olur? Neticede bu dava neye yarayacak? Dava sonuçlandığında, "ne faydası oldu?" sorusu cevap bulabilecek mi?

Bütün bu soruların iç içe geçmiş üç özü var. Birincisi, bu örgütün gücünü, derinliğini tam bilemiyoruz. Bir aysberge benziyor. Bugüne kadar ortaya çıkarılanlar, bu hukuk dışı yapılanmanın onda biri gibi. Onda dokuzu hâlâ görünmüyor. Davayı sulandırmak, saptırmak, birkaç taşeron örgütün ve birkaç tetikçinin üzerine yıkıp işin içinden sıyrılma hesabının, çok kuvvetli kanıtları, tepkileri, dirençleri var.

Yine Silahlı Kuvvetler'in bu davadaki net tavrı nedir, tam belli olmuyor. Emekli orgeneralin, muvazzaf bazı subayların adalete teslim edilmesi, yargıya saygılı olunacağını ifade edilmesi gibi cesaretlendirici tavırlar evet var. Ancak, özellikle GATA'ya sevklerde, sevk edilenlerin geri dönmeyişlerinde ortaya çıkan derin kuşkuları da kimse görmezden gelemmez. Meselenin birinci özü; Silahlı Kuvvetler'in bu dava ile ilgili son kararıyla ilgilidir. Eğer Silahlı Kuvvetler, "Bünyemizdeki bu yapıya artık tahammül edemeyiz. Bu tür hukuk dışı yapılanmalar bizim için büyük zaaf teşkil ediyor. Bu durumdan tamamen kurtulacağız." diyerek kesin bir karar alır ve bu doğrultuda kesin bir tavır konulursa, Ergenekon davası adil bir sonuca ulaşır. Buradaki temel sıkıntı; bu

sonucun, kurum olarak Silahlı Kuvvetler'i ağır yaralamadan, tedavisi hızla yapılabilecek bir seyir takip edebilmesidir. Değilse, en güvenilen kurumumuz, daha doğrusu devlet bu işin altında kalır...

İkinci öz, Ergenekon davasının, AB üyelik sürecinin de desteklediği demokratikleşme sürecine yapacağı etkidir. Bu dava, ya toplumsal mutabakatı zorlaştıracak ve siyasetteki gerilimi tırmandırarak demokratik reformların önünü tıkayacaktır. Ya da, devam eden tartışmalara rağmen, "kimse peşinen suçlu ilan edilemez ama kimse de peşinen suçsuz ilan edilemez" denilerek, yargının sağlıklı işleyişine fırsat verilecektir.

Dava ile ilgili üçüncü öz, dış konjonktürdür. Burada da temel mesele, Türkiye'nin Avrupa Birliği üyelik sürecidir. Obama'nın Türkiye ziyaretinde ve öncesinde NATO zirvesi vesilesiyle Avrupa'da söyledikleri, acaba ne kadar belirleyici olacaktır? Obama, ABD'nin Türkiye'nin AB üyeliğine tam desteğini ısrarla vurgulamaktadır. Ama Merkel ve Sarkozy, Almanya'nın ve Fransa'nın karşı duruşlarını hemen hatırlatmaktadır. Avrupa'da Türkiye'nin üyeliğine karşı çıkanlar olduğu gibi destekleyenler de var. Tıpkı bizde olduğu gibi... Bu konuda netliği, AB yöneticilerinin, yani karar mekanizmalarının mutabakatı belirleyecektir. Eğer bu karar, Obama'nın vurgu yaptığı "Türkiye; hem Müslüman, hem laik, hem de demokrasi var" tespitini esas alırsa, konuya stratejik açıdan bakılırsa Türkiye'nin AB üyeliği kaçınılmaz olur. Çünkü medeniyetler ittifakı ve dolayısıyla dünya barışı adına, İslam coğrafyasına verilecek en güçlü mesaj; Türkiye'nin AB üyeliğidir.

O halde Ergenekon davasının mahkeme süreci ile ABD ve AB'nin Türkiye'nin üyeliği konusundaki mutabakat süreci paralel gidecektir. Eğer bu süreç, Türkiye'nin AB üyeliği ile sonuçlanırsa, Ergenekon davasının Türkiye'de darbeler dönemini bitireceğinden ve demokrasinin önündeki engellerin tamamen kaldırılacağından emin olabilirsiniz...

Bu analizin anlattığı özetle şudur: Durum henüz belirsizdir. Halat çekme oyunu devam ediyor. "Yeter artık, hakikat ortaya çıksın ve Türkiye demokratikleşsin" diyenler bir tarafta, "statüko bize yarıyor, konumlarımızdan kolay kolay vazgeçmeyeceğiz" diyenler bir tarafta. "Bu gözaltılar Türkiye'ye yakışmıyor" diyenler bir tarafta, "asıl, sivillerin darbecilerle iş tutması Türkiye'ye yakışmıyor" diyenler bir tarafta...

Halat geriliyor... Kolay değil, asrın davasından bahsediyoruz. Önümüzdeki beş yıl çok önemli.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekoncu dostlar dayanışmasına darbe...

Hüseyin Gülerce 2009.04.23

Artık iyice inandım ki, Ergenekon davasının arkasında çok güçlü bir irade var. Son olarak İstanbul Beykoz'da, Dalan'ın İstek Vakfı'na ait arazide ortaya çıkarılan cephanelik de gösteriyor ki, o irade; Ergenekoncu dostlar dayanışması ile alay ediyor.

Başta Baykal olmak üzere, belli medya ile oynuyor. Adeta onlara Çin işkencesi uyguluyor. Sanki masanın üzerinde bir strateji var. İnce elenmiş, sık dokunmuş... Psikolojik harp ise, psikolojik harp... Taktik ise taktik... O irade o kadar akıllı, o kadar tecrübeli, o kadar işinin ehli ki, şapka çıkarmamak mümkün değil. Adeta, bu dava sürecinin, aynı zamanda kimin kim olduğunu iyice ortaya çıkarmasını da gözetiyor.

Birkaç gün önce Yalova'da 30 yıllık bir ahabım ile ayaküstü konuşuyorduk. Benden on yaş kadar büyük. Tanıştığım ilk yıllardan beri Adalet Partisi çizgisinde. Vefalı bir partili. Ergenekon davasından öyle etkilenmiş ki. "Bu dava bizim gözümüzü açtı." diyor. "Yıllarca biz kimin arkasından gitmişiz?" diyor. "Bu Demirel'e nasıl da inanmıştık." diyor. "Biz onu darbe mağduru biliyorduk, meğer kimlerle berabermiş, kimlere cesaret vermiş,

gerçek yüzü neymiş, bütün bunları şimdi öğreniyoruz." diyor. Ama öyle kandırılmışlığın pişmanlığı falan yok üzerinde. Tam tersine, hakikati öğrenmenin mutluluğu var. Ergenekon davasının daha şimdiden büyük bir hayra hizmet ettiğini söyleyebiliriz. Darbelere karşı olduklarını söyledikleri halde, yıllardır darbe teşvikçiliği yapan çifte standart sahibi aydın tipleri, darbecilerle iş tutan, koltuklar için yanıp tutuşan sivillerin karakterlerini bütün çıplaklığı ile teşhir ediyor. Bu dava süreci, halkın demokratik şuurlanmasını hızlandırıyor. Türkiye'de asıl mücadelenin demokrasi isteyenlerle statükocular arasında olduğunu gözler önüne seriyor. Kim gerçekten özgürlüklerden yana, kim askerî vesayetin hınk deycisi apaçık ortaya çıkıyor... Bu ülkede hiçbir olay, ikiyüzlülükleri böylesine açığa çıkaramazdı.

Son on gündür Ergenekoncu dostlar dayanışmasının, pes artık dedirten en büyük gözbağcılığını dinliyoruz, seyrediyoruz... 12. dalga operasyonu, onlara, Tükan Saylan ve Mehmet Haberal üzerinden aylardır aradıkları duygu sömürsü fırsatını verdi. Ergenekon davasını sulandırmak, örtbas etmek için, savcılar, yargıçları sindirmek için, "biz demedik mi, siyasî bir dava" demek için ve kamuoyunun kafasını karıştırmak için aradıkları malzemeyi bulmanın sevinciyle sahne aldılar. Ama nedense bu cephanelikler için suspus oluyorlar. Mesela Sayın Demirel, Sayın Baykal, medyamızın mümtaz şahsiyetleri, bulunan bu silahlar için tek kelime etmiyorlar.

Sonra şu Yargıtay'ın talebi üzerine Danıştay saldırısının Ergenekon davasıyla birleştirilmesi kararı... Başta dönemin Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer, Sayın Baykal, yine belli medyanın yayın yöneticileri, başyazarları, kendilerini Cumhuriyet'in asıl evlatları gören yazarları, o saldırının ardından neler demişlerdi, hatırlayınız... Saldırgan "Allah'ın askeri"ydi, cinayeti başörtüsü için işlemişti. Laikliğin nasıl bir tehdit ve tehlike altında olduğu artık besbelliydi. Ehli vatan, ehli laik susacak mıydı? AK Parti iktidarı artık ayağını denk almalıydı. Falandı.. filandı.. Kırık plak yine dönüyordu... Şimdi ne oldu? Meğer saldırgan "Ergenekon'un askeri"ymiş. Babası bile "Evet, oğlumu Ergenekoncular kullandı, ilaç verdiler, hipnoz ettiler." demeye başladı.

Sayın Baykal, Ergenekoncu dostlar dayanışmasının temsilcisi sıfatıyla size sormalıyız: Danıştay saldırısının Ergenekon davası ile birleştirilmesine ne diyorsunuz? Bulunan cephanelikler için ne diyorsunuz? Binlerce faili meçhul cinayetin aydınlatılamaması için ne diyorsunuz?

Sayın Ergenekon dostları, harç bitiyor, inşaata paydos denilmek üzere, hâlâ anlamıyor musunuz? Gittiğiniz yolun, çıkmaz sokak olduğunu görmüyor musunuz? h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mommo: Sevginin gücünü hatırlamak

Hüseyin Gülerce 2009.04.24

Bugün bir filminden söz etmek istiyorum. Mommo-Kız Kardeşim. Mommo; filmin geçtiği yörede çocukları korkutmak için üretilen hayali bir öcü.

Mommo, 59. Berlin Film Festivali'nin 'Generation' bölümüne kabul edilen ilk Türk filmi. Yine, Nürnberg Almanya-Türkiye Film Festivali'nde ise seyirci ve jüri ödülleri ikisini birden almayı başarmış ilk Türk filmi. Almanya'da okullar için özel proje konusu yapıldığını, Alman çocuklarının göçmenlere bakışını değiştirecek bir film olarak görüldüğünü de belirtelim. Ne yazık ki 17 Nisan'da gösterime giren filme, ticarî kaygılardan dolayı pek çok sinema, salonlarını açmakta hâlâ kararsız.

Filmde, Konya'nın Beyşehir ilçesinin bir köyünde, anneleri öldükten sonra babaları başka bir kadınla evlenen ve dedeleri ile yaşayan Ayşe ve Ahmet adlı iki kardeşin yaşanmış hikâyesi anlatılıyor. Başrollerde 11 yaşında Mehmet Bülbül ve 8 yaşındaki Elif Bülbül var. Soyadları aynı ama kardeş değiller. Başarıları her türlü övgünün

üzerinde. Filmin çekildiği köyler dolaşarak bulunmuşlar. Özellikle Elif, sadece onu seyretmek için bile filme gitmeye değer. Evin damında, "babam geçerse.." diye bir duruşu, söyleyişi var ki... Bir "babam nerede?", "babam geldi" deyişi var ki, buna yürek dayanmaz. Filmin yönetmeni ve senaristi Atalay Taşdiken, çekimler sırasında herkesin Elif'in rolünü oynayışından etkilendiğini şöyle anlatıyor: "Finalden bir önceki sahnede, dedesi Elif'in saçlarını kesiyor. Set hazırlanırken bana ağlama krizi geldi. Elif, babası rolündeki yılların sanatçısı Mustafa Uzunyılmaz'ı da ağlatmış. Birlikte ilk sahnelerinde Elif'in babasına bir hitabı vardı. Sahneyi çekince, Mustafa'ya koştum paylaşalım diye... Evin yanındaki bulgur atölyesine girmiş ağlıyor. Elif'in ona bakışı, kendi deyişiyle Mustafa'yı 'duman etmiş'. Elif ile sahnelerinde, ağlamamak için hiç gözlerine bakmadı."

Biz filmi, ailece hem ağladık, hem seyrettik. Filmin, öyle usul usul benliğimizi saran, farkında olmadan bizi alıp hasret kaldığımız boyutlara taşıyan özelliği neydi? Bize, "siz insansınız, sizi yücelten sadece sevgidir, unuttuğunuz, kaybettiğiniz hazinenizi arayın, bulun" diyordu. Bunu yaparken de, kafamıza kakmadan, duygularımızı istismar etmeden, sinemanın o etkileyici dilini, yerelin dili ile zenginleştiriyordu. Sinemanın nasıl tesirli bir sanat olduğunu, insanlığımıza dönüş çabasında, sanatın ne kadar değerli olduğunu anlatan bir film bu... İki kardeş, çocukluğun bütün masumiyeti, samimiyeti, fıtriliği ile bizi nasıl da sevgiyle, muhabbetle sarıp sarmaladılar. Şefkat ve merhamet; dudaklarımız titrerken, nasıl da gözlerimizden yaş olarak akıp gitti.

Atalay Taşdiken, Anadolu'nun köylerinde, kasabalarında hâlâ var olan sade, basit hayatların, sevgiyle yoğrulunca nasıl şehirlerde, lüks semtlerde, benzerine rastlanmayan mutluluklara dönüştüğünü, öksüz kalmış iki kardeşin dramıyla ne güzel anlatıyor. Acıları sevgiyle azaltma, yaralara sevgiyi merhem etme... Bir yandan da gerçeğin kamçısının şaklaması, çaresizliğin çıkmazında tıkanma, tükenme, iki büklüm olma... Ayakların gidişine mani olamayan gönüllerin sızısı...

Bugün şehirlerde, anne babaları ile birlikte yaşadıkları halde, her türlü imkânın içinde çocuklarımızın neden bencilliklere, mutsuzluklara tutsak olduklarını sorgulamamız gerekiyor.

Bu filmle ilgili bir tespiti söylemeliyim. Cumhuriyet, Birgün, Radikal, Hürriyet, Vatan, Yeni Şafak, Star, Zaman dâhil bütün gazetelerde bu film övüldü. Ben buna, sevginin gücü diyorum. Film, bizi neyin birleştireceğini de anlatıyor. Demokrasi, uzlaşma ve hoşgörü için sevgiyi yeniden keşfetmeliyiz. Atalay Taşdiken'i yürekten kutluyorum. Bu filme çocuklarımızla gitmeliyiz. Bizi sevgiyle yoğuracak filmlere, sinemanın bizcesine destek vermeliyiz. Vermeliyiz ki, bundan sonraki sanatçı kuşakları cesaretlendirelim, yüreklendirelim...

h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ne kadar çok ilk var...

Hüseyin Gülerce 2009.04.30

Ergenekon davası, bir ilkler davasıdır. Bu yüzden kafa karışıklıklarını, tartışmaları, kamplaşmaları yadırgamamak gerekir.

Kolay değil, bu ülkede 1960'tan beri darbeler yapılıyor ama şimdiye kadar hiçbir darbeci, sivil mahkemelerde yargılanmadı. Darbeciler yargılanmayınca da, darbe yolu, sanki meşru iktidarı değiştirmenin bir başka adı oldu. Sanki Türkiye'de iktidar iki şekilde el değiştirir; ya seçim olur, ya darbe olur. Yani darbeler, öylesine masum, anayasal bir iktidar değiştirme yoludur...

Ergenekon davasının ikinci iddianamesinde, darbecilerin hedef alınması bazı çevrelerde işte bu yüzden bir telaş, bir panik havası estiriyor. Çünkü yarım asırdır darbecilerle iş tutmuş, onlara yardım etmiş, rol almış siviller

hep bunun mükafatını görmüştü. Şimdi ilk defa yargı önüne çıkıyorlar. Koltuk beklentilerinin yerini ilk defa tutuklanma korkusu alıyor... Kimisi yurtdışından gelemiyor. Kimisi, "bu yapılanlar Türkiye'ye yakışmıyor" gibi laflar ediyor. Kimileri, "Cumhuriyetin asıl evlatları, saygın isimler hedef alındı" diyor. Neden? Çünkü bunların hepsi bir ilk...

Başka ilkler de var. İlk defa emekli orgeneraller, kuvvet komutanlığı yapmış kişiler bulundukları askerî bölgelerden alınıyor, sorgulanıyor ve tutuklanıyor.

Yine muvazzaf subaylar tutuklanıyor. Yıllarca öncesine ait faili meçhullerle ilgili olarak jandarma alay komutanlığı yapan insanlar yargıya teslim ediliyor.

İlk defa binlerce faili meçhul cinayetin aydınlatılması için savcılar harekete geçiyor. Kazılar yapılıyor. Uğur Mumcu, Bahriye Üçok, Çetin Emeç, Abdi İpekçi, Ahmet Taner Kışlalı cinayetleri gibi toplumu laik-dindar kavgasına sürüklemek için işlenmiş cinayetlerin aydınlanması adına umutlar doğuyor.

İlk defa Gazi olaylarının, Sivas katliamının, Kahramanmaraş, Çorum olaylarının bu ülkede bir Sünni-Alevi çatışması çıkması için devlet içindeki çeteler eliyle planlandığı iddialarının, kuşkularının üzerine gidiliyor.

Bunlar ezber bozmaz mı?

Hele PKK'nın kurulmasındaki karanlık ilişkiler, PKK baskınlarının önceden sızdırılan bilgilerle yapıldığı iddiaları, terörün, meşru iktidarlar üzerindeki vesayetin devamı için kullanıldığı acı gerçeğiyle yüzleşmek ne demektir?

Bunlar tabuları yıkmaz mı? Kimilerinin kimyasını bozmaz mı?

İlk defa, "Allah'ın askeriyim, başörtüsü düşmanlarını cezalandırıyorum" diyerek Danıştay'ı basan bir katilin laflarına bakılmadan, gerçeğin üzerine gitme iradesi, davanın Ergenekon davasıyla birleştirilmesi, bazı odakları kim bilir nasıl şaşkına çevirmiştir.

İlk defa, toprağın altından bu kadar çok suikast silahları, bir şehri havaya uçuracak patlayıcılar çıkarılıyor. Dalan, Amerika'dan Uğur Dündar'a bağlanıyor: "Ne var bunda?" diyor. "Bu silahlar bir taburu bile donatmaz. Bunlarla darbe mi olur?" diyor. Tam bir şaşkınlık. Kimse bu silahlarla darbe yapılacağını söylemiyor ki. Söylenen; bu silahlarla şehirlerde peş peşe suikastlar, cinayetler, bombalamalar yapılacağı, toplumda panik havası estirileceği ve darbeye bir zemin hazırlanacağıdır. 20 el bombasıyla bile darbe zemini hazırlanabilir. Onları öyle kapalı alanlarda, şehir merkezlerinde, vapurlarda -Allah esirgesin- patlatırlar ki, bir de bakmışsınız darbeciler iş başında...

Ve ilk defa bir eski Genelkurmay başkanı gidip sivil savcılara ifade veriyor, tanıklık yapıyor...

O kadar çok ilk var ki. Kendilerine dokunulamayacağını düşünenlere ilk defa dokunuluyor. Hesap vermeyeceğine inananlardan ilk defa hesap soruluyor. İlk defa demokrasinin önündeki en büyük engele, devlet içindeki hukuk dışı yapılara karşı güçlü bir irade harekete geçiyor. İlk defa cesur savcılar, ilk defa sadece işini yapan cesur emniyet görevlileri bir milletin geleceği adına, demokrasi adına makul çoğunluğa cesaret veriyor. İlk defa asırlık problemlerin çözümü, kutuplaşmaların ve gerilimlerin sona erdirilmesi için bir kararlılık, bir siyasî irade sergileniyor. h.gulcerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Almanya'da hayallerimi gördüm

Hafta sonu Almanya'daydım. Okuyucularımızın üç yıldır yaptıkları davete nihayet cevap verme fırsatı doğdu. Zaman gazetesi Avrupa'da 50 bin civarında bir tiraja sahip. Bu rakamın yarısı Almanya'ya ait. Dortmund, Bielefeld, Gelsenkirchen ve Paderborn'da bay-bayan okuyucularla geniş salonlarda buluştuk.

Medyanın ve Zaman'ın günümüzdeki önemi, demokratikleşme, Türkiye'nin AB üyeliği, özellikle de Ergenekon davasıyla ilgili sorulara da cevap verdik.

Adanmışlık ruhu, fedakârlık anlayışı, değerlerimize ve insanımıza sahip çıkma şuuru Avrupa'da giderek artıyor. Eğitim, diyalog ve uzlaşma faaliyetleri, yeni dinamikler ortaya çıkarmış. Almanya'da hemen bütün eyaletlerde eğitim merkezleri, diyalog merkezleri, işadamları dernekleri var. Bazı şehirlerde de Zaman Okur Kulüpleri bulunuyor.

Eğitim merkezlerinde Türkçe, matematik, İngilizce ve Almanca derslerinden takviye kursları veriliyor. Bunlara Alman çocuklar da katılıyor. Bazı eyaletlerde 7-8 yıldır varlığını sürdüren bu merkezler, çevreye ve yöneticilere verdikleri güvenden hareketle okullara dönüşmüş.

Eğitim merkezlerinden hem Türk veliler, hem de Almanlar memnun. Bir veli aynen şöyle söyledi: "Bunlar bir nimet, aynen sıcak ekmek gibi. Oğlum okuldan atılıyordu. Şimdi üniversiteye gidecek. Bizim babalarımıza, büyüklerimize gösterdiğimiz saygıyı şimdi o da bize gösteriyor." Kaybederken kazanılan nesillerden bahsediyorum. Almanlar da memnun. Bu eğitim merkezlerine ve okullara giden çocuklar, onlar için artık sorun kaynağı olmaktan çıkmışlar.

Diyalog merkezleri entegrasyon ve birlikte yaşama adına örnek kurumlar haline gelmişler. Denebilir ki, Almanlar, bizi asıl şimdi tanıyorlar. Bu Kültürlerarası Diyalog Merkezleri'nde (Almanca idiz e.V.) akademisyenler, toplumun önde gelen şahsiyetleri ile ayda bir toplanılıyor. Türkiye'ye geziler düzenleniyor. Yıllardır sürdürülen diyalog meyvesini veriyor. Berlin'deki Kültürlerarası Diyalog Forumu (Fid Berlin e.V.) 26-27 Mayıs'ta Potsdam Üniversitesi'yle ortaklaşa uluslararası Gülen Konferansı düzenliyor. Konu: "Gelenek ile Modernlik Arasında Müslümanlar-Kültürlerarası Köprü Olarak Gülen Hareketi". Konferansa, Avrupa ve Amerika'dan kırka yakın akademisyen ve uzman katılıyor.

Paderborn'daki okuyucularla sohbet toplantısında, yakınlardaki "Gymnasium Eringerfeld" yatılı Türk okulunu da ziyaret fırsatı oldu. Almanya'nın önde gelen haftalık gazetelerinden Die Zeit, 13 Ağustos 2007'de okula tam sayfa ayırmış ve övgüyle bahsediyor. Yazının başlığı "Hayallerdeki Okul..." Gazete, "Dünyanın dört bir yanındaki bu okulların ortaya çıkmasında Fethullah Gülen'in tavsiyelerinin rolünü unutmamak gerekiyor." demeyi de ihmal etmemiş.

Okul, bizdeki fen liseleri ayarında ve gerçekten hayallerdeki gibi. 100 dönümlük bir arazi içinde, 22 bin metrekarelik kapalı alan. 1.500 kişilik konferans salonu, nizami ölçülerde bir futbol sahası ve iki tenis kortu var. Öğrenci kapasitesi 1.200 yatılı. Açılalı üç yıl olduğu için şimdilik 237 öğrenci var. 80'i kız. 15 kadar öğrenci gündüzlü, diğerleri yatılı okuyor. 16 öğretmenin 12'si Alman, 4'ü Türk. Öğrenciler okulu öylesine sevmişler ki, hafta sonu evlerine gitmek istemeyenler bile çıkıyormuş. Veliler de çok memnun. Çünkü hem bu okulların mezunları doğrudan üniversiteye gidiyor, hem de çocuklarının ders başarılarında ve davranışlarında iyileşmeler olmuş.

Türkiye'den buraya yarım asır önce işçi olarak gelen insanımız, artık "sorun değil, çözüm" adına bir değer ifade ediyor. Yaşadıkları ülkenin vatandaşı olma hızla yayılıyor. Kendi değerlerimize dönme, mana köklerimize bağlı kalarak birlikte yaşama şuuru giderek derinleşiyor. Kendimiz kalarak dünya ile entegre olma gayesinin Almanya'da nasıl özümsemişliğini ve benimsendiğini gördüm.

Bunlar doğru mu, yoksa boru mu?

Hüseyin Gülerce 2009.05.07

CHP Genel Başkanı Sayın Baykal, önceki gün partisinin grup toplantısında aynen şöyle dedi: "Law silahı diye bir şeyler, sanki büyük bir askerî tehdit teşkil edecekmiş gibi anlatılıyor. Anlaşıyor ki bazıları, mermisi olmayan boru..."

Herhalde Sayın Genelkurmay Başkanı Org. Başbuğ'a destek çıkıyor. O da eline alıp bu boş boruyu göstermişti.

Hâlbuki Beykoz Poyrazköy'de Dalan'ın İstek Vakfı'nın arazisinde ele geçirilen silahlar arasında, dolu 15 law silahı daha vardı. Sayın Başbuğ söylemişti. Bu dolu law silahları 200 metreden 30 cm zırhlı deliyor. Yani zırhlı araçlara karşı en etkili suikast silahları... Türkiye'de zırhlı araçların hangi devlet ve hükümet yetkililerinde olduğunu biliyoruz. Onlardan 15'ine -Allah korusun- bu dolu law silahları ile suikast yapılsa, bu ülkede doğacak kaosun boyutlarını tahmin bile edemeyiz.

O zaman Sayın Başbuğ ve Sayın Baykal, neden dolu law silahları varken, borular üzerinde bu kadar çok duruyorlar?

İddia olunan Ergenekon Terör Örgütü davasıyla ilgili asıl yanlış, bu davanın küçümsenmesi, hedefinden saptırılması, sulandırılması, bulandırılmasıdır. Hele hele dolular yerine boruların gösterilmesi, çok ciddi darbe hazırlıkları yapılmışken, dikkatlerin "saygın" isimlerin tutuklanmasına çevrilmesi, "cambaza bak" numarasını bile gölgede bırakmaktadır.

Bakınız geçen hafta Taraf gazetesi yine manşetine çok önemli bir gelişmeyi taşıdı. 2. Ergenekon İddianamesi belgelerinde, dört kişiden oluşan bilirkişi heyetinin raporu vardı. Rapora göre, 2003 ve 2004'teki Sarıkız ve Ayışığı isimli darbe girişimlerinin anlatıldığı "Darbe Günlükleri"nin, eski Deniz Kuvvetleri Komutanı emekli Oramiral Özden Örnek'in bilgisayarından çıktığı kesinlik kazandı. Yani günlüklerin yazarı resmen Özden Örnek... Ergenekon dostları dayanışmasına göre, bu günlükler Örnek'e ait değildi.

Şimdi bu resmî belge; doğru mu, yoksa boru mu?

Keza, Vatan gazetesinin derlediği belgelere göre, Cumhuriyet Gazetesi Ankara Temsilcisi Mustafa Balbay'ın bilgisayarından çıkan notlara göre, Başbakan Tayyip Erdoğan, 4 Ocak 2006'daki Milli Güvenlik Toplantısı'nda sesini yükselten generallere sert tepki gösterdi. Halkı birleştiren temel dinamikler arasında dini görmediklerini söyleyen paşalara karşı çıkan Erdoğan, "Siz hangi dünyada yaşıyorsunuz?" sorusunu yöneltti. Dönemin Hava Kuvvetleri Komutanı Faruk Cömert'in "Ümmetçi yaklaşım sergiliyorsunuz" sözleri üzerine Başbakan, "Dinle o zaman beni. Siz başka bir dünyada yaşıyorsunuz. Size birileri bir şeyler getiriyor, onlarla konuşuyorsunuz" çıkışında bulundu.

Şimdi bunlar doğru mu, yoksa boru mu?

15 Ocak 2004'te, Başbakan Erdoğan'a Genelkurmay Karargâhı'nda brifing verilmişti. Toplantının kayıt belgeleri, Şener Eruygur'da ele geçti ve 2. İddianame'nin eklerinde 177 No'lu klasörde bu belgelere yer verildi. Belgelerde, dönemin Genelkurmay 2. Başkanı Org. İlker Başbuğ ile Başbakan Erdoğan arasında şu konuşmanın geçtiği yazılı:

Başbuğ: Kamu Yönetimi, YÖK tasarısı, belediye sınırlarını değiştiren yasa tasarısını bize sormadınız.

Erdoğan: Uyarı ve taleplere karşı değiliz. Kamu Yönetimi Yasası ile ilgili görüşlerinize uyduk.

Başbuğ: Ayrılıkçılığı cesaretlendirmekten kaçınmalı. Avrupa Birliği üyeliğinde yavaş hareket edilebilir.

Erdoğan: Aralık 2004'te üye olamazsak B planını devreye sokarız.

Şimdi bunlar doğru mu, yoksa boru mu?

Binlerce faili meçhul cinayet işlendiği doğru mu, yoksa boru mu? Uğur Mumcu, Abdi İpekçi, Ahmet Taner Kışlalı ve onlarca akademisyenin, yazar ve gazetecinin bu ülkede karanlık eller tarafından katledildiği doğru mu, yoksa boru mu? Bu ülkenin cumhurbaşkanının, sırf varlığından rahatsızlık duyulduğu için suikasta kurban gittiği ve Özal'ın ardından Dalan'a, 2023'e kadar başbakan yapılacağı sözü verildiği doğru mu, yoksa boru mu? İddia olunan Ergenekon Terör Örgütü var mı, yoksa o da boru mu? h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bülent Arınç ve AK Parti

Hüseyin Gülerce 2009.05.08

Yeni AK Parti kabinesindeki sürpriz ismin, Sayın Bülent Arınç olduğu tespitine ben de katılıyorum. Arınç ismi, parti ve hükümet için çok anlamlı bir tercihtir. AK Parti, üç isimle özdeşleşti: Tayyip Erdoğan, Abdullah Gül ve Bülent Arınç... Bu üç isim, ileride demokrasi yokuşunun tarihi yazıldığında, farklı ve önemli bir yere oturtulacaktır.

Abdullah Gül Çankaya'ya çıktıktan sonra, yeni dönemde Bülent Arınç Meclis Başkanlığı görevine devam etmedi, hükümette görev almak istemediğini de söyledi. Şüphesiz yönetimden kopmadı, Başbakan'dan uzaklaşmadı ama Tayyip Erdoğan yalnız kaldı. 29 Mart yerel seçimlerinin sonucu, bence Bülent Arınç'ın AK Parti için önemini, başta Sayın Erdoğan, bütün AK Parti yönetimine hatırlattı.

Biliyorum, Sayın Arınç'ın varlığından bile rahatsız olan insanlar, çevreler var. İnancı, düşünce dünyası, eğilip bükülmeyen duruşu, parti içindeki etkisi onları rahatsız ediyor. Ancak, AK Parti içinden bakıldığında Bülent Arınç, çok farklı bir yerdedir.

O AK Parti'nin vicdanıdır. Zaman zaman üslup hataları olsa da, haksızlık karşısında kendisini tutamasa da, doğruyu hiç çekinmeden söyleyen/söyleyebilen ender siyasetçilerdendir. O eleştirdiğinde, öyle inandığı için eleştiriyor. Bir hesaba, beklentiye dayalı olmadan, kitabın ortasından konuşuyor. Seçim sonuçlarıyla ilgili olarak dobra dobra konuşan da o oldu. Yeni Şafak'ta Mehmet Gündem'in yaptığı röportajda (6-7 Nisan 2009) söyledikleri, önümüzdeki siyasî döneme de ışık tutacak işaretler taşıyor. Birkaç örnek sıralayayım:

"Üslubumuz hatalıydı, diğer partileri rencide edici bazı söylemler de onların yakınlaşmalarına etki yaptı. 'AK Parti, bir tek ben varım diyor, bizleri yok sayıyor, birlik olup gününü gösterelim' dedirtmiş olabiliriz. Muhalefetle ilişki daha düzeyli olmalı. Bazı şeyleri yeniden düşünmek lazım, Türkiye'nin şartlarını iyi okumalıyız (Güneydoğu için). Bazı şeyleri yeniden düşünmek lazım. Kavgacı ve sert üsluplar da seçmeni tahrik etmiş olabilir.

"Basınla yaptığı kavganın AK Parti'ye de, Sayın Başbakan'a da faydası olmadığını düşünüyorum. Doğan Grubu, iktidarın kendilerini muhatap alarak, ezmek ve yok etmek istediğini söyleyip yazarak mağdur rolüne girdi.

Basınla ilişkileri de masaya yatırmak lazım...

"AK Parti için korktuğum üç şey var: Mevki-makam, para ve ahlak dışı ilişkiler... Bu işin içine düşmüş insanları önemli mevkilerde tutmamak lazım. Bu işlerin şaibesine bile imkân vermemek lazım... Biz 2001'de partiyi kurduğumuzda; dürüstlük, Türkiye için aranır hale gelmişti ki, tavrımız, söylemimiz takdir gördü. Demirel'in meşhur aile fotoğrafı vardı, biz dedik ki "bizim aile fotoğrafımız farklı olmalı". Bunu bozmamamız lazım. Son seçimlerde yolsuzluklarla ilgi konular bir kırılmaya yol açmış olabilir."

Sayın Arınç'ın, iki yıldır biraz içeriden, ama asıl dışarıdan yaptığı gözlemler ve değerlendirmeleri çok önemsemek lazım. Sayın Arınç'ın kendisiyle ilgili yaptığı özeleştiri, durum muhasebesi de çok önemli. Önümüzdeki dönemde yeni, kendisini daha da aşmış bir Arınç var. AK Parti'nin ve hükümetin, içi dışı bir bu akil adamdan istifade etmesi, ülkemiz için de bir kazanç olacaktır.

AK Parti, Milli Görüş gömleği falan giymedi. O gömleğin sahibi Saadet Partisi'dir. Siyasette, özellikle AK Parti'nin eleştirilmesi adına ona da ihtiyaç var. Bülent Arınç ismi asıl AK Parti'nin bölünmemesi adına, gelecek dönem için büyük kıymet ifade ediyor. Çünkü bu ülkede, bürokratik vesayetin siyasetteki en büyük oyunu; hep merkez sağ bölüp parçalamak olmuştur. Sadece şunu hatırlatayım; darbe dönemlerinden sonra kurulan sağ partilerin başına hep emekli generaller getirilmiştir. Sivil parçalama ekiplerinin ardında da hep askerî bürokrasi vardır.

Nereden bakılırsa bakılsın Bülent Arınç tercihi, önümüzdeki günler hesabına çok isabetli bir tercihtir...
h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir yol var; test edildi ve onaylandı

Hüseyin Gülerce 2009.05.14

Başbakan Erdoğan'ın çarpıcı ifadeleri de olmasaydı, gündemin boğduğu bir konu güme gidecekti. Diyanet İşleri Başkanlığı'nın ev sahipliği yaptığı 7. Avrasya İslam Şûrası'nın açılışında konuşan Başbakan; "İslam âlemi gözyaşı ve kandan kurtulamıyorsa ters giden bir şey var." dedi ve ekledi: "Müslümanların İslam'ı temsil noktasındaki eksiklikleri sorgulanmalıdır..."

Safahat'ı okurken, insan en çok, rahmetli Mehmet Akif'in, İslam coğrafyasının ve Müslümanların perişanlığını, yürekler acısı halini anlatan mısralarından etkileniyor. Şüphesiz sömürgecilerin, zalimlerin, bin bir desise ile yürüttükleri planların, projelerin, saldırıların bunda büyük payı var. Böldüler, parçaladılar ve yönettiler. Mana köklerimize öyle acımasız vurdular, öyle insafsız kestiler ki, "bir daha asla yeni sürgün veremeyecekler" diye düşündüler. Ama asıl problem bu değildi. Milletten ve milletin değerlerinden, özümüzden, insanlığımızdan kopan aydınlar ve yöneticiler eliyle bize kendimizi, değerlerimizi aşağılattılar. Dinimizi, inancımızı horladılar. Ruhumuzu, özümüzü inkâr etmeyi, başkalarını taklit etmeyi bize dayattılar.

Koskoca İslam coğrafyası, neredeyse bir yılgınlık, bir bedbinlik, bir karamsarlık cenderesi altındaydı. Çoğu yerde tepki hareketleri boy saldı. Problemin kaynağı tam görülemiyor, sadece baştaki yöneticiler, dış güçler hedef gösteriliyordu.

Aslında problem insandaydı, Müslüman'daydı. Müslümanlık vardı ama Müslüman'ın ahlakı, temsil gücü ortada yoktu. Dünya doğru okunamıyor, özeleştiri yapılamıyordu. Tepki hareketleri, cinnet boyutlarına varıyor, terör İslâm'la bir tutuluyor, zalimlere tam da istedikleri koz veriliyordu. Dinin özü bir kenarda duruyor, imanın

kıymeti ve gücü unutuluyor, şekil öne çıkıyor, dinin furuâtı, bazen usulün yerine konuluyordu. Dinî özgürlükleri boğmak isteyenlere, kavga çıkarmak için bahane arayanlara, anlamadan, dinlemeden fırsat veriliyordu. Bu ise provokatörler için en elverişli zeminin hazırlanması demektir. Gerilim ve çatışma ortamının sürekliliği demektir. Tansiyonu düşürmek için çırpınanlar ise "pasiflikle, devletin adamı olmakla, durmadan taviz vermekle" itham olunuyordu. Hele insanı bir kenara bırakıp, çözümü sadece siyasette arayanlar, dine hizmet etme düşüncesiyle dine en büyük zararı veriyordu.

Hâlbuki insanı ve çağı doğru okumadan, güç dengelerini hesaba katmadan atılacak her adım, özgürlüklerin biraz daha kısıtlanması demektir.

Geriye tek bir yol kalıyordu. Özümüze, kendi değerlerimize sahip çıkma, yeniden dirilme ve bunu yaparken de lafın değil, temsilin gücüne sarılma... Bunun için de demokrasiye sahip çıkma... Gönüllere ulaşma, gönüllere girme, evrensel insani değerlerde buluşma adına; demokrasinin, hele hele merhamet, adalet, insan sevgisi, şefkat ve istişare ile taçlanacak demokrasinin, nasıl bir nimet olduğunu kabul etme...

Kendimizi anlatma, ifade etme, çatışma ve gerilimlerin önüne geçme adına da diyalog, hoşgörü ve uzlaşma yolunu seçme... Böylece sertlik isteyenlerin, kavga isteyenlerin oyunlarını bozarak, demokratikleşmenin önündeki engelleri kaldırma... Sadece kendimize Müslüman, sadece kendimize demokrat olma yanı sıra kurtularak, herkesin konumuna saygılı kalma ve paylaşmayı savunabilme...

Bunu başarabilir miyiz, evet başarabiliriz. Denemeye değer mi, evet değer. Deniyor muyuz, evet deniyoruz.

Bugün, örneği kendinden bir gönüllüler hareketi var. Dünyanın 130 ülkesinde test edildi ve onaylandı. Sevgiyle, hoşgörüyle uzatılan el; dinleri, renkleri, inançları, fikirleri farklı insanlar tarafından aynı sıcaklıkla tutuluyor. Hem de o elin kime, kimlere ait olduğu bilinerek.

Esintileri duyulan bir bahar geliyorsa; sabırla, hoşgörüyle, polemige, kavgaya girmeden, sövene dilsiz, dövene elsiz kalarak yürümeye devam... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon'dan daha tehlikeli...

Hüseyin Gülerce 2009.05.15

İddia olunan Ergenekon Terör Örgütü davası, Türkiye'yi belki de üç asırlık keşmekeşten, kurumlar arası çekişmelerden, sahipsizlikten kurtaracak kadar önemli. Bu davada adalet tecelli ettiğinde, Türkiye yeni bir yola girecek. Millet iradesinin her türlü vesayeti elinin tersiyle ittiği, özgürlüklerin genişlediği, hukukun üstünlüğünün sağlandığı, herkesin hesap verebildiği bir yol bu.

Kısaca demokratikleşme yolu... Yol, engebeli, çetin ve zor bir yol. Ama geriye dönüşü yok.

Zorluğun büyüklüğü, direnenlerin; anayasal kurumlar, iş dünyası, medya gibi etkili güç odaklarından oluşması... Fakat en büyük zorluk, bir zihniyetin değişmemekte ınat etmesidir. Bu zihniyet, Ergenekon'dan daha tehlikelidir. Çünkü Ergenekon davası 40-50 kişinin ceza almasıyla sonuçlansa, birkaç emekli general ve sivil, darbecilikten hüküm giyse bile, bu zihniyet yaşadıkça, güç merkezlerine cesaret verdikçe, yarın aynı hukuk dışı yapılar, milleti, devleti ve geleceğimizi tehdit etmeye devam edecektir.

Bugün o zihniyetin varlığını ve gücünü, bir olaydan hareketle sizlere hatırlatmak istiyorum. Ergenekon davasıyla ilgili en hayati gelişme; Danıştay saldırısı davasının bu dava ile birleştirilmesi kararıdır. Pekiyi daha

saldırının yapıldığı ve cinayetin işlendiği gün (17 Mayıs 2006) bugün yargısız infazlardan şikâyetçi olan bu zihniyetin sahipleri, acaba ne demişlerdi?

Milliyet gazetesinin ertesi günkü tam sayfa manşetinden başlayalım: "LAİKLİĞE KURŞUN. Taniyanlar anlatıyor: 28 yaşında, dindar, ülkücü..." Hürriyet gazetesinin haberlerinden derlediklerimle devam edelim:

"Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer, 'Danıştay'a yapılan saldırının aslında laik Cumhuriyet'e yapıldığını, saldırıya neden olanların tutum ve davranışlarını yeniden gözden geçirmeleri gerektiğini' belirterek, "Laikliği çeşitli biçimlerde yorumlayarak, içini boşaltıp demokrasiyi, dolayısıyla devlet rejimini yıkmaya kimsenin gücü yetmeyecektir." dedi. "YÖK Başkanı Prof. Dr. Erdoğan Teziç, 1 saat süren toplantının ardından Rektörler Komitesi'nce hazırlanan basın açıklamasını okudu. "Bütün bu gelişmeler laik Cumhuriyet'e yönelen tehlikenin ne denli vahim boyutlara ulaştığının açık bir göstergesidir." dedi.

"Danıştay Başkan Vekili Tansel Çölaşan, "Bunlar türban kararından ötürü... Toplumsal mutabakatı bozanlar suçludur. Onlar kendilerini biliyor."

"18 Mayıs 2006. Cenazede hükümete protesto. Tören için Danıştay'a gelen Bakan Gül, "Hükümet istifa" sloganlarıyla karşılandı. Kalabalık, Genelkurmay Başkanı ve kuvvet komutanlarını ise alkışladı. "Türkiye laiktir, laik kalacak", "Mollalar İran'a" ve "Hükümet istifa" sloganları atıldı. Bakanlar Çiçek ve Şener darp edildi. "Halkın, cenaze töreninde bakanlara gösterdiği tepki konusunda Demirel, "Büyük infiale kapılmış halkın ne zaman ne yapacağı konusunda yorum yapmak mümkün değildir." dedi.

"Törene katılmayan kuvvet komutanları Sıhhiye Orduevi'nden yürüyerek Danıştay'ın önüne geldiler. Askerler, vatandaşlar tarafından alkışlarla karşılandılar. Bu sırada, "Atatürk'ün ordusu, şeriatın korkusu" sloganı atıldı.

"19 Mayıs 2006. Danıştay, Anayasa Mahkemesi, Yargıtay başkanları ve başsavcılar, Anıtkabir'den sonra saldırının gerçekleştiği binaya geldiler. Danıştay Başkanı Sumru Çörtoğlu'nun okuduğu ortak metinde, "Bu saldırı dolayısıyla, yargı dışında da laik, demokratik devlet düzenini koruma görevleriyle yükümlü olanlara, bu görevlerini tekrar hatırlatıyoruz." (Hiç yargı temsilcilerinden böylesine açık darbe daveti duydunuz mu? H.G.)

Baykal, "Siyasete kan bulaşmıştır. Başbakan, ektikleri zehirli tohumlar kanlı zakkumlarını açınca muhalefeti suçluyor. Sorumluluktan kurtulamaz, Başbakan hezeyan içinde. Bir an önce Türkiye'yi nereye sürüklemekte olduğunu görsün, aklını başına alsın." dedi.

Bunları okurken, Uğur Mumcu'nun cenaze törenini, Cumhuriyet mitinglerini, daha nicelerini hep hatırlamışsınızdır... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

7 soru

Hüseyin Gülerce 2009.05.21

Bugün köşemizde bir test uygulayalım. Cevap anahtarı en altta.SORU 1: Hüsamettin Cindoruk, 76 yaşında Demokrat Parti'ye neden genel başkan oldu? a) Süleyman Demirel'in yüksek hatırını kıramadı. b) Öteden beri emanetçi olmayı çok seviyor.

c) Ergenekoncu dostlar dayanışmasına, yeni bir siyasî mevzi kazandırma projesinde yer aldı. d) İleri yaşlarda da genel başkan olunabileceğini göstermek istedi. e) Kendi bitmiş, adı kalmış merkez sağın cenazesini kaldırmaya talip oldu.

SORU 2: Aydın Menderes DP'den istifa ederken aşağıdakilerden hangisini söylemiş olamaz? a) Cindoruk daha önce DP'yi, 27 Mayısçıların ağızıyla eleştirdi. b) Cindoruk, e-muhtıradan 367'ye, demokrasi ve milli iradeye bağlılık imtihanlarının hepsinde sınıfta kalmıştır. c) Cindoruk emanetçi, fiili genel başkan Demirel'dir. Demirel'e itimadım yoktur. d) Cindoruk'a verilen her oy, Adnan Menderes'in hatırasına ihanettir. e) DP ile ANAVATAN birleşirse merkez sağda yeni bir rüzgâr eser.

SORU 3: Sincan Ağır Ceza Mahkemesi'nin, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'e "şüpheli" deyip yargılanmasını istemesi hangisiyle izah edilemez? a) Kürt meselesinin çözümü için devlette ortak bir anlayış oluştuğunu açıklaması, "iyi saatte olsunlar"ı harekete geçirdi. b) 28 Şubat'ta demokrasiye müdahale için Sincan'da yürütülen tanklar bu defa harekete geçirilemedi. Tank yerine mahkeme yürüdü. c) Gül'ün Cumhurbaşkanı seçilmesini engelleyemeyenler, B planını devreye sokup yargı yolu ile indirmenin düğmesine bastılar. d) BBC'nin dediği gibi, "laik kurumlar, AK Parti'ye karşı koymak için sık sık mahkemeleri kullanıyor..." e) Yargının bağımsız olduğu ele güne gösterildi.

SORU 4: Danıştay 5. Daire Başkanı Salih Er'in, Danıştay saldırısının 3. yıldönümünde "türban"ı gerekçe göstererek, hükümete yüklenmesi suya sabuna dokunmadan neyle açıklanabilir? a) Saldırı ile ilgili davanın, Ergenekon davası ile birleştirilmesi, kimyasını bozdu ve savcılara gözdağı vermek istedi. b) Türkiye'nin demokratikleşmesinde en büyük direncin, yüksek yargıdan geleceğini hatırlatmak istedi. c) Salih Er'in emekliliği gelmiş olabilir. d) İleride CHP'den siyasete atılmayı düşünmüş olabilir. e) Yargı bağımsız değildir, ideolojik yaklaşımlar ağır basmaktadır.

SORU 5: CHP, geçtiğimiz eylül ayında Brüksel'e neden büro açtı? a) Zaman Brüksel Temsilcisi Selçuk Gültaşlı, AB yetkililerini etkilediği için. b) CHP'nin Sosyalist Enternasyonal'den atılmaması için. c) Baykal, Brüksel'e gittiğinde yerinin belli olması için. d) Büroda nöbetleşe bir CHP'li ayakta dik durarak, Avrupalılara teslim olunmayacağını göstermek için. e) AB üyeliği konusunda, dostların alışverişte görmesi için.

SORU 6: Türkan Saylan'ın vefatından sonra söylenenlerden sizce yanlış olanı hangisidir? a) Kendi kulvarında bir dava insanıydı. Keşke başörtülü öğrencilere tavır koymasaydı. b) Saylan da öldü, zebaniler onu bekliyor. c) Kimsenin cehenneme gitmesi istenmemelidir, çünkü cehennem çok kötü bir yerdir. d) Cenazeler kutuplaşma sebebi yapılmamalı, herkesin konumuna saygılı olunmalıdır. e) Ölüm, herkes için bir nasihattir. "Cennet-cehennem yok" diyenlere "ya varsa..." hatırlatması yapılabilir.

SORU 7: Ankara Tandoğan'daki Cumhuriyet mitingiyle ilgili olarak Baykal aşağıdakilerden hangisini kesinlikle söylemiş olamaz? a) Bu miting, bal gibi CHP mitingidir. Milletvekillerimiz orada boşuna boy göstermediler. b) Ergenekon davasına bir tepki mitingidir. Bu ifadelerimin, yargı sürecine müdahale anlamına gelmediğini herkes bilir. c) Bu davanın ardında başbakan vardır. Falan vardır, filan vardır. d) Topraktan sonra denizden de silah fııskırmaktadır. e) Ortada siyasî bir komplo vardır. Bu dava siyasî bir davadır. LAW silahı boştur, borudur. CEVAP ANAHTARI: 1. c, 2. e, 3. e, 4. e, 5. a, 6. b, 7. d

h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

12. cumhurbaşkanı Erdoğan mı?

Hüseyin Gülerce 2009.05.22

Başbakan Erdoğan'ın, 19 Mayıs'ta gençlere söyledikleri, yeni bir gündem maddesi oluşturdu. Erdoğan, "Bizim tüzüğümüzde arka arkaya 3 dönem milletvekilliği yapabilirsiniz. Ondan sonra bırakmak durumundasınız.

Benim şu anda, bu dönemden sonra bir dönem daha hakkım var.

Ondan sonra bırakmak durumundayım. Daha ileri gitmem, gidemem." demişti. Sayın Başbakan'ın bu sürpriz çıkışı, rahmetli Özal'ın gündem değiştirme taktiklerini hatırlatsa da konu çok önemli. Tabii, hiç kimsenin aklına Sayın Başbakan'ın siyaseti bırakıp bir köşeye çekileceği ihtimali gelmedi. Aksine, herkes aynı soruyu sordu: "Erdoğan, Çankaya Köşkü'ne mi hazırlanıyor?"

Sayın Başbakan'ın ifadesine göre son kez milletvekili olacağı tarih 2011 seçimleridir, milletvekilliği de 2015'te sona erecek.

Bilindiği gibi Sayın Abdullah Gül'den sonra 12. cumhurbaşkanını halk seçecek. Cumhurbaşkanını halkın seçmesi, Atatürk'ün vefatından sonra Cumhuriyet tarihinin en önemli kilometre taşıdır. Asırlık bürokratik vesayet rejiminin sona ermesi ve bu ülkede demokratikleşmenin sağlanması adına daha önemli bir olay yoktur.

Sayın Gül'ün görev süresinin dolması ile ilgili konuda halen bir tartışma var. Eğer bu süre 7 yıl ise 2014'te, eğer 5 yıl ise 2012'de cumhurbaşkanlığı seçimi var. (7 yıl olursa Sayın Gül bir daha aday olamaz. Ama 5 yıl kabul edilirse ikinci defa aday olabilir.) Sayın Erdoğan'ın, milletvekilliği devam edeceği için her iki tarihte de aday olması söz konusudur. (Tabii ömürleri tayin eden Allah'tır, yarın ne olacağımızı bilemeyiz. İkincisi, Türkiye gibi bir ülkede siyasetin geleceği hakkında böyle uzun vadeli konuşmalar, hesaplar ne kadar gerçekçidir, onu da okuyucularımızın takdirine bırakıyorum.)

Eğer cumhurbaşkanını halk seçmeseydi, daha önce olduğu gibi ben, Sayın Erdoğan'ın partisinin başından ayrılmasına karşı çıkardım. Özal örneği ortadadır. Anavatan'ın liderliğinden Çankaya'ya çıkınca partisi tarihin tozlu sayfalarına gömüldü. Türkiye siyasetinin gerçeği, partileri liderlerin götürdüğüdür. Ancak, cumhurbaşkanını halkın seçmesi, AK Parti'deki lider değişimini fazla etkilemeyecektir. Erdoğan'ın varlığı AK Parti'de yeni ve genç bir liderin konumunu güçlendirecektir. Ama asıl önemlisi, büyük ve lider bir ülke olmak için gerçekten yerinde duramayan Türkiye'ye, muhtaç olduğu dinamizm gelecektir. Bu merhale, yarı başkanlık ya da başkanlık dönemine doğru da önemli bir adım olacaktır.

Hatırlarsanız, cumhurbaşkanını halkın seçmesini istemeyenler oldu. Eski Genelkurmay Başkanı em. Org. İsmail Hakkı Karadayı'nın, "halk cahil, cumhurbaşkanını halkın seçmesi kadar tehlikeli bir şey yok" dediğini öğrenmiş bulunuyoruz. Yine hatırlayacaksınız, dönemin Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer ve CHP, cumhurbaşkanının halk tarafından seçilmesine ilişkin anayasa değişikliğinin iptali için Anayasa Mahkemesi'ne başvurdu. 5 Temmuz 2007'de Anayasa Mahkemesi, 5'e karşı 6 oyla başvuruyu reddetti. Sayın Baykal, pes etmedi, 21 Ekim 2007'deki referandumun boykot edilmesini istedi. Katılma oranı yüzde 68, evet oyları yüzde 69, hayır oyları yüzde 31 oldu.

Cumhuriyet tarihinin, çok partili sisteme geçtikten sonra çok önemli kilometre taşları var. Birincisi Adnan Menderes'in başbakan olmasıdır. İkincisi Özal'ın cumhurbaşkanlığıdır. Üçüncüsü Erdoğan'ın başbakan olması, Gül'ün Çankaya'ya çıkmasıdır. Bunların en önemlisi Gül'ün cumhurbaşkanlığıdır. Ancak ona bu yolu Özal ve Erdoğan açmıştır. Özal, Çankaya'yı sivilleştirmiştir. Anavatan, Özal'a ihanet etmiş, onu Çankaya'da yalnız bırakmıştır. Gül'ün şansı, AK Parti'nin gücü ve kendisine gönülden destek vermesidir. şimdi daha önemli bir kilometre taşı ile karşı karşıyayız. 2012'de veya 2014'te cumhurbaşkanını halk seçecektir. Daha zaman var gibi düşünmeyiniz. Demokrasi yokuşunda epey terleyeceğimiz günler önümüzde duruyor.

Ergenekon davası sürecine bir de bu gözle bakınız... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gülen'i dinlerken...

Hüseyin Gülerce 2009.05.28

Pennsylvania (ABD)- Muhterem Fethullah Gülen'i, tam karşısında oturarak dinliyorum. Sayın Gülen, yıllardır, asrın Müslümanlarına; dinin özüne, Kur'an ahlakına dönerek örnek bir temsil kabiliyeti kazandırmak için adeta çırpınıyor.

Dünyada ve Türkiye'de demokrasiden geriye dönüş olamayacağını 1994'te, Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı'nın İstanbul'daki tanıtım toplantısında söylediğinde, ifadeleri dikkat çekici olmuştu. Bir Müslüman kanaat önderi ilk defa demokrasiye böylesine kuvvetli bir vurgu yapıyordu. Tabii sorgulayanlar, eleştirenler de oldu. Ne kadar samimiydi? Takiye mi yapıyordu?

Aradan 15 yıl geçti. Sayın Gülen'in tavsiye ettiği eğitim ve diyalog hizmetleri dünyanın dört bir tarafına yayıldı. İşte önümüzdeki hafta 115 ülkenin çocukları, gençleri Türkçe Olimpiyatı'nda yarışacaklar. Yepyeni bir nesil, farklı renk, dil, inanç ve kültürden olmalarına rağmen kardeşçe, sevgiyle, hoşgörüyle bir araya geliyorlar.

Sayın Gülen demokrasi konusunda dindar insanların ufuklarını açtı. Dindar insanlar bu demokrasi konusunu, hayatî bir mesele olarak daha önceleri hiç böylesine ele almadılar. Müslüman coğrafyaya bakılırsa, İslamî hareketlerin hepsi tepki hareketleridir. Sayın Gülen ise; kendimiz kalarak, kendi değerlerimizle dirilerek, dünya ile entegre olmayı teklif ediyor. Bunun ilk şartı ise, Türkiye'yi ve dünyayı doğru okumaktır. İkinci şart da, farklılıkların öne çıktığı, derinleştiği bir dünyada yaşıyoruz. Bu farklılıklar ya kavga sebebi yapılacak ya da bir zenginlik olarak görülecekti. Sayın Gülen zenginlik olarak görülmesini, empati yapılmasını, barış adına makul yollarla doğru zeminler hazırlanmasını tavsiye etti.

Yollar; fikir ve ifade hürriyetinin, din ve vicdan özgürlüğünün genişletilmesi, çoğulculuk, herkesin hesap verebilmesi, adil gelir dağılımının sağlanması ve şeffaflıktı. Buluşma zemini de ileri demokrasiydi. Daha insanî, mana boyutlu bir demokrasi...

Bu yolda Müslüman'a düşen nedir? Sayın Gülen'in bu soruya benim dikkatimi çeken iki cevabı var: Bir, diyalog olmadan hiçbir şey yapılamaz. Çünkü diyalog, aradaki uçurumu kaldırmaktır. Diyalog da şudur: Herkesin konumuna saygılı olmak... Kim kendi konumuna saygı istiyorsa, başkalarının konumuna da saygılı olmak zorundadır. İkincisi, mesele diyalogla bitmiyor, bunun bir adım ötesi, paylaşmaktır. Dindar insanlar eğer diyalogun önemine inanıyor, paylaşmayı kabulleniyor, evrensel insanî değerlerde buluşmayı onaylıyorsa yapılacak tek şey var: "Severim yaradılmışı, Yaradan'dan ötürü" diyerek herkesi sevgiyle kucaklamak, gönüllere girmek, gönülleri fethetmek... Zor bir yol bu. Kendini aşmak var. Fedakârlık var. Sadece insanoğluna ait bir erdem olan, başkaları için yaşamak var... Sayın Gülen'in teklifi bu yoldur. Örnekleri kendinden bir hareketle temsil gücünü ortaya koymak, insanı insanlığına yükseltmek...

Geçtiğimiz pazar günü ikindi namazı sonrası, Sayın Gülen'in tam karşısında otururken ilk defa işittiklerimle gönlüm bir daha yıkandı. Sayın Gülen; "Hazreti Ali'nin yumuşaklığı Mevlânâ'dan kat kat üstündür." diyordu. "Bela okumayın, beddua etmeyin." diyordu. Devamında söyledikleri beni ürpertti: "Beddua etmek, seviyeli insan işi değildir, insana seviye kaybettirir..." O konuştukça ruhumun da yıkandığını hissettim. Şöyle diyordu:

"Allah'ım Sen onlara hidayet eyle. Onlardan, kötülük yapma duygusunu al ve kalplerini iyilikle doldur. Değilse, sen bilirsin..." Bizlere dönüp devam etti:

"Sizi böyle bilmeyenler, vehimlerle, kuruntularla suçluyorlar. İnsaflı davranmıyorlar. Yeryüzüne meteor düşse 'bunların yüzünden' diyorlar. Ama her şeye rağmen bize mülayemet, yumuşak davranma, şefkat düşer. Bu da

peygamberane bir tavidir. Madem biz de onların yolundayız, bu yoldan ayrılmayalım. Gerçek fütuhât, gönüllerin fethidir. Güce dayanan fetihler sona erer, fakat gönüllerin fethi kalıcıdır."

Ne iyi etmişim de, sohbet-i cananın kaynağına gelmişim... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gülen: Objektif olamıyorlar...

Hüseyin Gülerce 2009.05.29

Pennsylvania- Mütevazî salonda Samanyolu Televizyonu'nun ana haberini muhterem Fethullah Gülen Hocaefendi ile birlikte seyrediyoruz. Dört gündür buradayım. Sayın Gülen oldukça rahatsız. Geçirdiği gribal rahatsızlık bronşite dönüşmüş. Cîğerleri sökülecekmiş gibi öksürüyor. Kendisini o halde görmek gerçekten çok üzücü. Bizlerin hatırına haberlerin sonuna kadar kalkmadı.

Almanya'daki Uluslararası Gülen Konferansı ile ilgili haberde Prof. Thomas Michel'in söylediklerini dinleyince, gayri ihtiyari, "Yabancılar doğru anlarken, bizde bazılarının anlayışsızlığı devam ediyor." dedi. Ben, "Efendim, anlamak mı istemiyorlar?" diye soruyorum. "Objektif olamıyorlar Hüseyin Bey." diye cevap veriyor. Ve eliyle salonda bulunan onbeş kişiyi işaret ederek devam ediyor: "İşte arkadaşlar, ceplerinde bir iğne bile yok, başkalarına batar diye taşıyorlar..."

Gerçekten ben de uluslararası Gülen konferanslarını takip ettim. Dünya çapında böylesine bir hareketi objektif kıstaslarla anlamaya çalışıyorlar. Üç yıl kadar önce Türkiye'den 20 kadar akademisyen ve köşe yazarı arkadaşla Chicago'da böyle bir toplantıya katılmıştık. Mesela bazıları için "Işık Evler", "yasa dışı karargâh evleri" gibi bir tehlike olarak algılanır ve anlatılırken, Avrupa'dan gelen bir akademisyen "Bu evler, hareketin toplumun bütün katmanları ile ilk temas kurduğu yerler." değerlendirmesini yapmıştı.

Bakınız, Türkiye'de 115 ülkeden gelen öğrencilerin katıldığı Türkçe Olimpiyatları başladı. On gün boyunca Türkiye'nin gerçek gündemi budur. Ama yine bazı gazete ve televizyonlar bu destanımsı olayı görmeyecek, görmezden gelecek, okuyucu ve seyircilerine yansıtmayacaktır. Halbuki bu güzellik, Sayın Gülen'in ismiyle ve onu son derece üzen bir şekilde şahsileştirilemez. Sayın Gülen kaç defa, "Fedakâr öğretmenlere, belletmenlere, işadamlarına, onların ailelerine büyük haksızlık yapılıyor. Bu, Türkiye'nin hareketidir, Türkiye'nin gücüdür. Dünyada hak ettiği yerde olması gereken ülkemizin, her yerde olma arzusunun, ferasetinin eseridir." diye yazdı, konuştu.

Dünyanın en güçlü istihbarat örgütlerinin olduğu ülkelerde, Rusya'dan Amerika'ya, İngiltere'den Almanya'ya kadar 115 ülkede okullar, diyalog merkezleri açacaksınız ve sizin kim olduğunuzu, ne yapmak istediğinizi bilmeyecekler. Bunu normal bir aklın alması mümkün mü? Hâlâ "bu işlerin arkasında Amerika var" diye söylenenler çıkıyor. Türkçe bir dünya dili haline getiriliyor, değerlerimizin en güzel temsilcisi öğretmenler eliyle Türkiye ve insanımız sevdiniliyor. Türkiye'nin gerçek lobileri, sevgiyle, gönüllere girilerek oluşuyor, birileri ise hâlâ fitne fesat peşinde koşuyor...

Hiç unutmuyorum, yine bulunduğum şu mekânda, üç yıl önce bir Amerikalı, Washington'daki diyalog çalışmalarının içindeki bir arkadaşla mail atmış; "Sizin insanlık adına çok faydalı çalışmalar içinde olduğunuzu görüyorum, ben de para yardımı yapmak istiyorum." demiş. Sayın Gülen'e nakledilince aynen şunları söylemişti:

"İnsanların teveccühü bize bahşış sayılır. Ama biz yabancılardan para almıyoruz. Alırsak, Anadolu insanının sadakatine vefasızlık olur. Bu tertemiz kaynağı başkasıyla paylaşmamak lazım. Kimseden bir zırnık kabul etmeme, hizmetimizin itibarıdır ve milletimize saygının bir ifadesidir. Millete mal olma çok önemlidir. Meseleyi topyekün millete mal ederseniz gözünüz arkada kalmaz. Thomas Michel, Anadolu'da bir demirciden etkilenmiştir. Demircinin, 'Alın terimle kazandığımı Afrika'da bir okula veriyorum.' demesi onu etkilemiştir. Allah bizi kötü örnek olmaktan korusun..."

Sayın Gülen, Türkiye'nin ufuklarını açıyor. O bizim çok önemli bir değerimiz. Fethullah Gülen'i müdafaa etmek, onun müdafaa ihtiyacından kaynaklanmıyor. Onu savunmak; milletimizin uluslararası alanda hak ettiği yeri almasını, evrensel insanî değerlerde buluşarak barış ve huzur dolu daha güzel bir dünyayı savunmaktır. h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkçeyi sevgi dili yapan bu olay nedir?

Hüseyin Gülerce 2009.06.04

Genişçe bir salon. Yurtdışındaki okullara, öğretmen olarak ilk gidişlerin yaşandığı yıllar. İsmi okunan öğretmen ayakta bekliyor.

Besmele ile uzanan bir el, okulun bulunduğu şehrin adının yazıldığı kâğıdı alıyor. İsim yabancı, bir gecikme oluyor. Ayaktaki genç öğretmen, okunmakta zorlanılan o ismi, sesini hafif yükselterek söylüyor. Birden bakışlar ona yöneliyor. O, mahcup bir edayla, "Akşam rüyamda gördüm." diyor...

Türkçe Olimpiyatı'nın 7.si yine gönülleri fethediyor. 115 ülkeden gelen yaşları 12-17 arasındaki 700 genç bizim şarkılarımızı, türkülerimizi, şiirlerimizi okuyor.

Kendi içindeki dertlerle, gerilimlerle enerji ve zaman kaybeden ülkemizde, bütün dünyanın çocuklarını sevgiyle kaynaştıran, içimizdeki kutuplaşmalara inat, Türkçeyi bir sevgi dili haline getiren bu olay nedir? Biz bir rüyada mıyız?

Hayır, yaşadığımız bir destandır. Destanlar aslında asırlar sonra yazılır ve okunurlar. Biz ise destan yaşadığımızın farkındayız. Bu bizim destanımız. Kendi değerlerimize bağlı kalarak, evrensel insanî değerlerde buluşma destanımız bu.

Hamaset yapmayacağım. Zaten bütün destanlar hamasîdir. Fakat bir realite var. Bize yaklaşık iki asırdır adam olamayacağımız, artık bittiğimiz, tükendiğimiz, söylendi. Başkalarını taklit dışında, başkalarına benzeme dışında bir yol kalmadığı telkin edildi. Hâlâ evet hâlâ Amerika'ya, Avrupa'ya koşup "büyütmeyin gözünüzde, Türkiye'den bir şey olmaz" diye konuşanlar var. Bu Türkçe Olimpiyatı, onlara vurulan en büyük şamardır.

Bu destanın bir fikir mimarı var. Sovyetler yıkıldığında, Süleymaniye Camii'nin kürsüsünden, "Ata yurdumuza, Türkistan'a bir vefa borcumuz var. Gün bugündür. Bugün giderseniz sizi orada bekleyenler var. Geç kalır yarın giderseniz, oralara vize ile girmekte bile zorlanırsınız." diyen bir ufuk insanı... Gözleri buğulu, ağlamaklı konuşuyor. Onu dinleyenler, anlıyorlar. Söylediklerini makul buluyorlar. Heyecanlar birikmiş, fedakârlıklar bir küheylan gibi yerinde duramaz olmuş. Ne yapalım, nereye gidelim diyen bakışlar nihayet hedef bulmuş. Önce Türk cumhuriyetleri, sonra "madem insan önemli, madem insanî değerlerde bir buluşma olmalı" denmiş, gözler bütün ülkelere çevrilmiş. Haritada yerini bulamayacağımız ülkelere kadar gidilmiş.

Bu bir kahramanlık destanıdır. Belletmen, öğretmen ve idarecilerle bir eğitim ordusu ve onların hemen yanı başında gönülleri çok zengin himmet kahramanı işadamları...

Ben bugün o kahraman öğretmenlerden söz etmek istiyorum. Her birinin ayrı bir destanı var. Her biri fedakârlıkta Çanakkale'nin bıyığı yeni terlemiş kahramanlarını andırıyor. Eşleriyle birlikte, mahrumiyet, çile, ıstırap onların dert ortağı olmuş. Daha iki günlük evli iken gidenleri var. "Ne zaman döneceksiniz?" diyen büyüklerine, "biz dönmek için gelmedik" demişler. Vasiyetleri gereği okulun bahçesine, bir ağaç gölgesine gömülenleri var. Onları ilk görenler, ilk tanıyanlar hep "siz nereden geldiniz, dünyada böyle insanlar var mı?" diye hayret etmişler.

Böyle destan daha önce görülmedi. Örnekleri kendinden bir hareketin, sadece evet sadece Allah'ın rızasını kazanmak için yazdığı bir destan bu. "Türkiye, uluslararası alanda hak ettiği yerde olmak istiyorsa, dünyanın her yerinde olmalıdır." diye hedef gösteren güzel insana, dünya çocuklarının armağanıdır bu destan. "Varsın seni anlamayanlar çıksın, bak biz buradayız, sana dünyanın en güzel çiçeklerini getirdik. Biz seni en iyi anlayan en masum şahitleriz. Diktiğin bütün fidanlar meyveye durdu. Sen barış dolu bir dünya diyordun. İşte o barışın nesli biziz. Biz en hesapsız yaşlarda kardeş olduk. Senin hayal ettiğin dünyayı kurmak için el ele tutuştuk. Dindir artık gözyaşlarını, biz geldik." diyorlar...

Türkçeyi dünya dili yapan, gönülleri sevgiyle buluşturan, siyasi kavgaların, dünya telâşesinin ortasında, gelip bize şefkati, iyiliği, barışı hatırlatan bütün muhabbet kahramanlarına selam olsun.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu mayın işinde bir iş var...

Hüseyin Gülerce 2009.06.05

Türkiye-Suriye sınırındaki mayınların temizlenmesi ile ilgili kanun, gerilimli oturumların, kürsü işgallerinin ardından çıkarıldı.

Çıkarıldı çıkarılmasına ama kamuoyunun büyük çoğunluğunun kafası hâlâ karışık...

1997'deki Ottawa Sözleşmesi'ne göre bu mayınların mutlaka temizlenmesi gerekiyor. Onu da bırakın, daha 1974'te CHP iktidarı (Ecevit'in başbakanlığı) döneminde konu gündeme gelmiş, 1992'deki hükümet döneminde (DYP-SHP koalisyonu, 7. Demirel hükümeti) mayınların temizlenmesi kararı alınmış. 2001'de Genelkurmay Başkanlığı, dönemin hükümetinden (DSP-MHP-ANAP koalisyon hükümeti), mayınların temizlenmesi için ödenek istemiş, verilmemiş. Şimdi kabul edilen kanundaki usulle 2006'da Mardin ve Şırnak'ta mayınların temizlenmesi için ihaleye çıkılmış. Bu safhaların hiçbirinde kimse kimseyi vatana ihanetle, vatan topraklarını İsrail'e peşkeş çekmekle, vatani satmakla suçlamamış. Şimdi ne oluyor da AK Parti bu ithamların boy hedefi haline getiriliyor?

Üstelik hiçbir hükümet yetkilisi İsrail'in adını telaffuz etmemiş. Evet, nedir bu itham bombardımanı?

Sanki hükümet, istediği gibi, pervasızca bu mayın sökme işini tek başına yürütecekmiş gibi bir hava estiriliyor. Gerçek ise böyle değil. Bir defa, mayınlı arazilerin temizlenmesine ilişkin ihale şartnamesini, bu işin uzmanı subaylar, Milli Savunma, Tarım ve Köyişleri ve Maliye bakanlıklarının uzmanları hazırlayacak. Yani işin içinde Genelkurmay da var. Yine, hükümet icraatlarının hukuki denetime tabi olduğu, neden unutturulmaya çalışılıyor? 2006'da Mardin'deki ihaleyi Danıştay'ın iptal ettiğini biliyoruz.

Üstelik AK Parti hükümetini yerle bir etmek için mevzilenmiş bir medya da var. Ayrıca, böyle hassas bir mevzuda, AK Parti'nin demokratikleşme için önemini bilen medya da tavır koymaz mı zannediliyor? Davos kahramanlığından sonra Sayın Erdoğan'ın, İsrail'e, hem de sınır topraklarını ihale etmesi intihar demek değil mi? Buna AK Parti yöneticilerinin aklı ermiyor mu? Bu insanlar aklını peynir ekmekle mi yedi?

Peki o zaman bu ortalıktaki toz duman nedir?

29 Mart yerel seçimlerinden beri muhalefet, yeni bir strateji uyguluyor. AK Parti karşısında CHP, MHP ve hatta Saadet Partisi bir blok oluşturuyorlar. Ortak bir kampanya yürütülüyor. AK Parti, milli menfaatleri hiç hesaba katmayan bir parti olarak hedefe konuluyor. Belli bir medya grubu da bu kampanyayı alıyor, pulluyor. Bu medyanın gücünü, hükümetin hesaba kattığını hiç sanmıyorum. Tamam, alternatif bir medya var. Gazetelere bakıldığında, tiraj olarak bu alternatif grubun, diğerlerinden fazla sattığı da söylenebilir. Ama tesir bakımından, AK Parti karşıtı gazeteler kamuoyunda en az yüzde 60 tesirlidir. Televizyonlar olarak ise bu grup en az yüzde 75 tesirlidir. Sürekli bu gazeteleri okuyan, bu televizyon kanallarını seyreden insanların farklı düşünceleri, konuşmaları mümkün mü? AK Parti, günde kaç defa asılıp, kesiliyor... Yani toplu bir yayında, halkın kafasını karıştırmak hiç de zor değil. Ergenekon davasında da halkın kafa karışıklığının gerçek sebebi, medyadaki bu durumdur.

Yani AK Parti aleyhinde gelişigüzel bir propaganda yok. Tam bir suçlama, yıpratma, belden aşağı vurma hareketi var. Bu, planlı, programlı ve profesyonelce bir saldırdır. Amaç, AK Parti'yi bundan sonra sandığa gitmeden yiyip bitirmektir.

AK Parti yöneticileri, neyle karşı karşıya olduklarını anlayamazlar ve süreci doğru yönetemezlerse, tahmin bile edemeyecekleri bir kışkacın içine gireceklerdir.

Şahsen Sayın Başbakan'ın sert tavırları bende endişe uyandırmıyor değil. AK Parti'ye, AKP diyenlere, "edepsiz" damgası vurulmasının âlemi nedir? Sakin, yumuşak bir üslûpla, "partimizin gerçek adı budur. Doğrusunun söylenmesi bizi memnun eder" gibi bir şey dense ne olur?

AK Parti, bu ülkede demokratikleşme, istikrar ve büyüme adına, gerçekten çok şey ifade ediyor. Nimetlerin kıymeti bilinmezse, bir süre sonra elden uçup gidiyorlar...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Önce insan, sonra Müslüman'ız

Hüseyin Gülerce 2009.06.11

7. Türkçe Olimpiyatları, bu topraklara ait bir projedir. Bizim değerlerimizin, bizim dilimizle, ama daha da öte, hal dili ile temsil edilerek, insanlık ailesine takdim edilmesidir. Dünyada 184 ülke var. 115'inde bizim rengimiz, sesimiz, sevgi kahramanı muhabbet fedailerimiz var.

Haklı olarak şöyle bir soru soruluyor: "Türk dünyasını, İslam coğrafyasını anlıyoruz da, Afrika'da, Amerika'da, Avustralya'da, Vietnam'da, Papua Yeni Gine'de, yani Müslüman ve Türk'ün bulunmadığı yerlerde okullar açılmasının izahı nedir?"

Proje, bu topraklara aittir ama bir insanlık projesidir. Milletimize makul gelmiştir. Bir cihan devletinden tevarüs ettiğimiz derinlik, engin ufukları okuyabilme, büyük düşünme hasletimizin bunda büyük payı var. Bu projeyi millet olarak önümüze koyan Muhterem Fethullah Gülen, bizi motive etme, harekete geçirme adına başta

şöyle dedi: "Dünyanın her yerinde olmayan Türkiye, istediği yerde olamaz." Fakat şimdi görüyoruz ki, küresel barış adına yeni bir nesil yetişiyor. Türkiye'nin ufuklarını çoktan aşan bir tablo ile karşı karşıyayız.

Bu insanlık projesinin ruhu, Sayın Gülen'e ait başlıktaki ifadedir. Geçen yılki ziyaretimde aldığım notun tamamı şöyle: Biz önce insanız, sonra Müslüman'ız. Hakikaten öyle. 13 yaşına kadar insan, dinen mükellef bile tutulmuyor. Allah, yemin ederken, insan üzerine yemin ediyor...

Sayın Gülen'in ismiyle anılan 'Gönüllüler Hareketi'nin, en güzel ifadelerinden biri, "herkesin konumuna saygı gösterilmesi"dir. Bu ifadede, bir zorla kabulleniş, "ne yapalım, başka çaremiz yok" mazereti, üslubu yoktur. Bu ifade, bir samimiyet ifadesidir. Evet, konumuna saygı isteyen herkes, başkalarının konumuna da saygı göstermelidir. Fakat Sayın Gülen'in "herkesin konumuna saygı" ifadesi, aslında insana saygının ifadesidir. Birkaç hafta önce Sayın Gülen'in bu konuda söyledikleri aynen şöyledir:

İnsan, potansiyel olarak insandır. Hangi dine mensup olursa olsun, bütün dinlere karşı alakasız olsun, herkes insandır. Efendimiz'in, Yahudi cenazesine ayağa kalkmasını hatırlayın. Sahabenin, "o Yahudi" demesine karşılık, "ama o da insan" demesini hatırlayın. Hazreti Âdem'e secde emri; ister kibleyi göstermesi, ister yaratılıştaki üstünlüğünün meleklerle ifadesi, ister emre itaatin ifadesi, hangi esas olursa olsun, bir sembol olarak insanın üstünlüğüne vurgu olarak yorumlanabilir. Bir başka ifadeyle, insanın mahiyetine saygı duyma... İnsana saygı da, Allah'a saygıdır.

Öyleyse köprüler kurarken, diyalog adına söylem geliştirirken, muhataplarımızın hepsinin insan olduğu gerçeği, çekirdek kabul edilmelidir. Bazen bizler, dinimizin izzetini koruyoruz derken, faikiyet (üstünlük) mülâhazası ile kendimizi gururun akıntılarına kaptırabiliyoruz. Kutsi hadiste Allah, "kulum bana yürüyerek gelirse, ben ona koşarak gelirim" diyor. Allah'ın ahlâkı ile ahlâklanmak gerekir.

Biz şahsî paye peşinde değiliz. Bizim derdimiz, O'nun anlatılmasıdır. Muhataplarımız kim olursa olsun, onların insan olması, insana sevgi gösterilmesi gerçeği ile hareket edilmelidir.

Bir de günümüz, bir nevi fetret dönemidir. Ne Müslümanlık doğru anlatılabilmiş ne de ortada mükemmel bir temsil var. İnandırıcılık adına da ortada ciddi bir şey yok. Böyle bir dönemde insanları farklı kategorilere ayırmak bir haksızlıktır. Onların potansiyel olarak, insanî değerlere sahip olduklarını düşünmemiz gerekir. Kusuru kendimizde görmemiz lazım. Hangi ölçüde onların sorularına ciddi cevaplar verebilecek insan yetiştirdik? Sonra, temsil kabiliyetimiz, söylediklerimizi teyit etmelidir.

İnsanlık adına çalışıyoruz ve bunu dinimizin gereği olarak görüyoruz.

Bir alışveriş bu. Başka insanlar, gruplar, kültürler ve medeniyetlerdeki istifade edilecek değerleri alıyoruz, bizim istifade edilecek değerlerimizi de onlara veriyoruz. h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon'un beyni ve psikolojik savaş

Hüseyin Gülerce 2009.06.12

Ergenekon davasında en çarpıcı husus, bu dava ile birlikte amansız bir psikolojik savaşın devam ettiğidir. Bu savaşın en büyük taktiği, davayı siyasallaştırmaktır. Yani meşru yollarla yıkılmayan AK Parti iktidarını hırpalayarak, zayıflatarak bitirmektir.

Ortada ne yaman bir çelişki var, aslında onu görmek gerekiyor. Çünkü davayı siyasallaştırmak için düğmeye basanlar, AK Parti'ye dönerek "davayı sen siyasallaştırıyorsun, muhaliflerini yok etmek için kullanıyorsun, Cumhuriyet'in sahiplerini hedefe koyuyorsun" diyorlar. Zaten psikolojik savaş da böyle bir şeydir. Her şey mubahtır.

Günümüzde en büyük savaş psikolojik savaştır. Cephe savaşlarında karşı karşıya gelinir, hasımlar bellidir. Stratejiler, taktikler bellidir. Fakat psikolojik savaş öyle değildir. Hasımlar görünmezdir. Eğer esaslı bir istihbaratınız yoksa çoğunu hasım olarak bile bilmezsiniz. Sureti haktan görünürler. Çoğu zaman yanı başınızda olurlar. Beşinci kol faaliyeti yürütürler, ama siz onları demokrasinin hizmet koltuklarında oturuyor zannedersiniz... Görünmez bir ahtapotun kollarını devlet ve toplum katmanları arasında hisseder ve "Ahtapotun beyninde kimler var?" diye çok meraklanırsınız. Fakat kimse onların bir listesini yapamaz. İtalya'da Gladyo davasının savcısı Casson, aynen şöyle demişti:

"Gladyo, İtalya'daki tek yasadışı gizli örgüt değildi. Paralel olarak çalışan, Rüzgâr Gülü, Avanguardia Nazionale ve P2 mason locası gibi çok sayıda farklı yapılanma vardı. Gladyo, bunların tepesinde her şeyi idare eden örgüt değil. Onlardan bir tanesi. Bunların üstünde, her şeyi idare eden bir şef var. Fakat alttaki örgütlerdeki kişiler bir şey bilmez. Diğer bağlantılardan haberdar değillerdir. Önemli olan, hedeflenen amacı iyi anlamak. Ergenekon ne istiyor? Amaç ne? Buna bakmalısınız... Gladyo, sadece bir parçaydı. Ben, ekonomik ve finansal çıkarların, siyasi iktidardan daha önemli olduğuna ikna oldum.

"Soruşturma sonucunda en üstte, her şeyi kontrol eden iktidarı gördüm. Soruşturmanın sonlarına doğru bir mektup geldi. Mektupta, 'İktidarın kapısına kadar geldin. Eğer kapıdan içeri girmeye kalkarsan neler olacağını bilmiyoruz.' diyorlardı. Bazı şeyleri görebilsek bile, bu sadece bir kısmı oluyor. Bu güç, daha büyük bir şey. Kapıyı açtım ve içeride ne olduğunu gördüm. Fakat sonuna kadar gidecek zamanım olmadı. Kapının ardında, içeride bir güç vardı. Fakat bunu bireysel olarak temsil edenleri göremiyorsunuz."

Onun için, ben diyorum ki, Ergenekon davasında psikolojik savaşın; siyasetteki, medyadaki, bürokrasideki hamlelerini iyi takip etmek gerekir. Ben sadece son günlerdeki iki haberi hatırlatacağım. Cindoruk'u, Demirel'in de içinde bulunduğu bir güç neden DP'nin başına getirdi? Anavatan Partisi'yle birleşmenin ardından yeni genel başkan, halen CHP içinde bulunan bir milletvekili mi olacak? Ve Abdülatif Şener, oy almak için mi, yoksa AK Parti'ye karşı yeni bir mevzi açmak için mi parti kurdu?

İki, şimdi Ergenekon davası ile birleştirilen Danıştay saldırısını, "Türkiye'nin 11 Eylül'ü" manşetiyle veren Hürriyet gazetesi, geçtiğimiz pazar günü de "Madalyamı geri alın" manşetini neden attı? Ergenekon üyesi olduğu iddiasıyla tutuklanan avukat Serdar Öztürk, 1994'te PKK ile girdiği çatışmada yaralanıp sol gözünü kaybetmiş ve bu nedenle Cumhurbaşkanı tarafından 'Devlet Övünç Madalyası' ile ödüllendirilmiş eski bir subaydı. Şimdi ise madalyasını geri vermek istiyordu. Hürriyet, haberi manşete çıkararak, "işte gördünüz, kahraman gaziler de tutuklanıyor" demeye getiriyordu. Ergenekon davasını sulandırmak, hedefinden saptırmak ve yargıyı baskı altına almak adına daha tesirli ne yapılabilirdi?

Sayın Başbakan, üç gün önce, "Ergenekon'un Susurluk gibi olmasına asla izin vermeyeceğiz" dedi. Demokrasiden yana herkes, bu siyasi iradenin, değerini ve önemini fark etmelidir. Türkiye, usturanın üzerinde yürüyor... h.gülerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Belge gerçekse, darbecilik bitecek mi?

Taraf Gazetesi, basının gücünü gösterdi. Daha da önemlisi, demokrasilerde, basının tesirini ve değerini gösterdi. Taraf'ın geçtiğimiz cuma günkü manşeti olmasaydı, Başbakan ile Genelkurmay Başkanı, haftalık olağan görüşmelerini iki gün öne alabilir, iktidarı ile muhalefeti ile, medyasının büyük bölümü ile bu ülkede demokrasiye sahip çıkma kararlılığı sergilenebilir miydi?

"AK Parti'yi ve Gülen'i bitirme" eylem planı, benzerlerini daha önce gördüğümüz, askerî darbe heveslisi cuntaların varlığını yeniden hatırlattı. Belgenin doğru mu, yanlış mı olduğu tartışılıyor ama sorulması gereken bir soru var: Neden doğru olabileceği ihtimali daha ağır basıyor? Bu soruyu, Genelkurmay Başkanlığı kendisine mutlaka sormalıdır.

Söz konusu belge; Ergenekonculara destek, demokrasiye darbe, millet iradesine ihanet belgesidir. Ama bu defa, ilk olarak şahit olduğumuz bir şey var. Medyada ve siyasî partilerde, şaşırtıcı ortak bir demokratik tavır var. Biz buna alışık değiliz. Hürriyet Gazetesi Yayın Yönetmeni Ertuğrul Özkök mesela bizi çok şaşırtıyor. Sayın Özkök, Bülent Arınç'a destek veriyor: "Taraf gazetesinde dün yayımlanan belgeyi okuyunca, içimden gelen ilk ses şu oldu: Acaba Bülent Arınç haklı mıydı? Ne demişti Bülent Arınç? İyi ki bu komutanlarla büyük bir savaşa girmemiştir." Sonra Sayın Özkök ve Sayın Oktay Ekşi, daha önceki andıç olaylarındaki yanlışlarını bizzat kendileri hatırlatıyorlar.

Siyasî cenah da öyle. Sayın Bahçeli, "Milliyetçi Hareket Partisi, gerekçesi ve niyeti ne olursa olsun demokrasimizin yaralanmasına, sekteye uğramasına izin vermeyecek ve asla hoş görmeyecek, bu niyet sahiplerine karşı duracaktır." derken, Sayın Baykal; "İddia, cuma günü ortaya atıldı, bugün salı. Hâlâ bu konunun netliğe kavuşmamış olmasından üzüntü duyuyorum. Böyle bir belge olmamalıdır, olamamalıdır, olamadığı ortaya çıkmalıdır. Olduğu ortaya çıkarsa, derhal gereği yapılmalıdır. Ve herkes, sorumluluğunu ayrıca kendisi değerlendirmelidir." ifadelerini kullandı.

AK Parti'nin tavrı, duruşu bir başka değerli. Daha ilk baştan tavizsiz ve kararlı bir duruş sergileniyor. Biz bu duruşu, bir de 27 Nisan muhtırasına karşı verilen cevapta görmüştük. Evet, ortada yeni bir durum var. Belki de ilk defa asker-siyasetçi ilişkilerinde, Genelkurmay-hükümet ilişkilerinde bir dönüm noktasındayız.

Hükümet ile asker karşı karşıya gelmiş değil. Erdoğan-Başbuğ görüşmesinin sonucuna iyi bakalım. Görüşme sonrasında, görüşme öncesinde söylendiği gibi AK Parti, meseleyi, Ergenekon savcılarına götürmek için başvurusunu yaptı. Çünkü sivil yargının devreye girmesi, asker açısından da daha sağlıklı bir gelişmeyi işaret ediyor. Zira askerî yargı devrede olduğu sürece, Silahlı Kuvvetler'e yönelik tartışmalar bitmeyecektir.

Ancak, süreci, Türk Silahlı Kuvvetleri'ni yıpratmadan yönetmek gerekiyor. Yargı süreci, demokrasi konusundaki kararlılığı elden bırakmadan ve tansiyonu yükseltmeden devam etmelidir. Demokrasimiz için daha önce hiç yakalamadığımız bir fırsat ile karşı karşıyayız. Hükümet, asker, medya; demokrasi konusunda herkes gerçek bir sınavdan geçiyor. Somut iki şey yapılmalıdır.

Bir, bu belge gerçekse, Silahlı Kuvvetler bünyesinde, öyle bir ceza uygulamalıdır ki, bundan böyle hiç kimse darbe yapmayı aklından bile geçiremesin. Tek kelimeyle, tasfiye... Hukuk dışı bütün yapılar tasfiye edilmeli, sivil iradenin esas olduğuna dair, köklü bir zihniyet değişikliğine gidilmelidir.

İki, darbelere gerekçe yapılan, darbecilere cesaret veren, Anayasa ve demokrasinin ruhu ile asla bağdaşmayan TSK İç Hizmet Kanunu'nun 35. maddesi kaldırılmalıdır. O maddede, "Silahlı Kuvvetler'in vazifesi; Türk yurdunu ve Anayasa ile tayin edilmiş olan Türkiye Cumhuriyeti'ni kollamak ve korumaktır." hükmü durdukça, bu ülkede darbe ihtimali her zaman var olacaktır.

Belge gerçek olsa bile, zihniyet değişmeden, somut adımlar atılmadan darbecilik bitmez...

h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Doğru belge dışarıda ne geziyor?

Hüseyin Gülerce 2009.06.19

Can alıcı iki soru var: Ergenekon davasında tutuklanan emekli üsteğmen ve avukat Serdar Öztürk'ün bürosunda ele geçirilen 4 sayfalık belge doğru mu? Doğruysa, bu kadar önemli bir belge dışarıda ne geziyor?

Başbakan Erdoğan'dan CHP lideri Baykal'a, medyada hiç tahmin edemediğimiz isimlere kadar, verilen tepkilere bakıyorum, bu belgenin doğru olduğuna dair kanaatim giderek güçleniyor. Hele Sayın Başbakan ile Sayın Genelkurmay Başkanı arasındaki görüşmeden sonra da, AK Parti'nin, sivil yargıya başvurma kararlılığı kanaatimi teyit ediyor; bu belge sahih ve Başbakan Erdoğan'ın bu konuda bir tereddüdü yok gibi. Hatta Sayın Başbakan, Taraf'ın konuyu gündeme getiren manşetinden sonra, başka bilgi ve belgelerden de haberdar olmuş olabilir. Ayrıca, belgedeki imzanın "ıslak imza" olması, yani belgenin fotokopi ya da bilgisayar çıktısı olmaması da başka bir kuvvetlendirici unsurdur. Tutanak tespitindeki kamera kayıtları, sanık avukatlarının imzaları, bunların hepsi belgenin doğruluğu yönündeki sağlam delillerdir.

şimdi asıl can alıcı soruya gelelim. Belge doğruysa, dışarıda ne geziyor?

Ergenekon müdafilerinin iddiası, bu belgeyi emniyetten birilerinin o büroya koyduklarıdır... İyi de, bu belgeye ulaşmış kişiler ayrıca emniyeti niye devreye soksun? Alır belgeyi doğrudan Taraf'a verirler. Çünkü büroya sızma, delil bırakma, böyle bir durumda da bütün Ergenekon davasının ortadan kalkma riski var. Sonra, bu emniyet düşmanlığı neden?

Ben ise, "Bu doğru belge dışarıda ne geziyor?" sorusuna kuvvetli bir ihtimal olarak şöyle bir cevap buluyorum: Bu belge acaba Ergenekon sanıklarına mı gösterilecekti?

Herkes biliyor ki, Ergenekon davasının sanıkları bir çözölür ve konuşmaya başlarsa, bu dava başka bir mecraya girer. Hatırlayınız, davanın bir numaralı sanığı diyebileceğimiz Veli Küçük, kendisini tanımazlıktan gelen eski Genelkurmay Başkanı emekli Org. Karadayı'ya, mektup yazarak "ben o adam değilim" demişti. Mesaj açtı: Konuşursam halin nice olur... Veli Küçük ayrıca yine eski Genelkurmay başkanlarından Kıvrıkoğlu'yla ilgili de, kızı aracılığı ile bir açıklamada bulunmuş ve şöyle demişti: "Bu komplo karşısında korkmak, kişisel kaygı ve saiklerle tepkisiz kalmak, dolaylı olarak destek vermek ve komplo sahipleriyle aynı tarafta olmakla eş değerdir. Dönem, bireysel endişeleri aşma dönemidir. Ancak görev ve sorumluluk, en başta Atatürk'ün cumhuriyeti emanet ettiği TSK ve onun şerefli mensuplarına düşmektedir."

Veli Küçük'ün mektup ve açıklamaları bu yılın ocak ayında gündeme gelmişti. şimdi şöyle düşününüz, böyle bir tehdit karşısında halen TSK bünyesinde bulunan ve Ergenekon sanıklarına destek vermek için çırpınan insanlar, içeridekileri acaba nasıl ikna edebiliyor, konuşmalarını nasıl önleyebiliyorlar? Bu sorunun cevabı çok açık: Onlara teminat vererek.... Yani "hiç merak etmeyin, büyük hazırlıklarımız var" diyerek... Mesela, içeriden esaslı bir belge temin etmek... Ve o belgede, "tutuklu TSK personelinin masum olduklarını, irtica ile mücadele ederken iftiraya uğradıkları"nı yazmak. Onlara sahip çıkma adına medya ile işbirliğine gidildiğinin imzalı belgesini göstermek. Ve medyada bu konuda birkaç haftadır çıkan manşetleri, haberleri hatırlatmak...

Benim kanaatim böyle. Ele geçen belge doğru ve birilerine gösterilmek üzere yola çıkmıştı. Bunu şuradan da anlıyorum. Bazıları belge ele geçince Genelkurmay'a çok kızdı. "Böyle Genelkurmay mı olur?" dediler. Ama neden? "Sırlarınızı nasıl koruyamazsınız, yazıklar olsun size" gerekçesi ve kızgınlığı ile...

Bu belgenin varlığı ile asker-siyaset ilişkileri yepyeni bir kavşağa geldi. Kurum olarak Silahlı Kuvvetler'in artık bu darbecilik ithamlarıyla daha fazla yıpratılmaması lazım. Milletin gözbebeği bu kurumun, bizzat içindeki hukuk dışı yapılardan, adamlardan kurtarılması lazım. Kırmadan, dökmeden, demokrasiyi özümsemiş bir Silahlı Kuvvetler'e olan özlemi, hayata geçirmek günü geldi artık. h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Baykal, 12 Eylül çıkışıyla ne yapmak istiyor?

Hüseyin Gülerce 2009.06.25

CHP lideri Sayın Baykal'ın, "gelin darbecileri yargılayalım" çıkışı, şaşırtıcı ama neden ihtiyatla karşılanıyor? Öyle ya, yıllardan beri büyük çoğunluk, bu ülkede, şimdiye kadar darbeciler yargılanmadığı için, Silahlı Kuvvetler bünyesindeki cunta heveslilerinin ardı arkası kesilmiyor diye düşünüyor.

Sayın Baykal'ın çağrısı, demokratikleşme adına tam da aradığımız fırsatı verdiğine göre, CHP liderinin çağrısına neden temkinli yaklaşıyor? Bu sorunun cevabı, CHP politikalarının güven sorunu ile ilgilidir.

Sayın Baykal, darbecilerden, devlet içindeki hukuk dışı yapıların varlığından samimi olarak rahatsızlık duyuyorsa, neden 27 Mayıs'tan, 12 Mart'tan, 28 Şubat'tan, 27 Nisan'dan bahsetmiyor da sadece Kenan Evren'i gündeme getiriyor? Ve neden Ergenekon davasının avukatıdır? Zira Ergenekon davasının ikinci iddianamesi darbe teşebbüsü ile ilgilidir.

İkinci iddianame üzerinde pek durulmuyor, çünkü sanıkların yargılanmasına 20 Temmuz'da başlanacak. Önemli bir husus daha var. Bu iddianame, CHP'yi de yakından ilgilendiriyor. Zira iddianamede, sanıkların, CHP içinde çeşitli operasyonlar yürüttüğü, tek amacın da Baykal'ı devirmek olduğu ileri sürülüyor.

Hal böyle iken iki gün önceki konuşmasında Sayın Baykal, "Hükümet, 12 Eylül'le ilgili hesaplaşmayı doğru buluyorsa elini tutan mı var? Anayasa'nın 15. maddesi var, değiştirme isteğin varsa getirir değiştiririz? Askerî darbeye ilgili bir hesaplaşma, askerî darbe sürecine sürükleyenleri tasfiye amacıyla isen onu da getir yapalım." diyor. Ama ısrarla "Ergenekon davası ayrı" diyor. Hatta şu, gerçek mi, sahte mi tartışması süren eylem planı ile ilgili belge konusunda da, Genelkurmay Başkanı'nın istifasının gerekeceğini de söylüyor. Bunu önce ima etti. Sonra tam öyle demedim dedi. Sonra bir televizyon programında Fatih Altaylı ile arasında şu konuşma geçti:

Baykal: Belge doğruysa Başbakan gereğini yapmalı.

Altaylı: Doğruysa, Genelkurmay Başkanı emekli mi edilmeli?

Baykal: Evet.

Soruyu bir daha soralım: Baykal, bu çıkışlarıyla ne yapmak istiyor? AK Parti iktidarının askerle münasebetlerindeki iniş çıkışlara bakılsın, CHP'nin, daima asker-hükümet geriliminden siyasî bir beklenti içine girdiği görülür. Askerle hükümet çatışırsa bu, CHP'nin işine yarar gibi bir yaklaşım sergilenmiştir. Başbakan'la Genelkurmay başkanları baş başa görüşüp de ülkede tansiyonun düştüğü her defasında, CHP bundan rahatsız olmuştur. Şimdi bir belge yüzünden yine asker-hükümet karşı karşıya geldi. Başbakan, geçen hafta perşembeyi beklemeden Genelkurmay Başkanı ile salı günü görüştü. Hem Sayın Başbuğ'un hem de Sayın Erdoğan'ın

açıklamaları, Genelkurmay'ın bilgisi dâhilinde bir belge hazırlanmış olamayacağını teminatıydı. Sanki Sayın Baykal, bundan da rahatsız oldu. Onun için 12 Eylül hamlesi yapıyor. Nasılsa hükümet, "askerle arayı bozmanın, gündemi AB üyelik sürecinden başka tarafa kaydırmanın şimdi sırası mı?" diyerek, 12 Eylül'le hesaplaşmaya gidemez, CHP lideri, yapsın hamlesini de AK Parti köşeye sıkışsın...

Belge konusunda da öyle bir izlenim veriyor ki Sayın Baykal, belge Genelkurmay'da hazırlanmış olsa da, Genelkurmay başkanı emekli edilse. Önümüzdeki 30 Ağustos'ta Genelkurmay yeniden tanzim edilse... Ya da bu belgeyi oraya "cemaat" mensupları koymuş olsa da, Genelkurmay Başkanı, Ertuğrul Özkök'e söylediği gibi, askerin ne yapacağını bütün Türkiye'ye gösterse...

Bu ne hırs, bu ne öfke, bu masum insanlara yönelik ne bitmez, tükenmez düşmanlık?.. Yargı kararlarına rağmen bu yargısız infazdaki inat, ısrar niye? Hâlbuki darbelerin de, gerilimlerin de önünü almak için Sayın Baykal, AB üyelik sürecine, demokratikleşmeye destek verse yeter. Sayın Baykal, Türkiye'nin AB üyelik yolunda üzerine düşeni yapsa yeter. Hatta CHP, gölge etmese o bile yeter... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Askerin açıklamaları neden ikna edici olmuyor?

Hüseyin Gülerce 2009.06.26

Taraf gazetesinin, "AK Parti'yi ve Fethullah Gülen'i bitirme planı" başlığı ile manşetten verdiği belge, Genelkurmay'ın önceki günkü açıklaması ile yeni bir aşamaya geldi. Açıklamada özetle, o belgenin karargâhta düzenlenmediği, ortada bir fotokopi olduğu, kovuşturmaya gerek bulunmadığı söyleniyor. Ve dosya sivil savcıya gönderiliyor.

Ama kamuoyu ikna olmuş değil. Belge fotokopi de bunun aslı nerede? Genelkurmay Karargâhı'nda rastlanmadı deniyor, Silahlı Kuvvetler'in başka birimlerinde hazırlanmış olabilir mi? İmza benzediği halde Albay Çiçek hakkında neden kovuşturmaya gerek yok? Bu kadar çabuk nasıl ikna olundu?

Belgenin muhtevasıyla ilgili yayın yasağı devam ettiği için bu belgenin neden çok önemli olduğu ikinci planda kaldı. Hâlbuki ortada ülkeyi, işin içine Alevi-Sünni çatışması, masum insanları terörist gibi göstermek için evlere silah konulup sonra o evlere baskın yapılması ve meşrû hükümeti devirmek için bir sürü entrikanın yer aldığı bir plan var.

Başta CHP olmak üzere, Ergenekoncuların destekçileri, konuyu yine bir kutuplaşma vesilesi yapmaya çalışıyorlar.

Şahsen benim üzüldüğüm nokta, Genelkurmay'ın demokrasi konusunda net ve kararlı bir duruş sergileyememesidir. Temelde tartıştığımız nedir? Yani özünde bu Ergenekon davası nedir? Silahlı Kuvvetler bünyesinde, 60 yıldan beri demokrasiye müdahale eden, üstüne vazife olmadığı halde ülkeyi idare etmek isteyen, bize nizam vermeye kalkan, çabalayan ve bundan asla vazgeçmeyen cuntaların varlığından duyulan rahatsızlıktır. Ergenekon davasına genel olarak bakıldığında ne görülüyor? Bu işin içinde astsubayından orgeneraline kadar emekli ve muvazzaf subaylar var. En çıplak gerçek bu. Pekiyi bu durumdan en fazla rahatsızlık duyan, üzüntü duyan ve artık bu hukuk dışı yapıdan kurtulmak için varını yoğunu ortaya koyan bir Genelkurmay karargâhı olması gerekmiyor mu?

Tamam, Silahlı Kuvvetler, kurum olarak yıpratılmadan yapsın bu. Tamam, ülke bir kaosa sürüklenmeden yapsın bu. Ama yapsın... Öyle, yapıyoruz gibi yapıp top taca atılsın. Durumdan vazife çıkartılıp hedef

saptırılmasın, masum insanların varlığından rahatsızlık belirtileri sergilenmesin...

Soru çok net: Silahlı Kuvvetler, bünyesini cuntacılar­dan temizlemeye karar verecek mi, vermeyecek mi? "Genelkurmay Başkanı, 29 Nisan'daki iletişim toplantısında söz verdi, bu yetmiyor mu?" denebilir. Yetmiyor, çünkü ikna olamadık. Neden ikna olamadık? Çünkü aynı toplantıda Sayın Başbuğ'a, eski Deniz Kuvvetleri Komutanı Özden Örnek'le ilgili "darbe günlükleri" sorulduğunda, aynen şu cevabı vermişti: "Bu kavramların, kelimelerin tartışılması bile bizi rahatsız ediyor. TSK olarak demokrasiye bağlıyız ve saygılıyız. TSK bünyesinde mevcut demokratik rejime aykırı faaliyette bulunan kimse barınamaz. Buna müsaade etmeyiz. Bu konulara ilişkin TSK'nın kendi bünyesinde böyle bir sorun yoktur. Herhangi bir inceleme ihtiyacı da yoktur. Günlükler konusu, 12 Nisan 2007'de Yaşar Büyükanıt'a soruldu. Yanıtı hatırlatayım: Genelkurmay Başkanlığı'nın elinde bu konuyla ilgili hiçbir belge yoktur. Ben de aynı cümleyi aynen tekrarlayayım. Resmî nitelikte herhangi bir belge bizde yok. Yargı sürecini bekleyeceğiz. Hatırlarsınız, Özden Örnek de günlüklerin kendine ait olmadığını söyledi."

Ama bu konuşmadan çok değil üç gün sonra gazetelerde çıkan haber şuydu: Ergenekon iddianamesinin eklerine giren bilirkişi raporuna göre 2003-2004'teki darbe girişimlerini ortaya çıkaran günlükler Örnek'e ait. Dört bilirkişi, günlüklerin kaynağını "Donanma komutanı"nın bilgisayarı, yazarını "Amiral Örnek" ve son kaydedenini de "Deniz Kuvvetleri komutanı" olarak saptadı. Kimse tartışmaları, asıl mecrasından saptırmasın. Türkiye'nin demokratikleşmesi isteniyor mu, istenmiyor mu? Bu kadar basit... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vesayetçiler için bir avcı hikâyesi...

Hüseyin Gülerce 2009.07.02

Genelkurmay Başkanı'mızın "kâğıt parçası" dediği belgedeki imzanın sahibi Albay Çiçek tutuklandı. Askerî savcılık, soruşturmaya bile gerek duymamıştı. Org. Başbuğ, "benim mahkemem" diyerek askerî yargıyı savunmuştu. Baykal, partisinin grup toplantısında, müstakbel genelkurmay başkanı gibi konuşmuş, Başbakan'a, "Sen askerî savcıya güvenmiyorsan, ben de sana güvenmiyorum." demişti.

Medyanın özel kuvvetleri, "gününüzü MGK'da göreceksiniz" diye heyecanlı ataklar yaptılar. Sayın Baykal, gözümüzün içine baka baka, "Ortada darbe havası mı var? Bu, cuntacıları sivil mahkemelerde yargılama kanunu da nereden çıktı arkadaş." dedi. Hem de, "12 Eylül darbecilerini gelin yargılayalım." diye efelenmişken, diyebildi. Yetmedi, MGK toplantısı devam ederken, sanki işin göbeğindeymiş gibi en anlamlı mesajı verdi: "Önümüzdeki birkaç saat içinde Cumhurbaşkanı da birdenbire, bu yasanın hiç uygun olmadığını anlama noktasına gelebilir." deyiverdi. Ayıp değil mi? Askerlerin, MGK'da Cumhurbaşkanı'na baskı yapmasını istemek, bir sivil siyasetçiye yakışır mı?

Ne oldu şimdi? MGK toplantısı devam ederken, Ergenekon savcıları Çiçek albayı sorguladılar ve Şener Eruygur'un eşinin, "bizden" dediği 14. Ağır Ceza Mahkemesi, savcılığın talebi üzerine Çiçek albayı tutukladı.

Evet, ne oldu şimdi? Sayın Başbuğ ve Sayın Baykal, ne duruma düştüler? Konuştuklarının, savunduklarının hepsi havada kalmadı mı?

Genelkurmay karargâhında çalışan Deniz Kıdemli Kurmay Albay Dursun Çiçek'in örgüt üyeliğinden tutuklanması, Ergenekon davasında yeni bir dönüm noktasıdır. Bu davanın, Türkiye'nin demokratikleşmesi adına taşıdığı anlamı ve değeri anlamayanlar, belki bu defa anlarlar. Yargının, Susurluk davasından ders aldığını, devletin içinde, bizzat hükümetin ağırlık koyduğu bir iradenin kararlılığını, artık kabullenirler...

Olan biteni hâlâ anlamayanlar var. Medyada, iş dünyasında, yüksek yargı ve asker bürokrasisinde, CHP yönetiminde Türkiye'nin nereye doğru yöneldiğini hâlâ anlamayanlar, anlayamayanlar, kabullenemeyenler, hazmedemeyenler var. Türkiye, demokrasinin geri dönülmez ufkuna doğru yürüyor. Mesele, "kâğıt mı belge mi, dolu mu boru mu, yazı mı tura mı?" meselesi değil... Türkiye, demokratikleşiyor.

Tam da yeri gelmişken bir avcı fıkrası anlatayım. Avcının ismi her yerde duyulur olmuş. Herkes onu konuşuyor, ondan bahsediyor. Adamın biri de, başlamış aleyhinde atıp tutmaya: "Avcı değil mi kardeşim, en fazla iyi bir avcıdır, büyütmeyin şu adamı bu kadar..." Avcının arkadaşları, "Gel o zaman gözünle gör" demişler. Almışlar onu da yanlarına, gitmişler ormana. Avcı, fırlayınca yaban keçisi, basmış tetiğe. Ama o da ne, keçi kaçıp gidiyor. Adam, dönmüş oradakilere; "Ne oldu sizin avcıya?" demiş. "Biraz bekle" demişler. "Zaten adamın avcılığı burada. Öyle bir yerinden vuruyor ki, mermiyi yedikten sonra keçi 200 metre daha gidiyor..." Aynen öyle olmuş. Yaban keçisi, iki yüz metre sonra mecalsiz kalıp düşüvermiş.

Tıpkı fıkradaki gibi hukuk, vesayet rejimini öyle bir yerden vurdu ki, ayakta kalmış görüntüsüne bakmayın. Mecali tükeniyor. Türkiye, artık eski Türkiye olmayacak. Artık kimse hukukun dışına çıkamayacak. Kimse hesap vermekten kurtulamayacak. Cuntacılar, devletin kurumları içinde at oynatamayacak. Vatanseverlik adı altında cinayetler işleyemeyecekler... Türkiye, artık geri dönülmez bir yolda.

Bunu da en iyi, medyadaki arkadaşların anlaması gerekiyor. Bırakın artık Ergenekoncuları savunmayı. Halk her şeyin farkında. Kim nerede duruyor, kim kime neden vuruyor, kim kimi neden koruyor, her şey apaçık ortada. Kral çıplak dolaşıyor... İnsanımıza yakışan, çağdaş, ileri bir demokrasi için herkes üzerine düşeni yapmalı artık. Ordumuzu yıpratmadan, askerimizi eski alışkanlıklarla tahrik etmeden, "medenî bir normalleştirme ikliminde" buluşalım artık... NOT: Albay Çiçek'in serbest bırakılmasından sonra yazımı bilhassa değiştirmedim. Sebebini ve yeni gelişmeyle ilgili düşüncelerimi yarın paylaşacağım.

h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Albay Çiçek önemli biridir ama...

Hüseyin Gülerce 2009.07.03

Albay Dursun Çiçek, 18 saat içinde tahliye edildi. 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde boş bulunan üyeliğe apar topar yeni bir üye tayin edilmesi, itiraz sürecinin hızlandırılması, tabii ki kuşkulara yol açtı. "Yargı üzerindeki asker gölgesi aynen devam ediyor" yorumları yeniden gündeme geldi.

Bir gün bile tutuklu kalmayan Albay Dursun Çiçek önemli biri midir?

Evet, önemli biridir. Genelkurmay Harekât Başkanlığı 3. Bilgi Destek Şube müdürüdür. Bu birimin eski adı Psikolojik Harekât Daire Başkanlığı'ydı. Yani 28 Şubat sürecinin yönlendiricisi, andıçların hazırlandığı birim burası... İsmi değişmiş ama görevi ve etkinliği halen devam eden bir birim.

Hatırlayalım; kamuoyu, Albay Dursun Çiçek ismini ilk defa 20 Haziran 2008'de Taraf Gazetesi'nde yayımlanan "Lahika-1" başlığını taşıyan "Bilgi Destek Planı ve Faaliyet Çizelgesi" belgesiyle duydu. Bu plana göre, kanaat önderleri yönlendirilecek, Kürt bölgesi silahla rahatsız edilecek, bazı sanatçı ve yazarlar desteklenecek, yeni anayasa paketi ise milli devlete karşı olmakla suçlanacaktı. Belgede, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'den Rahmi Koç'a, Sabancı ailesinden Eczacıbaşılar'a, Can Paker'den Oktay Ekşi'ye pek çok isim fişlenmişti.

Bunlar yenilir yutulur şeyler mi? Yayın yasağı konulan, o demokrasiye komplo planının içindekiler, devleti ve ülkeyi korumaya yemin etmiş insanların işi olabilir mi? Ama dönemin Genelkurmay Başkanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt, tepki toplayan belge için "Genelkurmay'da hazırlanmadı" dedi. Bakın bugünkü Genelkurmay Başkanı Org. İlker Başbuğ da aynı şeyi söylüyor: "Belge denilen o kâğıt parçası Genelkurmay'da hazırlanmadı..." O zaman, nerede hazırlandı? Kimler hazırladı? Daha önce 28 Şubat sürecindeki andıçlar da mı hayal mahsulüydü? Biz koskoca bir toplum olarak rüya mı gördük? Akın Birdal neden vuruldu? Cengiz Çandar, Mehmet Barlas, Mehmet Ali Birand neden işlerinden oldular?

Albay Çiçek'in isminin geçtiği işlerde nedense bir gariplik var. Ve Albay Çiçek'i koruma ve kollama noktasında, kamuoyunun, Silahlı Kuvvetler'e olan güvenini sarsan bir durum var. Tamam, başarılı bir subayı harcamak, hemen düşünülecek bir şey değil. Fakat asıl kuşku, bu subayın bu işleri kendi kafasına göre yapmadığıdır... Çalıştığı yerin Genelkurmay Karargâhı olduğu düşünüldüğünde, daha yukarılarda başka birilerinin de bulunduğu kuşkuları, şu anda kamuoyunun vicdanını rahatsız etmektedir. Daha da rahatsızlık veren kuşku, bu işlerin Genelkurmay Başkanı Başbuğ'a rağmen yapılıyor olmasıdır.

Ergenekon davasının savcılar, Star gazetesinin haberine göre, Albay Çiçek'e, Ergenekon yapılanmasının yeni hedefi olan "2011 yılına kadar AK Parti'yi bitirme planı" ile ilgili sorular da sordular. Çünkü Çiçek'in imzasının 'Demokrasiye Müdahale Eylem Planı' ile birlikte 3 ayrı gizli ibareli planda daha çıktığı ileri sürülüyor. Yani ortada, Sayın Başbuğ'un varlığını kabul ettiği başka belgeler de var. Albay Çiçek tarafından hazırlandığı iddia edilen ve şimdiye kadar kamuoyuna yansımayan 3 belgenin, Ergenekon yapılanmasının yeni hedefi olan 2011 yılına kadar AK Parti'yi bitirme amacı çerçevesinde hazırlandığı belirtiliyor.

Ergenekon soruşturmasının ikinci iddianamesinde, emekli Orgeneral Şener Eruygur'un planladığı darbe girişiminin, Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hilmi Özkök tarafından önlendiği, ancak darbe yapmak isteyen kadrolaşmanın bugün de devam ettiği vurgulanmıştı. Çiçek'in tutuklanmasının, Ergenekon'un yedek kadrolarına yönelik ilk operasyon olduğu ifade ediliyor. Yani, devletin kurumlarını hukuk dışı yapılardan temizleme iradesi aynen devam ediyor.

İşte bu yüzden Albay Çiçek'in tahliyesi, Ergenekon dostlarını umutlandırmamalıdır. Başta hükümet, devlet içinde artık Türkiye'yi ve dünyayı doğru okuyan bir irade var.

Dün de dedim; hukuk, vesayet rejimini öyle bir yerden vurdu ki, ayakta kalmış görüntüsüne bakmayın. Mecali tükeniyor... h.Gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şemdinli'yi unutma

Hüseyin Gülerce 2009.07.09

Sayın Cumhurbaşkanı'nın, askerî yargı-adli yargı tartışmasını bitirecek kanunu onaylaması, demokratikleşme adına yeni bir dönemi işaret etmektedir.

Ergenekon dava süreci, aynı zamanda bir turnusol kâğıdı işlevi görüyor. Halkın oyuyla iktidara gelme umudunu kaybedenlerin, "darbelere ve darbecilere tabii ki karşıyız" deyip, nasıl da cuntacıların yargılanmasını önlemeye çalıştıklarını görüyoruz. Meselâ yarı resmî akademisyenlerin sahne alıp, nasıl da, "darbe fikir suçudur canım, olmamış darbenin yargılanması mı olur, hadi oradan" diye ahkâm kesmeleri, suçüstü yakalanmak değil de nedir? Böylelerine halk koro halinde, "Darbe yapanı yargılayacak bir güç mü var? Bugüne kadar hangi darbeci yargılanmış aslanım?" deyip gülüyor.

Çankaya'da onaylanan kanun ile ilgili tartışmalarda de öyle. CHP+ordu= iktidar formülünün unutulduğunu zannedenlerin bile gözleri fal taşı gibi açıldı. MGK devam ederken, Baykal Meclis'te grup toplantısında, "Birkaç saat içinde Cumhurbaşkanı Hanya'yı Konya'yı görecek... Akli başına gelecek." diye tehdit savuruyordu.

Bir şey daha oldu. "Üst düzey komutan konuştu" günlerine geri döndük. 28 Şubat sürecinde olduğu gibi, aba altından sopa göstermek adına, isimsiz generallere atfen, haberler çıkmaya başladı.

Sayın Genelkurmay Başkanı MGK'da konuşuyor. Ardından Sayın Cumhurbaşkanı ile mini zirvede konuşuyor. Daha önce basın toplantısı yapıyor, konuşuyor. O zaman, bu üst düzey askerî yetkili kim? Genelkurmay'da bir başka odak daha var da, onun sözcüsü mü konuşuyor? Sayın Başbuğ bu haberlere neden tepki vermiyor? İki başlı Genelkurmay görüntüsü kendilerini rahatsız etmiyor mu?

Bizi asıl rahatsız eden, yüzlerce kanlı ve karanlık olayın, bu ülkede 60 senedir aydınlanamamasıdır. 60 senedir binlerce faili meçhul cinayetin, katillerinin bulunmayışıdır. Onurlu bir devlet, onurlu yöneticiler, 70 milyonluk bir ülke, bu yükü taşıyamaz. Susurluk bizi rahatsız ediyor, Şemdinli bizi rahatsız ediyor, Ergenekon bizi rahatsız ediyor.

Şemdinli'yi hatırlayınız. 9 Kasım 2005'te, iki astsubay ve PKK itirafçısı, bir kitapçı dükkânına bomba attı. Bir kişi öldü. Sonra arabalarının içindeki silahlar görülünce, halk tarafından linç edilmek istendiler. Linç yine halk tarafından önlendi. Birkaç saat sonra otomobilde keşif yapan savcı ve CHP Hakkâri Milletvekili Esat Canan'ın üzerine ateş açıldı. Bir kişi de bu sırada öldü.

Van 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davada bombalama olayının sanığı iki astsubay 39 yıl 6 ay hapis cezası aldı. Şimdi sıkı durun. Yargıtay 9. Ceza Dairesi, sivil mahkeme için görevsizlik kararı verdi. Davanın sivil mahkemenin görev alanına girmediğini söyledi. Davayı askerî yargıya gönderdi. Askerî mahkeme daha ilk duruşmada sanıkları serbest bıraktı. Ve dava hâlâ sürüyor. On gün önce, olay yerinde keşif yapılmış. Görgü tanıkları bu keşfe çağırılmamış. Mesela Esat Canan çağırılmamış. Canan, önceki gün, Taraf'ta Neşe Düzel'e şunları söyledi: "Bırakın askerî yargıyla ilgili tartışmaları. Bugün Türkiye'de sivil yargı bile sivil değildir. Sivil yargı da tarafsız ve bağımsız değildir. Askerin, tutuklansın dediği tutuklanıyor, serbest bırakılsın dediği serbest bırakılıyor..."

Şemdinli'yi kimse unutmamalı. Yasayı onaylamasın diye Cumhurbaşkanı'na baskı yapan CHP yöneticilerini ve aynı mevzideki medyayı, şu sorunun cevabını vermeye çağırıyoruz: Şemdinli'de bombalanan kitapçı, "askerî mahal" midir? Kitabevi bombalamak, insan öldürmek, devletin savcısına ve milletin vekiline kurşun sıkıp masum sivilleri öldürmek, askerî bir görev midir? Ortada, askere karşı işlenmiş bir suç mu vardır? Pekiyi öyleyse, bu Şemdinli davası niye askerî mahkemede görülüyor? Çankaya'dan gelen onay Şemdinli davasının da Ergenekon'la birleştirilmesini gerekli kılmaktadır.

Güneşi balçıkla sıvamaya kalkanların sonu hüsrana olacak... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

CHP, canlı yayında intihar ediyor

Hüseyin Gülerce 2009.07.10

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, kendisine yakışanı yaptı ve Türkiye'nin demokratikleşmesinde yeni bir kilometre taşı olan yasayı onayladı. Avrupa Birliği üyeliği yolunda da bu onay, çok önemli bir engeli daha aştığımızı gösteriyor. Hiç unutmuyorum. Sayın Gül, yeni seçilmişti.

Hasan Cemal ile bir arkadaş grubu olarak beraberdik. Hasan Cemal, kendi çevresinde, eşi türbanlı bir kişinin Çankaya'ya çıkmasını desteklediği için sorgulanmış. Hasan Cemal'in izahı şu oldu: "Ben Abdullah Gül'ü ilk milletvekili seçildiği günlerden, Avrupa Parlamentosu'ndaki günlerinden beri takip ediyorum. Onda demokrat bir kimlik var. Ben onun cumhurbaşkanlığını, bu değişmeyen demokrat karakterinden dolayı destekliyorum..."

TÜSİAD dâhil, üzerine gelen bütün baskılara rağmen Sayın Cumhurbaşkanı'nın onayladığı yasa şunu diyor: "Asker kişiler, barış zamanında, ağır ceza mahkemelerinin yargı yetkisine giren bir suçu işlemeleri halinde bu mahkemeler tarafından yargılanırlar."

Vatan gazetesi dün manşetten, Cumhurbaşkanı'nın onayını çok güzel değerlendirmiş. Darbe planı yapan veya darbe teşebbüsünde bulunan subaylar, artık özel yetkili ağır ceza mahkemelerinde yargılanacaklar. Şu ana kadar soruşturma açılmayan 2004 yılında, dönemin bazı kuvvet komutanlarının ve generallerin, Ayışığı, Sarıkız, Yakamoz ve Eldiven kod adlı darbe teşebbüsleri adli yargıda ele alınacak. Dün de yazdığım ve halen askerî mahkemede görülen Şemdinli davası, bu mahkemelere intikal edecek. Daha bitmedi. 28 Şubat sürecinde andıç hazırlayan dönemin generalleri, Akın Birdal'a yapılan suikastın, işlerinden ettikleri yazarların da hesabını verecekler. Ayrıca yasa, sivillerin askerî mahkemede yargılanmasını tamamen ortadan kaldırıyor. Bu sebeple, askerlerin sivillerle birlikte yargılandığı, Sauna, Atabeyler, Özel Kuvvetler Komutanlığı İnşaatı davaları ile Karargâh Evleri soruşturması adli yargıya taşınacak.

Bakınız CHP, şimdi bu kanunun iptali için Anayasa Mahkemesi'ne gideceğini açıklıyor. Akıl alacak gibi değil. Bu kanunun nesine itiraz ediyorsun? Siz, sivil siyasetçi geçinmiyor musunuz? Hani darbelere karşıydınız ve 12 Eylül darbecilerinin yargılanmasını istiyordunuz? Buyurun size kanun maddesi. Gelmiş, geçmiş ve gelecek bütün darbecileri yargılama fırsatı... Hem siz, AB üyeliğini de desteklemiyor musunuz? İşte üyeliğimizle ilgili 2008 tarihli AB Katılım Ortaklığı belgesindeki şartlar: "AB üyesi ülkelerdeki gibi, askerî güç üzerinde sivil kontrolün güçlendirilmesi, askerin siyasî konulara müdahale etmesinin önlenmesi, daha fazla şeffaflık ve hesap verebilirlik sağlanması, askeriye ve savunma politikası üzerinde tam parlamento denetiminin sağlanması, askerî mahkemelerin yetkilerinin sadece askerî personelin askerî görevleri ile sınırlandırılması..."

CHP, gerçekten şaşırmış vaziyette. CHP için ne acı bir son; artık sadece askerden medet umuyor. "Postal Partisi" olmayı gerçekten hak ediyor. Koskoca anamuhalefet partisi, canlı yayında intihar ediyor...

NOT: Radikal'den Murat Yetkin aradı. Dünkü yazımda, "Bir şey daha oldu. 'Üst düzey komutan konuştu' günlerine geri döndük. 28 Şubat sürecinde olduğu gibi, aba altından sopa göstermek adına, isimsiz generallere atfen, haberler çıkmaya başladı." demiştim. Alınganlık göstermiş. Bu haberi, Milliyet'ten Fikret Bila ile birlikte yapmışlardı. Ben, iki meslektaşımı da kastetmedim. Bu yolu seçen Genelkurmay yetkililerini eleştirdim. Ordunun en üst rütbelilerinden biri, kime böyle konuşsa, bunun haber değeri var. O gazeteciler bu söylenenleri, kendilerinde tutamazlar. Nitekim Mustafa Balbay tuttu, şimdi tutuklu bulunuyor. Bir şey daha var. Bu arkadaşlar, bir bakana atfen de haber yapıyorlar, bu defa da anamuhalefet onları eleştiriyor. Gazetecilere, isimlerinin yazılmaması kaydıyla konuşan bakanları, komutanları eleştireceğimize, meslektaşlarımıza haksızlık yapmayalım. h.gülerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

En büyük direnç, yüksek yargıdan mı gelecek?

Hüseyin Gülerce 2009.07.16

Ergenekon davasının nasıl bir mihenk taşı haline geldiğini her geçen gün biraz daha görüyoruz. Bu davanın, Türkiye'de adalet için en büyük sınav olduğunu bilelim. Bu dava statükonun taşlarını yerinden oynatıyor, ezberleri bozuyor, CHP; akşam desteklediği kanunu, gündüz olunca Anayasa Mahkemesi'ne götürüyor.

Yargıtay Başkanı, kanun Anayasa'ya aykırıdır diye ihsası reyde bulunuyor. Barolar Birliği başkanı, CHP'nin safında yer alıyor. Hiç şaşımayalım. Neyin ne olduğu, kimin aslında kim olduğu hep bu Ergenekon davası sürecinde anlaşılıyor. Bu direnç devam edecek. Çünkü sivil irade üzerindeki vesayet rejimi çöküyor. Devleti, hukuk dışına çıkmış yapıların esir aldığı, askerî vesayetin bu yapılar marifetiyle sürdürüldüğü anlaşıldıkça, adaletin tecellisine karşı direnç daha da artacaktır. Demokratikleşmenin, insanca yaşamının; hukukun üstünlüğünü sağlamanın elbet bir bedeli var. Fakat bu yokuş bitecek. Çünkü Türkiye'nin başka alternatifi yok. Bu ülke, içine kapatılarak, Baas rejimi benzeri bir baskı ve zulümle yönetilemez. İşte Nabucco Projesi. Sadece medeniyetler köprüsü değil, enerji köprüsü bir Türkiye var. Küresel aktör olma yolundaki Türkiye'nin önü bir kader denk noktasında gıderek açılıyor. Avrupa Birliği yolunda, Türkiye'nin stratejik önemi, daha da kabul görüyor. En son Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nun geciken kararlarını ele alınız. Öğreniyoruz ki Adalet Bakanı ve Müsteşar ile birlikte 7 üyesi olan bu kurulda, bazı üyeler, Ergenekon savcılarının tayinini ve mahkeme heyetinin değiştirilmesini istiyor. Adalet Bakanı, sırf geciken bu kararlar yüzünden yurtdışı gezisini erteliyor. Duruma şaşımamanız için İtalya'daki Gladyo davasının sürecini hatırlatmak istiyorum. Ergenekon davasının bir benzeri, biliyorsunuz, İtalya'da Gladyo davasıydı. Davanın ünlü savcısı Felice Casson, Zaman Gazetesi'nden Ali İhsan Aydın'a (26 Ocak 2009) neler söylemişti hatırlayalım:

"Soru: Operasyon düzenlediğiniz kişiler arasında yüksek yargı mensupları da bulunuyor muydu?

"Casson: Evet. Yargı mensupları da bulunuyordu. Bir cumhuriyet savcısı olduğunu hatırlıyorum, başka yargı mensupları da vardı. Bu son derece karmaşık ve çok özel stratejide bu mümkün, özellikle de, Propaganda Due (P2) mason locası söz konusu olduğunda. Bu konuda soruşturma yapan yargıçlar; Roma'dan, Floransa'dan yüksek yargı mensuplarının işin içinde olduğunu gördüler.

"Soru: Bu süreçte ne gibi zorluklarla karşılaştınız?

"Casson: Soruşturmanın başında sorgu yargıcıydım, daha sonra cumhuriyet savcısı oldum. Büyük bir baskı hissettim. Başlangıçta, yüksek yargı mensuplarıyla sorun yaşadım. Bana, soruşturmayı bırakmamı, yapılacak bir şey olmadığını söylüyorlardı. Bu durum, görevimin ilk iki yılında büyük sıkıntı verdi. Başlarda, soruşturmanın önündeki en büyük engel, yüksek yargı mensuplarından kaynaklanan problemlerdi. Sorun, yargının içindendi. Fakat devam ettim. Sonunda, beni göndermeyi denediler. Bir ara, Venedik'ten alınıp başka bir yere tayinim istendi. Çünkü bazı konularla ilgili soruşturma yapılması istenmiyordu. Ama İtalya'da Hâkimler ve Savcılar Yüksek Konseyi var. Konsey, müdahale etti ve soruşturmaların çok mükemmel gittiğini açıkladı. Problem kalktı ve gizli servisler, generaller ve aşırı sağ terörizmi üzerinde araştırma yapmaya devam edebildim. Hâkim ve Savcılar Yüksek Konseyi, beni destekledi. Bu sayede soruşturmaya devam edebildim ve beni başka bir mahkemeye tayin ettirmek isteyenler kaybettiler.

"Soru: Sizi kim Venedik'ten göndermek istedi?

"Casson: Venedik İstinaf Mahkemesi başkanı. Bölgenin en üst düzey yargıcı bana karşıydı. Venedik'in genel savcısı da."

Demek engeller olsa da, direnç büyüse de sonunda kirli ve kanlı yapıların sahipleri kaybediyor.

Hiç şüphemiz olmasın, bizde de öyle olacaktır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Adalet terazisini tutan kadının gözlerini kapatın...

Hüseyin Gülerce 2009.07.17

Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu (HSYK) açıkça bir şaibe altına girdi. Ergenekon davası savcılarının ve hâkimlerinin değiştirilmesi için ısrar edilmesi, Kurul'u kilitledi. Demokratikleşme konusunda yüksek yargıda görülen direncin, bir başka örneği ile karşı karşıyayız. Neden böyle oluyor?

Türkiye'de sadece sivil irade üzerinde değil, yargı üzerinde de açık bir askerî vesayet vardır. CHP Genel Başkanı Sayın Baykal itiraz ediyor ama 28 Şubat sürecinde olanları bir daha hatırlayalım.

10 Haziran 1997'de, Anayasa Mahkemesi, Yargıtay ve Danıştay üyelerine, otobüslere bindirilerek götürüldükleri Genelkurmay'ın konferans salonunda, topluca brifing verildi. Çoğunun gönüllü, kimisinin de, darbe olursa üyelikten alınma endişesi ile katıldığı 250 Yargıtay üyesinden, sadece 5'i o brifinge gitmedi. İlkine katılamayan bazı üyeler, dönemin Yargıtay Başkanı Müfit Utku'dan ricada bulunarak yeni bir brifing düzenlenmesini istedi. Utku, Genelkurmay Başkanı Org. İsmail Hakkı Karadayı ile görüşerek, Yargıtay daire başkanları, üyeler, tetkik hâkimleri ve savcılar için, iki gün sonra özel bir brifing verilmesini sağladı.

Brifingde o dönemde görevde olan başbakan ve bakanlara ağır suçlamalar yöneltildi. "Cumhuriyet tehlikede, baktığınız davalarda dikkatli olun, rejimi ve laikliği koruyun, kararlarınızı buna göre verin" mesajı iletildi. Yüksek yargı mensupları, brifing bittikten sonra, konuşma yapan komutanları dakikalarca ayakta alkışladı. (Detaylı bilgi için emekli Yargıtay üyesi Dr. Ekrem Serim'in 27 Şubat 2006'da Zaman gazetesinde yer alan ifadelerine bakılabilir.) Bu manevî baskı havasının, tesirlerini devam ettirmediğini söylemek zordur.

Her askerî darbenin ardından, vesayet rejiminin devamı için Anayasa'da, yargıda emniyet supapları oluşturuldu. Aslında yargıyı, temelde adalet anlayışını yaralayan/sakatlayan yapı, tek parti döneminden beri sisteme hâkim olan ideolojik yaklaşımın sonucudur. Devlet partisi CHP'den tutun da, kendini statükonun muhafızlarından biri gibi gören bazı işadamlarına, sendikalara, barolar birliğine, medya patronlarına, üniversitelere kadar ayrıcalıklı elit tabaka, kendine, demokrasinin vermediği bir misyon biçiyor: "Ülkenin, vatanın, rejimin, Cumhuriyet'in asıl sahibi biziz. Aslanan, vatandaş değil, devlettir. Devletin menfaatlerinin ne olduğunu biz biliriz ve onları korumaya kararlıyız." İşte Türkiye'de yargı zihniyetini siyasallaştıran ve ideolojik kalıba sokan düşünce budur. Ve bu zihniyet, bugün AB üyeliğimizin, demokratikleşmemizin önündeki en büyük engeldir. Hâkimler, devlet ideolojisinin savunucusu oldukları sürece yargı "kapalı bir kast sistemi" olmaya mahkûmdur. Yargının tarafsızlığını anlatma adına, adaletin sembolü olan kadının gözleri kapalıdır. Türkiye'de ise kapalı değildir. Yargı, tarafları görmektedir. Ve taraflardan biri, devletin adamları ise, "iyi çocuklar" ise terazi kefesi onlardan yana ağır basmaktadır. Bunun sonu, yürütmenin yerini, yargının almasıdır. Yani, hâkimler hükümeti (jüristokrasi)dir.

Anayasa hükümlerine rağmen, yargı organlarının; kendileri için yeni yetki sahaları açtıklarını, bunu da meşrulaştırmaya çalıştıklarını görüyoruz. Danıştay'ın birçok kararı, yürütmenin takdir yetkisini kaldırarak biçimde tezahür ediyor. Anayasa Mahkemesi, yeni bir uygulamaya yol açacak biçimde hükümler tesis eden kararlar alıyor.

Ergenekon Davası, toplumun şuurlanmasını, demokratikleşme talebini artırdıkça, tartışma alevlenmekte, kutuplaşma ve gerilim tırmanmaktadır. Türkiye, bir yandan uluslararası alanda güçlü bir devlet haline gelirken, bir yandan içeride çelmelenme tehlikesi altına girmiş bulunuyor. Demokratikleşmenin çelmelenmesi, Türkiye için en büyük zaafı oluşturur. Siyasî istikrar da, ekonomik istikrar da şu anda bıçak sırtında gidiyor.

Hükümetin ve ona demokratikleşme konusunda destek verenlerin kararlılığı olmasa, çelmeyi çoktan yemiştik...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon'u JİTEM'le vuran Avcı...

Hüseyin Gülerce 2009.07.23

Ergenekon davasında bugüne kadar verilen en önemli ifade, Eskişehir Emniyet Müdürü Hanefi Avcı'ya ait. Hanefi Avcı ifade vermekle kalmıyor, adeta "milletim uyan" çığılığı atıyor. Tek başına bu ifade bile, devlet içindeki hukuk dışı yapıların varlığını ve bu millete yapılan büyük ihaneti anlatmaya yeter.

Bu ifade; hâlâ Ergenekon davasını küçümseyen ve kafası karışık bulunanların vicdanına yapılan son bir insaf çağrısıdır. Bu davanın, kendi ayrıcalıklı konumlarını bitireceğini bilen Cumhuriyet elitlerine, vesayetçi çevrelere ve Ergenekon muhiplerine ise, "bütün yaptıklarınız boşa gidecek, demokratikleşmeyi asla engelleyemeyeceksiniz" ihtarıdır.

Hanefi Avcı'nın, Edirne emniyet müdürü iken, 18 Haziran 2009'da, Edirne 1. Ağır Ceza Mahkemesi'ne verdiği yazılı ifadesi, neden bu kadar çok önemli?

Birincisi, Sayın Avcı dürüstlüğüne, ülkesine ve devletine bağlılığına kimsenin laf edemeyeceği bir kamu görevlisi. İkincisi, 1984 yılı sonu ile 1992 yılı Mart ayı arasında Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü İstihbarat Şube müdürü olarak 7 yıl görev yaptı. Üçüncüsü, halen bir büyük ilin emniyet müdürü olarak faal görevde.

Avcı'nın ifadesindeki en önemli konu, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin varlığını inkâr ettiği JİTEM'le (Jandarma İstihbarat ve Terörle Mücadele birimiyle) ilgili söyledikleridir. JİTEM'i kuran; bir dönem MİT müsteşarlığı yapan Teoman Koman, açıklamalarında; "JİTEM diyeni ihbar edin" diyordu. 28 Şubat'ın Genelkurmay Genel Sekreteri Erol Özkasnak, gazetecilerle yaptığı bir sohbette, "Susurluk ile TSK'yı birlikte anan, JİTEM'den söz eden vatan hainidir." diyordu...

TBMM Susurluk ve İnsan Hakları Araştırma Komisyonları Başkanı Mehmet Elkatmış, MİT Müsteşarı Köksal Sönmez'e, JİTEM'i sorduklarını, "böyle bir örgüt yok" cevabını aldıklarını söylemiş ve ilave etmişti: "Cinayetlerin arkasında hep JİTEM çıkıyor, Güneydoğu'yu kasıp kavuruyor, yetkililer, 'yok' diyor. JİTEM denilince aklıma Teoman Koman, Veli Küçük, Arif Doğan, Cem Ersever geliyor... Ersever, işin yanlış olduğunu anlamış, ifşaatlarda bulunmuş ve ortadan kaldırılmıştır. Elindeki bilgi ve delillerden endişe ediyorlardı, ortadan kaldırıldı."

Hanefi Avcı da ifadesinde şunları söylüyor:

"Diyarbakır'da örgüt kurucusu ve üyeleri olan Arif Doğan, Cem Ersever, Aytekin Özer isimli şahıslar ve kod isimleriyle tanıştırıldığını öğrendiğim bir kısım kişilerle karşılaşıyordum. Diyarbakır Asayiş Kolordu Komutanlığı ve Diyarbakır Alay Komutanlığı içerisinde tahsis edilen yerlerde JİTEM levhaları bulunmaktaydı.

Veli Küçük isimli şahsın Jandarma Genel Komutanlığı'nda karargâhta olduğunu ve JİTEM'in ona bağlı bölge ve Diyarbakır'da teşkilatlandırıldığını duymaktaydım. Korgeneral Hikmet Köksal, Diyarbakır Asayiş Kolordu komutanı iken tüm birlikler ona bağlı olduğu gibi JİTEM de ona bağlıydı."

Hanefi Avcı'nın ifadesindeki en çarpıcı bölüm ise Binbaşı Cem Ersever'in JİTEM tarafından Ankara'da bir evde öldürüldüğünü söylemesidir. Avcı ayrıca; "Ölümünden sonra Cem'in kullandığı telefonun Yeşil'e (Mahmut Yıldırım'a) geçtiğini tespit ettik." diyor. (Burada bir parantez açmak istiyorum. Kendi binbaşısını vuran bir silahlı

kuvvetler beni çok rahatsız ediyor. Bir de Levent Ersöz. Türk ordusunda ilk defa bir general, adalet korkusuyla yurtdışına kaçtı...)

Birkaç gün önce çok önemli bir gelişme daha oldu. Hazırlık soruşturması 13 yıl süren, görevsizlik kararları nedeniyle 4 yıl boyunca mahkemeler arasında dolaşan 8 cinayetle ilgili JİTEM davasına, Diyarbakır'daki mahkemelerin bakması kararlaştırıldı. Askerî Yargıtay, askerlerin Diyarbakır 7. Kolordu Askerî Mahkemesi'nde yargılanmasına karar verdi. Sivil sanıkları ise Diyarbakır 6. Ağır Ceza Mahkemesi yargılayacak. Kararda, soruşturmada Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) kriterlerine dikkat edilmesi gerektiği de vurgulandı.

Ergenekon davası bir kartopu. Tepelerden aşağı yuvarlandıkça bir çığ oluşuyor. Altında kalacakları hep birlikte göreceğiz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Üç adam tarih yazıyor

Hüseyin Gülerce 2009.07.24

Bir şeyin farkında olmalıyız; üç adam tarih yazıyor: Sayın Cumhurbaşkanı Gül, Sayın Başbakan Erdoğan ve Sayın Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç. Türkiye'nin en sancılı döneminde biri devleti, biri hükümeti, biri de AK Parti'nin vicdanını temsil ediyor. Cumhuriyet tarihinde böyle üçlü olmadı...

Ortak bir duruşları var. Cesaretleri var. Yürüdükleri yolda yalpalamayı asla düşünmüyorlar. Onları tanımayanlar, aralarında ihtilaf çıkar mı diye çok fırsat kolladılar, epey beklediler. Daha da bekleyecekler. Çok partili hayata geçtikten sonra, demokrasi yokuşunda ivme kazandığımız üç dönem var: Menderes, Özal ve Erdoğan dönemleri. Erdoğan döneminin diğerlerinden birinci farkı; bugünün başbakanı yalnız değil ve çok şey biliyor.

Rahmetli Menderes yalnız adamdı. Kendi dünyasından olmayan bir kabine ile çalıştı. Devletin istihbaratından hiç haber alamadı. Aynı şekilde rahmetli Özal yalnız adamdı. O da ayrı dünyaların adamları ile bir kabinede beraberdi. Türkiye'de olan bitenle ilgili kendisine haber akmadığının farkındaydı. Sonra ikisi de dönemlerinin cumhurbaşkanı ile aynı frekansta değillerdi. Kenan Evren, seçim zaferine rağmen, Özal'a başbakanlığı vermemeyi bile düşünebildi. Ama Erdoğan öyle değil. Cumhurbaşkanı, "kardeşim" dediği bir insan. Çoğunluk itibarıyla kabinede, yıllardır tanıdığı, çalıştığı insanlarla beraber. Ve Cumhuriyet tarihinin, istihbarat açısından en fazla bilgiye sahip başbakanı... Erdoğan'ın kader denk noktasında büyük bir avantajı da var. Menderes ve Özal döneminde, halkın demokratik şuuru maalesef çok zayıftı. Hele Menderes döneminde, ne olup bittiğini büyük kitleler anlamadı bile. Koskoca başbakan asılınca ancak koca bir milletin gözleri açıldı. Bu, ezanı aslına çeviren, geldiği yere rağmen halkın gönlüne girebilen cesur adam, meğer ne büyük bir kabahat işlemiş... Ondan sonra, neyin ne olduğuna artık başka bir gözle bakılmaya başlandı. Nelerin döndüğü artık ayrı bir dikkatle takip ediliyordu. Medya tek yönlüydü; örtüyordu, saklıyordu, saptırıyordu, karartıyordu. Henüz bir uyanma yoktu ama uyananlar vardı.

Özal dönemi gözleri daha da açtı. Tabular yıkılıyordu. Bağlar çözülüyordu. Uyanışın geniş kitlelere yayılmaya başladığı bu dönemde, Özal cesaretiyle, statükocuları çok kızdırdı. Oyuna getirildiklerini düşündüler. "Bizden gözüktü, altımızı oydu" diye dış biletiler. Statüko yanlısı medyaya ilk defa insaf geldi. Yayın politikaları yine bildik çizgideydi fakat yazarlardan, akademisyenlerden demokrat tavır sahipleri çıktı. Alternatif bir medya da doğmaya başladı. Henüz arzu edilen kemiyet ve keyfiyet yoktu ama ufukta beliren bir ışık vardı.

Erdoğan'ın dönemi, beklenenlerin buluşma zamanı gibi oldu. Demokratik şuur uyanmaya başlamıştı. Avrupa Birliği üyelik süreci yol aldıkça, demokrasi talebi, özgürlük arzusu, şeffaflık isteği, "herkes hesap versin" sesleri

yükselmeye başladı. Alternatif medya her geçen gün güçleniyordu. Ürkenlerin, her devrin adamı olanların yerine "bu kadar zillet, bu kadar ikiyezlülük, bu kadar omurgasızlık yeter artık" diyenlerin sayısı arttı. Ergenekon davası bu uyanışta, tam bir itici güç oldu. Kimilerinin makyajı dökülmeye başladı. Adam zannettiklerimizin buzdan yapıldığını, hakikatin melteminde eridikleri görüldü. Nicelerinin, kalıbının adamı olmadıkları anlaşıldı.

Demokratik şuur, demokratik talep aradığı cesur yürekleri de bulmuştu. İlkler dönemi başladı. İlk defa, dokunulmazlara dokunuldu. "İtalya'da var, bizde neden yok?" diye hayıflanırken ilk defa cesur savcılar, cesur emniyet görevlileri "varız, buradayız" diye ses verdiler.

Bütün bunları bana düşündüren, Sayın Başbakan'ın geçtiğimiz pazar, AK Parti Ankara il kongresinde söyledikleri oldu. Şöyle diyordu: "Türkiye'de siyaseti artık çeteler, mafya ve hukuk dışı karanlık odaklar yönlendiremeyecektir. Bu dönemler kapandı. Hakkı, hukuku, milli iradeyi tanımayanları biz de tanımayız. Bunu böyle bilin."

Bu mesajı, muhatapları iyi anlamalı...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Baykal değil, Özkök kazanacak...

Hüseyin Gülerce 2009.07.30

Emekli Genelkurmay Başkanı Org. Hilmi Özkök'ün Ergenekon davası savcılarına İzmir'de 25 Nisan'da verdiği 20 sayfalık ifadenin ayrıntıları, çok önemli yeni bir süreci işaret ediyor. Sayın Özkök, dönemindeki, Sarıkız, Ayışığı, Yakamoz ve Eldiven adlı darbe teşebbüslerinin varlığından haberdar olduğu halde, işlem yapmamakla eleştirilmişti. İfadesinde bu eleştiriye de cevap veriyor ve delil bulamadığı için işlem yapamadığını söylüyor.

Özkök'ün verdiği ifade, önümüzdeki günlerde Ergenekon davasında, darbecileri yargılama konusunu öne çıkaracaktır. Yani asıl dava, üçüncü iddianame ile başlayacaktır. Bir eski Genelkurmay başkanının mahkeme salonunda ifade vereceği o anı gözlerinizin önüne getiriniz. O süreçte ortaya saçılacak gerçekleri düşününüz. Yeri geldikçe söylüyoruz. Ergenekon davası, geri dönülmez bir yolu ifade ediyor. Bu gerçeği hâlâ kabullenemeyenler her geçen gün köşeye sıkışacak, kaybettiklerini anlayacak, mahcup olacaklardır. Birkaç yazı önce anlattığım avcı hikâyesini hatırlayınız. Avcı, öyle bir yerinden vuruyor ki, vurulmadığını zanneden av, 200 metre daha gidiyor ve düşüyor... Ergenekonculara hâlâ destek çıkan bazılarının durumu da aynen o av gibi.

Sayın Özkök, Star gazetesinde yer alan haberi yalanlamadı. O habere göre, Ergenekon savcılarına, "Türkiye tarihinde kimsenin cesaret edemediği bir soruşturma başlattınız." demiş. Savcılar da kendisine "siz de burada bir tarih yazacaksınız" karşılığını vermişler.

Ben de pek çok kimse gibi CHP Genel Başkanı Sayın Baykal'ın, Sayın Özkök'ün ifade vermesi konusunda hâlâ hiçbir yorum yapmamasını çok manidar buluyorum. Yine Sayın Baykal'ın, kendi amirallerine suikast planlamak iddiasıyla tutuklanan 6 teğmen için konuşmamasını da manidar buluyorum.

Sayın Özkök'ün darbe planlarını doğrulaması ve şu son 6 teğmenin tutuklanması hadisesi, Türk Silahlı Kuvvetleri ile ilgili acı bir gerçeği anlatıyor. TSK'da bir bölünmüşlük görüntüsü var. Milletin kendilerine her türlü imkân verdiği komutanlar, neden bununla yetinmiyor ve asli görevlerini bırakıp ülkeyi yönetmeye kalkıyorlar? Neden bağlı oldukları üslerine, başkomutanlarına karşı yalan söylüyor, onu küçük düşürüyor, kendi aralarında üstlerini çekiştiriyor, alay ediyor ve onların kuyularını kazmaya çalışıyor? Bunlar hukukun dışına neden bu kadar kolay çıkıyor?

Günlerdir kamuoyu, bir teğmenin, komutanlarına neden suikast düzenlemek istediğini anlamaya çalışıyor. Mesleğinin daha ilk basamağında gencecik bir subay, üstelik başarı ile mezun olmuş bir teğmeni, böylesine gözü dönmüş hale getirenler kimlerdir? TSK bünyesinde Karargâh Evleri'nin varlığını küçümseyenler, acaba neyle karşı karşıya olduğumuzu düşünüyorlar mı? Bu Karargâh Evleri'nin bazı sivillerle irtibatı, cuntacılık heveslerinin, hâlâ TSK bünyesinde geçer akçe olduğu acı gerçeğini anlatmıyor mu?

Cuntacılık, darbecilik, artık Türk Silahlı Kuvvetleri'nin bünyesinden sökülüp atılmalıdır. Hilmi Özkök'ün asil ve demokrat duruşu, TSK bünyesinde bu iradenin var olduğunu anlatıyor. Yüksek yargıda halen emarelerini gördüğümüz, demokratikleşmeye karşı gösterilen direnci de bu irade bitirecektir. Çünkü HSYK'daki son üç haftadır sergilenen akılalmaz cüretin kaynağı, hâlâ TSK içinden, bu zihniyet sahiplerine gönderilen cesaretlendirici mesajlardır.

Aslında şu anda Ergenekon davası üzerinden bir cesaret karşılaşması var. Demokratikleşmede direnenlerin cesareti ile Ergenekon yapılanmasını, dolayısıyla askerî vesayet rejimini savunanların cesareti karşı karşıyadır. HSYK'daki karşı karşıya gelişi demokratikleşmeden yana olanların cesareti kazanmıştır. Alternatif medyanın kamuoyuna yaptığı öncülük, kamuoyunun verdiği destek ve hükümetin kararlılığı, vesayetçilerin bileğini bük müştür. Ama gösterdikleri direncin anlattığı bir şey var. Tam bir panik halindeler. Kaybettiklerini anlamaya başlamışlardır. Yakında çözülecekler...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Baykal, partisindekileri biliyor mu?

Hüseyin Gülerce 2009.07.31

Tosun, mecazi anlamda; haşarı, kabadayı demektir. Her alanda bulunurlar. Havalı olurlar. Bir yerlerden güç aldıklarını, sırtlarını bir yerlere dayadıklarını hemen anlarsınız.

Zaten anlamanızı da isterler. İmalarda bulunurlar. Özellikle de "omuzu bol yıldızlılarla aram çok iyidir", "geçen jandarma misafirhanesinde ağırladılar" falan derler... Onun için böylelerine, "sen kimin tosunusun bakayım..." diye sormanızın hiç anlamı olmaz.

Ergenekon davası başlayalı beri, epey görünür oldular. Aralarında genç tosunlar var, yaşlı tosunlar var. Rütbesiz tosunlar var, titri anayasa profesörü, sivil siyasetçi, sendikacı, baro başkanı diye anılanlar var. Bu gibilere ne demeli diye çok düşündüm. Rejimin tosunları mı demeliyim, statükonun tosunları mı? Sonra karar kıldım, en uygunu; vesayetçi tosunlar... Cumhuriyet, madem yıllardır bürokratik bir vesayet rejimine dönüştü. Madem, askerî bürokrasi, sistemin içinde görünüp, hiçbir yere bağlı olmadan ve idarî/hukukî denetimlerin de dışında kalarak işi götürüyor. O zaman bu işin, bir de poz yapan, kabadayılık taslayan taşeronları, adamları olmalıdır.

Mehtap TV'de her pazartesi akşamı, Şahin Alpay, Mehmet Altan ve Eser Karakaş'ın esprilerle de süsledikleri Akıl Defteri programı var. Birinde, Eser Karakaş, Mehmet Altan'a döndü ve şu soruyu sordu: "Ahmet Necdet Sezer, Anayasa Mahkemesi başkanı iken çok demokrat, çok özgürlükçü, insan hakları savunucusu bir portre çizdi. Hatta cumhurbaşkanı seçilmesinde, yaptığı bir konuşma etkili oldu. Çankaya'da ise bambaşka bir Sezer gördük. Konuştuqlarıyla tamamen ters bir karakter sergiledi. Çankaya'ya çıkınca Sezer'e ne oldu?" Mehmet Altan cevabı yapıştırdı: "Askere aldılar..."

Toplumda yeri, saygınlığı olan insanlar evet neden vesayetçiliğin tosunluğuna heves ederler? Hele akademisyenler, üniversite öğretim üyeleri, YÖK başkanları, baro başkanları, hele hele milletvekilleri, bakanlar...

Geçtiğimiz pazartesi günü vefat eden emekli Org. Kemal Yamak, kamuoyunda "kontrgerilla" olarak bilinen Özel Harp Dairesi'ni 12 Mart döneminde yönetmiş isimdi. "Gölgede Kalan İzler ve Gölgeleşen Bizler" adını verdiği hatıralarında, Ecevit'e bir cevap veriyordu. İlk başbakanlığı döneminde Ecevit, Genelkurmay Başkanı Org. Semih Sancar'ın "Özel Harp Dairesi" için örtülü ödenekten birkaç milyon lira istemesi üzerine merakla sormuştu: "Daha önce nereden alıyordunuz parayı?" Sancar, "Amerika'dan." dedi. Ecevit şaşırmıştı. Derhal brifing istedi. Brifingi, Özel Harp'in komutanı Kemal Yamak verdi.

Ecevit o brifingde, Özel Harp Dairesi'nin, adı gizli tutulan bazı "vatanseverler"i, ömür boyu istihdam ettiğini öğrendi. İşte o dönemde, Sarıkamış'ta tanıştığı komutanın, Özel Harpçi olduğunu öğrenince dayanamadı sordu: "Askerden kuşku yok, ama şu 'sivil uzantılar'dan kaygılıyım. Mesela buradaki MHP ilçe başkanı o sivil uzantılardan biri olamaz mı?" "Öyledir zaten" cevabını aldı. Bunu söyleyen komutan, Sabri Yirmibeşoğlu'ydu. Özel Harp Dairesi'nde, Org. Kemal Yamak'ın sağ koluydu.

Yamak, anılarında Ecevit'e şu mesajı yolluyordu: "O zaman, bu teşkilatta kendi partisinden ne kadar personelin, hatta Meclis'te birbirini hiç tanımayan kaç milletvekilinin bulunduğunu birisi Ecevit'e söyleyiverse ne olurdu?"

Bunlar, insanı ürperten gerçekler, ama unutturulmaya çalışılıyor. Zaten Ergenekon davasının, tosunları rahatsız eden en önemli tarafı, kendilerini sürekli gündeme getirmesi, gündemde tutmasıdır.

Demek bir de en başta, daha gençlik yıllarında iken yetiştirilenler var. Liderlere onları kim tavsiye ediyor? Bürokraside olanlar nasıl yükseltiyor? Perde gerisinde onları organize eden, koruyup kollayan nasıl bir teşkilat var? Ve bunlardan, yine Kemal Yamak'ın ifadelerine göre başbakanların ve bakanların hiçbir zaman bilgisi olmuyor. Mesela bugün Sayın Baykal, kendi partisinde olanları bilseydi ne olurdu? Yoksa Ergenekon'un avukatlığı, bu korkudan mı? h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkiye, bir bahara gebe...

Hüseyin Gülerce 2009.08.06

Ülkemiz gerçekten zor bir geçitten geçiyor. Ergenekon davasının seyri ve boyutları, nice ezberleri bozuyor, ama bir yandan da adaletin tecellisini önleme adına özellikle yüksek yargıdan gelen büyük direnç var. Bunun yanında, gidişattan son derece rahatsız olup, "ileride şunlar olacak" deyip tehditler savuranlar çıkıyor.

Yazının başına oturunca, ben de kendi açımdan ileride -Allah'ın izniyle- ne olacağını yazayım dedim. Sonra aklıma, Muhterem Fethullah Gülen'in, 1-8 Aralık 1999 tarihlerinde Güney Afrika Cumhuriyeti'nin Cape Town şehrinde yapılan Dünya Dinleri Parlamentosu'na gönderdiği mesaj geldi. Bundan on yıl önce kaleme alınan o mesajdan bir bölümü sizlerle paylaşmak istedim:

Öyle inanıyor ve ümit ediyorum ki, yeni milenyum, Batı'daki korkulduğunun aksine, en azından önceki asırlardan daha mutlu, daha adil ve daha merhametli bir dünya vaat etmektedir. Fert daha çok ön plana çıkmakta, neticede baskıcı idarelerin yerini; daha demokratik, ferdi haklara daha çok önem veren idarelerin alması kaçınılmaz görünmektedir. Ferdin hukuku toplum hukukuna feda edilemeyeceği gibi, toplum hukuku, ferdi haklar üzerine oturmak mecburiyetindedir.

Bu milenyumda, başta hayat hakkı olmak üzere; din ve inanç hürriyeti, düşünce ve düşünceyi ifade hürriyeti; mal, mülk ve mesken edinme hürriyeti ve mesken dokunulmazlığı, evlenme ve çocuk sahibi olma hürriyeti, haberleşme ve seyahat hürriyeti, eğitim-öğretim hakkı ve hürriyeti gibi hak ve hürriyetler vazgeçilmez

olacaktır. Bunların yanı sıra; canı koruma, dini koruma, malı koruma, nesli koruma, akli koruma ve bütün bunların üzerinde; ırk, renk, dil, inanç ayrılığına gitmeden, insan olma bakımından bütün insanların eşitliği prensibi, yeni milenyumda vazgeçilmez esaslar kabul edilecektir.

Birkaç asırlık din-bilim kavgasına son verecek, en azından, bu kavganın lüzumsuzluğu çerçevesine oturan yeni eğitim anlayışı neticesinde; kalbi, dinî ilimlerle ve maneviyatla doygun, kafası müspet ilimlerle aydın, devrin içtimaî, iktisadî ve siyasî çemberini çok iyi bilen, her türlü insanî, ahlakî değerlerle bezeli, gerçekten münevver nesiller yetişecektir. İhtiyar dünyamız, ölümünden önce muhteşem bir bahar yaşayacaktır.

Bu bahar, zengin-fakir uçurumlarının çok büyük ölçüde kapandığı; yeryüzü servetlerinin mümkün olan en adilane biçimde; say, sermaye ve ihtiyaçları birlikte gözeterek taksim edildiği bir bahar olacaktır. Bu bahar, ırk, renk, dil ve dünya görüşü temelli herhangi bir ayrımcılığa prim verilmediği, temel insan hak ve hürriyetlerinin gözetilip, ferdin ön plana çıktığı ve neticede ferdin, bütün kabiliyetlerini geliştirme yolunu bulup, insan-ı kâmil olma çizgisinde aşk u şevk kanatlarıyla yolculuklar yaptığı bir bahar olacaktır.

Bu baharda şahit olunacak ilmî ve teknolojik gelişmeler nazara alındığında, bilim ve teknolojinin şu anda yakaladığı seviyenin, sadece bir emekleme dönemi olduğu anlaşılabilecektir. İnsanlık, bu baharda, yeryüzünde bir yerden bir yere gider gibi fezaaya seyahatler tertip edecek ve Allah yolunun yolcuları, husumete vakitleri olmayan muhabbet fedaileri, ruhlarının ilhamlarını başka dünyalara da taşıma imkânı bulacaklardır.

Sevgi, merhamet, diyalog, herkesi kendi konumunda kabul, karşılıklı saygı, hak ve adalet temelleri üzerinde yükselecek olan bu bahar, insanlığın, gerçek özünü bulacağı bahardır. İyilik, güzellik, doğruluk ve fazilet, dünyanın esas mayasıdır. Ne olursa olsun, dünya, er geç kayıp bu çizgiye gelecek ve bunu engellemeye kimsenin gücü yetmeyecektir.

Bu milenyumda ve sözünü ettiğimiz baharın hazırlanmasında en büyük rol, kanaatim odur ki, Türkiye'ye düşecektir. Şahsen milletimizin ve kardeş milletlerin, böyle bir yükü omuzlama kabiliyetine ve buna hazır bile olduğuna içten inanıyorum. Zahirdeki her türlü iç karartıcı manzaralara rağmen, ülkemizde çok iyi gelişmelerin yaşandığını sevinerek müşahade ediyorum. Milletimizin sahip bulunduğu, bir faziletler dantelâsı mahiyetindeki ulvi karakteri, bu ümidimizi daha da artırıyor... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kürt açılımı için provokasyon tehlikesi

Hüseyin Gülerce 2009.08.07

Kürt sorununu çözmek zordur. Tahmin edilenden de zordur. Çünkü bu meseleden rant elde edenler var. Uyuşturucu tacirleri var.

Silah kaçakçıları var. Vesayet rejimini sürdürmek için bu meseleyi kullananlar var. Siyasî rant elde edenler var. İçeriden olanlar var, dışarıdan olanlar var.

Nedir Kürt sorunu? İttihat Terakki zihniyetini, Cumhuriyet'le de devam ettirmek isteyenlerin; Milli Mücadele'yi birlikte yaptığımız, bu milletin aslî unsuru Kürt kardeşlerimizi, yok sayma, "siz aslında Kürt değilsiniz, Türk'sünüz. Bırakın şimdi şu Kürt kimliğini" diyerek ve devleti hukuk dışı işlere alet ederek, asimile etme siyasetinin adıdır. Bu siyasetin uygulamalarında zulüm vardır, işkence vardır, horlama vardır, faili meçhul cinayetler vardır.

Kürt sorunu, bu milletin sorunu değildir. Biz Türk-Kürt diye bir şey bilmiyorduk. Biz böyle bir mesele icat etmedik. Biz insanız, kardeşiz, kavga istemiyoruz. Birbirimizden ayrılmak da istemiyoruz. Ayrı devlet isteyenler, yüzde 5'i geçmiyor, geçmez. Aklı, vicdanı, mantığı olan bölünmeyi, ayrılmayı istemez.

Bize kalsa, bize bırakılsa bu problemi biz çözeriz. Ama bırakmak istemeyeceklerdir.

İşte Sayın Başbakan DTP yöneticileri ile görüştü. Çok çok önemli bir görüşmeydi, diyor. Barış adına, uzlaşma adına çok önemli bir adımdan bahsediliyor. Pekiyi Sayın Baykal ile Sayın Bahçeli'nin verdiği tepkileri anlayabiliyor musunuz? Ben anlıyorum. İkisinin de partisi, Kürt seçmenlerden oy alamıyor. Doğu'da ve Güneydoğu'da yoklar. Adeta hariçten gazel okuyanlar durumuna düştüler. İnsan en azından aynaya bakar, özeleştiri yapar. "Kürt vatandaşlarımız bize neden oy vermiyorlar?" diye sorar. Öyle ya, siyasî partisiniz. Türkiye'nin partisisiniz. Neden Doğu'da ve Güneydoğu'da yoksunuz? İnsan, bunun bir problem olduğunu kabul eder. Nerede hata yapıldığını anlamaya çalışır.

Hele Sayın Bahçeli'nin, İçişleri Bakanı'nın davet ettiği yazarlara -ne yani davete icabet etmeseler miydi- "12 kötü adam" demesini, demokratik terbiye, siyasî nezaketle bağdaştırmak mümkün mü? Siz tek başınıza iktidar olsanız, bu kötü adamlar için ne yapmayı düşüneceksiniz? Çok hassas bir dönemde, bu insanları hedef göstermiyor musunuz? Allah korusun, bunlardan birinin başına bir şey gelse, nasıl bir vebalin altına gireceğinizi düşünemiyor musunuz?

İnanınız şahsen ben Sayın Bahçeli'nin bağırmandan yapacağı bir konuşmanın hasretini çekenlerden biriyim. Neden bağırıyor, çağırıyor? Yine Sayın Baykal'ın Ergenekon konusunda neden bu kadar öfkelenildiğini merak ediyorum.

Baş döneyim. Kürt sorununu çözmek zordur, dedim. Şahsen ben bir provokasyondan çok korkuyorum. Şu Ergenekon davasında ortaya çıkan dehşet verici bilgiler, iddialar bu korkumu artırıyor. İki gün önce 3. iddianame mahkemece kabul edildi. Orada 12 suikast iddiası var. İşçi Partisi'nde yapılan aramada, Yargıtay'a, NATO Karargâhı'na ve 2005'te Kara Kuvvetleri Komutanı Org. Yaşar Büyükanıt'a yönelik suikast planları ele geçirilmiş. Yine ele geçen belgelerde; Fehmi Kuru, Orhan Pamuk, Ahmet Türk, Osman Baydemir, Sebahat Tuncel, Ermeni Patriği Mutaftyan, Ermeni asıllı Minas Durmaz Güler, Alevi Bektaşî Federasyonu Genel Başkanı Ali Balkız, Alevi Bektaşî Federasyonu Genel Sekreteri Kazım Genç ve Başbakan Erdoğan'ın da hedefe konulduğu anlatılıyor. Ankara'daki Optimum Alışveriş Merkezi'ne yönelik bombalı saldırı planı da, ele geçen belgeler arasında.

On binlerce mermi, onlarca dolu LAW silahı -boru değil- binlerce el bombası, patlayıcı ele geçirildi. Ülkeyi kaosa sürüklemek için korkunç bir plan var ortada.

Onun için samimi olan herkesin, istihbarat ve güvenlik birimlerinin, medyanın, çok dikkatli olması gereken günlerin içindeyiz. Çünkü Kürt meselesinde ne zaman barıştan, silahların bırakılmasından söz edilmişse provokasyonlar, PKK damgalı katliamlar oldu. Ergenekon yaralı iken, Ergenekon muhiplerinin telâşları artarken, aman dikkat... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

CHP ve MHP tehlikeli yolda kol kola

Hükümetin başlattığı Kürt açılımı, ya da demokratikleşme hamlesi, tıpkı Ergenekon davasında olduğu gibi kimin nerede durduğunu gözler önüne seriyor.

Ergenekon muhipleri ile Kürt meselesinin çözümünde direnç gösterenlerin aynı safta olması da mı, bir şey anlatmıyor? Son demokratikleşme hamlesinin, özellikle usul hataları bakımından tartışılacak yönleri elbette var. Ama özü itibarıyla, isterse dış konjonktür dayatsın, neticede akan kanın durması, bölgeye barış gelmesi, anaların, babaların, kardeşlerin acılarının dindirilmesi söz konusu. Sonra bu mesele, Türkiye'nin meselesi... Türkiye'nin sıçrama yapmasını engelleyen bir prangadan söz ediyoruz.

Geçen hafta da işaret ettim. Benim korkum, provokasyondur. Zira Kürt meselesinin çözümünü istemeyen çok geniş ve güçlü bir cephe var. Eroin tacirleri, silah tacirleri, insan kaçakçıları, akaryakıt kaçakçıları, vesayet düzenini sürdürmek için bu meseleyi kullananlar, iç mihraklar, dış mihraklar, hepsinden oluşan bir şer cephesi... Çözüm, onun için kolay değil. Yine hatırlattım, bu mesele ne zaman barış yoluna girse, büyük provokasyonlar oldu. Yine olabilir. Ama ilk defa bir siyasî provokasyon ile karşı karşıyayız. Silahlı kuvvetler bile; "dağa çıkışın önü alınamıyor, artık köklü bir çözüm bulunsun" derken, CHP ve MHP, tehlikeli bir yola giriyor. Bu yolun sonu, ilçelerde, şehirlerde, vatandaşların birbirine girmesidir. Bakınız yıllardır, o kadar şehit verildi, o kadar provokasyon oldu. Ama kardeş kardeşe düşmedi. İnsanımız metanetini, sağduyusunu korudu. CHP ve MHP'nin tavrı, şimdi asıl ayrışmayı, bölünmeyi körüklüyor. Eğer bu tavırlarını sürdürürlerse, -Allah korusun- işte iç çatışma o zaman başlayacaktır.

CHP ve MHP bunu neden yapıyor? Dilim varmıyor, ama Kürt vatandaşların oylarını almaktan ümitlerini tamamen kestiler, artık sadece milli hisleri, milliyetçilik duygularını kaşıyarak oy almaya çalışıyorlar... Asıl problem CHP ve MHP'nin, Kürt vatandaşlarımıza yönelik siyaset yanlısıdır. CHP de, MHP de artık Doğu ve Güneydoğu Anadolu'dan oy alamıyorlar. Yani her iki parti de artık Türkiye'nin partisi değildir. Tıpkı DTP gibi... O da Kürt vatandaşların dışındaki seçmenden oy alamıyor. Türkiye'nin her bölgesinden, her seçmenden oy alabilen tek bir parti kaldı, o da AK Parti. Türkiye'nin, temel meselelerini çözme adına bu geldiğimiz noktayı savunabilir miyiz? Ve çok ilginçtir, CHP ve MHP'nin yönetim kadroları bunu sorgulamıyorlar. Bunu bir yanlış olarak görmüyorlar. Kendi yanlısını görmeyenler, Türkiye'nin en önemli meselesine çözüm getirebilir mi?

CHP ve MHP, Türkiye'nin nereye gittiğini, Türkiye'nin nasıl değiştiğini görmezden geliyor. Anlamaya çalışmıyor, anlamak işlerine gelmiyor... Genel seçimlerle ilgili bir hatırlatma yaparak, ne dediğimi anlatmaya çalışayım.

CHP'nin son 30 senede yapılan 11 seçimde, Kürt vatandaşlardan aldığı oyların nasıl değiştiğini, Diyarbakır örneği ile görelim. Yıllara göre CHP'nin oy yüzdeleri şöyle:

1965: 23,20 1969: 7,29 1973: 30,45 1977: 34,82 1983: (Halkçı Parti): 42,02 1987: 25,53 1991: (SHP) 49,87 1995: 1,97 (HADEP: 46,31) 1999: 3,02 (HADEP 45,90) 2002: 5,92 (DEHAP: 56,13, AK Parti: 15,96) 2007: 2,01 (Bağımsızlar: 47,01, AK Parti: 40,90)

Ne görülüyor? Kürt milliyetçiliğine hitap eden partiler devreye girerken, 1995'ten beri CHP erimiş. Son seçimde yüzde 2 oy. Devletin memurları dışında oy alamıyor.

MHP'nin durumu da farklı değil. 1995'ten beri MHP'nin Diyarbakır oyları da şöyle:

1995: 1,95 1999: 2,76 2002: 1,52 2007: 2,45. Bölgede sadece AK Parti kalmış.

Memur oyları CHP ile MHP arasında gidip geliyor. Kürt vatandaşların oyu yok.

Evlat acısını yüreğinde hissedemeyen, anaların feryadını önemsemeyen, akan kandan rahatsız olmayan ve Kürt vatandaşlardan oy alamayanlar, Kürt meselesini çözebilir mi?

Bir soru daha sorayım: CHP ve MHP yönetimi, Türkiye'yi ve dünyayı doğru okuyamayanlar safında neden kola girdiler? Neden birlikte yürüyorlar? Neden?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Erdoğan, Özal'ı geçti mi?

Hüseyin Gülerce 2009.08.14

Bugün AK Parti'nin kuruluşunun 8. yıldönümü. AK Parti ve onun lideri Sayın Erdoğan, şimdiden tarihe geçmiştir.

Çok partili hayatta bu millet; kendisiyle barışık, kendisini anlayan üç lider görmüş ve onları bağrına basmıştır: Menderes, Özal ve Erdoğan. Menderes'in idamı, bu milleti çok ağlatmıştır. O bizim mazlumumuzdur. O, ağlayarak, "Milletimizin mayası ahlaktır, imandır, İslam'dır. Eğer biz bugün ayaktaysak, ak sakallı bir dedenin kucağında büyüdüğümüz için ayaktayız. Eğitim-öğretim sahasında din konusuna yeterince önem veremiyoruz." diyen adamdır. Onu asanlar, 45 sene sonra, "kabahati, ezanı aslına çevirmesiydi..." demek suretiyle, bugünün başbakanına mesaj vermeyi de ihmal etmediler.

Erdoğan; Menderes'in Özal'a, Özal'ın da kendisine devrettiği bayrağı taşıyor: Kendi değerlerimizle ayağa kalkmak, birlik ve beraberliğimizi korumak, büyük düşünmek, ferdin öne çıkması, hukukun üstünlüğü ve demokrasi. Üçünde de, kendi insanımıza güven, cesaret ve umut var.

Özal, bu ülkede zihniyet değişikliğinin mimarıdır. Tabuları yıkan, bürokrasiyi millet iradesine bağlamanın zarureti gören adamdır. Özal, ceberut yönetim anlayışını yıkan, tevazu ve hoşgörü karakter haline getiren biriydi. Bugün AK Parti iktidarı, Türkiye'yi; bölgesinde inisiyatif alan, stratejik bir enerji koridoru, giderek güçlenen bir ülke yoluna sokmuşsa, yolu açan Özal'dır.

Bugün Özal'ın mirası, Erdoğan'dadır. Özal'ın temellerini attığı Türkiye'yi Erdoğan yükseltiyor. Özal da, Erdoğan da; küreselleşmeden korkmayan, kendimiz kalarak dünya ile entegre olmayı başaracağımıza inanan liderlerdir. Zaten Ergenekon zihniyeti, hem Özal'a, hem de Erdoğan'a, en fazla, Türkiye'yi dünyaya açtıkları için kızıyorlar. Çünkü dünyaya açık Türkiye; darbelere, vesayete kapalı Türkiye'dir...

Özal da, Erdoğan da, bu ülkede birilerinin milli iradeyi hiçe saydıklarını gördüler. Onların, statüko düzenine ilişmeye kalkanlara, tekere taş koyanlara direneceklerini anladılar. Türkiye'nin asıl gerçeğini gördüler. Bu düzenin bir parçası olmayı kabullenmediler. Bu duruşu, statüko zaptiyeleri Özal'da geç fark ettiler. Ama çok kızdılar. Erdoğan'ı ise baştan beri tanıyorlardı. AK Parti iktidarını uzun süre meşruiyet kavgasının içine çekmek istediler. Hiç hazmedemediler. Her fırsatı değerlendirdiler. Ve şimdi bir kader denk noktasında, Ergenekon davasında son kozlarını oynuyorlar. Topyekûn direnç gösteriyorlar. Türkiye Ergenekon'dan çıkarsa, bu dava adil sonuçlanırsa, biliyorlar ki; Türkiye, artık eski Türkiye olmayacaktır. Faili meçhul cinayetler devri sona erecek, Sünni- Alevi kutuplaşmasını sağlayamayacaklar, Türk-Kürt kavgası çıkaramayacaklardır.

AK Parti ve Sayın Erdoğan işte onun için tarih yazıyor ve tarihe geçiyor. AK Parti'nin verdiği evet, demokrasi mücadelesidir. Devletin içinde güç odakları oluşturup, hukukun dışına çıkan ve koskoca bir ülkeyi karanlık tünellere sokanların üzerine, cesaretle yürüyen bir iktidar var. Bu ülkede ilk defa bir başbakan şöyle konuşuyor:

"Gelecekte bugüne bakanlar, inanıyorum ki AK Parti'nin, hukuk mücadelesini, AK Parti'nin çetelerle mücadelesini, AK Parti'nin, karanlık güç odaklarıyla mücadelesini hem takdirle anacak hem de kendilerine bir referans olarak kabul edeceklerdir.

Bizim tahkim ettiğimiz millet egemenliği, bugün olduğu gibi bundan sonra da asla ve asla vesayet kabul etmeyecek. Milletle egemenlik arasına asla ve asla simsarlar sirayet edemeyecektir. Yakın ve uzak gelecekte, Türkiye'nin yeniden çetelerin, mafyanın, hukuk dışı örgütlenmelerin kısılcasına düşmesi, asla ve asla söz konusu olamayacaktır."

Sayın Başbakan'ı çok sevenler, "Artık Erdoğan, Özal'ı da geçti." diyorlar. Ben ise kahramanların asla yarışmadıklarını, her birinin, kendi dönemlerinin imkân ve şartlarına göre birer değer olduğunu düşünüyorum. Fatih'i, Osman Gazi'yle, Erdoğan'ı da Özal'la kıyaslamamalıyız. Fark, onların büyüklüklerinde değil, yaptıkları işlerin görünen büyüklüğündedir.

Milletin gönlünde yer ettikten sonra, sıranın ne önemi var...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Geldiler, hasret bitiyor artık...

Hüseyin Gülerce 2009.08.20

Biz yıllardır, kendi değerlerimizi savunan, sadece milletin sineline yaslanan aydın hasretiyle yaşıyoruz. En acısı da, yönetici elit sınıfın, bizi biz yapan değerlere yabancılaşmasıydı. Büyük kavga, kutuplaşma da asıl buradan çıktı.

Ergenekon davasının özünde de, Kürt sorununun temelinde de, laik-dindar, Sünni-Alevi ayrılığı çıkartılmak istenmesinin arka planında bu gerçek var.

Bizler, kendimizi bildik bileli haykırıyoruz; "kabahat, milletimizin kendine, özüne sahip çıkmak istemesinde değil, ona hor bakan, onu önemsemeyen, onun seçtiklerini meşru saymayan zihniyettir" diyoruz. Yıllarca haykırdık. Sesimizi bir duyan olur diye bekledik. Şükür, hasret bitiyor artık. Size bugün iki örnek verip, yüreklere su serpmek istiyorum. İlk örnek, emekli büyükelçi Sayın Temel İskit'in, önceki gün Taraf gazetesinde çıkan, "72 yaşındaki bir 'beyaz Türk'ün düşünceleri" başlıklı yazısından. Kısaltarak alıyorum:

"Benim neslim ve çevrem uzun süre 'sorunsuz' bir Türkiye'de yaşadı.

Doğu'yu küçümser Batı'yı önemserdik. En büyük korkumuz irtica ve komünizmdi.

Yıllarca aldatıldık. Önce eğitim aldattı. Sonra da Soğuk Savaş.

Gözlerimizdeki perde sonraki nesillere göre çok geç kalkmaya başladı.

Önce bizden bazı şeylerin saklandığını sezmeye başladık. Ama neyin saklandığını bilemedik. Türkiye'nin sorunsuz değil tam tersine bol sorunlu bir ülke olduğunu anlamamız zaman aldı. Çözümler üzerinde kafa yormaya başlamamız da.

Bir kısmımız ideolojilerin cazibesine kapıldı. Asıl sorunlarımızın ideolojilerle maskelendiğini anlayamadı. Çoğumuz da gözlerimizi kapayıp vazifemizi yaptık.

Dünya değişip de gerçek sorunlarımızla yüzleşince şaşırдық. Eski şablonlar hiçbir şeyi çözmedi. Kemalizm, sosyalizm, milliyetçilik dertlerimize deva değildi.

Bütün bir ömür aldandığını kabullenmek kolay değildi elbet. Bir kısmımız aldatıldığını kızarken, çoğumuz inkârın rahatlığına sığınıyor hâlâ.

İçimize salınan 'şeriat' korkusunun temelini çok da sağlam olmadığını görmeye başladık. Öğretilenin aksine Müslümanlığın bir tehlike olmadığını, toplumumuzun ortak değeri olduğunu anladık. Laikliğin kolay kolay elden gitmediğini, 'İslamcı' denilen bir partinin yedi yıllık iktidarından sonra bile İran olmadığımızı gördük. İrticayla mücadelenin, özgürlüklerin kısıtlanması için nasıl bahane edildiğini fark ettik.

Benim neslim toplumun en fazla koşullandırılmış kesimi. Hatta kendisini sonraki nesilleri koşullandırmakla görevli saymış bir nesiliz biz. Benim neslim, çözüm aramaktan çok sorunu sürdürmeye çalıştı. Çözüm; bizden sonrakilerin, sizlerin elinde artık. Biz ettik siz etmeyin Türkiye'ye..."

İkinci örnek, emekli Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök'ün, dün Milliyet gazetesinde Fikret Bila'nın köşesinde çıkan ifadeleri. Hep birlikte okuyalım:

"Ben halkımızı çok akli başında buluyorum. Sağduyu denilen bir şey var biliyorsunuz. O cahil, sorumsuz sandığımız kişiler öyle şeyler söylüyorlar ki şaşıyorsunuz.

Halkımızın inançları kuvvetlidir. Ancak, büyük kısmı itidallidir. Mütedeyyindir. Ona büyük saygı duymak lazım. İnançsız toplumlar sıkıntı çekmişlerdir. En modern ülkelerde bile inanç sistemi önemsenir. İnananlarla asla alay etmememiz gerekir. Ama şimdi Türkiye'de bir de bu sıkıntı başladı. Herkes inancını, ibadetini saklar oldu. Hoca, hacı demek küçümseme sözcükleri oldu.

Başbakan'la uyumlu çalışmak, yakın çalışmakla da eleştirildim. Meşru bir hükümetle uyumlu çalışmak her Genelkurmay başkanının görevidir. Ben, öyle başbakan, genelkurmay başkanı ile kavga etsin, o bununla kavga etsin istemiyorum. Halkın büyük çoğunluğu da istemiyor. Ben meselelerin barış içerisinde, karşılıklı anlayışla, saygıyla, en zıt fikirleri dinleyerek ama kendi fikirlerini de söyleyerek daha iyi çözüleceğine inanıyorum. Bunları gördüm, yaşadım."

Muhterem okuyucu, "hasret bitiyor artık" diye düşünmem boşuna mı?

h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kimler gidecek, kimler gelecek?

Hüseyin Gülerce 2009.08.21

Üç gelişme, Türkiye'nin zeminlerini sarsıyor. Fikrî, siyasî ve sosyal tabakalarda, yerinden oynamaz zannedilen taşlar oynuyor.

Bu üç gelişme; AB üyelik süreci, Ergenekon davası ve Kürt açılımıdır.

Girdiğimiz yolun, geri dönüşü yoktur. Bu yolda ezberler bozulacaktır ki, bozulmaya başlamıştır. Bu yolda, yeni Türkiye'yi okuyamayanlar dökülecek, bir dönem kahraman yapılanlar, cilalanıp parlatılanlar, öne çıkartılanlar, titrek bir mum ışığına dönecek, kendi önlerini bile aydınlatamayacaklardır. Makyajları dökülünce, onları kimse

tanıyamayacaktır. Sanatta, siyasette ve medyada; tasfiye değil, sessizce kenara çekilme, gürültüsüz, patırtısız sahneyi terk etme dönemi başlayacaktır. Yeni Türkiye, onları bir daha aramayacak, anmayacak, çağı doğru okuyan, ufukları geniş, adam gibi adamlarla yola devam edecektir.

İster cin şişeden çıktı, isterse statükonun vazosu çatladı deyiniz, yarınlar, dününden ve bugünden çok farklı olacaktır. Neden farklı olacaktır? Halka güvenmeyenler gidecek, milli iradeye güvenenler gelecektir. Sadece eleştiren, sadece felâket tellallığı yapan, sadece Türkiye'yi dışarıya jurnallemeyi marifet sayanlar gidecek, alternatif üretenler, çözüm teklif edenler, Büyük Türkiye'ye sevdalananlar gelecektir. Çaresizler, travma yaşayanlar, kendileriyle bile barışık olmayanlar, her şeyi yamuk gösteren gözlükler takanlar yollarda kalır, yerlerde sürünürken, umut dağıtanlar, bahar şarkıları söyleyenler, cümle alem ile barışık olanlar, başkaları için yaşamayı erdem ilan edenler dağları, bayırları aşacaktır.

Halka tepeden bakanlar, "bidon kafalılar, göbeğini kaşıyan adamlar" diye hakaret edenler, "biz asılız" diyenler, milletin has evlatlarını görünce, "Siz de nereden çıktınız?" diye beti benzi atanlar susacaklar, utanma duygusunu kaybetmeyenleri varsa sokağa çıkmaya bile cesaret edemeyeceklerdir. Derin iken sığ görünenler, halkın içinde insanlardan bir insan olanlar, "herkes buğday, ben saman" diyenler, dolu başaklar gibi boyun bükenler, insanı hatırlatan, Allah'ı hatırlatan pak simalar, edep abideleri yolları aydınlatacaktır.

Kendilerini devlet zanneden, dinin nasıl yaşanacağına, ezanın nasıl okunacağına bile kendisinin karar verme yetkisi bulunduğu inanan, Hz. Âdem'i değil, Darwin'i sevmeyi dayatan, kendilerini çok önemseyen, despot, cahil fakat her şeyi bildiğini sanan, her şeyin kendilerinden sorulmasını isteyen zihniyet sahipleri kaybedecektir. "Devlet insan için vardır" diyen herkes inanmak ya da inanmamakta serbesttir, inananlar, inançlarını özgürce yaşayabilmelidir diyen, devlet, inancı-inançsızlığı ne olursa olsun herkese eşit mesafeli olmalıdır fikrini savunan zihniyet kazanacaktır.

"Burası Türkiye, burada yaşayan herkes Türk olmak zorundadır. Türkiye, Türklerindir. Herkes haddini bilmelidir. Zaten Kürt diye bir şey de yoktur. Dağ Türkleri karda yürürken kart kurt diye ses çıktığı için o Türklere Kürt denmiştir" diye zırvalayanlar, eriyip gidecektir. Bu zırvaları İttihat Terakki'den beri, mazlum milletimize kan kusturmak için bahane eden, devletin içinde hukuk dışı yapılar kurup astığı astık, kestiği kestik olan, 17 bin faili meçhul cinayeti, sanki hiçbir şey olmamış gibi örtbas etmek isteyen adamların, zihniyetin devri bitecektir. O devrin yerine, "hepimiz insanız, kimsenin kimseye üstünlüğü yoktur. Hepimiz Türkiye Cumhuriyeti'nin eşit yurttaşlarıyız. Türkiye hepimizin. Farklılıklarımız düşmanlık sebebi değil, zenginlik kaynağımızdır" diyenlerin devri başlayacaktır.

Kendilerinin layüsel olduğunu düşünenler, kendilerinden hesap sorulamayacağını zannedenler yanıldıklarını göreceklerdir. Kimse milliyetçiliği, Kemalizm'i; statükoyu savunmanın, ayrıcalıklı muamele görmenin vasıtası yapamayacaktır. Kimse sivil görünüp, üniformalıdan daha militer havalara estiremeyecektir.

Problemliler gidecek, problemleri çözecekler gelecektir... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dilini tutamayanlarla açılım olmaz

Hüseyin Gülerce 2009.08.27

İster Kürt açılımı deyiniz, ister demokratik açılım; geldiğimiz noktaya bakar mısınız?.. Bir Genelkurmay Başkanı'mızın konuşması eksikti, o da geldi. Ayıklayınız bakalım şimdi pirincin taşını.

Dil ve söz, ikisinden oluşan üslup, o üslubun kaynağı ufuk, temenni ve sabır, sonra da yürek... Bunlar olmazsa, Türkiye'nin en önemli meselesini nasıl çözeceksiniz?

25 yıldır kan akıyor. Kandan rant elde ediliyor. Ergenekon, faili meçhullerle, suikastlarla, bombalamalarla kol geziyor. Canlar gidiyor, analar feryat ediyor. Herkes, "çözülmeli" diyor, fakat gelin çözelim denince statükonun duvarları karşınıza dikiliveriyor.

Bu duvarı, ancak çözüm isteyenlerin samimiyeti aşabilir. Samimi olan da dilini tutmalı, sözüne dikkat etmelidir. Dil ve söz, bugün iki altın anahtardır. Dilinizle, "kardeş olalım, bölünmeyelim" demek kolay, adam gibi durmaya, yürekten kardeş olmayı istemeye var mısınız? "Hepimiz bu ülkenin eşit vatandaşları olalım" demek kolay; kibirden, elinizdeki gayri meşru imkân, statü ve yetkilerden vazgeçmeye var mısınız?

Dilimizde tüy bitti, Kürt sorununa genel bakılmalıdır. Terör bitmiyor, dağa çıkışın önü alınamıyor. Bölge halkı, Kürt milliyetçiliği yapan, aslında Stalinist bir sol parti olan PKK çizgisindeki siyasî partilere, giderek daha fazla destek veriyor. Demek, ortada sadece bir terör problemi yok. Asıl ayrışma, problemin çözümü uzadığı için oluyor. Ortada, bir an evvel çözüm gerektiren bir sorun var. Başta geçmişin genelturmay başkanları, bir yanlış olduğunu itiraf ediyorlar. Güvenlik dışında konunun, sosyal, kültürel, ekonomik boyutları olduğu neredeyse her gün tekrarlanıyor. Dilimizde tüy bitti; o zaman neden çözmüyorsunuz/çözemiyorsunuz?

Dilin kemiği yok ya, Sayın Bahçeli de, Sayın Baykal da ağzına geleni söylüyorlar. Kalplerdeki katılık, öfkeli ses tonlarına, hançerelerini yırtarcasına çıkan laflara yansıyor. En ağır eleştirileri yapıyor; fakat "sizin çözümünüz nedir?" dendiğinde, dut yemiş bülbül gibi oluyorlar. Dilleri dolaşıyor. Dilim varmıyor ama, Doğu ve Güneydoğu'da iki partinin toplam yüzde 3-5 civarında oy alması, onlarda başka havalar estiriyor. Kürt asıllı seçmenden ümitlerini kesince milliyetçi hamasete sarılıyorlar. Ama şunu bilmeliler, Kürt vatandaşlarımızı çok incitiyorlar. Kullandıkları dil çok acımasız. Bıçak yarasının geçtiğini, dil yarasının geçmediğini unutuyorlar. Yine unutuyorlar; dilin kendi küçük, cürmü büyüktür.

Ülkeyi yönetenler, sorumluluk sahibi olanlar, sözlerine neden dikkat etmiyor? Söz var, insanı yola getirir, söz var insanı yoldan çıkarır. Neden kurumlar, o kurumların yöneticileri kendilerine çizilen anayasal konumlarda kalmak istemiyor? Neden sadece kendileri söz sahibi olmak istiyor? Mesela askerler... 5 gün önce Milli Güvenlik Kurulu'nda konuşmuşsunuz. Sivillerle, ortak bir metne imza atmışsınız. Sonra kalkıp neden tartışmaya katılıyor, siyasetçilere laf yetiştiriyorsunuz? "Boşuna konuşmayın, bu ülkede söz sahibi biziz" mi demek istiyorsunuz? Biz hangi askerlerin sözüne bakacağız? Milli Güvenlik Kurulu'nda konuşanların mı, yoksa 27 Nisan e-muhtıralarını yazan, ikide bir demokratik hiçbir ülkede görülmeyen basın toplantılarında, bildirilerde "güç bizde" diyenlerin mi?

Bu ülkede problemlerin kaynağı, demokrasi konusundaki samimiyetsizliktir. Herkes sözünün eri olsa, sözünde dursa, sözünün sahibi olsa başka söze ne hacet...

Son sözümüz AK Parti yöneticilerine: Herkesi iyi tanıyın. Her söze inanmayın. Yüreğinizden konuşmaya devam edin, ama pusulayı şaşırmayın. Diliniz sertleştikçe kaybedersiniz, üslup güzelliğinden ayrılmayın. Açılım hamlenizin en büyük faydası şu oldu: Kim kimdir, kim nerede duruyor bir daha test ettiniz. Şimdi işinize bakınız. Ergenekon davasında da görülüyor ki, statüko direniyor ve direnecek. Tek bir çıkışınız var: Demokratikleşmeyi, AB üyelik sürecine endekslemek ve ekonomik iyileştirmelerle halka hizmet yarışını hızlandırmak.

Yolunuza taş koyanlara, laf yetiştirmekle vakit kaybetmeyiniz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kınalı kuzularımıza ne yaptın teğmenim?

Hüseyin Gülerce 2009.08.28

Silahlı Kuvvetler, bizim göz bebeğimiz. Ancak, demokrasi içinde askerin olması gerektiği yeri savunmak başka şeydir. Ergenekon davası toplumu şaşkına çevirmiştir. Terörle mücadele adı altında, ordumuza yakışmayan, bizim subay anlayışımızla hiç bağdaşmayan karakterlerin ortaya çıkmasını, bu millet hazmedemiyor.

Tam böyle düşünürken, Taraf gazetesi önceki gün manşetten, "O dört er böyle öldü. Pimi çekip bombayı verdi" manşetini attı. Habere göre, 17 Ağustos günü Elazığ'da meydana gelen olaya, komutanın, ceza için nöbette uyuyan askerin eline verdiği pimi çekilmiş bombanın yol açtığı ileri sürüldü. Oysa resmî makamlarca hadisenin kaza sonucu gerçekleştiği açıklanmıştı. Ancak cinayet gibi olay üzerine açılan soruşturmada ifadesi alınan Teğmen Mehmet Tümer, yaşananları doğruladı. Dokuz gün önceki patlamada er İbrahim Öztürk'ün yanı sıra mevzide bulunan Mesut Bulut, İbrahim Yaman ve Ali Osman Altın şehit olmuştu. Hürriyet gazetesi haberi dün sürmanşetten gördü ama TSK'dan, bu yazının yazıldığı sırada resmî bir açıklama henüz gelmedi. Zaferler Haftası'nda bu üzücü olayın, benim hissiyatımda uyandırdığı düşünce şu oldu: Türk Silahlı Kuvvetleri artık, kendisinin dışarıdan değil, içeriden yıpratıldığını görmelidir. TSK, durumunu baştan aşağı bir değerlendirmeye almalıdır.

Dünyada hiçbir millet oğullarına kına yakıp askere göndermiyor. Öz değerlerimizin bütün tahribatına rağmen, derinlerden gelen bir ses, bu toplumun büyük bir kesiminde inancın parlattığı gazilik ve şehitlik mertebelerinin ulviyetini asker ocağına taşımaya devam ediyor. Fakat biz istiyoruz ki, bu ruh komutanda da olsun. Kınalı kuzularımıza kıyan teğmenler, korumasız karakollarda teröristlerin yüzlerce defa baskınına uğrayan ciğerparelerimizin halini düzeltmeyen komutanlar olmasın. Terörle mücadele, profesyonel birlikler vasıtasıyla yapılsın. Otobüs terminallerinde halaylarla, davullarla uğurlanan, düğüne, bayrama gider gibi asker ocağına gönderilen yiğitlerimize, ana gibi, baba gibi şefkat ve merhamet gösterilsin. Bizim evlatlarımızın disipline asla itirazları yok, ancak hakarete gelemeyen aslanların yüreğini acıtmanın, o muameleyi yapanlara, cennetin kapılarını kapatacağını da bilsin herkes... Hele şu dayak, şu asker ocağında bir son bulsun artık...

Komutan, kışlanın, cephenin, harp meydanının ruhudur. Gözler ondadır. Onun simasındaki yağızlık, mertlik, kararlılık, masumiyet, ciddiyet ve vakardır; bizi Malazgirt'te, Mohaç'ta, Preveze'de, İstanbul surları önünde, Çanakkale'nin bayırlarında bayraklaştıran... Ben hamaset yapmıyorum, benim komutanım budur. Mehmetçiğin karakteri, terbiyesi, değerleri, inancı neyse, komutanınki de odur. Mehmetçik ve komutan, ruh ikizidir. Böyle olduğumuz her dönemde, mazlumların hamisi, adaletin kılıcı, inancımızın bayraktarıydık biz...

Bir diğer mesele, çağa ayak uydurmak, çağı doğru okumaktır. Bugün ilerlemenin yolu; kendimiz kalarak özgürlükleri, hürriyetleri genişletmekten, hukukun üstünlüğünden, herkesin hesap verebilmesinden ve şeffaflıktan geçiyor. Kısacası, evrensel insanî değerlerde buluşmayı savunan ileri demokrasi, bugünkü çıkış yoludur. Silahlı kuvvetlerimizin de buna göre yeni bir yapılanmaya ve şeffaflaşmaya ihtiyacı var. Mesela, dört erimiz, bizim subayımızın asla temsilcisi olamayacak bir teğmenin yanlışı sonucu şehit olmuşsa, bunu kaza diye açıklamanın, askere ne faydası var? Demokrasi dışına çıkanları, darbe peşinde koşanları, andıçlar hazırlayanları himaye etmenin ne anlamı var? Bunlara kurumsal olarak neden tavır konulmuyor? Siyasetle uğraşmayan, demokrasi terbiyesini özümseyen bir silahlı kuvvetler zayıflamaz, tam tersine daha da güçlenir.

ordumuzun güçlü ve harp kabiliyetinin yüksek olmasını istiyoruz. Biz ordumuzu, asli işini yaparken seviyoruz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yorgunu, yokuşa sürmeyelim...

Hüseyin Gülerce 2009.09.03

Açılım mevsiminde gibiyiz. Şimdi de Ermeni açılımı gündemde. Dış konjonktürün hissedilir bir ağırlığı var. Bu konuda da iki ayrı bakış açısı kamuoyunu etkiliyor.

Başını CHP ve MHP'nin çektiği çevre, bu durumu "dışarının dayatması" olarak yorumluyor. Yetmiyor, hükümeti "başkaları"nın taşeronu olmakla, hatta ihanetle suçluyor. Türkiye'de Tanzimat'tan beri dışarının tesiri var. Sanki Türkiye çok partili hayata güle oynaya, kendi iradesiyle geçti. NATO'ya üye olmak istedik, resmen dayattılar. "O zaman siz de demokratikleşmeye başlayın, çok partili hayata geçin." dediler. Uzağa gitmeye gerek yok. Amerika, PKK lideri Öcalan'ı yakalayıp bize teslim etti. "Ediyoruz ama asmayacaksınız." dediler. MHP, meydanlarda ip salladı, "asacağız" dedi. Sayın Bahçeli, başbakan yardımcısı oldu. Öcalan'ın idam kararı, hükümet tarafından bir türlü Meclis'e getirilmedi. Başbakanlıkta tutuldu. Sonra da idam cezası kalktı. Sayın Bahçeli de hükümetten ayrılmadı. Güç dengesinin olmadığı yerde, kabadayılık yaparsanız, netice alamayacağınız gibi onurunuzu da zedellersiniz.

Kürt açılımında da, Ermeni açılımında da elbette dış tesirler var. Bu iki mesele, öncelikle bizim meselemizdir. Amerika Irak'a saplandı ise, Avrupa Birliği, üyelik için bu meselelerin çözümünden yana ise, ben problemimi çözmeyecek miyim? Tarihte örnekleri yok mu? Bugün bizim için de böyle bir durum var. Bölgesinde güçlenen, içeride ciddi bir demokratikleşme hamlesi yapan, bunun için devlet bünyesindeki kirli yapıların üzerine üzerine giden bir Türkiye var.

Kızan kızsın, AK Parti de, bugün temel problemleri çözebilecek tek parti. AK Parti dışında, bütün Türkiye'nin partisi bir parti yok. CHP ve MHP, Doğu'da ve Güneydoğu'da yüzde 5'leri geçemiyor. DTP sadece Doğu ve Güneydoğu'da var. Üstelik ilk defa Çankaya'da iktidar ile kavgaya etmeyen bir Cumhurbaşkanı bulunuyor. Öyle olduğu için de devlet artık ortak akı devreye sokabiliyor. Silahlı Kuvvetler adına eski alışkanlıklar devam ettirilerek demeçler verilse de, Milli Güvenlik Kurulu, süreci destekliyor. Yani dış konjonktür gibi iç konjonktür de müsait. Bölge halkı umudunu koruyor. Daha önce AK Parti'ye tavrı koyan sivil toplum kuruluşları bile sürece destek veriyor.

Açık söyleyeyim. Yeni bir durum var. Buradan geriye dönüş olamaz. AK Parti başarısız olursa, ufuktaki iktidar, CHP-MHP koalisyonudur. Ama başarılı olursa, Türkiye bu sorunu çözer ve demokratikleşme yolunda yepyeni ufuklara açılırsa CHP'nin de, MHP'nin de, DTP'nin de işi çok zor. Türkiye yeni zeminde, yeni siyaset anlayışlarına, yeni siyasî oluşumlara sahne olacaktır. Türkiye'de zihniyetler değişecektir, ezberler bozulacaktır. Yargı, bürokrasi, üniversiteler, medya, iş dünyası her yerde demokrasinin, hukukun üstünlüğünün, insan hakları ve özgürlüklerin damgası görülecektir.

Bu açılım işi büyük iş. Yeter ki samimi insanlar dikkatli olsunlar. Bu sürecin tılsımlı kelimeleri var: Sabır, teenni, ikna, usul ve üslup... Eğer süreç, kamuoyunun büyük çoğunluğu dikkate alınarak, psikolojik harp vasıtalarını susturmaya yönelik tedbirlerle, kademe kademe, sindire sindire götürülemezse, hiç beklenmedik yerde ip kopuverir. Bildik Ergenekon numaraları, şehit cenazelerinde yeniden sahnelenmeye başlandığına göre "aman dikkat" demeyelim de ne diyelim? Heyecanlanıp acele edenler var. Acele eden trafiği karıştırır. Meseleyi; pazarlığa, hava atmaya dönüştürmeye, olmayacak önerilerle bulandırmaya çalışanlar var. Dilini tutamayanlar var.

Hükümet de dikkatli olmalı. Sayın Başbakan, "İçişleri bakanımız pazartesi açıklama yapacak" deyince ne anlıyorsunuz? Ayrıntılara girilecek... Ama Sayın Atalay'ın konuşmalarında hiç ayrıntı yok. Kamuoyu niye

beklentiye sokulup, "dağ fare doğurdu" dedirtiliyor? Ne güzel, konu, Meclis açılınca o çatının altında detaylandırılacak. Doğrusu da bu.

Türkiye bu Kürt sorunundan yorgun düşmüştür. Yorgunu, yokuşa sürmeyelim...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ertuğrul Özkök'ün umresi

Hüseyin Gülerce 2009.09.04

Hürriyet Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Ertuğrul Özkök'ün, yazar Ahmet Hakan ile birlikte umreye gitmesi epey ilgi çekti. 'Sosyete' olarak adlandırılan çevrelere mensup kişilerin, sanatçıların, mankenlerin umre ziyaretleri de magazinleştirilerek bir süredir haber yapılıyor. Özkök'ün umresi onlardan farklı tabii.

Umre; özü itibarıyla Müslümanların Kâbe'yi ziyaret etmesidir. Küçük hac olarak da ifade edilen umre; arefe ve onu izleyen Kurban Bayramı günleri olmak üzere, yılda beş günün dışında yapılıyor.

Sayın Özkök'ün umresi şundan ilgi çekiyor: Kendisi "laik kesim"in bir temsilcisi sıfatıyla konuşuyor. Önce şunu söylemeliyiz: Bir Müslüman'ın kendisine "samimi ve saygılı bir laik" demesi yanlıştır. İnsanların, ben Müslüman'ım, Hristiyan'ım, Musevi'yim, Budist'im, Hindu'yum, ya da agnostığım, ateistim demesini anlarız. Fakat "laikim" demesi yanlıştır. Doğrusu, "laikliği benimsiyorum, savunuyorum" demektir. Çünkü laiklik, bir inanç değil, demokrasilerde; farklılıkların ortak yaşama alanını oluşturan zemindir. İnsan farklı dinlere, inançlara ya da inançsızlığa sahip olur ama demokrasiyi, laikliği, hukukun üstünlüğünü, evrensel insanî değerlerde buluşmayı savunabilir.

Türkiye'de belli bir zihniyet, Cumhuriyet'in kuruluşundan itibaren laikliği; dine karşı kullandı. Dindarlar, gericilik, irtica suçlamaları ile baskı altına alındı. Laiklik; Müslümanlığın nasıl anlaşılması ve yaşanması gerektiğine dair bir devlet dayatmasının vasıtası oldu. Başörtüsü ile ilgili tartışmalarda da bunu ciddi bir kutuplaşma olarak yaşadık. Hâlbuki Avrupa'nın söylediği laiklik, "demokratik laiklik"tir ve kastedilen de inançlara saygıdır. Dolayısıyla, Sayın Özkök'ün, umre izlenimlerini, "laikliği benimseyen, savunan bir Müslüman olarak" yazması, daha başta yanlış anlamaları ve yeni tartışmaları önleyecektir.

Sayın Özkök'ü, umreye gittiği için ağır şekilde eleştirenler var. Bunu doğru bulmadığım için o eleştirileri de sıralamayacağım. Bir insana, "sen şu ibadeti yapıyorsun ama aslında niyetinin ne olduğunu biliyoruz" demek yanlıştır. Bu, niyet okumak demektir. Kalpleri ancak Allah bilir. Daha önce bir insan, inkârcı da olabilir. Hatta Peygamberimiz hakkında, yakın çevresinde ileri-geri konuşmuş da olabilir. Müslümanları üzen, karalayan, horlayan tavır ve duruşlar da sergileyebilir. Ancak dinde tövbe, yürekten duyulan pişmanlık ve Allah'ın affediciliği vardır. Efendimiz döneminde Müslümanlarla savaşıp, hatta Hazreti Hamza'yı şehit etmiş insanlar bile daha sonra Müslüman olmuş, sahabe adını almıştır. Kelime-i şahadet getirdiği halde, bir kâfiri öldürmesini, "Korkudan söyledi." diyerek savunan sahabeye, Peygamberimiz; "Kalbini yardım da baktın mı?" demiştir.

Daha önce de, muhterem Fethullah Gülen Hocaefendi'den nakletmiştim. Şöyle demişti:

"Bela okumak seviyeli insan işi değildir. İnsana seviye kaybettirir. Doğrusu, 'Hidayet eyle Rabbim. Onlardan kötülük yapma duygusunu al ve kalplerini iyilikle doldur. Değilse Sen bilirsin' demektir..."

Ramazan iklimindeyiz. Kimseye beddua etmeyelim. Yine Hocaefendi'den duyduğum birkaç ifadeyi daha yazayım: "Günah ne kadar büyük olsa da, Allah'ın rahmeti (merhameti, acıması, şefkati) daha büyüktür.

Affedilmeyi bekleyenler, seccadelerinde af edilmek için yalvaranlar, affetmeyi bilmelidirler. Sevmeyen sevilmeye, affedemeyen affa layık değildir. Ancak affettiğiniz gönüllere girebilirsiniz. Affetmek, İlâhî ahlâkın bir derinliğidir. Kutsî hadiste, Allah (cc) 'Bana bir karış gelene ben bir adım gelirim. Bir adım gelene yürüyerek gelirim. Yürüyerek gelene koşarak gelirim.' diyor. İşte ahlakımız bu olmalı. Ama biz böyle yapmıyoruz."

Müminlere göre hayatı anlamlandıran; iman, ibadet ve Allah'ın rızasını kazanmaktır... Hayırlarda yarışmak, iyilik peşinde koşmak, kötülöklere mani olmaya çalışmaktır. Muhterem Gülen'in sözü ile bitireyim: Allah'la irtibat olmayınca hayat kocaman bir yalan. Sıfıra sıfır elde var sıfır... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yanaşık düzende yargı...

Hüseyin Gülerce 2009.09.10

Adli Yıl açılışında konuşan Yargıtay Başkanı Hasan Gerçekler, konuşma metninde olmasına rağmen "yandaş yargı" ifadesini okumadı. Nedenini soran gazetecilere de, "Konuşma metni uzundu, orayı atlamış olabilirim." dedi. Sayın Gerçekler'in bu ikinci potu.

Daha önce de, askere sivil yargı yolunu açan ve halen Anayasa Mahkemesi'nin önünde bulunan düzenleme hakkında, "Bütün hukukçular kabul ediyor, Anayasa'nın 45. maddesine bir aykırılık olmadığını kimse söyleyemez." demişti. Anayasa'nın 138. maddesine göre, görölmekte olan bir dava ile ilgili Meclis'te bile bir beyanda bulunulması yasaklanmışken...

27 Nisan e-muhtırasından beri, yargıda, bazı isimler pop yıldızları gibi parlatılarak öne çıkartılıyor. Hukuk adına konuştuğunu söyleyerek, şecaat arz ederken durmadan sirkatini söyleyen yargı mensubu olur mu? Cumhurbaşkanlığı seçim sürecindeki 367 hamlesini hangi hukukçu savunabilir? Daha gerilere gidildiğinde, 28 Şubat sürecinde, servis otobüsleriyle Genelkurmay'da brifing alan yargı mensupları, acaba o ayakta paşa alkışlama fotoğraflarını, torunlarına gösterebilirler mi? Ve en acısı, Şemdinli davasında Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nun, savcı Ferhat Sarıkaya hakkında aldığı kararın utancı, unutulabilir mi? Şemdinli'deki olayı soruşturan ve Ergenekon davasında haklılığı giderek anlaşılan Van savcısını, yani bir meslektaşlarını, meslekten atan, ona avukatlık yapma yasağı bile getirenler, gözlerini kaçırmadan, başlarını öne eğmeden o kararlarını savunabilirler mi? Aynı kurulun, Ergenekon davasının hakim ve savcılarıyla, Güneydoğu'daki JİTEM cinayetlerini soruşturan savcılarını tayin ettirmeye kalkması acaba nereye yandaşlıktır?

Türkiye'nin en büyük derdi, anayasal kurumların güven erozyonudur. Vesayet düzeni adına cepheye sürölmüş bir yargı görüntüsü, her ölkede yargıyı yaralar, yargının tarafsızlığını şaibe altına sokar. Eğer yargı, askerî bürokrasinin yanaşık düzeninde, sürekli dirsek temasıyla görev yapar hale gelirse, bu, devletin ortak aklını yitirmesi demektir. Yargı, halkı sindirmek isteyen yönetici elitlerin, tahakküm vasıtası değildir. Milli iradeyi sürekli baskı altında tutmak isteyenlerin, tek kelimeyle statükonun; bekçisi, zırhı, tamponu, emniyet supabı hiç değildir...

Ergenekon davası sürecinde bir tablo giderek netleşiyor. "Resmî ideoloji terk edilemez, bu memleket bizden sorulur- git bakayım biraz öte, tekere çomak sokulamaz, devletin çıkarları ferdin hak ve hürriyetlerine, özgürlöklere feda edilemez, güçlü devlet-sindirilmiş vatandaş, fazla demokrasi bizi bozar arkadaş" diyenlerin durumu gittikçe zorlaşıyor. Demokratikleşme hamleleri, onları giderek üzerlerine çevrilmiş sahne ışıkları altında mahcup, sıkıntılı, kaygılı, endişeli, telaşlı gösteriyor. Hani nasıl denir, mızrak artık çuvala sığmıyor.

Bahsettiklerimiz, minderde künde üstüne künde yiyip, boş bakışlarla, yine de bir şey olmuyormuş gibi davranan pehlivan gibiler.

Yargıyı da, hukuk sitemini de, demokrasinin standartlarını da evrensel standartlara kavuşturmak zorundayız. Futbolda, basketbolda, sivil toplumun eğitim hamlelerinde ileri dünya ile entegre olurken, size şapka çıkartılırken, yargıda azarlanmanız, ceza üstüne ceza yemeniz anlaşılabilir, kabul edilebilir mi?

Neyi demek istiyorum? 22 senedir Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne giden iki bine yakın davada, bizdeki yargı kararları yüzde 80 bozuluyor. Türk yargısını sınıfta bırakıyorlar. Türkiye'ye para cezaları veriliyor. Yani, iç hukuk yolları tüketildikten sonra, büyük kısmı yüksek yargıdan geçtikten sonra, AİHM önüne gelen kararlar yüzünden mahkûm ediliyoruz.

Yanaşık düzende bir yargı, en çok gerçek hukukçuları utandırır...

h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Açılıma Diyarbakır'dan bakınca...

Hüseyin Gülerce 2009.09.11

Diyarbakır Girişimci İşadamları Derneği'nin iftarına katılmak için geldiğim bu şehirde, en çok merak edilen soruya cevap aradım: Demokratik açılım buradan nasıl görülüyor, nasıl değerlendiriliyor? Burası DTP'nin kalesi.

Başta Büyükşehir Belediyesi olmak üzere bütün belediye başkanlıklarını DTP kazanmış. 10 milletvekilinden 4'ü DTP'den, diğerleri AK Parti'den.

Açılımla ilgili ilk tespitim şu: Daha öncekilerden farklı olarak bu defa halkta, yöneticilerde, siyasetçilerde bir umut var. İnsanlar, Kürt sorununun çözümü adına ilk defa beklenti içine girmişler. Evet, temkinli konuşuyorlar, sürecin zorluğunu görüyorlar; ama tarihî bir fırsatın yakalandığını da kabul ediyorlar. Ali Bulaç'la birlikte misafir heyetimiz sırası ile Emniyet Müdürü Mustafa Sağlam'ı, Sur Belediye Başkanı Abdullah Demirbaş'ı ve Vali Hüseyin Avni Mutlu'yu ziyaret etti. Büyükşehir Belediye Başkanı Osman Baydemir yurtdışındaymış.

Emniyet Müdürü Sayın Sağlam'ı dinlerken hükümetin bölgeye bakışındaki müspet değişikliği de hemen fark ediyorsunuz. Bize şunları söylüyor: "Buradaki problem, ruhsuz yaklaşımlarla çözülmez. Elinizi, yüreğinizi de taşın altına koymalısınız. İnsanımıza sevgi ve samimiyetle yaklaşmanın, çözüm adına ilk şart olduğunu düşünüyorum."

Sayın Vali Mutlu'ya ve Belediye Başkanı Demirbaş'a bu açılım sürecinde en çok merak edilen soruyu sordum: Kürtler ayrılmak istiyor mu? Bu, önce seçmeli Kürtçe dersi, arkasından Kürtçe eğitim, adım adım ayrılmaya mı gider?

Sayın Vali; "Biz işin içindeyiz, burada vatandaşın bölünme gibi bir derdi yok." diyor. Ve ekliyor: "Televizyonda konuşanları, bölge ile ilgili haberleri dikkatle takip ediyoruz. Bazen bilmeden konuşuyorlar. Türkiye'nin en huzurlu şehirlerinden biri olan Diyarbakır'da sanki anarşi kol geziyormuş gibi anlatılıyor. Küçük bir grubun yaptığı gösteri, polisin müdahalesi ile yarım saatte sona erdirilirken, bazı TV kanallarında gece yarısına kadar devam etmiş gibi veriliyor. Medyanın çok dikkatli olması gerekiyor. Diyarbakır, Diyarbakırlı öcü gibi gösterilmemeli, kötülenmemeli. Böyle yapılıncı başka şehirlerde Diyarbakırlılara tavır konuluyor, iş verilmek istenmiyor."

Sur Belediye Başkanı Abdullah Demirbaş'ın DTP içinde önemli bir yeri var. Bölge insanının çektiği acıların, ruh halinin, mücadele kararlılığının sembolü gibi. Hâlâ mahkemelerle başı dertte. "Karşılıklı yanlışlar yapılmasaydı bu kadar acı çekilmezdi." diyor. "Demokratikleşmeyi isteyenler arasındaki kopukluk statükonun gücünü artırdı." diyor. Ekliyor: "Paylaşmayı öldürdük..."

Can alıcı soruyu sordum: "Ayrılma düşünülüyor mu?" "1978'de sorsaydınız telaffuz ederdik. Ama 2009'da demokratik bir Türkiye'de, birlikte yaşamak istiyoruz." diyor. "Biz ayrılmak istemiyoruz." diyor. Ve net bir ifadesi var: "Asıl Ergenekon'la bağlantılı güçler Türkiye'nin parçalanmasını istiyor."

Diyarbakır'a bu ilk gelişim. İyi ki gelmişim. Bir Edirneli olarak barış ve kardeşlik adına umutlarım daha da arttı. Hele iftarda devletin valisi ile DTP'li belediye başkanlarının, il yöneticilerinin, sivil toplum kuruluşlarının Dicle Koleji'nin bahçesinde bir araya gelişleri bambaşka bir atmosferdi.

Diyarbakır'da bir güzellik daha gördüm. Rahmetli Özal'dan sonra, Sayın Cumhurbaşkanımız Abdullah Gül de herkesin sevdiği, güvendiği insan olmuş.

Çözüm adına bu sevginin, bu güvenin önemini de bir kenara not edelim.

Çoğumuzun bilmediği bir hususu da yazmalıyım. Diyarbakır manevî boyutuyla çok güzel bir şehir. Burada Anadolu'nun ilk camisi var. Ulucami, Hazreti Ömer döneminde 638'de Diyarbakır'ın fethedilmesinden 1 yıl sonra yapılmış. Daha önce havra olan kilise, camiye çevrilmiş. Bir de Hazreti Süleyman Camii var. 638'deki fetih sırasında Bizans askerleri ile çarpışmada aynı yerde şehit düşen 27 sahabenin bulunduğu mekâna yapılmış. Cami, adını, şehitler arasında bulunan, tarihin gördüğü en büyük komutanlardan Halid bin Velid'in oğlu Süleyman'dan alıyor.

Diyarbakır, manevî dinamikleriyle de umutları kuvvetlendiriyor. h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kürt sorununu, Türklerin vicdanı çözer...

Hüseyin Gülerce 2009.09.17

Adına demokratik açılım da dense, çözümü aranan Kürt sorunudur. Biliyorum, böyle denmesine de kızanlar var. Bu kızgınlık bile problemin psikolojik eşiğinin ne kadar yüksek ve çetin olduğunu anlatmaya yeter. Bu ülkede büyük çoğunluk Türklerden oluşuyor. Kürt sorununu bu büyük çoğunluk anlamadan, kabul etmeden söz konusu psikolojik eşik aşılamaz.

Türk kamuoyuna yapılan ve kabul de gören propaganda şöyle bir önyargı oluşturuyor: Kürtlere ayrımcılık yapan yok. Cumhurbaşkanı bile olabiliyorlar. Bakan, milletvekili oluyorlar. Türkiye'nin her yerinde iş gücü sahibi Kürtler var. Daha ne istiyorlar? Bunların derdi vatanı bölmek. Açıktan söylemiyorlar ama hepsi ayrılma taraftarı. Aslında bütün Kürtler PKK'lı. Bugün, Kürtçe seçmeli ders olsun, yarın Kürtçe eğitim. Yerel yönetimlerin güçlenmesinden sonra da "federasyon" diyecekler. En sonunda da ayrılacaklar...

Ben de o psikolojik eşik nedeniyle, yıllarca Kürt sorunu demek yerine, Güneydoğu meselesi demeyi tercih ettim. Ta ki, Ergenekon davasına kadar... Ergenekon davasının en büyük özelliği, bu ülkede asırlık ezberleri bozması, sahtelikleri, tezgâhları, oynanan oyunları açığa çıkarmasıdır. Ergenekon davasında adalet, kirli ve kanlı bir eli tutmuştur. Adaletin bütün ışıkları, bu elin sahiplerine çevrilmiştir. Onun için bu dava, asrın davasıdır.

Türkiye'de üç temel sorun mu var. Sayalım: İrtica (laiklik karşıtlığı), Sünni-Alevi ayrımı ve bölücülük (Kürt sorunu). Ergenekon davasıyla öğrendiğimiz nedir? Bunların hepsi; birtakım komplolarla, provokasyonlarla, tertiplerle, tahriklerle, zulümlerle, haksızlıklarla içimize sokulmuş yangınlardır. İnsanımızın birbiriyle problemi yoktur, olmamıştır. Ama demokrasi üzerindeki vesayet rejimini sürdürmek isteyen güçler, ürettikleri korkularla bir toplumu zorla istedikleri kalıba sokmaya çalıştılar. Yangınların hiçbir kendiliğinden çıkmadı. Hepsi kundaklamaydı. Sivas olaylarının, Maraş olaylarının, Gazi olaylarının, Alevi önderlerine suikast planlarının anlattığı budur. Aczimendi gösterilerinin, Şahin-Kalkancı müsamerelerinin, cami avlularında "şariat isteriz" pankartlarının anlattığı budur. Kürt köylerinin yakılmasının, Diyarbakır 5 No'lu Askerî Cezaevi'nde 500 bin -evet beş yüz bin- insanımızın işkenceden geçirilmesinin, hapishane duvarlarındaki çığlıkların, son 20 senedeki 17 bin 560 faili meçhul cinayetin anlattığı budur...

Türkler, Kürtler, Sünniler, Aleviler, dindarlar, laikçiler bu gerçeği kabul etmeden, oynanan oyunu fark etmeden, birbirlerini anlamaya çalışmadan, çözemeyiz bu problemleri. Net ifade edeyim; Kürt sorununu, Türklerin vicdanı çözer...

Ben geçen hafta Diyarbakır'daydım. Farklı kesimlerin temsilcileri, kanaat önderleri ile konuştum. Altan Tan'ın -ki babası Diyarbakır Cezaevi'nde bir Ramazan günü oruçlu iken, bayılcıya kadar dövülmüş, sonra da karnına basılarak bağırsakları ve böbreği patlatılmış, 49 yaşında öldürülmüştü- söylediği şudur: Bölgede ayrılmak isteyenlerin oranı yüzde 2'yi geçmez. Yüzde 98 Türklerle birlikte yaşamak istiyor.

Ben dinledim insanları. Bölge insanı asla PKK'lı değil. Peygamberimiz'le (sas) ilgili Danimarka'daki karikatür olayında, Türkiye'deki en büyük miting Diyarbakır'da yapıldı. 200 bin insan, Efendimiz'in adını duyunca meydanlara koştu.

Ergenekon davası çok önemli. Bu dava olmasaydı, ne biz Türklerin ne de Kürtlerin gözü açılırdı. Ne de AK Parti hükümeti açılım yapabilirdi...

Kürt sorununun çözümü; Türklerin, Kürtlerin çektiği acıları, Kürtlerin de Türklerin hassasiyetlerini anlamalarından geçiyor. Biz bu problemin üstesinden Allah'ın izniyle geliriz. Değil mi ki, bunca tahrike, provokasyona, tertibe rağmen birbirimize düşmedik, değil mi ki, makul çoğunluk sağduyusunu korudu, asil duruşunu bozmadı, umutlarımızı yeşertebiliriz.

Yeter ki, karşılıklı anlayış ve hassasiyetlerimizi koruyalım. Yeter ki, kışkırtıcı ve sert bir üsluptan uzak duralım...
h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekoncular neden kaybetti?

Hüseyin Gülerce 2009.09.18

Değişim, açılım derken, aslında Türkiye'de, layık olduğumuz yere kavuşma hamlesi güçleniyor.

Biz bugün layık olduğumuz yerde değiliz. İnsanımız, potansiyel imkânlarımız, kendi dinamiklerimiz itibarıyla, bulunduğumuz yer bize yakışan bir yer değil. Biz; demokrasi yokuşunda terletilen, ayaklarında resmi ideolojinin gayri insani, gayri ahlakî prangaları ile yol almaya çalışan bir millet mi olmalıydık? Biz; çağın gerisine düşmüş bir vesayetçi sistemin, onun bağınaz, fakat güçlü, otoriter, laftan anlamaz adamlarının kalıba sokmaya çalıştığı bir toplum mu olmalıydık?

Şimdi ne değişti de, prangalarımızı çözüyor, resmi ideolojinin kalıplarını çatlatıyor, psikolojik savaşı göğüslüyor ve artık geri dönülmez bir yolda; ileri demokrasi, insan hakları, özgürlükler, hukukun üstünlüğü deyip kararlılıkla yürüyoruz?

Çünkü her devrin, her ideolojinin, her paradigmanın bir vakt-ı merhunu var. Yani tayin edilen bir ömrü var. Bizdeki Kemalist ideolojinin de bir ömrü var. Özgürlükler genişledikçe, toplum şuurlandıkça vesayetçi sistem daralıyor, tükeniyor. Bu arada kendi dünyasında geriliyor ve Türkiye'yi de geriyor. Asker ve yargı bürokrasisinde, demokratikleşmeye karşı gösterilen direnç bunu anlatıyor. Bir yandan demokrasiye sahip çıkılıyormuş gibi yapılıp, diğer yandan siyasetin tam ortasında yer almak, her demokrasi hamlesine yargı çelmesini takmak, halkın oyuyla iktidara gelmiş bir partiyi kapatmaya çalışmak, başka ne ile izah edilebilir?

Evet, şimdi ne değişti de geri dönülmez bir yolda kararlılıkla yürüyoruz?

Çünkü resmi ideoloji, yani statüko psikolojik savaşı kaybetti. Bunda da en önemli etken, vesayetçi rejimin manipülasyon aracı, tetikçisi, fedaisi basının zayıflamasıdır. Dünyada hiçbir ülkede medya, bizdeki kadar yozlaşmamıştır. Faşist rejimlerde evet, medya esir alınmış, tek sesli hale getirilmiştir. Fakat bizdeki gibi bir yandan basın özgürlüğü deyip, basın meslek ilkeleri deyip, bir yandan bütün özgürlüklere; devlet politikaları ve statükonun muhafazası adına saldıran bir medya olmamıştır. 28 Şubat sürecindeki onursuz, ilkesiz, utandıran duruşları, mevzilenmeleri sıralamak istemiyorum. İşte bu medya şimdi psikolojik savaşın artık güçlü bir silahı değildir. Artık alternatif bir medya var ve hırslarından bu medyaya "yandaş" sıfatını takıyorlar. Pekiyi siz yıllardır kimin yanındaydınız? Halkı korkutur, işadamlarını, rakiplerinizi sindirir ve siler, hükümetleri teslim alır, manşetlerinizle bakanlarla oynar, hükümet yıkıp, hükümet kurarken kimin, kimlerin yanındaydınız? Sizin için eski günler asla geri gelmeyecek.

Evet, şimdi ne değişti de geri dönülmez bir yolda kararlılıkla yürüyoruz?

Çünkü Ergenekon dosyası açıldı. Devletin içindeki bütün kirler, kirli yapılar, kanlı cinayetler, faili meçhuller, yeni senaryolar, provokasyonlar etrafa saçıldı. Öyle saçıldı ki, bunları kimse Susurluk'taki gibi halının altına süpüremez, örtbas edemez. Bu mızrak, hiçbir çuvala sığmaz. Hiçbir sihirbaz o LAW silahlarını, o suikast tabancalarını, o yüz binlerce mermiyi, el bombalarını, patlayıcıları abra kadabra deyip buharlaştıramaz. O iş de bitti. Onun da geriye dönüşü yok....

Evet, şimdi ne değişti de geri dönülmez yolda kararlılıkla yürüyoruz?

Çünkü artık vesayetçilerin tehditlerinden yılmayan, tırmayan bir sivil irade var. Milletin emanetine layık olma sözü veren, "hayat bir risktir" diyen bir Başbakan var. Şuurlanan bir toplum var. Gönül birliğini devreye sokan derin Türkiye var.

Bu Türkiye çatışma istemiyor. İki saygı insanımıza yeter: Demokrasiye ve değerlerimize saygı istiyoruz. Bu ülkede demokrasiyi, hukukun üstünlüğünü, refahı ve özgürlükleri isteyenler, asla bir rövanş peşinde değiller. Sadece olması gerekenin olmasını istiyoruz. Gelin, bu toplumu zorla istediğiniz kalıba sokmaktan vazgeçiniz.

Çünkü bu topraklar artık buna müsait değil. Çünkü dünya buna müsait değil... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon davası, statükonun testisini çatlattı...

Kamuoyu giderek bir hakikati ayan beyan görüyor: Türkiye'de, Ergenekon davası üzerinden büyük bir kavga veriliyor.

Siyaset, askerî bürokrasi, medya ve yargı alanlarında; psikolojik savaşın, karşılıklı hamlelerin, bu karşı karşıya gelişin emarelerini hemen her gün görmek mümkün. İşte en son Ramazan Bayramı'nın ilk gününde, CHP lideri Baykal ile DP lideri Cindoruk'un söyledikleri... Deniz Baykal, Silivri'deki gerçek aydın ve vatanseverleri saygıyla selamlarken, Hüsamettin Cindoruk da; "Eğer demokrasi olsaydı, ülkenin bilim adamları, rektörleri, parti genel başkanları, televizyon sahipleri, önemli kimlik ve kişileri, bir toplama kampına götürülmezdi." dedi.

Statükonun direnmesi, tabii ki beklenen bir şey. Demokrasiyi varmış gibi gösteren vesayetçi sistem, elit azınlığını, elindeki bütün güçleri tabii ki ayaklandıracak ve cepheye sürecektir. Kolay değil, millet iradesine ipotek koyan perdeli irade, yıllardır sahip olduğu imkânları kaybediyor. Bütün köyün ağası iken, "demokrasi olsun, herkes yerini bilsin, kimse hukuk dışına çıkamasın ve herkes hesap verebilsin" diye yükselen seslere tahammül edebilir mi?

Dikkat çekici bir gelişme daha var. Ergenekon üzerinden yürütülen kavga, şimdilerde Kürt açılımı zeminine de kaydı. Bu da beklenen bir şeydir. Çünkü Ergenekon'la PKK terörü ve Kürt sorunu arasında da bağlar ve bağlantılar var. 17 bin faili meçhul cinayetin anlattığı nedir? Terörün devamının, vesayetçi sisteme taşıdığı kanın rolü ve tesiri nedir? Terör bitince, devlet içindeki hukuk dışı yapılar çökünce, demokrasi hamlesi nasıl bir güç kazanır? Türkiye'nin siyasî yapısı bundan nasıl etkilenir? Bunlar iç içe hayatî sorulardır...

Ergenekon davası, Türkiye'de demokratikleşmenin doğum sancısıdır. Doğum, vaktinde ve sağlıklı olursa Türkiye düze çıkacaktır. Ters, bebeği de, anneyi de kaybetmekle sonuçlanabilir...

Bu ülkede demokratikleşmeyi, milli iradenin geçerli olmasını, özgürlüklerin genişlemesini, hukukun üstünlüğünü isteyenler, savunanlar duruşlarını asla bozmamalıdır. Nasıl Sayın Baykal ve Sayın Cindoruk, bir bayram gününde bile davalarına sahip çıkıyorsa, bizler de dik durmalı, davamıza onlardan daha fazla sahip çıkmalıyız. Bazen, etraftan duyuyorum; işte Zaman Gazetesi ve Samanyolu TV grubunun da içinde bulunduğu alternatif medya için; "efendim onlar da Ergenekon davası üzerinde çok duruyorlar" diyenler oluyor. Az bile yapıyoruz. Şu kadarını söyleyeyim; eğer demokrasi cephesindeki medya, sorumluluğunu yerine getirmede biraz gevşek davransın, Türkiye belini doğrultamayacak darbeler alır...

Devlet içindeki hukuk dışı yapılanma, henüz bütün kurumlardaki uzantıları ile açığa çıkarılmadı. Pek çok kurum içinde güç ve etkileri halen devam ediyor. Ergenekon davasının, bütün bağlantıları ortaya çıkarmak üzere derinleştirilmesi, elbette siyasî yapıyı da, kurumları da ciddi biçimde etkileyecektir. Bunun, şimdiden tahmin edemeyeceğimiz sonuçları olacaktır.

Henüz cevaplayamadığımız temel soru şudur: Bu görünür direnç hali, kontrollü bir durum mudur? Yani, mesele ustura üzerinde yürüyor ve acele etmek, ya da yanlış bir adım, devleti de ülkeyi de kaosa götürebilir endişe ve ihtimali, ağır mı basıyor? Eğer böyle ise, bazı kurumların bazen öyle, bazen böyle davranmalarının izah edilebilir bir yanı vardır.

Ama öyle değil de, hukuk dışı yapı; bir dar geçide girdiğini görüyor, bazı tavizlerle geri çekiliyor gibi yapıp yeniden güç kazanmayı hesaplıyorsa, işte bu vahimdir.

İşin gerçeğini bilmiyoruz. Yukarıdaki iki ihtimal de geçerli olabilir. Devlet içinde iki ayrı güç odağı olabilir ve aralarındaki kavganın kıyasıya devam ettiğini de düşünebiliriz.

Henüz ortada bir netlik yok ama kesin bir şey var: Millet vicdanı uyandı artık. Bulanık bakışların yerini, hakikate çevrili gözler aldı. Hayal perdesi yırtıldı, Türkiye eski Türkiye değil artık... Ergenekon davası, statükonun testisini

çatlattı. O testi kimse yapıştırılmaz... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çocuklarınızın katili olur musunuz?

Hüseyin Gülerce 2009.09.25

Bu Ramazan Bayramı'nda da trafik kazaları ocakları söndürdü. 100 kişi hayatını kaybetti, 441 kişi yaralandı. Bayramlar ve ölümler.

Şu trafik problemi ve kazaları için bir daha düşünmek zorunda değil miyiz? Yapıyormuş gibi yapmayı bırakalım artık. 25 yılda, teröre 5 bin şehit verdik. Emniyet Genel Müdürlüğü istatistiklerine göre sadece son 10 yılda, 6 milyon trafik kazası meydana geldi. Bu kazalarda 47 bin insan öldü ve yaklaşık 1,5 milyon kişi yaralandı. Yani terör gibi toplumsal bir felaketle karşı karşıyayız.

Kazaların pek çok sebebi var. Bana göre, trafik probleminin ve kazaların iki büyük sebebi var: 1. İnsana saygısızlık, 2. Kanunlara saygısızlık.

Evet, insanlar direksiyon başında "sadece ben, önce ben" diyor. Bundan on beş yıl kadar önceydi. Aşırı yağışlı bir havada, önümü zor görüyorum. Bir güvercin yolun ortasında uçamıyor, yavaşladım. Tam o sırada bir araba ile kafa kafaya geldik ama çarpışma olmadı. Sürücü el kol hareketleri ile belli ki küfürler ediyor. Camını açtı, beni kavgaya çağırıyor, in aşağıya işaretleri yapıyor. Ben de camımı açtım. Bir de ne göreyim, neredeyse her hafta görüştüğüm bir arkadaş. Yüzündeki pişmanlık ve mahcubiyet ifadesini görmeliydiniz.

Psikologlara ve sosyologlara büyük iş düşüyor. Bizi, direksiyon başında değiştiren nedir? Bastırılmış duygularımız mı açığa çıkıyor? Sürekli eziliyor da, hıncımızı birbirimizden mi alıyoruz? Bizi önemsemiyorlar da, kimsenin olmadığı bir arabanın içinde kendimizi ispatlamaya mı çalışıyoruz? Bizi sürekli kandırıyorlar da, biz de uyanıklığımızı birbirimize karşı mı gösteriyoruz? Evet, nedir bizim bu halimiz?

Niye Amerika'da, Avrupa'da sürücüler birbirlerine ve yayalara saygılı da biz değiliz? Tamam, orada ağır cezalar var ve kimsenin gözünün yaşına bakılmıyor. Ama sadece bundan mı? Bir kavşağa kim önce gelmişse hak onun oluyor. Bizde ise uyanıklığın, yani birbirimize saygısızlığın bini bir para. Bir de tacizler var. Yol vermeme, yol kesme var. Üstelik bundan dolayı kaç cinayet işleniyor? Yol mu vermedin, âlemin kralına yanlış mı yaptın, önünü kesiyor ve kafana sıkıyorlar. Yakınlarıma en çok şunu tembih ediyorum: Sakın bulaşmayın, böyle durumlarda erkekliğin yüzde yüzü kavgadan kaçmaktır. Allah korusun, dinimize, milletimize, insanlığa hizmet edelim derken yok yere hayatımızdan oluruz.

İkincisi, kanunlara saygısızlık... Dünyada bizim toplum kadar kanunlara karşı gelmeyi maharet, uyanıklık zanneden başka bir toplum var mıdır acaba? Hükümetlerin önemli işleri var tamam, ama eğitimde insana ve kanunlara saygıyı adam gibi öğretmek mümkün değil mi? Hem de anaokulundan itibaren. Ama adam gibi...

ABD'nin en kuzeyindeki bir şehirde bir Türk okulunu ziyaret etmiştim. Türkiye'den bir yıllığına öğrenci kabul ediyorlarmış. En büyük şikâyetleri, bu öğrencilerin teneffüslerde ikide bir alarm ziline basmalarıydı. Çünkü zile basınca itfaiye, ambulans, polis arabaları onlarca araç okulun önüne anında yığılıyorlar. Mahalleli bizar... 'Niye Amerikalı çocuklar yapmıyor?' dedim. Öyle bir eğitim almışlar ki, bizimkileri anlayamıyorlar; "alarm ziline durup dururken neden basılsın ki?" diyorlarmış. Kanunları uygulamakla görevli olan insanlar da vazifelerini yapmıyor/yapamıyorlar. Herkese ceza kesilemiyor. Kimisi çorba parasına göz yumuyor. Şehirlerin altyapısı yetersiz. Apartmanlardan otopark paraları alınıyor ama otoparklar yok... Ben yine de ısrarlıyım. Bu milleti,

cezalar caydırır. Kampanya açılsın, medya yardımcı olsun. Ceza kesilsin ve neden kesildiği medya aracılığı ile sürekli gündemde tutulsun.

Bir de inanan insanlar için bir şey söyleyeyim: Muhterem Fethullah Gülen Hocaefendi bir gün aynen şöyle dedi: "O trafik kuralları ciddi çalışmalar sonucu tespit ediliyor. Kural ihlali yapıp kazada ölen, tek başına ise intihar etmiş olur. Yanındakiler de ölürse, onların katili olur. İnsanlar neden bu kuralları hafife alıyor?"

Araç kullanmak, aslında, insana saygının imtihan yeri...h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

1 milyon için yine ayaktayız...

Hüseyin Gülerce 2009.10.01

Gazetemizin bugün başlayan yeni abone kampanyası hayırlı olsun. Her yıl iki dönem hamle yapıyoruz. Yaz aylarında baskı sayımız düşüyor fakat bu hamlelerle her yıl yeni bir zemin kazanıyoruz. Hedefimiz, bu yıl da bir milyonluk tiraj...

Olur mu, olur inşallah. Geçen yıl 800 binleri yakaladığımıza göre neden olmasın? Şahsen ben, Zaman'a ruh veren, destek sağlayan gönüllüler hareketinin, dünya çapında geldiği yeri görünce, milyonluk tirajları konuşacağımız günlerin de yakın olduğuna yürekten inanıyorum.

Zaman'ın, bayi satışından çok abone sistemini tercih etmesini eleştirenlere, hatta bu yüzden tirajını hâlâ abartılı bulan önyargılı kişilere, sadece şunu hatırlatıp geçeyim: Abone sistemi en modern gazete ve dergi pazarlama sistemidir. Amerika Birleşik Devletleri'nde satılan gazetelerin yüzde 75'i abonelik sistemiyle satılmaktadır. Bu oran Japonya'da yüzde 94,4'tür. Avrupa'da abonelik sistemi o kadar benimsenmiştir ki, posta teşkilatları, ağırlıklı olarak günlük gazete dağıtım hizmeti vermektedir.

Zaman, 1 milyonluk tiraj hedefiyle asla hırs göstermiyor, 'bir numara olalım' enaniyeti içine girmiyor. Zaman, milyonluk hedefleri, yüklendiği misyona lâyık gördüğü için böyle bir sevdanın içine düşmüştür.

Zaman'ın misyonunu, durduğu yeri, çizgisini doğru algılamak gerekir. Ülkemizde medyanın bugün içine düştüğü acıklı durum ortadadır. Meslek ilkelerini göstere göstere çiğneyen, resmî ideolojinin uygulamaları için kendisinin cepheye sürülmesini kabullenen, ama bunun rantını yemede pek maharetli olan medya organlarımız var. Vesayetçi bürokrasiye boyun eğerken, hükümetler için her zaman bir tehdit odağı olmuş, siyasetin merkezinde yer almış, yayın yöneticilerinin bakanlarla, gazete patronlarının başbakanlarla pazarlıklar yaptığı eski günleri özleyenler için sıkıntılı bir dönemden geçiyoruz. Onların, şu Ergenekon davasından neden bu kadar ürktüklerini anlamak hiç de zor değil.

Zaman, bu ülke için, insanımız için, insanlık için dertlenenlerin, sancılı çekenlerin gazetesidir. Zaman, hem değişime öncülük eden hem de çağı ve dünyayı doğru okudukça müspete, ilerlemeye doğru değişenlerin gazetesidir. Tıpkı birbirini yıkayan iki el gibi... Değişimin dinamikleri, gönüllüler hareketi Zaman'ın önünü açıyor, Zaman da demokratikleşmenin, hukukun üstünlüğünün, farklılıkları zenginlik kabul edip bir arada yaşamanın kürsüsü oluyor. Gönüllüler hareketi, nasıl sadece Türkiye için değil, dünya için 21. yüzyılın büyük sürprizi ise aynen onun gibi Zaman da Türk basınının sürprizidir. Kimse bu ülkede Zaman'daki değişimi, geldiği noktayı tahmin edememiştir.

Zaman'daki dinamik yapı, meslek ahlâkı, dürüstlük, insanî çizgi, husumete zaman ayırmama ve hoşgörü, medyamızda bir zihniyet değişiminin göstergesidir. Çirkefe bulaşmadan, hisleri gıcıklandırmadan, müstehcenliğe sapmadan, insanı horlamadan, kendi değerlerimize sahip çıkarak da gazetecilik yapıldığını gösterebilmek, ne büyük mutluluk kaynağıdır. Zaman, artık bir okuldur. Yeni gazetecilik anlayışının, ruhunun, ilkeli, objektif olmanın, yalandan, kavgadan uzak durmanın okuludur. Zaman, artık medyada bir mihenk taşıdır.

Zaman, değişimle özdeşleşen ve bu yüzden medyada zihniyetleri değiştirecek gazetedir. Zaman daha da büyüdükçe, medyada taşlar yerinden oynayacaktır. Oynamaya başlamıştır. Türkiye, nasıl; "ya demokrasi ya da başka hiçbir şey" kavşağına gelmişse, medya da o kavşaktadır.

Biz, Zaman olarak o kavşakta kararımızı çoktan verdik: Kendimiz kalarak, kendi değerlerimiz üzerinde yükselerek dünya ile entegre olacağız. Bunu yaparken sevgi diyeceğiz, hoşgörü diyeceğiz, diyalog, uzlaşma diyeceğiz ve evrensel insanî değerlerde buluşmak için herkese el uzatacak, herkesin ayağına gideceğiz.

Zaman'ın, basın tarihinde o emsali görülmemiş fedakâr okuyucusu, 1 milyon deyip yeniden yollara düştü. Onlara gönül dolusu muhabbet, yürekten teşekkür ve selam olsun... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hürriyet'e Şato'dan gelen yazar...

Hüseyin Gülerce 2009.10.02

Olayı, ilk Zaman ortaya çıkardı. 22 Eylül'de Büşra Erdal'ın, "Üniversitede büyük fişleme" başlıklı haberinden öğrendik ki, Ergenekon davası dosyasına giren 47 sayfalık bir fişleme raporu var. İstanbul Üniversitesi'nin bütün faaliyetleri ayrıntılı şekilde takip edilmiş.

Yine öğreniyoruz ki, İstanbul Üniversitesi Adli Tıp Enstitüsü'nün 18 yıl müdürlüğünü yapan Prof. Dr. Sevil Atasoy da, kurumunda çalışanları fişlemiş ve raporunu 1. Ordu Komutanlığı'na göndermiş. Kara Kuvvetleri'ne iletilen bu bilgiler, ana rapora '11 Temmuz 2005 tarihli ek rapor' olarak ilave edilmiş.

Prof. Dr. Sevil Atasoy, 1987'den beri sürdürdüğü İÜ Adli Tıp Enstitüsü müdürlüğü görevini 26 Mayıs 2005'te bıraktı. Şimdi sıkı durun. Kendisinden önce aynı görevi babası Şemsi Gök yürütüyordu. 1972-1987 yılları arasında, Sevil Hanım da babasının yardımcısıydı. Yani verdiği raporlarla, bir adamı ipe de götürebilen, ipten de alabilen bir kurumun içinde ve başında, toplam 33 yıl görev yapan ve TSK'nın üst yöneticileriyle dirsek temasında bulunan birinden söz ediyoruz.

Devam edelim. Haberin ertesi günü Taraf'ta Atasoy'la yapılmış bir röportaj çıktı. Atasoy şöyle diyordu: "Raporu ben yazmadım. Bilgiler bana ait, gönderen Ümit Sayın..." Prof. Atasoy, dönemin 1. Ordu komutanı, bugün Ergenekon sanığı emekli Org. Hurşit Tolon'a, kurumla ilgili bilgi verdiğini de doğruluyordu. Gerekçesi de şu: "Akıl danışmak için görüştüm. Adli Tıp'taki yeni yapılanmaya ilişkin kaygıları sadece ben değil Enstitü'de görevli çok kişi de dillendirmeye başlamıştı. İçimizde 'nereye gidelim, kime anlatalım' diye bir tartışma yaşıyorduk. Tartışmalar sonucunda Hurşit Tolon Paşa ile görüşmeye karar verdik."

Akademisyenler, kendi meslektaşlarını fişliyor. Dertlerini rektöre açmıyor. Basına aksettirmiyor. Akıl danışmak için, kalabalık bir grup olarak 1. Ordu komutanına gitmeyi kararlaştırıyorlar. Demokrasi terbiyesi, meslek ahlâkı ve onuru, insanî ilişkiler sorgulanmaz mı bu olayda?

Daha bitmedi. Alper Görmüş'ün Taraf'taki tespitlerini de özetleyelim. Fişleme raporlarının Tolon'a ulaştırıldığı günlerde Adli Tıp Enstitüsü Müdürü Prof. Atasoy, 11 Eylül 2005 tarihinde Hürriyet gazetesinde yazmaya başlıyor. Ama çok özel bir ilgi görüyor. Yazıların anonsu, sürmanşetten veriliyor. Hürriyet'in yayın yönetmeni Ertuğrul Özkök, bu yeni yazara özel bir teveccüh gösteriyor ve Atasoy'la tam sayfalık bir röportaj yapıyor. Özkök, bu yadırgatıcı tercih için, "Söyleşiyi tamamen kendi merakım yüzünden ben yaptım." diyor. Fakat bu söyleşiden iki ay kadar önce (21 Temmuz 2005'te), bugün Ergenekon tutuklusunu olan eski adli tıpçı Ümit Sayın'ın, bugün Ergenekon delil klasörlerinde yer alan bir "MSN" yazışmasında konu şöyle geçiyor:

"Atasoy aradı... Bugün Ertuğrul Özkök ile görüşmüş... Sıkı dur... E. Özkök, Atasoy'un Şato'ya gittiğini biliyormuş ("Şato"nun Ergenekon jargonunda Birinci Ordu karargâhı olduğu düşünülüyor.-A.G.) Atasoy'a özel bir sayfa yapmayı teklif etmiş. Sonuçta Hürriyet'te her istediğimiz haberi çıkartma serbestisi veriliyor bize... E. Özkök bir şeylerin kokusunu almış hocam. O yaş tahtaya basmaz... Şato'ya gittikten 1 ay sonra bu teklifi veriyor."

Peki, sonra ne oldu? Hürriyet ve yayın yönetmenini, sıkıntılar bastı. Ergenekon ve medya sorgulanırken, bu kadar mızrak hangi çuvalara sığacaktı? Atasoy'un işine sessiz sedasız 17 Mayıs 2009'da son verildi.

Her biri tek başına, ülkeyi sarsacak bu olaylar, dürüst gazeteciliğin değerini de, sorumluluğunu da artırıyor. Artık çoğuna yetişemiyoruz, olayların önemini ve gerçek boyutlarının gösterilmesinin hakkını veremiyoruz. Şu Ergenekon davası, hiçbir işe yaramasa, sadece Türkiye'deki bataklığı, çürümüşlüğü, kokuşmuşluğu, jurnalcileri, kimlerin kimlerle iş tuttuklarını, herkesin gözleri önüne serdiği için bile asrın davasıdır. Kimilerinin gemisi batıyor ama orkestraları çalmaya devam ediyor... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ceylan'ım... Ah Ceylan'ım...

Hüseyin Gülerce 2009.10.08

Bazen her gün yazmak istiyorum. O kadar çok konu var ki. İşte son hafta: Başbakan'ın o kucaklayıcı, demokratikleşme adına ufuk açıcı konuşması, Cumhurbaşkanı'mızın devlet, demokrasi, cumhuriyet manifestosu...

Askerî Yargıtay 3. Dairesi'nin, tam da konu CHP'nin itirazı üzerine Anayasa Mahkemesi'nde iken, asker ve sivillerin yargılandığı bir davada, sivil mahkemeyi adres gösterip uluslararası hukuku referans alması... Bingöl eski milletvekili Hüsamettin Korkutata'nın; Genelkurmay'a sorulan JİTEM'e 1995'te ulaştıklarını ama hazırladıkları raporun Meclis içinde engellendiğini açıklaması... O dönemde, Cumhurbaşkanı Demirel'in sessizliğini, Meclis Başkanı Hüsamettin Cindoruk'un, kendilerini çağırarak, "Beni komutanlar arıyor, bu konunun üzerine daha fazla gidilmesin." dediğini ortaya koyması... Zaman'da bugün yer alan iki haberi... Emekli bir yüzbaşının JİTEM'in varlığına dair müthiş ifşaatı ve cami minareleri arasına, açılım sürecini dinamitlemek üzere asılan provokatif mahyaları, hangisini, hangi birini yazayım?

Ceylan'ı yazacağım. Çünkü vicdanımı en çok onun ölümü kanattı. Evinin önünde hayvanlarını otlatırken 13-14 yaşında iri siyah gözlü Ceylan'ın masum bakışlarında bize; "Yetmedi mi? Sizler bırakınız Kürt-Türk olmayı, inanıp inanmamayı, sizler insan değil misiniz? Sizlerin ben yaşta öpüp kokladığınız, saçlarını tarayıp gözlerinin içine sevgiyle baktığınız yavrularınız, torunlarınız, yeğenleriniz, ciğerpareleriniz yok mu? Siz ağlamayı, sarsılmayı bilmez misiniz? Gözyaşlarınız kurudu mu? Nasıl bu kadar canavarlaşabilirsiniz? Bu kadar hissiz, bu kadar vurdumduymaz, bu kadar katı, hem de mermer gibi sertsiniz." diyen bakışları altında ezildiğim için onun ölümünü yazacağım.

Ceylan Önkol, 27 Eylül'de Diyarbakır Lice ilçesi, Şenlik köyü, 50 haneli Paşacıya mezrasında, evinin 200 metre yakınında koyunlarını otlatıyordu. Sonra korkunç bir patlama oldu. Ceylan'ın vücudu paramparça, lime lime etrafa dağıldı, ağaç dallarına takıldı. Dört koyunu da onun gibiydiler. Ailesi olaydan hemen sonra resmî makamların tümünü haberdar etti. Savcı ve jandarma "güvenli olmadığı" gerekçesiyle olay yerine gitmedi. Ceylan'ın artık bir araya getirilemeyecek çocuk bedeni 6 saat olay yerinde bekletildi. Sonra köyün imamı olay yerine kamerayla geldi, savcı da incelemesini kamera görüntüleri üzerinden yaptı. Köylüler, yakındaki Tapantepe Taburu'ndan havan ateşi açıldığını iddia ettiler. Genelkurmay İletişim Daire Başkanı Tuğgeneral Metin Gürak, "Olay sırasında bölgede havan atışının yapılmadığı tespit edilmiştir." diye konuştu. Otopsi raporunda, minik Ceylan'ın vücudunda çok sayıda şarapnel parçası olduğu belirtildi...

Türkiye, nasıl bir ülke oldu? Bu ülkede devlet, hükümet, yetkililer, bedeni parçalanan bir çocuğumuzun ölümünü nasıl aydınlatamıyor? Basında, kamuoyunda, sivil toplum kuruluşlarında, partilerinin vicdanı olan insanlarda, Baykal'da, Bahçeli'de, barolarda, şunlarda, bunlarda bu sessizlik, bu görmezden gelme, bu suskunluk nedir?

Ölüm sebebi havan değilse, mayın mıdır? Mayın ise mayını kim döşedi? Eskiden mi döşenmiş, yeni mi? Açılımla ilgili başka bir provokasyonla mı karşı karşıyayız? Niye böyle olaylarda Silahlı Kuvvetler zan altında kalıyor/bırakılıyor? Niye hızlı hareket edilip olayın gerçek yüzü ortaya çıkarılmıyor? Kamuoyu, bu soruların cevabını bekliyor.

Ceylan'ım... Ah Ceylan'ım... Kur'an okuyarak çıkmıştın evinden. "Anne, makarna pişir de dönünce yiyeyim." demiştin. Ertesi gün okula gidecektin. Koyunlarını kattın önüne. Az gitmiştin ki, o patlama oldu. Saçıldın yerlere, dallara. Sonra ağabeyin Rifat geldi biliyor musun? "Ceylan!.. Ceylan!.." diye haykırdı; dağlarda, bayırlarda yankı yaptı sesi. Anan Saliha seni o halde görmesin diye üzerine ceketini örttü. Anan dinlemedi. "Ben anayım" dedi; baktı, baktı... Bütün mezra feryadı figanla doldu.

Ah Ceylan'ım... Ah Ceylan'ım... İnsanlığımızdan utandırdın bizi... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hata, karargâh hatasıdır...

Hüseyin Gülerce 2009.10.09

On yıl önceki Marmara Depremi'nde, fay hattı üzerinde olduğumuz bilindiği halde, binalarımız neden yıkılmış, binlerce insan neden ölmüştü? Yapılan çalışmalar, en önemli sebeplerden birinin çürük/bozuk zemin olduğunu ortaya koydu.

Siyaset ve sosyal zeminlerimiz de çürük ve sağlıksız. 12 Eylül Anayasası bir darbe anayasası; devlet ve toplum hayatımız için çürük bir zemin, fakat sistemi onun üzerinde tutmaya devam ediyoruz. Açılım diyorsunuz, demokratikleşme diyorsunuz ama sistem kilitli. Pratik de bir kilidi var. Parlamento ne yönde değişiklik yaparsa yapsın, CHP otomatikçe bağıymış gibi Anayasa Mahkemesi'ne gidiyor ve istediği doğrultuda bir karar çıkıyor. Tesadüf diyebilirsiniz, resmî ideolojinin senkronize olma hali diyebilirsiniz, fakat fotoğraf böyle... Gerçek ise şu; sistemin anayasal bütün kurumlarında bir iç kanama var.

Zemin neden çürük? Çünkü temel yanlış hâlâ devam ediyor. Yönetici elit azınlığın zihniyeti ve paradigması, toplumun değerleri üzerine oturmuyor. Doğru ve sağlam zemin, bizi biz yapan değerlerdir. Cumhurun yönetimi, cumhurun değerleri üzerine oturmuyorsa, hatta onları küçümsüyor, aşağılıyorsa bunda tabii ki bir terslik var. Ve terslik çok insafsızca, acımasızca, otoriteyle, dayatmayla sürmüş, sürdürülmeye çalışılıyor.

Askerlikte çok güzel bir söz var: "Karargâhta yapılan hata, bütün cephelerde ortaya çıkar." Türkiye'deki temel hata, karargâh hatasıdır. Millete, millî iradeye yaslanmayan sistem, çıkış yolu olarak resmî ideolojiye sarılmıştır. Millet esas alınmayınca, hormonlu sisteme uygun yeni bir millet inşasına gidilmiştir. Suyu tersine akıtmaya çalışmak gibi bir şey. Gerçeklemesi asla mümkün değil. Ve gerçekleşmemiş. Gerçekleşemez. Ezanın Türkçeye çevrilmesi, imam-hatiplerle oynanması, Kur'an öğretiminin 15 yaş üzerine taşınması hep bir zorlamadır... Laikliği, kendi insanımıza ve değerlerimize karşı bir dayatma, bir silah olarak kullanmakta ısrar edilmesi evet, karargâh hatasıdır. Hepsiz zorlamadır, hepsi milletin değerlerinden korkmadır.

İşte sırf bu sebepten, bu elit yönetici sınıf, "ilericiyiz" dediği halde, ömürleri boyu en büyük gericiliği yapmıştır. Tek bir örnek vereyim. Avrupalılaşmak, Batılılaşmak bunların ilericiliğinin en büyük hedefiydi. Çünkü resmî ideolojiyle yeni bir toplum inşa ederken, kendilerince cazibedar bir hedef bulmuşlardı. Bizi özümüzden, böyle bir manivela ile uzaklaştıracaklarını düşünüyorlardı. Ama yıllar ilerledikçe Batı, evrensel insanî değerlere, özellikle İkinci Cihan Harbi'nin yıkımından sonra hızla yöneldi. Hukukun üstünlüğü, şeffaflık, layüsel olanların da hesap vermesi, Batılılaşmanın çıtasını yükseltti. Bizim "ilericiler"in hesabı, fiyakası bozuldu. Onun için şimdi AB üyeliğimiz önündeki en büyük engel onlardır.

Bir de AB zemininde din ve vicdan özgürlüğü var. Türkiye üye olursa, kendi varlıklarının biteceğini, bütün mevzilerini, rantlarını, konumlarını kaybedeceklerini düşünüyor ve panikata sergiliyorlar...

Mesela Başbakan Erdoğan'ın isim isim sayıp yaptığı kucaklama, onların "ilerici" kimliklerinden beklenir değil mi? Ama onlar suspus... Mesela Sayın Cumhurbaşkanı'nın yaptığı konuşma, "onların ilericiliğinden" beklenir değil mi? Ama onlar, Sayın Gül'ü ayrımcılıkla suçluyorlar...

Ergenekon davası, tam da böylesi bir tezdâ sergilediği için, giderek aydınlatıcı bir işlev görüyor. Bir zihniyet düşünün. Arka planda, sahnenin arkasında çürük ve karanlık zeminlerde iş tutuyor. Bu kirli, kanlı, hukuk dışı, acımasız işler belli vasıtalar, araçlar, adamlar tarafından ön tarafa, gazete sayfalarına, televizyon ekranlarına; insancıl, milliyetçi, vatansever sahne gösterileri ile aktarılıyor. Tam o sırada sahnenin arkasına da ışık tutuluyor ve bizim gözlerimiz, artık kapanmamak üzere fal taşı gibi açılıyor. Çürük zeminde durmama iradesi ve kararlılığı ile sağlam zeminlere yöneliyoruz... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Açılımlara karşı duranların hiç şansı yok...

Hüseyin Gülerce 2009.10.15

Açılım üstüne açılım yaşıyoruz. İçeride, dışarıda besbelli yeni bir rüzgâr esiyor. Kangren olmuş hayatî problemlere neşter vuruluyor. İçeride Kürt açılımı, dışarıda Ermenistan ile imzalanan protokol, önceki gün Suriyeli bakanlarla yapılan ortak toplantının anlattığı kardeşlik köprüsü...

Ne oluyor, ne bitiyor? Bu açılımları, değişimleri nasıl değerlendireceğiz? Nasıl okuyacağız? Bu soruların cevabı, çağı ve dünyayı, öncelikle de kendi ülkenizi, kendi toplumunuzu nasıl okuduğunuza bağlı.

Ya "ulusalcılar" siyasette CHP-MHP gibi bakacak; "Türkiye elden gidiyor, iktidar teslim oldu/alındı" diyeceksiniz... Ya da "içeride ve dışarıda şartlar değişti, bir kader denk noktasında Türkiye ayağa kalkıyor, bize yakışan yeri doldurmak üzere güçleniyoruz" diyeceksiniz...

Mesela Türkiye-Ermenistan protokolünün imza töreni... Arkada ayakta duran ABD Dışışleri Bakanı Clinton, Rusya Dışışleri Bakanı Lavrov, Fransa Dışışleri Bakanı Kouchner ve Avrupa Birliği'nin Dışışlerinden Sorumlu

Yüksek Komiseri NATO eski Genel Sekreteri Solana, o törende neden varlar? Bir bakış açısı; bize boyun eğdirirken görülüyorlar... Diğer bakış açısı ise; küresel değişim ve yeni şartların, Türkiye'nin önemini artırdığını gösteren bir fotoğraf bu. Küresel terörün daha da güçlendirdiği evrensel barış ve medeniyetler ittifakı talebi, Türkiye'yi vazgeçilmez kılıyor. Türkiye gibi laikliği, dünya ile entegre olmada problem görmeyen, evrensel insanî değerlerle yoğrulmuş demokrasiyi önemseyen bir Müslüman ülkeyi, giderek küresel bir güç haline getiriyor. Türkiye artık küresel tahterevallide, önemli bir denge unsurudur. Türkiye, yeni enerji koridoru özelliği ile de hem Avrupa, hem Rusya, hem Ortadoğu ülkeleri açısından stratejik değeri katlanan bir ülkedir.

Yıldızı böylesine parlayan, dünyada ikinci bir ülke yoktur. Yeni Türkiye, işte sırf bu yüzden dışarıda güvenilir ve güçlü, içeride de demokrasi problemini çözmüş istikrarlı bir ülke olmak zorundadır. Doğru okunması gereken gerçek budur.

Bu gerçeği okuyamayan anayasal kurumlar, siyasî partiler, iş ve üniversite dünyası ve tabii ki medya için sağlıklı bir gelecek yoktur. Kimse kendini kandırmasın.

Açılımların, demokrasinin çıtasını yükselten değişimlerin önünü artık kimsenin kesmesi mümkün değil. Onun için Ergenekon davası, sulandırıcılardan, susturuculardan, bulandırıcılardan, saptırcılardan en yakın zamanda kurtulacaktır. AB ilerleme raporunda, Ergenekon davasıyla ilgili olarak; "Türkiye tarihinde ilk kez darbe teşebbüsleri yargılanıyor", "Genelkurmay, Ergenekon davası ve iddianamesi hakkında yorum yaparak yargıyı baskı altına aldı" denmesi, laf olsun diye söylenmiş değildir. Yeni durumun artık anlaşılması için yapılan bir çağrıdır bu.

Avrupa Birliği; Ergenekon davasının, anayasal kurumların olması gereken yere gelmelerinin ve hukukun üstünlüğünün sağlanmasının, Türkiye'ye sunduğu fırsatın altını boşuna çizmiyor. Keşke, askerimiz, yargımız, medyamız herkesin gördüğü, anladığı gerçeği bizzat kendileri görse ve kabullense. Böyle dışarıya laf söyletme, muaheze edilme fırsatları verilme... Alaya alınmasalar, azarlanmasalar, küçümsenmeseler...

Zaman'ın kampanyası için gittiğim şehirlerde ortak endişe olarak şunu gördüm: Ergenekon davası, bu açılım hamleleri, Türkiye'yi arzu ettiği ufuklara taşıyabilecek mi?

Cevaben; "bir iki nesil daha sıkıntı çekebiliriz, fakat bu yolun geri dönüşü yok" dedim. Teker tümseği aştı. Bu gidişin, yürüyüşün önü kesilemez. Türkiye'nin yeni dinamikleri, iç ve dış konjonktür, demokrasi cephesini güçlendirdi. Bürokratik yapının bünyesinde de, statükonun, artık ülkemizi zayıflattığı, engellediği, anlaşılmaya başlandı. Türkiye, gücünü bundan böyle demokrasiden, hukukun üstünlüğünden, kendisi kalarak dünya ile entegre olma iradesinden alacaktır.

İnanınız, bunu anlayamayanların hiç şansı yok... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AB İlerleme Raporu, boru değil diyor...

Hüseyin Gülerce 2009.10.16

Ergenekon davasının önemini hâlâ anlamayanlar var. Gazetemiz, boşuna "asrın davası" demedi. Ama bakıyorum dost çevrede bile, "üzerinde, gereğinden fazla durulmuyor mu?" diye düşünenler var. Bu dava, Türkiye'nin hayat memet meselesidir.

Bu gerçeği nihayet Avrupa Birliği yöneticileri de teslim ettiler. Geçen yılki İlerleme Raporu'nda konu, sade suya tirit yaklaşımıyla geçirilmişken, önceki gün açıklanan raporda çarpıcı ifadeler yer aldı. Özetle söylenen şu:

Askerî yetkilileri de kapsayan ciddi suç iddiaları ortaya çıkmıştır. Bu dava, demokratikleşmeyi ve hukukun üstünlüğünü sağlamak için bir fırsattır. Bu dava, darbelerle ilk defa hesaplaşma ve yine ilk defa Türkiye'ye, yakın geçmişiyile yüzleşme şansı veriyor. Yine ilk defa, demokratik kurumların içine yuvalanmış hukuk dışı yapıların üzerine gidiliyor.

AB'nin Ergenekon davasına yaklaşımı, bu davada bir dönüm noktasıdır. Ben Ergenekon davasında Sayın Baykal'ın ve Sayın Genelkurmay Başkanı'nın duruşunu çok önemsiyorum. Sayın Baykal, anamuhalefet lideri ve kamuoyunun bu davada kafasını karıştıran en önemli şahsiyet... Sayın Başbuğ'un duruşu da çok önemli. Zira Ergenekon davası, emekli komutanlar, subaylarla birlikte muvazzaf subayların da içinde olduğu bir dava.

Sayın Başbuğ, Ergenekon davasında, TSK'nın dengeli tavır alması için çabalıyor. En azından görüntü böyle. Yargı sürecine saygılı olmanın altını sık sık çiziyor. Fakat bazen de davanın önemini gölgeleyen çıkışları oluyor. Mesela 29 Nisan 2009'da düzenlediği iletişim toplantısında, eline boş bir LAW silahı alıp söyledikleri çok garipsenmişti. Bu silahın 200 metreden 30 cm zırhı deldiğini söylerken, "Poyrazköy'de yapılan kazılarda 5 boş LAW paketlenmiş olarak bulundu. Bu boş LAW'ın kullanım olanağı yoktur. Acaba bunları niye gömdüler? Ben bunu anlamıyorum. Kesinlikle meraklıyım. Niçin boş LAW'lar gömülür? Nasıl oldu bu iş?" diye sormasının altında yatan düşünce merak edilmişti.

Çünkü bizim anlamadığımız şuydu: Poyrazköy'de Dalan'a ait arazideki kazılarda, 15'i dolu 22 LAW silahı bulunmuştu. Kamuoyunun beklentisi, 15 dolu LAW silahı ile Türkiye'nin bir kaosa sürüklenebileceği suikast ve saldırıların, nasıl bir tehlike ve tehdit oluşturduğunun en yetkili askerî ağızdan söylenmesiydi. Sayın Başbuğ boş LAW silahı gösterirken, dolu olanların tehlikesine neden vurgu yapmıyordu? Bu yaklaşım, davanın özünü etkilemek anlamına geliyordu. Nitekim AB İlerleme Raporu'nda konu kayda geçirildi. 29 Nisan'daki toplantıda, Sayın Başbuğ'un, yargıyı baskı altına aldığı belirtildi.

Ergenekon davasının baştan beri avukatlığına soyunan Sayın Baykal, hatırlayalım, Sayın Başbuğ'un bu çıkışını havada yakaladı. 5 Mayıs'ta partisinin grup toplantısında; "LAW silahı diye bir şeyler, sanki büyük bir askerî tehdit teşkil edecekmiş gibi anlatılıyor. Anlaşıyor ki bazıları, özenle yeraltına gömülmüş mermisi olmayan boruymuş..." dedi. Ben de, iki gün sonraki yazımda, Türkiye'de 17 bin 564 faili meçhul cinayet işlendiğini hatırlatarak, Sayın Baykal'a; "Bu katliamlar doğru mu, yoksa boru mu?" diye sormuştum.

Boru olmadığı, AB İlerleme Raporu'yla, başta CHP lideri olmak üzere, bütün Ergenekon muhiplerinin önüne konuyor.

Ergenekoncular cephesinin anlayamadığı şudur: Küresel şartlar değişti. Dün de yazdım. Laik, demokrat ve Müslüman kimliği ile Türkiye, uluslararası siyasetin yeni denge unsurudur. Stratejik bir enerji koridorudur. Böyle bir Türkiye'nin istikrarlı ve güvenilir bir ülke olmasını Amerika'sı da, Avrupa'sı da, Rusya'sı da herkes istiyor. Devlet yapısı içinde Ergenekon türü hukuk dışı yapıların, demokrasiyi de, istikrarı da tehdit ettiğini bu ülkeler görüyor, biliyor. İlerleme Raporu üzerinden, anlamayanlara bir mesaj veriyorlar. Türkiye, artık sivil irade üzerindeki askerî vesayet ile yoluna devam edemez diyorlar. Sayın Baykal, kusura bakmayın bilhassa size söylüyorlar... h.gulcerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Açılım, makul çoğunluğun olgunluğuna emanettir...

Adına ister demokratik açılım, isterse Kürt açılımı densin, yeni bir döneme girdiğimiz ortada. Mahmur Kampı ve Kandil'den yola çıkarak Kuzey Irak'tan Türkiye'ye giriş yapan 34 PKK'lının hepsi serbest bırakıldı.

İçişleri Bakanı, başka gelenler de olacak, diyor. DTP yöneticilerine göre de önümüzdeki pazar günü 20 kişilik bir grup da Avrupa'dan uçakla gelecek.

Meselenin arka planı, tahminlerin ötesinde bir hazırlık ve projeye dayalı gibi...

Ne olup bittiğini anlamanın tek şartı, Türkiye'yi ve dünyayı doğru okumaktır. İç bakan yönünde benim okumam şöyle:

Türkiye, PKK terörü ile 15 Ağustos 1984'teki Eruh Jandarma Karakolu'nun basılmasından beri uğraşiyor. Bugüne kadar irili ufaklı 25 sınır ötesi operasyon yapılmış. Adına Süpürge Operasyonu denmiş, Çelik Operasyonu, Balyoz Operasyonu, Çekiç Operasyonu denmiş.. denmiş de denmiş. Kimisinde 35 bin askerle sınırdan 60 km içeri girilmiş. ABD'nin Irak'ı işgalinden sonra ise sınır ötesi harekât yapma imkânı da kalmamış. Şimdi sadece havadan, Amerika'nın da sağladığı anlık istihbarattan yararlanarak dağlar bombalanıyor. 25 yılda bu mücadele için 300 milyar dolar harcanmış, 45 bin PKK'lı öldürülmüş, 5 bin askerimiz şehit olmuş, fakat Kürt sorunu çözilememiş. Tam tersine terör diye adlandırılan sorunun, terör boyutunu çoktan aştığı, Kürt kimliği üzerinden yürütülen siyaset, genel ve yerel seçimlerde bölge halkının yarısından fazlasının desteğini almış.

Görölmüştür ki, Kürt sorununun kuvvetle, silahla bir çözümü bulunmamaktadır. Onun için CHP ve MHP yöneticileri, hiddet ve öfke sergileseler de, çözüm adına tek bir kelime söyleyememektedirler. Çünkü önce, neden Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da, seçmenden yüzde 5 bile oy alamadıklarını izah etmeleri gerekiyor...

Meselenin iç bakan yönünde Ergenekon davasının aydınlattığı gerçeklerin okunması da var. Devletin içindeki karanlık odakların PKK terör örgütü ile irtibatı, bağlantıları sorgulanır hale gelmiştir. Ergenekon davasına bakan mahkeme, artık Genelkurmay'a, MİT'e, Emniyet'ten; "PKK'yı kim kurdurdu, Ergenekon'la bağlantısı nedir? JİTEM var mıdır?" diye sorular soruyor. Sivas katliamının, Çorum, Kahramanmaraş, İstanbul'da Gazi Mahallesi olaylarının, Cumhuriyet Gazetesi'nin bombalanmasının, Danıştay saldırısının ve 17 bin faili meçhul cinayetin, iddia olunan Ergenekon terör örgütü ile bağlantıları araştırılmaktadır.

Ergenekon davasının ardında, Türkiye'nin demokrasi ufuklarına doğru yürüyüşü vardır. Demokratikleşme ise, Kürt sorunu çözülmeden gerçekleşemez.

Açılımın dış bakan yönünde ise iki temel gerçek var. Birincisi, ABD'nin Irak'tan çıkarken Türkiye'ye olan ihtiyacıdır. ABD Hazine Bakanlığı'nın PKK'nın üst düzey yöneticilerini, uyuşturucu kaçakçısı ilan etmesi tesadüf değildir.

İkincisi, bölgesinde, uluslararası arenada yeni bir Türkiye doğmaktadır. Suriye ve Irak'ta ortak bakanlar kurulu toplantıları yapılmaktadır. Küresel barış adına Medeniyetler İttifakı projesi ne kadar önemliyse, o ittifakta; laik, demokrat ve Müslüman kimliği ile giderek güçlenen Türkiye de o kadar önemlidir. Emsalsiz bir enerji koridoru haline gelen Türkiye, artık AB üyeliğinde de stratejik değerini kabul ettirmeye başlamıştır. AB'nin yetkilileri artık, "asıl bizim Türkiye'ye ihtiyacımız var" demektedirler.

Adına ister statükocu güçler, isterseniz "vesayetçi bürokrasi" deyiniz, onların temel yanılsı, içeriği ve dışarıyı yanlış okumalarıdır. Onlar için harç bitmiş, inşaata paydos deme zamanı gelmiştir. Ancak, demokrasiye doğru açılımı sabote etmek için asla vazgeçmeyeceklerdir.

Millet olarak bize, DTP'nin şovlarına, terör örgütünün pozlarına, tahriklerine karşı, büyüklüğümüze yakışan bir olgunluk ve sabır gerekiyor.

Yarınların Türkiye'si için en büyük teminat, makul çoğunluğun affedici asil duruşudur... Bütün oyunları, provokasyonları bozacak da bu duruştur. h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Derin açılım...

Hüseyin Gülerce 2009.10.23

Bugün toplumun zihnini meşgul eden iki temel soru var. Kürt sorununun çözümü için başlatılan açılım, hedefine varabilecek mi? Ergenekon davası nasıl sonuçlanacak? Aslında soru tek: Türkiye, demokratikleşme hamlesini başarabilecek mi?

Sorunun cevabı aranırken kafa karışıklığı da had safhada. Kimilerine göre süreci ABD yönetiyor. Açılım maçımlım hikâye. Bu yaklaşım, kimse kızmasın, taşın altına elini koymayan, çözüm adına hiçbir alternatif sunmayan, kendi insanına, milletine güven duymayanların yaklaşımı. Üstelik de bunu söyleyenlerin -ki, buna Ergenekoncular da dâhil- hepsi, ABD ile şöyle ya da böyle temasta olmuş çevreler...

Açılımın başka bir boyutu daha var. Bence asıl önemli olan da bu tarafı. Bir milleti kimse elinden tutup ayağa kaldırmaz. Hele dış güçler... Sizi güçlendirmek isteseler bile, kendilerine lazım olan kadar güçlendirirler. Böyle yaparken de kontrol hep kendilerinde olsun isterler.

Bir millet ayağa kalkarsa, kendi değerlerine, özüne bağlı kalarak kendisi kalkar. Taklit etmeden, başkalarına benzemeye çalışmadan, komplekse girmeden yapar bunu. Bugün "derin devlet"e inat, "derin Türkiye" dediğimiz uyanış, tam da bunu anlatıyor. Dolayısıyla açılım olacaksa, demokratikleşme hamlesi başarıya ulaşacaksa, derin Türkiye gerçeği çok önemli. Bu gerçeği unutursak, DTP'nin şovlarına, PKK'nın, "bitmedik, ayakta" pozlarına, zaferden dönüyormuş havalara, canınızı sıkabilirsiniz.

Bu konuyu daha önce de yazdım. Kürt sorununun çözümü, provokasyon tehlikesi altında yürüyecektir. Açılım süreci, konuyla ilgili herkesin, her kesimin samimiyetinin test edildiği bir süreçtir. Kim gerçekten barış istiyor, kim empati yapabiliyor, kim bunun için birbirini rencide etmekten, tahrik etmekten uzak duruyor, kim öfkesini, acısını içine gömüyor ve "yeter ki kan dökülmesin, yeter ki insanlar ölmesin" diyebiliyor. Onu göreceğiz...

Güneydoğu insanına hamasi destanlarla yaklaşmak, hepimiz kardeşiz demek, vatani asla böldürmeyeceğiz diye atıp tutmak kolaydır. Ama iş fiiliyata gelince, fedakârlığa gelince o lafları edenlerin çoğu ortadan kayboluyor.

Barış ve demokratikleşme hamlesinde, derin Türkiye'nin, muhteşem iki dinamiği nasıl harekete geçirdiğini hatırlatacağım.

Birincisi, Doğu ve Güneydoğu başta olmak üzere, göç alan şehirlerimizin varoşlarında, sessiz sedasız yazılan bir destan var: Okuma salonları, etüt merkezleri... Dershanelere gidemeyen on binlerce ilköğretim öğrencisi fakir aile çocuğu bu imkândan yararlanıyor. Teşekkür ve takdir belgeleri ile başvuruda bulunuyor ve sınava alınıyorlar. 2003'te Gaziantep'te hayırsever işadamlarının başlattığı uygulama sayesinde, binlerce öğrenci, fen ve Anadolu liselerini kazanıyor. Hayırseverler, onlara, okudukları şehirlerde de yurt ve burs imkânları ile sahip çıkmaya devam ediyor. Gönüllü işadamları, öğretmenler, doktorlar görülmemiş bir fedakârlık sergiliyor. Aileler, veli çayları, ziyaretler ve toplantılar ile devreye giriyor. Sağlık taramaları, ailelere giyim, kırtasiye ve gıda yardımı

yapılıyor. Çoğu çok çocuklu ailelerden gelen bu öğrenciler, muhtaç oldukları sevgiyi, ilgiyi, şefkati bu okuma salonlarında buluyor. Pek çok yerde öğrencilerin çoğunluğunu kızlar oluşturuyor. Velilerde öyle bir güven duygusu hâsıl oluyor ki; anneler, babalar; "burası olmasaydı kızımı okutmayacaktım" diyor...

İkinci destan, birkaç yıldır Kurban Bayramlarında kurulan kardeşlik köprüleridir. Batıdan, kuzeyden, güneyden, İç Anadolu'dan binlerce gönüllü işadamları uçakları doldurup; eşleri, çocukları ile bayramda tatil yörelerine gitmeyip, kurbanlarını Doğu ve Güneydoğu'da kesiyor. Köylere kadar gidiyor, evlere misafir oluyor. Hem şükürü hatırlıyor, hem de bölge insanına "yalnız değilsiniz" mesajını iletiyor. Kardeş aileler ediniyorlar. Onları oturdukları şehirlere, evlere davet ediyor, maişetlerine destek oluyorlar ve kaynaşıyorlar.

Asıl açılım, gönülleri fetheden açılımdır... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cuntacılar ve Başbuğ

Hüseyin Gülerce 2009.10.29

Demokrasiye ve millete ihanet belgesinin, ıslak imzalı aslının ortaya çıkması, Ergenekon davasından sonra, demokratikleşmenin ikinci kilometre taşıdır. Artık Türkiye, asla eski Türkiye olmayacaktır.

Genelkurmay karargâhında bir cunta tarafından hazırlanan bu belge, niye demokrasiye ve millete ihanet belgesidir? Belgede dört ana unsur var: 1. AK Parti'nin, dinî esasları temel alan bir rejimi hedeflediğinden hareketle, yıpratılması için yapılacak faaliyetler. 2. Ergenekon davasına müdahale. Tutuklanan emekli ve muvazzaf subayların masum olduğu havasının yayılması. Onların terörle ve irtica ile mücadele ettikleri için cezaevine konuldukları yönünde haberler yapılması. 3. Dost unsurların başında sayılan medyanın, propaganda çalışmalarının önemi ve haber yaptırılacak hususlar. 4. Fethullah Gülen hareketine yönelik komplo ve provokasyonlar. "Beklettiğimiz elemanlar" diye vasıflandırılan bazı isimlere, irticai faaliyetler yaptırılarak, bunların Gülen cemaatine mal edilmesi. Radyo ve televizyonlardaki canlı yayınlara, sanki Gülen cemaatine mensupmuş gibi bağlanıp; "bizimle uğraşan herkes Ergenekoncudur, bize kimsenin gücü yetmez" gibi ifadeler kullanarak, kamuoyunun tahrik edilmesi. Bazı öğrenci evlerine, silah ve mühimmat konulması, Yahudiliğe, CIA'ye, Mossad'a, Moon Tarikatı'na, Humeyni'ye ait evrak, belge, yayın gibi objelerin de aynı ortamda bulundurulması ve sonra bu evlerin ihbar edilip, jandarma tarafından basılması. Evlerde ayrıca Alevi düşmanlığını körükleyici bilgi ve belgelerin de bulundurulması. Askerî suç kapsamında yapılacak Işık Evleri baskınları sayesinde, "Fethullahçı Silahlı Terör Örgütü" kurulduğunun ilan edilmesi, devreye askerî yargının sokulması.

Şimdi, bunları planlayan cuntacıların, rütbe ve makamları ne olursa olsun, bırakınız demokrasiye ihanet etmelerini, vicdan ve insaflarından bahsedilebilir mi?

Türk Silahlı Kuvvetleri, bu milletin ordusudur. Bu planlar neyin nesidir? 27 Mayıs 1960'tan beri on yılda bir demokrasiye darbeler vuran bir zihniyet, adeta bazı subayların genlerine işlemiş. Nesilden nesile geçiyor. Bunlar birbirlerini ordu içinde yetiştiriyor, kolluyor, yedekliyor ve demokrasiyi kabullenmeyi asla içlerine sindiremiyor. TSK'nın generalleri, bizzat kendi kurumlarını yıpratıyor. Bütün milletin gözü önündeki hukuksuzluğun, pervasızlığın hiç önemli olmadığını düşünüyorlar. "Gerçek, sadece bizim dediğimizdir, oturun oturduğunuz yere" diyorlar. "Biz her şeyin üstündeyiz, biz hesap vermez, hesap sorarız" diyorlar.

Cuntacılar, koskoca bir Genelkurmay Başkanı'nı, düşebileceği en zor duruma düşürüyor. Sayın Başbuğ, 29 Nisan 2009'da düzenlediği basın toplantısında göğsünü gere gere şöyle demişti:

"Silahlı Kuvvetler olarak; biz demokrasiye, demokratik rejime, hukuk devletine bağlıyız ve saygılıyız. Dolayısıyla Türk Silahlı Kuvvetleri'nin bünyesinde mevcut demokratik rejime aykırı faaliyette bulunan kimse barınamaz, bunu da çok açık söylüyorum, buna müsaade etmeyiz. Böyle bir durum da söz konusu değildir."

Bu bir komutan sözüdür. Millet bu söze inanmak ister. O zaman nasıl oluyor da, sayın komutanın bulunduğu katta, demokrasiye ihanet belgeleri hazırlanabiliyor? Bir önceki Genelkurmay Başkanı Büyükanıt da, Cumhurbaşkanlığı seçimine müdahale için hazırlanan e-muhtırayı, kendi elleriyle yazdığını söylemişti. O belgenin demokrasiyle, hukuka bağlılıkla ne alâkası var?

TSK adına bir şeyler ters gidiyor. Milletle ordusu arasına güven bunalımı girmiştir.

Bu yükü ne TSK, ne demokrasi, ne de bugün 86. yılını kutladığımız Cumhuriyet kaldırabilir.

Islak imzalı belge, kartopu oldu ve tepeden aşağı iniyor. Giderek büyüyor ve çığa dönüşecek. Altında kalan da çok olacak. Bütün gözler Genelkurmay Başkanı Org. Başbuğ'da. Cuntacıları adalete teslim edip, bundan böyle darbecilerden kurtarılmış demokratik bir Türkiye'nin önünü açabilecek cesareti gösterebilecek mi?

h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cuntacılar ve Başbakan Erdoğan

Hüseyin Gülerce 2009.10.30

Bu yazı yazıldığında, Başbakan Erdoğan ile Genelkurmay Başkanı Başbuğ henüz görüşmemişlerdi. Bu görüşme, demokrasi tarihimize, bir dönüm noktası olarak geçecektir.

27 Mayıs 1960 askerî darbesini başlangıç olarak alırsak, bu ülke yarım asırdır askerî vesayet altında tutuluyor. Millet iradesi sandıkta tecelli ediyor ama askerî bürokrasi, hükümetleri kendi çizdiği bir çerçevenin içine hapsediyor. Yargıda, üniversite sisteminde, yarı resmi sivil toplum kuruluşlarında ve medyadaki emniyet supapları ile kontrolü elde tutuyor.

İttihat Terakki'nin cuntacı zihniyetinden beslenen bu sistemde; hükümetlerin, özellikle de başbakanların işinin ne kadar zor olduğunu, hangi sıkıntıların altında ezildiklerini, onurlarının nasıl rencide olduğunu anlamak zor değil. Millet iradesinden güç alacak ama kuvveti elinde bulunduranlara boyun eğmek zorunda kalacaksınız... Zaten 1960 darbesinden sonra başbakan ve bakanların darağaçlarında sallandırılması; daha sonraki parlamenterler, kabine üyeleri ve başbakanlar üzerinde manevi bir baskı ve tehdit oluşturmak içindi. Yani, "bizim sözümüzden çıkarsanız, sizin de akıbetiniz onlar gibi olur" demek için...

İki adam, milletin sineline yaslanarak bu tehlide pabuç bırakmamıştır. Biri Özal'dır, diğeri de Başbakan Erdoğan... Cuntacıların gardını ilk düşüren başbakan, rahmetli Özal'dır.

Başbakan Erdoğan, kanaatimce başlangıçta, kendisine verilen sözlere itimat etmiş, sözlerin sahiplerine inanmak istemiştir. Şemdinli savcısı Ferhat Sarıkaya olayındaki yanlıştın, bu hüsnü zanna dayandığına inanıyorum. Ama zaman geçtikçe, muhataplarının demokrasiye inanç konusundaki samimiyetlerini sorgulamaya başlamıştır. Özellikle de "AK Parti'yi ve Gülen'i Bitirme Planı" ortaya çıkınca, artık görmüştür ki; cuntacıların iflah olması mümkün değildir... Şimdi, masallara karnı tok bir başbakan vardır...

Cuntacılar da, Erdoğan'ı artık tanıyorlar. Onun da belgesi elimizde.

Taraf gazetesi, demokratikleşme adına büyük hizmet yaparak, 20 Haziran 2008'de Genelkurmay karargâhında hazırlanan bir planı ifşa etti. Silahlı kuvvetlerin, cuntalar eliyle siyasetin içine nasıl çekildiğinin, günümüzün darbe şartlarına göre demokrasiye nasıl müdahale edileceğinin belgesi, ele geçirilmişti. Radikal gazetesi üç gün önce, bu planla ilgili değerlendirmenin, Eylül 2007 tarihli beş sayfalık yeni belgesini yayınladı. Belgeyi hazırlayan, geçtiğimiz ağustosta orgeneralliğe terfi eden ve halen Harp Akademileri komutanı olarak görev yapan Nusret Taşdeler. İşte o belgede, 22 Temmuz 2007 genel seçimlerinin bir değerlendirmesi yapılıyor ve Başbakan Erdoğan için şunlar söyleniyor:

"Başbakan'a yapılan bütün telkinlere rağmen, Abdullah Gül cumhurbaşkanı seçilmiştir... AKP'nin, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin, temel konulardaki hassasiyetlerini, hatta itirazlarını dahi dikkate almadığı, kendi bildiği yolda yürümeye devam ettiği görülmektedir. Gelinek noktada, hükümetin tutumundan çok fazla taviz vermeyeceği ve kendi tabanının beklentilerini karşılamak için sınırları zorlayacağı anlaşılmaktadır."

Evet, durum budur. Genelkurmay karargâhındakilere göre, Başbakan Erdoğan, askerlerin telkinlerini dinlememekte ve sınırları zorlamaktadır.

Şimdi ortada artık saklanması, tevil edilmesi, unutturulması mümkün olmayan bir vahim durum var. Türkiye'nin silahlı kuvvetleri bünyesinde bir cuntacı kadro, demokrasiye karşı ihanet sergiliyor. Cüretkâr, fütursuz, kimseye hesap veremeyiz havasında "bu memleket bizden sorulur" diyorlar.

Hükümet, TBMM, Cumhuriyet ve demokrasi, bu tehditle birlikte yaşayamaz. Bu tehdit devam ediyor. Yapılacak tek şey var. Türk Silahlı Kuvvetleri, milletin gözbebeği bu kurum, cuntacılar tarafından temizlenmelidir. Cuntacılar, elli senedir hesap vermiyor ve yaptıkları yanlışlara kâr kalıyor. Artık onlar için yolun sonuna gelindi. Onlar gitmeden, Türkiye düzlüğe çıkamaz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Komutan, kendisine yakışanı yapmak zorunda...

Hüseyin Gülerce 2009.11.05

Genelkurmay Başkanı Org. İlker Başbuğ'un; "TSK, demokrasiye saygılıdır ve bağlıdır" sözüne rağmen, asker içindeki cunta, direnmeye devam ediyor. Millete ve demokrasiye komplo belgesinde imzası bulunan Albay Dursun Çiçek, ifade vermek için adliyeye gelmiyor.

Başbakan Erdoğan, önceki gün bu diklenmeye kafa tuttu. Cumhuriyet tarihinde görülmemiş bir şey yaptı. Meclis çatısı altında, partisinin grup toplantısında Genelkurmay Başkanı'na seslendi; "tutuculuk yapmayın, zanlıları yargıya teslim edin" dedi.

Geldiğimiz nokta gerçekten bir dönüm noktası. Cunta direniyor, AK Parti iktidarı dik durmaya devam ediyor. Geçtiğimiz hafta, hem de Cumhuriyet'in 86. yıldönümü gününde Başbakan, Genelkurmay Başkanı Başbuğ ile 80 dakika görüştü. İkili görüşme için epey uzun bir süre bu. Kimileri, görüşmeden sonra yapılan "yargı sürecine saygı" açıklamasından endişeye kapıldılar. İkinci bir Şemdinli vakası ihtimalinden söz ettiler. Ancak Sayın Başbakan'ın grup konuşması onları da rahatlattı. Tarihe bir not düşme adına, Erdoğan'ın bu konuşmasındaki şu sözlerini kayda geçirelim:

"AK Parti var olduğu sürece, bu can bu tende var olduğu sürece, hiç kimse Türkiye'yi karanlık mecralara sürükleyemez. Kirli emellerini, kirli senaryolarını uygulama fırsatını elde edemez. Partimize yönelik kirli

senaryoları içeren bir belge ortaya çıktı. Bu belgenin peşini bırakmayacağız. Hiçbir şeyin üzeri örtülmüyor, örtülemez de... Hiçbir şey karanlıkta kalmıyor kalmayacak da..."

Şimdi merak konusu, cuntacıların, bu açık mesajı alıp almayacaklarıdır. Eğer bunu da anlamazlarsa, daha da zorda kalacakları kesindir. Cuntacılara karşı, devlet içinde demokratikleşmeden yana güçlü bir iradenin varlığını, artık herkes hissediyor. Bu hissetmede, Genelkurmay'ın eski başkanı Hilmi Özkök'ün duruşunun anlattığı çok şey var. Bir genelkurmay başkanı, kendi döneminde dört darbe teşebbüsüne tek başına karşı koyamaz. Silahlı Kuvvetler bünyesinde, darbecilerin moralini bozan, ihtiraslarını gemleyen, kafalarını karıştıran, ellerini ayaklarına dolaştıran bir demokrat duruş var.

Bir şey daha var. Görmek isteyen herkes görüyor ki, ABD ve AB, cuntacıları artık yalnız bıraktı. İçeriden sızdırılan belgelerden, Amerika'nın haberdar olmaması mümkün değil.

Tabloya bir daha bakalım: Hükümet kararlı. Cuntacılara dış destek de yok. AB ilerleme raporlarında açıkça, sivil irade üzerindeki askerî vesayetin son bulması isteniyor. Cuntacılar, bir çıkmaz sokağa hapsedildiler.

Onları bu sokakta, giderek baskı altına alacak bir dizi yargı süreci var. Faili meçhul cinayetlerden tutun da, Cumhurbaşkanı Özal'ın zehirlenmesine kadar, pek çok kanlı ve kirli tezgâhın, komplonun, provokasyonun hesabını verecekler.

Cuntacıların direnmesini anlamak zor değil. Milli iradeyi hazmedemiyorlar. Hâlâ seçilmiş hükümetleri devirmenin peşindeler. Çankaya'da Sayın Abdullah Gül'ün oturmasını, bir türlü içlerine sindiremiyorlar.

Bir gerçeği kabulleniyor, bir gerçeği ise göremiyorlar.

Kabullendikleri, işlerinin giderek zorlaştığıdır. Emir ve talimatlarına boyun eğen yekpare bir medya yok artık. Siyaset, üniversite ve iş dünyasındaki işbirlikçileri de azalıyor. Medyadaki adamları, giderek deşifre oluyor ve mesleğimizin ilkeleri ve itibarı adına, gerçek birer utanç kaynağı haline geliyorlar. Dış desteklerinin de zayıfladığını biliyorlar. Amerika ve Avrupa Birliği ile "duygusallıktan uzak" diyalog peşine çoktan düştüler.

Göremedikleri gerçek ise şudur: Artık ne yapsalar boştur. Türk Silahlı Kuvvetleri artık cuntacıları taşıyamaz. Sadece TSK değil, cunta bagajını, ne demokrasi, ne Türkiye taşıyabilir. Bölgesinde güçlenen, dünyada itibarı artan yeni bir Türkiye var. Paslanmış cunta prangası, bu Türkiye'nin ayak bağıdır.

Sayın Genelkurmay Başkanı. Sadece yetmiş milyonun değil, dünyanın gözü sizin üzerinizdedir. Komutan'a yakışanı yapmak zorundasınız... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cuntacılar vicdansızdır

Hüseyin Gülerce 2009.11.06

Türkiye, cuntacılarla, ilk defa hesaplaşma içine girdi. 27 Mayıs 1960 darbesinden beri cuntacılar cezasız kalıyor. Onun için pervasızlar. Demokrasiye darbe, millete komplo planlarına imzalar atıyor, resmî belgeleri paraflıyorlar. Bu, "bizden kimse hesap soramaz" cüretkârlığıdır.

Cuntacıların, yeterince ön plana çıkarmadığımız bir özellikleri daha var; bunlar vicdansız... Taraf Gazetesi'nin 12 Haziran 2009'da manşetten duyurduğu, "AK Parti'yi ve Gülen'i bitirme planı"nda yer alan bir bölümü, yeniden hatırlayalım:

"Askerî suç kapsamında yapılacak Işık Evleri baskınlarında, silahlı terör örgütü oluşturmak doğrultusunda; silah, mühimmat, plan vb. materyal bulunması sağlanarak, Fethullah Gülen grubu, 'Fethullahçı Silahlı Terör Örgütü' (FSTÖ) kapsamına aldırılacak ve soruşturmalar askerî yargı kapsamında yürütülecektir.

İhbara dayalı ev baskınları yaptırılarak, buralarda silah ve mühimmatın yanı sıra, Fethullah Gülen'ciler ile irtibat kurulması istenen oluşumlara (Yahudilik, CIA, MOSSAD, Moon Tarikatı, Humeyni vb.) ait objelerin, aynı ortamda bulunması sağlanacaktır."

Silahlı Kuvvetler içinde, vatanımızın müdafaasını emanet ettiğimiz, gözbebeğimiz dediğimiz ordunun içinde, böylesine vicdansızlık olabilir mi? Üniversitelerde okumak için bilmedikleri şehirlere gelmiş, ev tutmuş gençlere, böylesine vicdansız tuzaklar kurulabilir mi? Bu kadar vicdansızlık olur mu?

Evet olur. Çünkü cuntacılar her zaman vicdansızdır. Bunlar, 27 Mayıs darbesinden sonra başbakan ve bakanları asarken de, o kanlı darbeyi bayram ilan ederken de vicdansızdılar...

Darbelerin zemini oluşsun diye, üniversitelerde gençlerin birbirlerine kırdırılmalarını hazırlarken de, her gün 10-15 gencin katlini seyrederken de vicdansızdılar. Darbe sonrası o gençlere akıl almaz işkenceleri yaparken de vicdansızdılar...

Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta, İstanbul'da Gazi Mahallesi'nde Alevî-Sünnî kavgası tezgâhlarken de vicdansızdılar...

Sivas'ta bir otel kundaklanarak 37 insanımız yakılırken de, Başbağlar'da intikam süsü verilerek 33 insanımız katledilirken de vicdansızdılar...

Abdi İpekçi, Uğur Mumcu, Ahmet Taner Kışlalı katledilirken de vicdansızdılar. Bingöl'de 33 er şehit edilirken de, Dağlica'da koskoca tabur basılıp 13 er şehit edilirken de, koskoca Jandarma Genel Komutanı suikasta uğrarken de, devletin cumhurbaşkanı zehirlenirken de vicdansızdılar...

Güneydoğu'da on yedi bin faili meçhul cinayet işlenirken, Diyarbakır Cezaevi'nde binlerce insan işkenceden geçirilirken, bir Türk-Kürt çatışması tezgâhlarken de vicdansızdılar...

Şimdi, bazıları hukukçu kimliği ile bazıları gazeteci, yazar kimliği ile kimisi de siyasetçi kimliği ile cuntacıları kollamaya, onların yaptıklarını, cumhuriyeti koruma adına meşrûlaştırmaya çalışıyor. Hele bir anayasa profesörü var ki aynen şöyle diyor: "Eğer Fethullah Gülen'i bitirme planıysa, bir ordu yapar tabii ki. Gülen, Türk hukukuna göre kabul edilmeyen, hukuk dışı bir örgütlenmedir. Ordunun, Gülen'i bitirme planı, anayasal görevi itibarıyla vardır." (Süheyl Batur, Milliyet, 28 Ekim 2009) Yargıtay Ceza Genel Kurulu'nun, beraat kararı verdiği bir insan için söylenen laflar bunlar.

Evet, kimse kalkıp bu cuntacıları savunmasın. Çünkü vicdansızları savunanlar da vicdansızdır...

Artık zamanıdır, cuntacı zihniyet, bu topraklardan çekip gitmelidir. Bu zihniyet, fikir ve ifade hürriyetinden, din ve vicdan özgürlüğünden hoşlanmıyor. Bu zihniyet, demokrasiyi, millet iradesini hazmedemiyor. Bu zihniyet, sadece kinden ve nefretten besleniyor. Bu cuntacı zihniyet, sevgiden ve şefkatten mahrum bulunuyor. İnsanı sevemedikleri için de, insan hayatına zerre kadar önem vermiyorlar. Tamirden değil, tahripten yanalar.

Bunlar, ham ve huysuz ruhlar... Bunlar, varlığımızın, mana dünyamızın, toplum bünyemizin, millî iradenin en büyük düşmanıdır. Milletimiz için AIDS virüsünden daha tehlikelidirler. Cuntacılar vicdansızdır...

h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çiçek'ten önce, Çiçek'ten sonra...

Hüseyin Gülerce 2009.11.12

Millete ve demokrasiye komplo belgesinin altındaki ıslak imzanın sahibi Albay Dursun Çiçek, nihayet yargıya teslim oldu. Türkiye'nin demokratikleşme tarihini yazanlar, 11 Kasım 2009 için özel bir sayfa açacaklar.

Dün, Başbakan Erdoğan'ın deyimiyle, kilidin açıldığı tarihtir. Daha birkaç gün önce bir televizyon programında Sayın Başbakan aynen şöyle demişti: "Askerî yargı, Adli Tıp Raporu'nu esas almalı. Kilidi ıslak imza çözecek."

Kilit, sivil-asker ilişkilerindeki çarpıklıktır. Ergenekon davasının iddianameleri, andıç belgeleri, hepsinden öte 27 Mayıs 1960 darbesinden beri devam eden askerî müdahaleler, 28 Şubatlar, cumhurbaşkanlığı seçimi için Genelkurmay sitesinden duyurulan muhtıralar, bu çarpıklığın delilleridir. Aslında ıslak imza tartışması; güç kaybeden cuntaların, artık müdafaa pozisyonuna düştüklerinin ifadesi olarak, bir anlam ifade edebilir. Cuntalar, Silahlı Kuvvetler içindeki hukuk dışı yapıların adıdır. Sivil irade üzerinde bir vesayet rejimi kuran bu cuntalar, altmış senedir hesap vermedikleri, daha doğrusu kendilerinden hesap soran çıkmadığı için şimdi şaşkın vaziyettedirler. Çünkü buna hiç hazırlıklı değillerdi. Kendilerinden kimsenin hesap soramayacağına öylesine inanmışlar/inandırılmışlardı ki, demokrasi dışı belgelere aleni imzalarını atıyor, emir-komuta zinciri içinde paraflıyorlardı. O kadar hazırlıksız yakalandılar ki; yaptıkları hataları kurmay eğitimi almış hiçbir subay yapamazdı. Telaş ve panik, onlara her adımda yanlış üstüne yanlış yaptırdı.

Şu düştükleri duruma bakınız: İnternet siteleri ile ilgili andıç belgeleri, meçhul subayın ikinci ihbar mektubunda yer alınca bunu yalanlamadılar. "Başbakanlığın direktifi ile yaptık" dediler. Akıllarınca AK Parti'yi okkanın altına itiyorlardı. Başbakanlıktan hemen açıklama geldi; "biz arşivlerde böyle bir direktife rastlamadık" dendi. Genelkurmay sitesinden iki satır cevap verdiler: "Direktif, 2000 yılına ait..." Başbakanlık bu defa tarih ve sayı istedi. Onun cevabı hâlâ yok... Bu davranışların hepsi, kurmay zekâsına ve askerlik mesleğinin onuruna hakarettir. Kımıldadıkça batan, her defasında TSK hakkında büyük güven kayıplarına yol açan bu perişanlık, artık insaf ve tahammül sınırlarını zorluyor. Kimsenin, Türk Silahlı Kuvvetleri'ni bu duruma düşürmeye hakkı yok, asla yok...

Artık zamanı geldi. Sivil-asker ilişkilerini sağlıklı zemine oturtmak ve demokratikleşmenin önündeki en büyük engeli kaldırmak zorundayız. Sayın Başbakan'ın dediği doğru; bu işte duygusallığa yer yok. Şahısların verdikleri teminatları da esas alamayız. Bize, generallerin güvenceleri değil, hukuki güvenceler lazım. Demokrasi üzerindeki askerî vesayet artık bitmelidir. Millet olarak artık, aslî işini bırakıp, halkın işbaşına getirdiği iktidarları devirmeyi iş edinen bir Silahlı Kuvvetler istemiyoruz. Darbe hazırlıkları ile ömür tüketen generaller istemiyoruz. Kendi vatandaşlarını fişleyen, jurnalleyen, düşman ilan eden, kendi değerlerimizi horlayan, aşağılayan devlet görevlileri istemiyoruz. Kendi vatandaşlarına karşı psikolojik savaş yürüten kamu görevlileri istemiyoruz. Öğrenci evlerine silah, mühimmat bırakıp, masum insanları terör örgütü üyesi göstermeye kalkan vicdansızlar, insafsızlar, çeteler, cuntalar dönemi artık bitsin istiyoruz.

Evet, bize artık hukuki güvence lâzım. Hukuki güvence, AB'ye tam üyeliğin son aşamasında, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Milli Savunma Bakanı'na bağlanmasıdır.

Hukukî güvence, Devlet Denetleme Kurulu'nun ve Danıştay'ın, Silahlı Kuvvetler'i de denetleyebilmesidir. Hukuk karşısında kimsenin ayrıcalığı olmamalıdır. Herkes hesap verebilmeli, denetlenebilmelidir.

Hukuki güvence, TSK iç hizmet kanununda, darbelere icazet veren maddelerin kaldırılmasıdır.

Albay Çiçek'in yargıya teslim olmasından sonra, Türkiye'de artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır...

h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AK Parti milletvekillerine çağrı...

Hüseyin Gülerce 2009.11.13

Muhalefet partilerinin, Sayın Baykal'ın muhteşem saptırması ile siyasî literatürümüze armağan ettiği "görsel" tepkilerinin ve kavgaların, AK Parti yöneticileri tarafından iyi değerlendirilmesi gerekiyor.

Önceden planlanmış, pankartları hazırlanıp getirilmiş bir gerginlikten söz ediyoruz. Ortada düşünülmüş taşınılmış bir strateji var: Kavga çıkartılacak, AK Parti sertliğe itilecek. Demokratik açılım özünden uzaklaştırılacak. Ergenekon unutturulacak.. kamuoyu, açılımı değil, kavgaları konuşacak.

Bu strateji, Ergenekon cephesini de, içine düştükleri zor durumdan kurtaracak ve rahatlatacaktır. Ergenekoncuların asıl hedefinde, asrın davasını yürüten savcılar, yargıçlar var. Son HSYK toplantılarında neler döndürüldüğünü ibretle gördük. O bir denemeydi. Başarılı olamayınca, şimdi AK Parti'ye vurarak, davanın sağlıklı bir zeminde yürütmesinin teminatı olan iradeyi yıpratmaya çalışıyorlar.

CHP ve MHP'nin, adına ister Kürt sorunu, ister demokratikleşme densin, çözüm falan istediği yok. Zaten çözüm adına bir teklifleri de yok. Ama Kürt sorununun çözülmesinin, demokrasi önündeki engellerin kaldırılmasının, devletin çetelerden, cuntalardan temizlenmesinin, AK Parti'ye yeni bir seçim zaferi kazandıracığını da gayet iyi biliyorlar. İki parti de, açılımda tökezlemesi halinde, AK Parti'yi hırpalama adına, 7 yıldır aradıkları fırsatı buldukları kanaatini taşıyor. Yeni bir oyun kuruyorlar. Vardıkları ortak nokta şudur: Açılım ters teperse, AK Parti biter...

Halkın içine inilirse, hatta AK Parti seçmeninin nabızı doğru tutulursa, hazırlanan oyunun hiç de yabana atılamayacağı görülecektir. Özellikle, Habur Sınır Kapısı'ndan, zafer edasıyla giren PKK'lıların ve onları karşılayanların şovları, gösterileri, toplumun büyük çoğunluğunun, açılım konusunda kafasını karıştırmıştır. Belli medya gruplarının sistemli yayınları, kurgulanmış ana haber bültenleri, bu konuda oldukça etkilidir. CHP ve MHP liderlerinin, hükümeti vatana ihanetle suçlamaları, dış güçlerin maşası ilan etmeleri, iki partinin tabanında aynen tekrarlanıyor. AK Parti ve AK Partililer, düşman gibi görülüyor, gösteriliyor. Toplum tam ortasından ikiye bölünüyor. Türkiye; hiçbir meselenin, sağlıklı tartışılmayacağı bir zemine kayıyor.

AK Parti kurmaylarının oturup yeniden bir durum değerlendirmesi yapmaları gerekiyor. AK Parti Genel Merkezi'nin, milletvekillerini illere göndererek parti yöneticilerini, üyelerini bilgilendirmeyi düşünmeleri isabetlidir. Ancak, kafası karışan; medyanın, CHP'nin ve MHP'nin etkilediği geniş bir kesim var. Asıl onların doğru bilgilendirilmesi ve ikna edilmesi gerekiyor.

Bu konuda kanaatimce en büyük yük Sayın Başbakan'a düşüyor. Sayın Erdoğan, peşpeşe mesela kahvaltılı, yemekli toplantılarla medya yöneticileri ve yazarlarla ayrı ayrı bir araya gelmelidir.

İkinci önemli nokta, salı günü Meclis çatısı altında yaşananlardan, AK Parti yöneticilerinin ders çıkarabilmesidir. Salı günü şunu gördük. Eleştiri de yapsalar, doğruyu da söyleseler, AK Parti sözcülerinin ağzından kaçan tek bir cümle, CHP ve MHP milletvekillerini tahrik etmektedir. Evet, gergin atmosferin tesirine girince bizzat AK Parti sözcüleri, muhalefete istedikleri fırsatı sunmaktadırlar. Futboldan biliyoruz. Haksız yere sertliğe uğrayan futbolcunun, kontrolsüz tepkisi, kırmızı kart görmesine sebep oluyor. Haklı iken haksız duruma düşüyor ve

oyundan atılarak, takımına en büyük zararı veriyor... Açılım konusu Meclis'te görüşülmeye başlanınca, AK Parti'nin bütün milletvekilleri, bu örneği hatırlamalı ve iradelerine hâkim olmalıdırlar. Şu sözleri tekrarlayıp dursalar: "Sövene dilsiz, dövene elsiz gerek" desinler. "İncinsen de incitme" desinler. "Bu milletin geleceği adına, gelecek nesillerin hürriyet, özgürlük ve mutluluğu adına dayan biraz" desinler.

Desinler ve görsünler; oyunlar nasıl bozuluyor ve bu millet, onları nasıl bağrına basıyor...h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çiçek ve Öymen'i korumak çare mi?

Hüseyin Gülerce 2009.11.19

Demokratikleşme hamleleri, ezberleri bozmaya devam ediyor. Gerçeklerle değil, ezberlerle donatılan toplum, her gün yeni bir şaşkınlık yaşıyor. Resmî tarihin çürük zeminlere oturtulmuş tezleri, resmî yalanlar depremlere dayanamıyor.

CHP Genel Başkan Yardımcısı Onur Öymen'in, Meclis'te 10 Kasım günü açılım tartışmaları sırasında partisi adına yaptığı konuşma da böyle bir depreme sebep oldu. Öymen, iktidarın, "analar ağlamasın" söylemine itiraz ederken, "Dersim İsyanı'nda da analar ağlamadı mı?" dedi ve ekledi: "Atatürk, Dersim İsyanı'nı yapanlarla müzakere mi etti?"

Bu sözler, CHP zihniyetinin, Kürt sorunuyla ilgili çözümünü de izah etmiş oldu. Dün, Dersim'de ne yapıldıysa, bugün de o yapılmalıydı. Pekiyi Dersim'de ne yapılmıştı? En az 50 bin Alevi-Kürt vatandaş katledilmişti. 4 Mayıs 1937 günü uçaklarla "teslim olmazsanız, cumhuriyetin kahredici ordusu tarafından mahvedileceksiniz" bildirileri atıldığında, Dersimlilerin akıbeti belli olmuştu. İlk kadın savaş pilotu olarak adı Cumhuriyet tarihine altın harflerle yazılan Sabiha Gökçen, insanların üzerine 50 kiloluk bombalar atıyordu. Atatürk, Dersim'i bombaladığı için gazetelerin manşetlerinden inmeyen manevi kızı Sabiha Gökçen'i yanına alarak Elazığ'a, Dersim'e gitti. Sabiha Gökçen'e madalya taktı.

Onur Öymen, çözümlerinde, yani yakıp/yıkıp/katletmenin tek doğru çözüm olduğunda o kadar ısrarlıydı ki, yüzüne Hitler bıyığı takılıp afişler asılmasına tepki gösterdi, "Atatürk de mi faşistti?" dedi.

CHP'nin parlayan yıldızı Kemal Kılıçdaroğlu Tunceli'den seslendi; "Öymen gereğini yapmalı." dedi. Baykal gereğini yaptı. Öymen'i yanına aldı ve CHP grup toplantısına onunla girdi. Kılıçdaroğlu'na Grup toplantısı bile dar gelmişti, salona giremedi.

Şimdi bütün Alevi-Bektaşî örgütleri ayakta. CHP, henüz depremin büyüklüğünü anlamış değil. Dersim, 70 yıl sonra CHP zihniyetinden intikamını alıyor. Bu intikam, Türkiye'de siyaset yapısını değiştirecek kadar sarsıntılar meydana getirecektir. Bu arada MHP Genel Başkanı Bahçeli'nin, Öymen'in yaklaşımına destek vermesini de hatırlatmalıyız. CHP ve MHP, rejimin partileri olma adına birlikte fotoğraf veriyorlar.

Çok kişi, Sayın Baykal'ın Ergenekon davasına avukatlık yapmasını, ıslak imzalı belgeyi partisinin grup toplantısında bir general gibi savunmasını artık anlamış olmalıdır. Ergenekon davası; tek parti zihniyetini, sivil irade üzerindeki asker vesayetini görmeyen, görmek istemeyen gözleri de açtı. Bu dava, artık demokratikleşme hamlesinin zeminidir. Devlet içindeki hukuk dışı yapıların, silahlı kuvvetler içindeki cuntaların bitirilmesi demek, statükonun sonu demektir. Kürt sorununun çözülmesi demek, Türkiye'nin demokratikleşmesi demektir. Demokratikleşen Türkiye'de ise MHP ve CHP'nin, halka söyleyebileceği bir şeyin kalmaması demektir.

Şu anda siyaset cephesinde CHP ve MHP'nin, diğer alanlarda asker, medya ve yüksek yargı içindeki bazı güç merkezlerinin gösterdiği direnç, kimsenin moralini bozmasın. Hakikatin ayağa kalkması başka hiçbir şeye benzemez. Yalanların ve ezberlerin belli bir ömrü vardır. Gün gelir tek bir kelime bütün karartmaları aydınlığa boğabilir. Gün gelir tek bir kelime, bütün ezberleri tarihin çöp sepetine atar ve gerçeği konuşturur. Tıpkı Dersim kelimesi gibi...

Bu, geri dönülmez bir yoldur. Albay Çiçek salıverilse de, CHP'li Öymen korunsun da evet bir daha söyleyelim; artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır. Statükonun her hamlesi, tükenişi anlatan çaresizliğin tepkisidir.

Kendi insanını düşman belleyen, yeri geldiğinde katleden, kendi aydınlarına suikast düzenleyen, toplumu ancak bölerek, kutuplaştırarak yöneteceğine inanan, merhametsiz, şefkatsiz ve vicdansız bir zihniyet, artık bu topraklarda barınamayacaktır.

Geleceği, demokrasi kültürü ve terbiyesi şekillendirecektir. Çiçek ve Öymen'i korumanın çare olmadığı görülecektir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çakmak, 23 yıl Genelkurmay başkanıydı...

Hüseyin Gülerce 2009.11.20

CHP Genel Başkan Yardımcısı Onur Öymen, ağzından kaçan bir Dersim kelimesiyle, hiç istemeden demokratikleşmeye büyük destek verdi.

Yüzlerce kitabın, binlerce makalenin, tek parti zihniyetini anlatmada yapamadığı etkiyi, bir kısa konuşmayla yaptı. Şaka olarak söylemiyorum, kendisine demokratikleşme adına çok ama çok müteşekkirim...

Sayın Öymen bir şey daha yaptı. Tunceli sokaklarına yapıştırılan afişlerde, yüzüne Hitler bıyığı kondurulunca çok kızdı ve "Atatürk de mi faşistti?" dedi. Bu çıkış, haliyle Atatürk dönemini de yeniden tartışmaya açtı.

Taraf Gazetesi'nde Neşe Düzel, bu tartışmaya, tarihçi Prof. Dr. Cemil Koçak ve gazeteci yazar Taha Akyol ile yaptığı ve üçer gün yayınlanan röportajlarıyla ufuk açıcı bir katkı sağladı. Taha Akyol'un "Ama Hangi Atatürk" ve Cemil Koçak'ın "Geçmişiniz İtina ile Temizlenir" kitaplarını okuyucularıma tavsiye ederim.

Bu röportajları okuyunca, okullarda yıllardır, ezbere yaşayan nesiller yetiştirilmek istendiğini acı bir şekilde görüyorsunuz. Dogmaların ve tabuların, beyinlere beton gibi döküldüğünü bir daha anlıyorsunuz.

Ezberlerin bozulması, gerçeklerin kabullenilmesi kolay değildir. Onun için "laik kesim" diye adlandırılan geniş kitle, Ergenekon davasındaki iddiaları kabul etmek istemiyor. "Danıştay saldırısını, Cumhuriyet Gazetesi'ne bomba atılmasını, nasıl olur da karşımıza sanık olarak çıkarılan o mümtaz insanlar yapabilir?" diye hop oturup hop kalkıyorlar. Alevi vatandaşlarımızı düşünün. Rejimin en sağlam unsurları diye sırtları devamlı sıvanmış, yere göğe konulmamışlar. Ama devlet içindeki çeteler, onların liderlerine suikastlar yapmak için planlar hazırlamış. Hele Dersim'le ilgili gerçekler. Bu yaşta bizler bile katliamın insanlık dışı, barbarlık boyutlarını bilmiyorduk.

Tarihçi Cemil Koçak, Atatürk dönemiyle ilgili en büyük ezberlerden birini bozuyor. Şöyle diyor: "Atatürk 'ordu politikaya karışması' diye bir şey hiç söylemedi. Bu, tamamen uydurmadır. Atatürk bunu söyleyemez, çünkü bunu diyebilmesi için kendisinin de üniformasını çıkarması gerekiyor. O dönemde ise üniformayı kimse çıkaramazdı. Çünkü bütün iktidar mücadelesi, ordu içinde ve ordu aracılığıyla yapıyordu. Hepsisi de muvazzaf askerdiler onların. İsterlerse karargâhlarında oturuyorlar, isterlerse Meclis'e geliyorlar. Hiçbiri eski asker değil

bunların. Mesela Mustafa Kemal... Hem cumhurbaşkanı, hem muvazzaf askerdi. Maaşını, Genelkurmay'dan, yani Milli Savunma Bakanlığı'ndan alıyordu. Diğerleri de öyle. Hiçbiri emekli asker değildi. Bakın... Bu, hiç konuşulmayan bir şey... Atatürk, askerlikten 1927 yılında emekli oldu. 1927'de İsmet Paşa'yla birlikte kendi istekleriyle üniformalarını çıkardılar. "Emeklilik maaşımızı istiyoruz" diye Savunma Bakanlığı'na dilekçe verdiler ve askeriyeyle ilişkileri o andan itibaren kesildi.

Şu bir gerçek ki... 1945'e kadarki Atatürk ve İnönü dönemlerinde rejim esas itibarıyla orduya dayandı. Atatürk ve İnönü, cumhurbaşkanı olarak ordu komutanlarını bizzat atadılar. Ve bu komutanlar yıllarca hiç değişmediler."

Fevzi Çakmak, tam 23 yıl Genelkurmay başkanı olarak kalıyor. Bunun anlattığı nedir? Bugüne kadar kaçımız bunu biliyorduk? Geçmişte yaşadığımız darbeleri, askerî müdahaleleri, 28 Şubatları, e-muhtıraları, bugünün andıçlarını, lahikalarını, çuvallar dolusu belgeleri anlayabilme adına, 1946'ya kadar olan dönemi gerçekleriyle bilmek gerekiyor.

Cuntacı zihniyet, insana değer vermiyor. Kendilerinden başka güvenilecek insan da yok. Devleti koruma ve yüceltme adına bir paranoya var. İnsanın değeri olmayınca, kendi vatandaşına her türlü zulmü, işkenceyi yapmak da meşru oluyor.

Sıkıntı şurada: Yaşadığımız çağda insan öne çıkıyor. İnsan hakları, özgürlükler, hukukun üstünlüğü ve herkesin hesap verebilmesi öne çıkıyor.

Kimseye hesap vermek zorunda olmadığına inanmış, zaman tüneline kalmış bir azınlık, bu büyük insanî dalgaya direniyor. Orduya dayanan bir rejimi ayakta tutmaya çalışıyorlar.

Hiç ama hiç şansları yok...

h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Milletim uyan artık...

Hüseyin Gülerce 2009.11.26

Aziz milletim. İnsanlık adına, insaniyet namına hamle yapacağın bir rampada, sana kıymak istiyorlar. Bir asırdır, sırtına binen vicdansız, acımasız, zalim cuntacı bir zihniyetin elinde inlediğin yeter artık.

Gerçekleri gör artık. Dün Munzur kenarında çocuklarını, bir araya toplayıp kurşundan geçirenler; "ama onlar da isyan etti" diyerek binlerce masumu katledenler, bugün hâlâ aynı kafadalar. Şimdi de bir müzeye toplayacakları çocuklarını, dinamitle havaya uçurmanın planlarını yapıyorlar. Ben yazarken inanamıyorum, onlar ise hâlâ koltuklarında oturarak, daha korkunç planlar yapmaya devam ediyor.

Milletim uyan artık. Gazete ve televizyonlarda elleri var. Susturucu taktıyorlar. Gerçekleri sana duyurmak, istemiyorlar. Anlı şanlı medya patronları, yöneticileri duymuyorlar, duyurmuyorlar.. görmüyorlar, gördürmüyorlar... İhanetler perdeleniyor. Cuntacılar aklanmaya çalışılıyor. Yüksek yargıda, üniversitelerde, barolarda, iş dünyasında adamları var. Şu anda Ergenekon davasında köşeye sıkıştıkları için hepsini cepheye sürüyorlar.

Milletim uyan artık. Yıllardır, komplolarla, provokasyonlarla, tezgâhlarla seni Türk-Kürt, Sünni-Alevi, laik-dindar, ilerici-gerici diye bölmeye çalıştılar. Gazetecileri, aydınları öldürdüler, "dindarlar yaptı" dediler. Sivas'ta masumları otellerde yaktılar, "Sünniler yaptı" dediler. İntikam gibi göstermek için Başbağlar'da katliam yaptılar, "Alevilerin, Kürtlerin işi" dediler... Güneydoğu'da 17 bin 500 cinayet işlediler, bizi bölmenin ateşini körüklediler.

Cuntacılar kadar zalim, onlar kadar vicdansız medya yöneticileri olmasa, üç günlük ömürleri var. Bu kadar net konuşuyorum. İsimlerini vermeyeyim, sen onları, bu Kafes eylem planlarını hiç yazmamalarından, ana haberlerine hiç taşımamalarından tanıyacaksın. Dört gazete, dört televizyon kanalı, üç gün bunların ihanet planlarını manşetlerine taşısa, ana haberlerde ekranlarda on beş dakika ele alınsalar, bunların işi bitecek. Yüksek yargıdaki koruma duvarları yıkılacak. Darbeci baroların elleri ayaklarına dolaşacak. Ergenekon'a avukatlık yapan siyasetçiler, insan içine çıkamayacak. Ama yapmıyorlar ve yapmayacaklar... Çünkü birlikte inşa ettikleri statüko yıkılacak, milli irade üzerindeki vesayet rejimi son bulacak. Demokrasinin önündeki bütün engeller kalkacak.

Aziz milletim, iş sana düşüyor... Dar bir geçittesin. Tek bir çıkış yolu var. El ele tutuşmalıyız. İnancımız, fikrimiz, etnik kökenimiz, mezhebimiz ne olursa olsun, bugün bu topraklarda insan kardeşleri olarak; insanlığımızı, özgürlüklerimizi, hürriyetlerimizi, onurumuzu, haklarımızı koruma adına, yüreklerimizi birleştirmeliyiz. Demokrasiyi, insan haklarını, hukukun üstünlüğünü hepimiz için istemeliyiz.

Bunun için dostluğa dost, düşmanlığa düşman olmalıyız. Cuntacılar, farklılıklarımızı düşmanlık sebebi yapmak istiyor. Oyunlarını bozalım.

Gelin Türk, Kürt, Sünni, Alevi, laik, dindar ne olursak olalım helalleşelim. Kapanmış yaralarımızı kanatmak isteyenleri, ancak birbirimizi affederek durdurabiliriz.

Aziz milletim. Gel, "daha önce incinmişsen de incitme" diyelim. Bizi, birbirimizden ayırmak isteyenlere karşı tek yürek olalım. Ayrı ayrı yaşadığımız acıları, hepimizin acıları bilelim. Acılarımızı kıyaslamayalım. Karşımızda, hiçbirimize merhameti olmayan, kan dökmeye alışmış, gözü dönmüş caniler var.

Onları ancak, birbirimize olan hoşgörümüz, sevgimiz, gönül beraberliğimiz durdurabilir. Onlar tuzak kurdukça biz, birbirimize daha çok sarılalım. Her köşe başında bir komplo var. Denizin ortasında dev dalgalara yakalanmış gibiyiz. Can yeleklerimiz; sevgiden, insanlıktan, hoşgörüden dokunmuşsa eğer batmayacağız. El ele tutuşursak birbirimizden kopmayacağız.

Milletim uyan artık. Bak yarın bayram. Küskünlükleri unutalım. Birbirimizin haklarına sahip çıkalım, insanlık düşmanı cuntacılar fırsat vermeyelim... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Geçim için beş nasihat

Hüseyin Gülerce 2009.11.27

Bir bayram günü iç muhasebe yapmak istiyorum.

Muhterem Fethullah Gülen Hocaefendi, bize yaşadığımız asırda dine, Kur'an'a hizmet etmede, Allah'ın rızasını kazanmada zihni, fikri yeni ufuklar açtı. Yol yordam nedir konusunda, yepyeni dinamikler tavsiye etti. Çağın idrakini doğru okumayı öğretti. Aktif sabrı, üslup güzelliğini, önce insan olduğumuzu hatırlatıp, evrensel insanî değerlerde buluşmanın önemini vurguladı. Ve "ihtiyar dünyamız ölümünden önce bir bahar yaşayacaktır" dedi.

Türkiye'de olan biten şu kadar ihanet planının varlığına rağmen, ben yüreğimi, ufkumu hep o bahara çevirdim. Çevirdim, çünkü onun esintilerini hem kendi ülkemde, hem de gezip gördüğüm başka ülkelerde iliklerime kadar hissettim. O baharı müjdeleyen sesleri duydum, açan bahar çiçeklerini, meyveye duran dalları gördüm. Allah'ın izniyle o bahar gelecek. Yarınlar, insanlığın mayasının özü olan adalet, şefkat, merhamet ve sevgi çağı olacaktır. İnsanlık olarak, millet olarak; kaybettiklerimizi kazanıncaya kadar geçecek süre, en az bir nesil alacak, biliyorum. Yaşadığımız günlerin sıkıntılarından da belli ki, en az on yıl, işimiz kolay değil. Asırlık problemleri çözmek, fitne ateşlerini söndürmek elbet kolay değil. Azmimiz, kararlılığımız, duruşumuz, Allah'ın izniyle sarsılmayacaktır. Teenniyle, sağduyuyla, hoşgörüyle, muhabbetle sadece gönüllere girmeye çalışıyor, gönül yapmaya dikkat ediyor, gönül kırmaktan korkuyoruz. Çünkü biliyoruz ki, asıl fetih, gönüllerin fethidir.

Deryalar, denizler geçilirken, zorlu yokuşlar tırmanırken işte bir bayram günü, hatırlatmak istediğim husus, birbirimizle olan imtihanın zorluğudur. Muhterem Hocaefendi, Kırık Testi'ye (tr.fgulen) yirmi beş gün önce "kıvam ve kardeşlik" başlığı ile konulan sohbetinde; "bîzarım birbirini affetmeyen kardeşlerden" diyordu. Allah rızasına kilitlenmiş insanların, birbiriyle imtihanında gösterdikleri zaaf ve boşlukların, kendisini nasıl sarstığını, derin bir üzüntü ve ıstıraba gark ettiğini anlatıyordu. Şöyle diyordu:

"Bakıyorsunuz sohbet meclislerine giden, imanı anlatan eserleri müzakere eden iki insan, kalkıp birbiriyle didişiyor, birbiriyle uğraşiyor. Demek ki, onlar, küfür ve dalâlet zihniyetinin, inanan insanlar üzerine nasıl bir kin ve nefretle yürüdüğünü görmüyor/göremiyor; düşmanlığa kilitlenmiş hasım bir anlayışın kurmuş olduğu planların, yapılan bütün bu hayırlı işlere mâni olabileceğini idrak edemiyorlar..."

Muhterem Hocaefendi, bu konuyu gündeme getirme ihtiyacını duyuyorsa, hepimizin ciddi ciddi düşünmesi gerekiyor. Fizik öğretmenliğimle bir şey diyeceğim: Hareketin olduğu her yerde sürtünme olur. Allah'ın rızasını kazanma adına yollara düşenler de, sürekli hareket halinde. Sürtünme olmaması mümkün değil. Herkesin mizacı ve huyu farklı farklı... Kimse kimseye benzemiyor. Birbirinin ayağına basan, omuzuna çarpan, terslik yapan, kalp kıranlar mutlaka oluyor. Çare nedir?

Onun cevabını da, Muhterem Hocaefendi'den anladığım kadarıyla cevap vereyim. Kendimce ben bunlara "Geçim için beş nasihat" dedim.

1. Her şeyi görme. 2. Her şeyi duyma. 3. Empati yap, kendini muhatabının yerine koy, onu anlamaya çalış. 4. Kimseye takma, takılma. Sadece Allah'ın rızasına kilitlen, hakkını arkadaşlarına helal et, yoluna devam et. 5. Üslûbuna dikkat et, üslûbunu namusun gibi koru.

Biliyorum, bunları yapmak kolay değil. Olgunluk gerekiyor, sabır gerekiyor, hoşgörü gerekiyor. Ama hepsi için en hayâtî unsur sevgidir. Kabul etmeliyiz ki, sevmek zordur. Allah için sevmek, sevebilmek çok büyük mertebedir. Bunu yapabilen; nefsinden de, gururundan da, bütün beklentilerinden de vazgeçer. Vazgeçtikçe derinleşir. Derinleştikçe sığ görünmeye çalışır, Allah'a yaklaşır.

Allah bizi birbirimizle imtihan ediyor ve imtihanda başarılı olanlara mükâfat vaat ediyor.

Bütün okuyucularımızın mübarek Kurban Bayramlarını tebrik ediyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sarıköz, Ayışığı'nda Yakamoz'ları seyrederken...

Ergenekon davası, 2004 yılının üç kuvvet komutanının, "şüpheli" sıfatıyla ifadeye çağırılmaları üzerine yeni bir safhaya girdi. Bugüne kadar, darbeye zemin hazırlama iddiasıyla yargılama yapılıyordu. Sıra, darbe girişimlerinin yargılanmasına geldi.

Bu aşama çok önemli. Türkiye'de ilk defa, darbe yaparak, meşru iktidarı devirmeye çalışanlardan hesap sorulacak. Çok önemli; çünkü Türkiye, darbecilerden, cuntacılar hesap sormadan asla demokratikleşemez.

Dönemin Kara Kuvvetleri Komutanı Aytaç Yalman, Hava Kuvvetleri Komutanı İbrahim Fırtına ve Deniz Kuvvetleri Komutanı Özden Örnek, ilk defa 2007 yılında Nokta dergisinin darbe iddialarıyla ilgili yayınladığı günlüklerde gündeme gelmişti. Özden Örnek, günlüklerin kendisine ait olmadığını iddia etti. Hem eski Genelkurmay Başkanı Büyükanıt, hem de şimdiki Genelkurmay Başkanı Başbuğ, Örnek'e destek çıktı. Ancak, Ergenekon savcıları günlükleri bilirkişiye inceletti. Dört bilirkişi; geçtiğimiz mayıs ayında, darbe günlüklerinin kaynağını; "Donanma Komutanı'nın bilgisayarı", yazarını; "Amiral Özden Örnek", son kaydedenin de; "Deniz Kuvvetleri Komutanı" olduğunu resmî belgeyle saptadı.

Üç kuvvet komutanının ifadeye çağırılmaları, geçen hafta Ergenekon davasındaki bir gelişmenin ardından geldi. Mahkeme Başkanı Köksal Şengün, (Savcılara yönelik olarak) "Bu darbe girişimiyle ilgili tahkikat, bildiğim kadarıyla yok. Var mı?" diye sorunca, savcı şunları söyledi: "Davanın özünü Ayışığı, Yakamoz ve Eldiven darbe girişimleri oluşturuyor. Burada darbe girişimlerini yargılıyoruz. İkinci davanın özü bu. Ankara'da askerî tahkikat devam ediyor." Sonra oturuma, tutuklu Cumhuriyet Gazetesi yazarı Mustafa Balbay'ın şu sözleri damga vurdu: "Ben buradayım. Özden Örnek nerede?"

Ergenekon davasını sonuçsuz bırakmaya ve sanıklarının korumaya kalkanların işi giderek zorlaştırıyor. Biliyorum, darbecilerin yargılanması aşamasında da, "aslında darbe girişiminde bulunmak suç değildir. Olmamış darbenin, davası mı olur?" kampanyası başlatılacaktır. Sanki gerçekleşmiş darbenin yargılanması olabilirmiş gibi... Fakat bu çabaların hepsi beyhudedir. Çünkü örtmeye çalıştıkları kirli ve kanlı yapı, her gün yeni bir patlak veriyor. Her gün yeni bir yırtık oluşuyor. Hangi birini örtecek, hangi birini kapatacaklar?

İşte Kafes Eylem Planı'yla ilgili olarak bayramın ilk günü iki albay ve bir yarbay tutuklandı. Kafes deyip geçmeyiniz. İstanbul'daki Koç Deniz Müzesi'ndeki denizaltıya dinamit konulup, öğrencilerin yoğun olduğu bir sırada patlatılması var. O dinamitler o müzede bulundu, biliyorsunuz... Sonra gayrimüslimlere suikastlar var. O cinayetleri, AK Parti iktidarını devirmek için kullanmak var.

Hürriyet, Milliyet, Vatan, Akşam gibi gazetelerin yayın yöneticileri Kafes'i hep görmezden geldi. Ama üç subay tutuklanınca; bazıları vicdanlarını daha fazla susturamadı. Vatan'dan Güngör Mengi, sorumlu gazeteciliği hatırladı ve "aşırı ihtiyatlılık yüzünden takdir hatası yaptık" dedi. Reha Muhtar, "Bunlar haber değilse ne haberdir?" diye isyan etti.

Dün bir şey daha oldu. Kafes Eylem Planı ve Poyrazköy'de Dalan'ın İstek Vakfı'na ait arazide ele geçirilen, dolu 15 LAW silahı ve mühimmat için ayrı ayrı iddianameler hazırlanacak.

Avrupa Parlamentosu'nun dün tartışmaya açılan yeni raporunda, Ergenekon davasının, demokrasi ve hukuk için bir fırsat olduğunun altı yeniden çizildi. Türk Silahlı Kuvvetleri'nin, siyasete ve dış politikaya müdahalesinin devamının endişe verici olduğu bir daha kaydedildi.

Masal anlatmıyoruz. Yani, "Sarıkoz, ay ışığında yakamozları seyrederken, eldivenli bir adam ona kafes getirdi" türünden bir çocuk masalı yok karşımızda.

Koskoca bir toplum uyandı, Avrupalıların bile gözü açıldı. Masallara karnımız tok artık. Bütün statüko zaptiyelerine ve cuntacıları himayede ısrar eden saygın zevata, hassaten duyurulur...

Cemaat medyası...

Hüseyin Gülerce 2009.12.04

Başbakan Erdoğan'ın bazı köşe yazarlarına sert çıkışı, iktidar-medya ilişkilerini yeniden tartışmaya açtı. "Siyasetçiler az konuşmalı" diyen Milliyet yazarını, Sayın Başbakan; "asıl sizin gibiler az yazsın" diye azarladı.

Sayın Erdoğan, her lider gibi seveni de, sevmeyeni de olan bir insan. İcraat yapmak, göz önünde olmak konumunda iseniz, sürekli eleştirileceksiniz demektir.

Sayın Başbakan, bazı köşe yazarlarına kızarken anlıyorum, edebiyatla yapılmış eleştirileri kastetmiyor. Maalesef, gazetelerde eleştiri deyip hakaret eden, aşağılayan, kaba, terbiye yoksunu kalemler var. Bunların yazılarına dokunmayan ve hep zeytinyağı gibi suyun üstüne çıkan yayın yöneticileri var. Ne demek istediğimi tek bir örnekle anlatmak için Hürriyet yazarı Yılmaz Özdil yeter. Dünyanın hiçbir ülkesinde küfür, bu kadar ahlak dışı yazılar yazan bir adam olamaz. Türkiye'de köşe yazarlığı adına bu kişi bir seviyeyi anlatıyor. Şahıslara hakaret etmiyor, milyonlara hakaret ediyor... Hakaret ne, küfrediyor. AK Parti'ye oy verenlere "bidon kafalılar" diyen bu. Bir ara milletvekillerine kırmızı plaka verilmesi tartışıldığında, 25 Ağustos'ta köşesinde; "TBMM yazılı kırmızı plaka, bunları (AK Parti'yi) destekleyenlerin g....e takılmalı ki" diye yazabilen bu. Ben kelimenin tamamını yazmaktan utandım. Okuyucularımdan özür diliyorum, ama edepsizliğin seviyesini anlatma adına biliniz istedim. Şimdi, böyle bir adamın, yazarlıkla ne ilgisi olabilir? Pekiyi böyle birinin yazısını Hürriyet gazetesine koyan, onu allayıp pullayan, üçüncü sayfa güzeli diye takdim eden kim? O da Ertuğrul Özkök... Nereden buluyor bu "tetikçileri"? Halk bu durumu görmüyor mu?

Benim üzüldüğüm nokta, Sayın Başbakan'ın bunları muhatap alması. Bu ülkede büyük bir çoğunluk Sayın Başbakan'ı, demokratikleşme yolundaki cesaretinden, cuntacılar karşısındaki duruşundan, liderliğinden dolayı takdir ediyor ve destekliyor. "Böylelerine uymasa" diye inanınız dua edenler var. Onlara uyup sertlik göstermenin, hele hele, "bunlar millet düşmanı, bunlar devlet düşmanı" demenin âlemi nedir? Sayın Baykal ve Sayın Bahçeli, bu ülkenin Başbakan'ını, "vatan haini, bölücü" ilan ederken nasıl yanlış yapıyorsa, Sayın Başbakan da, köşe yazarlarının bir kısmını, millet-devlet düşmanı ilan ederken yanlış yapıyor. Türkiye, son asrın belki de en kritik günlerinin içinden geçiyor. Biz Başbakan'ımızın böyle tarihî bir dönemde, öfkelenmemesini, "sövene dilsiz" olmasını istiyoruz. Eleştirilere katlanmayı bilmesini ve incinse de, kimseyi incitmemesini istiyoruz. Kendisini rencide eden çok ama onun kimseyi rencide etmesini istemiyoruz.

Medya-iktidar ilişkilerinin özüne döneyim.

Türkiye'de medya(basın) iktidar ilişkileri, Cumhuriyet'in ilk yıllarından beri sorunludur. Basın, bu ülkede askerî vesayet rejiminin payandalarının en önemlisidir. Bütün darbelerin hazırlığında, cuntacıların savunulmasında basının rolü vardır. Hizmetlerinin karşılığını da hep almışlardır.

Hür basın, tarafsız basın denilmiş, ama bu hep "laik-Kemalist elitler" için istenmiştir. Bu elitler, kendilerini ülkenin aslî sahipleri gibi görerek, cemaatleşmişlerdir. Kastettiğimiz medya, işte tam da bu yüzden, gerçek "cemaat medyası"dır... Bunlar, demokrasiyi savunurken de; din ve vicdan özgürlüğünün daraltılarak, kamusal alanların; kendilerinin imtiyaz ve rant alanları haline gelmesine hizmet etmişlerdir.

Ama bu arada kendilerine yazık etmişlerdir. Milletle uğraşmaktan, toplum mühendisliği yapmaktan, tıpkı askerler gibi aslî vazifelerini yapamamışlardır. Kendi cemaatlerini, gelişen ve ilerleyen dünyadan koparmışlardır.

Seviye kaybetmişlerdir. Sadece, kendi cemaat mensuplarının okumaları gerekenleri, duymaları gerekenleri yazan, anlatan medya olup çıkmışlardır. Özdil'lere, Çölaşan'lara mahkûmiyetleri işte bu yüzdendir.

Demokratikleşme dalgaları bütün payandaları sarsarken, onların da ayakta kalamayacağı görülecektir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Allah'ını seven provokasyona gelmesin...

Hüseyin Gülerce 2009.12.10

Tokat Reşadiye'de yedi askerimizin şehit edildiği saldırı, tek kelimeyle provokasyondur.

Bu topraklarda, bir defa daha oyun oynanıyor. Bu oyun, koskoca bir milleti, birbirine düşürerek sürdürülüyor. 60 sene öncesine dönüp bir bakalım. Bütün darbe zeminleri birbirine benziyor. Önce anarşi hortlatılıyor. Aynı günde aynı tabancayla bir solcu, bir sağcı genç öldürülüyor. Gazeteciler, aydınlar, akademisyenler, sendikacılar, politikacılar suikastlara uğruyor. Günlük hayat çekilmez hale getiriliyor. Millet canından beziyor. Sonra, "size bir kurtarıcı lazım artık..." diye konuşulmaya, yazılmaya başlanıyor. Ve "kurtarıcılar" sahne alıyor.

Bu oyun 27 Mayıs 1960'tan beri aleni, acımasızca, insafsızca oynanıyor. İnsan hayatının bu oyunda, hiç ama hiç önemi yok. Sadece 12 Eylül 1980 öncesi büyük çoğunluğu üniversite gençliği olmak üzere, tam beş bin insan öldürüldü. Güneydoğu'da son 25 senede tam 17 bin 500 faili meçhul cinayet var. Teröre verdiğimiz can sayısı 40 bin.

Burası nasıl bir ülke? Bunca provokasyondan, bunca tertipten, bunca oyundan neden toplum olarak ders çıkaramıyoruz? Çünkü onlar çok güçlü. Ellerinde silah var. Emirlerinde kamuoyu oluşturan, yönlendiren güçlü bir medya var. Yüksek tepelerde himayecileri, dışarıda yaslandıkları merkezler var.

Fakat şimdi bir fırsat doğdu. Daha önce olmayan bir durum var. Alternatif bir medya, bunların üzerine cesaretle gidebilen mangal yürekli insanlar var. Artık toplumun büyük çoğunluğu oyunu fark etti. İki şey insanımızın gözünü açtı. Biri Ergenekon davası, diğeri açılım.

Mesela Ergenekon davası ile birleştirilen Danıştay saldırısı. Hain saldırı, dindarların üzerine yıkılmak istendi. Laik sisteme, Cumhuriyet'e saldırı diye yaftaladılar. Şimdi tezgâhın farkındayız artık. Mesela, Sivas'ta Madımak otelinde yakılarak öldürülen 37 insanımız. Buradan bir Sünni-Alevi çatışması çıkarılacaktı. Ama şimdi Alevi kardeşlerimiz sorular sormaya başladılar. Dört gün önce, Alevi Bektaşî Federasyonu Başkanı Ali Balkız; "Madımak'tan belki Ergenekon çıkacak, üstüne gidilsin. Tugay, iki adımlık yoldan neden saatlerce aşağı inmedi? Askerler, olay yerine 20 metre yakına kadar gelip neden ellerini bağlayıp baktı, sonra çekip gitti?" diye soruyor.

Demokratik açılım da öyle. Güneydoğu insanımız, Kürt vatandaşlarımız ilk defa ümitlendi, heyecanlandı. Bir de baktık, sözde Kürt sorununun çözümünü en çok ister görünenler, tekere taş koymaya başladılar. DTP; açılımı, PKK açılımına döndürmenin Şark kurnazlığına yattı. Faili meçhullerle ilgili, "Albay Temizöz" davası diye bir dava başladı. Ne beklerdiniz? Güneydoğu'nun sivil toplum örgütleri, DTP'li belediye başkanları bu davaya sahip çıksınlar, değil mi? Ama öyle olmadı. Nihayet, yine birkaç gün önce uzun yıllar, DEHAP'ta, DTP'de genel başkan yardımcılığı yapan Taraf Gazetesi yazarı Orhan Miroğlu patladı: "Kürtler, Ergenekon ve Temizöz davasında iyi sınav vermiyorlar. Eğer DTP isteseydi, hem Ergenekon davasını, hem de bölgede süren JİTEM davasını, çok daha canlı biçimde kamuoyu gündeminde tutabilirdi..."

Her geçen gün, resmi tarihin yalanları üzerine oturan vesayetçi sistemin temelleri sarsılıyor. Dün kendi gençlerinin birbirini öldürmeleri için provokasyon yapanlardan, onları birbirine kırdıranlardan, Güneydoğu'da 17 bin beş yüz faili meçhul cinayet işleyenlerden her şey beklenir.

Onun için hissiyatlarımıza esir düşüp, provokasyonlara gelmeyelim. İnsan olarak, toplum olarak ağır tahrik altındayız. Daha büyük oyunlar oynayabilirler. Büyük şehirlerde daha fazla cana kıyabilirler. Sonra bize dönüp, "ey Türkler daha ne duruyorsunuz?", Kürt kardeşlerimize dönüp, "ey Kürtler daha ne duruyorsunuz?" diyeceklerdir.

Türkiye, hiç bu günler kadar, bir iç savaş tehlikesi altına girmedi.

Oyuna gelmeyelim. Hissi davranmayalım. Devletin güvenlik güçleri varken kimse kanunsuzluğa kalkmasın. Allah'ını seven provokasyona gelmesin...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hükümet, sıkıyönetime zorlanıyor...

Hüseyin Gülerce 2009.12.11

MHP Genel Başkanı Bahçeli, partisinin "Bin Yıllık Kardeşliği Yaşa ve Yaşat" toplantılarının ilkinin, 13 Aralık Pazar günü Ankara Tandoğan Meydanı'nda gerçekleştireceklerini açıkladı. İçinde bulunduğumuz kutuplaşma ortamında, bu mitingler bir endişe kaynağıdır.

Sayın Bahçeli ve Sayın Baykal, maalesef, hükümetin açılım hamlesini, insaf sınırlarını ve demokratik nezaketi aşan bir saldırının vesilesi yaptılar. Daha üç gün önce, Baykal; "Açılıma devam etmek, bilinmelidir ki artık gaflet, dalalet olmaktan -Mustafa Kemal'in Nutuk'unda söylediği gibi- çıkmakta ve bir hıyanete dönüşmek üzeredir. Nasıl kuvvet komutanları savcının önüne çıkıp hesap veriyorsa, inşallah başbakanların da savcılarının önüne çıkıp hesap vereceği günlerin özlemi içindeyiz." dedi. Sayın Baykal, bu ülkede Başbakan Menderes'in "hesap verip" cuntacılar tarafından idam edildiğini, ama cuntacıların ilk defa hesap verdiğinin farkında olduğuna göre Başbakan Erdoğan'a acaba hangi mesajı veriyor? Yoksa Sayın Baykal'ın bir bildiği mi var? Bahçeli ise, "PKK'nın 25 yıldır yapamadığını AKP yaptı." diyor.

CHP ve MHP liderleri aylardır hükümeti, "bölücü, hain, işbirlikçi" diye suçluyor. Ve bu arada, çözüm adına tek bir teklif getirmiyorlar. Belli medyanın desteğiyle bu yaklaşım, toplumsal gerilimi ve tansiyonu giderek yükseltiyor. Böyle bir ortamda MHP'nin, kendi politikaları açısından doğru gördüğü mitinglerin, tehlikeli tırmanışı artıracak değerlendirilmeleri, yabana atılmamalıdır.

Ergenekon davasının ikinci iddianamesinde de vurgulandı; Cumhuriyet mitingleri, meşru iktidarı yasa dışı yollarla devirme planlarının bir parçasıdır. Bugün de, AK Parti iktidarını, seçim yoluyla değiştirmeyeceğini iyice anlayan aynı çevreler, açılımı bahane ederek bildik yollara başvuruyorlar. Hedefleri, peş peşe gelecek provokasyonlarla bir kaos ortamı hazırlayıp, hükümeti, sıkıyönetim idaresine zorlamaktır...

Bir hatırlatma yapayım. Bu çevrelerin önde gelen simalarından biri, 28 Şubat'ın kudretli generallerinden Doğu Silahçioğlu'dur. 3 Şubat 2008'de Cumhuriyet gazetesinde yayımlanan "Çıkış yolu" başlıklı yazısında, "Siyasal İslâm'la mücadelede yapılması gereken yalnızca bir şey kalmıştır!.. O da; 'AKP' iktidarının yönetimden uzaklaştırılmasıdır!" demişti.

Silahçioğlu, AK Parti iktidarını devirmek için gerçekleştirebilecek iki yöntem öneriyordu: "1. Hukuksal yöntem. Laiklik karşıtı eylemlerin odağı haline gelen 'AKP' hakkında 'Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı' tarafından 'Anayasa Mahkemesi'nde dava açmak ve 'AKP'nin kapatılmasını sağlamak." (Bu yazıdan 44 gün sonra dava açıldı. Ve aynen Silahçioğlu'nun dediği gibi 30 Temmuz 2008'de, Anayasa Mahkemesi kararıyla AK Parti, laiklik karşıtı eylemlerin odağı ilan edildi. Kapatma cezası, para cezasına çevrildi.)

"2. Toplumsal yöntem: 27 Mayıs 1960 öncesi CHP Genel Başkanı İnönü'nün; 'Şartlar tamam olduğu zaman, milletler için ihtilal meşru bir haktır!..' sözünü unutmayalım. (Biz de iki gün önce TBMM Genel Kurulu'nda CHP İstanbul Milletvekili Esfender Korkmaz'ın; "halkın, müdahalenin zaruri hale geldiğine karar vermesi durumunda, darbenin olacağı..." savunmasını hatırlatalım. Bu CHP'lilerin çözüm adına şuurlatılarda ya Dersim var, ya da darbe...) Halkın geniş katılımıyla bir 'ulusal cephe' oluşturulmalı ve AKP hükümeti en kısa sürede iktidardan uzaklaştırılmalıdır!.. 'Atatürk Cumhuriyeti'ni savunan 'ulusal cephe'nin tüm yandaşları meydanları doldurmalı; milyonlar nereye gerekiyorsa oraya yığılmalıdır."

Cumhuriyet mitingleri ile bu da yapıldı. Fakat bugün, Ergenekon davası gözleri açtı ve "ulusalcılar"ın da, aynı mitingleri yapacak mecalleri kalmadı.

İşte bunların ışığında, "Cumhuriyet mitingleri, bu defa MHP'ye mi ihale ediliyor?" sorusu kaçınılmaz oluyor. Benim tahminim, MHP'nin pazar günkü mitingine en büyük desteği CHP örgütleri ve ulusalcı kesimler verecektir.

İçinden geçtiğimiz sıkıntılı günlerde, MHP yöneticilerini ciddi bir sınav bekliyor....

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Alternatif medyayı susturmak için sıkıyönetim istiyorlar...

Hüseyin Gülerce 2009.12.17

Dolapdere'deki provokasyon gibisi hiç görülmedi. Elleri bir gün önceden silah tutuşturulan üç kişi, PKK'lı göstericilerin üzerine kurusıkı ateş ediyor.

Ekranlarda seyrettik, adam kameralar karşısında; "500 lira verdiler, sık dediler ben de sıktım. Ver parayı, savcıyı bile rehin alırım." diyor. Üç provokatör sorgularından sonra da serbest bırakılıyor. Üçü de tanıdık provokatör tipler, esrar çekmiş gibi konuşuyorlar. Bunları mahalleli tanımıyor. Biri olaydan sonra "MHP Beyoğlu Bölge Başkanı" diye sahte kartvizit dağıtıyor. Tam elde böylesine deliller varken, objektiflere poz vererek halka silah doğrultulmuşken, failler neden serbest bırakılıyor? Neden olayın üzerine ciddiyetle gidilip parayı verenlere ulaşılmıyor?

Belli medya, gazete ve televizyon kanalları, bu provokasyonu, neden "Korkulan oldu", "halkın sabrı taşı", "al açılımını başına çal" diye etekleri zil çalarak veriyor? Neden halkın kafasına; "artık kendi hesabımızı, kendimiz görmeliyiz" fikri telkin ediliyor?

Keza Muş Bulanık'taki esnafın, Kalaşnikof ile göstericileri tarayıp iki kişiyi öldürmesi, 8 kişiyi yaralaması olayı... Ahmet Türk'ün olayla ilgili açıklaması çok ilginç: "Muş'ta, aldığımız bilgilere göre yıllardan beri derin devlet ile ve JİTEM'le çok iç içe olan bir şahsın gerçekleştirdiği bir olay..."

Belli medya; bırakınız olayların provokasyon olduğuna dikkat çekmeyi, neden provokasyon olmadığını anlatma telaş ve çabası içinde. Demek, daha önceki askerî darbelerde, 28 Şubatlarda olduğu gibi o malum medya, tek tabanca olarak görev yapsaymış, çoktan iç harbin içine girmiş ve asker yeniden memlekete el koymuştu... Meğer alternatif medya, provokasyonları anında ortaya çıkaran medya, ne kadar önemliymiş, ne kadar hayatiymiş.

Evet, bütün bu olanlar, hükümeti İstanbul'da ve Güneydoğu'da sıkıyönetime zorlamak için. Medya bu işte çok önemli. İstanbul, medyanın merkezi olduğu için çok önemli. Alternatif medya, ancak sıkıyönetimle sürdürülebilir. Sıkıyönetimin ardından da askerî müdahalenin geldiğini, bundan önceki darbelerden artık ezberliyoruz.

Devletin içindeki hukuk dışı yapı bugünkü gibi hiç köşeye sıkışmamıştı. Millete ve demokrasiye ihanet planları, masum öğrencileri bile müzede dinamitleyecek kadar gözü dönmüş cuntacıların Kafes eylem planları, görmek istemeyen gözleri bile açtı. İşte son olarak; Bingöl'de 24 Mayıs 1993'te 33 erin şehit edildiği olayın üzerindeki sır perdesi 16 yıl sonra aralanmaya başlandı. Ergenekon savcılarının talimatı doğrultusunda saldırıdan kurtulan 5 erden biri, tanık sıfatıyla ifade verdi. 4 gazinin ifadelerine ise gelecek hafta başvurulacak. Terörist Abdullah Öcalan'ın dava dosyası "Ergenekon" davası kapsamında incelenmek üzere önceki gün İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderildi.

PKK ile Ergenekon arasındaki ilişkilerin açığa çıkarılması, demokratikleşme sürecinin en önemli aşaması olacaktır. Tam da sıra buna gelmişken, PKK eylemlerinin başlaması, Reşadiye'deki hain saldırı tesadüf müdür?

AK Parti iktidarına karşı yeniden ve hınçla, kinle düğmeye bir defa daha basıldı. Düğmeye kim bastı? Askerî vesayet rejiminin sona ermesini istemeyenler kimse, onlar bastı... Daha önce gençleri sağcı-solcu diye bölüp, bir o taraftan, bir bu taraftan aynı silahla aynı gün gençleri kim katlettiyse, onlar bastı...

Darbe zemini oluşsun diye 12 Mart ve 12 Eylül öncesinde beş bin (evet beş bin...) gencin öldürülmesini kimler seyrettiyse, onlar bastı...

Laik kesimin aydınlarını, yazarlarını kimler öldürüp dindarların üzerine yıktıysa, onlar bastı...

Toprağa dinamit, C-4 patlayıcı, el bombası, dolu LAW silahı, binlerce tabanca, on binlerce mermiyi kimler gömdüyse onlar bastı...

Bastılar ve "bu AK Parti iktidarının işini bitirmeye kararlıyız" diyorlar.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Avrupa Birliği, asimetrik savaşta hangi tarafta?

Hüseyin Gülerce 2009.12.18

Genelkurmay Başkanı Org. Sayın Başbuğ, bu defa bir harp gemisinden konuştu.

Bunu özellikle yaptığını ve herkesin de, ne demek istediğini, anladığını söyledi. Konuşması savcılara, siyasilere ve akademisyenlere yönelik tehditler de içerdiği için, harp gemisinin seçilmesi hem manidar hem de yadırgatıcıydı. Bu yüzden konuşmasını "muhtıra" olarak niteleyenler oldu.

Türk Silahlı Kuvvetleri'ne karşı, asimetrik psikolojik harekât yürütenler kimse, Allah onların belasını versin. Çünkü "bu coğrafyada, güçlü olmayan devletler hayatta kalamaz. Milli gücün asli unsurlarından birisi de askeri

güçtür. Etkin ve caydırıcı niteliklere sahip bir silahlı kuvvetlere sahip olması, bir ülkenin beka sorunuyla direkt ilgilidir." Türk ordusunu, kim zaafa uğratmak istiyor, kim onu milletinden koparmaya çalışıyorsa, Allah onlara fırsat vermesin...

Ancak, bu ordu demokrasiye, milletin seçtiklerine ve meşru iktidara da saygılı ve bağlı olmalıdır. On yılda bir darbe yapan, başbakan, bakan asan, parlamentoya el koyan, siyasî partileri kapatan, seçtikleri sivillere darbe anayasaları yaptıran, işini gücünü bırakıp andıçlar hazırlayan, vatandaşlarını dost kuvvetler-düşman kuvvetler listelerine sokan, yazarları, gazetecileri, işadamlarını, akademisyenleri hedef gösteren, yüksek yargı mensuplarını Genelkurmay karargâhında toplayıp hukukun sınırlarını çizen, Cumhurbaşkanlığı seçiminde muhtıra yayımlayan bir ordunun komutanlarını, kimse kusura bakmasın eleştirmek zorundayız. Ordumuzu değil, onu yönetenlerin zihniyetini, vesayet anlayışlarını eleştiriyoruz. Korkup, sinip takiye mi yapalım? Devletimiz, milletimiz, insanımız için doğru bildiğimizi; hakaret etmeden, nezaket kuralları içinde söylemeyelim, yazmayalım mı? Askerlerin var da, bizim onurumuz yok mu? Üstelik bu eleştirilere, asli vazifesine dönmesi ve daha güçlü olması için asıl ordumuzun ihtiyacı var.

Bütün resmi açıklamalarda, Genelkurmay Başkanlığı, Türkiye'nin Avrupa Birliği üyeliğini destekliyor. Ama nedense AB ilerleme raporlarında, kendisine yöneltilen eleştirilere bugüne kadar hiç cevap verilmiyor... İki ay önce, 14 Kasım'da Türkiye ile ilgili yayımlanan 11. AB İlerleme Raporu'nda şu yazılanları bir daha hatırlayalım:

"Ergenekon davası, askeri, - subayların da dâhil olduğu- ciddi suçlamalar içeriyor. Bu dava Türkiye'nin demokratik kurumlarının ve hukukun üstünlüğünün, düzgün işlemesine güveni artırmak için bir fırsat. Silahlı Kuvvetler siyaseti etkilemeye resmî ve gayri resmî mekanizmalarla devam etti. Üst rütbedekiler, görev alanlarının dışına çıkarak iç ve dış siyasi konularda görüşlerini birçok kez ifade etti. Bunlar arasında Kıbrıs, etnik yapı, Güneydoğu, laiklik, siyasi partiler ve askerlik dışı diğer konular vardı. Birçok kez, Genelkurmay, siyasetçilere ve basındaki haberlere kamuoyu önünde tepki verdi. Genelkurmay Başkanı, nisandaki basın toplantısında, Ergenekon davasıyla ilgili yorum yaparak yargıyı baskı altına aldı. Bazı üst rütbeli subaylar, yargılanan askerlere destek verdi. Askerî bütçe ve harcamaların, yasal gözetimini güçlendirmekle ilgili hiçbir ilerleme kaydedilmedi. Savunma harcamalarının, parlamento gözetimi, tam olarak güvenceye alınmalı. Askeri darbe sonrasında yapılan anayasanın, temel özgürlükleri AB standartlarında güvenceye alacak şekilde, değiştirilmesi gerekiyor."

Evet, AB böyle diyor. Şimdi soru şudur: TSK, bugün itibarıyla, Türkiye'nin AB üyeliğini destekliyor mu, desteklemiyor mu? TSK'ya karşı yürütüldüğü söylenen asimetrik psikolojik harekâta, AB de düşman safında mı yer alıyor? Şayet AB üyeliğimiz desteklenmeye devam ediliyorsa, yukarıdaki eleştirilere bir cevap verilmesi düşünülüyor mu?

Hükümetin durumu gerçekten çok zor. Demokratikleşmeye tavır koyan anayasal kurumlar ve onlara destek veren bir medya ile işleri gerçekten zor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sayın Başbuğ, ikna edici cevaplarınız bekleniyor...

Hüseyin Gülerce 2009.12.24

Son iki olay artık bardağı taşırmıştır. Deniz Yarbay Ali Tatar'ın intiharı ve Başbakan Yardımcısı Sayın Bülent Arınç'a yönelik suikast hazırlığı.

Tatar'ın intiharı, sırlar perdesi altındaki 8. intihardır. İntiharların hepsi, iddia olunan Ergenekon terör örgütü ile bir şekilde bağlantılıdır. İntihar ettikleri söylenen muvazzaf ve emekli subaylar, Ergenekon davasındaki iddialarla ilgili çok şey bilen insanlardır. İntiharların hepsi şüphelidir. Kamuoyunda, bu subayların, susturuldukları kanaati hakimdir.

Başbakan Yardımcısı Sayın Bülent Arınç'la ilgili olay, Başbakan Sayın Erdoğan'ın ifadesiyle, vahim ve düşündürücü bir süreci işaret ediyor. Bakınız, bir süreçten bahsediyoruz. Yani devam eden, büyüyen, tırmanan ve tehlikeli gelişmeleri barındıran bir süreç... Sayın Arınç'ın evini mart ayından beri gözleyen, krokilerle yakalanan kişiler, muvazzaf subay. Topçu Albay E.Y.B. ile İstihkâm Binbaşı İ.G. İkisi de Genelkurmay Seferberlik Tetkik Kurulu Başkanlığı'nda görev yapıyorlar. Subayların ajandalarında, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ve Başbakan Recep Tayyip Erdoğan ile aralarında bazı bakanların da yer aldığı birçok milletvekiline ait fişleme belgeleri bulunuyor.

Bizim karşımızda nasıl bir silahlı kuvvetler var? Kafes eylem planları, deniz müzesinde ilköğretim öğrencilerini denizaltıya yerleştirilen dinamitlerle havaya uçurma, millete ve demokrasiye karşı kurulan tuzaklar, masum talebelerin evlerine silah yerleştirme, sonra da onları terör örgütü mensubu ilan edip askerî mahkemelerde yargılama provokasyonları, andıçlar, toprağa gömülü patlayıcılar, bombalar, suikast tabancaları, dolu LAW silahları ve hepsinin yanında her rütbeden subaylar; görevdekiler, emekliler...

Böyle bir ülkede Genelkurmay Başkanı daha fazla susamaz.

Sayın Başbuğ, konuşmalısınız. Bu olup bitenleri bize, Komutan olarak açıklamalısınız.

Bir savaş gemisinden tehditler savurmanız kimseyi ikna etmedi. İnanınız, doğruyu, hukukun üstünlüğünü, herkesin hesap vermesini savunmakta kararlı olan hiçbir demokrasi da korkutmadı. Sizin göremediğiniz ya da görmek istemediğiniz gerçek; Türkiye'nin artık eski Türkiye olmadığıdır...

İlk sorumuz şu: Demokratik bir ülkede, bir Genelkurmay başkanı, vatandaşın vergileriyle alınmış bir savaş gemisinden, kendi vatandaşlarının bir kısmını yargısız infaz yaparak düşman ilan edebilir mi? Biz bilmiyoruz, siz bunun bir örneğini biliyor muzunuz? Size göre, askerin sivil iradeye bağlı olmasını savunan herkesi, susturmak mı gerekiyor?

Soru 2: Hep hukukun üstünlüğünden, silahlı kuvvetlerin yargıya olan saygısından bahsediyorsunuz. Böyle üstü kapalı imalarla tehditler göndereceğinize, savcılara baskı yapacağınıza, neden yargıya başvurmuyorsunuz? Kimse o, asimetrik psikolojik harekât yürütenler, onları neden yargıya vermiyorsunuz?

Soru 3: "Konuşamazlar, konuşmamalıdır" dediklerinizin içinde, siyasetçiler de var. En cesur konuşan siyasetçi de Sayın Bülent Arınç. Şimdi ona bir suikast hazırlığı ortaya çıkarıldı. Allah korusun, ya Sayın Arınç'a bir şey olsaydı, siz hedef göstermiş olmakla suçlanmaz mıydınız? Şimdi o konuşmanızın, sorumluluk açısından yanlış olduğunu kabul ediyor musunuz?

Soru 4: Sayın Arınç'ın evinin önünde yakalanan subaylar da dâhil, görevleri dışında kanunsuz işler çeviren subaylardan, sizin haberiniz oluyor mu? Olmuyorsa, bunlar kimin talimatıyla hareket ediyorlar? Bu cüreti nereden alıyorlar?

Soru 5: Ortada bir sürü görev ihmal, orduyu yıpratma, kanunsuzluk var. Bunlarla ilgili ciddi bir hesap sorma, sorgulama var mı? Mesela Tokat Reşadiye, Jandarma bölgesi... Hainler nasıl oluyor da ellerini kollarını sallayarak silahsız askerlerimizi şehit edebiliyor? Buradaki zafiyet nedir? Kim sorumludur? Sorumlular hakkında hangi işlem yapılmıştır?

Dün Genelkurmay'ın yaptığı açıklama da kimseyi tatmin etmedi. Sayın Başbuğ, kamuoyu sizden ikna edici, açıklayıcı cevaplar bekliyor. Daha ne kadar susacaksınız? h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zaman'da 20 yıl...

Hüseyin Gülerce 2009.12.25

Gazetemde, kesintisiz 20 yıldır yazıyorum. İlk yazım, 1989'da Aralık ayının son haftasında çıktı. Perşembe günleri, yorum sayfasında dört yazım yayımlandıktan sonra Abdullah Aymaz Bey aradı; "Size bir köşe açmak istiyoruz, bize bir isim gönderebilir misin?" dedi. "Bize Göre" köşesi öyle başladı.

Bir yandan Yalova'da kardeşimle kurduğumuz dershanede müdürlük, fizik öğretmenliği yapıyor, bir yandan da haftada bir yazı gönderiyordum.

Asıl mesleğim öğretmenlik olduğu için bu yazarlık konusu bana çok sorulmuştur. Kısaca anlatmalıyım.

Ben Üniversiteye 1968 yılında girdim. Edirne Erkek İlk Öğretmen Okulu'ndan, İstanbul Yüksek Öğretmen Okulu'na geldim. 1968, üniversitelerde çatışmaların ve kanlı olayların başladığı yıldır. Çapa Yüksek Öğretmen, meğer solun en uç derneği Dev-Genç'le, sağın en uç derneği Mücadele Birliği'nin kalesiymiş. O gerilimli çatışma ortamında, ben de Mücadeleci oldum. Fizik-matematikte okuyordum ama ilkokuldan beri edebiyat ve kompozisyonum da çok iyiydi. Mücadele Birliği'nin 3 Şubat 1970'te Yeniden Milli Mücadele isimli bir dergisi çıkmaya başladı. Ben ve yayın yönetmenimiz Ahmet Taşgetiren, ilk sayısından itibaren o derginin yazarı olduk. Artık öğretmenliği düşünmüyordum. Muhabirlik yapıyor, röportajlara gidiyordum. 14 Mayıs 1972'de Ecevit'in, genel başkanlığı İnönü'den aldığı CHP kurultayını da takip etmiştim. DİSK kongresinde ve CHP Gençlik Kolları Kurultayı'nda ciddi dayak tehlikesi atlattım.

1976'da Mücadele Birliği, Yeni Ortam Gazetesi'ni satın aldı ve Bayrak isimli günlük bir gazetemiz oldu. Sarı basın kartı sahibi olarak, gazeteye geçtim. Günlük gazete, haftalık dergiden çok farklıydı. Birkaç ay sonra askerliğe müracaat ettim. Çankırı Astsubay Sınıf Hazırlama Okulu'nda askerliğimi fizik öğretmeni olarak yaptıktan sonra yeniden Bayrak'a döndüm. Artık gazetenin isimsiz başyazarıydım. Birinci sayfadan "Günün İçinden" köşesinde yazıyordum. Meğer Mücadele Birliği dağılma sancılarını yaşıyormuş. Biz bütün mesaimizi gazeteye verdiğimiz için olan biteni tam bilmiyorduk. Dağılmalar başladı ve ben de elimdeki yüksek öğretmen diplomasıyla öğretmenliğe müracaat ettim. Eylül 1977'de Yalova Lisesi'ne fizik öğretmeni olarak tayinim çıktı.

Zaman'da yazmaya başlayınca film, koptuğu yerden yeniden başladı. Muhterem Fethullah Gülen Hocaefendi ile tanışınca, Mücadeleci yıllarımdaki sert üslubum yumuşadı. Hiç unutmuyorum, bir gün camiaya yöneltilen ağır ve hakaret dolu bir yazıya cevap vermek istemişim. Kendisi bunu sohbetimiz sırasında fark etti. "Rica etsem Hüseyin Bey, siz o yazarı Aymaz Bey'le bir ziyaret eder misiniz?" dedi. Ziyaret ettim ve doğrunun ne olduğunu yaşayarak gördüm.

1995'in başında, kendimi Zaman Gazetesi genel müdürlüğü yükünün altında buldum. 28 Şubat sürecini, öncesini, sonrasını, görevden ayrıldığım 1999 Ağustos'una kadar yaşadım.

Zaman'da yazmayı, bir milletin dirilişi, kendisi kalarak dünya ile entegre olması açısından çok önemsiyorum. Çorbada bizim de bir tuz tanemizin olmasını, hesap günü kendimi anlatma adına önemsiyorum. Yani ben

Zaman'ı, gazeteden de öte görüyorum.

Medya, özünden kopmak istemeyen milletimizi çok hırpaladı. Millet iradesi üzerindeki askerî vesayetin zeminini, korumasını, gerçeklerin örtülmesini hep medya sağladı. Bu medyanın ne olduğunu bilenler, Zaman gibi yayın organlarının nasıl bir nimet olduğunu derinden anlar. İnancım istikametinde söyleyeyim; bu gazete bir nimettir. Her nimetin şükürü, kendince olur. Zaman büyümeli, milyonluk tirajlara ulaşmalıdır. Ben, 19 yaşımdan beri milletimin geleceği ve Allah'ın adının yüceltilmesi için sancı çekiyorum. Zaman, sancı çekenlerin, bu milleti yeniden tarih sahnesinde, büyüklüğüne yakışır yerde görmek isteyenlerin, davası olanların gazetesidir.

Ben böyle bir gazetede yazıyorum. Koskoca bir hizmet kervanının, iddiasız, düz neferlerinin dualarıyla yazıyorum. O isimsiz insanlık kahramanları gibi sadece Allah'ın rızasına talibim... Allah, niyetlerimizi bozmasın. h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Özkök'ün gidişinin anlattığı nedir?

Hüseyin Gülerce 2009.12.31

Hürriyet Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Ertuğrul Özkök'ün görevinden alınması, önemli bir olaydır. Bu bir görev değişikliği değildir, Türkiye'nin basın tarihinde bir kilometre taşıdır.

Burada, Ertuğrul Özkök ismiyle, meseleyi şahsileştirmek yanlış olur. Ertuğrul Özkök, bir sembol, basında bir karakter, zihniyet, duruş figürüdür.

Geniş açıdan bakalım. Asker ve medya, yöneticileri itibarıyla, bize bu milletin çilesini anlatıyor. 150 yıldır ters esen bir rüzgâr, yönetici koltuklarındaki evlatlarımızı bizim karşımıza dikti. Onlar, bizi biz yapan değerleri önce küçümsediler, sonra horladılar ve aşağıladılar. Öylesine savruldu ki, din ve dinle ilgili her değere karşı çıktılar. Bunu yaparken, Batı'yı kutsadılar. Batılı değerleri, tartışmasız kabul ve taklit ettiler. Bu, ideolojik saplantıdan da öte bir şeydi. Bir zihniyet inşa ettiler. Tabular diktiler. Ve milletin karşısına dikildiler.

Kurdukları sistemle millet iradesi, ipotek altına alınacaktı. Gücü elinde bulunduran askerdi. "Demokrasi" denilecek, ama bir askerî vesayet rejimi kurulacaktı. Basın, sonra radyo ve televizyonların yaygınlaşmasıyla medya, en büyük silahtı. Hakikati, ancak medya perdeleyebilirdi. Kamuoyunu o yanıltabilir, yönlendirebilir, etkileyebilirdi. Onun için bütün askerî darbelerde, derin devlet operasyonlarında basın kullanıldı. Bu oyunda en büyük rol Hürriyet Gazetesi'nindi. Yani bu ülkede "derin devlet" varsa, onun "derin gazete"si de Hürriyet'tir. Arşivlerden binlerce örnek bulabilirim. Yüzlerce değil bakınız binlerce... Meclis'te AK Parti ve MHP'nin başörtüsüyle ilgili kararı için, bu Hürriyet, "411 el kaosa kalktı" diye manşet attı. Ahmet Kaya bir salonda linç edilirken, bu Hürriyet'in ertesi günkü manşeti "Vay Şerefsiz" olmuştu... Bu gazetenin yazarları sırf AK Parti'ye oy verdikleri için milyonlarca seçmene "bidon kafalı", " göbeğini kaşıyan adam" diye hakaret edebildiler. Bu gazetenin başyazarı, 28 Şubat sürecinde, kırk yıllık arkadaşlarını, yalanlarla hazırlanmış bir andıcı gerekçe göstererek, "içimizdeki hainleri tanıyalım" diye hedef göstermişti. Ama en önemlisi bunların hepsine göz yuman, genel yayın yönetmeni Ertuğrul Özkök'tü...

Özkök'ün ayrılışının, basın tarihinde, bir dönemin sonunu anlatması bakımından anlamı var. Veda eden Özkök değildir. Rejimin basını sahneden iniyor. Çünkü inmek zorundaydı.

Neden mi?

Bir, Türkiye'nin gerçeklerini okuyamadılar. Yükselen değerleri, milletimizin ayağa kalkışını tehdit olarak algıladılar. Kendilerine karşı bir hareket sandılar. Mevzi kaybettiklerini, Türkiye'nin ellerinden gittiğini düşündüler. Hâlbuki nehir yatağını buluyor, taşlar yerine oturuyordu. Makul davranabilir, anlamaya çalışabilir, toplumsal bir mutabakat için sağduyulu davranabilirlerdi. Türkiye demokratikleşecekse önce medya demokratikleşmeliydi. Bunu hazmedemediler...

İki, kendilerini yıkılmaz sandılar. Dokunulmaz sandılar. Bu yüzden çok açık verdiler, pervasız davrandılar. Aşırı güven onları tedbirsiz bıraktı. Yükselen dalgaya hazırlıksız yakalandılar.

Üç, toplumdaki değişmeye paralel yeni bir iktidar, alternatif bir medya doğdu. Bunun gelip geçici olduğunu düşündüler. Bazı başbakanlar, bakanlar ile kurdukları ilişkilerin bu dönemde de devam edeceğini sandılar. Korkutmak, ürkütmek için yaptıkları hamlelerin boşa çıktığını görünce hırçınlaştılar.

Dört, halktaki demokrasi talebini okuyamadılar. Türkiye artık eski Türkiye değildi, kabul etmek istemediler. Şuurlanan toplumun ve alternatif medyanın, Ergenekon davasını sulandırma, saptırma gayretlerini boşa çıkaracağını hesaplayamadılar. Ters köşeye yattılar. Güven erozyonu onları yiyip bitirmeye başladı.

Aydın Doğan ve ailesi, eğer ne demek istediğimizi anlıyorsa, Hürriyet, Enis Berberoğlu yönetiminde demokratikleşme adına büyük bir hizmet verebilir. Değilse, bu değişiklik, durumu kurtarma adına yapılmışsa herkes görecektir ki, boşa bir hamledir. h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

JİTEM yoktur, sıkıntı çoktur...

Hüseyin Gülerce 2010.01.01

Diyarbakır 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen 11 sanıklı JİTEM davasında, dün çok önemli bir gelişme oldu.

Mahkeme; Diyarbakır, Mardin, Batman ve Şırnak'ta çeşitli tarihlerde birden fazla adam öldürme, kundaklama ve bombalama eylemi gerçekleştirdikleri iddiasıyla yargılanan, aralarında terör örgütü PKK itirafçılarının da bulunduğu davada, görevsizlik kararı verdi. Mahkeme, yargılamanın özel yetkili mahkemede yapılmasını kararlaştırdı.

Acaba mahkemenin bu kararında, iki resmî yazı mı etkili oldu? Dün Jandarma Genel Komutanlığı'ndan gelen yazıda, "bünyelerinde böyle bir birimin bulunmadığı belirtildi. Üç gün önce de, mahkemenin talebi üzerine, Genelkurmay Başkanı namına gönderilen yazıda; "Genelkurmay Başkanlığı bünyesinde kurulmuş (JİTEM) adında herhangi bir birim mevcut değildir." yazıyordu...

Maalesef, son aylarda TSK adına yapılan açıklamalar, kurumu yıpratıcı bir güven sorunu ortaya çıkardı.

JİTEM, Sabah gazetesinin Mart 2009'da ele geçirdiği 11 Kasım 1993 tarihli resmî belgede şöyle tarif edilmektedir: "27 Ağustos 1987 tarihinde Jandarma Genel Komutanlığı İstihbarat Başkanlığı'na bağlı olarak 'Jandarma İstihbarat ve Terörle Mücadele Grup Komutanlığı' (JİTEM) kurulmuştur."

Şimdi, Genelkurmay ve Jandarma yok diyor. Ama halen Eskişehir Emniyet Müdürü olan Hanefi Avcı, "var" diyor. Sayın Avcı, dürüstlüğü, görev ciddiyeti ve başarılarıyla tanınmış bir devlet görevlisidir. Sözünü ettiğimiz JİTEM

davasında yazılı ifade vermiştir. Sayın Avcı'nın ifadesi önemlidir. Çünkü kendisi, 1984 ile 1992 arasında Diyarbakır Emniyeti İstihbarat Şube Müdürü olarak görev yapmıştır. İfadesinde dediği şudur: "Diyarbakır Asayiş Kolordu Komutanlığı içerisinde ve Diyarbakır Alay Komutanlığı içerisinde tahsis edilen yerlerde, JİTEM levhaları bulunmaktaydı. Bu şahıslar, ilde yapılan ortak asayiş değerlendirmelerine, JİTEM komutanlığı görevlileri sıfatıyla katılmaktaydılar..."

Şahsen ben, bir vatandaş olarak JİTEM konusunda Hanefi Avcı'nın dediklerine inanıyorum. Çünkü Silahlı Kuvvetler'in, "yok" demeleri artık bana inandırıcı gelmiyor. Toprağın altından silah ve mühimmat çıkarılıyor; "yok öyle bir şey, onlar boru..." deniyor. 15 tane dolu LAW silahı bulunduğu halde, Genelkurmay Başkanı generallerle birlikte basın toplantısı düzenliyor ve boş LAW silahını gösteriyor. Demokrasiye ve millete ihanet belgeleri ortaya çıkıyor; "yok öyle bir şey, o kâğıt parçası" deniliyor. Ardından Adli Tıp uzmanları, "imza ıslak" diyor... Çukurambar'da bir albay ile binbaşı gözaltına alınıyor; "onlar, bilgi sızdırdığından şüphelenilen bir subayı takip ediyorlardı" deniliyor. Sonra iş büyüyor. Seferberlik Tetkik Kurulu'nun Ankara Bölge Başkanlığı'nda hâkim, kozmik odada 5 gündür belgeleri didik didik ediyor. Bu arada Çukurambar'daki iki subayı savcılar önceki gün sorguluyor. Savcıların sorguladığı albay, o muhbir olduğu söylenen subayın ismini veriyor. Ve bir yıldır da izlendiğini söylüyor. Genelkurmay dün apar topar bir açıklama yapıyor ve "Bilgi sızdırdığı iddia edildiği için hakkında bilgi toplama faaliyeti icra edilen askeri personele yönelik, bugüne kadar ileri sürülen bu iddiaları doğrulayacak herhangi bir bulguya rastlanılmamıştır." deniyor. Şimdi o subayın halet-i ruhiyesini düşünün...

Bütün bunlar, meselenin özü hakkındaki genel kanaatlerimizi daha da kuvvetlendiriyor. Bu ülkede, sivil irade üzerindeki askerî vesayetin kaldırılmasına karşı ciddi bir direnç söz konusu...

Ben bu satırları yazarken, eski Kara Kuvvetleri Komutanı emekli Org. Kemal Yamak'ın, "Gölgede Kalan İzler ve Gölgeleşen Bizler" (Doğan Kitap) isimli hatıralarındaki şu satırlara takılıyorum: "Ecevit, MHP ilçe başkanının Özel Harpçi olduğuna şaşıracağına, kendi içindeki milletvekillerine baksın. TBMM'de bu teşkilatın, birbirini tanımayan kaç milletvekili olduğunu birisi ona söyleyiverseydi ne olurdu..." Hâsılı, JİTEM yoktur, askerî vesayetin, giderek artan sıkıntısı çoktur... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başbuğ, 'sivil iradenin emrindeyiz' dese...

Hüseyin Gülerce 2010.01.07

Büyüklerimiz, "kurumlar arası çatışma yok" diyor. Ancak kurum mensuplarının karşı karşıya geldiği çok açık. Mesela, gözaltılarda, askerle polis karşı karşıya...

En sonlardan bir örnek; Çukurambar'da yakalanan subay; "kâğıdı cebime polis koydu" diyor. Mesela Albay Dursun Çiçek'le ilgili olarak, Adli Tıp uzmanları, "imza ıslak" diyor, askerler "kuru" diyor. Mesela, Özden Örnek, "günlükler benim değil" diyor. Genelkurmay Başkanı'mız; "bu ifadeye itibar edilmeli" diyor. Üç kişilik bilirkişi ise; "günlükler, Deniz Kuvvetleri Komutanı'nın bilgisayarından çıkma" diyor. Mesela, Cumhurbaşkanı Sayın Gül, TSK'ya destek mesajları verirken, Çukurambar'daki Albay E.Y.B., ifadesinde; "Ajandamda Abdullah Gül ile başlayan yazı bana ait değildir. Oğluma aittir. Oğlum 16 yaşındadır. 'Musa'nın Gülü' kitabından bana özet çıkardığını söylemiştir." diyerek başka bir mesaj veriyor. (Bu kitabın kapağında, Sion yıldızı içinde Abdullah Gül'ün fotoğrafı var. 'Musa'nın Gülü' yakıştırması, bu ülkenin Cumhurbaşkanı için yapılıyor. Kitabın yazarı, Ergenekon tutuklusunu Ergün Poyraz. Kimlerin yazdığını artık siz tahmin ediniz...)

Ancak işin çığırından çıktığının çok çarpıcı bir fotoğrafı var. Seferberlik Tetkik Kurulu Ankara Bölge Başkanlığı'ndaki kozmik odada, halen çalışmalarını sürdüren hâkimin "takip ediliyorum" demesi üzerine, Ankara'nın orta yerinde iki sivil araç durduruldu. Genelkurmay'dan yapılan açıklamalardan anlıyoruz ki; birinci araç "Deniz Kuvvetleri Komutanı'nın konutuna tahsisli... O günkü 'görev' esnasında dondurma, yaş pasta, kuruyemiş almaya gitmişler. İkinci araç da, "iki şoför, bir elektrikçi, bir marangoz askerden müteşekkil ve korgeneralin konutuna tahsisli olup konutun bir ihtiyacı için" yolda bulunuyorlar...

Doğruyu kim söylüyor olursa olsun, bu açıklamalar pek çok insan gibi beni de rahatsız ediyor. Hele olay yerine, Ankara Garnizon Komutanı ve 4. Kolordu Komutanı Korgeneral Mehmet Emin Alpman ile iki albayın koşarak gelmesi, büsbütün rahatsız edici. Madem arabadakiler aşçı, elektrikçi ve marangoz, koskoca korgeneralin o koşturması neyin nesi?

Evet, kimse kurumlar arasında çatışma istemiyor. Ama herkesin gözü önünde kurum mensuplarının bir karşı karşıya gelişi var. Muhalefet de sağ olsunlar, ateşe ha bire körük sallıyor. Sayın Baykal'ın son ifadesi şöyle: "Kurumlar arası çatışma falan yok. Silahlı Kuvvetler'e saldırı var. Saldırı da hükümetin bilgisi ve himayesi altında yapılıyor." Ergenekon davası, Cumhuriyet'in yönetici elitleri için karar anını anlatıyor. Toplum, demokrasiden, hukukun üstünlüğünden, herkesin hesap vermesinden yana bir karar verdi. Şimdi, Kemalist-laikçi-otoriter elit yönetici sınıf da bir karar vermek zorunda. Darbe yapılamıyor. Muhtıra vermek bile zorlaştı. Yeni bir seçimde, kendilerini yeniden iktidara taşıyacak bir tablo da görülmüyor. İnatlaşma ve çatışmaya devam mı, yoksa tarihî bir mutabakat arayışı mı? Yönetici elitler, karar vermeden önce acı da olsa, şu gerçeği kabul etmek zorundalar: Askerî vesayet rejimi bitiyor. Bu rejimin bütün payandaları yıkılıyor. Medya, eski medya değil.. barolar bile, eski barolar değil.. üniversiteler eski üniversiteler değil.. halk, eski halk değil.. iktidar, eski iktidarlara benzemiyor.. Türkiye, eski Türkiye değil...

Türkiye, yola askerî vesayet rejimi ile devam edemez. Tarihî mutabakattan başka yol yok. O da sadece demokratik zemini işaret ediyor. Genelkurmay Başkanı'mız, yine bütün generalleri arkasında toplayıp; "Şunu herkes bilsin ki, cuntacıları bünyemizden atacağız. Darbeyi aklından geçiren bile aramızda barınamaz. Türkiye'nin, demokratikleşmekten başka çaresi yoktur. Türk Silahlı Kuvvetleri, bütün demokratik ülkelerdeki gibi sivil iradenin emrinde olmalıdır. Bunun için Milli Savunma Bakanlığı'na bağlanmamız gerekiyor..." dese, bu ülkede ne gerilim ne çatışma kalır. Bu millet, ordusunu bağrına basmak istiyor. Ama vesayet dikenleri, buna imkân vermiyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kim acaba o kozmik milletvekilleri?

Hüseyin Gülerce 2010.01.08

Özel Kuvvetler Komutanlığı'na bağlı Seferberlik Ankara Bölge Başkanlığı'nda, Ankara 11. Ağır Ceza Hâkimi Kadir Kayan'ın, kozmik odalarda yaptığı çalışma on gündür devam ediyor. Neyin çalışması bu? Başbakan Yardımcısı Sayın Bülent Arınç'a yönelik bir suikast hazırlığı şüphesinin, açıklığa kavuşması çalışması.

Başta Sayın Baykal, bazı çevreler; kozmik odalarda yasal yetkisini kullanan bir hâkimin bilgi ve belgelere bakmasından büyük rahatsızlık duyuyorlar. Devlet sırları ele geçiyor diyorlar. Vatandaş da soruyor: Subaylara güven gerekiyor da, hâkimlere neden güvenilmiyor?

Acaba o çevreler, şunu mu demek istiyorlar: "Biz, yönetici elit bir cemaatiz. Yaslandığımız vesayet rejiminde, 'asker' koruyucu ve kollayıcı olarak 'bizden'dir... Ama askerin bildiklerini 'başkaları' da öğrenirse, bu bizi

sıkıntıya sokar... Ülke bizim, yönetim bizim. Cumhuriyet'in rantları bizim. Bizimkiler iktidar olursa, bu demokrasidir. Bizden olmayanlar iktidar olursa, gayri meşrudurlar, demokrasi tehdit altındadır. Hele onlar tek başlarına iktidara gelirse, "sivil faşizm", "tek parti" tehlikesi kapıda demektir. ..."

Kimi siyasetçilerde olduğu gibi, kimi yazarların köşelerinde bu sıkıntıyı açıkça görüyoruz. Sanki kozmik odalardan isimleri çıkacakmış gibi telaş sergiliyorlar. Haklı olmalarını gerektirecek bilgiler yok değil. Biraz hafızalarımızı tazeleyelim. Bülent Ecevit, 1978'de başbakan olarak Sarıkamış'a gittiğinde tümen komutanı Tümğ. Yirmibeşoğlu, Orduevi'nde kendisine ve eşine yemek verdi. (B. Ecevit, "Karşı Anılar", DSP, 1991, s. 43) Ecevit, Özel Harp Dairesi'ne bağlı sivil örgütte görev alanlardan bazılarının, kanlı olaylara karıştığından kuşkuluydu. Yemekte şunu sordu: "Farz-ı muhal, buradaki MHP il başkanı, aynı zamanda Özel Harp Dairesi'nin sivil uzantısındaki gizli elemanlardan biri olamaz mı?" Yirmibeşoğlu, "Evet, zaten öyledir ama kendisi çok güvenilir, vatansever bir arkadaşımızdır." cevabını verdi. Sabri Yirmibeşoğlu, 1955'te 6-7 Eylül olayları sırasında, Özel Harp Dairesi'nin atası sayılan Seferberlik Tetkik Kurulu'nda üsteğmen olarak görevliydi. Gazeteci Fatih Güllapoğlu'na ("Tanksız Topsuz Harekat", Tekin Y. 1991) söylediği şu sözler hiç unutulmadı: "6-7 Eylül de, bir Özel Harp işidir. Muhteşem bir örgütlenmeydi. Amacına da ulaştı."

Eski Kara Kuvvetleri Komutanı Org. Kemal Yamak, Ecevit'in o yemekteki konuşmayı anlatmasına çok kızdı. Doğan Kitap'tan yayımlanan, "Gölgede Kalan İzler ve Gölgeleşen Bizler" kitabında şunları yazdı: "Birçok kimseyi ayağa kaldıracağını biliyorum ama bu noktada yazmak istiyorum. Sayın Ecevit'e; bu teşkilatın içinde o zaman kendi partisinden ne kadar personelin, hatta TBMM'de birbirini hiç tanımayan kaç milletvekilinin bulunduğu ve bunun, sadece kendi partisine ait bir durum olmadığını, birisi söyleyiverseydi ne olurdu?"

Yamak, Özel Harpçi olarak eğitilenlerin; "aslında milletvekilliği dönemlerinde değil, daha genç yaşlarda iken seçildikleri"ni de açıklamıştı.

Geçen yıl vefat eden e. Org. Yamak, "birçok kimseyi ayağa kaldıracağını biliyorum" demişti. Ama öyle bir şey olmadı. Acaba bugün, kozmik odalardan gazeteci, siyasetçi, PKK yöneticisi, üst bürokrat isimleri çıkacağı için mi bazılarının uykuları kaçıyor?

Evet, şimdi biz kamuoyu olarak, genç yaşlarda alınıp eğitilen "kozmetik milletvekilleri"ni merak ediyoruz. Kimdir onlar? Normal bir milletvekili gibi göründükleri halde, Özel Harp'in devşirdikleri kimlerdir? Siyasetteki rolleri ne olmuştur? Partiler bölünür, koalisyon hükümetleri kurulurken hangi görevleri üstlenmişlerdir? Kendilerine parti kurdurulanlar var mıdır? Mesela 28 Şubat'taki rolleri nedir? Bakanlığa, parti genel başkanlıklarına kadar yükselenleri var mıdır? Yüksek yargıda, bürokraside, medyada da böyle elemanlar olmuş mudur?

Türkiye şeffaflaşmadan, kozmik adamlara ulaşmak mümkün değil. Acaba demokratikleşme, bunun için mi bazılarını telaşlandırıyor ve ellerini ayaklarına dolaştırıyor?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Albay Çiçek kaldırımında talimatla mı konuştu?

Hüseyin Gülerce 2010.01.14

Geçen cuma günü Albay Dursun Çiçek'in, Beşiktaş Adliyesi önünde turlayarak, adeta "ben buradayım, beni görün, konuşun benimle" diye ortaya çıkması, acaba neyin habercisi?

Üstelik bu boy gösterme, Başbakan Erdoğan'ın, Adalet ve İçişleri bakanları ile Genelkurmay'a giderek yaptığı görüşmenin ardından gelince, daha da mı anlamlı? Cevaplamadan önce kısa bir hatırlatma yapayım.

Türkiye, Cumhuriyet tarihinde ilk defa, topyekûn bir demokratikleşme hamlesi içine girdi. Ergenekon davası da bu hamlenin sembolü haline geldi. Bu dava, geri dönülmez bir yolculuğu mu anlatıyor, yoksa daha önce yaşadıklarımızı hatırlayıp yine endişelenmeli miyiz? Acaba, Susurluk'ta, Doğan Öz, Uğur Mumcu, Abdi İpekçi ve diğer toplumu sarsan cinayetlerde gördüğümüz gibi karanlık bir el, son kertede durumu yine kontrol altına mı alacak?

Bunu yapmanın tek bir yolu var; siyasî iradenin zaafa uğraması. Yani AK Parti iktidarının, iyi niyetli görünen telkinlere inanıp "artık bu işi biraz soğutalım" deyip geri çekilmesi. Ahmet Altan, Ankara havalara bakıp böyle bir endişeyi geçen hafta Taraf'taki köşesinde dile getirdi. "Hükümetin içindeki bir kanadın 'Ergenekon soruşturmasını yavaşlatmaktan ve orduyla daha sıkı ilişkiler kurmaktan' yana olduğu, hatta bu yaklaşımı Cumhurbaşkanı'nın da desteklediği söyleniyor." dedi. Ve Başbakan Erdoğan'a seslendi: "Unutmayın ki Ergenekon'u soruşturmak, ordunun içindeki 'tuhaf' yapıyı ortaya çıkarmak, sadece Türkiye'yi değil, kendisinin ve arkadaşlarının hayatını da kurtaracak..."

Fehmi Kuru, bu değerlendirmeyi, "fısıltı yaygarası" diye niteleyip suçu, hükümete yakın olduğunu zanneden "çevreler"in üstüne attı. Ve o çevrelere, "Yaşananları büyütüyorlar, belden aşağı vuruyorlar, durumlarını yeniden gözden geçirseler iyi olur." diye tavsiyede bulundu. Sayın Kuru'nun, kimseyi zan altında bırakmamak ve insanları günaha sokmamak için o çevreleri açıklamasında elbette fayda var.

Şahsen benim, Sayın Cumhurbaşkanı'nın ve Sayın Başbakan'ın, Türkiye'nin demokratikleşmesi ve devlet içindeki hukuk dışı yapıların ayıklanması konusundaki samimiyetlerinden ve kararlılıklarından hiç şüphem yok. Ancak, demokrasi karşıtı çevrelerin ve güçlerin, direndiklerini ve direneceklerini adım gibi biliyorum.

Mesela Dursun Çiçek olayında, üç gün önce benim kafamı karıştıran iki gelişme oldu. Birincisi, Genelkurmay Adli Müşavirliği, Dursun Çiçek'in kaldırımında yürürken televizyon muhabirlerine yaptığı konuşma ile ilgili soruşturma açtı. İkincisi, Adli Tıp Kurumu, "Dursun Çiçek'in ıslak imzası" dediği halde, tartışma bitmemiştir. Yakınlarda, Emniyet Kriminal Laboratuvarı da imza için "Çiçek'in el ürünü" demiş. Şimdi de Genelkurmay Askerî Savcılığı, "belgenin gerçekliğinden kuşku duyulmazsa, Dursun Çiçek hakkında, görevi kötüye kullanmaktan dava açılacak" diyor. Sabah gazetesinin önceki gün manşetten verdiği haber yalanlanmadı.

Görevi kötüye kullanmak suçlaması, hem iyi hem de kötü bir haber. İyi haber, Dursun Çiçek üzerindeki koruma kalkması nihayet kalkıyor. Kötü haber, acaba bu, kazayı az hasarla atlatma manevrası mı? Albay Çiçek, kaldırımında talimatla mı yürüdü? Eğer, strateji; asker içindeki cuntacıları tasfiye etme yerine, isimleri deşifre olanları bünyeden atarak sahili selamete çıkma çabası ise işte bu tehlikelidir.

Türkiye'nin demokratikleşmesini isteyenler, meselenin ilke ve hukuk bazında çözülmesini istiyor. Bunun için de demokratik ülkelerde olduğu gibi, Silahlı Kuvvetler, Milli Savunma Bakanlığı'na bağlanmalıdır. Eğer hâlâ, "bizde durum farklı" deniyorsa, o zaman bu konu, Türkiye'nin AB üyeliği için sona bırakılabilir. Ama bir şartla, Genelkurmay Başkanlığı bu konuda taahhütte bulunmalıdır...

Değilse, insanların samimiyetinin; şimdiye kadar hiç geri çekilmemiş profesyoneller karşısında, zerre kadar kıymet-i harbiyesi olmaz. Menderes'i, Demirel'i, Özal'ı kandıranlar yine kazanırlar.

Soğutmak, yavaşlatmak ve gevşemek, sonun başlangıcıdır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Doğan Öz ve Uğur Mumcu'nun ruhu Baykal'ı soruyor...

Devlet içindeki çetelerin üzerine cesaretle giden ilk savcı Doğan Öz'dü. 24 Mart 1978'de 6 kurşunla öldürüldü. Dönemin Başbakanı Ecevit'e verdiği iki sayfalık raporu, geçen hafta eşi emekli hâkim Sezen Öz, televizyonda ve gazetelerde açıkladı.

O raporu, Sayın Baykal, CHP yöneticileri ve Ergenekon'a kol kanat geren medya, akademi ve iş çevreleri bir daha okusun. 32 yıl önce Doğan Öz, bugün Ergenekon davasının iddianamesine temel teşkil eden, hemen her şeyin altını çizmiş. Darbeye zemin hazırlamak için karışıklık çıkarılacağını, devam eden anarşinin, iktidar olmak isteyen cuntaların işi olduğunu yazmış. Ve dediği de çıkmış. 12 Eylül 1980'de askerler darbeyi yapmış. O rapor, Doğan Öz'ün hayatına mal olmuş. Katil, suçunu itiraf etmiş. 12 Eylül darbesi olunca, dava sıkıyönetim mahkemesine intikal etmiş. Katile idam cezası verilmiş. Askerî Yargıtay'a itiraz süreci başlamış. Mahkeme, her defasında (üç defa) idam kararında ısrar etmiş. En sonunda dava, 1985'te Askerî Yargıtay Ceza Daireleri Genel Kurulu'na gelmiş. 15 hâkimden 8'i beraat demiş. Karar, davaya bakan mahkemeye gelince, o mahkeme ne demiş biliyor musunuz? Okuyalım:

"Elimizdeki bilgiler, belgeler ve tanık ifadeleri, cinayeti, İbrahim Çiftçi'nin işlediğini gösterirken ve vicdani kanaatimiz de bu yönde oluşmuşken; Askerî Yargıtay Ceza Daireleri Genel Kurulu'nun kararına uymak zorunda kalarak, sanığı beraat ettiriyoruz."

Sadece bu ifade, Türkiye'de olan biten her şeyi, askerî vesayet rejimini, yargının nelere alet edildiğini anlatmaya yeter. Ergenekoncu çevreler, "bu dava siyasîdir, AK Parti muhaliflerini sindirmek için davayı yönlendiriyor" diyorlar. 1985'te AK Parti mi vardı? Mesela Sayın Baykal, Doğan Öz'ün raporu, öldürülmesi ve katilin beraat ettirilmesi konusunda ne diyor? Her konuda konuşan darbeci barolar, neden bu konuda tek kelime etmiyor?

Doğan Öz'ün acılı eşi, "kozmetik odadan patates çıktı" diyerek dalga geçtiği için, "Sayın Baykal'ı ve açıklamasını ayıplıyorum. Herhalde bunlar karşı taraftalar, ya da hafife alıyorlar aramayı. Ama bir taraf tuttukları kesin." diyor.

Uğur Mumcu'nun oğlu Özgür Mumcu da, 17 Ocak 1993'te babasının öldürülmesi ile ilgili olarak, "Bu cinayeti, kontrgerillanın işlediğini duyarsam şaşımam..." diyor. Uğur Mumcu'nun eşi halen CHP milletvekili. Bir de o konuşursa, Sayın Baykal'ın ve CHP'nin hali, tam bir ibret tablosu olur... Hele Doğan Öz'ün eşi, Güldal Mumcu'yu ziyaret etse, katilleri yönlendiren kirli ve karanlık odakların açığa çıkarılması için birlikte seslerini yükseltseler, demokrasi cephesini nasıl kuvvetlendirirler, tahmin bile edilemez. Çünkü laik kesim diye nitelendirilen insanlar, bu cinayetlerle şartlandırıldılar. Cuntacıların, vesayetlerini sürdürmek için kullandıkları "irtica tehlikesi" bu cinayetlerle gündeme taşındı. Uğur Mumcu'nun cenazesinin, Türkiye'yi laik-dindar diye kutuplaştırmak için nasıl istismar edildiğini unutmış değiliz. Koskoca bir topluma, kirli ve kanlı onlarca suikastla ve binlerce faili meçhul cinayete korku salındı.

Sezen Öz, vicdanı olan herkesin yüreğini sızlatarak konuşuyor. "Kurşun deliklerinden hâlâ kanlar akıyor." diyor. Akan kan durmadan, Türkiye huzur bulamaz. Devletine, askerine, emniyet güçlerine, yargısına güvenemez.

Adaletin yerini bulmasında, bu ülkede kim sorumluydu, eski yeni siyasetçiler, eski yeni bürokratlar, medya yöneticileri, yazarlar, gazeteciler; aynaya bakıp kendilerine sorsunlar, "Biz insan değil miyiz?" desinler... Çok şey bilenler neden konuşmuyor? Demirel, Erbakan, Yılmaz, Çiller neden susuyorlar? İşte Sezen Öz konuşuyor, Özgür Mumcu konuşuyor. Susmaması gerekenler neden konuşmuyor? Aramızda nasıl bu kadar rahat dolaşıyor, insanlarla oturup kalkıyor, çocuklarını, torunlarını nasıl sevebiliyorlar? Nefisler, siyasî hırslar, dünyevî beklentiler, insanlığımızdan daha mı önemli?

Ama bu böyle gitmez. Kurşun deliklerinden akan kanda yürünemez.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bunlar bizim generalimiz değil, insan olamaz...

Hüseyin Gülerce 2010.01.21

Taraf Gazetesi'nin demokrasiye hizmeti unutulmayacak. Darbelerle, millete ihanet planlarıyla, cuntacılarla ilgili yayınladıkları her belge, toplumun gözünü fal taşı gibi açtı.

Önce inanamadık, "yok artık daha neler, bu kadarı da olmaz" dedik. En son Kafes Eylem Planı'nda, İstanbul'da Koç Müzesi'ndeki denizaltıda dinamit patlatılmasını, çok fazla öğrencinin ölmesi için okullara duyuru yapılarak çocuklarımızın belli saatte müzeye getirtilmesini okuyunca, nefessiz kaldık. "Bunlar insan olamaz", "Türk ordusunda böyle canavarlar barınamaz" diye haykırdık. Şimdi ondan daha beteri ile karşı karşıyayız.

Taraf'ın dünkü manşet haberinden öğreniyoruz ki, 2003'te "Balyoz" harekâtıyla tam manasıyla bir katliam yapacaklarmış. Cuma namazında başta Fatih Camii ve Beyazıt Camii olmak üzere camilerin bombalanması, sakallı, çarşafli provokatörlerin kışlaları, Hava Müzesi'ni basmaları sağlanacakmış. Bunlar bahane edilerek "şüpheli" iddiasıyla insanlara ateş emri verilmiş. Aynı günlerde Yunanistan ile bir savaş çıkarmak için Ege hava sahasında Yunan uçakları taciz edilerek bir uçağımızın düşürülmesi, olmazsa kendi jetimizi kendimizin düşürmesi kararlaştırılmış. Maksat, hükümete sıkıyönetim ilan ettirmek... Arkasından da Parlamento'yu feshetmek ve yeni bir hükümet kurmak... Yeni bakanlar, işbirliği yapılacak 137 gazeteci ve tutuklanacak 116 gazeteci de belirlenmiş. Taraf, beş gün sürecek yayınında bunların isimlerini açıklayacak.

Darbenin başında dönemin 1. Ordu Komutanı Orgeneral Çetin Doğan var. Dönemin Harp Akademileri Komutanı Hava Org. İbrahim Fırtına, yine dönemin Donanma Komutanı Oramiral Özden Örnek işin içinde.

Kimse Taraf'ın yazdıklarına "iddia", "uydurma" diyemez. Tam 5 bin sayfalık belge var. 29 generalle 133 subayın katıldığı darbe toplantısının kayda geçirilen konuşmaları, sunumlar, orijinal antetli askerî CD'ler, ıslak imzalı belgeler var. Albay Dursun Çiçek'in ıslak imzası, bunların yanında fotokopi kalır.

TSK'nın her kademesine güvenilir eleman temini konusunda; Atatürkçü Düşünce Derneği ve Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği'nin referans alınması uygulamasının, azamî koordinasyon sağlanarak devam ettirilmesi talimatı da herhalde çok şeyi anlatıyordur. Sayın Baykal'ın kulaklarını çınlatacak ifadeler de var. "Muhalefet partileri ile koordineli fikir ve eylem birliği içerisinde hareketler sergilenmesine devam edilecektir." deniliyor. Bakalım Sayın Baykal, bu defa konuşacak mı? Çünkü Ergenekon'a avukatlığını ilan ederken, bu hafta partisinin grup toplantısında, ne Abdi İpekçi cinayetini, ne de Hrant Dink'in katledilmesini ağzına aldı. Ertuğrul Özkök de sıkıntılı. Dink'i öldürenleri mazur göstermeye çalışan yazısı hatırlatılınca epey öfkelen-di. Daha işin başındayız Sayın Özkök. İnanınız, medyada ne kadar tetikçi, susturucu, provokatör, darbe tahrikçisi, postal parlatıcı varsa, bir gün utançlarından insan içine çıkamaz hale gelecekler...

Ben statükocu/vesayetçi cemaatin, organize suskunluk dayanışmasına, evet şapka çıkartıyorum. Böylesine, yüz kızarmadan, sanki kimse fark etmiyor gibi pişkinlikle sessiz kalmaları, görmezden gelmeleri, eften püften yazılar yazarak kamuoyunun dikkatini dağıtmaya çalışmaları epey maharet ister. Dünyada yok böyle bir kabiliyet sergisi... Ama nereye kadar? Bu darbe planlarını nasıl yok sayacaklar? Hrant Dink'in, Abdi İpekçi'nin, Doğan Öz'ün katillerinin korunmasında "general" izlerini nasıl yok edecekler? Abdi İpekçi'nin katilinin Maltepe Askerî Cezaevi'nden kaçırılışını nasıl unutturacaklar? Doğan Öz'ü öldürdüğünü itiraf eden tetikçinin, Askerî Yargıtay Ceza Daireleri Genel Kurulu'nda beraat ettirilmesini hafızalardan nasıl silecekler?

Taraf okunmalı. İbretle okunmalı. Demokrasiden geriye dönüş olmadığını anlatmak, demokratikleşmeye destek olmak için, mitinge gider gibi bayie gidilmeli, Taraf'a omuz verilmeli...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bizim liste, şeref listesi...

Hüseyin Gülerce 2010.01.22

Taraf gazetesi dün de, Balyoz darbe planında, derhal gözaltına alınacak gazeteciler ile kendilerinden istifade edilecek gazetecilerin listesini yayınladı.

Bugün, Zaman'da o listeler var. 36 kişilik ilk listede benim de adım yazılı. Onur duydum. Listemdeki isimlerin hiçbirinden rahatsız olmadım. Bu işin şakası olmaz ama bu isimleri aynı koşu da düşünün, her gün tam bir beyin fırtınası olurdu. Ama cami bombalamayı, ezanı yeniden Türkçe okutmayı, bir milyon insanı ortadan kaldırmayı düşünen canavarlar bizi bir gün bile yaşatmazdı. Bu arada bizim hanım da haklı çıktı. On yıldan beri, "önce seni alırlar" deyip duruyordu...

Bizim listeyi ben şeref listesi olarak görüyorum. Demokrasi için, özgürlükler için, hukukun üstünlüğü için, herkesin hesap vermesi için dik duranların listesi. İlkesi olan, gücün karşısında yamulmayan gazeteci ve yazarların listesi... Tabii liste 2003'te yapıldığı için eksik kalmış.

Öteki listeye gelince... Bence yüzde 90 tam isabet. Gönlümün, o listede olmasını arzu etmediği on kadar insan var. Listesine itiraz edeceklerini düşündüklerim de var. Bugün itibarıyla, "benim yerim orası değil" diyeceklerini bekliyoruz.

Bu listeler 7 yıl önce yapılmış. Ama ne kadar ilginç, bugün Ergenekon davasıyla ilgili iki liste yapılsaydı, hemen hemen aynı listeler olurdu. Bu davanın, demokratikleşme adına önemli olduğunu savunanlar, yine birinci listede yer alırdı. Ergenekon davasını sulandırmak, başka taraflara çekmek, gündemden düşürmek, saptırmak, böylece vatandaşın kafasını karıştırmak isteyenler listesini, Balyoz gazeteciler listesindeki isimlerin büyük çoğunluğu doldururdu...

Ben bizim liste için, şeref listesi dedim. Bakalım, Balyozculara destek listesinde yer alanlardan kimse çıkıp, "bizimki de şeref listesidir" diye bir ses yükseltebilecek mi?

Balyoz darbe planına rağmen hâlâ, "bunların aslı astarı yok, silahlı kuvvetlere karşı asimetrik harekât yürütülüyor" diye düşünen varsa, iki hususun altını çizmek isterim. Birincisi, Balyoz Sıkıyönetim Komutanı sıfatıyla planlarda adı geçen emekli Org. Çetin Doğan, önce, T24 internet sitesine yaptığı açıklamada, özetle; "İç tehdide karşı koruma görevi kapsamında TSK'nın her kademesinde elbette planları vardır. İç tehdit sadece bölücü tehdidi değil, irticai tehdidi de kapsar. Bu kapsamda EMASYA (Emniyet ve Asayiş) planları, seminerlerde elbette ele alınmıştır." dedi. Yani yazılanları açıkça kabul etti. İlerleyen saatlerde çevresinden çok tepki almış olmalı ki, panikledi ve Star TV'de Uğur Dündar'ın karşısına oturdu. Tekrar tekrar, "ihtilâllere karşıyım, demokratik mücadeleden yanayım" diyerek, Taraf'ta yayınlananların, uydurma bir senaryo olduğunu, sonradan eklemeler yapıldığını savundu. Ancak hiç inandırıcı olamadı. Çünkü Taraf'ın yayınladıkları; ses kayıtlarından, resmî sunumlardan, yüzlerce ıslak imzalı belgelerden oluşuyor. Herhalde savcılar harekete geçecek ve gerçek ortaya çıkacaktır.

İkincisi, ben millete ve demokrasiye karşı yapılan ihanet planları deşifre oldukça ne hayret ediyor, ne de dehşete kapılıyorum. Çünkü bunlar plan safhasında kalmış. (Allah'tan o dönemde Genelkurmay Başkanı Hilmi

Özök varmış. Allah bu millete bir defa daha acımış.) Neden şaşırmıyor, hayret etmiyorum? Çünkü bu planlardaki kadar canavarca provokasyonları, olayları, katliamları yaşadık biz. 12 Mart ve 12 Eylül darbelerinden önce cuntacılar, çoğu üniversite öğrencisi toplam 7 bin gencin katledilmesini seyretti. Rakama dikkat edin. Gençlerden bahsediyorum. Çoğu cinayetleri, gençler arasına kan davası sokmak için onlar başlattı. 12 Eylül'den önce akan kanın, bir günde nasıl durduğu sorusunun cevabını hâlâ veren yok. Doğu ve Güneydoğu'da 17 bin faili meçhul cinayetin hesabını hâlâ veren yok. Sivas'ın, Çorum'un, Kahramanmaraş'ın, Gazi olaylarının, Bingöl'deki 33 şehidin hesabını veren hâlâ yok.

Ortada yaşanmış canavarlıklar varken, akim kalmış planlara neden hayret edeyim? Asıl bugün yapılması gereken, kuzu postundaki canavarlardan hesap sorulmasıdır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Balyoz soru ve cevapları...

Hüseyin Gülerce 2010.01.28

Soru: Ordumuz cuma namazında Fatih Camii'ne bomba koyar mı?

Cevap: Bu asla olmaz. Peygamber ocağı, peygamberine ihanet etmez. Bu ordu, Malazgirt'teki, Mohaç'taki, Çanakkale'deki, Sakarya'daki ordudur.

Soru: Taraf Gazetesi'nin yayımladığı belgelerde böyle deniyor. Yalan mı?

Cevap: Bence yalan değil. Çünkü camiye bomba koyacakların isimleri, sicil numaraları ve rütbeleri açıklanıyor. Millete ihanetin ses kayıtlarını dinliyoruz. Tepelemekten, katliam yapmaktan bahsediyorlar.

Soru: Ama kafa karıştırıcı bir durum değil mi? Cevap: Değil. Bombayı, ordu koymayacak, ordu içindeki cuntacılar koyacak. İki çok farklı. Cuntacılar, 60 senedir millete ve değerlerine düşmanlık yapıyor. Milletin seçtiklerini darbelerle deviriyor. Başbakan, bakan asıyorlar. 12 Eylül'de darbe şartları oluşsun diye, beş bin gencin birbirini öldürmesi için provokasyonlar yaptılar, cinayetleri seyrettiler. Cuntacılar ile orduyu ayırmak lazım. Bu Balyoz darbesinde dikkat ederseniz bir de Çetin Doğan karakteri var.

Soru: Nasıl yani?

Cevap: Çetin Doğan farklı bir komutan. Dine ve dinî değerlere karşı ciddi bir alerjisi var. Mescit inşaatı durduruyor. Başörtülülere tehdit görüyor. 2003'teki YAŞ toplantısında dönemin Başbakanı Sayın Abdullah Gül'ü ikaz ediyor. O toplantıda Kara Kuvvetleri Komutanı, Genelkurmay Başkanı da var. Kimseyi taktığı yok. Belli ki bir gücü var. İstanbul'daki medyayı bir darbe ortamı için kışkırtan da o. Öyle yönlendiriyor ki, mesela bir gazetenin yayın yönetmeni, patron katına çıkarken sekreterine tembih ediyor. "Ben patronla konuşurken sen, paşa beni arıyormuş gibi telefon bağla." diyor. "Bidon kafa"ya takan nice meslektaş, o günlerde görev aşkıyla yanıp tutuşuyor...

Soru: Sizce İstanbul'da 1. Ordu'da gerçekten Balyoz darbe planı yapıldı mı?

Cevap: Bence yapıldı. Bugüne kadar böylesine delilleri açık, net, inkârı mümkün olmayan bir darbe planı ortaya çıkarılmadı. Balyoz, buz gibi darbe planıdır.

Soru: O kadar ayrıntılı plana rağmen niye darbeyi yapamamışlar?

Cevap: Allah milletimizi korumuş. Zaten Allah'ın tuttuğuna kimse bir şey yapamaz. Allah'ın bıraktığını da kimse tutamaz. Hilmi Özkök diye bir insan ve ona güvenen generaller, darbenin ciddiyetini, ama asıl önemlisi özünü anlamışlar. Baas tipi bir yapılanmayı fark etmişler. Felaketin boyutlarını görmüşler. Zaten hâlâ devam eden bu içeriden bilgi aktarmalar, o cuntacı yapının tamamen tasfiye edilmesiyle ilgili... Öyle, münferit subayların sızdırması diye bir şey yok. Ortada, "Türkiye bu çağda ancak demokrasi ile güçlenir" diyen bir devlet iradesi var. Bu yüzden cuntacıların işi giderek zorlaşacak. Baykal için de yolun sonu görünüyor...

Soru: Ama Genelkurmay Başkanı kürsü yumruklayarak çok sert çıktı. Buna ne diyeceksiniz?

Cevap: Sayın Başbuğ, MHP Genel Başkanı Sayın Bahçeli'yi bile ikna edemedi. Daha önemlisi, Genelkurmay bu defa, doğrudan değil ama dolaylı olarak başka bir şey söylüyor. Bu da Fikret Bila'nın Milliyet'teki köşesinde dillendirildi. Bila'nın 23 Ocak'taki yazısına göre, Genelkurmay; "Böyle bir planı görev alanı dışına çıkıp yazan subaylar varsa, ortada kişisel bir sorumluluk var." demiş. Ve eklemişler: "Kimseye kefil olmayız..."

Soru: Bu ne demek?

Cevap: Şu demek: Mesele yargıya intikal etti. 1. Ordu'daki kozmik oda da aranacak. Zincirleme bir yargı reaksiyonu doğabilir.

Soru: Bundan sonrası için ne diyorsunuz?

Cevap: Sayın Başbuğ; "demokrasilerde en önemli husus, iktidarların seçimlerle, demokratik yöntemlerle yer değiştirmesidir" dedi. Demokrasilerde bir önemli husus daha var: Demokrasilerde, silahlı kuvvetler sivil iradeye bağlıdır. Bizde halen TSK, Başbakan'a karşı sorumludur? Nedir bu sorumluluk? Nerede başlar, nerede biter? Sorumluluğunu yerine getirmediğinde bunun müeyyidesi nedir? Bunlar belli değil. TSK, Sayıştay tarafından denetlenemiyor. YAŞ kararları yargı denetimi dışında. Onun için atılacak ilk adım, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Milli Savunma Bakanlığı'na bağlanmasıdır... Demokrasiye özde bağlı olanlar bunu ister, istemelidir.
h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Neden tek bir subay açığa alınmıyor?

Hüseyin Gülerce 2010.01.29

CHP yönetimi, başta Sayın Baykal, saptıkları yanlış yolda yürümekte ısrar ediyor. Yalanlara sarılıyor, bütün toplumun hafızasını yitirdiğine inanıyorlar.

Bunun adı çaresizlik zehirlenmesidir. İlk belirtisi de yalanlara sarılmaktır. Cuntacılar, Ergenekoncular, onların medyadaki destekçileri de aynı zehirden içmiş durumdalar. Ses kayıtlarına, belgelere aldirmeden yalan üstüne yalan söylüyorlar. Çaresizlik zehirlenmesinin ikinci belirtisi, "son dakikada mutlaka bir şey olacak" beklentisidir. Ama onlar, her beklentinin, her ümit kırıntısının ardından daha büyük şok yaşıyorlar. Mesela şu Balyoz planının Taraf Gazetesi'nde bütün ayrıntıları ile yayımlanması, tam bir şok sebebi... Şimdi de Poyrazköy iddianamesi kabul edildi. Üstelik içinde Kafes Eylem Planı da var. Yani, gayrimüslimlere yönelik çeşitli suikast, kundaklama ve tehdit faaliyetleri.. Koç Müzesi'nde sivillere, özellikle öğrencilere yönelik bombalama eylemi... Hatırlayınız, 10 Mayıs 2009'da Koç Müzesi'nde denizaltıya konulmuş TNT kalıpları bulunmuştu.

Bu "Kafes Operasyonu Eylem Planı" kaç tarihli hatırlayalım: Mart 2009. Pekiyi CHP Genel Başkanı Sayın Baykal, salı günü partisinin grup toplantısında ne diyordu? Aynen şunu: "Türkiye, en son askerî müdahaleyi 12 Eylül

1980'de yaşadı. Darbe falan yok, darbe ticareti var. Plan (Balyoz darbe planı) 2003 yılında yapılmış. 7 yıl geçmiş, bir sürü komutan gelmiş geçmiş, hiçbiri görmemiş..." Sanki masal anlatıyor. Biri görmüş, biri tutmuş, biri yemiş, olmuş, bitmiş... Mart 2009 geçen sene demek. Yani cuntacılar görevde. Bugün de görevde. Çünkü hiçbirine bir şey yapılmadı. Sanki darbe planları her ay, yeni duruma göre yenileniyor. Sürekli güncelleniyor. Baykal'ın, cunta muhiplerinin, medya destek birliklerinin görmediği, görmek istemediği gerçek budur.

Mesela bu Kafes Eylem Planı, Ergenekon tutuklusu Levent Bektaş'ta ele geçen film CD'sindeki şifre çözülerek ortaya çıkarıldı. Deniz Kuvvetleri'ndeki cuntanın bu planına göre; gayrimüslimler vurulup dindarlar suçlanacak, AKP üzerindeki dış ülkelerin baskısı artırılacaktı.

Planın "Kamuoyu oluşturma" safhasında yapılacaklar şöyle sıralanıyor:

Agos Gazetesi abonelerine, tehdit telefonları açılacak ve tehdit mektupları gönderilecek. Abone listelerinin ulusal basında yayınlanması ve haber yapılması sağlanacak. Konu hakkında köşe yazıları yazdırılacak.

Planın en ürkütücü bölümü ise "eylem" bölümünde yer alıyor:

Adalar bölgesindeki çeşitli mahallelerde bomba patlatılacak.

Azınlık haklarını hararetle savunma konusunda ön plana çıkmış kişilere suikast düzenlenecek... Adalarda vapur seferi düzenlenen iskelelerde bombalı eylemler düzenlenecek. Tanınmış gayrimüslim işadamı ve sanatçılardan belirlenen bir ya da birkaçı kaçırılacak. Gayrimüslim nüfusun yoğun bulunduğu bölgelerde sık aralıklarla araç, ev ve işyeri kundaklanacak. Bütün bunlardan sonra da şu yapılacak: İcra edilen sabotaj, adam kaçıрма, suikast eylemleri, özel plan hücre lideriyle kurulacak koordineyi müteakip, belirlenecek irticai örgütler adına üstlenilecek.

Bunca buz gibi darbe planlarına, örgütlenmeye rağmen, yalanlara sarılmak, hedef saptırmaya çalışıp "sivil darbe geliyor" taktiklerine başvurmak, statüko cephesini asla kurtaramaz. Tam tersine, hâlâ bir şey olmamış gibi davranmaları, "birkaç çürük elmayı atar, bu vartayı atlatırız" hayalleri, onları bir batağın içine çekiyor.

Sayın Genelkurmay Başkanı'nı da anlamak mümkün değil. TSK'nın yıpratılması daha ne kadar seyredilecek? Soruşturmanın selameti ve önünün açılması için 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'nun 8'inci bölümünde, "görevden uzaklaştırma" yani açığa alma diye bir yol var. Bu, görevi başında kalmasında sakınca görülecek devlet memurları hakkında alınan ihtiyati bir tedbirdir. Hepimiz merak ediyoruz, şu cuntaların, darbe planlarının içinde isimleri geçen subayların, halen görevleri başında olmalarının hiç mi sakıncası yok?...
h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Durmuş, bence sarhoş değildi...

Hüseyin Gülerce 2010.02.04

MHP'li Osman Durmuş'un ağır tahriki ve ardından Meclis'te çıkan kavgaya, yeni bir dönemin başlangıcı olabilir. Tekel işçileri bahane edilerek, bugün yapılacak bir günlük grevi de bu çerçevede değerlendiriyorum.

Her gün yeni darbe planları, cuntacı yapılar ortaya çıkarılıyor. Bu, Cumhuriyet tarihinde görülmuş bir şey değil. Türkiye, demokratikleşmenin en büyük engeli ile mücadele ediyor. Bürokratik vesayet, hiç beklemediği ve ummadığı kadar zaaf sergiliyor. Ne mızrak çuvala sığıyor, ne de yalanlar bir işe yarıyor. Alternatif medya

bastırıyor. Diğer medya, en nihayet Balyoz darbe planını yazmak, konuşmak zorunda kalıyor. Moral çöküntü had safhada... Artık sulandırma, saptırma, alaya alma, görmezden gelme, ters tepiyor.

Statüko cephesinin, bir yarma harekâtına ihtiyacı var. Bunu da AK Parti, yani iktidar üzerinden yapmak istiyorlar. Çünkü iktidar zaafı doğarsa, başta Ergenekon davası olmak üzere, mahkeme süreçlerini etkileyebilirler. AK Parti için çıkartılan yeni bir kapatma davası fısıltıları da, bu yarma harekâtının bir parçası. Canhıraş ve tam anlamıyla psikolojik bir saldırı var.

Geçmişte de öyle oldu. Cuntacıların korumasındaki statüko güçleri sıkışınca, devreye, üniformasız destek birlikleri girdi. 28 Şubat sürecinde mahşerin beş atlısını hatırlayın. Askerî vesayetin yeni bir balans ayarı için düğmeye basılmış, medya öncülüğünde, meşru iktidarın devrilmesi senaryosu sahneye konmuştu. Normal olan neydi? Ülkenin en önemli birlik ve sendikalarının, demokrasiyi savunmalarını beklemektir. Ya ne oldu? O günlerde, "mahşerin beş atlısı" diye nitelendirilen sözüm ona sivil toplum kuruluşları, sefer görev emri ile cepheye sürüldü. Tam isimleriyle yazayım. Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB), Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu (TÜRK-İŞ), Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK), Türkiye Esnaf ve Sanatkarları Konfederasyonu (TESK) ve Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK). Şimdi geriye dönüp baktığımızda, hepsinin o günkü yöneticilerinin üzerinde utanç duyulacak militarist bir leke var. Mahşerin yeni atlıları olmaya soyunanları da aynı akıbet bekliyor.

Demek artık çok şey değişiyor. AK Parti'yi, cesaretli adımlar atmada geç kalmakla eleştirenlere Sayın Başbakan da aynı şeyi söyledi: "Neden bugün, neden şimdi, neden 7 yıl beklediniz, diye soranlara diyorum ki; Türkiye bu demokratik olgunluğa bugün ulaşmıştır. Şartlar bugün oluşmuştur. Buraya kolay gelmedik."

Sırtında yumurta küfesi olmadığı için, AK Parti'yi eleştirmekte insaf sınırlarını zorlayanlara ben şunu sormak isterim: Eğer Taraf gazetesi sayesinde, Balyoz darbe planı beş bin sayfalık dokümanlarıyla, ses kayıtları ile ortaya çıkarılmasaydı, EMASYA Protokolü'nün iptal edilmesi gündeme gelebilir miydi? Hükümetin eli bu kadar güçlenebilir miydi? Sayın Cumhurbaşkanı, bu kadar rahat bir şekilde, "Türkiye'nin geldiği noktada EMASYA Protokolü'ne de gerek olmadığı kanaatindeyim" diyebilir miydi?

Meclis'teki kavgaya dönelim. Peygamberimiz'in adını, bir siyasî tahrik için ağzına alma cüreti gösteren ve Başbakan'ın eşinden; hem de başörtüsü düşmanlığında cuntacı zihniyeti haklı çıkartmak için bahseden MHP Milletvekili Osman Durmuş, bence sarhoş değildi. Durmuş, millete yaslanmak yerine, askere selam göndermeyi tercih etti... MHP tabanının bu hezeyandan ne kadar rahatsız olduğunu biliyorum. Çünkü MHP, Osman Durmuş'un temsil ettiği MHP değildir.

Gün, zor şartlar altında millet iradesini savunanlara destek verme günüdür. Bütün demokrat kesimlerin, bu ülkede hukukun üstünlüğünü, herkesin hesap vermesini, din ve vicdan özgürlüğünü, fikir ve ifade hürriyetini savunanların birlik olma günüdür. Karşı cephe yeni bir hamle başlattı. Başta Sayın Başbakan olmak üzere, bütün AK Parti yönetimi sağduyulu, soğukkanlı olmak zorundadır. Yeni dönem, AK Parti'nin tahrik edilme dönemidir. Bir sinir harbi ile iktidara yanlış yaptırılmaya çalışılacaktır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sıra, kozmik sermayenin açığa çıkarılmasında...

Hüseyin Gülerce 2010.02.05

Aksiyon dergisinin bu haftaki sayısında, eski TMSF Başkanı Ahmet Ertürk'ün çok önemli bir tespiti var. Özetle şunları diyor:

"Demokratik sistemin en önemli özelliği şeffaflık ve hesap verilebilirliği öngörmesidir. Kapalı bir yapıda her türlü senaryoyu uygulayabilirsiniz. 28 Şubat sürecinde, sadece sisteme-siyasete değil, ekonomiye de darbe yapıldı. 28 Şubat aynı zamanda finansal darbedir. Batık bankaları incelerken, bazen açıklanamayan bir kayıpla karşılaşyoruz. Gizli, göremediğiniz kaçaklar var. Biz gizli harcamaları tespit ediyoruz, ama paraların nerede kullanıldığını kayıtlardan bulmak mümkün olmuyor. Analiz ettiğimizde ise, belli politik amaçları uygulamak, belli grupları finanse etmek, toplumu yeniden dizayn etme noktasında provokatif ve karanlık eylemleri finanse etmek için kullanıldığını düşünüyorum." (Detaylar için Aksiyon'u okumanızı tavsiye ederim.)

Cuntacıların, bütün darbelerde ihmal etmedikleri konu, akçeli işler konusudur. Başta Ergenekon davası olmak üzere, bu konunun üzerinde henüz layıkıyla durulmadı/durulamadı.

Maalesef, iş dünyasının bir kısmının, darbeler konusunda şaibeli geçmişi var. Esasen sistem, askerî vesayet rejimi olduğu için, bir bölüm işadamları bu sisteme damardan bağlı. Yani Cumhuriyet'in ilk yıllarından itibaren bir al gülüm-ver gülüm ilişkisi zaten var. Büyük sermaye, kurulu düzenin bir parçası olduğu için hep statükonun yanındadır.

Çok partili dönemde, bir de her iktidarın, kendi zenginini imal etme gerçeği var.

Darbe-büyük sermaye ilişkisine dönecek olursak, üç farklı tavır söz konusu.

Birincisi, işi sağlama alma yaklaşımı. Yani ülkede ne olursa olsun, kim iktidara gelirse gelsin, isterse darbe olsun, "biz işimize bakarız" uyanıklığı. Toplum gerilmiş, kutuplaşmış, demokrasi rafa kalkmış, işkence, zulüm insanları inletiyor, karanlık cinayetler, faili meçhuller... Ne olursa olsun; "ille de kâr, ille de bizim menfaatimiz" anlayışı; ne demokratiktir, ne ahlâkidir, ne de insanîdir...

İş dünyasındaki ikinciler, darbecilerle açıktan iş tutanlardır. Darbecilerin, "geliyoruz" vaadini önemseyen bu çevreler, örtülü ödenekten daha büyük fonlarla, darbecilere imkân sağlıyor ve darbe dönemlerinde bu vatanseverliklerinin karşılığını fazlasıyla alıyorlar.

Üçüncü tavır da, "bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın" tavrıdır. Bunlar, "arada" durduklarını, kimsenin tarafı olmadıklarını, hatta demokrasiyi de desteklediklerini, fakat yapacak fazla bir şey olmadığını savunanlardır.

Yalnız, üçünün de bugün ortak bir paydası var: AK Parti'yi kabullenemiyorlar... AK Parti'nin alaşağı edilmesi, onların ortak tutkusu ve hedefi. Diyorlar ki; tamam darbe, asker müdahalesi kötü bir şey, ama AK Parti'nin iktidarda kalmasına tahammül edemiyoruz... Onun için, cuntacıların sürekli darbe hazırlığı yapıyor olmaları, onları şaşırtmadığı gibi, bunda yadırganacak bir taraf da göremiyorlar. (Yadırgadıkları, Taraf gazetesidir...)

Gelgelelim, Türkiye'nin ve dünyanın gerçekleri artık, Türkiye'nin sanayileşmesine, kalkınmasına öncülük etmiş büyük sermayenin yeniden düşünmesini zaruri kılıyor. TÜSİAD'ın yeni başkanı Sayın Ümit Boyner'in, "Gazeteci Abdi İpekçi Cinayeti Üzerine" yazdıklarını, bu açıdan önemsemek gerekiyor. Sayın Boyner, karanlık cinayetlerin arkasındaki muhtemel yapılanmaların hepimizi, demokrasi ve hukuk devleti adına kaygılandırıldığını söylüyor. "Cinayetlerin arkasındaki perdenin ortadan kalkması, demokratik zeminin güçlenmesi açısından bir zorunluluktur ve borcumuzdur. TÜSİAD olarak, daha yüksek standartta bir demokrasi ve etkili bir hukuk devleti oluşturulması çerçevesinde, bu ve benzeri cinayetlerin çözülmesine yönelik çabaların destekçisi ve takipçisi olmaya devam edeceğiz." diyor.

Dileriz bu çıkış, yeni bir dönemin habercisidir ve TÜSİAD'ın kaygılarını, Sayın Baykal da duyuyordur...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Genelkurmay, meselenin özünü kabullenmiyor...

Hüseyin Gülerce 2010.02.11

Silahlı Kuvvetler, Ergenekon davası başladığından beri sürekli gündemde. Sayın Genelkurmay Başkanı, bu durumun kendilerini çok rahatsız ettiğini söylüyor.

Hatta zaman zaman, asimetrik bir harekâtla karşı karşıya olduklarının altını çiziyor. Fakat bir türlü meselenin özünü kabullenmiyor. Son olarak Hürriyet Gazetesi temsilcilerine söyledikleri; "ordu büyük bir ordu, içinde bazen hata yapanlar olabiliyor. Ama maalesef kişilerin yaptığı hatalar kuruma mal ediliyor" diyor.

Kişisel denen hatalar, neden acaba kuruma mal ediliyor? İşte bu sorunun cevabı meselenin özü ile ilgilidir.

Üç açıdan bakmamız gerekiyor. Birincisi, kişilerin hataları gibi gösterilen hatalar, hiç de kişisel gibi görünmüyorlar. Koskoca 1. Ordu'da en üst seviyedeki komutanlarla darbe toplantıları yapıldığı iddiaları kişisel midir? Toprakta çıkarılan, zırhlı araçları delen silah ve mühimmatlar, bombalar, on binlerce mermi, darbe planları, amirallere suikast hazırlıkları, orduya sızmak için açılan karargâh evleri, teğmenlere kurulan seks ve uyuşturucu tuzakları, tutuklanan emekli orgeneraller, muvazzaf subaylar hiç de kişisel hatalarla izah edilecek gibi değil.

İkincisi, hatalar kuruma mal ediliyor, çünkü kurum bütün bu olup bitenler karşısında beklenen kurumsal tavrını ortaya koymuyor. Soruşturmaların selameti, yargı sürecinin sağlıklı işlemesi için tek bir subay açığa alınmıyor. 20 tane yargısız infaz iddiasıyla, 9 kez ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasıyla yargılanan albay bile, hâlâ Kayseri İl Jandarma Alay komutanı olarak görev başında tutuluyor. Adli Tıp Genel Kurulu'nun son, "imza hâlâ ıslak" kararına rağmen, Dursun Çiçek için idari bir tasarruf yapılmıyor. Yine, kurumun en başındaki komutan, dolu LAW silahları dururken, boş olanını eline alıp; "işte bakın bir boru, neden toprağa gömülmüş, anlayamadım" derse, kurum ciddiyeti zedelenmez mi? Bütün bu tavırlar, kurumun açık bir himayesi olarak yorumlanmaz mı?

Üçüncüsü, biz kişisel hatalardan söz etmiyoruz. Yüz yıldan beri devam eden bir askerî vesayet rejiminin; anayasal tahkimlerle statükoyu sağlama almasından, demokrasiyi göstermelik hale getirmesinden bahsediyoruz. Koskoca bir milletin, hür yaşama, vatanına sahip çıkma azim ve iradesini, kendi üzerlerinde toplayan ve "vatani biz kurtardık, sahibi de biziz" deyip, her şeye hükmetmek isteyen bir zihniyetten şikâyet ediyoruz. Rica ederim, 60 yıldan beri durmadan tekrarlanan darbelerin, kişisel hatalarla ne alakası var? Emir komuta içinde demokrasiye müdahale edilmiş, başbakan, bakanlar asılmış. Parlamento'nun kapısına kilit vurulmuş, partiler kapatılmış, binlerce insan işkenceden geçirilmiş. Cinayeti itiraf eden katiller, Askerî Yargıtay Genel Kurulu'nda beraat ettirilmiş. Sıkıyönetim döneminde, koskoca tugaydan İpekçi'nin katili kaçırılmış... Lütfen, yeter artık, meselenin özü bir kenara bırakılıp, iş; üç beş "yanlış kişi"nin ayıklanmasına dönüştürülmesin. Herkes gerçeğin farkında iken bu tavırlar, yönetme ciddiyeti ile bağdaşmıyor...

Bugünün dünyasında, demokratikleşmenin toplumsal bir çağrı haline geldiği bir Türkiye'de, statükoyu kimse ayakta tutamaz. Halkın ve demokrasinin üzerindeki bu yükü artık yere indirin. Millet iradesini hiçe sayan zihniyetin yaşama şansı yok. Bu millete daha fazla çekirtmeyin. Ülkeyi, insanımızı daha fazla yormayın. Gücümüzü, enerjimizi artık huzur, refah, insanca yaşama hamlelerine harcayalım.

Türkiye'de hiçbir anayasal kurumda kişisel hatalar yok. Hepsi, millet iradesine yaslanmayan bir yapının neticesidir. Ne Anayasa Mahkemesi'nin parti kapatması, üniversitelerde başörtüsünü yasaklaması kişiseldir, ne Danıştay'ın YÖK kararları ile uğraşıp, gençleri perişan etmesi kişisel hatadır. Ne de, TSK'nın, bırakınız Milli Savunma Bakanlığı'na bağlı olmasını, Başbakan'a bile bağlı olmaması kişisel bir hatadır.

Hata, vesayet sisteminde... Hata, millete tepeden bakan, millet iradesini yok sayan zihniyette...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Acılı yürekler, yargıya Meclis desteği istiyor

Hüseyin Gülerce 2010.02.12

Faili meçhul cinayetlerin aydınlanacağına olan inancım, umudum artık daha güçlü. Ergenekon davasının, eninde sonunda, hakikat için bir cesaret kaynağı olacağına inanıyordum.

Türkiye'nin vicdanı nihayet ayağa kalkıyor. Acılı yürekler, nihayet toplu olarak atmaya başladı. Katledilen aydınların aileleri bir araya geldiler ve dün TBMM'deydiler. Mağdur ve mazlum aileler, anneler, evlatlar şimdi can yoldaşları oldular... Aynı zincirin halkaları olarak gördükleri suikastların aydınlatılması ve olayların arkasındaki örgütlü yapının ortaya çıkarılması için, Meclis araştırma komisyonu kurulmasını istiyorlar. Türkiye'nin demokratikleşmesinde çok önemli bir dönüm noktasıdır bu. Yeni Türkiye'nin, nasıl geri dönülmez bir yolda olduğunu anlatıyor.

Acılarına sahip çıkılıyormuş gibi yapıp, timsah gözyaşlarıyla 30 yıldır kendileriyle alay edilen bu insanların bir araya gelişi, yargı sürecine, bundan böyle en tesirli desteği sağlayacaktır. Binlerce faili meçhul cinayetin mağduru aileleri de cesaretlendirecektir. Devlet kurumları içinde, gerçekleri bilen ama bugüne kadar konuşmayanları da cesaretlendirecektir. Hukukun üstünlüğünü isteyen, kim olursa olsun herkesin hesap vermesini isteyen ve "yeter artık" diyen milyonları cesaretlendirecektir. Artık, "yalnız değilsiniz" sesi daha gür çıkacaktır...

Ama daha önemli bir şey olacaktır. Laik-dindar, Sünni-Alevi, Türk-Kürt ayrışması için tahrik edilen, baskı altına alınan makul çoğunluk, aralarındaki duvarları yıkacaktır. Önyargıların sona ermesi kolaylaşacaktır. Vesayetçi derin yapı, eskisi gibi provokasyonlar yapamayacaktır. Elleri ayaklarına dolaşacaktır.

İnanınız, gerçek bir toplumsal barış, gerçek bir toplumsal uzlaşma için, bu acılı yüreklerin bir araya gelişinden daha esaslı bir çağrı, bugüne kadar görülmedi.

Onların sesi, örgütlü siyasî cinayetlerin nasıl örtbas edildiğini, cinayet dosyalarının hep bir duvara çarptığını sürekli hatırlatacaktır. Çünkü onlar; cinayetleri yaptıranlara, onları devlet içinde, yüksek yargıda koruyanlara, yargı süreçlerini zamanaşımına uğratanlara, katilleri beraat ettirenlere, en güçlü yerden, acılı yüreklerden sesleniyorlar; "sizi unutmadık, sizi izliyoruz" diyorlar... "Hangi kurum, hangi kurumun içindeki hangi saygın kişi, incinecekse incinsin, zedelenecekse zedelensin, itibar kaybına uğrayacaksa uğrasın." diyorlar...

Bu bir araya geliş, bu "acımızı anlayın, çılgılığımızı duyun, gözyaşlarımızı dindirir" sesine, artık siperdeki medya da kayıtsız kalamayacak. Artık, hâlâ Ergenekon'u, askerî vesayeti kavrayamayan, kafaları hâlâ karışık olanlar da, hakikati anlamaya başlayacaklar. Artık, sürekli can alınan bu ülkede; devlet güçlerinin, yargının, baroların, medyanın kulağının üstüne yatamayacağını, gerçeklerin üstünün örtülemeyeceğini herkes görecek.

Ergenekon davasında, demokratikleşmenin önündeki engellerin kaldırılmasında yargı süreci, evet çok önemlidir. Ancak en az onun kadar, Meclis'in devreye girmesi de önemlidir. Örneğini İtalya'da gördük. Ergenekon benzeri dava, İtalya'da Gladio davasıydı. Gladio'yu çökerten savcı olarak bilinen Felice Casson, dava ile ilgili on yıllık tecrübeleri ışığında, iki yıl önce geldiği İstanbul'da Türkiye'yi uyardı. Dört hususun altını çizdi: Siyasî irade, toplumsal uzlaşma, kamuoyunun kazanılması ve Meclis'in devreye girmesi... Casson, 10 Kasım 2008'de Zaman'a özel bir beyanat verdi. Savcıların sahip olduğu yetkilerle donatılmış bir Meclis araştırma

komisyonu kurulmasının, ne kadar önemli olduğunu vurguladı. Meclis komisyonu ile birlikte çalışırlarsa, yargının netice alabileceğini, davayı yürüten savcılar ile hâkimlerin yıpratılmasının da önleneceğini söyledi.

Evet, acılı yürekler, demokratikleşmenin yolunu Meclis'e kadar getirmeyi başardılar. Şimdi sıra Meclis'in samimiyet sınavında...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sahiden ne oluyor?

Hüseyin Gülerce 2010.02.18

Türkiye'nin bir yıllık gündemi için, başka hiçbir şey olmasa, son iki günde olanlar, yeter de artar bile. Çünkü olanların hepsi, Türkiye'de bir ilk... Başsavcı tutuklanıyor, iki amiral 7 saat sorguya alınıyor, 3. Ordu komutanı ifadeye çağırılıyor.

Hepsi görevde ve bu yerlerdeki insanlara ilk defa dokunuluyor. Yani "ne oluyor?" sorusunun kısa cevabı; daha önce hiç dokunulmayanlara, dokunulamayanlara dokunuluyor... Şimdi belli çevreler, kozmik elemanlar hop oturup hop kalkıyor.

Demokrasiyi, hükümeti, yasal düzeni yıkmak için Silahlı Kuvvetler bünyesinde darbe planları yapanlar varsa, bunlara dokunulmasın mı? Savcıların ellerindeki delilleri ciddiye alan hâkimler, tutuklama ve yargılama kararı vermesinler mi? Cuntacılar, darbecilere 60 yıldır dokunulmuyor, yine dokunulmasın mı? Daha önce kimse dokunamamış ve altmış senedir her darbeden sonra, binlerce gencimizin, insanımızın katline seyirci kalınmış, kalındıkça yanan ocaklar artmış, yine seyirci mi kalınsın?

20 yıl önce öldürülen Hürriyet Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Çetin Emeç'in acılı eşi; "Sürekli 'İran' dedik, 'dinciler' dedik. Çünkü ben Atatürkçü, orduyu seven, vatanperver bir kadıyım. O yüzden daha devlete hiç kızmadım ben. O yüzden hep İran demek işime geldi sanırım. Başka gerçeklerle yüzleşmek istemedim..." diyor. Hâlâ, koskoca bir toplum, gerçeklerle yüzleşmekten kaçalım mı?

Bu ülkenin gerçeği şu: Bu ülkede, astığı astık, kestiği kestik bir vesayet rejimi, bir statüko var. Gözümüzle görüyor, elimizle tutuyor gibi orta yerdeler, her yerde her kurumda, medyada, yargıda, bürokraside, üniversitelerde, sözde sivil toplum kuruluşlarında varlar. Apaçık, hukuk dışındalar. Bunu açıktan söylemiyorlar ama hep ima ediyorlar, "anlarsınız ya" diyorlar. Bazen ağızlarından kaçırıyorlar, kozmik adamları için; "Onları genç iken devşirdik, yetiştirdik, kolladık, yükselttik, bizim adamlarımız olarak emniyet müdürü, vali yaptık. Her partide, gazetelerde, televizyonlarda, her yerde var onlar..." diyorlar. "6-7 Eylül'ü de biz yaptık. Ne müthiş bir organizasyondur ama..." diyorlar.

Bir gün nedamet duymadılar. Bir gün bu ülkenin sevilen, seçilen başbakanını ve iki bakanını astıkları için ağızlarından bir pişmanlık duydunuz mu? Gençleri katlettiler, cinayetleri seyretiler, Diyarbakır Cezaevi'ni işkencehaneye çevirdiler, "keşke olmasaydı" diye bir laf söylediler mi?

Tam tersine direniyorlar. Meselenin özünü saptırıyorlar. Yüksek yargı devreye giriyor. Olağanüstü toplantılar düzenleniyor. HSYK, müdahale ediyor, savcının görevini sonlandırıyor. Adaletin peşindeki cesur savcılar, cesur hâkimler, meslektaşları tarafından yıldırılmak isteniyor, tehdit ediliyor, hedef gösteriliyor. Bu da şaşırtıcı değil, İtalya'da Gladio davasında da böyle oldu. En büyük engel, en büyük direnç yüksek yargıdan geldi.

Medyadaki adamları hop oturup hop kalkıyor. "Hesaplaşma" ve "intikam operasyonları" manşetleri atılıyor. Hâkim kararını perdeleyip gazetelerinde, "polis savcılığı bastı" başlıkları atılıyor, NTV'lerde, "başsavcıya abluka" alt yazıları geçiyor. Tahriklerin daniskası, psikolojik harbin katmerlisi yapılıyor. 27 Mayıs darbesinin hazırlığı için de böyle yapmışlardı. "Harp okulu öğrencileri kıyma makinelerinden geçiriliyor" diyenler yine bunlardı. CHP lideri de hâlâ Ergenekon durağında iktidar bekliyor, derhal devreye giriyor, cuntacılar yerine başka yerleri hedef gösteriyor; "biz biliyoruz bu işleri, ayarlayanlar var" diyor.

Tekrar sorumuza dönelim: Türkiye'de ne oluyor? Normalleşme oluyor. Demokratikleşmenin önündeki engeller kaldırılıyor. Vesayet rejiminin yerine millet iradesi geliyor.

Sancısız olmaz bu dönem. Sıkıntısız olmaz. Şimdi samimi ve makul insanlara, cesaret ve bir o kadar da sekine lazım. Silahlı Kuvvetler'in komutanlarına da, yeni Türkiye'yi, demokratik bilinçlenmeyi kabullenme basireti lazım. Bırakınız, yargı işlesin. Yardımcı olunuz.

Asker, ülkeyi yönetmekte ısrar ettikçe bitmez bu gerilim...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cumhuriyet ağaları...

Hüseyin Gülerce 2010.02.19

Cumhuriyet ile ağa kelimesi yan yana hiç gelemmez. Bizde geldi. "Biz kurduk, biz asılız, biz yönetiriz" zihniyeti; dünya değiştiği, insanımız değiştiği halde, koskoca bir topluma dayatılmaya devam edildi.

"Aşiret yönetimine, ağalığa son" diye kükrediler, ama bütün aşiretlerin yerine tek bir aşiret olarak kendi aşiretlerini, bütün ağaların yerine kendi ağalarını ikame ettiler. Bürokrasi ağaları, yargı ağaları, basın ağaları, baro ağaları, sendika ağaları, üniversite ağaları, eski garip ağalara rahmet okuttular... Ağalar; totaliter, otoriter ama temelleri çürük bir statüko kurdular.

AK Parti'nin 22 Temmuz seçimlerindeki galibiyetine kadar, ağalıklarından çok emindiler. Çünkü korkunun gücünü kullanıyor, darbelerden sonra başbakan asıyor, parlamento dağıtıyor, hükümetler yıkip hükümetler kurduruyorlardı. Kozmik adamları, kozmik siyasileri vardı. Zorlandıkları yerlerde topluma yeni korkular saldılar. "Komünizm gelir yer sizi", "İrtica gelir, girersiniz karanlıklara", "bölücü hainler bölerler vatanınızı" korkuları, hep üretilmiş korkulardır. Hepsinde, kendi adamları, tertipler, provokasyonlar, faili meçhul cinayetler vardır. Terör ağacıları da onların üretimidir. Toplumu bölmek, kutuplaştırmak, Anadolu insanının arasına kin ve nefret tohumları ekmek için terör ağalarını, tepe tepe kullandılar. En acımasız oyunlarını ise, laik kesim diye nitelendirilenlere oynadılar. Uğur Mumcu'lar, Abdi İpekçi'ler, Doğan Öz'ler, Çetin Emeç'ler acımasızca katledilirken, Danıştay'ı bastırıp hâkimleri kurşunlatırken, ağalar hep göstermelik tepkiler verdiler, timsah gözyaşları döktüler. Bilirsiniz, timsahlar da avlarını yerken, gözlerinden yaşlar geliyor... Uzatmayacağım.

Bir yerde sendelediler ve afalladılar. 27 Nisan e-muhtırası ile Genelkurmay, Cumhurbaşkanlığı seçimine müdahale etti. İşte ertesi gün, hiç yaşanmamış bir şey oldu. Hükümet, bu muhtırayı iplemedi. Öyle kararlı ve cesur bir tavır koydu ki, ağalar şaşkınlılar. Ama asıl şaşkınlıkları üç ay sonra oldu. Büyük kırılma noktası geldi. 22 Temmuz seçimlerinde, AK Parti hem de yüzde 47 oyla yeniden iktidar oldu. Statükonun temelleri çatlamaya başladı. Ağalar öfkeleniler, öfkelendikçe telaşlandılar, telaşlandıkça yanlış yapmaya başladılar.

Bir şey daha oldu. Ergenekon davası başladı. Dokunulamayanlara dokunuluyordu. Emekli orgeneraller, muvazzaf subaylar tutuklanıyor, ordu komutanları ifadeye çağırılıyor, görev başındaki amiraller sorgulanıyordu.

Ağalar iyice şaşırdılar. Ne oluyordu? Medya ağaları neredeydi? Yargı ağaları neredeydi? Sendika ağaları neredeydi? Neredeydi o 28 Şubat'taki mahşerin beş atlısı?

Yoktular, çünkü alternatif medya vardı. Yalanların, karartmaların, saptırmaların, sulandırılmaların foyasını çıkaran yeni bir medya vardı. Hele Taraf Gazetesi, cesareti ile bunları darmadağın etti. Uykularını kaçırdı. Bu da bir ilkti. Darbe planlarını, Kafes Eylem planlarını, Balyoz planlarını, Taraf olmasaydı nereden bilecek, nereden öğrenecektik?

Bir şey daha oldu. Cesur emniyet görevlileri, cesur savcılar, cesur hâkimler geldi. Bu da bir ilkti. Artık, korkunun yerini cesaret almıştı. Ve çok önemli bir şey daha oldu. Acılı yürekler, Aleviler, Sünniler, Kürtler, laik kesim cesaretlendi. Ağaların oyunlarını artık fark ettiler. Ses vermeye başladılar.

Artık, Cumhuriyet ağalarının karşısında güçlü demokrat bir toplum kesimi var.

İşte 17 Şubat yargı darbesi, bunun için, tıpkı 27 Nisan darbesi gibi geri tepecektir... Ağaların, akla, vicdana, hukuka aykırı hamlesi boşa çıkarılacaktır. Bu son virajı asla alamayacaklar.

Çünkü artık demokrasiyi isteyenler değil, ağalar korkuyor. Daha önce korkuttukları iktidarlara benzeyen bir iktidar da yok karşılarında. Şemdinli asla bir daha yaşanmayacak. Asla, yeni Ferhat Sarıkaya'lara kıyamayacaklar.

Bu maçın beraberlik ihtimali yok. Statüko kaybedecek, demokrasi kazanacak...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Muhtıra değil şimendifer

Hüseyin Gülerce 2010.02.25

Cumhuriyet tarihinde hiç dokunulamayanlara dokunuluyor. İki kuvvet komutanı, iki eski 1. Ordu komutanı, muvazzaf amiraller ve albaylar emniyete götürülüyor, ifade veriyorlar, tutuklananlar var. Toplumda, haliyle merak ve şaşkınlık had safhada.

Geldiğimiz nokta nedir? Yüksek yargı, direnç gösterse de, HSYK'nın hamleleri, Yargıtay üyelerinin destek gösterileri sadece, hukukun içler acısı halini resmeden birer ibret tablosuna dönüşüyor. Çünkü demokratikleşme isteyen herkesi umutlandıran cesur savcılar, yargıçlar ve "onurlu askerler" tehdit ve baskılara aldırıyorlar. Bu duruş ve kararlılıkları, toplumu da, iktidarı da cesaretlendiriyor. Yani statüko açısından geri dönülmez bir yolda ilerliyoruz...

"Onurlu askerler"le ilgili olarak önceki gün, Taraf'ta, Yasemin Çongar şunları yazdı: "Evet, orduda hâlâ gayrimüslim vatandaşları öldürmek, müzeye giden çocukları havaya uçurmak üzerine plan yapan gözü dönmüşler var. Evet, orduda hâlâ cemaat mensuplarının evlerine silah yerleştirmeyi, gazeteciler hakkında karalama kampanyaları yürütmeyi, seçilmiş hükümete karşı yargıyı, akademiye, medyayı kullanmayı hesaplayan darbeler var. Ama orduda, artık bu gidişata 'dur' diyen onurlu askerler de var. Balyoz bavulunu, Selimiye'den çıkarıp Taraf'a getirenler onlardı... Dün, onların umutlu günüydü."

O Balyoz bavulu, Ergenekon savcılarına teslim edilince olanları görüyorsunuz. Taraf'ın 60 binlik tirajla, vesayet sistemini böylesine sallaması, sarsması, Türkiye'de medyanın aslı görevi için de umut vericidir. Zaten alternatif medya olmasaydı, şimdiye kadar çoktan darbe olmuştu. Doğan Grubu'ndaki cesur demokrat kalemleri de unutmamalıyız. Cuntacılar darbe yapamadıysa, eski yandaş medyayı bulamadıkları içindir. "Höt" deyince, pılısını pırtısını toplayıp giden siyasetçiler olmadığı içindir.

Geldiğimiz noktada, umudu ve cesareti olanlar, demokrasi isteyenlerdir. Statüko cephesi umutsuz, yalın ve bedbindir. Baksanıza, bir önceki Genelkurmay başkanı emekli Org. Yaşar Büyükanıt; "yahu yapmayın, etmeyin, biz 27 Nisan'da muhtıra falan vermedik, muhtıra değil o. Hiç mi muhtıra görmedik" diye günah çıkartıyor. "Ben kaleme aldım" diye televizyon ekranlarında hava atan Paşa, tam da eski kuvvet komutanları gözaltına alınırken, sanki sıra kendisine de gelecek telaşına kapılıp, neredeyse, Çetin Doğan gibi yemin edecek. "Biz, hiç Cumhurbaşkanlığı seçimine müdahale eder miyiz, çok ayıp ediyorlar ama... Bildiriyi bir daha okusunlar" diyor. Allah Allah, bildiri hâlâ Genelkurmay sitesinde duruyor. Açıp bir daha okuyoruz. Aynen şunlar yazılı: "Cumhurbaşkanlığı sürecindeki tartışmalarda Türk Silahlı Kuvvetleri taraftır. Gerektiğinde tavrını ve davranışlarını açık ve net bir şekilde ortaya koyacaktır. Türk Silahlı Kuvvetleri, kendisine kanunla verilmiş olan açık görevleri eksiksiz yerine getirme konusundaki sarsılmaz kararlılığını muhafaza etmektedir."

Ne şimdi bu ifadeler, tehdit değil mi? Daha önce bütün darbelere dayanak yapılmış, İç Hizmet Kanunu'nun 35. maddesindeki, Cumhuriyet'i koruma ve kollama "görev"ini hatırlatmak değil mi? Ne diyeyim, Genelkurmay başkanlığı yapmış bir insana bu tavır, bu duruş hiç yakışmıyor. Sanki bu muhtıradan sonra, Cumhurbaşkanlığı seçiminin yapılamadığını unuttuk. Sanki, hukukun Zati Sungur'larının, 367 hokkabazlığında, bu muhtıradan cesaret aldıklarını, hiç hatırlamıyoruz...

Genelkurmay açısından elbet sıkıntılı bir durum var. İşte orgeneral ve oramiraller toplandılar. Sağduyunun ve ortak aklın galip geleceğine inanmak istiyoruz. Hâlâ darbeden medet umanlar ise, bu toplantıyı bile "tamam be, nihayet asker devreye giriyor" diye heyecanla karşıladılar. Olan biteni anlamıyorlar, yeni Türkiye'yi okuyamıyorlar. Kaç defa yazdım; harç bitti, vesayet rejiminin inşaatlarına artık paydos... Ufukta demokrasi var. h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

En zor, askerlerin işi...

Hüseyin Gülerce 2010.02.26

Sayın Cumhurbaşkanı, en doğrusunu yaptı. Sayın Başbakan ile Sayın Genelkurmay Başkanı'nı birlikte kabul etti. Zira gelinen nokta, kimse için kolay değil. Sağduyuya, basirete, teenni ile hareket etmeye, sakinete ve ortak akla ihtiyacımız var.

Bilhassa TSK komuta kademesinin sorumluluğu herkesten fazla. Çünkü insan olarak, psikolojik olarak, konum olarak çok zordalar. İçeriden, dışarıdan ağır bir tazyik altındalar. Neden en zor onların işi?

Birincisi, daha önce başlarına böyle bir şey gelmemişti. Hiç düşünmedikleri, ummadıkları bir vaziyete düştüler. Sonra gözaltına alınan, tutuklanan emekli ya da muvazzaf subaylar yıllarca birlikte çalıştıkları insanlar. Aynı lojmanlarda oturmuşlar, ailece görüşmüşler. "Yapmamız gerekenler var da yapmıyor muyuz?" diye düşünürler. Ailelerinden, yakınlarından, sevip saydıkları insanlardan gelen baskılar vardır. Bütün bunlar insanı üzer, sarsar; moralini de, kimyasını da bozar.

İkincisi, alt kademelerdeki subaylar, duruma seyirci kaldığını, bu kadar üzerlerine gelinmesine daha ne kadar tahammül edeceklerini, yüksek sesle söylüyor olabilirler. Bu rahatsızlık, yukarıları elbette düşündürür.

Üçüncüsü, yıllardır askerleri, özellikle gazete köşelerinden, televizyon ekranlarından; "memleketin asıl sahibi sizsiniz, cumhuriyet asıl size emanet" diye tahrik eden çevrelerin, yine devreye girerek yaptığı ağır baskılar var. Orgeneral ve oramirallerin toplantısını, "toplu istifa" edecekler diye pompalayanlar da, daha ne duruyorsunuz diyenler de onlar.

Ancak bunların dışında Genelkurmay'ın bir konumu daha var: Yargıya saygılı olmak zorundalar. Suçlu olanlar varsa, onların üzerine gidilmesini savunmak zorundalar. Şu anda dünyanın gözü onların üzerinde. Cumhuriyetin savcılarını aramalar, gözaltılar yapıyor. Sonra o kişilerin bir kısmını mahkemeye sevk ediyor. Mahkeme de bazıları için tutuklama kararı veriyor. Ortada ciddi bilgi ve belgeler olmasa, buna kim cesaret edebilir?

Evet TSK komuta kademesinin işi gerçekten zor. İlk defa darbe teşebbüsü iddiası ile kuvvet komutanları, ordu komutanları yargı önündeler. Ancak artık kabul etmeleri gerekir ki; yeni Türkiye'de kimse eski konumlarını muhafaza edemez. Artık kimse, "bizden hesap sorulamaz" diye düşünemez. Kimse de, millet iradesine müdahale edip Meclis'i feshedemez. Başbakanları, bakanları, milletvekillerini tutuklayamaz. Olağanüstü mahkemelere talimat verip, "yargılayın ve cezalandırın" diyemez. Açıkçası, bugünün dünyasında, tam da bölgesinde güçlenen, ağırlığı, etkisi artan, küresel bir aktör konumuna doğru yükselen Türkiye'de, artık kimse vesayet rejimini ayakta tutamaz.

Artık muhtıra vermek, darbe düşünmek insanımıza da, ülkemize de en büyük ihanettir.

Burada iki uyarı yapmakta fayda var. Birincisi CHP'ye ve Sayın Baykal'a. Militarist duruşları, askerden daha fazla asker tavırları, insafsız darbe tahrikleri, gerçekten çok çirkin. Gerçekten siyaset ve demokrasi adına yüz kızartıcı bir durum bu. Ayıptan öte bir şey bu. Sivil duruş bu değildir. Memleket sevgisi bu değildir. Siyaset bu değildir. Bu, düpedüz siyaset eşkıyalığıdır. Ha dağa çıkmışsın, ha darbelere davetiye basmışsın, ikisi de aynı şeydir...

İkinci uyarı, askeri, aslî vazifesine dönmeye çağırırken dikkat edilmesi gereken üslupla ilgilidir. Darbe teşebbüslerinin, millete ve demokrasiye ihanet planlarının ortaya çıkarılması çok önemli, hayati bir vazifedir. Taraf Gazetesi, gerçekten tarihî bir vazife yapıyor. Hür ve etkili basın adına yeni bir dönemi başlattılar. Fakat bu yapılırken üsluba da dikkat edilmelidir. Cuntacıların üzerine gidilirken, ordunun bütününün rencide edilmemesi hassasiyeti de göz önünde bulundurulmalıdır.

Türkiye'nin demokratikleşmesini isteyen herkesin niyeti, bağcıyı dövmek değil, üzüm yemektir. Duruşumuzu bozmadan, hissiyatlarımıza mani olabilirsek, demokrasi yokuşunun daha hızlı sona ereceğini unutmamalıyız...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cunta nihayet Çiçek açtı...

Hüseyin Gülerce 2010.03.04

Millete ve demokrasiye ihanet belgesinin altındaki imzanın, Albay Dursun Çiçek'e ait olduğunu, nihayet Genelkurmay da kabul etti. Bu kabul, pek çok yönden askerî vesayet rejiminin surundaki en büyük gediktir.

Bu, statüko ile demokrasiden yana olanların mücadelesinde, bir havlu atmadır. "Buraya kadar" demektir. Bir dönüm noktasıdır. Ancak, bundan şu asla anlaşılmamalı; asker içinde, yüksek yargıda, medyada, cuntacı barolardaki direniş sona erecektir. Ermeyecektir. Daha yolumuz var. Ama bu yol, demokrasi hedefinden geriye dönüşün olmadığı yoldur.

Şimdi alternatif medya ne güzel hatırlatıyor; ıslak imza tartışmalarında Genelkurmay Başkanı nasıl da "kâğıt parçası" deyivermişti. Baykal, nasıl da üstüne atlamış; "AK Parti, muhaliflerini sindirmek için belge uyduruyor." diye kasılmıştı. Hele o "medyada kullanılacaklar" listesinde yer alanların önde gidenleri, nasıl da, ama nasıl da kabalaşmıştı.

Şimdi... Ben sadece bir kişiden duydum; "bizi galiba kullanıyorlar" diyebilme insafını. Kullanılmak; vicdanı, onuru, karakteri, duruşu olanların ancak hatırlayabildiği bir pişmanlık ifadesidir. Ama "vazifeli" olanlar, bu vicdan sızısını hiç duymayacaklar, emin olunuz. Çünkü görevlerini yaptıklarına inanıyorlar. Pişkinliğin de bir derecesi olur diye düşünüyorsanız, bunlarda o yok. Boşuna beklemeyin, yüzleri asla kızarmayacak...

Bunların görevleri, elinde kan bulunan cuntacılar arka çıkmaktır. Ben onun için; "Cuntacılar vicdansızdır, onları destekleyen, korumaya çalışan, arka çıkanlar da en az onlar kadar vicdansızdır." dedim.

Çünkü o darbe planlarında, o Balyoz'larda, o Kafes'lerde, o AK Parti'yi ve Gülen cemaatini bitirme planlarında, masumları katletme var. Sünni-Alevi çatışmasının, Türk-Kürt çatışmasının, laik-dindar çatışmasının kanlı senaryoları var. Tıpkı daha önce; Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta, bütün Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da, Bingöl'de, Başbağlar'da yaptıkları gibi. Tıpkı Danıştay saldırısında yaptıkları gibi...

Bunca yaşananlara rağmen, Abdi İpekçi'nin, Uğur Mumcu'nun evlatlarının, Doğan Öz'ün, Çetin Emeç'in eşlerinin; "dilimiz varmadı, devlete laf söyleyemedik, 'dinciler yaptı' demeyi tercih ettik" feryatlarına rağmen, o medya mahallesinin vazifelileri, kenarda köşelerde siperlerinde kalabildiler... Amma, şimdi iş değişecek. Genelkurmay'ın ıslak imza kabulü, şimdi onların defterini dürecektir. Kullanıldıklarını kabul etmeyerek, cuntacıların rıhtımda batmakta olan kanlı, paslı statüko gemisine binmeye devam edecekler. Belki de böylesi hayırdır. Birlikte batacaklar. Belli de olmaz. Belki de gemiyi önce onlar terk edecek...

Cuntacıların zehirli çiçekleri ise asla meyveye duramayacak. Çünkü o Çiçek Albay, Genelkurmay karargâhında o ihanet belgesine, imzayı tek başına atmadı. Ona emir veren daha yukarılarda birileri var. Biz onları da öğreneceğiz. Tıpkı, kanal kanal dolaşıp, bir zamanlar giydiği elbisenin onurunu hiç düşünmeden, yalan yere yeminler edenler gibi, yargı onları da çağırarak.

Askerî vesayet rejimi, sadece askerlerden ibaret değil. Bu sistem, Cumhuriyet ve demokrasi arkasına sığınırken, sivilleri, kurumları kullandı. Her darbe, kendi anayasasını boşuna yapmadı. Kendisini sağlama almak için kimleri kullandırsa, kimler "kozmik adamlar" olmayı içlerine sindirdilerse, biz onları da öğreneceğiz. Mesela CHP içinde, MHP içinde, başka partilerde "kozmik siyasetçiler" var mı, onları da öğreneceğiz. Ne demişti eski Kara Kuvvetleri Komutanı e. Org. Kemal Yamak: "Ecevit, kendi partisindekileri biliyor mu acaba?" Evet, Sayın Baykal, biliyor mu acaba? Yoksa biliyor da, Genelkurmay kabul ettiği halde, "o da yetmez, kâğıtta Dursun Çiçek'in parmak izi var mı, sen asıl ona bakacaksın arkadaş" demesi ondan mı?

Limana dikkat edin: Statüko gemisi su alırken, demokrasi gemisi yanaşiyor. Onu karşılayalım...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kozmik adamlar...

Hüseyin Gülerce 2010.03.05

Kozmik adamlar, askerî vesayet rejiminin kara kutularıdır. Onlardan ilk defa Kara Kuvvetleri eski komutanı e. org. Kemal Yamak, hatıralarında bahsetti. Ecevit, 1974'te başbakan olunca, "Özel Harp Dairesi"nin Amerika'dan para aldığını öğrendi. Ecevit, derhal brifing istedi. Brifingi, Özel Harp'in komutanı Kemal Yamak verdi.

Ecevit, o gün, Özel Harp Dairesi'nin, adı gizli tutulan bazı "vatansever gönüllüler"i, ömür boyu istihdam ettiğini öğrendi. Ecevit'in Özel Harp eleştirileri askerleri çok rahatsız etti. Yamak, anılarında Ecevit'e mesaj yolladı: "O zaman, bu teşkilatta Ecevit'in kendi partisinden kaç kişinin, hatta Meclis'te birbirini hiç tanımayan kaç milletvekilinin bulunduğunu birisi söyleyiverse ne olurdu?" 2009'da vefat eden Yamak, Kara Kuvvetleri

komutanlığından emekli olduktan iki ay sonra, Turgut Özal'ın Kasım 1989'da cumhurbaşkanlığına seçilmesinin ardından, Cumhurbaşkanlığı Genel Sekreterliği görevine getirildi. Özal'ın 17 Nisan 1993'te ölümü üzerine, aynı gün bu görevinden istifa etti.

Kemal Yamak, Türkiye'nin en önemli kozmik adamlarından biriydi. Yine hatıralarında, sivillerden, daha genç yaşlarında nasıl insan devşirdiklerini anlattı. Bunlar, işte benim kozmik adamlar dediklerim.

Askerî vesayet rejimi, kozmik adamlar olmadan asla devam edemezdi. Çünkü onlar, her alanda; siyasette, bürokraside, yargıda, iş ve sanat dünyasında, sinema aktörleri arasında, medyada, barolarda, sendikalarda ama her yerde vardılar. Aynı zamanda, Cumhuriyet'in elit tabakasını da onlar oluşturuyordu. Halkın içinden devşirildikleri halde kozmik adamlar, bir süre sonra, geldikleri yeri de inkâr eden, halka tepeden bakan statüko zaptiyelerine dönüşüyordu.

Kozmik adamlar öyle üç beş kişi değillerdi. Hani şimdilerde "cemaat" deniliyor ya, gerçek ve asıl cemaat, onlardı. Geçen haftaki yazımda ben onlara, Cumhuriyet Ağaları dedim. Kısaca "ağalar" ya da eski terimle "agavat"... Cemaat-siyaset, cemaat-ticaret, cemaat-yönetim ilişkileri de aslında, baştan beri onların hayat alanlarıydı. Orayı kimseyle paylaşmak istemediler. Demokratikleşme hamlelerini, diriliş hareketlerini de onun için tehlike ilan ettiler. Devletin kurumlarını, kendilerine ait kabul ettikleri için kendilerinden olmayanların iktidara gelmesini, hep tehdit olarak algıladılar ve ilan ettiler. Cuntaların bitmez tükenmez darbe hazırlıklarının gerçek sebebi de budur. "Geliyorlar, ele geçirecekler" feryatları, aslında "bizi yerimizden edecekler" telaşından kaynaklanıyordu. Kendi projeleri olan Avrupa Birliği üyeliğine de sonradan sırf bu yüzden karşı çıktılar. Çünkü demokratikleşme, inançlara saygılı laikliği, o da din ve vicdan özgürlüğünü getirecek ve onların hegemonyası bitecekti. Çünkü onlar, Batılılaşmaktan; bütün değerler sistemi ile Batı'ya yamanmayı, asimile olmayı hedeflemişlerdi. Kendimiz kalarak evrensel insanî değerlerde buluşma ve dünya ile entegre olma, onların defterinde yazılı değildi.

Kozmik adamlar, bulundukları kurumların itibarını ve onurunu da hiç düşünmediler. Darbecileri kutlamaya giden Anayasa Mahkemesi üyeleri, aslında yargının güce biat ettiğini ilan ediyorlardı. 28 Şubat sürecinde servisleri doldurup Genelkurmay'da brifing alan yüksek yargı üyelerinin de yaptığı buydu. Yine darbe dönemlerinde, en son 28 Şubat'ta, manşetlerini generallere attırmaya varasıya kadar mesleğimizin itibar ve haysiyetini bitirenler, medyadaki kozmik adamlardı.

Kozmik adamların ortak özellikleri, millete değil, güce yaslanmalarıdır. Kozmik adamlar, geldikleri yeri beğenmeyip, gücü arzuladılar. Güç ise gizli mahfillerde, kozmik cemiyetlerde yoğunlaşıyordu. Gücün büyüğü de dışarıdaydı. Onun için kozmik adamlar, asla geldikleri yere ait olamadılar. Dışarıyla, karanlık odaların gizli iktidar sahipleri ile içli dışlı oldular.

Kozmik adamlar! Saltanatınız artık sona eriyor. Oyun bitti, perde sizin için iniyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kılıçdaroğlu kadar hızlı çark eden görülmedi...

Hüseyin Gülerce 2010.03.11

İstanbul milletvekili ve CHP Grup Başkan Vekili Kemal Kılıçdaroğlu, siyasette en hızlı çark eden politikacı unvanını çoktan hak etti... Evet siyasette, "dün dündür" diyen üstatlar gördük. Ama böylesine, genel başkan terslediğinde, dakikasında çark edeni, şahsen ben 40 yıldır görmedim.

Sayın Kılıçdaroğlu, partisinin Batman il kongresinde yaptığı konuşmada aynen şöyle söyledi: "Toplumsal barışın bir parçası olacaksa, biz genel affa 'evet' deriz." Genel af ne demek? PKK liderinin de affı demek. CHP, birden telaşlandı. Önce Sayın Baykal'ın yakın çevresi Kılıçdaroğlu'nu payladı. Sonra da Baykal konuştu: "Bu sözler yanlış sözler. Bunu gündeme getirmek, taşımak ve buradan bir arayışa girmek kesinlikle doğru değildir." Sayın Kılıçdaroğlu, CHP Elazığ il binasındaki basın toplantısında, "Genel Başkan'ımızdan öğreneceğimiz daha çok şey var." dedikten sonra NTV'ye konuştu: "Ben, 'genel af olsun' diye bir laf etmedim..." Artık bu kadarına bir yorum yapılamaz.

Sayın Kılıçdaroğlu, bundan önce de çark etmiş ve kendisini bitirmişti. Hatırlarsanız, geçtiğimiz 10 Kasım'da Meclis'te, terör konuşulurken, CHP sözcüsü Onur Öymen, AK Parti'nin "artık analar ağlamasın" söylemine cevap olarak; "Dersim'de analar ağlamadı mı?" deyivermişti. Yani terörle mücadele için Dersim örneğini hatırlatmıştı. Birden Türkiye'nin gündemine 1937-1938'de Dersim'de ne olduğu gelmişti. Ergenekon tertiplerinin kökünü hatırlatan olaylarda, bugün Tunceli'nin de içinde bulunduğu bölgede kendi insanımız, üç uçak filosu tarafından bombalanmıştı. İsyanı bastırıyoruz diye 40 bin civarında çoluk çocuk demeden insanlarımız katledildi. Sabiha Gökçen'e, en alçaktan ve en çok bomba atan kadın pilot olarak altın madalya takılmıştı. Öymen sayesinde, bir anda resmî tarihin yalanları, yeni kuşakların gözünü faltaşı gibi açtı. Kılıçdaroğlu da o bölgenin insanıydı. CHP gerçeğini unutup, anında konuşuverdi: "Öymen, gereğini yapmak zorundadır."

Söylediği doğruydu, Öymen istifa ederse, CHP içine düştüğü çukurdan çıkabilirdi. Çünkü ilk defa Alevi seçmen, CHP ile ilgili büyük dehşeti yaşadı. Ergenekon davası zaten gözlerini açmıştı. Sivas'ı, Gazi olaylarını, Alevilere yönelik provokasyonları ve cinayetleri, artık hakikatin ışığında yeniden değerlendiriyorlardı. Bir an Kılıçdaroğlu da vicdanını konuşturdu, Öymen'in istifasını istedi. Ama Kılıçdaroğlu'nunki gerçekten bir saflıktı. CHP, kökü derinlerde olan bir devlet partisiydi ve Cumhuriyetin elitleri tarafından yönetiliyordu. Onlar, "Beyaz Türkler"di. Kılıçdaroğlu, asla o çevrenin insanı değildi, olamazdı da. Sadece, halka yakın olmak için vitrine konulacak isimlerdendi. Fakat Kılıçdaroğlu bunun hâlâ farkında değil.

Baykal, Kılıçdaroğlu'nun "gereği yapılsın" çağrısına anında cevap verdi. CHP grup toplantısına Onur Öymen ile birlikte girdi. O gün Kılıçdaroğlu'na, partisinin grup toplantısı bile dar geldi, salona giremedi.

Aslında, Kılıçdaroğlu, dersini almış olmalıydı. Demek ki kendisini tutamıyor. Yine de yaklaşan CHP kurultayı Baykal için de Kılıçdaroğlu için de sıkıntılı geçecektir. Zira Alevi seçmen, Dersim gerçeğinin, yeni nesiller tarafından bu kadar yalın öğrenilmesinden sonra CHP'ye destek veremez. CHP değişmeyeceğine göre, bu CHP'de Kılıçdaroğlu'na, vitrin dışında bir yer yoktur ve olamaz.

Ergenekon davası, CHP'nin, halk değil devlet partisi olduğunu herkese gösterdi. CHP'nin zaten oyla, sandıkla bir işi yok. Ordu+CHP=iktidar formülü çıkmaza mı giriyor? O zaman yeni formül devreye girer: Yargı+CHP=iktidar. Son olan bitenlere bir de bu gözle bakınız...

NOT: Geçen haftaki yazımda; "dilimiz varmadı, devlete laf söyleyemedik, 'dinciler yaptı' demeyi tercih ettik" ifadeleri, rahmetli Çetin Emeç'in eşi Bilge Emeç'in, Vatan'da Sanem Altan'la yaptığı röportajdaki sözlerine atfı içindi. Geniş bir çevreyi kastetmeden, cinayetler karşısındaki bakış açısının değişimini anlatmaya çalıştım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İçimizdeki ajanları tanıyalım...

Bugün, 12 Mart 1971 askerî müdahalesinin yıldönümü. Askerî vesayet rejiminin kilometre taşlarından biriydi, 12 Mart. İçinde bulunduğumuz günler ise, bu rejimin sancılı sona erme süreci.

Vesayet rejiminin üç payandası var. Devletçi partiler, yargı ve medya. Ama asıl payanda, baştan beri, önceki adıyla basın, şimdiki adıyla medya. Bakınız en baştan söyleyeyim, eğer bugün bir Taraf Gazetesi, alternatif bir medya olmasaydı, mesela 28 Şubat sürecinin Hürriyet, Sabah, Milliyet, ATV, Star gibi bir beşlisi hâlâ var olsaydı, dokunulamazlara asla dokunulamazdı. Bir Ergenekon davası asla olmazdı. Bugün, demokrasi için gerçekten umutlanıyorsak; bunu sindirilmiş, ürkütülmüş, vesayete boyun eğmiş medya yerine, cesur ve özgür medyaya borçluyuz. Kozmik adamlar yerine, cesur adamların gelmesine borçluyuz. Siyasette, yargıda, emniyette, sivil toplumdaki ortak cesaret, bugün bize yeni bir Türkiye vaat ediyor.

Medya, mesleğimiz adına en kötü sınavı 28 Şubat 1997 sürecinde verdi. Darbe yapamayan askerler, siyasetin de, medyanın da, demokrasinin de, insan haklarının da varlığı ve onuru ile oynadılar, alay ettiler. İşte o kötü günlerin canlı şahitlerinden biri de Dinç Bilgin'dir.

Dinç Bilgin, dededen, babadan bir gazete patronu. 28 Şubat sürecinde Sabah Gazetesi'nin ve ATV Televizyonu'nun da içinde bulunduğu medya grubunun sahibi. İki büyük dağıtım şirketinden biri de onun. Kendi ifadesiyle 28 Şubat sürecindeki "ganimet paylaşımı"ndan pay almaya kalkıp banka sahibi olunca, medya dünyasından kopmak zorunda kaldı.

Dinç Bilgin'in, Taraf Gazetesi'nden Neşe Düzel'e söyledikleri, Türkiye'de medya gerçeği açısından önemli bir belge niteliği taşıyor. Söylediklerini şöyle özetleyebilirim:

"Askeri eleştiremiyorduk ama siyasilerle kavga ediyorduk. Basın öyle güçlendi ki, hükümet pazarlıkları yaptı. Bakan atadı. O dönemde basın, askerle ittifak kurmuştu. ATV'ye bantlar geliyordu. Ve Ali Kırca ekrana çıkıyor, birdenbire ses tonunu değiştiriyordu. Hükümetler çok zayıftı. Medya o dönemde askerle ve yargıyla ittifak yaptı. Bu ittifak, hükümetler karşısında basına sahip olmaması gereken bir gücü verdi. Medya 28 Şubat'ta karşı çıkabilirdi ama çok zordu bu. Başına 50 tane bela gelebilirdi. Tehditler vardı. Siyasi cinayetleri biliyorsunuz. (Ben hatırlatayım, Çetin Emeç, Abdi İpekçi, Uğur Mumcu cinayetleri... HG)

Türkiye 28 Şubat sürecinde çok sevimsiz günler geçirdi. Çevik Bir'le yardımcısı Erol Özkasnak'ın, Genelkurmay davetleri başladı. Genelkurmay'dan bize "şu tarihte gel" diye davetler oldu. Böyle dört beş defa, bazen genel yayın müdürüyle, bazen oğlumla, bazen de tek başıma Genelkurmay'a gittim. 28 Şubat'ta gazeteler ortak başlıklarla çıkıyordu. Çünkü aynı yerden besleniyorlardı, haberler aynı kaynaklardan geliyordu. Söz gelimi, Aczmendilerle ilgili haberi, bize, Hürriyet'e, Milliyet'e, ATV 'ye, Star Televizyonu'na aynı yerden servis yaparlardı.

O tür medya ilişkileri sürseydi, bugün Türkiye'de ne Ergenekon ne de Balyoz soruşturmaları yapılabilirdi. (Patronlar, gazeteci kılığındaki istihbaratçıları) Tahmin ederler. O zamanlar böyle şeyleri görmezlikten gelmek işimize gelirdi. Çünkü ileride o kurumlarla ilişkide, o gazeteci işine yarar diye düşünür patron."

Dinç Bilgin'in sözleri burada bitiyor. İşte Türkiye'de medya ile ilgili gerçekler bunlar. Medyada pek çok kimse, askerî istihbarattan tutun, MİT'e ve Emniyet istihbaratına kadar ajanlık yapıyor. Ben, bir adım daha gideyim. Bu tür gazetecilerin daha yukarısında, bir de kozmik gazeteciler, yazarlar ve yayın yönetmenleri var. Vesayet rejiminin, korunmuş, yükseltilmiş mutemet ve saygınlştırılmış adamları... Asıl onlar önemli. Şimdi siz, "kimdir onlar?" diye merak etmez misiniz? Son Balyoz belgeleri arasında "kullanılmaya müsait gazeteciler" listesinde onlardan kaç tane vardır, diye düşünmez misiniz?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sayın Başbuğ'a 5 soru

Hüseyin Gülerce 2010.03.18

Genelkurmay Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ, Milliyet ve Hürriyet gazeteleri üzerinden peş peşe mesajlar veriyor. Demokratik ülkelerde asla böyle bir şey söz konusu olamaz.

Nitekim geçen yılki Türkiye ile ilgili AB ilerleme raporunda; Genelkurmay Başkanlığı'nın, laiklik, siyasî partiler ve askerlikle ilgili olmayan çok sayıda iç ve dış politika konusunda, görüş açıklamasının tasvip edilemeyeceğinin altı çizilmiştir.

Daha da önemlisi, devam etmekte olan Ergenekon davasının; "Türkiye için, demokratik kurumlarının düzgün işleyişine ve hukukun üstünlüğüne olan güveni güçlendirmek açısından bir fırsat olduğu" belirtilmiş ve üstüne basa basa; "bu süreçte, Org. Başbuğ, yargıyı baskı altına alan yorumlarda bulunmuştur." denmiştir...

Demek bizim gördüğümüz yanlışı, herkes görüyor. Bir de Sayın Başbuğ, meselenin özünü kabullenmeden, hep "kim sızdırıyor?" konusunu öne çıkarıyor. Rica ederim, bir yerde bir cinayet işleniyorsa, "katili kim ihbar etti?" sorusu mu önemlidir, yoksa "neden bu kadar çok insan önünde böylesine pervasızca cinayetler işlenebiliyor?" sorusu mu önemlidir?

Org. Sayın Başbuğ'a belli gazeteler üzerinden vermeye çalıştığım mesajlarla ilgili 5 soru sormak istiyorum.

1. Üçüncü Ordu Komutanı Org. Saldıray Berk, şu anda iddia olunan Ergenekon terör örgütünün, Erzincan sorumlusu olarak "bir numaralı sanık"tır. "Onun arkasındayız, suçsuz olduğuna tereddütsüz inanıyoruz" demeniz, yargıyı baskı altına almak değil midir? Bu yaklaşımınız, sizin durmadan tekrarladığınız, "yargıya saygılıyız" sözünüzle çelişmiyor mu? Çelişiyorsa, bunu nasıl izah ediyorsunuz?

2. Balyoz eylem planı ile ilgili olarak "bizim için çok ciddi bir olaydır" dediniz. Biz de ümitlendik. "Nihayet ciddiye alınacak bir olay çıktı" dedik. Ama siz, neyi ciddiye aldığınızı şöyle ifade ettiniz: "Yani olayın kendisinden ziyade, TSK'ya etkisi ve sonucu ciddi oldu." Yani o plandaki, detaylı ve korkunç darbe hazırlıkları o kadar önemli değil, sizin "silah arkadaşlarım, muvazzaf, emekli hiç fark etmez" dediğiniz insanların, gözaltına alınmaları önemli, öyle mi?

3. Ankara'da 958 el bombasının taşındığı kamyonla ilgili olarak diyorsunuz ki; "İhbarı, bize haber vermemiş olmaları benim için önemli..." İlk okuyunca, "evet Sayın Başbuğ çok haklı" diyoruz. Hatta "bu şekildeki davranışlar, kurumlar arasındaki karşılıklı güven duygusunu zedeler. Toplumda gereksiz yere gerginlik yaratır." tespitiniz çok isabetli. Ancak, o kadar uzun izahların arasında geçiştiriverdiğiniz bir ifade daha var. İlgili yönerge, bu kamyonun varlığından, Denizli ve Afyon valiliklerinin de haberdar edilmesini gerekli kılıyormuş. Fakat bunun yapılmadığını söylüyorsunuz; "bizimkiler, mülki ve mahalli emniyet birimlerine bir nedenle iletemiyorlar" diyorsunuz. Meselenin en can alıcı noktası işte burası. Kurumlar arasındaki güvensizliğin asıl kaynağı burası. Çünkü siz haber verseydiniz, acaba ihbar ciddiye alınacak mıydı? Sonra, "bir nedenle" ne demek? Nasıl bir nedenle? Bu nedeni bize açıklayınız mı?

4. Sayın Başbuğ, siz her hafta Sayın Cumhurbaşkanı ve Sayın Başbakan'la görüşüyorsunuz. Hatta son olarak 25 Şubat'ta Çankaya'da üçlü bir toplantı oldu. Bu da toplumda devlete olan güveni, göreceli de olsa artırdı. "Ortak akıl" devreye girdi diye düşündük. Ama siz buna rağmen gazeteci çağırıp, sanki o toplantılarda hiç bu konular konuşulmamış gibi medya üzerinden mesajlar vermeye devam ediyorsunuz. Bu tavır, sizce "devlet adamlığı" ile bağdaşır mı?

5. Diyorsunuz ki; "Adlî soruşturma açtığınız zaman, artık bütün yetki, sorumluluk askerî savcıya aittir. Kimsenin askerî savcılar tarafından yapılan işlere müdahale etmesi söz konusu değil. Bu bence önemli. Bakın, karargâh ifadesini kullanmayın. Yetkili olan askerî savcılık. Bu karargâhın işi değil..." Fakat hemen arkasından, "benim askerî savcım" diyorsunuz. Bunu, bir dil sürçmesi olarak mı kabul edelim?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkiye'de kaç yüz bin muhbir var?

Hüseyin Gülerce 2010.03.19

Ergenekon dava süreci, her geçen gün Türkiye'nin gerçekleriyle ilgili gözümüzü daha da açıyor. Medyadaki ajan gazetecilerden sonra şimdi de gündeme, jandarma muhbirleri geldi.

Erzincan'daki Ergenekon iddianamesinin, ek klasörlerinde deşifre edilen 329 jandarma muhbirinin, kimlik bilgilerinin yanı sıra, meslekleri de detaylı olarak ortaya döküldü. Mesleklerle bakınca insan şaşırmasın edemiyor. Çoğunluk muhtarlarda. Tam 57 muhtar jandarmaya muhbirlik yapıyor. 69 da çiftçi var. Hadi muhtarları anladık, herkesin bilgileri onlarda var. Taşınanlardan, yerleşenlerden onların haberi oluyor. 69 da çiftçi var. Onlar neyi, kimi ihbar ediyor? Ama asıl şaşırtıcı, hatta dehşet verici olanı; muhbirlerin içinde sıkı durun, üniversite öğretim görevlisi, avukat, mühendis, öğretmen, doktor, eczacı, hemşire, imam, müftülük çalışanı, cemaat sorumlusu, marketçi, oto galericisi ve belediye başkanı var. Hani saysam, bütün mesleklerden insan var.

Bu dehşet bir şey... Tamam, coğrafi olarak Türkiye'nin halen yüzde 92'si jandarma bölgesidir. Yani polisin olmadığı yerde görev onların. Ama bu hikâyeden ibaret. Bırakınız polis karakollarının olduğu yerleri, jandarma şehirlerin, kasabaların merkezlerinde istihbarat faaliyeti yapıyor. Üstelik jandarmaya böyle bir görev de verilmiş değil. Şimdi diyeceksiniz ki, Silahlı Kuvvetler'e de darbe yapma görevi verilmedi. Yapıyorlar işte. Hani deniyor ya, burası dağ başı mı? Evet, hukukun işlemediği yer, dağ başı demektir. Sahi İçişleri Bakanı'mız, bu jandarma muhbirleriyle ilgili bir açıklama yapma gereğini duyuyor mu acaba?

Fakat meselenin başka bir boyutu daha var. Bir defa muhbirlerin isimlerinin açıklanması o insanları risk altına soktu. Başına daha önce bir şey gelen, onları sorumlu tutabilir. Ayrıca, bu insanlar dostlarının, akrabalarının yüzüne nasıl bakacaklar? Çocuklarının, eşlerinin yüzlerine nasıl bakacaklar? Kimisi daha şimdiden başka yerlere taşınmayı düşünüyor.

Başka bir mesele, bu kadar çok insan nasıl da kolayca muhbir olmayı kabul ediyor? Devletin adamı olmak, kendince ayrıcalıklı bir konum elde etmek, rant sağlama imkânlarına kavuşmak herhalde bu insanlara cazip geliyor. Yani meselenin bir de karakter zaafı tarafı var.

Muhbirler, sadece muhbirlik de yapmıyorlar, kirli işlerde, kanlı provokasyonlarda da kullanılıyorlar. Şemdinli'de kitapevini bombalayan bir jandarma muhbiri. Hrant Dink cinayetinde en önemli rolü, emniyet muhbiri üstlenmişti.

Suç örgütlerinin içine adam sokup bilgi almak anlaşılabilir bir şey. İşte uyuşturucu satıcılarının içinden birilerini kullanmak gibi. Ama dikkat edin, suç örgütlerinin içindeki insanlardan bahsediyoruz.

Şimdi düşünün bir doktor, mühendis, öğretim görevlisi, öğretmen, avukat hangi suç örgütünün içinden bilgi sızdıracak? Bu, düpedüz menfaat karşılığı ispiyonculuk yapmak, adam satmaktır.

Bir konuya daha dikkat çekmek istiyorum. Nihayet Erzincan küçük bir ilimiz. Acaba bütün Türkiye'yi düşününce, jandarmanın kaç muhbiri var? Komünist ülkelerde herkesin muhbirlik yaptığını duyuyorduk. Onlar yıkıldı, bizim statüko hâlâ direniyor...

Ancak konu gerçekten çok önemli. Bütün Türkiye düşünüldüğünde, demek sağımız, solumuz muhbir dolu. Yüz binlerce insandan bahsediyoruz. Aramızda dolaşıyorlar. Arkadaşımız, dostumuz, komşumuz, meslektaşımız olan insanlardan bahsediyoruz.

Sonra bu muhbirler sahiden neyi ihbar ediyor? Ölçü ne? Demek sağın içindekiler sağcıları, solun içindekiler solcuları ihbar ediyor. Nesini ihbar ediyorlar insanların? 12 Eylül dönemini hatırlayınız. Jurnalciler, yüz binlerce insanı ihbar ettiler. Onların işkence görmelerini, mesleklerinden atılmalarını sağladılar. Burası nasıl bir ülke? Bu ülkede nasıl insanlar yaşıyor?

Böyle istihbarat olmaz. Böyle hukuksuzluk olmaz. AK Parti hükümeti, bu hukuksuzluğa ve insanlık dışı konuya da acilen el atmalıdır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İktidar, muktedir olmak isteyince paniklediler

Hüseyin Gülerce 2010.03.25

Hükümetin hazırladığı anayasa değişikliği taslak metni, nihayet son virajdaki tartışmayı başlattı. Bu, AK Parti'nin iyice düşünüp taşınıp başlattığı bir hamle aslında.

Bu, dokunulamayanlara dokunulunca, askerî vesayet rejiminin payandaları sarsılınca, yeniden bir kapatma davasının hissettirilmeye başlanmasıyla, bir daha karıştırılmak istenen bir ülkede, iktidar partisinin bir huruç hareketi... CHP'nin, rejimin partisi, statükonun payandalarından biri olduğu için kapatılma gibi bir derdi yok. Sayın Baykal gayet rahat, "AK Parti kendisini kurtarmaya çalışıyor." diyor. Ne ayıp bir şey. Anamuhalefet partisi lideri, iktidar partinin kapatılmasını istiyor. Kapatılsın diye ellerini ovuşturuyor.

27 Mayıs 1960 askerî darbesinden beri, halkın seçtiği partilerle ilgili bir buruk ve hüzün dolu söz var: İktidar olabilirsin ama muktedir olamazsın. AK Parti şimdi bu "kara yazgı"yı değiştirmek istiyor. "İktidarsam, halkın emanetini taşıyorsam, gereğini de yaparım" diyor. İlk defa sivil irade, "muktedir de olacağım" diyor. Ve statükocuların damgası geliyor: "Sivil darbe peşindeler..."

Evet demokratikleşme konusunda son viraj bu. Vesayet sistemi adına sahada, yüksek yargının kaldığı bir dönemeçte, sivil irade kararlılık sergiliyor. Vesayetin payandaları ise, bunu kendilerine yönelik bir saldırı olarak ilan ediyorlar. Konumlarını, temsil vasıflarını unutup ağızlarını bozan ve "bizimle dalga geçiliyor" diyenler bile var.

Ne diyor vesayetçi koro: AK Parti uzlaşma aramıyor, toplumsal mutabakat istemiyor... İnanalım mı? Tabii ki inanmayacağız. Çünkü uzlaşma; statüko sona ersin, demokrasi gelsin diyenlerin aradığı bir şeydir. Demokratikleşmeyi istemeyenlerle, hangi konuda uzlaşacaksınız? "Uzlaşma olsun" diyenlerin samimiyetine tabii ki inanmayacağız. Çünkü bu lafları edenlerin, 12 Eylül'ün askerî anayasasını değiştirmek gibi bir dertleri yok ki. Vesayet sistemi değişmesin diye çırpınanlar, o sistemi değiştirecek anayasa değişikliklerini neden istesin? Bu yöndeki çabalara niye destek versin? Tam, yavuz hırsız ev sahibini bastırmış davranışı.

Bir de şu "bağımsız yargı" elden gidiyor feryatları var. Anlamadık, hangi bağımsız yargı?

Şemdinli davasında, Genelkurmay Başkanı, iddianameyi eleştirip, "anayasal sorumluluk taşıyanları göreve çağırıyorum" dediğinde, hedefe konulan savcıyı, apar topar meslekten ihraç etmek mi bağımsızlık?

Şemdinli'nin 'iyi çocuklarını' adli yargının elinden alıp askerî mahkemeye havale ederek, tahliye edilmelerine giden yolu açmak mı bağımsızlık?

Siyasi parti temsilcileri gibi demeçler verip, tehditler savurmak, adaletin yerine devletin yargıçıları olmayı tercih etmek mi bağımsızlık?

Hadi hatırlatalım: 28 Şubat sürecinde servis otobüslerine binip Genelkurmay'dan nasihat almaya koşan yargıçlar mı bağımsız? 12 Eylül darbesinden sonra darbeci generallerin huzurunda arzı endam eden ve onlara biat seremonisi yapan, Anayasa Mahkemesi üyeleri mi bağımsız?

Bir de günümüzden örnek verelim. Sayın Genelkurmay Başkanı, günlerdir yargıya intikal etmiş konularda ha bire gazeteci çağırıp konuşuyor, mahkemelere baskı yapıyor, alenen hukuku çiğniyor. Alay eder gibi; "Biz, tabii ki yargıya, soruşturmanın gizliliğine saygı duymakla beraber, şunu da paylaştık o zaman. Dedik ki, burada bulunan evraklarda herhangi bir suç unsurunun olduğu kanaatinde değiliz. Zaten Org. Çetin Doğan da böyle planların olmadığını birkaç defa ifade etti." diyor. "Balyoz Güvenlik Harekât Planı'nın varlığı ile ilgili herhangi bir bilgi ve belgeye rastlanmamıştır." diyor. Yani yargıya, mahkemelere hiç gerek yok. Sayın Genelkurmay Başkanı hükmünü veriyor. Bunlar yargıya müdahale değil mi? Suç değil mi? Sayın yüksek yargıçlar, bir ses verecek misiniz? Yargının bağımsızlığı ve tarafsızlığı adına var mı bir söyleyeceğiniz?

Vesayetçiler şunu anlamalı artık: Resmî yalanlara dayanan ezberlerle uyutulan, oyalanan bir toplumda ezberler bozuluyor. Direnemezsiniz... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AK Parti, seçim barajını neden yüzde 5'e indirmiyor?

Hüseyin Gülerce 2010.03.26

Anayasa taslağı tartışmaları arasında, seçimlerde barajın yüzde 5'e çekilmesi görüşü bir defa daha gündeme geliyor.

AK Parti'nin, bu süreçte DSP ve BDP milletvekillerinin oylarına ihtiyaç duyacağı ortada. Bu iki parti de ısrarla ve bence haklı olarak seçim barajını hatırlatıyor.

Anayasa'nın 67. maddesinde; "Seçim kanunları, temsilde adalet ve yönetimde istikrar ilkelerini bağdaştıracak şekilde düzenlenir." deniyor. Rahmetli Özal'dan beri, başta iktidar partileri, sonra anamuhalefet partisi CHP, daha sonra MHP, bu gerekçeyi ileri sürerek, hep yüzde 10 barajının kalmasından yana tavır koydular.

Bir hatırlatma yaparak meselenin boyutlarını anlatmaya çalışayım. 2002 seçimlerinde, Meclis'e iki parti girdi. AKP 11 milyon oy, CHP ise 6 milyon oy toplayarak Meclis'e girdi. Her iki partinin toplam oyları 17 milyon. Toplam oy kullanan seçmen sayısı ise 41 milyon. Yani 24 milyon seçmenin temsilcisi milletvekili Meclis'te yok.

2007 seçimlerinde AKP 16 milyon oy, CHP 7 milyon oy, MHP ise 5 milyon oy aldı. Üç partinin aldığı oyların toplamı 28 milyon. Oy kullanan seçmen sayısı ise 42 milyon. Yani bu defa da 14 milyon seçmenin milletvekili yok. Görülüyor ki, "yönetimde istikrar" denirken, "temsilde adalet" katlediliyor. Bu mudur, demokrasi? Hem halkın iradesini savunacaksınız, hem de halk iradesinin Meclis'e yansımaları engelleyeceksiniz...

Yüzde 5, ortalama 2,5 milyon oy demek. 2,5 milyon oy alan bir parti ise Meclis'te 30 civarında milletvekili ile temsil ediliyor.

Yüzde 10 barajında ısrar edenler, aslında Şark kurnazlığı yapıyorlar. Demokrasi, demokratikleşme demelerine rağmen "bu baraj işimize geliyor arkadaş" diye de için için seviniyorlar. Barajı geçemeyen partilerin çıkaracağı milletvekillerini, barajı geçmiş partiler kazanmış oluyor. Oluyor ama bu haksız bir kazançtır.

Bugün AK Parti, Saadet Partisi barajın altında kalırsa, daha fazla milletvekili çıkarır. CHP de öyle. DSP barajı geçemezse daha fazla milletvekili çıkarır. Bir de Mustafa Sarıgül'ün kuracağı parti var. MHP, Büyük Birlik Partisi barajı geçemezse daha fazla milletvekili çıkarır.

Türkiye'de demokrasi, samimiyet düzlemine bir türlü taşınmıyor. Herkes, kendine demokrat olunca daha başta güven bunalımı doğuyor.

Hâlbuki, demokrasi, demokrat ruhlu siyasiler ister. "Yönetimde istikrar" bahanedir. "Ben olayım, konumumu muhafaza edeyim, benim dediğim olsun" diyenler, aslında demokrasinin temeli olan paylaşma ilkesinden kaçıyorlar. Tamam, ben de istikrar bozulmasını diyorum. Ama bunu, paylaşmayı bilmekle de yapabilirsiniz. Bakınız Avrupa ülkelerine, aynı çizgideki partilerin koalisyonları ile iktidarlar tayin ediliyor. Diyelim AK Parti, baraj yüzde 5'e inince tek başına iktidar olamadı. Saadet Partisi'nin ve BBP'nin milletvekillerine ihtiyaç duydu. Çok mu kötü bir şey bu? Hatta daha faydalı, hayırlı bir sonuç da olabilir. AK Parti liderliğine içeriden yapılamayan ikazlar, tavsiyeler cesurca bu parti yöneticileri tarafından yapılır. Başka koalisyonlar için de böyle.

Ama asıl Barış ve Demokrasi Partisi seçmeni için konu çok daha önemli. Bir yandan, "terör bitsin, silahlar sussun" diyorsunuz, bir yandan da insanların önüne barajlar diyor, onları dağa mahkûm ediyorsunuz. Onları, bağımsız adaylarla seçim kazanmak, sonra da bir araya gelip grup kurmak zorunda bırakıyorsunuz. Niye? Evet, onların Parlamento'da adil bir şekilde temsil edilmelerini ve barış atmosferi doğmasını neden engelliyorsunuz?

Demokrasi, "güç hep bizde olsun" sistemi değildir. Tolerans, paylaşma, herkesin konumuna saygılı olma ve ülke için, insanlar için daha iyi, daha faydalı olanı birlikte yapabilme kabiliyeti, sanatı ve erdemidir. Farklılıkları zenginlik görmek, demokrasinin temeli değil mi? Pekiyi niye o zenginliğin Parlamento'ya yansıması engelleniyor? Kaldı ki, Meclis'teki çeşitlilik, uzlaşma kültürüne de en büyük faydayı sağlayacaktır.

Buyurun size gerçek bir samimiyet sınavı... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Anayasa değişikliği bekçileri telaşlandırdı

Hüseyin Gülerce 2010.04.01

Vesayetin bekçileri, şimdi de "AK Parti, kendi yargısını kuruyor", ya da "yürütme, yargıyı ele geçiriyor" diyor.

Türkiye'nin geldiği nokta artık çok net: Askerî vesayet rejimini, diğer adıyla statükoyu devam ettirmek isteyenler, direniyor... Vesayetin payandaları; cuntalar, medya ve yüksek yargıdaki Kemalist-ulusalcı zihniyet sahipleri ve darbeci barolar, direnmenin mevzileri haline geldiler. Siz, bu payandaların topuna, kestirmeden "yeni İttihatçılar" da diyebilirsiniz.

Meseleye böyle bakınca, anayasa değişikliği için yükselen itirazlara da şaşkırmamak gerekiyor.

Mesela CHP ile MHP niye aynı safta? Sebebi gayet açık: Sistem partileri, darbelerle tesis edilen, tahkim edilen, anayasal kurumlarla emniyete alınan sistemin değişmesini istemiyorlar. Tamam, burada CHP'yi anlıyoruz. O zaten sistemin esaslı bir unsuru. Ama MHP'ye ne oluyor? 12 Eylül'ün en ağır işkencelerinden geçenlerin mirası üzerindeki bugünkü MHP yönetimi, neden 12 Eylül anayasasına dokunulmasına, allem edip kallem edip karşı çıkıyor? Şu anda MHP tabanı kadar şaşkınlık yaşayan yoktur... Çünkü MHP, doğru yerde durmuyor.

Mevcut anayasa değişikliği paketi evet, beklentilere cevap vermiyor. Daha kapsamlı, daha derinlikli bir değişiklik gerekiyor. En önemlisi de, darbecilerin ismarladığı ve darbecilere göre yapılan bu anayasanın, ruhu değişmiyor. Ama bu değişiklik teklifinin çok önemli bir özelliği var. Demokratikleşmenin önünü açıyor. Yolun üzerindeki kayanın kaldırılması gibi bir şey bu. O kaya orada durdukça, demokrasi yolunda ilerlemenin imkânı yok.

Ya da, kalp damarlarının tıkanması gibi bir şey. Demokrasinin iki ana damarı tıkalı.

Bir, halkın, hem de yüzde 47 oyla iktidara getirdiği bir partiyi, Anayasa Mahkemesi, yapısı ve zihniyeti itibarıyla her an kapatma imkân ve gücüne sahip. Mesele, AK Parti meselesi değil. Millet yarın başka bir partiyi yüzde 60 oyla iktidar yapsa, o da kapatılacak. Bu tıkalı damarla demokrasi olur mu? Bu acil bir durumdur ve açmak zorundasınız, bu tıkalı damarı. Acil stent takmak zorundasınız...

İki, Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu (HSYK), açıktan demokratikleşmenin engeli haline geldi. Ergenekon davası, devlet içindeki çetelerin, cuntaların temizlenmesi adına, demokratikleşmenin bugün en büyük umududur. Ama ne görüyoruz, davanın hâkim ve savcılarına karşı aleni bir tavır sergileniyor. Bu gidişle, davanın seyri her an değişebilir ve yeni darbelerin zemini doğabilir. Cuntacılar şu an ellerini ovuşturuyor. Bu acil bir meseledir. Aynı HSYK'nın, dönemin Genelkurmay başkanının çağrısı ile Şemdinli davasının savcısını, meslekten nasıl anında ihraç ettiğini hatırlayalım.

HSYK-Yargıtay ve Danıştay üçlüsünün işleyişindeki, mükemmel vesayet tezgâhını da iyi görmek gerekiyor. Yargıda böylesine, al pasını ver pasını, al gülüm ver gülüm mekanizması, dünyanın hiçbir ülkesinde yok. Yargıtay ve Danıştay üyelerini, 7 kişilik HSYK seçiyor. Adalet bakanı ve müsteşar dışındaki 5 üyenin 3'ü Yargıtay'dan, 2'si Danıştay'dan geliyor. Yani çoğunluk o 5 kişide. Pekiyi o 5 kişi nasıl seçiliyor? Yargıtay ve Danıştay üyeleri kendi aralarında oylama yapıyorlar. Ama oylamada üyeler, bütün adaylar için her defasında oy kullanabiliyor. Yani belli zihniyet, çoğunluğu elde tutuyorsa, her defasında istediğini HSYK'ya üye seçtiriyor. Kısacası, belli zihniyet sahipleri, HSYK'ya kendilerinden isimleri seçebiliyor, onlar da HSYK'da; Yargıtay ve Danıştay'a, boşalan üyelikler için yeni üyeler seçiyor. Emme basma tulumba bile bu kadar verimli çalışmaz...

Yeni taslakta işte bu tezgâha çomak sokuluyor. Üyeler, HSYK adaylarından sadece biri için, yani bir defa oy kullanabiliyor ve sayı da 7'den 21'e çıkıyor. Daha da önemlisi 10 üye, birinci sınıf adli yargı hâkim ve savcılarınca, yani yaklaşık 5 bin kişinin oyu ile seçilmiş oluyor. Bu mudur, yürütmenin yargıyı ele geçirmesi?

Vesayetin bekçileri neden bu kadar telaşlı, anlaşılmıyor mu? h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Referanduma bekleriz...

Hüseyin Gülerce 2010.04.02

Konuya girmeden önce, Anayasa Mahkemesi Başkanı Sayın Haşim Kılıç'a seslenmek istiyorum.

Siz, 47. kuruluş yıl dönümü töreninde yaptığınız konuşmada, "Anayasa'nın 138. maddesinde, açıkça, 'hiçbir organ, makam, merci veya kişi yargı yetkisinin kullanılmasında mahkemelere ve hâkimlere emir ve talimat veremez; genelge gönderemez; tavsiye ve telkinde bulunamaz' denilmesine rağmen, yargıyı etkileme ve yönlendirme çabalarının halen devam ettiğini" söylediniz. Medya ve siyaset dünyasının yargıçlarını da örnek verdiniz. CHP Genel Başkanı Sayın Baykal, size daha bir başvuru yapılmadan, konu mahkemenin önüne gelmeden, sizin adınıza karar veriyor ve bangır bangır haykırıyor: "Bu anayasa değişikliği gerçekleşmeyecek. Açık ihlal var. Anayasa'nın değiştirilmesi teklif dahi edilemeyecek maddelerine yönelik bir teşebbüs var. Bu, mahkemeden döner."

Daha vahimi; aynı minval üzerine, yüksek yargı organlarının başkanları da konuşarak sizin adınıza, gerekçelerini de söyleyerek çoktan karar verdiler. Yargıtay eski Başsavcısı Sabih Kanadoğlu ise, istenen değişikliği, Anayasa Mahkemesi'nin iptal edeceğini davul çala çala her yerde söylüyor. Kamuoyu olarak bizim merak ettiğimiz şudur: Bu açık anayasal suç karşısında, öncelikle sizin bir açıklamanız, uyarınız olacak mı? Yine bu ülkede, yargıya baskı olduğunu, yürütmenin yargıyı kuşatmaya çalıştığını söyleyenlere de bir çift lafımız olsun: Yargının yargıyı baskı altına alması, hukuksuzluk değil midir? Niye hiç sesiniz çıkmıyor?

Gelelim referandum konusuna.

CHP, konuyu Anayasa Mahkemesi'ne götürmede kararlı. Ancak, başvuru için 110 milletvekili gerekiyor. CHP'nin 97 milletvekili var. MHP destek verirse, bu partinin akıbeti DYP ve Anavatan gibi olur. Her halükarda bu hamle bile siyasette taşları oynatır.

Şayet Anayasa Mahkemesi, CHP'nin talebi doğrultusunda karar alırsa, Türkiye baskın bir seçime hazır olsun. AK Parti bu defa kapatma teşebbüsüne boynunu uzatmamada kararlı.

Değişiklik teklifi, 330-367 arasında oyla kabul edilirse, referanduma gidilmesi gerekiyor. Anayasa Mahkemesi bunun önünü kesemez. Ama referandum sonucunu, CHP yine Anayasa Mahkemesi'ne götürüp iptal kararı çıkabilir. Buyurun yine baskın seçime...

Benim gönlüm referandumdan yana. Zaten Sayın Başbakan da, "Bizim rotamızı millet çiziyor. Referandumlara da alışmalıyız. Değişikliğin, referanduma gerek kalmadan kabulünü isterim. Ama referanduma giderse söz milletindir..." diyor.

Referandum en doğru olanı. Bir defa, anayasal ve demokratik bir uygulama. Üstelik "toplumsal mutabakat lazım" denmiyor mu? Buyurun size toplumsal mutabakat. "Referanduma da karşıyız" diyenler, hiç kusura bakmasın, zamirlerinde demokratikleşmeye karşılar. Hele bunun AK Parti döneminde olmasına, külliyen karşılar...

İyi niyetle de olsa, bir referanduma gidildiğinde, AK Parti'nin kaybedeceğini düşünenler var. Muhalefetin, ulusalcı laik kesimin, referandumu, AK Parti icraatlarının oylamasına dönüştüreceklerinden hareketle "bir risk var" diyorlar.

Bu millet onlara asla fırsat vermez. Ergenekon davası, milletin gözünü açtı. Darbecileri, cuntacıları, millete kurulan tuzakları artık biliyoruz. Referandumla, halkın seçtiklerine, "iktidar olabilirsiniz, ama muktedir olamazsınız" diyenlere hak ettikleri cevabı vermenin güzel bir fırsatını yakalayacağız. Demokratikleşmenin, bu milletin nasıl bir özlemi haline geldiğini anlamayanlara, lisanımünasiple ve tam bir kararlılıkla anlatacağız. İlerlemeden, demokratikleşmeden, hukukun üstünlüğünden vazgeçmeyeceğimizi haykıracağız.

Şahsen ben bile heyecanlanıyorum. Çünkü demokratikleşme, sadece AK Parti'nin meselesi değil. Bu milletin geleceği meselesidir. Hele o gün bir gelsin, herhalde yerimde duramam. Bana da bir vazife düştüğünü

düşünürüm. Anadolu'nun, gücüm yetiyorsa bütün illerinde, geniş salonlarda aziz milletime seslenir, "gün bugündür" diye konuşurum...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İstanbul Barosu'na Hitler çelengi...

Hüseyin Gülerce 2010.04.08

Önce Genç Siviller'i gönülden tebrik etmek gerekiyor. Bunlar demokrat gençler. Müthiş zekiler. Hele espri kabiliyetlerine gerçekten şapka çıkartılır. Daha geçenlerde, CHP'nin önünden, Anayasa Mahkemesi'ne dosya yetiştirme yarışı düzenlediler.

İstanbul Barosu'na "darbeci baro" adını da onlar verdiler. Baro'nun meslek liseleri ile ilgili YÖK kararlarını, ha bire Danıştay'a götürmesi üzerine de; "Danıştay at, Darbeci Baro tut..." pankartı açtılar. Yine hatırlayacaksınız, CHP'li vekiller, askere sivil yargı yolunu açan yasaya, TBMM'de evet oyu vermişti. Sonra "vakit hayli ilerlemişti, biz uyumuşuz" mazereti uydurdular. Bunun üzerine Genç Siviller, CHP Genel Merkezi önüne gittiler ve basın açıklaması yaparak; "CHP uyuma, vesayete sahip çık" dediler... Bir de CHP'nin anayasa değişikliği paketini, tek madde ile açıklamışlardı: "Tek parti olsun, temiz olsun..."

En son ne yaptılar biliyorsunuz. Fotoğrafı Zaman'da çıktı. İstanbul Barosu, geçen hafta HSYK Başkan Vekili Kadir Özbek'e, "Mahmut Esat Bozkurt Hukuk Ödülü" verdi ya. Bu Genç Siviller tuttular törene Nazi hukukçusu, Hitler'in akıl hocası Carl Schmitt adına, gösterişli bir çelenk gönderdiler. İsminin altına da Nürnberg Barosu yazdılar. Adam 1985'te vefat etmiş. Ama İstanbul Barosu yöneticileri uyanamamışlar. Almanya'dan bir avukatın, kendilerine destek verdiğini düşünerek çelengi, salonun girişine başköşeye, Türkiye Barolar Birliği çelenginin yanına koymuşlar.

Vesayet rejiminin payandaları, medyada, barolarda, yarı resmi sivil toplum kuruluşlarında, inanınız bir akıl tutulması yaşıyorlar. Şaşkınlık içerisindeler. Neye el atsalar ellerinde kalıyor, hangi hamleyi başlatsalar ellerine yüzlerine bulaştırıyorlar.

Hazır gündeme getirmişken, şu İstanbul Barosu'nun, adına hukuk ödülü verdiği Mahmut Esat Bozkurt'tan da birkaç cümle ile bahsedelim. Bozkurt, Ulusalçı-Kemalist ideolojinin teorisyenliğini yapan birisi. 1922-1923'te iktisat vekili, 1924'te Ali Fethi Okyar ve 1925-1927'de, İsmet İnönü hükümetlerinde adliye vekili olarak görev yaptı. Atatürk İhtilâli kitabında, Hitler'e ve Mussolini'ye övgüler diziyor. Hatta "nasyonal sosyalizm ve faşizm, Mustafa Kemal rejiminin, az çok değiştirilmiş birer şeklinden ibarettir" diyen Alman tarihçiyi tasdik ediyor ve "çok doğru bir görüştür" ifadesini kullanıyor. Ama asıl, Mahmut Esat Bozkurt'u, darbeci barolar nezdinde yücelten başka bir özelliği var. Soyadını, Atatürk'ün verdiği Bozkurt, "Türk'ün en kötüsü, Türk olmayanın en iyisinden iyidir." diyor.(Cihan Yamakoğlu, M.Esat Bozkurt. Sayfa 49. Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları, 1987)

21 Eylül 1930 tarihli Son Posta gazetesine verdiği demeçte ise aynen şunları söylüyor: "Benim fikrim, kanaatim şudur ki, bu memleketin kendisi Türk'tür. Öztürk olmayanların, Türk vatanında bir hakkı vardır, o da hizmetçi olmaktır, köle olmaktır..."

Bu ifadeler, Kemalist ideolojinin, vesayet rejiminin amentüsüdür. İstanbul Barosu boşuna Mahmut Esat Bozkurt Hukuk Ödülü vermiyor. Bu ödülün, şimdiye kadar kimlere verildiğini de hatırlatırsam, herhalde meramımı daha net ifade etmiş olurum. İlk ödül 2005'te, 367 hukuk hokkabazlığının mucidi Sabih Kanadoğlu'na veriliyor. 2008'te, dönemin YARSAV Başkanı Ömer Faruk Eminağaoğlu ödüle layık görülüyor. Nasıl, tam isabet değil mi?

"Türkiye'de neden bir Kürt sorunu vardır?" sorusunun, asıl cevabı da Mahmut Esat Bozkurt'un yukarıdaki zihniyetinde ve o zihniyeti yaşatmakta direnen statüko bekçilerinin varlığında. 27 Nisan 2007 muhtırasındaki son ifadeleri de hatırlayalım. Genelkurmay Başkanı e. Org. Yaşar Büyükanıt'ın "ben kendim yazdım" dediği de şuydu: "Cumhuriyetimizin kurucusu ulu önder Atatürk'ün, 'Ne mutlu Türk'üm diyene' anlayışına karşı çıkan herkes, Türkiye Cumhuriyeti'nin düşmanıdır ve öyle kalacaktır."

Anayasa değişikliği tartışmaları, yargıdaki direnç, medyadaki Ergenekon dava sürecini sulandırma, bulandırma çabalarını, bir bütün olarak bu açıdan görmek gerekir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Paşalar devrede, dananın kuyruğu kopuyor...

Hüseyin Gülerce 2010.04.09

En son gelişmeden başlayalım. Hürriyet'in dünkü haberine göre, en kritik belge, Balyoz soruşturmasını yürüten savcılıkta bulunuyor. Belgenin altında Genelkurmay Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ'un imzası var. Dönemin "Kara Kuvvetleri Kurmay Başkanı" sıfatıyla Başbuğ, yapılan inceleme ve gelen bilgiler ışığında hazırladığı belgede; resmî seminerin özel bölümünde, Orgeneral Çetin Doğan'ın oturumu yönetirken, resmi ve yasal çerçevenin dışına çıktığına dair, ciddi çekince ve eleştirilerde bulunuyor.

Genelkurmay, dün öğle saatlerine doğru, "Söz konusu haber gerçeği yansıtmamaktadır." açıklamasını yaptı. Bu iş giderek sarpa sarıyor. Hürriyet, Genelkurmay'ın güvendiği bir gazete. Daha geçen ay yayın yönetmeni Karargâh'ta ağırlandı. Kaldı ki, başka konularda epey sabıkası olsa da, böyle bir konuda, yalan yazacak bir gazete değil, Hürriyet... Bakalım, Hürriyet yayın yönetimi, haberlerinin arkasında nasıl duracak? Hürriyet gazetesi iki gündür, değişik bir şey yapıyor. Yoksa Ertuğrul Özkök, gerçekten gitti mi? Doğan medyası, "böyle devam edemeyiz" mi diyor? Öyle ya, Hürriyet Gazetesi ve Doğan Grubu, Ergenekon dava sürecinde, görülmemiş bir sulandırma, bulandırma ve karartma yayını yapıyor.

Balyoz darbe planı davası, temelleri sarsan gelişmeleri tetikliyor. Genelkurmay, Hürriyet'i yalanlasa da, dönemin 1. Ordu Komutanı Çetin Doğan ile dönemin Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök arasında başlayan tartışma, gerçeği işaret ediyor.

Üç gün önce, tekrar tutuklanma kararı çıkan, apar topar GATA'ya yatan ve "Balyoz komutanı" diye belgelerde adı geçen e. Org. Çetin Doğan, medyaya bir mektup gönderdi. Balyoz operasyonunda ortaya çıkan belgeleri, dönemin Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hilmi Özkök'ün sızdırdığını iddia etti. Hürriyet, önceki gün Özkök'ün cevabı beyanatını yayınladı.

Özkök özetle şunu söyledi: "Bu konular hakkında gerçekleri açıklamak yerine, işin kolayına kaçıp olayı başkalarına havale etme anlayışı var. Hepimiz, orduya hizmet etmiş bir generalin bu hale düşmesine üzülüyoruz. Kendisine sorulan soruları yanıtlamak yerine, topu sağa sola atmaya çalışması çok üzücü. Daha önce Çetin Doğan Paşa televizyonda çıkıp, ses kaydıyla ilgili olarak 'evet bu konuşmayı ben yaptım' demedi mi? Böyle bir konuşmayı yapan insan, altındaki personelin bundan motive olarak olumsuz şeylere yol açabileceğini düşünmez mi?"

Bu ifadeler, Balyoz'un varlığını ilan eden ifadelerdir.

Şimdi durum hayatî bir noktaya geldi. Balyoz planında; "ezmeli, çökmeli, İsrail gibi yapmalı" diyenlerin, adil bir yargılamadan geçmesi gerekiyor.

Hâlbuki ne görüyoruz? İstanbul Cumhuriyet Başsavcısı Aykut Cengiz Engin, başlayan bir gözaltı sürecine el koyuyor. Savcıların görevlerini değiştiriyor. Ve bunu Star'da Şamil Tayyar'a izah ederken; "Gözaltına alınması istenen subayların 78'i muvazzaf... Bunların 25'i amiral ve general rütbesinde... Böyle bir yakalama ve gözaltı kararının yol açacağı sonuçların, iyi değerlendirilmesi gerekir." diyor.

Yani hukuk, emeklilere işliyor, görevdekilere işlemiyor. Yani gözleri bağlı adalet, gözündeki bandı bir ara kaldırıp yargılayacaklarını görüyor ve ona göre muamele mi yapıyor? Pekiyi o zaman hukukun üstünlüğü ne oluyor? Bu ülkede bazıları hâlâ lâyüsel ise, hangi hukuktan, hangi yargı bağımsızlığından bahsediyoruz? Bir şey daha var. Genelkurmay Başkanı Orgeneral Başbuğ, geçen ay Milliyet'ten Fikret Bila'ya verdiği beyanatta, asıl rahatsızlığın, görevdeki generallerle ilgili olduğunu ısrarla söylemişti.

Genelkurmay Başkanı'nın talimatıyla savcılarla oynanıyor, görüntüsü altındaki bir yargılama sürecinde, davaların savcı ve hâkimleri nasıl görev yapacak? Vesayet güçleri tarafından kuşatılmış bir yargıdan söz ediyoruz.

Adaleti değil, vesayet rejimini tercih eden zihniyet bitmeli artık. Yargı da, asker de, siyaset de ağır yara alıyor. Dananın kuyruğu kopuyor, anlayın artık...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Siz istifa değil, biat edersiniz...

Hüseyin Gülerce 2010.04.15

Askerî vesayet rejimi çatırdarken, dikkat ediyor musunuz, en fazla paşalar ve yüksek yargı mensupları konuşuyor.

Son olarak, Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu (HSYK) Başkan Vekili Kadir Özbek konuştu. "Türk hâkim ve savcıları Pakistan yargıçlarından daha duyarsız değildir." dedi... Toplu istifa edeceklerini düşünenlere de, "istifa yok" dedi... Pakistan örneğiyle, Sayın Özbek baltayı taşa fena vurdu. Kendilerini destekleyenler bile, "bu talihsiz bir örnek oldu, geçmişin kötü yargı hatıralarını canlandırdı" dediler...

Pakistan örneği şu: 1977'de darbe ile ülkenin başına geçen Ziya ül Hak, 1981'de bir anayasa hazırlattı ve yargıçlardan, bu anayasaya sadakat yemini etmelerini istedi. Pakistanlı yargıçlar bunu yapmadılar. İstifalar oldu, sokaklara döküldüler. İşte Kadir Özbek, emeklilik günlerinin de yaklaştığı bir sırada, bize bu örneği hatırlatıyor. İyi de, 1982'de 12 Eylül darbecileri de bir anayasa yaptılar. Tıpkı Pakistan'daki gibi bir darbe anayasasıydı bu. Pekiyi bu anayasaya karşı, bizdeki yargıçlar ne yapmıştı? Hatırlayalım.

Anayasa Mahkemesi üyeleri, darbecileri bir biat seremonisi ile ziyaret etmişlerdi.

Darbe dönemlerinde, emir komuta düzeninde verilen yargı kararları, işkencelere dayanan mahkûmiyetler, bizim yargıçlarımızı hiç rahatsız etmemiştir.

Darbenin lideri Kenan Evren, 'gençler asılmasın' diyenlere, "Asmayalım da besleyelim mi?" diye çıkmıştı. Bu düpedüz, hukukun ayaklar altına alınması, yargının darbecilerin emrinde olduğunun ilanıydı. O zaman da Yargıtay, Danıştay, Anayasa Mahkemesi vardı. O zaman da onların başkanları ve üyeleri vardı. Neden bugünkü gibi, birbirlerini ziyarete gidip destek gösterileri yapmadılar, yapamadılar? Sayın Özbek şimdi cevap versin, o günlerde nerelerdeydiniz? Hep sivillere efelendiniz, darbecilere bir gün laf ettiğinizi duymadık yahu?

Bitmedi. Darbe anayasası, 1982'de referanduma götürüldü. Kenan Evren, maddeler içerisinde kendi cumhurbaşkanlığını da koydu. Askerî vesayet rejimi, anayasa yoluyla kendisini iyice sağlama alıyordu. Seçmen iradesine ipotek konuluyor, iktidarlar, hiçbir zaman muktedir olamayacakları bir sisteme hapsediliyordu. Anayasa teklifine karşı çıkmak yasaklandı. Koskoca bir millete korku salındı. Halk, "hayır dersek, bunlar asla kışlarına dönmez, bir an önce gitsinler" diye referandumda evet dedi. Sayın Özbek, sizler o gün neden Pakistanlı yargıçlar gibi dik durmadınız, duramadınız? Böyle anayasa yapılamayacağını, tehdit altında referanduma gidilemeyeceğini söyleyemediniz? Hadi daha kestirme bir şey sorayım: Bugün bari "yanlış yapmışlardı" diyebilir misiniz?

Sizin zihniyetinizdeki yargıçlar, 27 Mayıs'tan beri darbeleri meşrulaştırıyor. Milli Birlik Komitesi, Yassıada'da kurulan Yüksek Adalet Divanı başkanlığına Salim Başol'u atamıştı. Başol, verdiği kararları savunurken, "Sizi buraya tıkan güç böyle istiyor." dedi, idam kararlarını verdi, mükâfatını da gördü. Yargıtay'a döndü. Yargıtay Büyük Genel Kurulu'nca, 2 Mayıs 1962 tarihinde, Anayasa Mahkemesi asıl üyeliğine seçildi, 14 Temmuz 1970 tarihinde emekli oluncaya kadar Anayasa Mahkemesi üyeliği yaptı. Şemdinli savcısı Ferhat Sarıkaya da, "o güç" öyle istediği için HSYK'da meslekten atıldı, "avukatlık bile yapamaz" denildi.

28 Şubat sürecinde de sizler, servis otobüsleriyle Genelkurmay'a gidip, sizi rejimin bekçisi görenlerden nasihat dinlediniz. Anayasa; kimse, hiçbir makam yargıya telkinde, baskıda bulunamaz derken, siz o gün sahi neden hiç itiraz etmediniz? Yargı bağımsızlığını, o gün neden hiç hatırlamadınız?

27 Nisan 2007'de, cumhurbaşkanlığı seçimine müdahale eden Genelkurmay bildirisi, hâlâ Silahlı Kuvvetler internet sitesinde duruyor. Sayın Özbek, tek kelimelik bir cevap lütfen, bu sizi rahatsız ediyor mu? Evet, ya da hayır...

Yeni anayasa değişikliği, askerî vesayet sistemini bitiriyor diye rahatsız olanlar, her gün konuşsa da artık hiç inandırıcı olamıyorlar...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Emniyet'teki Ergenekonculara dikkat...

Hüseyin Gülerce 2010.04.16

Ahmet Türk'e Samsun'da atılan yumruk, dikkatlerimizi Emniyet içindeki Ergenekon yapılanmasına çevirmelidir.

Ergenekon dava sürecinde ortaya çıkan silahlar, eylem ve darbe planları ortada. Dokunulamayanlara dokunuluyor. Ama bir şey daha görüyoruz, devletin bütün kurumlarında, davanın seyrini etkilemek, bu demokrasi hamlesini boşa çıkarmak için büyük gayret ve direnç var. Sıra general ve amirallere gelince neler oldu, gördük...

Samsun'daki olaya dönelim. Cumhurbaşkanı Gül, "Samsun'da daha iyi tedbir alınması lazımdı." diyor. Başbakan Yardımcısı Arınç, "Büyük bir zafiyet var, bir ilkokul talebesi bile alınması gerekli tedbirleri bilirdi." diyor. İçişleri Bakanı Atalay, müsteşarın, Samsun Valiliği'ni ve emniyetini, üç gün önce ikaz ettiğini söylüyor. Buna rağmen, ekranlarda seyrettik, sanki polis, saldırganın yumruk atması için her türlü kolaylığı sağlamış... Bu adamlar, bu cesareti nereden alıyor? Hakkâri'deki olayı da unutmayalım. Türk'e atılan yumruğu protesto gösterisinde 5 polis, 14 yaşındaki çocuğu öldüresiye dövüyor, yerlerde sürüklüyor. O insanlık dışı sahneler, Türk-Kürt çatışması çıkarmak için değilse, ne içindir?

Ortada apaçık bir provokasyon ve buna zemin hazırlayan Emniyet mensupları var. Büyük bir tehlike ile karşı karşıyayız.

Bu durum, sadece Samsun'a ait olamaz. Bütün illerde ve ilçelerde bir anda düğmeye basılabilir. Toplumu dehşete düşürecek provokasyonlara zemin hazırlanabilir. Konu çok önemli. Hükümet, alınması gerekli en acil tedbirleri almak zorundadır.

Üst bürokraside, MİT'te ve Emniyet içinde, cuntacıların bağlantılarının, işbirlikçilerinin olmadığını kimse söyleyemez.

Önce geçmiş aylara ait kısa bir haber aktarayım: "Ergenekon operasyonu kapsamında tutuklanan, eski Özel Harekât Dairesi Başkan Vekili İbrahim Şahin ile emekli Albay Levent Göktaş'ın yollarının, Susurluk skandalında kesiştiği ortaya çıktı. Şahin ile Göktaş'ın, birlikte, İsrail'den satın alınan ve Susurluk skandalı tartışmalarının odak noktasında bulunan operasyon silahları için 1994 yılında iki kez bu ülkeye gittiği anlaşıldı." (Burada, İsrail-Türkiye ilişkilerini ve Mossad-Ergenekon irtibatlarını düşünmek gerekir. İtalya'da, Gladio yapılanmasının beyninin P-2 Mason locası olduğu gerçeğini de hatırlatayım...) İbrahim Şahin, verdiği ifadede, "Üç yüz tane etkili kişiyi (polisi) bana bulmam söylendi, ben güvenlik müsteşarı olduğumda onlarla birlikte çalışacaktım." demişti.

Yine halen Eskişehir emniyet müdürü olan Hanefi Avcı'nın, Ergenekon davasının üçüncü iddianamesinde, tanık sıfatıyla verdiği ifadede, "Emniyet, MİT ve Jandarma içinde 'PKK ile mücadele' adı altında üst düzey kamu görevlilerinin organize ettiği, kanunsuz 'mafyavari' bir yapılanma olduğunu" söylediğini hatırlayalım...

Ahmet Türk, demokratik protestoların dışına çıkılmaması tavsiyesi yaparak, sağduyu örneği verdi ve çok güzel söyledi: "Sadece Kürtler değil, Türk halkı da bu olayı yüreğinde ve beyninde mahkûm etti. Bir musibet, bazen çok daha hayırlı şeyler getiriyor." Kendisine büyük geçmiş olsun diyoruz. Bu milletin makul çoğunluğu, bütün samimiyetiyle, aramızdaki güzel kardeşliği sevgiye dönüştürecek duruşu önemsiyor.

Sayın Türk'e atılan yumruk, milletimizin birlikte yaşama iradesine atılmıştır. Şimdi hepimizin uyanık, hassas ve temkinli olması gerekiyor.

Ama Hürriyet gazetesinin ne yaptığını anlamakta zorlanıyoruz. Yılmaz Özdil, şunları yazabildi: "Bu ülkenin çocuklarına ateş edip öldürmek 'demokratik hak' kabul ediliyorsa, parti liderine girişmek niye 'ırkçılık' oluyor? Yumruğunu 'adaletin tokmağı' yerine koyup, Ahmet Türk'ün burnuna inen kişi, bu ülkede pek çok kişinin duygularına tercüman oldu..." Hürriyet daha önce de Ahmet Kaya'nın lincine önyak olup, "Vay şerefsiz" diye manşet atmıştı. Bu ne iş Sayın Berberoğlu?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon at, PKK tut

Hüseyin Gülerce 2010.04.22

Ahmet Türk'e ve Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Taner Yıldız'a atılan yumrukların anlattığı şudur: Provokasyonlara açık bir sürece girdik.

Ergenekon davası ile anayasa değişikliği hamlesi, vesayet rejiminin temellerini sarsıyor. Dokunulamayanlara dokunulması, asker içindeki cuntalardan hesap sorulmaya başlanması, vesayet sahiplerini şaşkına çevirdi. O

şaşkınlıkla bütün adamlarını, yargıda, bürokraside, medyadaki bütün kozmik elemanlarını sahaya sürüyorlar. Direniyorlar, direnecekler...

Şu an gözdağı veriyorlar. Provokasyonlar, suikastlar, cinayetler ve kaos planlarını devreye soktular. Ergenekon davasında yukarılara çıkıldıkça, PKK'nın varlığının olmadığı coğrafyalarda, başka terör örgütleriyle ortak eylemlerin karşımıza çıkması tesadüf olabilir mi?

Hatırlayalım. DTP'nin kapatılması için düğmeye basıldığında, Tokat'ın Reşadiye kasabasında çarşıdan dönen silahsız askerlerimiz, tuzağa düşürülerek şehit edildi. İki günlük tereddütten sonra, PKK eylemi üstlendi. Kürt açılımının konuşulduğu sırada, bu şaibeli eylem, Kürt sorununun barışçı çözümünü isteyenleri sarstı. Taraf gazetesi, olay üzerine, "PKK, iki halkın düşmanı" diye manşet attı. Sonrasını, Ahmet Altan 4 gün önce Taraf'ta yazdı. PKK'ya yakın internet sitelerinde ve Roj TV'de, Taraf'a yönelik bir saldırı kampanyası başlatıldı. Taraf, daha sonra Öcalan'ın, "bu Reşadiye işini ben anlamadım" diyen açıklamasını yayınladı. Bu defa bir PKK yöneticisi, Reşadiye baskınına sahip çıktı. İki gün önce de, Habertürk gazetesinde Amberin Zaman'ın, Murat Karayılan ile yaptığı mülakat yayınlandı. Karayılan, "Hareketin merkezi olarak tertiplemediği bir eylem değildi. Bizim tasvip etmediğimiz bir şey olarak eleştirilmiştir. Biz açıklama istedik. 'Neden' diye sorduk..." diyordu.

Eylemi PKK üstleniyor ama başka PKK'lar, eleştiriyor. Kaç tane PKK var ve hangileri derin yapılarla irtibatlı?

Aynı soru, Samsun'da Ahmet Türk'e atılan yumruktan sonra da sorulabilir. Ahmet Türk, "bu olay provokasyondur" diyor. Ama yumruktan bir hafta sonra, Samsun'un Lâdik ilçesinde iki polisimiz şehit ediliyor. PKK'lı Fırat Haber Ajansı, eylemin misilleme olduğunu duyuruyor.

Ahmet Türk bir daha konuşuyor, "bu da provokasyondur" diyor.

Önceki akşam CNN Türk'te Ahmet Türk, Cengiz Çandar ve Hasan Cemal'e bir şey daha söylüyor: "Evet, anayasa paketi, birçok bakımdan yetersiz. Fakat mevcut duruma göre olumludur, sınırlı da olsa bir iyileşmedir. Bu nedenle desteklenmelidir. Barış ve Demokrasi Partisi'nin, CHP-MHP çizgisine düşmesi doğru değildir." (Anayasa Mahkemesi DTP'yi kapatırken, sadece Ahmet Türk ve Aysel Tuğluk gibi en ılımlı iki isme, siyaset yasağı getirilmesi de manidar değil mi?)

Kürt sorununun, siyaset alanında çözümünü istediğini söyleyen DTP'nin, CHP-MHP safında olması, Ergenekon eylemlerine sahip çıkan PKK'nın tavrı ile yan yana gelince, "derin" şüphelerin artması doğal değil midir?

PKK-Ergenekon ilişkisi çözülmeden, Kürt sorunu çözülemez. Konunun önemi için sadece bir şeyi hatırlatacağım. 19 Ekim 2009'da İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi şu kararların altına imza attı:

"PKK elebaşısı Abdullah Öcalan'ın, iddia olunan Ergenekon Terör Örgütü üyesi olup olmadığının, Genelkurmay Başkanlığı, MİT ve Emniyet Genel Müdürlüğü'nden sorulması.

PKK'nın MİT tarafından kurulduğu iddialarının, Genelkurmay Başkanlığı, MİT ve Emniyet Genel Müdürlüğü'nden ayrı ayrı sorulması. (Danıştay saldırısı faili) Alparslan Arslan'ın MİT görevlisi veya muhbiri olup olmadığının MİT Müsteşarlığı'na sorulması."

Dünün bir haberi ile bitirelim: "TÜBİTAK, Danıştay saldırısı sırasında bozuk olduğu ileri sürülen kameraların kayıtlarının bazılarının silindiğini belirledi. Güvenlik kameralarının sahibi şirketin müdürlüğünü, eski Özel Harekâtçı ve MİT elemanı emekli Albay Orhan Çoban'ın yaptığı anlaşılmıştı."

Anayasa değişikliğine ve Ergenekon davasına paralel giden provokasyonlar karşısında, milletçe uyanık olmalıyız...

Ufukta referandum ve CHP oyunları var...

Hüseyin Gülerce 2010.04.23

Anayasa değişikliği teklifi, Meclis'te madde madde oylanarak kabul ediliyor. Ufukta referandum var ama CHP'de oyun bitmez.

Geldiğimiz noktayı bir değerlendirelim. AK Parti, büyük risk aldı. Evet oyları 330'un altında kalsaydı, teklif iptal olacak, iktidar büyük yara alacaktı. AK Parti'nin içiyle oynamak isteyenlerin planları hazırды, elleri böğürlerinde kaldı. Evet oylarının 333-337 aralığında çıkması, meselenin nasıl bıçak sırtında gittiğini anlatmaya yeter. Başbakan, İtalya gezisini iptal etmekle doğru bir tercih yaptı.

Şu anda AK Parti, kararlılıkla yoluna devam ediyor. Yolun sonunda referandum var. Acaba AK Parti referandum yolunda, neden tek başına yürümeyi tercih etti?

Birincisi, yaptırdıkları kamuoyu yoklamalarında halkın nabzını tuttular ve yüzde 60 civarında evet oyu çıkabileceğini tahmin ediyorlar. Yani önce halkın tercihinə güveniyorlar.

İkincisi, referandumda evet çıkması, AK Parti'ye, önümüzdeki genel seçimlerde büyük avantaj sağlıyor. Referandumdan başarı ile çıkan AK Parti, muhalefeti perişan etmiş demektir. Düşününüz; CHP, MHP ve BDP milletvekilleri, 12 Eylül Anayasası değişmesin diye Meclis'te direnmişler. Ama tabanın önemli bir kısmı, parti yöneticilerinin iradesine rağmen, referandumda evet oyu kullanmışlar. Seçime giderken moraller çökmüş, yenilen tokadın acısı henüz geçmemiş. Acaba, bu üç partinin liderleri meydanlarda ne anlatacaklar?

CHP'nin tavrında anlaşılmayacak bir şey yok. Hâlâ tek parti döneminin özlemi içindeki CHP, askerî vesayet rejiminden şikâyetçi değil. Rejimin siyasî payandası, Ergenekon'un avukatı gibi çalışıyor. Ama MHP, gerçekten sıkıntılı bir yola girdi. CHP ile aynı safta, statükonun değirmenine su taşımak, MHP'ye hiçbir şey kazandırmaz. Çok değil bir iki ay içinde, MHP yönetimi de bu gerçeği görecek. Ve bizim eleştirilerimizin, MHP karşıtlığı olmadığını da anlayacaklar. Lakin vakit çok geç olacak. Zira biz bu uyarıları, zamanında DYP ve Anavatan'a da yapmıştık. Şimdi siyasette isimleri bile kalmadı. O partilerin yöneticileri de o günlerde bize çok sitem ettiler. Keşke haklı çıkmaysaydık da, demokrasinin utanç günleri yaşanmasaydı...

Bariş ve Demokrasi Partisi'nin durumu da

çok sıkıntılı. Tam anlamıyla Ergenekon ile

Kürt sorununun arasına sıkıştılar. Ergenekon-PKK ilişkileri, parti tabanında büyük güvensizlik doğuruyor. Dikkat ediniz, Ahmet Türk çizgisi, PKK'nın Reşadiye ve Samsun Lâdik'te iki polisimizin şehit edilmesine, "provokasyon" diyor, PKK ise eylemleri üstleniyor. Pekiyi BDP yönetimi nerede duruyor? Referandumda Güneydoğu'daki seçmenin evet oyları, görülecektir ki, Kürt sorunun siyasî zemindeki aktörlerini de değiştirecektir.

Hatta BDP'nin, Meclis'te AK Parti'ye destek vermeyişi, hayırlı da olabilir. Referandumda, CHP ve MHP; "bakın AK Parti, bölücülerle anlaştı" propagandasını yapamayacaklardır.

Başta dedik ki, ufukta referandum var ama CHP'de oyun bitmez.

CHP'nin ne yapacağını biliyoruz. Sayın Baykal, peşin peşin, "referanduma gitme konusunda, hukukî ve siyasî ne kadar engel varsa çıkartacağız" dedi zaten. Anayasa değişikliği Meclis'te kabul edilir edilmez, doğru Anayasa

Mahkemesi'ne... Önce referandum sürecini durdurmaya çalışacaklar. Durduramazlarsa, referandum sonunda bir hamle daha yapacaklar. Halk evet dese bile yılmayacaklar. "Yani bu cüreti gösterebilir ve halkın karşısına çıkmayı da göze alırlar mı?" diyorsanız, halkın oyuyla iktidar ümidi kalmamış CHP, her şeyi göze alacaktır derim...

Ya Anayasa Mahkemesi ne yapar? Son cumhurbaşkanlığı seçimindeki 367 garabetini hatırlayınca, duraksamak zorunda kalıyoruz.

Eğer CHP oyunları tutar, referandum öncesi ya da sonrası, demokrasiyle bir daha oynanırsa, AK Parti'nin yapacağı tek şey var: Buyurun erken seçime... İşte o zaman, bütün oyunları seçmen iradesinin nasıl bozduğunu, cümle âlem görmüş olur... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AK Parti'yi bölme hamlesine dikkat...

Hüseyin Gülerce 2010.04.29

AK Parti milletvekillerinin şu anayasa değişikliği oylamalarındaki kararlı duruşları var ya, bütün oyunları bozuyor.

Statüko zaptiyeleri çileden çıkıyor, saç baş yoluyor. Hele oylamalar 331-338 aralığında, yani bıçak sırtında devam ederken eğilip bükülmemeleri, demokrasi tarihine geçecektir. Ufuk Uras'ın tespitini unutmayalım: "Anayasa oylamasında 330'un altında kalınması, Ergenekon'un zaferi olur..."

İktidar olduğu günden beri, vesayet rejiminin ağaları, AK Parti'yi bölmek için uğraşıyorlar. Çünkü bu, onların siyasete en temel müdahale planıdır. Geçmişte hep böyle yaptılar. Bölme yetmediyse, darbeler sonrasında kapattılar. Her defasında, siyaseti kendilerine, kendi iradelerine mahkûm ettiler. Meclis iradesini rehin aldılar, ipotek altına soktular. Medyadaki kozmik adamları vasıtasıyla bunu da her fırsatta hatırlattılar; "İktidar olabilirsiniz ama asla muktedir olamazsınız..." dediler.

Bu vesayet oyunu, sadece AK Parti için oynanamadı. Ama asla vazgeçmediler.

Bakınız artık siyasî parti olduğunu da unutan CHP'nin Genel Başkanı Sayın Baykal üç gündür ne söylüyor:

"Türkiye'yi bu gidişten ancak sorumlu, vatansever AKP'li bir avuç milletvekili kurtarabilecektir. Sorumluluk, büyük ölçüde onların omuzlarındadır. Son olarak oyların 331'e kadar düşmesi, AKP içinde akliselim davranan, gidişin doğru olmadığını gören sağduyulu, vatansever milletvekillerinin yaptığı ciddi bir uyarıdır. Bu milletvekilleri destek vermeyerek, çok önemli bir sinyal gönderiyorlar. Hukuka, demokrasiye inanan AKP milletvekillerinin, gerektiği anda en iyi şekilde görev yapacakları umudumu hâlâ koruyorum."

Ne şimdi bu? AK Parti'nin 336 milletvekili var. Fire veriyorsa, en çok 4-5 milletvekili fire veriyor. Demek onlar vatansever. Diğer 300 milletvekili? Onlar vatan haini mi? Siz kimsiniz Allah aşkına? Vatanseverliğin mihenk taşı mısınız? Demokrasinin mezurası var da, siz mi ölçüyorsunuz, kimin ne kadar demokrat olduğunu?

Bakınız burada bir parantez açayım. 2007'de verilen 27 Nisan muhtırası, Genelkurmay Başkanlığı'nın internet sitesinde hâlâ duruyor. Sayın Abdullah Gül'ün cumhurbaşkanlığını engellemek için verilen, o muhtıradan bir bölüm hatırlatacağım:

"Türk Silahlı Kuvvetleri, gerektiğinde tavrını ve davranışlarını açık ve net bir şekilde ortaya koyacaktır. Kendisine kanunlarla verilmiş olan açık görevleri, eksiksiz yerine getirme konusundaki sarsılmaz kararlılığını muhafaza etmektedir. 'Ne mutlu Türk'üm diyene' anlayışına karşı çıkan herkes Türkiye Cumhuriyeti'nin düşmanıdır ve öyle kalacaktır..."

Açıkça, "darbe yaparız ha..." tehdidir bu. Ve bu bildiri hukuken suçtur. Bu ülkenin Kürt vatandaşlarını Genelkurmay adına, açıkça düşman ilan eden bir anlayışın ürünüdür. "Bildiriye ben yazdım" diyen dönemin Genelkurmay Başkanı hakkında, yargı hiçbir işlem yapmamaktadır.

Fakat ben başka bir şey söyleyeceğim. Bu bildiriye hükümet çok sert tepki verdi ve karşı çıktı. Bu, Türkiye'de ilk defa oldu. Ve eğer bugün Ergenekon davası diye bir dava varsa, dokunulmayanlara dokunma cesareti yargıda, devlet içinde doğmuşsa, bu cesaretin kaynağı, hükümetin bu muhtıra karşısındaki dik duruşudur... Fakat CHP ne yaptı? CHP Genel Başkan Yardımcısı Onur Öymen aynen şöyle dedi: "Ülkenin temel değerlerine askerin sahip çıkmasını yadırgamamak gerekir. Cumhuriyeti biz sokakta bulmadık..."

Oradaki "biz" var ya. İşte vesayet rejiminin kozmik kelimesi budur. "Bizim Cumhuriyet.. biz kurduk.. biz asılız..." Durmadan milletin kafasına kakılan laflardır bunlar.

Biz de, demokrasiyi, hukukun üstünlüğünü isteyenler olarak diyoruz ki: Yetti be... Siz asıl değilsiniz. Bizden hiç farkınız yok. Hepimiz Cumhuriyet'in eşit yurttaşlarıyız. Sizin hiçbir ayrıcalığınız yok. Askeri tahrik etmekten, AK Parti'nin içiyle oynamaktan vazgeçin. Millete dayanın, seçmen iradesine yaslanın. Eski çamlar bardak oldu, uyanın... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Komutanlar, başbakanları neden şaşırtırlar?

Hüseyin Gülerce 2010.04.30

Başbakan Erdoğan, önceki akşam, TGRT Haber TV'de, 27 Nisan muhtırasıyla ilgili soruya şu cevabı verdi:

"27 Nisan 23.25 farklı bir şeydi. Ekranda görünce şaşırdım, şaşkınlık meydana getirdi. Bu kadar uyumlu olduğumuz süreç, Türkiye ekonomik gelişmeyi yaşarken, nasıl olur da böyle bir yaklaşım olur diye, şaşkınlık meydana getirmişti. Bu kadar yaşananlar vardı, biz bundan ders çıkarmıyor muyuz? Bu, demokratik parlamenter sistem içinde sık olabilir mi?"

Bu ifadelerde bir samimiyet var. Silahlı Kuvvetler'in komuta kademesiyle uyum içinde olduğuna inanan bir Başbakan'ın, şaşkınlığı var. Gerçekten bu haletiruhiyeyi anlamaya çalışmalıyız. Milli Güvenlik Kurulu toplantılarında, komutanlar ve bakanlar bir araya geliyor. Saatlerce konuşuyorlar. İkili olarak Başbakan ve Genelkurmay Başkanı her hafta görüşüyor. Koskoca insanlar. Aralarında medeni bir diyalog var. Başbakan, bakanlar; Türkiye'nin en büyük problemlerinden biri olan sivil-asker ilişkilerinde nihayet bir ahenk doğduğuna inanıyor. Bu uyumlu sürecin, Türkiye'nin demokratikleşmesine ve refahına önemli bir moral destek sağlayacağını düşünüyorlar. Ama bir de bakıyorsunuz, hem de gece yarısı pat diye bir muhtıra...

Sayın Erdoğan'ın, medeni diyaloglara güvenip, sonra muhtıra şaşkınlığı yaşaması ilk değildir. Bu şaşkınlığı, muhtıra-darbe öncesi, bütün başbakanlar yaşamıştır. Rahmetli Abdülmelik Fırat, Demokrat Parti'nin 1960 öncesi en genç milletvekilidir. Bir darbe hazırlığı olduğunu önce İçişleri Bakanı Namık Gedik'e anlatır. İkna edemez. Sonrasını hatıralarından okuyalım: "Bunları, Başbakan'a da ilettim, inanmıyordu. Bana dedi ki; 'Bunları

söylüyorsunuz, ama inanmıyorum. Türk ordusuna bir şey yapmadım ki, niye darbe yapsınlar?" Bu, saflık derecesindeki samimiyetin bedelini, rahmetli Menderes, darağacında canıyla ödedi.

Askerlerin darbe yapmayacağını düşünenlerden biri de, 6 defa gidip 7 defa gelen Sayın Süleyman Demirel'dir. Sayın Hüsamettin Cindoruk'un anlattıklarına bakalım: "Hep söylerim. Darbe Türkiye'de Genelkurmay'ın tekelindedir. Hiyerarşik düzen içinde yapılır. Ondan da kimsenin haberi olmaz. Bir anımı anlatayım. 11 Eylül'de geç bir saatte bir askerî hâkim arkadaşım telefon etti. 'Dikkat et. Bu gece hareket başlıyor. Bu gece Selimiye Kışlası'na gitmemizi söylediler.' dedi. Ben o sırada AP İstanbul il başkanım. Hemen Sayın Demirel'i aradım. Bana dedi ki; 'Burada da öyle bir laf dolaşıyor. Ama ben Sayın Çağlayangil'i, Sayın Evren'e yolladım. Evren, 'Hayır, öyle bir şey yok' demiş." (Cumhuriyet, Leyla Tavşanoğlu'nun söyleşi, 21 Haziran 2009)

Demirel, Evren'in lafına inanmış... Sonrasını biliyoruz.

Ben şahsen, artık Başbakan Erdoğan'ın gerçekçi olduğuna inanıyorum. Çünkü iktidarları döneminde; Sarıkız, Ayışığı, Yakamoz, Eldiven, Balyoz darbe planlarını hep birlikte öğrenmiş olduk. Sayın Baykal, "Efendim yıllar önce düşünmüşler, konuşmuşlar, ama darbe olmuş mu? Geçin bunları..." dese de, Kafes Eylem Planı'nın geçen yıl hazırlandığı ortaya çıktı. Ve halen, Ergenekon davasında, soruşturmalar 25 general ve amirale dayanınca, yargıda neler olduğunu ibretle görüyoruz.

O zaman soru şudur: Genelkurmay, başbakanları neden şaşırtıyor?

Çünkü askerdeki zihniyet değişmiyor. Asker, müesses nizamı, kontrolünde tutmakta ısrar ediyor. Anayasa'da kuvvetler ayrılığı yazsa da, "Cumhuriyeti koruma ve kollama görevimizi asla bırakmayız" gerekçesiyle, bir askerî vesayet rejimi kurulmuş. Yargıda, medyada, siyasette bu rejimin, kısa adıyla statükonun devamı için her türlü organizasyon yapılmış.

Evet, zorda kaldıkları dönemlerde ustaca geri çekiliyor, demokrasiye bağlılıklarını öne çıkartıyorlar. Fakat balans ayarı gerektiğine inandıklarında; nezaket, diyalog, demokrasiye bağlılık bir anda unutuluyor ve asıl zihniyet, bütün pervasızlığı ile ortaya çıkıyor.

Siviller, askerle münasebetlerinde, "sen işini kış tut, yaz çıkarsa bahtına" demeliler... h.gulcerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Adliye üzerinden savaş uçağı geçerse korkulur mu?

Hüseyin Gülerce 2010.05.06

Ergenekon davası görülürken, Erzurum Adliyesi'nin üzerinden iki savaş uçağının uçtuğunu duyunca bir tuhaf oldum. Çünkü bizim jetlerimiz, daha önce Rumlara korku salmak için Kıbrıs üzerinde uçuyordu. Adliye üzerinden bu uçuş neyin nesiydi?

Genelkurmay Başkanı'mız her fırsatta; "Biz, daima demokrasiye bağlı, yargıya saygılı olduk." dediği için, bu uçuş, yargıya saygı uçuşu olamazdı. Kaldı ki, adliye binası üzerinden savaş uçağı uçurmak ve yargıya korku salmaya çalışmak, ancak akli başından gitmiş olanların işidir. Hangi komutan, milletin parasıyla alınmış ve düşmana karşı kullanılacak savaş uçaklarını, milletin hukukunu savunan yargı mensuplarının üzerinden uçurur?

Bütün baskılara, HSYK'nın operasyonel hamlelerine rağmen, Erzincan'daki Ergenekon uygulamalarını açığa çıkarmak gayesiyle bir dava açılmış. Bugüne kadar korkmamış, yargı önünde kimsenin ayrıcalığı olmadığına yürekten inanmış savcı ve hâkimlerin, şimdi iki uçak uçunca korkacaklarını düşünmek, zaten paranoya değilse,

nedir? Onun için, bu uçuşu, 3. Ordu Komutanı Org. Saldıray Berk'in, dolayısıyla Genelkurmay'ın yaptırdığına inanamayız, inanmak istemeyiz.

Nitekim tam bu satırları yazarken Hava Kuvvetleri Komutanlığı'ndan açıklama yapıldı. İki uçağın, önceden planlı rutin uçuş eğitim görevini, Erzurum Meydanı bölgesini de kapsayacak şekilde, usullere uygun olarak icra ettikleri söylendi. Keşke, yanlış anlaşılmalara meydan vermemek için, uçaklar adliye üzerinden uçurulmasaydı. Neyse...

Biz, Ergenekon davasına direnenlere, vesayet rejimini, yani statükoyu devam ettirmek isteyenlere bir hatırlatma yapalım. Gerçek görülmez, hele kabul edilmez ise her yanlış adımı, başka bir yanlış adım takip eder. Gerçek şudur: Yargı ve medya payandalı bu vesayet sistemini artık kimse ayakta tutamaz. Çünkü Türkiye değişti, dünya değişti. Çünkü bu vesayet rejimi, insanımızı korkutmaya dayalı zalim, insanlık dışı bir zihniyetin ürünüdür.

Kanlı provokasyonlarla, milli bünye içinde nasıl ayrılıklar tezgâhlandığını artık çok iyi biliyoruz. Artık, Savcı Doğan Öz, Çetin Emeç, Uğur Mumcu ve Abdi İpekçi cinayetlerinin ne anlattığını çok iyi biliyoruz. Laik kesimi tahrik etmek, onları irtica tehlikesi ile korkutup, vesayet rejimini sürdürmek için işlendi bu cinayetler. İşte en son Danıştay saldırısı... Ergenekon davası ile birleştirilince, orada da kanlı eller görünüyordu. Adı Sezer olmasına rağmen, bir Cumhurbaşkanı, cunta planlarını hiç sezemedi. Saldırıdan birkaç saat sonra, vesayetçilerin istediği gibi konuştu. Bakın, şimdi susuyor. Kendi arkadaşları katledildiği halde, yüksek yargı mensupları bile yangına körük salladılar...

Bu kanlı cinayetlerin ardından kozmik gazeteciler, kozmik yazarlar, velhasıl kozmik medya sayesinde, insanların nasıl dehşete düşürüldüğünü, onların "kahrolsun şeriat" diye nasıl meydanlara döküldüğünü artık herkes biliyor... Bütün kanlı cinayetler, hem de öldürülenler kendi arkadaşları olduğu halde, gazeteci-yazar yapılmış kozmik adamlar marifetiyle, dindar insanların üzerine yıkılmak istendi. Başbakan asarak siyasetçiler, gazeteci-yazar katlederek medya korkutuldu.

Yassıada'da bir masum başbakan da, bu korku salma psikolojik harbinin gereği ipe çekildi. Yine Sivas'ta Madımak Oteli, içinde Alevi kardeşlerimiz varken yakıldı. Misilleme diyerek Başbağlar katliamı yapıldı. 1 Mayıs 1977'de Taksim'de işçiler katledildi. Hepsi korkutmak, sindirmek, vesayeti sürdürmek içindi...

Ama bitti... Vesayetçiler, artık gözü açılan, gerçekleri gören milyonları bir daha kandıramaz. Artık korkutamazlar. Bu milletin içinde Türk-Kürt, Sünni-Alevi, laik-dindar kavgaları, kutuplaşmaları yoktu. Bunların hepsini, fitne ateşleri ile kendini memleketin asıl sahibi görenler tutuşturdu. Ergenekon davası, şimdi bunu sorguluyor. Eğer Erzurum Adliyesi üzerinden iki savaş uçağı rutin olarak geçmişse, bilinsin ki adalet, demokrasi ve özgürlük isteyenler bundan hiç korkmamışlardır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cumhuriyet tarihinin en önemli yargı duruşu

Hüseyin Gülerce 2010.05.07

On gün sonra, 17 Mayıs 2006'daki Danıştay saldırısının 4. yıldönümü. Geçen yıl dava, Ergenekon davası ile birleştirilmişti. Bu karar, Cumhuriyet tarihinin en önemli yargı duruşudur.

Onun için, bu yıldönümünde, Yargıtay ve Danıştay başkanları ile HSYK başkan vekilinin konuşmalarını çok merak ediyorum. Danıştay 2. Dairesi'ne 17 Mayıs 2006 günü yapılan saldırıda, üye Mustafa Yücel Özbilgin hayatını kaybetti. Halen Danıştay başkanı olan Mustafa Birden ve 3 hâkim yaralanmıştı. Saldırgan Alparslan

Arslan, bir polis memurunun dikkati ve kahramanlığı sayesinde yakalandı. İlk tepkiler, bir düğmeye basıldığını, daha önce gördüğümüz tertip ve provokasyonların, aynıysa karşı karşıya olduğumuzu gösteriyordu.

Dönemin Cumhurbaşkanı Sezer, saldırıdan birkaç saat sonra; "Bu, aslında laik Cumhuriyet'e yapılan bir saldırdır. Bu saldırıya neden olanlar (AK Parti'yi kastediyor.) davranışlarını yeniden gözden geçirmelidirler." dedi. CHP Genel Başkanı Deniz Baykal; "Türkiye'de siyasete kan bulaşmıştır." tahrkini yaptı. Dönemin Danıştay Başkan Vekili (Emin Çölaşan'ın eşi) Tansel Çölaşan; "Saldırgan, 'Allah'ın askeriyim, Allahü ekber' diyerek ateş etti." diyerek yangına körük salladı. (Bu ifadeler, saldırıya maruz kalan Danıştay üyelerince ertesi gün yalanlandı.) Başta Hürriyet gazetesi, Milliyet, malum medya, gazete ve televizyonlarda, laik kesimi sokaklara dökmek için insafsız yayınlar yaptılar.

Danıştay saldırısının davası, Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. 13 Şubat 2008'de, mahkeme sanıkları cezalandırdı. Gerekçeli kararda, cinayetin 'türban düzenlemesi' sebebiyle gerçekleştirildiği söylendi. Ayrıca, kararda, "Ergenekon terör örgütüyle, Danıştay saldırısı arasında bir bağlantının bulunmadığı" ileri sürüldü.

7 Ekim 2008'de, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı, mahkemenin kararına itiraz etti. Ergenekon soruşturmasına ait tüm belge ve beyanların getirilerek yeniden bir karar verilmesini istedi.

16 Aralık 2008'de, Yargıtay 9. Ceza Dairesi, 8 sanık hakkında Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi'nce verilen kararı oybirliğiyle bozdu. "Ergenekon davası ile bu dava arasında hukuki ve fiili irtibat bulunduğunun iddia edilmiş olması karşısında, öncelikle davaların birleştirilmesinde zorunluluk bulunduğuna" işaret edildi.

20 Nisan 2009'da, yeniden görülmeye başlanan Danıştay davasının ikinci duruşmasında, Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi, ilk kararında ısrar etmeyerek, Yargıtay 9. Ceza Dairesi'nin verdiği bozma kararına uydu. 3 Ağustos 2009'da, İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi, birinci Ergenekon davası ile Danıştay üyeleri ve Cumhuriyet Gazetesi'ne yönelik saldırıya ilişkin davanın birleştirilmesine karar verdi.

Yargının vicdanının, kendi arkadaşlarının katledilmesini kabullenmediğini görüyoruz. Bu çok önemli bir duruştur. Evet, hâlâ yargı içinde, Ergenekon davasının saptırılması, sulandırılması, bulandırılması, örtbas edilmesi için direnenler vardır. Ama dikkat ediniz, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı itiraz etmese, Yargıtay 9. Dairesi, birleştirme talep etmese ve ilk mahkeme ile İstanbul 13. Ağır Ceza, yeni durumu kabullenmese, Ergenekon davası özünü kaybederdi. Birleştirme olmasaydı, davanın geleceği de tehlikeye girerdi.

İkincisi, Ergenekon davası, yani devlet içindeki kirli ve kanlı yapılardan kurtulma ve Türkiye'nin demokratikleşmesi davası, bir AK Parti projesi değildir. Cuntacılar rağmen, devletin içindeki dürüst, vicdanlı gerçek vatansever insanlar harekete geçmiştir. Ordu, emniyet ve yargıdaki bu hasret kaldığımız duruş, alternatif medyadaki yiğit duruş, Ergenekon davası için en büyük teminattır.

Dileriz, diğer medyadaki dürüst ve vicdanlı insanlar da, kendi arkadaşlarının katledilmesini kabullenmeyeceklerdir.

Bana çok soruluyor: "Bu işin sonu nereye varır? Anayasa değişikliği, referandum ne olur?" Ben her defasında, "Türkiye'yi, milletimizi ve insanlığı parlak bir gelecek bekliyor." diyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Baykal için düğmeye kim bastı?

Baykal'ın istifası, ani ve hızlı oldu. Bir hafta önce kimsenin aklından geçirmediği bir şey gerçekleşti. On gün sonraki kurultaya CHP, Baykal'sız gidiyor.

Birden ne oldu böyle? Güzel bir söz var; iş neticesi ile belli olur. Neticeye bakarak, işin ne olduğunu anlamaya çalışalım.

Netice şudur: CHP'nin başında artık Baykal yok. O zaman zincirleme bir reaksiyondan bahsedilebilir. Kurultay tehir edilmedi. CHP'de yeni bir yönetim olacak. Ha, bu arada şunu söyleyeyim. "Baykal, manevra yapıyor, delege istiyor denilerek geri dönecek..." iddiası, bana hiç gerçekçi gelmiyor. Sebebi şu: Kendisini istifa ettiren görüntüleri, Baykal inkâr etmedi. İleri teknoloji kullanılarak, haneye girilerek, duvarlara, eşyalara kameralar yerleştirilerek bir komplo kurulduğunu ısrarla tekrar etti. O görüntülerin devamında, bir de "varan 2" diye bir tehdit var. Yani her an başka görüntüler, internet ortamına atılarak, bir Çin işkencesi yapılabilir. Bunu ne CHP tabanı ne de kamuoyu kaldırabilir.

Kısacası, CHP yoluna Baykal'sız devam edecek. O zaman soru şudur: CHP'nin başından Baykal'ın gitmesini kim, hangi güçler istemiş olabilir? İki ihtimal var.

Birincisi, Türkiye'nin, bölgesinde ve uluslararası alanda, giderek artan gücüne paralel bir aktör olmasını onaylayan merkezler, düğmeye basmış olabilir. Demokrasi yolunda ilerleyen bir Türkiye'de, CHP'nin devletçi, statükocu engellemelerinin, artık sona erdirilmesi kararlaştırılmış olabilir. Devlet içindeki kirli ve kanlı yapıların sona erdirilmesi için Ergenekon davasını önemseyen bu çevrelerin, siyasî alanda da, gerçek sosyal demokrat bir anamuhalefet partisi arzuladıkları zaten biliniyor.

Ancak bu ihtimal zayıftır. Zira kurultay delegeleri, statükonun korunması zihniyeti ile tespit edildiler. Bu delege yapısından, Avrupa tipi bir sosyal demokrat parti çıkarmak, gerçeğe aykırıdır.

İkinci ihtimal şudur: Türkiye'deki askerî vesayet rejimi, diğer adıyla statüko; AK Parti iktidarını bir türlü kabullenemiyor. Kapatma tehdidi bir işe yaramıyor. Sivil iradenin cesareti ve kararlılığı, devlet içinde "demokratikleşmenin vakti geldi artık..." diyen insanları da cesaretlendirdi. Ergenekon davası, dokunulamayanlara dokunarak ilerliyor. Aydınlarla, gazetecilere, yazarlara yönelik suikastlar, toplumu kamplaştırmaya yönelik kanlı cinayetler, adaletin ışığına yakalanmış durumda. Danıştay saldırısı Ergenekon davası ile birleşince, başta laik kesim, toplumdaki bütün ezberler bozuluyor. AK Parti, içten de bölünemiyor.

Statüko açık bir şekilde, yeni iktidar alternatifleri üzerinde çalışıyor. İlk hedef, bir CHP-MHP koalisyonu hazırlanması... Onlara göre, Baykal, CHP oylarını dondurdu. Yüzde 20 bandında dönülüp duruluyor. CHP hantallaştı, yeni kitlelere açılmıyor... Yeni bir başlangıç, son bir umut kapısı görülmüş olabilir. Bu arada, "MHP de, biraz daha merkeze gelmeli" diye kafa yoruluyor olabilir.

Baykal'sız CHP, statükonun, siyaseti kendi lehine yeniden dizayn ederek, bir huruç hareketi olarak, yabana atılacak bir hamle değil.

Ancak problem şurada. CHP, atomdan daha hızlı parçalanan bir parti. Şimdiden ne kadar çok aday ismi ortaya çıktı. CHP'yi bir arada tutmak o kadar kolay değil. Büyük maharet ister. Baykal, karizmasıyla bu konuda gerçekten başarılıydı. Yeni lider, belli medyanın desteği olsa da, CHP'yi parçalanmaktan, yeni maceralara kapılıp gitmekten koruyabilir mi?

Çok zor görünüyor. O zaman ilk ihtimale yeniden dönelim. Türkiye'nin demokratikleşerek, uluslararası ailenin bir ferdi olmasını çok önemseyenler, delege yapısını da dikkate alarak, statükonun, kendi oyununa gelmesi için

bir süre kenarda durmayı tercih etmiş olabilirler.

İlk hamlenin statükodan gelmesini, ufalan CHP'nin ardından solda yeni bir yapılanmaya gidilmesi tercih edilmiş olabilir.

Baykal'ın hemen istifasını isteyen ve CHP'deki operasyona destek veren medyanın, takdim edeceği lider, olan biteni anlamayı kolaylaştıracaktır. Biraz bekleyelim. Denizler durulmaz dalgalanmadan...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

CHP, cemaat, AK Parti...

Hüseyin Gülerce 2010.05.14

İstifa açıklaması sırasında Sayın Baykal, sürpriz bir şekilde, Sayın Fethullah Gülen'den gelen mesajların samimiyetine inandığını söyledi.

Ama aynı açıklamalarının arasında, AK Parti iktidarına, Sayın Başbakan'a da hiçbir belgeye dayanmayan çok ağır itham ve suçlamalarda bulundu. İşte bu, bir tarafa hakşinaslık yapılırken, diğer tarafa haksızlık söylemi, fitne kazanlarının altını tutuşturmaya yetti. Şöyle deniliyor: "CHP, Gülen cemaati ile barışırken, AK Parti ile cemaatin arası açılıyor.. zaten, bir süredir cemaat ile AK Parti arasındaki ilişkiler de bozulmuş vaziyetteydi..."

Sayın Baykal'ın, "ABD'den, Pensilvanya'dan aldığı" mesajları samimi bulmasını şahsen ben çok önemsedim. Telefonla bağlandığım, röportaj verdiğim TV kanallarında da bunu söyledim. Sayın Baykal'ın dürüst ve hakşinas davrandığını, bu yeni adımın toplumsal barış adına çok değerli olduğunu belirttim. Ama hemen ilave ettim. Bu yaklaşımı tasvip ederken, AK Parti'ye yapılan suçlamaların asla tasvip edilemeyeceğinin altını çizdim.

(Burada bir parantez açmalıyım. Önemli her gelişmede TV haber kanalları, yazarların, gazetecilerin sık sık görüşlerine başvuruyor. Zaman yazarı olarak şahsıma da müracaat ediliyor. Çoğu zaman da görüşlerim, Sayın Gülen'e olan sevgi ve saygımdan hareketle; "Gülen'e yakınlığı ile bilinen Hüseyin Gülerce" denilerek aktarılıyor. Her fırsatta, muhterem Fethullah Gülen'e olan yakınlığımı, hayatımın en büyük şerefi saydığımı söylüyorum. Ancak ben Sayın Gülen'in ismiyle de anılan Gönüllüler Hareketi'nin sözcüsü değilim. Böyle bir sözcülük payesi de yok. Ayrıca Sayın Gülen'in de hiç kimsenin sözcülüğüne ihtiyacı yok. Gerektiğinde zaten, avukatları ya da haber vasıtalarıyla fikir ve görüşlerini kamuoyu ile paylaşıyor. Benim sözlerim, yazılarım hiçbir şekilde, Gönüllüler Hareketi'ni asla bağlamaz. "Hizmet" in kahramanları; -50 ile +50 derece arasında, dünyanın her köşesinde, örneği olmayan fedakârlıkları sessiz sedasız yapan muhabbet fedaileridir.)

Gelelim CHP, cemaat ve AK Parti konusuna... Sayın Baykal'ın yanıştan dönen adımı, evet çok önemli ve değerlidir. Zira Türkiye'de bir çevre, Yargıtay Genel Kurulu'nun beraat kararına rağmen, laik kesim için yeni bir korku üretmiştir: "Fethullah Gülen cemaati..." Özellikle Ergenekon dava sürecinde, "F tipi" diye bir çirkeflilik icat edildi. Her taşın altından "Gülen cemaati" çıkartılıyor. "Emniyetteki odak" deniliyor, "bürokraside kadrolaşma" deniliyor. Bunlara inanmaya teşne insanlar da, bu iftiraları konuşup duruyor. Allah rahmet eylesin, Bülent Ecevit, inançlara saygılı laiklik anlayışı ile bu konuda hep dik durdu, vefalı davrandı. Ama CHP yöneticileri böyle yapmadılar. Sayın Baykal da zaman zaman yanlış tavırlar sergiledi. İşte yeni yaklaşım, artık büyük bir kitlenin yalanlardan, iftiralardan korunması adına, çok önemlidir. Hoşgörü ve uzlaşma kültürünün yaygınlaşması açısından da çok değerlidir.

"Cemaat" ile AK Parti arasına fitne sokma çabası ise şeytanî bir çabadır. Sayın Gülen, siyaset-cemaat konusunda her zaman şunu söyledi: "Biz, bütün partilere eşit uzaklıkta değil, eşit yakınlıktayız..." Ne var ki, AK

Parti iktidarı döneminde başlatılan demokratikleşme hamleleri sebebiyle hükümete verilen destek, "cemaatin siyasallaşması" olarak maksatlı şekilde takdim ediliyor. Demokrasi ve Türkiye'nin AB üyeliği için hükümete verilen destek; hukukun üstünlüğü, hürriyet ve özgürlüklerin evrensel standartlara getirilmesi için verilen bir destektir. Bunu hangi iktidar yapsa, o da aynı desteği görür.

Gönüllüler Hareketi, kendimiz kalarak, evrensel insanî değerlerde buluşmak suretiyle, dünya ile entegre olma hareketidir. Bu hareketin siyasete, politik rantlara göz ucuyla bakması bile düşünülemez. Zaten, orta vadede, herkes bu gerçeği görecektir. Dolayısıyla, bir sivil toplum hareketi olarak "Gülen cemaati", hiçbir zaman partili olmadığı için, herhangi bir partiyle arasının bozulması da söz konusu değildir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kılıçdaroğlu: Komplonun parçası mı, değil mi?

Hüseyin Gülerce 2010.05.20

Sanırım, Sayın Baykal, kendisine kurulan komplonun sahiplerini, düğmeye basan eli artık biliyor.

Geçen hafta, "Baykal için düğmeye kim bastı?" diye sorarken, bir ölçü hatırlattım: İş, neticesiyle belli olur. Netice ortada: Baykal gitti, Kılıçdaroğlu geldi. Herhalde hâlâ, "bu, iktidarın komplosu" saçmalığını ağzına alan çıkmaz. Çıkarsa, "AK Parti, CHP'nin başına Kılıçdaroğlu'nu getirdi" zırvası, kargaları bile güldürür...

Ben tezimde ısrarlıyım. CHP'deki operasyon, bir statüko operasyonudur. Zira vesayet rejiminin sahipleri, tam anlamıyla köşeye sıkıştı. Cuntacıardan hesap sorulmaya başlanması, özellikle Danıştay saldırısının Ergenekon davasıyla birleştirilmesi, darbecilikten muvazzaf general ve amirallerin tutuklanmaya başlaması, Abdi İpekçi, Uğur Mumcu, savcı Doğan Öz, Çetin Emeç cinayetlerinin, PKK- Ergenekon bağlantılarının karanlıklardan kurtulmaya başlaması, vesayetin ağalarını bir çaresizlik cenderesine soktu. AK Parti'yi içten bölemiyorlar, kapatamıyorlar ve darbe yapılamıyor... Statükoya, bir yarma harekâtı gerekiyor.

Hedef, AK Parti iktidarına son vermek. CHP, MHP ve BDP, yeni oyuncular olarak görülüyor. Bu üçlünden, bir koalisyon çıkartmak hedefine kilitlenildi.

YSK'nın, referandum için 120 gün demesi, Türkiye'yi en uzun dört aya mahkûm etti. Bunu bir fırsat olarak görüyorlar. Stratejileri şöyle:

Önce CHP'nin başından Baykal gidiyor. Çünkü CHP'yi yüzde 20'lere sabitledi. Dünkü anketlerle devreye hemen girildi. "Kılıçdaroğlu ile CHP 14 puan sıçradı..." haberleri, bildik numaralar. "Gandi Kemal" parlatması ise, Tansu Çiller ve Mesut Yılmaz parlatmalarından ezberimizde... Bu medyanın daha ilk günkü tavrından işkillendiğimizi, geçen hafta yazdık. Baykal ile ilgili görüntüler ilk yayınlandığında, herkes ne oluyor derken, onlar gerçek mi, montaj mı demeden, "eşini milletvekili ile aldatan Baykal istifa etmeli" dediler. Yeni kurtarıcının "Gandi Kemal" olduğunu da yine ilk onlar ilan ettiler. Yani kendini 1. Kuvvet zanneden "medyamız" yine başrollerde.

CHP kurultayından sonra, Anayasa Mahkemesi kararı beklenecek. Anayasa değişikliği paketi iptal edilirse, yeni bir moral mevzi kazanılacak. İptal edilmezse, referandum sürecindeki operasyona geçilecek.

Provokasyonlar için düğmeye basılacak. Muğla'daki olaylar, büyük şehirlere taşınacak. Paralel olarak, AK Parti'yi kapatma düğmesine basılacak. Dün Zaman'da, iki Yargıtay üyesi arasındaki konuşmalar yer aldı. İlginçtir bu konuşmaların sahipleri, "konuşmalar bize ait değil, ses analizi için suç duyurusu yapıyoruz" demiyorlar. Ne diyorlar o konuşmalarda: "Ersan'a da şunu söyledim; 'Bunu yaparsan Yargıtay başkanısın.' Yapmazsan, beni hiç

ilgilendirmez. Üç tane adaysınız; Abdurrahman Yalçinkaya, Kadir Özbek ve sen. Üçünüzün hangisinin öne geçeceğine bağlı. Kadir'e de söyledim. O da etkili bir şeyler yaptı. Şu anda Abdurrahman Bey bir dava daha açabilir."

Referandum sürecinde kapatma davası açılması, AK Parti seçmenini ürkütmeye, sindirmeye yönelik olacak. Referandumda hayır çıkartmak için canla başla çalışacaklar. Evet, statüko Baykal için düğmeye bastı ve zincirleme reaksiyon başladı. Ancak, toplum mühendisliğindeki reaksiyonların çoğu geri tepiyor. Milletle uğraşmak, toplum mühendislerini hep yenilgiye uğrattı. Şu anda da bir bataktalar ve kıpırdadıkça batıyorlar.

Hâlbuki milletle ve halkın seçtikleriyle inatlaşmaktan vazgeçebilirler. Bu ülke hepimizin ve hepimize yer var. Sadece, hukukun üstünlüğünü, hepimizin eşit yurttaşlar olduğunu kabul etmek gerekiyor, bu kadar...

Mesela istense, Kemal Kılıçdaroğlu ile demokratikleşme için yeni bir sayfa açılabilir. Kılıçdaroğlu, CHP'yi Ergenekon'un avukatlığından azleder ve demokratikleşmeye destek verir.

Değilse, CHP'de uyandırdığı heyecana rağmen, Sayın Kılıçdaroğlu, komplonun bir parçası olmaktan kurtulamaz. Onun isminin yanına da, bir "son kullanma tarihi" düşülür...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kılıçdaroğlu, darbeleri önlemiş mi olur?

Hüseyin Gülerce 2010.05.21

Sayın Baykal, son dakikada delegeleri etkileyecek güçlü bir hamle yapmazsa, Kemal Kılıçdaroğlu, önümüzdeki pazar günü CHP'nin yeni genel başkanı olacak.

Merkez partilerini etkileyen belli medya grubu, allayıp pullama, cilalayıp parlatma örnekleriyle baştan beri devrede. "Gandi Kemal" yakıştırmaları, bunu çok güzel anlatıyor. Sayın Kılıçdaroğlu da gerçekten uçuyor. Yüzde 40'la başbakan oluyor, cumhurbaşkanlığına da Baykal'ı seçtiriyor. Çankırı'da böyle yaklaşımlara, "dananın karnındaki ciğere nohut ıslama" deniyor.

Fakat dikkat çeken başka bir şey var. Hürriyet, Milliyet, Vatan gazeteleri ve Star, Kanal D, Show televizyonlarıyla sol-laik kesimde bir umut, heyecan rüzgârı estiriliyor. CHP'nin, laik kesimin bu rüzgârı önemsemesini, umut ve iyimserliğin dalga dalga yayılmasını, şahsen ben de önemsiyorum. Çünkü devletin güç odaklarına yaslanmak yerine, seçimle işbaşına gelme umudu, CHP'deki en büyük değişim olur. CHP, can suyuna kavuşur.

Darbelerden medet uman, Ergenekon'un avukatlığına soyunarak, cuntacılar durağında iktidar bekleyen bir CHP yerine, sandığı önemseyen, sandığı işaretleyen bir CHP'yi kim önemsemez? CHP, bugüne kadar askerî vesayet rejiminin siyasetteki payandası olmuşsa, bunun başta gelen sebebi, sandıktan iktidar partisi olarak çıkamayacağını kabullenmesidir. Bürokrasi ağalarına göz kırpmaların, sürekli hizaya gelmelerin, 27 Nisan muhtırasına, "biz de imzamızı basarız" demelerin anlattığı hep budur.

Hani Kılıçdaroğlu, CHP'de ve sol laik kesimde gerçekten böyle bir umut uyandırorsa CHP de rahat eder, ülke de rahat eder. İnanınız, bir anda ülkedeki tansiyon düşer. Sayın Baykal her salı, partisinin grup toplantısındaki konuşmalarıyla, siyaseti geriyor da geriyordu. Belki Gandi'ye yüzü benzetilen Sayın Kılıçdaroğlu'nun huyu da benzer de, yumuşak bir üslupla, medeni uzlaşma ve demokrasi terbiyesi konusunda bakarsınız bir yol da açar. Zaten hep olmuştur, şer görünen nice olaydan ne hayırlar çıkmıştır...

Hatta bunun AK Parti'ye bile çok faydası olur. AK Parti gevşemez, onun yöneticileri de üslup ayarı yaparlar. Yapmaya zorlanırlar. Yaklaşan seçimlerde iktidar umudu olan bir CHP, AK Parti için gayret ve şevk tazelemesi yapar. Hele aday belirlemede, onları, kılı kırk yararcasına en iyi adayı bulmaya yönlendirir.

Ama en önemlisi, sandığa umut bağlayan sol laik kesimin, darbelerin defterini dürmesidir. Çünkü cuntacılar en büyük cesareti, darbe sever sivillerden alıyorlar. Siyasilerden, yüksek yargı mensuplarından, gazeteci ve yazarlardan, büyük işadamlarından, üniversite rektörlerinden, barolardan... "Daha ne duruyorsunuz paşam!", "Cumhuriyetin kazanımlarını bitiriyorlar paşam!", "laiklik elden gidiyor paşam!", "Atatürk mezarında rahat değil paşam!", "gözünüzü seveyim, koruma kollama göreviniz var paşam..." Cuntacıları hep böyle tahrik ettiler. Şimdi sandık için umutlanırlarsa, ağız değiştirirler; "Hele bir durun paşam.. şimdi sırası mı paşam.. pişmiş aşı soğuk su katmayın paşam.. bu defa yüzde 40 paşam.. rahat olun paşam..." deyiverirler.

Böyle bir sonuç, inanın Türkiye'nin demokratikleşmesi için büyük bir kazanç olur. Demokratikleşmenin temelinde; "bu ülke hepimizin, bu topraklarda hepimize yer var" anlayışı yatar. Farklılıkları zenginlik görme anlayışı yatar. Demokrasinin mayasında, birbirimizi insan görmemiz, birbirimize saygı duymamız var. Birbirimizin konumuna saygı duymadan, bunu benimsemeden, yani laf olmaktan çıkarıp nefislerimize kabul ettirmeden, hepimizin demokratiği, bir yalan ve sahtekârlıktan ibarettir. Artık, sadece kendimize demokrat olma basitliğinden, sığılığınan vazgeçmeliyiz.

CHP'deki Kılıçdaroğlu seçimi, bu yolu açacaksa, CHP'ye oy vermeyenler de aceleci ve peşin hükümlü olmamalıdır.

Şimdi CHP'nin yeni yöneticilerine bir sorumluluk yükleniyor. Kılıçdaroğlu umudunu, bir illüzyona çevirmeyin. Gerçekten demokratikleşmeden yana bir zihniyet değişimine gidin.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hayırlı güç: Büyük Türk Ailesi

Hüseyin Gülerce 2010.05.27

Astana (Kazakistan)- Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ile dört gündür Kazakistan'dayız.

Öncelikle şunu belirtmeliyim. Baştan sona çok güzel bir organizasyon vardı. Çankaya'da, gördüğüm kadarıyla gençlerden, tecrübeli yöneticilerden, işini heyecanla yapan insanlardan oluşan bir Cumhurbaşkanlığı ailesi var. Korumalardan üst bürokratlara kadar, samimi, mütevazı, nazik ve devleti sevdiren bir aile bu. Resmî ziyarette biz dört yazardık. Benimle birlikte, Sabah'tan Yavuz Donat, Vatan'dan Oktay Gönensin ve Star'dan Mehmet Altan. Cumhurbaşkanlığı Basın Başdanışmanı Ahmet Sever ve yardımcısı Eray Asarlıoğlu, bizlere gerçek bir ev sahipliği yaptılar.

Pazar günü İstanbul'dan Çimkent'e hareket ettikten bir süre sonra, Sayın Cumhurbaşkanı 146'sı işadamı 225 kişi ile uçakta tek tek selamlaştı, sık sık durarak sohbet etti. Sonra da biz dört yazarı çağırarak bizlerle ön tarafta sohbet etti. İlk söylediği, bu ziyarete verdiği önemdi. "Türk dünyasına olağanüstü önem vermeliyiz." dedi. "İlişkilerde bir kopukluğu, hiç kaldıramayız." ifadesinin ben, özellikle altını çiziyorum. Sebebinin izah etmeden önce, Sayın Cumhurbaşkanı'nın, bu ziyarete verdiği önemin göstergelerine kısaca değinmeliyim.

Önce, kalabalık işadamı heyeti, ekonomik ilişkilerin önemini anlatıyor. Sayın Gül de belirttiler, bugüne kadar Türk işadamları Kazakistan'da 11 milyar dolarlık inşaat bitirmişler. Yeni başkent Astana'nın modern ve yüksek binalarla bezenmiş çehresini görünce, gerçekten etkileniyorsunuz. Başta, Başkan Rızanur Meral olmak üzere

TUSKON, geziye büyük önem vermiş. TİM Başkan Vekili Mustafa Çıkrıkçıoğlu ile birlikte, yapılan anlaşmaların heyecanı içindeydiler. Şunu özellikle belirtmeliyim. Bu heyecan, sadece ticari gelişmelerin heyecanı değil. İçinde, ata yurdu, bağımsızlığını kazanarak giderek güçlenen, kalkınan kardeşlere vefanın olduğu, bir heyecan bu...

Yine, resmî ziyaretin önemini anlatma adına; Bayındırlık ve İskân Bakanı Mustafa Demir'in, milletvekillerinin, İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş ve üç belediye başkanının, YÖK Başkanı Yusuf Ziya Özcan'ın, BDDK Başkanı Tevfik Bilgin'in, TÜBİTAK Başkanı Nükhet Yetiş'in, Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı Feridun Sinirlioğlu'nun, üst bürokratların, akademisyenlerin heyette yer aldıklarını hatırlatmalıyım.

Anlatmaya çalıştığım tablo, Türkiye'nin artık, Türk dünyası ile ilişkilere sadece hissî bakmadığını işaret ediyor. Bu ilişkiler, evet bir kopukluğu asla kaldıramaz. Çünkü, bölgesinde ve uluslararası alanda konumu giderek güçlenen, etkinliği giderek artan Türkiye, Türk dünyası ile her alanda yakınlaştıkça gerçek bir küresel aktör olacaktır. Türk dünyası ile gerçekleşecek "Büyük Türk Ailesi", başta ABD olmak üzere, diğer büyük güçler üzerinde de etkili olacaktır. Bu yeni bir odağın, yeni bir kutbun doğması değildir. Tam tersine bu, hayırlı bir güçtür. Bu gücü, dikkate aldığı, bu güce önem verdiği ölçüde ABD'nin de, AB'nin de, Rusya'nın, Çin'in de hata yapmaları azalacaktır. Bu gücün uyarılarını ve tavsiyelerini dinleyenler, kendilerini zarara uğratabilecek kararlardan ve gelişmelerden uzak durmuş olacaklardır.

Bu hayırlı gücün içindeki Türkiye'nin üyeliği, Avrupa Birliği'ni gerçek bir küresel güç yapacaktır. Medeniyetler ittifakı ve asıl küresel barış adına, yüzyılımızın en önemli gelişmelerinden biri bu olacaktır.

Türkiye, "Büyük Türk Ailesi" ile birlikte, İslam coğrafyasında da, insanî evrensel değerleri, ileri demokrasiyi öne çıkaran bir kucaklaşmayı sağlayacaktır. İşte bu "aile", bütün dünya ile birlikte; çatışmaları, sömürgeciliği, ötekileştirmeyi bitiren yeni baharların müjdecisi olacaktır.

Türkiye'nin, kendi içindeki çatışmaları neden, bir an önce bitirmesi gerekiyor, herhalde daha iyi anlaşılıyordur. Önce evimizin içindeki huzur, dirlik ve barışı sağlamalıyız. Sorumluluk, hepimizin... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kılıçdaroğlu, 27 Mayıs için samimi ise...

Hüseyin Gülerce 2010.05.28

Dün, 27 Mayıs darbesinin 50. yıldönümüydü. Kazakistan yolunda uçakta Cumhurbaşkanı Sayın Abdullah Gül'e, 27 Mayıs soruldu.

"Unutuldu, geçti..." dedi. Ekledi: "Bir zamanlar resmî tatildi, milli bayramdı. 12 Eylül de geçti, gitti. Hepsî tarih oldu. Bu, engellenemez. Türkiye'nin dünya ile bütünleşmesi engellenemez..." Verdiği mesaj çok açık: Türkiye'nin dünya ile bütünleşmesi engellenemez. Demek ki engellemek isteyenler var... Bir önceki Cumhurbaşkanı Sayın Ahmet Necdet Sezer, böyle bir değerlendirme yapar mıydı? Şimdi yapar mı? Yapmaz. Bunları, iki şahsiyetin karşılaştırılması için değil, iki zihniyetin farkını anlatmak için yazıyorum. Sayın Sezer'in temsil ettiği ulusalcı, askerci, totaliter zihniyetin, Türkiye'yi dünya ile bütünleştirme gibi bir derdi yok. Çünkü "bizim özel durumumuz var" diyen bu zihniyet, 27 Mayıs'ların cuntacı, vesayetçi anlayışından besleniyor.

27 Mayıs'lar, 12 Mart'lar, 12 Eylül'ler, 28 Şubat'lar ve 27 Nisan'larda, aslında, Cumhuriyet ve laiklik öne çıkartılarak, hukuk ve demokrasi bir kenara bırakılıyor, vesayet rejimi bütün kurum ve kuruluşları ile tahkim

ediliyordu. Korkutulmuş halk, korkutulmuş siyasetçiler, korkutulmuş, gazeteci ve yazarlar, korkutulmuş sermaye ve korkutulmuş bir yargıdan söz ediyoruz. Korkuttular, çünkü sindirmek istiyorlardı.

İskilipli Atıf Hoca, dindarları korkutmak içindi. İsyan bastırıyoruz diye uçaklarla bombalamalar, faili meçhul cinayetler, Kürtlerimizi korkutmak içindi. Maraş, Çorum, Sivas, Gazi Mahallesi olayları, Alevilerimizi korkutmak içindi. Menderes ve arkadaşlarının idamı, Cumhurbaşkanı Özal'ın şüpheli ölümü, siyasetçileri korkutmak içindi. Çetin Emeç, Abdi İpekçi ve Uğur Mumcu cinayetleri, gazeteci ve yazarları korkutmak içindi. Sabancı cinayeti, büyük sermayeyi korkutmak içindi. Savcı Doğan Öz, Hâkim Mustafa Yücel Özbilgin cinayetleri, yargıyı korkutmak içindi. 6-7 Eylül olayları, rahip cinayetleri, Hrant Dink cinayeti, azınlıkları korkutmak içindi. Ve daha bilmediklerimiz.

27 Mayıs, 50 yıl sonra hâlâ bize önemli bir ikaz anlamı taşıyor.

Bugün hâlâ biz, bir kutuplaşmadan söz ediyorsak, bunun mayası 27 Mayıs'tır. Sonrasındaki bütün cinayetler, laik kesimin önde gelenlerine yönelik işlenmiş, hedef olarak da dindarlar gösterilmiştir. Dönemin Cumhurbaşkanı Sezer, hem de Anayasa Mahkemesi başkanlığı yapmış biri olarak, Danıştay saldırısının işlendiği gün, hükümeti hedef göstermiştir. Bir bayan yargıç, katil için hemen o gün, "Tekbir getirdi, başörtüsü için yaptım dedi" diye ortalığı karıştırmaya kalkmıştır. Hem Sezer'in hem de Tansel Çölaşan'ın, hâlâ 27 Mayıs'ı savunuyor olmalarının anlattığı nedir?

Askeri, boğazına kadar siyasetin içine sokan da 27 Mayıs'tır. Cuntacılar, bu yeni konumlarını çok sevmişler, çok benimsemişlerdir. 27 Mayıs, her dönem yetiştirilen cuntacılar için yol olmuştur.

CHP'nin darbelere destek, cuntacılar için cesaret vermesi de 27 Mayıs'ın eseridir. İsmet Paşa, 27 Mayısçılara nasıl cesaret ve destek verdiyse, bugünün CHP yöneticileri de aynısını yapıyor. 27 Nisan muhtırasının altına imza atıyor, Ergenekoncuların avukatı kesiliyorlar.

CHP'nin yeni genel başkanı Kemal Kılıçdaroğlu'nun duruşu çok önemli. Dün iki köşe yazarına Sayın Kılıçdaroğlu; "27 Mayıs'ı yapanlar bugün utanıyorlar. Askerî darbelere karşıyız. Askerî darbe kesinlikle savunulamaz." diyor. Ama sonrasında da, "Bizi şu anda bir askerî vesayet değil, sivil dikta anlayışı ürkütüyor." diyor. Darbelere karşı önemli bir adım var, ancak bugünün cuntacılarına karşı hâlâ bir netlik yok. Üstelik "sivil dikta" iddiaları, Ergenekon davasını saptırmak isteyenlerin en önemli argümanı. Dünün darbecilerine karşıyım derken, bugünün cuntacılarını cesaretlendirmek asla samimi bir yaklaşım olamaz. Kılıçdaroğlu, 27 Mayıs için samimi ise CHP'nin, Ergenekon'un avukatlığından vazgeçtiğini ilan etmelidir.

Kılıçdaroğlu, CHP'de yeni bir dönemi mi işaret ediyor, yoksa CHP'nin vaziyeti idare etmek için bulduğu bir ara formül müdür, henüz belli değil. h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İsrail'den önce Amerika kendine gelmelidir...

Hüseyin Gülerce 2010.06.03

İsrail'in, Gazze'ye insanî yardım götüren gemilere, uluslararası sularda saldırıp sivilleri gözünü kırpmadan öldürmesi, dünyayı şoka soktu.

Hâlbuki İsrail'in tarihi, böyle yüzlerce barbarlık örneğiyle dolu. 27 Aralık 2008-18 Ocak 2009'da, İsrail Gazze'de 3 haftada 1284 Filistinliyi öldürdü. Bunların 894'ü sivil. Sivillerin de 280'i çocuk ve 17 yaş altı gençlerdi.

Artık herkes, İsrail'in bu cüreti, ABD'den ve Avrupa'dan aldığını biliyor. Yaptıklarının cezasını bugüne kadar hiç çekmeyen, kimsenin kendisine dur diyemediği bir ülke İsrail. Üstelik nükleer silahlara da sahip...

İsrail-ABD ilişkisini iyi anlamadan, bugün olan biteni anlamak, asla mümkün değildir. Taraf'ta Yıldırım Oğur'un, önceki gün hatırlattığı USS Liberty olayını, ben de hatırlatayım:

Arap-İsrail savaşının sürdüğü bir günde, 8 Haziran 1967'de, Amerikan istihbarat gemisi USS Liberty, 294 personeliyle uluslararası sularda seyredirken, İsrail uçaklarının ve hücumbotlarının saldırısına uğramış, 34 kişi ölmüş, 171 kişi yaralanmıştı.

Önce saat 14.00'te İsrail'in Fransa'dan aldığı iki Mirage uçağı birden saldırıya geçti. Birkaç dakika sonra, yine hiçbir işaret taşımayan üç Super-Mystere uçağı gelip, gemiye napalm ve düzinelerce roket attılar. Kısa bir aradan sonra yine iki Mirage gelip saldırdı.

Liberty'nin imdat çağrısını ilk alan, sadece 400 mil ötedeki uçak gemisi Saratoga'ydı. On iki F-14 Phantom uçağı ve dört tanker uçağına, Liberty'yi savunmak için kalk emri verildi. Yardım hiçbir zaman gitmedi. Çünkü Savunma Bakanı Robert McNamara, bizzat telsizin başına geçti ve "6. Filo'ya söyleyin, o uçakları derhal geri çağırın." dedi.

6. Filo amirali Lawrence Geis, anlam veremediği bu emrin teyit edilmesini talep etti. Ve emir, Başkan Johnson tarafından da teyit edildi. Amirale söylenen şuydu: Kimin öldüğü veya gemiye ne olduğu önemli değil, Başkan, müttefiklerinin (İsrail'in) canını sıkmak istemiyor. Uçak geri dönecek. O kadar!

Uçakların saldırısının hemen ardından hücumbotlar gelir ve saldırıyı sürdürür. Beş torpil atarlar. Bunlardan biri 25 insanı öldürür. Sonra gemiyi sararlar, 40 dakika boyunca, güvertedeki yaralılara, yangın söndürücülere ateş ederler. Liberty daha sonra Malta'ya çekildiğinde, geminin gövdesinde 821 roket ve 3.000 mermi izi tespit edilir.

USS Liberty'nin sağ kalan personeli, yıllar boyunca kaç defa, saldırıyı soruşturursunlar diye Kongre üyelerine başvurdu. ABD yetkilileri, 43 yıldır bu konuda parmaklarını oynatmadıkları gibi, olayın nasıl cereyan ettiğine dair bilgileri duymak bile istemiyorlar. Oysa ortada bir savaş suçu var ve bir savaş suçunu soruşturmamak da kendi başına suç...

Dünyanın herhangi bir yerinde, tek bir vatandaşı öldüğünde, yeri göğü birbirine katan ABD'nin, bu olayı örtbas etmesindeki zafiyet, meselenin en can alıcı noktasıdır. Liberty olayı, Amerikan deniz kuvvetleri tarihinde, Kongre tarafından soruşturulmamış tek olaydır. Bu olay, bugüne kadar Amerikan gizli servislerinin, en sıkı sakladığı sırlar arasında bulunuyor. (Daha geniş bilgi için, <http://ussliberty.org> ile www.haysiyet.com sitelerinden yararlanılabilir.)

Liberty olayı; Yahudi şahinlerinin, ABD hükümeti ve politikacıları üzerinde, bugün de devam eden etkisinin büyüklüğünü anlatıyor. Pekiyi ABD, İsrail hükümetlerinin, akıl almaz ve insanlık dışı politikalarının ağırlığını, daha fazla taşıyabilir mi? Taşıyamaz.

İsrail'de gözü dönmüş, öncelikle İsrail halkının geleceğini düşünmeyen barbar politikacılar olabilir. Ama bütün bir insanlık, bu pervasızlığı, bu gözü dönmüşlüğü seyredermez.

Amerika artık kendine gelmelidir. Avrupa Birliği artık kendine gelmelidir.

İsrail hükümetlerine artık dur denilmelidir. 5 milyonluk bir ülke, dünya barışını daha ne kadar tehdit edecek? İsrail'in vahşet politikaları, devlet terörü devam ettikçe, küresel barış için gerekli medeniyetler ittifakı da tehlikededir. İsrail'in aklını başına getirme zamanı gelmiştir...

İstanbul'da, İsrail'e düşünme fırsatı

Hüseyin Gülerce 2010.06.04

8 Haziran Salı günü İstanbul'da CICA (Asya'da İşbirliği ve Güven Artırıcı Önlemler Konferansı) zirvesi var. İsrail Devlet Başkanı Simon Peres de muhtemelen bu zirve için Türkiye'ye gelecek.

Bu konu üzerinde durmadan önce bir hususun altını çizmek istiyorum. Dünkü yazımda Arap-İsrail savaşı sırasında, uluslararası sularda bulunan Amerikan istihbarat gemisi USS Liberty'nin, 8 Haziran 1967'de, İsrail uçakları ve hücumbotları tarafından saldırıya uğradığını hatırlattım. Saldırıda 34 ABD askeri ölmüş, 171'i de yaralanmıştı. Sadece 400 mil ötedeki Amerikan 6. Filo'sunun, bu saldırıdan 15 saniye sonra haberdar olduğunu, yardım için havalanan uçakların, Amerikan Savunma Bakanı Robert McNamara tarafından geri çevrildiğini, dönemin ABD Başkanı Johnson'ın da, bu kararı onayladığını yazmıştım. En önemlisi, bu olayın örtbas edildiğini, soruşturmasının 43 yıldır yapılmadığını, Amerikan yönetiminin, kalbindeki bu İsrail hançeri ile 43 yıldır yaşadığını hatırlatmıştım. Anlatmak istediğim, Amerikan yönetimlerinin İsrail politikalarına nasıl mahkûm edildiği idi...

Dün, bu gerçeği teyit eden bir şey oldu. ABD Başkan Yardımcısı Joe Biden, İsrail'in Gazze'ye giden gemileri durdurmaya hakkı olduğunu söyledi. Ve ekledi: "Tarihteki hiçbir Amerikan yönetimi, şimdiki yönetim kadar, İsrail'in güvenliği konusunda bu derecede olumlu ve destek veren bir tavır içinde olmamıştır..." Biden'la ilgili en çarpıcı haber, 24 Ağustos 2008'de İsrail gazetesi Yedioth Ahronot'ta çıkmıştı. Gazete, Biden'ın 2007'de Shalom televizyonuna verdiği röportajda, 'ben bir Siyonist'im' dediğini aktarmıştı. Röportajında, İsrail'i, ABD'nin Ortadoğu'daki en büyük gücü olarak tanımlayan Katolik Biden'ın, 'Siyonist olmak için Yahudi olmanıza gerek yok' sözleri dikkat çekmişti...

Başkan Yardımcısı Biden'ın çıkışı, Obama'nın Beyaz Saray'da işinin ne kadar zor olduğunu bir daha gösteriyor. Sadece bu kadar değil, Türkiye'nin asıl muhatabının da İsrail olmadığını, ABD'nin derin güçleri olduğunu hatırlatıyor.

Türkiye'nin, bölgesinde, giderek uluslararası bir güç haline gelmesi, şüphesiz İsrail'i rahatsız ediyor. Hele, iktidarda AK Parti'nin bulunması, "One minute" hadisesinin, Arap ve İslam dünyasında uyandırdığı sempati ve destek, bu rahatsızlığı had safhaya çıkarıyor. Ama hayat böyle akıyor. Sahneye, güçlü bir Türkiye çıkıyorsa, akıllı politikalar, İsrail'in, Türkiye'yle uğraşmasını mı gerektirir? Yoksa böyle bir Türkiye'nin, İsrail için, Ortadoğu barışı için ve daha önemlisi, küresel barış için İsrail'in daha fazla önemsenmesini mi gerektirir?

Salı günkü CICA zirvesine dönelim. Asya'da İşbirliği ve Güven Artırıcı Önlemler Konferansı'nın (CICA) dönem başkanlığını, 2 yıllığına Türkiye üstleniyor. III. CICA Zirvesi Cumhurbaşkanı Sayın Abdullah Gül'ün himayelerinde, 8 Haziran 2010 tarihinde, İstanbul'da Çırağan Sarayı'nda yapılacak. CICA, Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı'nın (AGİT), Asya'daki karşılığı. 20 üyesi var: Afganistan, Azerbaycan, Birleşik Arap Emirlikleri, Çin Halk Cumhuriyeti, Güney Kore, Mısır, Hindistan, İran, İsrail, Kazakistan, Kırgızistan, Moğolistan, Pakistan, Filistin Özerk Yönetimi, Rusya, Tacikistan, Tayland, Türkiye, Özbekistan ve Ürdün.

Dikkatinizi hemen çekmiştir. Bu teşkilatın üyeleri içinde, İran, İsrail, Filistin Özerk Yönetimi de var. Keza Hindistan, Pakistan var. Rusya, Çin Halk Cumhuriyeti var. Dünyanın en büyük uluslararası problemlerinin olduğu bir bölge için CICA, hayati bir önem taşıyor.

Avrupa, 2. Dünya Harbi'nde 50 milyon insan hayatını kaybedince, birliğin ve ortak güvenliğin önemini anladı. Asya da, doğruyu görmek için milyonlarca insanın ölmesini mi beklemelidir? İşte İsrail'in, son devlet terörü olayı... Önce Ortadoğu, sonra bütün Asya bir anda felâketin içine düşebilir.

İstanbul'daki zirve, önleyici güvenlik mekanizmalarının, ortak bir güvenlik anlayışının geliştirilmesi için çok önemli. En azından, İsrail, bir düşünme fırsatı bulabilir... Öyle ya, bu Amerika, daha kaç asır İsrail'i koruyabilir?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkiye, hangi tuzağa çekiliyor?

Hüseyin Gülerce 2010.06.10

İsrail, uluslararası sularda, elinde şişe ve sopadan başka bir şey olmayan insanlarımızı alçakça öldürürken, bu alçaklığı, bir hesaba göre yaptı. Zira geminin Türk gemisi olduğunu, öldürdüklerinin Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları olduklarını biliyorlardı.

İsrail'in hiçbir mazereti yok, olamaz da... O zaman bu gözü dönmüşlüğü, bu kabadayılığın, bu meydan okumanın doğru anlaşılması gerekir.

İsrail, Türkiye'nin varlığından rahatsız. Çünkü laik, demokratik Türkiye, aynı zamanda bir Müslüman ülke. Kendi değerleri üzerinde yükselme ve bölgesinde güçlenme ihtimali çok yüksek. İsrail'in hedefi, kontrol altında tutulan bir Türkiye'dir. İsrail, Amerikan yönetimlerinin de desteğiyle, özellikle ABD'deki Yahudi lobisinin desteğiyle, Türkiye'nin kendisine muhtaç, kendisine tâbi bir ülke olarak yönetilmesini arzu etmiştir. Bunun için de Türkiye'nin seçilmiş iktidarlara değil, askerlerle işbirliği yapmayı tercih etmiştir.

Önceki gün Hasan Cemal'in Milliyet'te hatırlattığı olay çok önemlidir. Şunu yazdı Hasan Cemal:

"Yıl 1996, Mart ayı. Türkiye ile İsrail arasında askerî işbirliği anlaşması imzalanır. Ama hükümetin (Mesut Yılmaz hükümeti) bu gelişmeden haberi yoktur. Anlaşmanın imzalanmasından on gün sonra, 6 Nisan 1996'da Milli Savunma Bakanı Oltan Sungurlu'ya sorulur, nedir bu anlaşma diye. Sungurlu'nun yanıtı bu ülkede asker-sivil ilişkileri açısından ibret vericidir: 'Anlaşmanın gizlilik derecesini bilmiyorum. Açıklama yapamam. Zaten anlaşmanın içeriğinden de habersizim.' der."

Bir hatırlatma da ben yapayım. İsrail Cumhurbaşkanı Şimon Peres, Kasım 2009'da, ABD'de Defense News tarafından yayımlanan söyleşide, "Türk Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan, ülkesini İsrail ile ortaklıktan uzaklaştırarak, radikal İslam'a doğru götürüyor mu?" yönündeki soru üzerine şunları söylemişti:

"Türkiye, dünyada, demokratik olmayan bir kurumun, yani ordunun demokrasinin korunmasıyla görevlendirildiği tek ülkedir. Ve bunu yaptılar. Şimdi ordunun rolü değişti ve mesele; Erdoğan'ın, bu Müslüman halkını demokrasiye götürüp götürmeyeceği, ya da demokratik güçlerin, daha İslami bir devleti talep edip etmeyeceğidir..."

Şimdi bu hatırlatmaları; İsrail-PKK-Ergenekon-cuntalar-darbe planları-provokasyonlar çerçevesinde yeniden değerlendirebilirsiniz. Ha, bir şey daha hatırlatayım. Balyoz darbe hazırlığı belgelerinde, Oraj kod adlı plana göre, kendi jetimizi düşürüp, Yunanistan tarafından düşürüldüğü ileri sürülerek, Türkiye ile Yunanistan arasında savaş çıkarmak da var... Acaba, darbe hastalığından hiç vazgeçmeyenler, "Yunanistan'la olmadı, bir de İsrail'le deneyelim" mi hesabı yapıyorlar?

İsrail, gemimizi basıp masum insanları öldürerek, bölgesinde güçlenen, İsrail tesirinden çıkan bir Türkiye'den, ne kadar çok rahatsız olduğunu ilan etti. Kendi aklınca, Türkiye'ye haddini bildiriyor. Ama bir şey daha yapıyor. ABD ve AB'deki dostlarına, "dikkat, Türkiye eksen değiştiriyor, radikal İslamcı örgütleri kolluyor, korktuğunuz başınıza geliyor" diyor. Bütün dünyadaki medya vasıtalarıyla, yoğun bir propaganda ve psikolojik harp yürütüyor.

Tuzak, Türkiye'yi Batı'dan koparmaktır. Türkiye'nin AB üyelik sürecini askıya aldırmaaktır.

Hükümet, bu tuzağı görmelidir. Tamam, İsrail'in devlet terörüne karşı meydanlarda milletin hissiyatına tercüman olunmalı, uluslararası zeminde sesimizi yükseltmeli, haklarımız, hukukumuz kararlılıkla savunulmalı. Tamam, İsrail'den, yaptığı haydutluğun hesabını sormada asla geri adım atmamalı...

Ancak tuzağın da farkında olmalıyız. Öylesine farkında olmalıyız ki, böyle bir dönemde kutuplaşmayı derinleştirecek üsluptan uzak durmalıyız. Müspet hareketten uzaklaşmamalıyız. Bu topraklarda, hissiyat, çoğu zaman mantığın önüne geçiyor. Dört İttihatçı, Alman gemilerini limanlarımızdan içeri sokarak, bizi bir cihan harbinin içine kolaylıkla ittiler.

Böyle dönemlerde, sağduyulu ve cesur seslere ihtiyaç duyulur. Onlar, eleştirilse de zaman onları haklı çıkarır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

2'ye karşı 9...

Hüseyin Gülerce 2010.06.11

Malum, 12 Eylül'de referandum var. İçinde, HSYK ve Anayasa Mahkemesi üyelerinin seçimi ve yapısıyla ilgili değişikliklerin de olduğu paket oylanacak.

Aslında oylanabilecek mi o da belli değil. Çünkü konu CHP'nin başvurusu üzerine Anayasa Mahkemesi'nin önünde. Mahkeme, 5 Temmuz 2010'da başvuruyu, 2'ye karşı 9 üyenin oyuyla, "şekil yönünden" inceleyeceğini açıkladı. Fakat bu "şekil" meselesi, kimseye inandırıcı gelmiyor. Gelmiyor, çünkü daha önce de başörtüsü ile ilgili kararda, Anayasa Mahkemesi, şekilden girip özden çıkmış ve TBMM'de 411 üyenin kabul ettiği kanunu iptal etmişti. 5 Haziran 2008'deki iptal, 2'ye karşı 9 oyla alınmıştı. Üstelik gerekçeli kararlar, yeni bir yol açmıştı. Konuyu, Anayasa'nın değiştirilemez maddelerine bağlamıştı. Bu gerekçeyi gören demokrasi yanlısı herkes, eyvah demişti. Anayasa Mahkemesi, bundan sonra Meclis iradesini, bu zihniyetle tam bir ipotek altına alır, her kanun değişikliği, allem edilip kallem edilip, değiştirilemez maddelere bağlanır, diye endişelenmişlerdi.

Ve de öyle oldu. CHP; "Değişikliğin, Anayasa Mahkemesi ve HSYK'nın yapısını düzenleyen maddeleri, Anayasa'nın 2. maddesinde yer alan hukuk devleti ilkesine aykırıdır, bu nedenle, değiştirilmesi teklif edilemez maddeleri düzenleyen 4. maddeye aykırılık oluşturmaktadır." diyerek itiraz etti.

Şimdi bütün gözler 5 Temmuz'da. Ancak bu 2'ye karşı 9 gerçeği, hukukun üstünlüğünden yana olanları çok kuşkulandırıyor. Nedir bu, 2'ye karşı 9 çimentosu? Üyeler, neden böyle bir fotoğraf veriyor? Neden biz önceki cumhurbaşkanları, Sayın Süleyman Demirel ve Sayın Ahmet Necdet Sezer'in atadığı üyelerin, hangi yönde oy kullanabileceklerini önceden bilebiliyoruz? Tamam, kimse zan altında bırakılmasın ama bu 2'ye karşı 9 fotoğrafının bir izahı olmalı değil mi?

Bir izah aradığımızda, acaba yargıda, görünmeyen, yargıyı elinde tutan bir zihniyet, bir ideoloji, bir yapılanma mı var diye sormadan edemiyoruz. Edemiyoruz, çünkü bildiğimiz gerçekler var.

Büyük gerçek şudur: Bu ülkede bir askerî vesayet rejimi var. 27 Mayıs darbesinden beri, yargı, üniversiteler ve medya bu vesayete payandalık ediyor.

Vesayet, öncelikle yargıyı sürekli baskı altına alıyor ve kontrolünde tutmak istiyor. Taha Akyol, sağ olsun geçen Milliyet'teki köşesinde hatırlattı. 27 Mayıs cuntası, Danıştay üyelerinin yarısını, Yargıtay üyelerinin altıda birini, mahkemelerde de 520 hakimî tasfiye etmişti. Her darbeden sonra tasfiyeler ve kadrolaşmalar oluyor. Ama en çaplısı ve cüretlisi, CHP dönemlerindeki adalet bakanları Mehmet Moğultay ve Seyfi Oktay'ın yaptıkları kadrolaşmaydı.

Birkaç gündür Seyfi Oktay ile ilgili yeni bilgiler sayesinde, bu kadrolaşmanın nasıl devam ettiğini ve yargının bağımsızlığının nasıl elden gittiğini şaşkınlık ve dehşet içinde görüyoruz. HSYK ile nasıl iş bitirilmiş, liyakate bakılmayıp, Seyfi Oktay'ın isimlerini verdikleri nasıl Yargıtay üyesi yapılmış, ortaya çıkıyor. Sadece bu kadar da değil. Mahkeme kararıyla dinlenen telefon görüşmelerine ilişkin kayıtlar; Türkiye'nin birçok ilinde süren davalara nasıl müdahale edildiğini de gösteriyor. Bu kayıtlara göre, eski Adalet Bakanı, içinde uyuşturucu kaçakçılığı, cinayet ve yasa dışı örgüt davalarının bulunduğu çok sayıda dosya için devreye girmiş.

Bu olayla, Türkiye'de yer yerinden oynar diye düşünüyorsunuz. Ama belli ve etkili gazete ve televizyonlar bu olayı görmüyor/göremiyor.

Yargıda da yer yerinden oynamıyor. Bırakın oynamayı, Seyfi Oktay ile ilgili belgelerde kilit isim olarak öne çıkan HSYK Başkan Vekili Kadir Özbek; Seyfi Oktay ile bir dönem beraber çalıştıklarını ve zaman zaman bir araya gelerek konuştuklarını söyleyerek ekliyor: "Yargıtay seçimlerinde veya benzeri atamalarda muhakkak talepte bulunanlar vardır, referans olanlar da vardır. Ancak bu kurul kararıyla gerçekleştirilen bir işlemdir. Birinin söylemesiyle, istemesiyle o işler olmaz..."

Ama olmuş. Seyfi Oktay'ın dediklerinin hepsi Yargıtay üyesi yapılmış.

Daha önemli bir şey var. Sayın Özbek, Anayasa'nın 138. ve 159. maddelerine aykırı olarak, kendilerine telkin ve tavsiyede bulunulmasına itiraz etmiyor. Anayasa'yı ve yasaları çiğnediğini açıkça ilan ediyor.

5 Temmuz'da, "yine 2'ye karşı 9 mu çıkacak?" diye bakmayacağız. Yargının, hukukla imtihanına bakacağız...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Anayasa Mahkemesi ve kaos...

Hüseyin Gülerce 2010.06.17

Anayasa Mahkemesi, bir ülkenin geleceğinde bu kadar mı etkili olur? İşe bakınız, tartıştığımız şudur: Anayasa Mahkemesi, önündeki değişiklik paketini; şekilden girip, özüyle ele alırsa ve değiştirir ya da iptal ederse, bir kaos doğar mı?

Neden bu noktaya geldik? Çünkü Anayasa Mahkemesi dâhil, yüksek yargıda, hukuki değil, siyasî kararlar verildiğine dair uygulamalar var. İşte en son, eski Adalet Bakanı Seyfi Oktay'ın irtibatlarına, yargıya müdahalelerine, organizasyonlarına dair, mahkeme kararı ile tespit edilmiş telefon konuşmaları... Konuştuğu insanlar, HSYK Başkanvekili, Anayasa Mahkemesi üyesi, Yargıtay üyeleri...

Yüksek yargının; belli bir ideolojinin, belli bir zihniyetin kontrolünde olduğu kanaatini güçlendiren, derin bağlantılar gerçekten şoke edici. Evet, söyleniyordu, yargıda şöyle oluyor, böyle oluyor deniyordu. "Bir derin devlet var, şöyle iş tutuyorlar, böyle çalışıyorlar" deniyordu. Ama bu işin içinde olanlar bile, bu asker-yargı-

medya organizasyonunun, böylesine ustalıkla, sanki demokrasi varmış gibi, sanki her şey usulünce ve hukukun gereğiymiş gibi böylesine ince ayarla götürüldüğünü, fark etmemişlerdi. Son derece cüretkâr, bir o kadar kirli, şantajlı, çeteli, örgütlü, iç içe, her tarafla bağlantılı bir yapıyı, evet ne yargı dünyası, ne medya dünyası, ne de kendini cuntacı, Ergenekoncu sananlar bile bilmiyordu.

Ergenekon davası ilerledikçe, hukuk dışı yapının boyutları herkesi şaşırtırken, asırlık vesayetin sahipleri de, çıkış yolu aramaya başladılar. İlk defa başlarına böyle bir şey geliyordu. Değişen Türkiye, değişen dünya, şuurlanan bir toplum, darbelerin balans ayarı ile tahkim edilen yapıyı sarsıyor, sistemi sıkıştırıyordu. Şimdi bir karar anını yaşıyorlar.

Ya akıl ve mantık devreye girecek, Türki-ye'yi rahatlatacaklar... Ya sonuna kadar direnecekler ve ülkeyi bir kaosun içine itecekler...

Ya Türkiye'nin geleceği, ya vesayetin devamı... Ya "ülke karışmış, batmış, çökmüş umurumuzda bile değil" diyecekler ya da insafa gelecekler... Ya Türkiye hepimize yeter, kavga edecek bir şey yok, bir arada huzur içinde yaşayalım diyecekler ya da "bize yar olmayan Türkiye'yi, kimseye yar etmeyiz" diyecekler...

Ya demokrasinin, hukukun üstünlüğünün, herkesin hesap vermesinin vaktinin geldiğini, kabul edecekler. Ve bunun gereği olarak, ordu, emniyet, istihbarat organları, yargı ve medyadaki adamlarına, "buraya kadar" diyecekler... Ya sonu belirsiz bir yangını başlatacaklar...

Ya öyle, ya böyle. İşte tarihî bir karar anında, şimdi bütün gözler Anayasa Mahkemesi üzerinde. Yüksek Mahkeme, iki karardan dolayı, hukuk dışına çıktığı eleştirilerinin hâlâ boy hedefidir: 367 kararı ve üniversitelerde başörtüsü serbestliği getiren anayasa değişikliğinin iptali. Birinci kararla, daha önceki iki cumhurbaşkanlığı seçiminde uygulanmamış olan, "367 milletvekilinin Meclis'te bulunması" dayatması getirilmişti. Askerler, Abdullah Gül'ün cumhurbaşkanı seçilmesini istemiyordu. Anayasa Mahkemesi kararı ile hukuk, göz göre göre katledildi. Cumhurbaşkanlığı seçimine müdahale edildi.

İkinci karar ile AK Parti'nin kapatılmasına kuvvetli bir mesnet hazırlandı.

Şimdi bir defa daha siyasî bir karar verilirse, kaosun kapıları ardına kadar açılacaktır. Çünkü CHP'nin itirazı, AK Parti'nin hukuk devleti ilkesini ortadan kaldırmaya çalıştığına dairdir. Yani yine, "Anayasa'nın değiştirilemez maddelerinin hedef alındığı" provokasyonu ile karşı karşıyayız. Anayasa Mahkemesi, şekil değil de öze girerek karar verirse, CHP'nin iddiasını kabul etmiş olacaktır.

Bundan sonraki hesaplar bellidir: AK Parti'ye yeni bir kapatma davası açmak, başta Başbakan Erdoğan olmak üzere 70-80 AK Parti milletvekiline siyaset yasağı getirmek. Ekonomiye allak bullak etmek, siyaseti yeniden yapılandırmaya kalkmak...

Yeter artık. Bırakın ülkenin geleceği ile oynamayı. Bu halka güvenin. Çekilin aradan. Seçimle gelen seçimle gitsin. Çekin elinizi Türkiye'nin üzerinden...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yargı meydan savaşları

Hüseyin Gülerce 2010.06.18

Ergenekon davası, evet asrın davasıdır. Bu dava, vesayet sisteminden demokrasiye geçebilme davasıdır. Bu davanın, sağlıklı bir zeminde yürümesi çok önemlidir.

Vesayetin güç merkezleri, davayı sulandırmak, bulandırmak, ortada bırakmak, başka taraflara çekmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Direnebilecekleri kadar diremiyorlar. En büyük direnç de yüksek yargıdan geliyor. Davaya bakan savcılar, hâkimler baskı altına alınıyor, yıpratılmaya, yıldırılmaya çalışılıyor.

Geçtiğimiz yaz kararnamesinde HSYK'da yapılan tasfiye çabalarını unutmadık. Eski Adalet Bakanı Seyfi Oktay'ın operasyonları, işte mercek altında. En son Yargıtay 4. Hukuk Dairesi'nce, daha mahkeme devam ederken 9 hâkime, Mehmet Haberal'ı tahliye etmedikleri için verilen para cezaları... İstanbul'da Ergenekon davasına bakan mahkemenin başkanına yönelik, bayan avukat tuzağı ile yapılan tehditler, şantajlar... Yargı cephesinde adeta meydan savaşları yapılıyor. Çünkü vesayetçiler, hâkimiyetlerini, mevzilerini, güçlerini kaybetmek istemiyorlar.

İşte tam burada, demokrasi cephesinin çok dikkatli, temkinli, sağduyulu ve makul olması gerekiyor. Demokratlar olarak biz evet, ülkemizin refah, huzur ve barış içinde yaşamasını ileri bir demokraside görüyoruz. Demokrasinin, insanımızın gelir seviyesini artırırken, sosyal güvencelerini sağlarken, aynı zamanda devletimizi de, silahlı kuvvetlerimizi de güçlendireceğine inanıyoruz. Güçlü bir ekonomi, ileri bir demokrasi, aynı zamanda güçlü ve modern bir silahlı kuvvetler demektir. Bu açıdan bütün demokratların, bu ülkede hukukun üstünlüğünü ve özgürlükleri savunan samimi herkesin, Ergenekon davasında teenni ile hareket etmesi, sağduyudan ayrılmaması gerekir. Öyle bir hassasiyet içinde olunmalıdır ki, bu davanın, bir hesaplasmaya dönüştüğünü iddia edenlere asla koz verilmemelidir. Öylesine titiz, öylesine hakkaniyetli davranılmalı ki, bu davanın, "AK Parti, rakiplerini tasfiye ediyor" diyenlerin saptırmaları, havada kalmalıdır. Sapla samanın karıştırılmaması için azami dikkat gösterilmelidir. Hele medyadaki hassasiyet çok önemlidir. Ergenekon dostları, yargı sürecini etkilemek için her türlü oyunu, tezviratı sergileseler de, psikolojik harbin bütün enstrümanlarını kullansalar da, hakikatin ortaya çıkmasından yana olanlar, yarın beraat edecek olan insanlara, zerre miktarı çamur sıçramasına özen göstermelidirler.

Ergenekon dostları, mahkeme sürecini provoke etmek için beşinci kol faaliyetlerini çok önemsiyorlar. Emniyet aşamasında, yargı aşamasında, davanın ciddiyetini bozmak için bilgi kirlenmesinden tutun, yanlış adımlara sevk etmeye kadar, bir yığın beşinci kol faaliyeti yürütülebilir. Bu da, emniyet görevlilerinin, savcı ve hâkimlerin çok dikkatli olmalarını gerektiriyor.

Yasalara uyma konusundaki hassasiyet, en küçük hataya bile düşmeme titizliliği, bugün hayatî bir önem taşıyor. Birlikte çalışılan insanların devletten değil, adaletten yana olup olmadıkları, güvenilirliği, Ergenekon hamisi yapılanmalara bulaşıp bulaşmadıkları hususları da çok önemli. Çünkü her an bir tuzağın içine itilerek, yargılama sürecinin tökezletilmesi ihtimali var.

Yeri gelmişken bir konuya daha değinelim. Ergenekon davasını mecrasından saptırıp, demokratikleşmeyi akamete uğratacaklarını düşünenler, kötü yanılıyorlar. Bu dava yarım kalmayacak. Bu ülkede hakikate uyanan vicdanlar, er ya da geç devreye girecekler.

Ordu içindeki cuntacıların varlığının gerçek olduğunu, asker bilmiyor mu? Durmadan darbe planı yapanların hâlâ bünyede bulundukları bir gerçek değil mi? Masum talebelerin evlerine silah, patlayıcı koyup sonra da "Fethullahçı terör örgütü" icat etmeye çalışan vicdansızlardan, Genelkurmay habersiz olabilir mi? Bunu düşünenlerin, insan bile olamayacağını söyleyebilen insaf sahipleri yok mu? Elbette vardır.

Sadece, önyargıları atıp, "ülke hepimizin, kavga edecek bir şey yok, yeter bitsin bu kutuplaşma" diyebilen yürekli insanlara ihtiyacımız var...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Asıl fotoğraf, terör değil...

Hüseyin Gülerce 2010.06.24

Her gün bayrağa sarılı şehitler on binlerin omuzunda toprağa verilirken, asıl fotoğrafı görmek kolay değildir.

12 Mart 1971 ve 12 Eylül 1980 darbelerinden önce aylarca, her gün 10 ila 30 gencimiz katledilirken de biz asıl fotoğrafı göremedik. Uğur Mumcu, Abdi İpekçi, Çetin Emeç öldürüldüğünde de göremedik, göremedik. Laik kesim "irtica" tehdidinin büyüdüğüne inandırılmaya çalışılırken, sağcı muhafazakâr kesim, komünist tehlikenin adım adım ilerlediğini görmeye zorlanıyordu. Sonra Sünniler için Alevi tehdidi, Aleviler için Sünni tehdidi sahneye sürüldü. Maraş, Çorum, Sivas olayları, İstanbul'da Gazi Mahallesi'ndeki provokasyonlar, hep asıl fotoğrafı görmemizin engellenmesi için tezgâhlandı. İnsanlar, Madımak Oteli'nde diri diri yakıldılar. Görmemizi istedikleri sahte fotoğrafın, sahici olması için binlerce faili meçhul cinayet işlendi. Şimdi de Kürtler ve Türkler karşı karşıya getirilmek isteniyor. Kanlı terör olaylarının, tıpkı daha önceki kanlı cinayetler gibi, asıl fotoğrafı görmeyelim diye, "Kürt isyanı" olarak gösterilmeye çalışılması tam bir tuzaktır. Anaların gözyaşı üzerinden, acılı yüreklerin feryatları üzerinden kabaran milliyetçiliğe, Kürtleri hedef göstermek, evet hain bir tuzaktır. Biz Türkleri, "durun, Kürtler bizim kardeşimiz, bu bir oyun, kardeşliğimiz biterse, hepimiz biteriz" demekten bile çekinmeye zorluyorlar... Onun yerine, "bütün Kürtler PKK'lı, vatani bölcekler, kanmayalım" dememizi istiyorlar. Bu ülkeyi, birbirimize dar etmemizi istiyorlar. Bilhassa bir kısım medya, her demokrasi dışı müdahale öncesinde, neyi görmemiz isteniyorsa, onu göstermede en etkili araç olmaya devam ediyor...

Asıl fotoğraf, bu ülkede demokratikleşmenin engellenerek, vesayet sisteminin devam ettirilme çabasıdır.

Evet, Kürt sorunu ile PKK terörü iç içedir. Ama devlet içindeki kirli ve kanlı yapılarla da terör iç içedir. Ergenekon davasının asıl anlattığı da tam budur. Asker içindeki cuntalar, sivil iradeye tahammülsüzlükten bir türlü kurtulamıyor.

Ama en kötüsü, vesayet ve demokratikleşme mücadelesinde her kurumun yıpranmasıdır, güven kaybetmesidir. Kurum olarak, Türk Silahlı Kuvvetleri, gözümüzün önünde yıpratılıyor. Yargı, hiç bugünkü kadar güven kaybetmemiş, belli odakların oyuncağı haline gelmemişti. Hakeza medya. Düşman cephelerini oluşturan mevizlere dönüştük... Kurumlardaki insaf sahibi insanlar, mesleklerinden utanır hale geldi.

Bakınız, Ergenekon mahkemelerinde, yüksek yargıda can havliyle yapılan statüko hamleleri, işin çığırından çıktığını gösteriyor. Adeta kılıçlar çekilmiş vaziyette. Artık, hukukun kuralları geçerli değil. Keza, Anayasa Mahkemesi önündeki referandum paketiyle ilgili alınacak karar, yeni tartışmalara, çatışmalara gebe. Ve giderek yükselen siyasal ve toplumsal gerilim; kin, nefret ve hissiyatın kamçılarıyla bir sarsıntıya dönüşmek üzere.

Böyle zamanlarda sekinet, sağduyu, mantık ve ortak akıl, pırlanta kadar kıymetli hale gelir. Değilse, çekilen kılıçlar kınına girmezse, ülkemiz, geliyor diyen bir felaketin tam ortasına yuvarlanacaktır.

Hepimiz aynı gemideyiz ve gideceğimiz tek bir liman var: Demokrasi... Evet, bugün sahil-i selametın adı bellidir: Demokratikleşme...

Kürt sorununu da, Sünni-Alevi ayrımını da, laik-laik olmayan kutuplaşmasını da ancak demokratikleşme ile çözebiliriz. Ekonomik refahı da, huzuru da, modern ve güçlü orduyu da ancak demokratikleşme sağlayabilir.

Ergenekoncular, onları taşeron olarak kullanan hukuk dışı yapı, inadından vazgeçecek. Vazgeçmek zorundalar. Cuntacıların, suçluların, faili meçhul cinayetleri işleyenlerin arkasında kimse durmayacak. Durmamalıdır...

Adaleti erteleyemeyiz. Ya da olan oldu, artık geçmişi unutalım demek çözüm değil. Suçlular adalete teslim edilmeli ki, yeni suçların kapısını bir daha kimse aralayamasın... Cuntacılar hesap vermeli ki, yeni cunta

heveslileri ordumuz içinde barınamasın, cesaretlenemesin, korunamasın, kollanamasın...

Asıl fotoğraf, terör olayları değil, demokratikleşmenin sancıları...

h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Öcalan, Kürt sorununun çözümünü istiyor mu?

Hüseyin Gülerce 2010.06.25

Öcalan isminden hareketle kastettiğim; teröre açık şekilde karşı çıkmayan, Barış ve Demokrasi Partisi, Doğu ve Güneydoğu'daki sivil toplum kuruluşları, dağdakiler, Avrupa'dakiler...

Bütün Türkleri ve vicdanlı bütün Kürtleri üzen, yüreklerini yakan son terör saldırılarından sonra şu soruyu sormak mecburiyetindeyiz: Öcalan'ın şahsında sizler, Kürt Sorunu'nun çözümünü gerçekten, samimiyetle istiyor musunuz?

Soru neden elzem? Çünkü terör, Türkiye'nin dört bir köşesine, bayrağa sarılı şehit tabutlarını serpiştiren bu kanlı terör, sorunun çözümü önündeki en büyük engeldir. Annelerin gözyaşı dinmeden, önce sağlıklı bir düşünme, konuşma, diyalog ve güven ortamı doğmadan, kimse Kürt Sorunu'nu çözemez.

Çünkü Kürt Sorunu, artık sadece Kürtlerin sorunu değildir. Türkiye'nin, hepimizin, hem de en büyük sorunumuzdur. Artık bu ülkede, yıllardır Kürtlere yapılan mezalimi, insanlık dışı muamelelerin haksızlığını yüreğinde hisseden Türkler var. Artık, Kürtlerin acılarını paylaşan, Diyarbakır Cezaevi'ndeki işkencelerden dolayı en az Kürtler kadar acı duyan, yeter artık, diyen ve sayıları Kürtlerden de fazla olan vicdanlı, insaflı Türkler var. "Sizin derdiniz, insan olarak da, bu ülkenin vatandaşı olarak da bizim de derdimiz" diyen Türkler var. Daha önce de yazdım, Kürt Sorunu'nun çözüm teminatı da budur: Kürt Sorunu'nu, Türklerin vicdanı çözecektir. Bu vicdan, bize önce insan olduğumuzu, yıllardır bir arada yaşadığımızı, yine birlikte yaşamak istediğimizi söylüyor.

Ancak, sağlıklı bir güven ve diyalog ortamına ihtiyacımız var. Kanlı terör, işte bu ortamı dinamitliyor. İletişim kanallarına beton döküyor. BDP sözcüleri, "iyi de, asker de operasyonları durdursun" diyorlar. Bu yaklaşım, bunda ısrarlı olmak, sadece kafa tutmak ve inatlaşmak demektir. Yüreği yanık şehit annelerinin feryatları devam ederken, hiçbir hükümet, hiçbir asker, operasyonları durdurma kararı alamaz. Çünkü hiçbir devlet, terör örgütüne teslim olmaz, olamaz.

Türklerin vicdanının devreye girebilmesi için şiddetin sona erdirilmesi ilk ve en önemli şarttır.

Molotofkokteylleri ile otobüslerde masum insanları yakanlar olduğu sürece, şehit cenazeleri cami avlularında sıra sıra dizildikçe, vicdanlar harekete geçemeyecektir. Her türlü şiddet ve şiddet içeren yöntemler, kesin bir dille reddedilmeden, Kürt Sorunu'nun çözümü asla mümkün olmayacaktır.

Geçen Ramazan bir iftar vesilesiyle gittiğim Diyarbakır'da, önde gelen yerel yöneticilerle, partililerle görüştüm. Ortak bir sözü ısrarla söylediler. "Kürt ve Türk halkları arasında bir sorun yok" dediler. "Ergenekon davası, devlet içindeki derin yapıların hesap vermesi, bizim için de çok önemli" dediler. Şimdi insafla düşünsünler, iki halkın arasına, bu şehit cenazelerinden daha büyük ayrılık eken başka ne var?

Kaybettikleri yazarlar, aydınlar, darbe öncesinde katledilen binlerce üniversite öğrencisi itibarıyla solcusu, ülkücüsü ile Türklerin canı yanmadı mı? Binlerce faili meçhul cinayetle, işkencelerle Kürtlerin canı yanmadı mı?

Her iki tarafın da canını yakan, aynı kirli ve kanlı yapı değil mi? O zaman PKK, vatani görevini yapmak için sınır boylarına gelmiş, gariban Türklerin ve gariban Kürtlerin evlatlarından ne istiyor? Kürt sorununu, ciğerlerimizi yakarak mı çözeceksiniz?

Bu yol, çıkmaz yoldur. Eğer sözünü ettiğim kesim, çözüm için samimi ise, ilk adım, PKK'nın terör olaylarına son vermesidir. Devam eden Ergenekon davası da gösterdi ki, bu ülkede sorunların hepsinin kaynağı, demokratikleşmeyi engelleyen vesayet sistemidir. Terör, sadece vesayetçilerin işine yarıyor. Olağanüstü hali, ara rejimi hemen devreye girerek onlar seslendiriyor. Terör sadece, geçmiş darbelerin öncesinde olduğu gibi, cuntacılar arzu ettiği zeminleri hazırlıyor. Kürt Sorunu'nun yegâne çözüm yolu; vesayet rejiminin sona ermesi, yani Türkiye'nin demokratikleşmesidir... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Müslüman demokratlar

Hüseyin Gülerce 2010.07.01

22. Abant Toplantısı, zor günlerin karamsarlık atmosferinde, yine üzerine düşeni yaptı. Vesayet ve Demokrasi konusu üzerinden, çıkış yolunu bir daha gösterdi:

Kavga etmeden, özgürce tartışarak, evrensel insanî değerlerde buluşma ve demokratikleşme hedefine ulaşma...

Bunlar beylik laflar değil. Başta siyasetçileri olmak üzere, çatışmanın prim yaptığı bir toplumda hoşgörü demek, birbirimizi dinleyelim, uzlaşalım demek kolay değil. Bugün, toplumda öne çıkan insanlar, çoğunluk itibarıyla 68'lerin, 80'lerin kavga ettirilen kuşaklarıdır. Karakter haline gelmiş çatışmacı kimliklerden, demokrat olgunluğa geçmek o kadar kolay değil.

Bizlerin içinde de, Müslümanların demokratlığı çok önemli. Çünkü en geniş kitleye onlar hitap ediyor. Müslümanların demokratlığı, hem Türkiye için, hem dünya için önemli. Hem ülkemizdeki hem de uluslararası sistemdeki vesayet; acımasız bir kontrol ve sömürge zihniyetinin eseridir. Derin bir analize girmek istemiyorum, ama bütün dünyada Müslümanlar birkaç asırdır sadece sömürgecilere, totaliter ve baskıcı sistemlere karşı, tepki hareketlerinin tutsağı olmuşlardır.

Sayın Gülen'in ifadesiyle, tepki hareketlerinde de aritmi vardır. Bugün vardırlar, yarın yokturlar. Bugün ümittirler, yarın hüsrandırılar. İçlerine sızmak, yönlendirmek, onları yanlış örnek haline getirip, İslam'ın güzelliklerinin anlatılmasının önünü kesmek çok kolaydır. Müslümanların ilk yapacağı şey tepki hareketlerinin çemberinden kurtulmaktır.

İkincisi, dünyayı, çağı doğru okumak gerekiyor. Bugün sınırların kalktığı, sermaye, bilgi, teknoloji ve kültürün kolayca yayıldığı bir dünya var. Bu dünyada kaba kuvvet, güç asla çözüm olamaz. İnsanın öne çıktığı, insanî değerlerin belirleyici olmaya başladığı bir dünyada, elitlerin, kendini ülkelerin asıl sahibi gören seçkinlerin, sivil iradeyi yok sayan zihniyetleri çökmeye mahkûmdur.

Bu yeni dünyada ancak konumlara saygılı olmakla çözüm bulabilirsiniz. Konuma saygı, insanların düşüncelerine, fikirlerine de saygıdır. Sayın Fethullah Gülen, Kur'an ayetlerinden örnekler vererek, "Önce insanız, sonra Müslüman'ız. Allah, Kur'an'da, insan üzerine yemin ediyor" diyerek, insanlığımızı öne çıkarıyor. Bu bizim öz kültürümüzdeki, "severim yaratılmışı, Yaradan'dan ötürü" yaklaşımının hatırlatılmasıdır.

Geldiğimiz nokta ileri bir demokrasi talebidir: İnsan ve insanî değerler önemlidir. Devlet, toplum için vardır. Devlet, herkesin kimliğine, inancına eşit mesafede olmalıdır. Bu dünyada herkese yer var, herkesin konumuna saygılı olmalıyız, hukukun üstünlüğü ve herkesin hesap vermesi asıldır...

Bir Müslüman'ın, bunların hiçbirisi ile problemi olmaz. Öyle ise, artık "Müslüman demokratlar" Türkiye'nin temel problemlerinde ağırlıklarını hissettirmelidir.

Ergenekon dava süreci de gösteriyor ki, hepimiz, her kurum demokratlık sınavından geçiyor. Kimileri, vesayet ile demokrasi arasındaki maçı nasıl biteceğini kestiremedikleri için ilkesiz duruşlar sergiliyor. Mesela Taraf gibi, bugün demokratikleşme sürecinde ilkeli ve cesur duruşuyla medyada ayrı bir yeri olan gazeteye, reklam vermekten kaçınan işadamları var. "Ergenekon ters tepebilir, asker geri dönebilir" diye hesap yapanlar var. Bürokraside de, yüksek yargıda da, medyada da, iş dünyasında da var böyleleri... Ne diyelim, herkes kendisine yakışanı yapar.

Bir de AK Parti için bir şey diyeyim. Geldikleri ve savundukları çizgi itibarıyla, AK Parti yönetici kadroları, demokratlığı savunuyorlar. Müslüman demokratlar, eğer yönetici koltuklarında ise, onlara yakışan tevazudur, polemiklerden kaçınmaktır. Sayın Başbakan'dan rica ediyoruz. Terörle mücadele ve demokratikleşme konusunda CHP'nin ayrı ve önemli bir yeri var. Lütfen, çağırmayın, Sayın Kılıçdaroğlu'nu siz ziyaret ediniz. Genel başkanlığı için tebrik ediniz ve toplumun beklediği diyalogu kurunuz.

Çözüm için fedakârlık yapanların kazanacağı günlerden geçiyoruz...

h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kırmızı Kitap ve cemaatler

Hüseyin Gülerce 2010.07.02

Demokratikleşme adına yeni bir adım daha atılıyor. "Gizli Anayasa" diye adlandırılan Milli Güvenlik Siyaset Belgesi yeniden yazılıyormuş.

Aslı Aydıntaşbaş'ın Milliyet'te yazdığına göre, gizliliğinden dolayı adı Kırmızı Kitap olan belge ile ilgili değişiklik taslağı, Başbakanlık ve MGK Genel Sekreterliği tarafından; İçişleri Bakanlığı, MİT ve Genelkurmay'a gönderilmiş. Taslakta, geçmişte Kırmızı Kitap'ın eklerinde açıkça ismiyle telaffuz edilen Süleymancılık, Nurculuk, Fethullah Gülen hareketi gibi cemaatler, yeni belgede ismen zikredilmeyormuş.

Haber henüz resmen doğrulanmadı. Dünyada hiçbir demokratik ülke, yargısız infazlarına, resmî belgelerinde yer vermemiştir... Hayatında çakı bile taşımamış, hiçbirinin vukuatı olmamış insanlara karşı yapılan zulmün sona ermesi güzel, ama çok gecikmiş bir adımdır.

Özellikle yüksek yargıda, statükoyu koruma adına, direnmeden öte bir kalkışma var. Ergenekon dava süreci, vesayet rejimi denilen ve anayasal kurumlarla tahkim edilmiş muhkem yapının; topluma rağmen, hukuk dışı dayatma ve zorbalıklarla yürütüldüğünü insaf ve vicdan sahibi herkese kabul ettirdi.

Vesayet rejimi, vesayetçi bir zihniyetin ürünüdür. Zihniyetin temelinde, devleti var eden milleti ve onun seçim sandıklarında ortaya konulan iradesini yok saymak vardır. İlk defa Abant'ta birkaç gün önce bir arkadaş dikkat çekti. Anayasa'nın 3. maddesindeki ifade aynen şöyle: "Türkiye Devleti, ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür..." İşte vesayet zihniyetinin en çarpıcı belgesi. Ülkemiz ve milletimiz, devlete ait. Tam da bu yüzden,

ülke ve millet üzerindeki bütün tasarruf da, devlete aittir. Yani devlet adına karar veren Cumhuriyet elitlerine. Doğruyu bilemeyecek olan, kendini yönetecek ehliyeti olmayan bu halkı, elbette darbelerle hizaya getirmek de, devlet seçkinlerinin vazife ve sorumluluk alanı içinde olmalıydı. 27 Mayıs'tan itibaren toplum mühendisliği ayarları, -bazıları "balans ayarı" dediler- onun için yapıldı. Her darbe, kendi anayasası ile vesayeti kitabına uydurdu ve Kırmızı Kitap da her defasında yenilendi.

Vesayeti rahatsız eden şey, korkutamadıkları ve kontrol edemedikleridir. Onları her zaman iç tehdit saydılar. Fikir ve ifade hürriyetini, din ve vicdan özgürlüğünü sınırlandıran, yok eden yasalarla, yıllardır masum insanlar suçlu muamelesi gördüler. Bildik medya, sadece evet sadece inancını yaşamak isteyen ve asırlardır bu milletin özünü, mayasını teşkil eden değerlere bağlılığı şiar edinen insanlarla uğraştı. Ama en acımasız, dünya değişirken hâlâ tek parti döneminin hasretiyle yanan asıl gerici zihniyetin, milletin evlatlarına "gerici" muamelesi yapmalarındır... İrtica diye bir karabasanı, toplumun bir kesimini korkutmak için ortalığa salmalarındır. Laikliği, dinin karşısına dikip, milletin başı üzerinde, Demokles kılıcı gibi sallayıp durmalarındır.

Hiç pes etmediler. Demokratik hiçbir ülkede görülmedik bir cüretle, halkın yüzde 47 oyla iktidar yaptığı AK Parti'yi kapatmaya kalktılar. Ekonomik kaosun getireceği tehlikeyi göze alamadıkları için kapatma yerine para cezası verdiler. Ama ne dediler: AK Parti, laiklik karşıtı eylemlerin odağıdır...

Hâlbuki o AK Parti, kendi projeleri olarak övündükleri Avrupa Birliği'ne giriş için, geçmiş iktidarların hepsinden daha fazla gayret gösteriyordu. Büyük ve makul dindar kitle, Avrupa Birliği'ndeki demokratik laikliğin, toplumsal uzlaşma adına sağlıklı bir zemin oluşturabileceğinde ısrar ediyor, AB üyeliğine en büyük desteği veriyordu. Bu da onları rahatsız etti. AB yoluna da dinamitler döşemeye kalktılar, engellemelerine devam ediyorlar.

Kırmızı Kitap'ta, milletin evlatlarının iç tehdit olmaktan çıkartılması tabii ki demokratikleşme adına bir adımdır. Ama önemli olan, vesayet zihniyetinin değişmesidir.

Devletin, ülkesi ve milleti olmaz. Milletin, devleti ve ülkesi olur. Millet asıl olunca, devlet demokratikleşir, herkes hukukun içine girer, ülke de huzur bulur ve refaha kavuşur...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başbuğ'a kimler baskı yapıyor?

Hüseyin Gülerce 2010.07.08

Genelkurmay Başkanı Org. Başbuğ'un, göz göre göre yargıya bir defa daha müdahale etmesi, vesayet cephesinde değişen bir şey olmadığını anlatıyor.

Sayın Başbuğ, beni TSK mensupları adına iki defa şaşırttı. Birincisi, bütün generalleri arkasına toplayıp eline boş LAW silahını alıp "işte boru" demesiydi. O gün ülkemizin talihsizliği adına çok üzüldüm. Bir Genelkurmay Başkanı bu hale düşmemeli, böyle bir gösteri yapmamalıydı. Zira o makamın bir saygınlığı, temsil özelliği var. İki eli arasında boş bir LAW silahı sahnesinin anlattığı tek bir şey vardı: Genelkurmay, yaşadığımız süreci çok kötü yönetiyordu. Her hamle, TSK'yı daha güç durumda bırakıyor, ordunun düşen itibarı kamuoyu yoklamalarına yansıyor. Bu kötü yönetim, generalleri neden rahatsız etmiyor, doğru bildikleri yanlışlarda, kamuoyunun şaşkın bakışları arasında, sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi niye ısrar ediyorlardı? Kurmay eğitiminden geçmiş insanlar, resmen akıl tutulması denilebilecek bir halin neden seyircileriydi?

İkinci şaşırdığım olay, Yeniçağ gazetesi yazarı Sabahattin Önkibar'ı, kendisine hakaret ettikten 5 gün sonra, Genelkurmay Karargâhı'na çağırıp, İkinci Başkan Org. Aslan Güner ile birlikte uzun uzun sohbet etmeleriydi. Önkibar, 24 Haziran 2010'daki yazısında, "İlker Başbuğ, Hilmi Özkök'ün uzun boylusu!" diyerek, onun Tayyip Bey'e layık olmaya çalıştığını söylüyordu. Org. Başbuğ'un, "OHAL'e gerek yok" açıklamasına fena içerliyor; "Yahu sen AKP'nin sözcüsü müsün, Tayyip Erdoğan'a niçin siyasi destek veriyorsun?" diye çıkışıyordu... Ve soruyordu: "İlker Başbuğ'un AKP ile kol kola girmesini nasıl açıklamalıyız? Ne var bu işin arkasında?"

Biz bir gazetecinin, bir Genelkurmay Başkanına böyle hitap edebilmesinin bir örneğini Mustafa Balbay'da görmüştük. Ama onun cesaret kaynağını artık biliyoruz. Darbe hazırlığı yapan generallerin sözcülüğüne soyunarak, onların AK Parti iktidarına tahammülsüzlüklerini, Cumhuriyet gazetesinde "Genç Subaylar Rahatsız" manşetiyle vermişti. Balbay, TSK içinden birileri adına konuşuyor, onlardan cesaret/talimat alıyor, dönemin Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök'ü tehdit ediyordu. Dün Balbay'daki hava, bugün Önkibar'da var.

Org. Başbuğ'un, yıpranacağını bile bile emekliliğine birkaç hafta kala bir defa daha hukuk dışına çıkması, yargıyı hiçe sayması normal bir şey değil. Kendisine kim baskı yapıyor? Üçüncü Ordu Komutanı Org. Saldıray Berk, mahkemeye gitmesin diye, "Genelkurmay'da görevlendirme" gerekçesi söylendiğinde, bilenler şaşırmıştı. Bir ordu komutanına Genelkurmay'da ne görev verilebilirdi? Yani Org. Berk'e söz geçireme mi söz konusudur? Öyle ise Org. Başbuğ, kimlerin baskısı altında kalıp konuşmaktadır? Bir Genelkurmay Başkanının, tiraj bakımından 21. sırada olan bir gazetenin yazarını, kendisine yaptığı hakaretlerden sonra Karargâh'a çağırmasının, "TSK içinde en çok sizin gazeteniz okunuyor" demek mecburiyetinde kalmasının izahı nedir?

Ergenekon davasının, vesayet sahiplerini rahatsız ettiği çok açık. TSK içinde, yüksek yargıda, siyaset merkezlerinde, bilhassa medyada, direnme andı içtikleri de besbelli.

Peki ne olacak? Toplumdaki bu demokratik şuurlanmaya, "yeter artık" diye yükselen cesur sese, alternatif medyanın varlığına, "iktidarım, muktedir olmakta kararlıyım" diyen bir hükümetin varlığına ve Türkiye'nin AB üyeliği yolundaki gidişe rağmen, statükonun direnmesi çözüm olabilir mi? Asla olmaz.

Ama bir hal çaresi olmalı. Çare belli. Hukukun üstünlüğünde, herkesin hesap vermesinde ve her kurumun sadece kendi işine bakacağı demokratik zeminde buluşabiliriz.

Önce, tansiyonu düşürecek, kutuplaşmayı frenleyecek bir akliselime ihtiyaç var. Herkes, gerilimi tırmandırmaya bir son vermeli. Herkes savaş baltalarını toprağa gömmeli. Değilse, Türkiye'ye yazık olacak. Her kurum, her çevre yanlış adamlarını geri çöksin. Dürüst, ilkeli ve vicdan sahipleri öne çıksın.

Anayasa Mahkemesi bu davete öncülük yapabilir. Hâlâ vakit var...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Arş yiğitler, demokrasi imdadına...

Hüseyin Gülerce 2010.07.09

Dünkü yazımı bir umutla bitirmiştım. Anayasa Mahkemesi'nin, alacağı kararla, demokrasi zemininde buluşmaya bir fırsat tanıyabileceğini söylemişim. Umutlarım sönmedi. Anayasa Mahkemesi'nin, CHP'nin taleplerini reddetmesi, demokratikleşmede yeni bir kilometre taşıdır. Biliyorum, mahkeme, daha önce yaptığı gibi şekilden girip esastan çıkarak, Anayasa'yı bir daha ihlal etti. Bu can sıkıcı bir şey.

Ama özü kaçırmayalım. CHP'nin, YARSAV'ın, yüksek yargı elitlerinin, Ergenekoncu dostlar dayanışmasının istediği olmadı. Anayasa Mahkemesi kararının, sonuçta kimin lehine olduğunu anlamak istiyorsanız; CHP'deki ve Ergenekon cephesindeki şaşkınlığa bakabilirsiniz... CHP'liler, karardan öylesine emindiler ki, Sayın Haşim Kılıç'ın dediklerini bile uzun süre anlayamadılar. Kameralar önünde birbirlerini tekzip eden yorumlar yaptılar. Kılıçdaroğlu'nun, referandumda hayır oyu verecekleri açıklamasına, keza MHP'li Oktay Vural ve Mehmet Şandır'ın, "Millet referandumda tümünü iptal edecek" diyerek CHP ile omuz omuza mücadele edeceklerini ilan etmelerine bakarak, diyorum ki; Anayasa Mahkemesi kararı, hayırlı olmuştur...

Önümüzde demokratikleşme adına büyük bir fırsat ve yeni bir dönem var. Bunun ne kadar değerli olduğunu anlamak için, "ya ters bir karar çıksaydı..." diye düşünelim. Ya Anayasa Mahkemesi ve HSYK ile ilgili maddeler iptal edilseydi, ya da referandum önlenseydi...

Vesayetçilerin sevinç çılgınlıklarını duyar gibi oluyorum. Öyle moral ve psikolojik bir zafer kazanacaklardı ki... Kaybettikleri bütün mevzileri yeniden kazanmak için saldırıya geçeceklerdi. Ergenekon davasının geri tepmesi için artık onları kimse durduramazdı.

Tamam, Anayasa Mahkemesi hukuk dışılığı yol yaptı. Şekilden girip esastan çıkıyor ve Anayasa'yı bizzat kendisi çiğniyor. Bu konuda yapabileceğimiz bir şey var mı? Bir itiraz mercimiz var mı? Yok...

Ancak, Türkiye'nin vesayetten kurtarılması yolunda yapabileceğimiz çok önemli bir vazife var: 12 Eylül'deki referandumda evet oyu kullanmak...

Referandumun tarihindeki tevafukta bile bir hayır işareti var. 12 Eylül darbe anayasasının belini, yine bir 12 Eylül günü kırabiliriz. Surda, vesayetçilerin bir daha tamir edemeyecekleri bir gedik açabiliriz.

Anayasa Mahkemesi'nin kararı, demokratikleşme isteyenlerin moralini bozacak bir karar değildir. Tam tersine, millete referandum yetkisini kullanma yolunu açmıştır. Anayasa değişikliği gibi bir konuda, "gel son sözü sen söyle, mührü sen bas" deme fırsatını vermiştir. Demokratikleşmeye karşı çıkan bütün şom ağızları, ancak seçmenin kararı susturur. Güç merkezlerine yaslananların en korktuğu şey, seçmen iradesidir. Bunun için referandumu hiç istemezler. Hatırlayınız, cumhurbaşkanının halk tarafından seçilmesiyle ilgili referanduma da karşı çıkmışlardı.

Şimdi siz, adının içinde halk olan bir partinin, halk iradesinden korkmasını düz mantıkla açıklayabilir misiniz? Ama CHP, referandum olmasın diye Anayasa Mahkemesi'ne gidebildi. Şimdi de "hayırdır hayır var" diyorlar. Zaten CHP'nin anlamadığı da, tam burası. Milletin hayır muradı ile CHP'ninki birbirinin tam tersi. Örnek; CHP'nin laiklikten anladığı ile milletin anladığı tam ters... Başörtüsü ile üniversitede okuyabilme, halkın yüzde 80'i için bir hak ve inancın gereği. CHP'ye göre ise siyasi simge... Yine CHP'nin vesayete payanda olmadaki ısrarı ile toplumun "statükoya son, demokratikleşmeye evet" arzusu tamamen ters...

Gün, yarından tezi yok, referandumda evet çıkması için gayret gösterme günüdür. Başta AK Parti, Saadet Partisi olmak üzere, demokratikleşmeyi isteyen herkes; referandumun önemini, evet çıkmasının milletimize açacağı ufukları anlatma günüdür. Bildik medyanın, halkın kafasını karıştırmasına asla fırsat verilmemelidir.

CHP kendisine yakışanı yapacak. Ama MHP ve BDP yöneticileri acaba referandumda hayır isterken, kendilerini seçmenlerine nasıl anlatacaklar?

MHP'nin işi, hiç bu kadar zor olmamıştı...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Genelkurmay müsameresi mi, gerçek mi?

Hüseyin Gülerce 2010.07.15

Genelkurmay askerî savcısı, Albay Dursun Çiçek'in, "milleto komplo belgesi"nin tek suçlusu olduğunu söylüyor. Askerî mahkeme, iddianameyi kabul ederek, iddiaları ciddiye alıyor.

Denilenler şunlar:

"İrtica İle Mücadele Eylem Planı"nı Albay Çiçek tek başına hazırladı. Başta Org. Saldıray Berk ve diğer komutanlar olayın mağdurlarıdır. Islak imzanın makine ile atıldığı iddiası doğru değil. Belgenin altındaki ıslak imza Dursun Çiçek'e ait. Dursun Çiçek bu planı, amiralliğe terfi edemediği için kırgınlık ve kızgınlık sonucu, TSK'yı zor durumda bırakmak için yaptı. 6 yıl hapisle cezalandırılıp TSK'dan ihracı gerekir.

Olayı kısaca hatırlayalım. Bilindiği gibi, Taraf gazetesinde 12 Haziran 2009'da, "AK Parti'yi ve Gülen'i Bitirme Planı" manşetiyle, Nisan 2009 tarihli ve "Dr. Dz. P. Kur. Kd. Albay Dursun Çiçek" imzalı skandal bir ordu belgesi ortaya çıktı. 4 sayfalık plan, Ergenekon'da tutuklanan avukat emekli Yüzbaşı Serdar Öztürk'ün ofisinde ele geçirildi. Plana göre, AKP'nin "dinî esasları temel alan bir rejim" hedeflediği vurgulanacaktı. Ayrıca, Ergenekon kapsamında tutuklanan muvazzaf ve emekli askerlerin, irtica ile mücadele ettikleri için cezaevine konuldukları yönünde haberlerin ön plana çıkarılması isteniyordu.

Planda, 40 yıldır, mensupları hiçbir suça karışmadıkları, üzerlerinde çakı bile bulunmadığı halde, üstelik Yargıtay Ceza Genel Kurulu'nda davası beraatle sonuçlandığı halde, Gülen Hareketi'nin hedef seçilmesi dikkat çekiciydi. Şöyle deniyordu:

"Askerî suç kapsamında yapılacak Işık Evleri baskınlarında, silahlı terör örgütü oluşturmak doğrultusunda; silah, mühimmat, plan vb. materyal bulunması sağlanarak, Fethullah Gülen grubu, "Fethullahçı Silahlı Terör Örgütü", (FSTÖ) kapsamına aldırılacak ve soruşturmalar askerî yargı kapsamında yürütülecektir. İlmî İslâm konusu özellikle vurgulanacak, FG'cilerin, ABD güdümünde hareket ettikleri ve İslâm'ın orijinalini bozmak istedikleri hususu yoğun olarak dile getirilecektir. Ev baskınları kapsamında, Alevi düşmanlığını körükleyici bilgi ve belgelerin bu evlerde bulunması sağlanacaktır."

Şimdi sorularımıza geçelim. Hani böyle bir plan yoktu? Koskoca Genelkurmay Başkanı, 26 Haziran 2009'da Karargâh'ta yaptığı basın toplantısında; "Bugün biz, bu kâğıt parçasının, birileri tarafından Türk Silahlı Kuvvetleri'ni yıpratma ve karalama amacıyla hazırlandığını değerlendiriyoruz." demişti. Ertuğrul Özkök'ün köşesinden, "Sahte olduğu anlaşılınca, ne yapacağımızı bütün Türkiye görecektir" tehdidini savurmuştu. Daha geçenlerde, Uğur Dündar'ın karşısında, "Belgeyi polisin sızdığını biliyoruz" diyen de oydu. Genelkurmay savcısı, "Belgeyi Dursun Çiçek sızdırdı" diyor. Sayın Başbuğ, sahi şimdi siz ne diyorsunuz?

Tamam, emekli olup gidiyorsunuz da, TSK'yı bu kadar güven ve itibar kaybına uğratmaya ne hakkınız var? Hani bir de, "TSK'ya karşı asimetrik savaş yürüten kansızlar" falan demiştiniz. Şimdi ne diyeceksiniz?

Kurmay eğitiminden geçmiş insanların en zekilerinin çalıştığı Genelkurmay Karargâhı, tam bir yıl sonra mı Dursun Çiçek'i yakalayabildi? Bu, çok uzun bir düşünme, araştırma, karar verme süresi değil mi? Koskoca bir toplum, enayi yerine konulmuyor mu?

Başka komutanları kurtarma adına, bir kurmay albayı; sırf amiral olamadığı için kurumunu satmakla suçlamak, böylesine aşağılamak, harcamak, askerinin en değer verdiği onur ve şerefi paspas yapmak, askerlik mesleği ile bağdaşmıyor mu?

Dursun Çiçek, sırf amiral olamadığı için böyle bir belge hazırladıysa, niye hükümete, masum insanlara savaş açıp, cuntacıları korumaya kalksın ki? Başka şeyler uydurması gerekmez miydi?

Sayın Başbuğ, bir müsamere mi oynanıyor? Yoksa siz emekli oluyorsunuz, Dursun Çiçek emekli edilecek; bütün kabahat sizin ikinizin omuzlarına yüklenip, önümüzdeki YAŞ toplantısı için cuntacıların etkisinin devam edeceği bir yeni komplo ile mi karşı karşıyayız?

Gerçek hangisi?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vurun eveti, kırım vesayetini belini...

Hüseyin Gülerce 2010.07.16

12 Eylül'deki referandum, demokratikleşmenin en önemli bir kilometre taşıdır. Askerî vesayet rejiminin muhafızları da bunun farkında.

Onun için vesayetin medya ve siyaset ayağı, topyekûn harekete geçerek, vatandaşın kafasını karıştıracak yoğun bir kirlenme ve karartma saldırısı yürütüyor. Onun için bütün AK Parti karşıtlarını, harekete geçirmek istiyorlar. Referandumu, AK Parti için bir güven oylamasına dönüştürerek, demokratikleşmenin önünü kesmek istiyorlar.

Bu toz dumanı dağıtacak, vesayetin belini kıracak ve Türkiye'de demokratikleşmenin önünü açacak en büyük fırsat, 12 Eylül'deki referandumdur. 12 Eylül'de çıkacak evet sonucu, bir anayasa değişikliği paketini onaylamaktan çok öte bir anlam taşıyor. Daha önce de anayasa değişiklikleri oldu. Ama hiçbir darbe anayasasının özüne dokunmadı. HSYK ve Anayasa Mahkemesi'nin yapısı ve üye seçimleriyle ilgili iki maddeyi çıkartın, bu değişiklik de öze dokunma karakterini kaybeder. Zaten vesayetin yargı ağaları, ondan bu iki maddeye karşı çıktılar. Paketten çıkartılmadıkları için ondan şaşkın, bitkin ve bedbin haldeler...

12 Eylül'deki evet, vesayetin surlarını yıkacaktır. Sivil iradenin önündeki duvarları yerle bir edecektir. Çünkü o "evet"ten sonra, vesayetin medyası da, partileri de asla bellerini doğrultamayacaktır. Oy pusulasına vurulan her evet, vesayetin belini kıracaktır.

12 Eylül'deki evet, cuntacıların da kimyasını bozacaktır. Türk Silahlı Kuvvetleri içinde, artık cuntacı barınamayacaktır. Artık hiçbir yerden cesaret alamayacaklardır. Onları kimse koruyamayacak, himaye edemeyecektir. Onun için 12 Eylül'de hayır çıkmasını en çok isteyenler, cuntacılar ve onlara destek verenlerdir.

12 Eylül'deki evet, Ergenekon davasını da kurtaracaktır. İşte görüyoruz, bu dava sürecinde vesayetin bütün kirli ve kanlı çehresi ortaya çıktı. Cuntacılar her gün biraz daha köşeye sıkışıyor. Artık kendilerini kurtarmak için günah keçilerine sarılıyor, daha düne kadar kol kanat gerdikleri çiçeklerini, postallarıyla eziyorlar...

Cuntacılar, en çok Ergenekon davasının adil hükmünden korkuyorlar. Çünkü vesayetin bütün payandaları, biliyorlar ki Ergenekon davası onların saltanatını bitirecek. Onun için bu davayı sulandırmak, bulandırmak, saptırmak için bütün adamlarını mevzilere sürdüler. Lakin başaramadılar. Eski çamlar bardak oldu. Bildik medyanın, onları savunacak takati de kalmadı. Hangi yalanı, hangi numarayı, hangi kâğıt parçasını, hangi boruyu, hangi "bir öyle bir böyle"yi savunacaklar? Şimdi tek umutları referandum... Referandumdan hayır çıkarsa, Ergenekon davasını, ertesi gün tersine çevirme düğmesine basacaklar. Referandumdan hayır çıkarsa - Allah korusun- işte buraya yazıyorum, 12 Eylül, cuntacıların bayramı olur...

12 Eylül'deki referandum, bir irade beyanıdır. Evet demek, vesayet kalksın, demokrasi gelsin demektir. Evet demek, cuntacılar da hesap versin demektir. Evet demek, yargı ağalarının kast sistemini yıkmak demektir. Yargıyı, ideolojik esaretinden kurtarmak demektir. Evet demek, daha özgür, daha ileri, daha demokratik bir anayasa yapmanın yolunu açmak demektir. Evet demek, bütün darbe zeminlerini berhava etmek demektir.

Evet demekle, vesayet yapısına ilk defa darbe vurulacaktır.

Evet demekle, 27 Mayıs'ta, 12 Mart'ta, 12 Eylül'de işkence gören, katledilen, kanı yerde kalan bütün gençlerin, bütün mazlumların, mağdurların hesabı sorulacaktır. Faili meçhullerin hesabı sorulacaktır. Uğur Mumcu'nun, Abdi İpekçi'nin, Doğan Öz'ün, nicelerinin tetikçilerini azmettirenlerin yakasına yapışılacaktır.

Evet demek siyasetle, AK Parti'yle asla ilgili değildir. Bu referandum, partiliğin de, politikanın da çok üstündedir.

Evet demekle, bir karanlık dönem bitecek, aydınlık Türkiye'nin şafağı sökecektir.

Hayır isteyenlerin afralı tafralı laflarına bakmayınız. Cuntacılar yol ve cesaret vermeyiniz. Vurun evet mührünü, kırım vesayetini belini...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

YAŞ toplantısı ve devam eden tehlike...

Hüseyin Gülerce 2010.07.22

Bir hafta sonra Yüksek Askerî Şûra toplantısı yapılacak. Bu toplantı TSK ve demokrasimiz için bir dönüm noktasıdır. Bunun sebebi, devam eden bazı davalarda, 13'ü general 166 subayın adının geçmesidir.

Bu davalar; Ergenekon, Kafes, Poyrazköy, amirallere suikast ve üç gün önce kabul edilen Balyoz davasıdır. Davaların ortak özelliği; bombalama, suikastlar, provokasyonlarla bir darbe zemini hazırlanması ve Meclis'in, hükümetin ve demokrasinin tehdit altında olduğudur.

Bu davaların, Cumhuriyet tarihinde bir ilk olduğunu hepimiz biliyoruz. Yargı sürecinin ve hukukun üstünlüğünün, çok dikkatli işlemesi gereken bir süreçten geçiyoruz. Maalesef, Genelkurmay Karargâhı, Ergenekon davası başladığından beri bu süreci çok kötü yönetiyor. Genelkurmay Başkanı Org. Başbuğ'un; defaatle yargı sürecine müdahale etmesi, sanıkların suçsuz olduklarına inandıklarını söylemesi, kriminal bütün raporlara rağmen Dursun Çiçek belgesinin kâğıt parçası olduğu ısrarı, dolu LAW silahlarına rağmen boş bir tanesini eline alıp "boru" demesi, savaş gemisinde basın toplantısı yapıp tehditler savurması, gazeteleri, yazarları düşman ilan etmesi, kötü yönetim örneklerinin ilk akla gelenleri... Bir de anlamlı gecikmeler var ki, Silahlı Kuvvetler'in güven ve itibarı ancak böyle bir tutumla en fazla zarara uğratılabilir.... Şu son "Heronları düşürün" olayı. 2,5 yıl önce MİT, belgeleri Genelkurmay'a iletmış. Ve olay sümenaltı edilmiş. Yetki karmaşası varmış da ondan uzamış. Buna kim inanır? Koskoca Genelkurmay'da böyle bir karmaşa 2,5 yılda çözülmez mi? Keza ıslak imza meselesi. Dursun Çiçek o kadar korundu, nöbetçi hâkimler tarafından, heyet kararlarına rağmen öylesine himaye görüntüleri ortaya çıktı ki, sadece TSK değil, yargı da hırpalandıkça hırpalandı. Sonra ne oldu? Genelkurmay Askerî Savcılığı; "Islak imza makineden çıkma değil, Dursun Çiçek'e ait. Albay Çiçek, bütün bunları, amiral olamadığı için yaptı..." dedi. Bu, "çiçeği alın, bahçeye girmeyin" uyanıklığı olarak algılanmaz da ne olur?

TSK'yı her geçen gün daha da yıpratın bu kötü yönetim, daha fazla devam edemez. Çünkü halkın çocuklarının alınıp yetiştirildiğı, geleceğimiz, vatanımız, gücümüz için çok hayatî bir kurumdan bahsediyoruz.

İşte YAŞ toplantısı, şimdi TSK'yı, daha fazla yıpranmaktan kurtaracak bir fırsat sunuyor. Genelkurmay Karargâhı, bugüne kadar olan yanlışın vazgeçmek zorundadır. TSK Personel Kanunu'nun 65. maddesi ve ilgili yönetmelikler, bu YAŞ toplantısında mutlaka uygulanmalıdır. Zira "tutuklu bulunan ya da tahliye edilmekle beraber kovuşturma veya duruşması devam eden veya hakkında verilen hüküm henüz kesinleşmemiş bulunanlar" terfi ettirilemiyor.

Şayet hukukun gereğı yapılmazsa, bu, TSK komuta kademesinin hükümete kafa tutması demektir. Bu, suçtur. Ayrıca, yargıya gözdağı vermek demektir. En önemlisi de, TSK'ya duyulan güven ve itibarın dibe vurması demektir. Buna da kimsenin hakkı yoktur.

Hükümete düşen de, aynen 27 Nisan e-muhtırasında olduğu gibi sivil iradenin hakkını vermesidir. Eğer hükümet, YAŞ toplantısında, hukukun gereğinin yerine getirilmesini sağlayamıyorsa, muktedir olmadığını ilan etmiş olur.

Bir önemli konu daha var. Tabii ki, davalarda adı geçen subayların ve generallerin suçlu olduğu kabul ve ilan edilemez. Bu yargısız infaz olur. Ama aynı şekilde, onların suçsuz olduğu da ilan edilemez. Doğrusu, yargı sürecinin hızlanması ve sonunu beklemektir. Bu arada o subay ve generallerin terfilerinin dondurulmasıdır. Ayrıca, davaların selameti açısından, emniyet müdürlerine, başka memurlara yapıldığı gibi açığa alınmaları gerekir. Böyle yapılmazsa çok vahim bir duruma seyirci kalınmış olur. Zira o subaylar, iddianamelerdeki suçları işlemiş iseler, hâlâ çok önemli görevlerde bulunmaya devam edecekleri için, darbe tehlikesi, cunta faaliyetleri, suikast teşebbüsleri tehlikesi de devam edecek demektir.

Buna seyirci kalmanın faturası, tahmin edilenden de ağır olabilir... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bütün yüreğimle evet diyeceğim

Hüseyin Gülerce 2010.07.23

CHP ve MHP, referandumu, AK Parti için bir güvenoylamasına çevirme çabası içindeler. Seçim öncesinde bir fırsat yakaladıklarını düşünüyor ve "AK Parti'yi istemeyenler, hayır desin" kampanyası yürütüyorlar.

Bu yüzden oylanacak maddelerden hiç bahsetmiyorlar. Yapılan değişiklikleri küçümsüyor, sıradan gösteriyorlar. Daha önce de 1982 Anayasası'nda 85 maddenin değiştirildiğini hatırlatıyor ve "ortada zaten darbe anayasası falan kalmadı" diyorlar... "AK Parti'ye, fırsatını yakalamışken iyi bir ders verelim, hayır diyerek hükümetin burnunu sürtelim" çağrısı yapıyorlar.

Yaptıkları siyasî etik açısından bir saptırmadır. Ve doğruyu söylemiyorlar.

Çünkü daha önce yapılan bütün anayasa değişiklikleri, vesayet sistemini tahkim eden darbe anayasasının özüne dokunmayan değişikliklerdi. Hatırlayınız, Sayın Baykal, öze dokunan maddeleri kastederek, "çıkartın üç maddeyi, biz de evet verelim" demişti. Parti kapatmayı zorlaştıran madde, yeterli oyu alamadığı için düştü. Ama HSYK ve Anayasa Mahkemesi ile ilgili maddeler referandumda oylanacak.

Önce şunu bir daha soralım. Bu iki madde CHP ve MHP'yi neden rahatsız ediyor? Çünkü referandumda evet çıkarsa, yüksek yargıdaki kast sistemi çöküyor. Yüksek yargı, ideolojik cendereden kurtarılıyor. Vesayetin en

önemli payandası çöküyor. Mesela HSYK'nın 21 üyesinin üçte birini, kürsü hâkim ve savcılarının seçtiği üyeler oluşturuyor. Böyle bir HSYK, Kara Kuvvetleri komutanının talebi ile Savcı Ferhat Sarıkaya'yı mesleğinden atar mıydı? Onun avukatlık yapma hakkını bile elinden alır mıydı? Yeni yapısı itibarıyla, artık askerlerin baskısıyla meslektaşlarına kıymaz/kıyamaz. Ayrıca, yapılan değişiklikle, HSYK'nın, "meslekten çıkarma" cezasına ilişkin kararlarına itiraz yolu getirilmektedir.

Vesayetin özüne dokunan bir başka değişiklikle, Genelkurmay başkanı, kuvvet komutanları ile Jandarma genel komutanına, görevleriyle ilgili suçlardan dolayı, Yüce Divan'da (Anayasa Mahkemesi'nde) yargılama yolunun açılmasıdır. Böyle bir hükmün varlığı bile, komutanlara, asli vazifelerinin dışına çıkmamaları için ciddi bir caydırıcılık taşıyacaktır.

Bunlardan başka, askerî vesayetin özüne dokunan iki madde, cuntacıları en fazla sıkıntıya sokan değişikliktir. İşini gücünü, askerlik görevini bir kenara bırakıp ömrünü darbe hazırlığı ile geçiren, bünye içinde sürekli himaye gören, cuntalaşan, kendilerine dokunulmaktan korkulan hale gelen rütbeliler, bundan sonra kırk defa düşüneceklerdir.

Bu maddelerin ilki, "12 Eylül dönemindeki Milli Güvenlik Konseyi üyeleri ile bu dönemde kurulan hükümetler ve Danışma Meclisi'nde görev alanların yargılanmasını önleyen geçici 15. maddenin, yürürlükten kaldırılması"dır. Referandumdan evet çıkması halinde, 12 Eylül'de işkence gören, haksızlığa uğrayan bütün mazlumlar haklarını arayacaktır. Yeni bir hukuki süreç başlayacaktır. CHP ve MHP'nin; "yargılanmayacaklar, bu madde göstermelik" demelerine asla inanmayınız. Bir tartışma yaşansa bile, o başvurular, o hak aramadaki cesaretli duruşlar, hâlâ darbecilik peşinde olanların gözünü korkutacaktır.

İkincisi; devletin güvenliğine, anayasal düzene ve düzenin işleyişine karşı suçlara ait davalar, askerî mahkemelerde değil, her durumda adli mahkemelerde görülecek. Siviller, savaş hali dışında askerî mahkemelerde yargılanamayacak. Cuntacıların, askerî mahkemelerden medet umması, bir daha söz konusu olamayacaktır.

Yapılan değişiklikler AK Parti'yle asla ilgili değildir. Partiler yolcu, millet hancıdır. Partiler geçici, hukukun üstünlüğü ve herkesin hesap veriyor olması kalıcıdır.

Statükoculara kulak vermeyelim. Türkiye, referandumla, vesayetten kurtulmak adına altın bir fırsat yakaladı. Bu referandum, geleceğimiz adına hayat memmat meselesidir. Bugün vatandaşlık sorumluluğunu yerine getirmeyenlerin, yarın söyleyeceği tek bir sözü olamaz.

Ben, bütün yüreğimle, umudumla evet diyeceğim... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Referanduma YAŞ kurşunu...

Hüseyin Gülerce 2010.07.29

Üç gün sonraki Yüksek Askerî Şûra (YAŞ) toplantısında, Başbakan ve Milli Savunma Bakanı'nın ne yapacağı çok önemlidir. Önceki gece yarısı, Org. Başbuğ'un Başbakan Erdoğan'la görüştüğü konu da budur...

"YAŞ'ta ne olacak?" sorusunun cevabı, acaba dün gazetelerde yer alan bir fotoğrafın anlattığı mıdır? İçişleri Bakanı Atalay ile yakalanması istenen korgeneral yan yanaydı. Asker, açıktan mesajını veriyor... Mesele çok ciddi. Referandum öncesi, iktidar YAŞ sınavından geçiyor. Hükümet, yargının peşine düştüğü darbe planlarını

görmezden mi gelecek? Askere boyun eğmiş bir hükümet görüntüsü, referandumu AK Parti aleyhine çok kötü etkiler. Hükümetin geleceği bir belirsizliğin içine girebilir.

Önce bir konuya açıklık getirelim. Ergenekon ve Balyoz davalarında adı geçen general ve subayların, suçlu olduğunun ilan edilmesi, yargısız infazdır. Yargısız infazın ne olduğunu, en iyi; ülkesi ve milleti için çalışıp da, "irtica" tehlikesi gibi insafsız ve zalim bir suçlamaya muhatap olan milyonlarca masum bilir. Üstelik bu insanları tehdit ve tehlike olarak gösterenler içinde, şimdi sanık sıfatını taşıyanlar ve onların medyadaki dostları da var... Fakat bize yakışan, yargısız infaza uğrasak da, misillemede bulunmamaktır. Onun için davalarda adı geçen general ve subaylara suçlu demek yargısız infazdır, insafsızlıktır ve haksızlıktır.

Bununla beraber, "generaller suçsuzdur" demek de, "TSK içinde cuntacı, darbeci yoktur, bu iddia ile subayları asla yargılayamazsınız..." demektir. Bu da, yargıya baskıdır, adaletle kafa tutmaktır. Çünkü ortada Balyoz diye bir dava var, yani konu yargıya intikal etmiştir. Zanlıların suçlu ya da suçsuz olduklarına yargı karar verecektir.

Balyoz davası, sıradan bir dava değildir. Cumhuriyet tarihinde ilk defa muvazzaf general ve amiraller, emekli kuvvet komutanları, darbe hazırlığı yapmaktan yargılanmaktadır. Tıpkı 27 Mayıs darbesi öncesinde olduğu gibi, İstanbul'da 1. Ordu'da, plan tatbikatı adı altında darbe hazırlığı yapıldığı iddiası var. Bu konu, CHP'nin, MHP'nin, bildik medyanınyaptığı gibi; "efendim alt tarafı bir plan tatbikatı, darbe olmuş mu, geçiniz bunları" denilip geçilecek kadar basit değil.

Zira bu plan tatbikatında cuma namazında Fatih ve Beyazıt camilerinin bombalanması hazırlıkları var. Aralarında gazeteci, akademisyen, azınlık temsilcisi bulunan 19 kişiye suikast yapılması var. Bu isimlerden Hrant Dink'in öldürülmesi ayrıca düşünülmesi gereken korkunç bir cinayet... Bomba ve suikast timlerinin kimlerden oluştuğu isim isim yer alıyor. İnanılacak gibi değil. Ama bir önemli nokta var. Ses kayıtlarını, subaylardan hiçbiri şimdiye kadar inkâr etmedi. Savcılara bir dilekçe verip; "bu ses bana ait değildir" diye müracaatta bulunmadı. O ses kayıtlarında, "İstanbul'un tepesine binilecek, İsrail'in Filistinlilere yaptığı gibi sert davranılacak, acıma yok, şu var bu var" diye konuşuluyor... Yani ortada öyle "mesela dedik" gibi bir hal yok.

Hatırlayınız, belgeler Taraf gazetesinde ilk yayınlandığında, malum medya bir koro halinde, "yalan bunlar, Taraf'ın uydurması, medyanın sorumluluğu yerle bir ediliyor" diye yaygara kopartmıştı. Ama savcılık iddiaları, belgeleri, CD'leri, kriminal incelemelerden sonra ciddiye aldı ve iddianame hazırladı. Daha önemlisi, mahkeme heyeti oybirliği ile bu iddianameyi ciddiye aldı, kabul etti ve dava açtı.

Şimdi ne görüyoruz? Organize bir şekilde toplu reddihâkim talepleri ve itirazlar var. Hukuki formüller ile bir direnme gösteriliyor.

Ama meselenin özü çözülüyor. Meselenin özü, Genelkurmay, Ergenekon davası ile başlayan süreci kötü yönetiyor. MİT, PKK'lılar ölüyor diye Heronları düşürmek isteyen subayları üç yıl önce Genelkurmay'a bildiriyor. Ama üç yıl içinde hiçbir şey yapılmıyor. Baskına giden PKK'lılar bildirildiği halde karakollarda tedbir alınmıyor, Mehmetçikler şehit ediliyor.

Cuntacıların himaye gördüğü bir ordu, demokrasi için en büyük tehdittir. Referandumun geleceğini YAŞ toplantısı belirleyecektir... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Referandumun yolu provokasyon döşeli...

İnegöl ve Dörtöyl'daki olaylar gösteriyor ki, referandumun yolu provokasyonlarla döşeli... Vesayetçiler evet çıkmasından çok korkuyor.

Zira evet çıkması, statükonun belini kıracak. Hayır çıkması, onlar için darbe yapmaktan daha önemli. Ergenekon'u, Balyoz davalarını püskürtmek için 'hayır'a çok ihtiyaçları var...

Askerler bugüne kadar darbeleri, vesayet rejimini tahkim etmek için yaptılar. 28 Şubat süreci için söylenen "balans ayarı" tam da bunu anlatıyor.

Üç yıldan beri ise sistem ayar tutmuyor. Ergenekon davası, Balyoz davası vesayeti kilitledi. Roller değişmeye başladı. Vesayetçi medya tesirini de, güvenilirliğini de kaybetti. Üniversiteler, yarı resmî sivil toplum kuruluşları kenara doğru savruluyor. "Darbeci baro"lar, devrimci görünen vesayetçi sarı sendikalar, Demokrat Parti mirasını devraldığını söyleyen vesayet payandası partiler iyot gibi açığa çıktılar.

Böylesi bugüne kadar hiç olmamıştı. Cuntacılar hiç böyle zora düşmemişlerdi. Darbe dostları, teşvikçileri hiç böyle çarnaçar kalmamıştı. Şaşkınlık ve çaresizlik, ardından telaş getirdi. Savrulan savrulana. En çok da Genelkurmay Karargâhı hata yapıyor. Tek bir örnek yeter: Deniz Albay Dursun Çiçek imzalı belgeye "kâğıt parçası" diyen Genelkurmay Başkanı'nın ardından, Genelkurmay Askerî Savcılığı; "Belge gerçek, ıslak imza Albay Dursun Çiçek'e ait. Albay Çiçek, bütün bunları amiral olamadığı için yaptı." dedi... Bu tezat, bir Genelkurmay Başkanı'nın elli defa istifasını gerektirir. Ama burası Türkiye...

Onun için referandumun ne olduğunu herkesin görmesi lazım. Sadece, bir anayasa değişikliği paketi oylamıyoruz. Darbelerin hazırladığı bir anayasanın ilk defa ruhuna itiraz ediyoruz. Evet demekle, darbelere hayır diyoruz...

Türkiye'yi siviller mi, yoksa askerler mi yönetsin, onu oyluyoruz. 12 Eylül günü, darbecileri, cuntacıları caydırmak için evet diyeceğiz... Evet demekle, bu ülkede artık herkesin hesap vermesinin yolunu açacağız.

Evet demekle, Uğur Mumcu'nun, Abdi İpekçi'nin, Savcı Doğan Öz'ün, Gün Sazak'ın, Hrant Dink'in katillerinin bulunmasını, Güneydoğu'da 17 bin faili meçhul cinayetin çözülmesini isteyeceğiz...

Türkiye, demokratikleşme yolunda, 80 yıldır ilk defa böylesine hayati bir fırsat yakaladı. Vesayet rejimini sürdürmek isteyenler için referandum, nasıl hayat memat meselesi ise bu ülkede eşit vatandaşlık, fikir ve ifade hürriyeti, din ve vicdan özgürlüğü isteyenler için de konu hayat memat meselesidir.

Kendi vicdanlarımızda evet kararı vermek, yetmiyor. Hayırcıların kafa karıştırıcılığını da önlemek lazım.

Hayır demeye kilitlenmiş, meseleyi "AK Parti gitsin de ne olursa olsun"a indirgeyenlerle tartışmaya girmek tabii ki doğru değil. Neticede demokrasi anlayışımız gereği, evet demek kadar hayır demenin de bir hak olduğunu söylemeliyiz. Ancak, evet demenin bu ülkede demokratikleşmeye hizmet edeceğini düşünüyorsak, ikna çabasından da uzak durmamalıyız. Referandumun, parti meselesi, iktidar meselesi olmadığını, AK Parti'ye kızan varsa, bunun gereğini seçimlerde yapabileceğini anlatmalıyız.

Şahsen ben, referandumda evet demenin, demokratlara nefes aldiracağı inancındayım. Evet sonucunun, demokrasiye müdahale etmeyi hâlâ düşünenlerin ise cesaretlerini kıracağına, yeni hamleleri için moral zeminleri kaybedeceğine inanıyorum.

Referandumun, demokrasi tarihimizdeki en hayati dönemeçlerden biri olduğuna inanıyorsak, en az hayır diyenler kadar ikna çabaları göstermeliyiz... Referandumdaki oylamayı küçümseyen ya da ne olduğunu tam anlamayan, ilgisiz kalan ama makul düşünen vatandaşlarımız var. 12 Eylül'de ne oylanıyor, bu oylamanın getireceği sonuçlar nelerdir konularında bence ne kadar anlatsak azdır. 12 Eylül bir tümsektir. Bu tümsek

aşılmalıdır. Demokrasiye ters bir rüzgâr esmemesi için, 'evet'in önemine inananlar bence boş durmamalı. Referandum yoluna döşenen provokasyonları da böyle bir kararlılıkla aşabiliriz. h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Heron'ların sessizliği

Hüseyin Gülerce 2010.08.05

Derin devlet ile PKK arasındaki ilişki, yıllardır ima ediliyordu. Mesela 24 Mayıs 1993'te Bingöl'de 33 erimizin şehit edilmesi olayı hâlâ aydınlanmış değil.

Silahsız ve korumasız olarak üç otobüse dolduran 90 erimizin yolu kesilerek 33'ü katledildiler. İhmalleri var diye birkaç subay yargılandı o kadar. Ama bu katliamdan bir gün sonra, 25 Mayıs'ta Cumhurbaşkanı Demirel'in katılacağı ilk hükümet toplantısında af konusu ele alınacaktı. Katliam, Kürt meselesinin çözümünü bir daha erteletti.

Bir de Sünni-Alevi çatışması için yapılan provokasyonlar var. Bingöl katliamından 38 gün sonra 2 Temmuz 1993'te Pir Sultan Abdal şenlikleri için Sivas'a giden sanatçı ve aydınların kaldığı Madımak Oteli ateşe verildi. 35 kişi yanarak can verdi. Çorum ve Maraş tertiplerinden sonra, Sivas'taki katliam Sünni-Alevi çatışması için sahneye konmuştu. Devletin gözü önünde, tıpkı Heronların gönderdiği görüntülerden PKK katliamlarını seyrederek gibi, insanlarımızın diri diri yanması seyredilmişti. Üç gün sonra da misilleme denilerek Başbağlar'da 33 insanımız kurşuna dizilmişti. Şimdi bu iki olay da Ergenekon'un 3. iddianamesinde yer alıyor. 1993, ne kadar önemli bir tarih...

Önceki gün bir televizyon kanalında emekli Koramiral Atilla Kıyat, dehşetengiz şeyler söyledi. 1993-1997 yılları arasında işlenen faili meçhul cinayetlerin, devlet politikası olduğunu iddia etti. Bugün Ergenekon davasından yargılananların, o yıllarda üsteğmen ve yüzbaşı olarak verilen emirleri yerine getirdiklerini ileri sürdü. O yıllarda cumhurbaşkanlığı, başbakanlık, genelkurmay başkanlığı yapanlara seslendi: "Yataklarınızda nasıl rahat uyuyorsunuz?"

Ama asıl korkunç haber, 2 Ağustos'ta Taraf'ta manşet oldu: "Generaller askerlerin ölümünü seyretti..." Meğer Hakkari'nin Çukurca ilçesi 3. Taktik Tümen Komutanlığı'na bağlı Hantepe askerî bölgesinde, 20 Temmuz'da 7 askerimizin şehit edilmeleri, bölgeye gönderilen insansız hava aracı (Heron) tarafından naklen yayınlanmış. Ekranlardan seyretmişseniz, o görüntülere can dayanmaz. Mevzideki askerlerimizin üzerine el bombası atılıyor. Kaçanlar kurşuna diziliyor. Mevzilere tekrar giriliyor, askerlerimizin cesetlerine bir daha kurşun sıkılıyor. Bu görüntülerin 30 merkezden seyredildiği söyleniyor. Tam bir saat PKK militanları orada oyalanıyor. 15 dakika mesafede helikopter var, kalkmıyorlar.

Bu nedir Allah aşkına? Buna TSK mensubu hangi subay katlanabilir? Demek yüreği dayanamayanlar oldu, görüntüleri Taraf Gazetesi'ne gönderdiler. İhanet bile bu olayı izah edemez. Çok korkunç bir şey.

En az olay kadar korkunç bir şey daha var. 4 gündür Genelkurmay, Taraf'ın haberiyle ilgili açıklama yapmıyor. Bu görüntüler Hantepe'ye mi aittir? Doğru mudur? Daha önce hava muhalefetinden dolayı yardım edilemediği açıklanmıştı. Hava gayet açık. El bombalarının dumanı bile görülüyor. O halde niye yardım gitmedi? Orada o gece ne oldu? Gazetecilik konusunda duayen olmuş yayın yönetmenleri, köşe yazarları, televizyon habercileri, sunucuları bu haberi neden görmüyorlar? Nedir bu derin suskunluk?

Türk Silahlı Kuvvetleri'ni bu halden, bu suskunluktan daha fazla ne yıpratabilir? Neden "ordumuz yıpratılmasın" diye, sadece hakikatin peşine düşenlere olmadık hakareti, suçlamayı yapanlar, ordumuzu gerçekten yıpratın bu durumu seyrediyorlar?

Bakınız yüreği yanan şehit aileleri, artık Genelkurmay'ın kapısına dayandılar. Açıklama bekliyorlar. Evlatlarının, kendi subaylarımızın döşediği mayınlarla can vermesinin hesabını soruyorlar.

Sadece Genelkurmay ile bildik medya suskun değil. Sayın Erdoğan da, Sayın Kılıçdaroğlu da, Sayın Bahçeli de susuyor. Şehit cenazelerinde şov yapanlar, siyaset yapanlar, herkes susuyor.

Geldiğimiz noktada tek bir çıkış yolu var: Olan bitenin üstü örtülecek gibi değil. Görevini yapmayanlar, varsa ihanet edenler mutlaka hesap vermelidir... TSK, şaibelerden kurtarılmalı, tekrar milletin güvenini kazanmalıdır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Muhtıradan sonra ikinci dik duruş...

Hüseyin Gülerce 2010.08.06

Yüksek Askerî Şûra toplantılarının tarihinde bir ilk gerçekleşti. Hükümet, teamülleri çizdi, yargı kararlarına uyulmasını istedi. Devam eden davalarda sanık durumundaki generallerin, terfilerine geçit verilmedi. Demokratikleşme ve sivil-asker ilişkilerinde, normalleşme adına, yeni bir döneme girildi.

AK Parti hükümeti, 27 Nisan muhtırasına karşı dik duruşunu, YAŞ kararları vesilesiyle bir daha gösterdi. Bu duruş, "iktidarsam, muktedirim" mesajının yenilenmesidir. Aksi olsaydı, toplantıda, askerlerin önüne koydukları listeleri onaylayan ve onların dayatmasına boyun eğen bir hükümet tablosu çıksaydı AK Parti biterdi... Referandumda hayır çıkmasını isteyen cephenin eli de güçlenirdi. Şimdi 'evet'in önündeki en büyük engel de aşıldı...

YAŞ kararlarının bu şekilde gerçekleşmesinde Sayın Cumhurbaşkanı'nın rolünü unutmamalıyız. Çankaya'da, vesayetin değil, demokratikleşmenin taraftarı bir Cumhurbaşkanı'nın oturuyor olmasının önemini bir daha görmüş olduk.

Genelkurmay, YAŞ'ta neden hükümet ile restleşme içine girdi? Çünkü Ergenekon davası ile başlayan süreci, çok kötü yöneten bir Genelkurmay Karargâhı var. Bu da, Türkiye değiştiği, çağ değiştiği halde, askerlin zihniyet değişikliğine gidememesinden kaynaklanıyor. Askerler, örneklerini 28 Şubat sürecinde bolca gördüğümüz malum medyanın da artık güçsüzleştiğini anlamıyor. Daha önce kontrol altında tutulan medyanın, artık kamuoyunu etkileme gücünün kalmadığını göremiyorlar. Ya da kabullenemiyorlar. Hâlbuki artık neredeyse her gün uğraştıkları ve baş edemedikleri alternatif bir medya var. TSK içinden, Heron görüntülerinden tutun, yazışmalara, raporlara kadar neredeyse her hafta bu medyaya yeni bilgi ve belge akışı var. Halkın daha çok güvendiği, daha önemseydiği bu medya kuruluşlarına hâlâ tavrı koyuyorlar, hukuk dışına çıkarak akredite etmiyorlar.

Vesayetten yana hiç kimse, gerçeklere karşı direnmekle, susmakla, anlamsız çıkışlar yapmakla, tehditler savurmakla, bu süreci yönetemez. İşte en son Heronların naklen yayınladığı PKK saldırılarının görüntüleri... Rejimin televizyon kanalları göstermiyor, ama alternatif kanallar gündür yayınlıyor. Bunlar, yürek dayanmaz görüntüler. Ana kuzusu evlatlarımızın nasıl kahpece şehit edildikleri dakikalarca seyredilmiş... Hem de 30 merkezden birden. Helikopterler 10 dakikalık mesafede iken, bir saat boyunca neden yardıma gidilmemiş? O

hale nasıl tahammül edilmiş? Millet olarak bu sorularla çıldıracağız, aklımızı yitireceğiz. Ama Genelkurmay 6 gündür susuyor. Sustukça durum daha da ağırlaşıyor...

Mesele kimin hangi komutanlığa yükseleceği, kimin terfi edeceği meselesi değil. Mesele, Silahlı Kuvvetler'in, artık başına buyruk konumdan, demokrasi içine çekilmesi... Anayasa'ya göre TSK Başbakan'a karşı sorumlu.. bağlı bile değil. Ne kadar sorumlu, nasıl sorumlu, sorumluluğunu yerine getirmesse ne olur, bunların hiçbirinin cevabı yok... Devlet Denetleme Kurumu, Sayıştay TSK'yı denetleyemiyor. Kimlerin terfi edeceklerini, kaç sene sonra hangi komutanlıklara geleceklerini önceden belirleyen bir kurum, demokrasinin dışındadır. Davul, halka hesap verme durumunda olan hükümetlerin sırtında, tokmak askerlerin elinde... Bu böyle devam eder mi?

Ortada hükümet-asker hesaplaşması yok. Vesayetin iki ceza profesörünün fetvasıyla yanıltılan Genelkurmay'ın, yargı kararlarına uymasını isteyen sivil iradenin dik duruşu var. Yargının yakala talimatı verdiği generaller bir türlü gelmiyor. Orduvelerinde topluca bulundukları iddiaları doğru ise, söylenecek söz yok...

Hükümet yargıdan yana tavır koyarak, asker içindeki cunta himayeciliğine karşı bir mesaj vermiştir. Yargıya intikal eden davalarda, herkesin hukukun üstünlüğüne boyun eğmesi gerektiğini bir daha hatırlatmıştır. Tamam, yargısız infaz yok, ama sanık sıfatını taşıyanların da, "biz tanıyoruz, suçsuzdurlar" diye himaye edilmesine, bundan böyle itiraz edilecektir. Şimdi sıra, arananların teslim olmasında...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

YAŞ'ta neden ihraç kararı alınmadı?

Hüseyin Gülerce 2010.08.12

20 yıldan beri ilk defa YAŞ toplantısında, ordudan ihraç kararı çıkmadı. Büyük çoğunluğu "irtica" gerekçesi ile TSK'dan son 20 yılda, 1657 subayın ilişkisi kesildi. Özellikle 28 Şubat sürecinde (1997-1998) tam bir kıyım yapıldı. 569 subay ve astsubay ordudan atıldı.

Mesleğini seven, en başarılı personel olarak madalyalar alan subaylar, eşinin başörtülü olması, evinde namaz kılınması gibi fişlemelerle, yıldırıcı baskılarla hain muamelesi gördüler. Kadınlar sağlık karneleri için yeniden başı açık fotoğraf çektirdiler. Sorgusuz sualsiz, acımasız bir kıyım yapıldı. O subayların şerefi, haysiyeti, mesleğe olan bağlılığı hiçe sayıldı.

Atılan subayların belediyelerde işe girmesi bile yasaklanmıştı. Ailece perişan oldular. Atıldıktan sonra bile yakın takibe alındılar. Onlara iş vermeye kalkanlar fişlendi, tehdit edildi... Pekiyi şimdi ne oldu da, başka gerekçelerle atılanlar da dâhil, kimse ordudan ihraç edilmedi? Bu, referandumun, daha neticesi belli olmadan sağladığı ilk somut sonuçtur. Referandumun adı bile ihraçları önledi. Çünkü oylayacağımız maddeler arasında, TSK'dan atılanlara artık yargı yolunu açan bir madde de var. Referandumda evet çıkması halinde, TSK'dan ilişkisi kesilenler yargıya gidip haklarını arayabilecekler. İşte ihraçları frenleyen budur.

Hakeza, referandumda evet çıkması halinde, HSYK'nın meslekten attığı yargı mensuplarına da hak arama yolu açılıyor. Ferhat Sarıkaya isimli savcıcıyı unutmadık. Dönemin Kara Kuvvetleri Komutanı Org. Büyükanıt'ın çağrısı ile toplanan HSYK; Şemdinli davasının savcısı Sarıkaya'yı meslekten atmış, avukatlık yapmasını da yasaklamıştı. Artık Ferhat Sarıkaya'lar öyle şak-tak meslekten ihraç edilemeyecek. Bir şey daha var. "Evet" sonucu, geçmişe dönük bütün YAŞ ve HSYK mağdurlarına da hak arama yolunu açacak. Yeri gelmişken referandum paketindeki iki maddeyi daha hatırlatayım. Memurlara ve diğer kamu görevlilerine verilen disiplin cezaları da, yargı denetimine açılacak. Haksız ceza aldığını düşünen memur, mahkemeye gidebilecek. Bir başka değişiklik, devlet kurumlarının kendisine haksız işlem yaptığını düşünen, kötü muameleye uğrayan vatandaş, mahkemelere

başvurup yıllarca sürünmekten kurtulacak. Çünkü bizde, devlet yanlış yapmaz. Devleti dava edenler ayıplanır. Mahkemeye başvuranın iflahı kesilir. Şimdi o da sona erdirilecek. Meclis'e bağlı oluşturulacak kamu denetçiliği (ombudsmanlık) aracılığı ile vatandaş, sorununu mahkemeye gitmeden çözebilecek.

"Hayır" diye direten ve meseleyi siyasallaştırıp "AK Parti'den kurtulma"ya indirgeyenlerin, vicdanlarına tek bir soru sormak lazım: Masum, çaresiz, sahipsiz subaylara, savcılara, memurlara, bütün vatandaşlara yapılan haksızlıkları ortadan kaldıracak bu 4 değişiklik bile evet demeyi gerektirmiyor mu? Şahsen ben, CHP Genel Başkanı Sayın Kılıçdaroğlu'ndan, "Referandumun, Malatya'nın kayışına, Ordu'nun fındığına ne faydası var?" diye soracağına, hiç olmazsa şu dört maddeden meydanlarda bahsetmesini isterdim. Ama asla yapmayacak... Öfke baldan tatlı, siyasette rakiplere sataşmak, bildiğini okumak hepsinden tatlıdır... Hele referandum paketindeki değişiklikleri bırakıp, Başbakan'a "seni Yüce Divan'a göndermezsem namerdim..." diye gürleyen Sayın Bahçeli'ye ne demeli? Arkadaş, kendini yargının yerine koyduğunun da mı farkında değilsin? Sen gelince diktatörlük mü olacak? (MHP yöneticilerinin kızacağını biliyorum ama sormadan edemeyeceğim: Tunceli'de yol kesip, insanlara "hayır oyu vereceksiniz, yoksa sonunuz kötü olur" diyen PKK'lılar ile aynı hayır cephesinde fotoğraf vermek, rahatsız edici değil mi?)

AK Parti'yle derdi olan hesabını bir yıl sonraki genel seçimlerde görür. Referandum, Türkiye'de demokratikleşmenin güç kazanması, yani ülkemizin geleceği açısından önemli. Evet çıkması halinde, vesayetin surlarında ilk defa gedik açılacak. Teker, tümseği aşacak. Demokrasi güç kazanacak, vesayetin kolu kanadı kırılacak...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

"Hayır"cıların sustuğu yer...

Hüseyin Gülerce 2010.08.13

Referanduma doğru düşündüren bir tablo var. Yan yana gelmeleri asla mümkün görünmeyen partiler, sivil toplum kuruluşları "hayır" için birlikte çalışıyorlar:

CHP, MHP, DP, DSP, İşçi Partisi, Türkiye Komünist Partisi (TKP), Haydar Baş'ın genel başkanı olduğu Bağımsız Türkiye Partisi (BTP), Yurt Partisi Genel Başkanı Sadettin Tantan, DİSK, Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği, Yargıçlar ve Savcılar Birliği (YARSAV), Cumhuriyet mitinglerinin etkin katılımcılarından Cumhuriyet Kadınları Derneği ve Atatürkçü Düşünce Derneği (ADD), Halkevleri. Son olarak da yol kesip "hayır" için insanları; silahla, öldürmekle, köylerini yakmakla tehdit eden PKK... Bir de "hayır" demeyi göze alamadığı için seçmeni sandığa gitmemeye zorlayan BDP... Listeyi çoğaltmak mümkün.

Bu listeyi, "gördünüz mü, kimlerle kimler kol kola" demeye getirmek için asla yapmadım. Evet demek ne kadar demokratik hak ise hayır demek de o kadar demokratik bir haktır. Hayır diyenlerin de, evet diyenlerin de kendilerine göre haklı gerekçeleri var.

Birlikte hayır fotoğrafında görünenlerin ortak noktası, AK Parti iktidarının sona ermesi. Ama bu seçim değil ki, referandum. Bir defa burada bir tutarsızlık var. Fakat siyasî hesap belli. Hayır çıkarsa, AK Parti yıpranır diye düşünüyorlar.

Evet diyenler ise meselenin siyasi olmadığını, vesayetin zayıflayacağını, demokratikleşmenin güçleneceğini söylüyorlar. Ben, "evet" diyenlerdenim. Ben de, dünyanın geldiği noktada, toplumdaki demokratikleşme şuuruyla, 80 yıllık statükonun devam edemeyeceğini, artık askerî vesayetin sona ermesi gerektiğini düşünüyorum. Bu hem devletin, hem askerin, hem siyasetin hem de ülkenin yararına tek çıkış yolu... Ama

bunun kolay olmayacağını da biliyorum. Yerleşmiş, darbelerle tahkim edilmiş, hele hele malûm medya sayesinde, kozmik adamlar sayesinde ince ince dokunmuş bir sistemin, bugünden yarına tersyüz olacağını kimse hayal etmesin. En az 5-6 yılımızı alır demokrasi yokuşunun bitmesi. İşte referandum, yokuştan sonraki ilk düzlüktür. Evet çıkması halinde, demokratikleşmenin heyecanı, kararlılığı, şevki, rüzgârı devam edecektir.

"Hayır" denmesini isteyenleri sorguladığım bir husus var. Sorguluyorum, çünkü "hayır" diyenlerin topluca sustukları, hiç üzerine gitmedikleri, görmezden geldikleri bir yer var. Son örneğini 27 Nisan 2007 muhtırasında gördüğümüz, askerin demokrasiye müdahale etmekten kaçınmaması, Ergenekon davasının yargı süreci, Balyoz davası, Deniz Kuvvetleri içinde amirallere şantaj için kurulan fuhuş çetelerinin varlığı, intihar eden subayların sır ölümleri, Danıştay saldırısı... Uğur Mumcu'nun, Abdi İpekçi'nin, Savcı Doğan Öz'ün, Hrant Dink'in katillerinin yakalanmaması... Neden bu konularda vurdumduymazlar? "Hayır"cular, bu konuları yüksek sesle neden konuşmuyor, ciddi olarak neden sorgulamıyorlar?

Yine, Hantep'e askerlerimizin şehit edilmesini saniye saniye gösteren Heronlara rağmen, evlatlarımızın yardımına gidilmemesi, vurulan PKK'lılar için "bizimkiler" diyen subayların varlığı, Dağlica, Aktütün, Sarıayla gibi, önceden ihbar edilen karakollara baskınların önlenememesi, TSK komuta kademesinin bütün bunlar karşısında hâlâ susması, "hayır"cuları hiç ırgalamıyor... Hâlbuki TSK, bu milletin en önemli kurumlarından biri. Ve çok büyük bir sorunla karşı karşıya... Bu suskunluk izah edilebilir mi? Taşınabilir mi? TSK, şeffaf olmadığı, kamuoyunu bilgilendirmediği sürece, yıpranmayı durduramaz ve güven problemini çözmeyi başaramaz. Ordumuza en büyük kötülük de budur.

Evet ya da hayır, siyasi bir tercih değildir. Hayır, artan kutuplaşmanın derinleşmesi ve kavganın büyümesi demektir. Cuntacıların elinin güçlenmesi demektir. Hayır, ters rüzgârdır. Kürt sorununun, yine kuvvete dayanarak çözülmesinin yoludur. Hayır, şiddete davettir...

Evet ise gerilimin düşmesi, kavganın yatışması, demokratikleşmenin güç toplayarak devam etmesidir. Evet, barışa, huzura, uzlaşmaya davettir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

HSYK panikledi

Hüseyin Gülerce 2010.08.19

Her geçen gün, referandumun nasıl hayatî bir dönüm noktası olduğunu daha iyi anlatıyor. İşte HSYK'daki; İstanbul, Erzurum ve Diyarbakır olmak üzere özel yetkili mahkemeler ve savcılıkların yapısını tamamen değiştirmeye dönük son hamle... Ergenekon ve Balyoz davalarında, açıkça kontrolü ele geçirmek istiyorlar.

Sadece HSYK değil, TSK içinde, Dışişleri Bakanlığı'nda, medyada müthiş bir direnç var. Dışişleri Bakanlığı bürokratları, hükümete rağmen, Hrant Dink cinayeti ile ilgili AİHM'ye, cinayeti savunan açıklama gönderebiliyor... Ama Sayın Cumhurbaşkanı Gül ne diyor? "Maalesef yeterli tedbir alamadığımız için bir vatandaşımızı kaybetmişiz." diyor. Direnenler, hükümetin içinde bile var. Hantep baskınında Heron skandalı ile ilgili 20 gündür Genelkurmay açıklama yapmıyor. Darbeyle yönetilen ülkelerde bile böyle bir suskunluk olmaz. Hâlbuki Cumhurbaşkanı Gül, "hiçbir şeyin üstünün kapatılamayacağını, iddiaları incelediğini" söylüyor. Yanlışları olanların ayıklanması gerektiğinin altını çiziyor...

Vesayet rejimine payanda haline getirilmiş kurumlarla, gazetelerle, televizyonlarla, demokratikleşmenin nasıl engellendiğini artık ayan beyan görüyoruz. Ama az kaldı. 13 Eylül sabahı Türkiye, yeni bir demokrasi heyecanı,

şevki ve kararlılığı ile uyanacak. Çünkü referandum günü yaklaştıkça, meseleyi AK Parti ile hesaplaşmaya döndürmeye çalışan hayır cephesinin inandırıcılığı, ikna kabiliyeti giderek zayıflıyor.

Artık karanlık bir ülkede yaşamak istemiyoruz.

Burası nasıl bir ülke ki; Ecevit'e 29 Mayıs 1977 günü İzmir Çiğli Havaalanı'nda, yaklaşan bir polis ateş açıyor. Suikastta kullanılan silahtan Türkiye'de 3 tane bulunduğu ve Özel Kuvvetler Komutanlığı'na ait olduğu belirleniyor ve olay örtbas ediliyor.

Burası nasıl bir ülke ki; 2002'de, Ecevit başbakan iken ortadan kaldırılmak isteniyor? Helikopter faciasında hayatını kaybeden BBP Genel Başkanı Muhsin Yazıcıoğlu'nun kazaya mı kurban gittiği, yoksa suikasta mı uğradığı sorusu hâlâ ortada duruyor...

Burası nasıl bir ülke ki, bir Genelkurmay Başkanı, Org. Hilmi Özkök, zehirlenme ihtimali yüzünden yemeğini sefertası içinde evinden getirtiyor? Bir Jandarma Genel Komutanı'nın, Eşref Bitlis'in ölümü üzerindeki sis perdesi hâlâ dağılmıyor... Tuğgeneral Bahtiyar Aydın ve Albay Rıdvan Özden cinayetleri hâlâ faili meçhuller arasında bulunuyor...

Burası nasıl bir ülke ki, 8. Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın ölümü hâlâ karanlıkta kalıyor? Eşi Semra Özal; "Turgut Bey'e, ısrarlarımıza rağmen otopsi yaptıramadık." diyor. Oğlu Ahmet Özal; "O kadar tuhaf olaylar oldu ki şüphelenmemek mümkün değil. Bize kan örneklerini aldıklarını söylediler. Bazı parçaları birleştirip şüphelerimiz artınca bu kan örneklerini istedik. Önce 'tamam, yarın veririz' dediler. Ertesi gün aradık. 'Kusura bakmayın, yanlışlıkla dökülmüş' cevabını verdiler." diye feryat ediyor...

Burası nasıl bir ülke ki, provokasyonlarla, "isyan ettiler" denilerek, Dersimliler, Sabiha Gökçen'in de pilot olarak katıldığı uçak filosu tarafından 4 Mayıs 1937'den 1938 sonbaharına kadar bombalanıyor, 40 bin masum insan katlediliyor? En alçaktan en çok bomba attığı için o Sabiha Gökçen'e daha sonra madalya takılıyor...

Ben artık ülkemin karanlıklar içerisinde kalmasına tahammül edemiyorum. Ülkem aydınlığa çıkmalı. Beni siyaset, AK Parti, CHP, MHP ilgilendirmiyor. Yeter diyorum. Ben artık, binlerce faili meçhul cinayetin işlenmediği, herkesin hesap verebildiği, hukukun üstün olduğu, hürriyet ve özgürlüklerin evrensel standartlara ulaştığı bir ülkede yaşamak istiyorum. Herkes tavrını netleştirmeli. Yerimizi şimdi belli etmeyeceğiz de ne zaman belli edeceğiz?

Onun için ben, yüreğimden gelerek, bir umuda çağrı yaparak ve göğsümü gere gere evet diyorum...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

12 Eylül'den sonra bizi kim kucaklaştıracak?

Hüseyin Gülerce 2010.08.20

68 Kuşağı olarak bir kutuplaşma nesliyiz. 1965-1967'de Edirne'de öğretmen okulunda okurken herkes aynı dünyanın insanıydı. 67'de İstanbul'a Çapa'ya, yüksek öğretmen okuluna gelince dünyamız değişmeye başladı.

Solculuk-sağcılık ile tanıştık. Taraflar oluştu. Münakaşalar önce sopalı, zincirli, muştalı kavgalara, sonra da silahlı çatışmaya dönüştü. Gençliğin arasına kan girdi.

12 Mart 1971 darbesinden sonra ise daha beteri, 12 Eylül 1980 öncesinde yaşandı. Suikastlarla, Kanlı Pazar'larla, çatışma gençliği aştı. Çorum'da, Maraş'ta, Sivas'ta, Başbağlar'da, İstanbul Gazi Mahallesi'ndeki

provokasyonlarla, Sünni-Alevi çatışması planlandı. 1985'ten itibaren de PKK'nın sahne almasıyla Türk-Kürt çatışmasının zeminleri hazırlandı.

Önceleri kendimizi çatışan, vuruşan taraflar zannediyorduk. Meğer çatıştırılan, vuruşturulan taraflarmışız... Bir el, bütün ustalığı ile toplumu suni olarak bölüyor ve çatıştırıyor. Bu, koskoca bir millete kurulmuş büyük bir tuzak. Aslında, tarihî tecrübemiz, birlikte yaşama irademiz, makul çoğunluğumuz itibarıyla bu karşı karşıya gelişin, bu çatışmanın izahını yapamıyorduk. Çünkü bu ülkeyi seven herkes, insafli vicdanlı her fert, mantıksızlığı görüyordu. Yüreğimizden gelerek; "Kavga edecek ne var? Biz niye böyleyiz, niye çatışıyoruz?" diyordu.

Sağda ve solda, Sünni ya da Alevi ve Türk ya da Kürt, çok önemli bir kesim, bu en hayati soruya cevap ararken, bir ortak noktada buluşmaya başladı: Birileri bizi vuruşturuyordu, çatıştırıyordu. Ve onlar asıl devletin içindeydiler. Hukuk tanımıyorlardı. Çok güçlüydüler. Acımasızdılar. Darbelerine, cinayetlerine, işkencelerine bakılınca insanı sevmedikleri, başka bir dünyada yaşadıkları belliydi. Ergenekon davası, bu dava ile birleştirilen Danıştay saldırısı, karakol baskınlarındaki ihmaller, halen suskunluğun devam ettiği Heron ihaneti iddiaları, son üç yıllık yargı süreci, ortak noktada buluşanları haklı çıkarmaya başladı. Çatıştıran, kutuplaştıran, böylece vesayetini devam ettiren yapı, çatırdamaya başladı.

Yapının en önemli aktörleri derhal devreye girdi. Neredeyse bütün unsurlar cepheye sürüldü. Yargı, medya, barolar, sarı sendikalar içindeki kozmik adamlar, uyandırılan ajanlar gibi sahne aldılar. Bu da hâlâ kendini "Cumhuriyetçi, laik, Kemalist" cephede kabul eden insanların kafasını karıştırmaya devam etti, devam ediyor... Vesayetçi yapı müthiş profesyoneldi ve AK Parti karşıtlığı üzerinden, kendine yeni bir cephe açtı. Darbelere ve darbecilere karşı kabaran dalgayı söndürmek, meseleyi sulandırıp bulandırmak için "AK Parti sivil darbe peşinde" diyerek karşı saldırıya geçti.

Şimdi önümüzde bir referandum var. Evet çıkarsa, vesayetçi sistemin direnci kırılacak. Belki pes etmeyecekler ama çok mecalsiz kalacaklar.

İşte 13 Eylül sabahı bu ülkede çatışma istemeyen makul çoğunluğa büyük iş düşecek. Sandıklardan çıkacak evet, "hayır"cıların kafasına kakılmamalıdır. Çünkü bu insanların birçoğunda, çeşitli sebeplerle endişe ve korkular var. Bunu sorgulamak yerine, empati yaparak onları anlamak zorundayız. Demokrasinin mayası, özü, hoşgörü ve uzlaşmadır. 13 Eylül sabahı, ileri bir demokrasi için yeni bir sayfa açabiliriz. Çünkü 13 Eylül'den itibaren hayat devam edecek. Vesayetçi yapıyı sürdürmek isteyenler için yolun sonu görünecektir. Ama toplumda karşı karşıya getirilenler, yürekten bir el sıkışma fırsatı yakalayacaklardır...

Burada en büyük vazifeyi, Muhterem Fethullah Gülen'in tavsiye ettiği sevgi, barış ve herkesin konumuna saygılı olma yolunda yürüyenler omuzlayacaktır. Farklılıklarımızla bir arada yaşama iradesi, Türkiye'ye huzur ve ahenk getirecektir. Toplumsal mutabakat adına tarihî bir fırsat değerlendirilecektir. Gönüllüler Hareketi, sadece ülkemizin değil, insanlığın barış teminatıdır. Bu toplumu yeniden, hem de tarihî bir hamle için kardeş yapacak olanlar, bu beklentisiz insanlardır. Bizi, inşallah onlar kucaklaştıracaklar. Göreceksiniz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yargıyı rahat bırakmalıyız

Hüseyin Gülerce 2010.08.26

Türkiye, eski Türkiye değil. Çağı doğru okuyamayanlar, birbirinin konumuna saygılı olmayı kabullenemeyenler, yollarda kalacak.

Değişim, insanlığı hiç bu kadar derinden etkilememiştir. Fert öne çıkıyor. Mahalle baskıları sorgulanıyor. Cemaatler değil, gönüllü bir araya gelişler yol alabiliyor. Evrensel insanî değerler gelenekleri, görenekleri, yaşam tarzlarını ve hukuku etkiliyor. Bakınız, bugün Türkiye'nin hukuk sistemi üzerinde Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi var. Bu mahkemede, yargıçlarımızın verdiği kararlara itiraz ediliyor. Hem de çok itiraz ediliyor. Bize cezalar veriliyor. Referandumdaki HSYK ve Anayasa Mahkemesi değişiklikleri bir yana, hukukumuz temelleri itibarıyla sarsılıyor.

Sıkıntı, değişimi tehlikeli gören bir yargı zihniyetinin akıl almaz direnişidir. AK Parti hükümetinin varlığı, bu dirence bir de güven sorunu ekliyor.

Birbirine güveni azalmış bir toplumda, birbirine güvenmeyen devlet kurumları çatışmayı, kutuplaşmayı besliyor, tahrik ediyor.

Geçmişin defterlerini karıştırmak istemiyorum. Ancak Anayasa Mahkemesi'nin, Yargıtay'ın, Danıştay'ın 27 Mayıs darbesinden bu yana verdikleri kararlar, sivil irade ile yargı bürokrasisi arasında adeta bir savaş alanı oluşturdu. Bilhassa yüksek yargıda var olan ideolojik ve başka mayalanmalar ile tahkim edilen bir zihniyet, güvensizlik ve endişe kaynağıdır.

Bu zihniyet, seçilmiş iktidarlara meydan okuyor ve ister istemez hükümetler tepki veriyor. HSYK'nın yaz kararnameleri, son kilitlenmenin anlattığı da budur.

Referanduma doğru bu bilek güreşi artıyor. Bünyesinde yargıçları ve savcılarını barındıran bir dernek, sahaya iniyor ve siyasi parti gibi çalışıyor. HSYK Başkan Vekili, sert, agresif bir muhalefet lideri gibi konuşuyor.

Ülkesini seven, toplumsal mutabakatın önemini kabullenen hiç kimse bu tabloyu seyredemez. Haklı-haksız olmak hiç önemli değil.

Adalet, devletin ve yönetimin temelidir. Adalet, insaf sahibi herkesin razı olacağı, vicdanların tasdik edeceği hükümleri verir. Tartışılan, gecikilen, hele hele, ele geçirilmiş bir yargı sistemi, bu ülkede hiçbirimize rahat yüzü göstermez...

Bakınız, Türkiye'nin demokratikleşmesi, daha önce kendilerine ilişilemeyenlere dokunarak asrın davası olarak ilerliyor. Başka davalar var. Tasvip eden-etmeyen, herkes yargıdan elini çekmelidir. Herkes kendisine göre bir yargı peşinde koşarsa, hukukun üstünlüğü nasıl sağlanacak? Önümüzde bütün bu süreci etkileyecek bir referandum var. Evet demek ne kadar demokratik hak ise hayır demek de o kadar haktır...

Hükümeti eleştirmede de insafli olunmalıdır. Dikkat edin 2002'den beri mafya neredeyse yok. Tefecilik, çek senet tahsilâtları azaldı. Anadolu'da 12 bin kilometre yol yapıldı, yeni projelerle binlerce köy içme suyuna kavuştu. TOKİ, konut alanında büyük nefes aldırdı. Sağlıkta yapılan iyileştirmeleri görmezden mi gelelim? Bunların hepsi hükümetin başarısı.

Her yapılanı kötü göstermek, bizi makul insanlar olmaktan uzaklaştırır. Makule dönmeliyiz. Vicdanlarımıza dönmeliyiz. Muhalefet de, hükümet de dönmeli. Sayın Erdoğan, "severim yaratılmışı Yaradan'dan ötürü"yü ve Sayın Kılıçdaroğlu, "incinsen de incitme"yi iliklerine kadar hatırlamalı...

Devam eden, demokratikleşmeyi etkileyecek bütün davalar, sonunda yargı tarafından çözülecek. Sonunda bu işi yargı çözecek. Yanlış yaparsak, yanlıştan dönmez isek, bütün taraflar elini yargıdan çekmez ise kaybeden hepimiz olacağız. Önce, zihniyetlerimizi değiştirmek zorundayız. Yargıyı evrensel standartlara kavuşturmak, gerçekten tarafsız, gerçekten bağımsız hale getirmeliyiz. Bu lafla olmaz. Lafı herkes söylüyor. Önemli olan,

samimiyet... Takiyyenin kralı, zihinlerimizde var. Bizden olmayanı acımasızca ötekileştiriyoruz. Kendimize demokrat, kendimize Müslüman olursak, insanımıza ve ülkemize, hiçbirimizin hayrı dokunmaz....

Yargıyı rahat bırakmalıyız. Değilse, hepimize geçmiş olsun... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu karanlığı ancak evet dağıtabilir...

Hüseyin Gülerce 2010.08.27

Beş ay önce "Referanduma bekleriz" başlığı ile yazdığım yazıda; "O gün bir gelsin, herhalde yerimde duramam ben de sahaya iner konuşurum" demiştim.

Sözümü tutuyorum. 20 gündür Yalova, Bursa, İstanbul, Lüleburgaz, Çerkezköy, Kırklareli, Çorlu, Tekirdağ ve Edirne'de konuşuyorum. Keşanlı olmam hasebiyle Trakya'ya ağırlık vermiş oldum. Kâh salonlarda, kâh geniş katılımlı iftarlarda "evet"in, ülkemizin geleceği ve demokratikleşmenin devamı için önemini anlatmaya çalışıyorum.

Muhterem Fethullah Gülen Hoca-efendi'nin "evet" için yaptığı konuşmalar, onu sevenler nezdinde çok tesirli olmuş. Seferberlik ruhu ile harıl harıl bir çalışma var.

Sayın Gülen, "evet" için neden bu kadar ısrarcı olduğunu, birkaç gün önce yayınlanan sohbetinde bir daha izah etti. Referandumda çıkacak "evet"in; ülkemizin ve demokrasimizin geleceği adına hayatî önem taşıdığının altını çizdi. "Benim milletim, devletler muvazenesinde; yönlendiren, gözünün içine baktıran bir muvazene unsuru olmayacaksa şayet, ne Avrupa umurumda benim, ne Amerika, ne Çin ne de Maçın..." dedi. Ve ekledi: "Bu açıdan da, milleti oraya götürebilecek her gayret alkışlanmalı..."

Evet'in önemine inanan bizler için 12 Eylül, yarınlarımız adına tam bir dar geçit. Sıçrama rampasındaki bir ülkenin, diriliş için ayağa kalkan bir milletin, ayağının tökezlenip tökezlenmemesi mevzubahis... Ya surda açılan gedikten geçecek ve belimizi doğrultacağız, ya da gulyabaniler geri gelecek... Devletin içinde çöreklenmiş, kendilerinden bugüne kadar hesap sorulamamış hukuk dışı yapılar, bütün adamları ve güçleri ile gözlerini intikam bürümüş halde dört bir yanı tutacaklar...

Biz bir vesayet rejimi tarafından karanlıklar içerisinde bırakılmış ülkeyiz. Laik-laik olmayanlar, Türk-Kürt ve Sünni-Alevi kavgaları için 70 seneden beri yapılan provokasyonların, onların üzerine inşa edilen kanlı darbelerin hesabını hâlâ sorabilmiş değiliz. Faili meçhul cinayetler karanlıklar içerisinde... Aydınları, gazetecileri, yazarları, yargı mensuplarını, üniversite gençlerini, 17 bin Kürt vatandaşımızı hedef alan cinayetler, suikastlar karanlıklar içerisinde... Sivas, Maraş, Çorum kıskırtmaları karanlıklar içerisinde... Özal'ın, Ecevit'in, Eşref Bitlis'in ölümleri karanlıklar içerisinde... Hrant Dink'in, devlet görevlilerinin bilgisi dâhilinde katledilmesi karanlıklar içerisinde... Kanlı Pazarlar karanlıklar içerisinde... Önceden ihbar edildiği halde defalarca baskına uğramış baraka karakollardaki Mehmetçiklerin şahadetlerindeki ihmaller, gafletler karanlıklar içerisinde... 25 yıldır terör denen belanın, silah tüccarlarıyla, uyuşturucu kaçakçılarıyla, insan tacirleriyle ilgili ilişkileri karanlıklar içerisinde... Belgeleri kâğıt parçasına, dolu LAW silahlarını boruya dönüştürmeye kalkan yaklaşımlar, karanlıklar içerisinde. Darbe planları, şerefli bir mesleğin içine sızmış fuhuş çeteleri karanlıklar içerisinde... Atatürk'ün Selanik'teki evine bomba koyan ve 6-7 Eylül olaylarına malzeme hazırlayan Batı Trakyalı gencin vali yapılması, karanlıklar içerisinde... Dersim'de, çoluk çocuk, kadın ihtiyar binlerce Alevi Kürt vatandaşın kendi savaş uçaklarımızla bombalanması, Sabiha Gökçen'e bu katliamdaki görevinden dolayı madalya takılması hâlâ karanlıklar içerisinde... Koyu, kopkoyu bir karanlığın içinde yaşıyoruz.

Kan kokan sislerin koyulaştırdığı bu karanlıkta, bir ülke, hiçbir şey olmamış gibi yaşamaya devam edemez. Bu karanlığı, ancak darbe anayasalarının özüne ilk defa dokunan bir demokratikleşme hamlesi dağıtabilir.

Tamam, atılan adım istediğimiz gibi değil. Yetmez. Ama bu yarım adım, demokratikleşmenin kapısını aralıyor. Bize daha ileriye yürüme cesareti, ileri bir demokrasi için umut aşıyor. Asıl demokratikleşme hamlesi için heyecan ve şevk veriyor.

Karanlığın son bulması için evet... Aydınlığa çıkmak için evet... Yüz kere, bin kere evet..
evet...h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devleti ele geçirmek, yeniden sahnede...

Hüseyin Gülerce 2010.09.02

Hasan Cemal, Milliyet'te önceki gün bir hatırlatma yaptı. Dedi ki: "Beş yıl önceydi. Cumhuriyet'i Çok Sevmiştim adını taşıyan kitabım yeni çıkmış, medyada ilgi çekmiş, Cumhuriyet Gazetesi de şiddetli bir karşı kampanya başlatmıştı. Rahmetli İlhan Selçuk'un o yazısını anımsıyorum, özetle demişti ki: 'Cumhuriyet'e karşı bir Fethullahçı operasyonu...'

Bir zamanlar her taşın altında komünist, komünistlik aranırdı. Bu moda geçti. Şimdi Fethullahçılık var. Neredeyse her taşın altında, özellikle devletin içinde Fethullahçılar'ın izi aranıyor."

Hanefi Avcı'nın kitabı, tam da vesayetin işini bitirecek bir referandum öncesinde, alelacele devreye giriyor ve "cemaat, artık her yerde var, devleti ele geçiriyor" kampanyası için bulunmaz bir malzeme oluyor. Dost bildiğimiz niceleri de insaf denen değeri unutup, bu malzemeye dört elle sarılıyor...

Bu, "devleti ele geçirme" meselesini bir daha sakın düşünmeliyiz. Ahmet Altan da Taraf'ta çok güzel yazdı. Türkiye'de birileri için "devleti yönetenler" denirken, birileri için durmadan "devleti ele geçirmeye çalışanlar" deniyor. Birileri doğuştan, atadan dededen, hem de rejimin bütün rantlarını yiyerek devletin asli sahipleri oluyor, birileri ise hep itilenler, kakılanlar olarak devletin kapısından bile içeri sokulmak istenmiyor. Sonra da bunun adına demokrasi deniyor...

Mesela tek parti döneminde, CHP demek zaten devlet demek... Ama CHP iktidarda değilse, halk kimi seçerse seçsin, onlar hep, devleti ele geçirmeye çalışanlar oluyor... Demokrat Parti iktidara gelince "devleti ele geçirmeye" çalışanlar devreye giriyor. Adalet Partisi, Doğru Yol Partisi içinde, "devleti ele geçirmeye çalışanlar" hiç eksik olmuyor. Anavatan Partisi iktidara geliyor, bir anda "takunyacılar" ortaya çıkıyor, devleti ele geçirmeye çalışıyor. Milli Görüş partileri, potansiyel olarak, devleti ele geçirmek isteyenlerle dolu. AK Parti ise kurulduğu günden, iktidar olduğu andan itibaren tek bir hedefin peşinde koşuyor; devleti ele geçirmek...

Mesela eski Adalet bakanlarından Mehmet Moğultay, binlerce hâkim kadrosunu doldururken, bir CHP kurultayında; "Ne yani MHP'nin faşistlerini mi alacaktık?" diyerek esip gürleyebiliyor. Ama bu devleti ele geçirmekle ilgili olmuyor... CHP dışındaki iktidarlar döneminde ise üst yönetici koltuklarına, dindarlığı ile bilinen tek bir insan getirilse, devlet ele geçirilmeye başlanıyor...

Askerler durmadan darbe yapıyor, her darbeye sivil ve asker bürokraside binlerce insanı tasfiye ediyor, devlet kadrolarını kendi adamları ile dolduruyor ama asker, hiç devleti ele geçirmiş olmuyor... Masonlar, neredeyse devletin her kurumunda etkili yerlerde varlar ama devleti ele geçirmiş olmuyorlar...

Devlet milletin değil mi? Milletin her ferdinin, devlet kadrolarına gelmek istemesi bir demokratik hak değil mi? Neden vesayetin tekerine çomak sokanlar gelince, "Fethullahçılar devleti ele geçiriyor" diye hop oturup hop kalkılıyor? Neden?

Bir de şu var: Devlet içinde "Fethullahçı" olduğu söylenen insanlar ne yapmış? Hukuk dışına çıkmış çetelerle, Ergenekoncularla işbirliği mi yapmış? Emniyet'in içinde, hem de müdür seviyesindeki insanların, mafya liderleriyle iş tutmasına göz mü yummuş? Yoksa onların devlete ve millete verdikleri zararları önlemeye mi çalışmışlar? Yemeyen, yedirmeyen, hukukun üstünlüğünden yana olan bu insanları, "Fethullahçı" diye damgalamak, alavere dalavere düzenin yıkılıyor olmasından duyulan rahatsızlıktan başka bir şey değildir...

Ha şunu söyleyeyim. Kim olursa olsun, şucu bucu geçinip, tıpkı eleştirdiğimiz Ergenekoncular gibi hukuk dışına çıkanlar varsa, kimse onların gözünün yaşına bakmasın. Hak-adalet deyip, eskileri aratmayacak adamlara kimse göz yummasın.

Amma, ortada belge yokken devlet için, millet için sadece görevini yapan insanları da kimse karalamaya, yargısız infazlara kurban yapmaya kalkmasın. Kimse, vesayetin üzerine gidilirken hedef saptırmasın...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

13 Eylül sabahı...

Hüseyin Gülerce 2010.09.03

8 gün sonra referandum var. CHP ve MHP, tartışmayı AK Parti karşıtlığı üzerinden götürerek hayır denmesini istiyor. Evet diyenler ise, konuyu siyaset üstü değerlendirerek, demokratikleşme açısından ele alıyor.

Üslup hataları, maalesef demokratik bir olgunlukla tartışmamızı engelliyor. Hâlbuki evet demek ne kadar demokratik bir hak ise, hayır demek de o kadar demokratik bir hak. Hele hele "hayır diyenler şöyle", "evet diyenler böyle" sataşmaları, aslında seviyeleri ele veriyor. Demokrasi terbiyemiz, adam gibi tartışmamızı durmadan köstekliyor. Hakaret etmeden, küçümsemeden, aşağılamadan neden tartışmıyoruz?

Ben evet diyeceğimi haftalardır, kendi gerekçelerim ile yazıyorum. Evet çıkacağına da inanıyorum. Tahminim en az yüzde 55. Artan her 5 puan Türkiye'de 13 Eylül sabahını çok etkiler. Yüzde 65 siyasette deprem etkisi yapar. Depremin hangi partileri sarsacağını tahmin edersiniz.

Ben 13 Eylül sabahını çok önemsiyorum. Hayat, kaldığı yerden devam edecek. Mevzilerini, konumlarını kaybedenler, vesayete payandalık ile ömür tüketenler, biliyoruz, demokratikleşmeden rahatsız oluyorlar. 13 Eylül sabahını, kutuplaşmanın, karpuz gibi orta yerden ikiye ayrılmanın fitne günü görmeleri, bu yüzden yadırganacak bir şey değil.

İnkâr ettikleri gerçek şu. Bugün toplum Sünni-Alevi, Türk-Kürt, laik-dindar diye çatıştırılmak isteniyorsa bu, biz istediğimiz için olmadı. Tam tersine, biz bu çatışmaları yıllardır, aklımızdan bile geçirmedik. Fitne, içimize zorla sokuldu. Dersim'den başlayarak önce Türk-Kürt yangını tutuşturuldu. Sonra PKK kurduruldu. Garip milletin gariban evlatları, kalles pusularda katledilmeye başlandı. Şehit cenazeleri köylere, ilçelere, şehirlere dağıldıkça, fitnenin kıvılcımları dört bir yanı sardı. Güneydoğu'da binlerce faili meçhul cinayetlerle, devletle millet arasına fitnenin en büyüğünü soktular. Sonra Çorum, Maraş, Sivas, Başbağlar, Gazi Mahallesi provokasyonları, yangınların alevlerini daha da büyüttü. Abdi İpekçi, Savcı Doğan Öz, Çetin Emeç, Uğur Mumcu cinayetleriyle laik kesime korku salındı. Uğur Mumcu'nun cenazesinde yüz binlere, "kahrolsun şeriat" diye bağırıldı. Hrant Dink cinayeti, Daniştay saldırısı artık gözü dönmüşlüğün son perdesiydi. Fitne yangınları, korkuları büyütme

için çoğaltıldı. Bir yandan da askerî vesayet, acımasız yüzünü göstermede pervasızlaştı. Başbakanları, bakanları astılar. Darbe şartları oluşsun diye fidan gibi üniversite gençlerinin binlercesinin katlini aylarca seyrettiler.

13 Eylül'ü fitne günü göstermek isteyenler, asıl fitneye; ya hiç ses çıkarmadılar, ya üstünü örttüler, ya da yangına benzin döktüler.

13 Eylül sabahı, gerçekte asıl fitneyi bitirmek için önemli. Yaraları sarmak için önemli. Çünkü Kürt meselesinin, kutuplaşmaların, çatışmaların bugün tek bir ilacı var. Özgürlükleri, fikir ve ifade hürriyetini genişletecek, herkesin hesap vermesini sağlayacak, hoşgörüyü ve uzlaşmayı getirecek gerçek bir demokrasi. Postal demokrasisi yerine, ileri demokrasi...

12 Eylül'deki referandum, işte buna kapı aralıyor. Darbe anayasalarının ilk defa karanlık, fitneci ruhuna dokunuyor. Vesayetin adamlarının rahatsızlığı sırf bu yüzden... Yoksa yüksek yargıdaki bazı kozmik adamlar, "referandumda hayır çıkması için Öcalan'a çok ihtiyaç var şimdi...", "CHP'nin, Barış ve Demokrasi Partisi'nin elinden tutması lazım" diye konuşur mu? "Tam bir kaos olsun, bu kaostan ben yararlanırım" diyerek insanlıktan çıkar mı? "Evet dendiğinde bitiyor bu iş..." diye panikler mi?

13 Eylül sabahı, Türkiye yeni bir başlangıç yapacak. Fitne bekleyenlere inat, bu ülkenin makul çoğunluğu, hayır diyenleri kınamadan, çatışmanın; herkesin konumuna saygı ile önleneceğine inanarak, barış çağrılarını daha da güçlendirecek.

Tarlada izi olmayanın, harmanda yüzü olmaz. Bugün demokrasi için "evet"in kıymetini bilerek çalışanların yüzü; 13 Eylül sabahı, demokrasi harmanında ıslıl ıslıl parlayacaktır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Hayır' diyenlerle bir hasbıhal denemesi...

Hüseyin Gülerce 2010.09.09

Biliyorum, bir gerilim ve kutuplaşma ortamında sesimi duyurmak pek de kolay değil.

Çoğumuz, mahallemizde, mevzilerimizde sadece kendi sesimizi duyuyoruz. Öfkelerimizin, takıntılarımızın adeta esiri olduk. Makul olması beklenenlerimiz bile şirazeden çıkıyor. İnsafsız oluyoruz. Önyargılarımız her olayda çelikleşiyor. Adeta istim üzerindeyiz. Öfkelerimiz baldan tatlı. Bu, kaş altından bakmalar, bu yüzlere yansıyan nefretler, bu maraza çıkarmaya meyilli haletiruhiyemizle, daha ne kadar huzursuz olacağız, birbirimizi daha ne kadar huzursuz edeceğiz? Böyle bir yere varamayız.

Referandumdan evet ya da hayır çıkması, asla dünyanın sonu değil. Kendimizi sorgulamadan, her birimiz aynaya, hem de boy aynasına bakmadan çözüm için adım atamayız. Birbirimizin yüzüne bakmaya devam edeceğimize göre kendi huzurumuz için, çocuklarımız, torunlarımız için şapkayı önümüze koymak zorundayız. Daha ne seçimler, referandumlar göreceğiz. Hapsoldüğümüz cendereden kurtulmak zorundayız. Şüphesiz bu kolay değil, ama denemek, ilk adımı atmak mecburiyetindeyiz.

Üç değere çok ihtiyacımız var. Karşılıklı güven, hüsnü zan, diğeri konumlarımıza karşılıklı saygı.

Güven konusunu ele alalım. Birbirine güvenmeyen insanların yaşadığı ülkeler sıralamasında, en başlardayız. (29 ülkede yapılan bir araştırmada 2. sıradayız. "Ülkemdeki insanlara güvenirim" diyenler, yüzde 10 civarında.) Sıradan insanlarımız arasında ortak değerler, vicdan, güven daha fazla iken elitlerimizde, güçlülerimizde daha bir bencillik, daha bir güvensizlik hakim. İşte siyaset sahnesi. Birbirini memleketi satmakla, dışarının adamı

olmakla, ülkeye tek çivi akmamakla suçlayan, hırçınlaşan, sözleri hakarete varan aktörler... Gazeteciler, yazarlar, akademisyenler, birinin ak dediğine diğeri kara diyen insanlar. Hakikati bile balçıkla sıvayanlar, kendi doğrularından başka doğru tanımayanlar... Sadece kendine demokrat olanlar...

Evvela birbirimize güven duymak zorundayız. Herkes mi kötü? Herkes mi hain, satılık? Bu karşılıklı suçlamalar, bütün diyalog ve uzlaşma zeminlerini yok ediyor. Anlamsız, faydasız bir kavganın anaforunda iyiyi, güzeli arayan sesler duyulmuyor. Birbirimizi dinlemiyor, anlamak istemiyor ve çatışıyoruz...

İçine düştüğümüz badireler çok çetin. Türk-Kürt, Sünni- Alevi, laik-dindar farklılıkları, çatışmalara kaynaklık etmemeli. Türk Kürt'e, Kürt Türk'e, Sünni Alevi'ye, Alevi Sünni'ye, dindarlar laiklere, laikler dindarlara güven duymadan düze nasıl çıkacağız? Herkes kendi hatasını kabul etmeden, benim de yanlışım oldu demeden, bir defa olsun özeleştiri yapmadan yeni bir dönemi nasıl başlatacağız?

Bunu başarmanın bir adımı var. Birbirimize hüsnü zanla bakacağız. "Ben iyiyim, herkes kötü", "benim gibi düşünmeyenler asla iyi niyetli olamaz", "bu ülke, bu vatan bizim, kimse bizim kadar sevemez", "biz iktidar olursak devlet kadroları helal, bizim gibi düşünmeyenler iktidar olursa o makamlar ele geçirileceği için haram..." duygusundan vazgeçmeden nasıl anlaşıcağız?

"Evet" çıkınca memleket elden gitmiyor. O kara propaganda argümanı "sivil vesayet" gelmiyor. "Hayır" diyenlerin samimi endişelerini empati yaparak anlıyorum. Tamamen haksız da değiller. Sert üsluplar, kabadayılığa kaçan tavırlar ürkütücü oluyor.

Ama bir hakikat daha var. Bu ülkede merhameti, şefkati, ileri demokrasiyi, insanî değerleri benimseyen, bayraklaştıran bir geliş var. Evrensel insanî değerleri ölçü alan, herkesin konumuna saygılı olmayı esas kabul eden, "insan çok değerli, biz önce insanız" diyen, iç barışın teminatı, gönülden konuşan, gönüllere giren milyonların, ruhları diriltten bir geliş var. Bu insanların samimiyeti, üslubu, duruşu, kimsenin "padişah"lığına, kimsenin diktatörlüğüne geçit vermeyecektir.

"Acaba" diyebilirsiniz. Birkaç seneye ihtiyacımız var. Yaşayan herkes görecektir...

Bayramınızı tebrik ediyor, sağlık ve mutluluk diliyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gülen ve evet...

Hüseyin Gülerce 2010.09.10

Referanduma iki gün kala, ülke sathında dikkat çeken bir gayret var. Muhterem Fethullah Gülen'in fikir ve tavsiyelerine büyük değer veren, önem atfeden insanlar, canla başla harıl harıl "evet" için çalışıyorlar.

Daha önce hiç görülmemiş bir şey bu. Bunda, Sayın Gülen'in, birkaç hafta önce referandum konusunda yaptığı iki sohbetin büyük tesiri var. Öncelikle şunu belirtmeliyim. Bazıları, Sayın Gülen'in, "mezardakileri bile kaldırarak evet oyu kullandırmak lazım" demesine takıldılar. Şöyle söyledi Sayın Gülen: "Değil sadece kadını erkeğiyle, oluğu çocuğuyla ve dünyanın dört bir yanına dağılmışıyla, hayatta olan insanları, imkân olsa mezardakileri bile kaldırarak referandumda 'evet' oyu kullandırmak lazım. Çünkü demokrasi adına çok önemli bir adımdır."

Sayın Gülen, kritik her olayda, hayati her dönemde, hep kendisinden bekleneni, kendisine yakışanı yapmıştır. Bazıları tarafından o esnada yadırgansa da, sadece Türkiye'nin değil, dünyanın barışına, huzuruna adanmış bir ömrün anlattığı budur. Aceleci yorumlarla, ideolojik ve politik mülahazalarla onun bu referandum çıkışını

"siyasallaşma" olarak görenler, çok değil birkaç yıl sonra -eğer vicdan sahibi iseler- hakkını teslim etmek zorunda kalacaklar... Referandum çağrısı, öncelikle Sayın Gülen'in, kendisini sevenlere, sayanlara yaptığı bir çağrıdır. Nitekim koskoca bir camia, görenleri şaşırtan büyük bir fedakârlıkla harekete geçmiştir. Sadece yurtdışından onca masrafı yaparak, "evet" için havaalanlarına, gümrük kapılarına koşan insanların heyecanlı, şevkli gayretlerini görmek yeterlidir.

Sayın Gülen, milyonlarca yurttaşımız gibi referandumda çıkacak "evet"i, demokrasi adına çok önemsiyor. Bu ülkenin, askerî vesayetten kurtulması, ileri bir demokrasiye kavuşması için "evet"e çok ihtiyacımız var. Millet olarak demokrasi sınavından geçtiğimiz farkındayız. Demokratik olgunluğumuzu bütün dünyaya göstermek zorundayız.

Bu sınavda, Sayın Gülen'in, kendi üzerine düşeni yapması, bu demokrasi hamlesine omuz vermesi, tam da ona yakışan bir davranıştır. Sayın Gülen, Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı'nın, 1994 Haziran'ında İstanbul'daki ilk toplantısındaki seslenişinin gereğini yapıyor. O gün şöyle demişti: "Türkiye'de ve dünyada artık demokrasiden geriye dönüş yok..." Ben Sayın Gülen'in, bugüne kadar hiçbir lafını, ortada bıraktığını görmedim. Zaten sözün gereğini yaptığı için tavsiye ettiği hizmetler hızla hayat buluyor. Aradan geçen 16 yıl içerisinde, milletimizin değerlerini dünyanın 120 ülkesine taşıyan, güzelliklerimizi sergileyen binlerce okul, diyalog merkezi açıldı. Kendimiz kalarak, evrensel insani değerlerde buluşarak, dünya ile entegre olma adına bir insanlık hamlesi başlatıldı.

12 Eylül'deki referandum demokrasi yürüyüşümüzde belki en hayati kilometre taşı. Vesayetten kurtulma adına "evet" in değeri çok büyük. Darbe anayasalarının ruhuna ilk defa dokunulacak. Yargıdaki kast sistemi ilk defa sarsılacak. Demokratikleşme yeni bir ivme kazanacak. Başta Kürt sorunu olmak üzere, ayağımıza takılı prangalardan kurtulma azmi ve cesareti büyüyecek. Zihniyet planında en büyük değişim gerçekleşecek. En kritik psikolojik eşik aşılanacak. Siyasetin düğümlendiği yerde, demokrasi, hapsedildiği vesayet çemberinden, milletin rey ve desteği ile çıkacak.

Bugüne kadar eğitim ve diyalog hizmetleri ile öne çıkmış Gönüllüler Hareketi'nin, bugün, bu hizmetlere en büyük zemini hazırlayan demokratikleşmeye omuz vermesi, kimse tarafından yadırganmamalıdır. Demokrasi, demokratik laiklik demek. Demokratik laiklik, inançlara saygı, din ve vicdan özgürlüğü, fikir ve ifade hürriyeti, evrensel insani değerlerde buluşmak demek. Hukukun üstünlüğü, barış ve huzur için yeni bir iklimin doğması demek.

Sayın Gülen, bu hasretin gerçekleşmesine omuz vermeyip sessiz mi kalacaktı? Herkes kendisine yakışanı yapar. Sayın Gülen de her zaman olduğu gibi kendine yakışanı yapıyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Okyanus ötesinin adı ve 'evet'in zaferi...

Hüseyin Gülerce 2010.09.16

12 Eylül, artık darbelerle değil daha çok halkımızın demokratikleşme iradesiyle anılacaktır. Üç gündür toplumun evet kararına mazeret uyduran, hâlâ milletimizin çoğunluğundaki ileri demokrasi talebini göz ardı etmeye çalışan, abuk sabuk yorumlar yapanlar var.

Zaten böylelerinin en büyük problemi, kendi mahallelerinin yaldızlı kabullerini, hâlâ hakikat zannetmelerinde... Bir kısım siyasetçinin de hatası bu. Halka yaslanmak yerine, demokrasi dışı merkezlere, güç odaklarına itibar etmeleri, seçmen iradesini ciddiye almamaları, onlara durmadan yanlış yaptırıyor.

Daha önemlisi, Cumhuriyet'in ilk yıllarından beri, kendilerini elit-aydın, ülkenin ve sistemin asıl sahibi gören otoriter azınlığın, bu milleti anlamaya çalışmaması... Milleti kaba, cahil bir halk yığını kabul etmeleri... Milleti tanıımıyorsun, değerlerini benimsemiyor ve küçümsüyorsun, Türkiye'nin nereye gittiğini ve dünyayı okuyamıyorsun, ama her şeyin en doğrusunu da yine sen biliyorsun... Bu öyle bir aymazlık ve önyargı ki, atomu parçalamak bu zihniyet sahiplerinin değişmesinden daha kolay... Her yenilgiye mazeret bulma, durmadan bahane uydurma, her yenilgiden sonra halkı suçlama, paranoyalar üretme, vehimlere takılıp kalma, sahi ne zaman son bulacak? Bir defa olsun yanlış yaptığınızı kabul edemez misiniz? Bir defa olsun boy aynasına bakamaz mısınız? Herkese talkın vermeyi seviyorsunuz, bir defa olsun özeleştiri yapamaz mısınız?

Tayyip Erdoğan neden bu kadar başarılı oluyor? O kadar yıpratma kampanyalarına rağmen, halkın kendisine olan güveni neden devam ediyor? Bunun sebeplerini objektif, bilimsel bir analizle anlamaya çalışamaz mısınız? Fethullah Gülen referandumda evet çağrısı yaptığında "o da siyasallaştı" diyeceğinize, "bu bir seçim değil, bu insan yıllardır ve ısrarla demokrasi, hem de mana boyutlu demokrasi çağrısı yapıyor" deyip, bunu anlamaya çalışmalı değil misiniz? Yine sırf evet çağrısı yaptı diye "Okyanus ötesi" diyerek esrarlı cümleler kuracağınıza, nazik davranıp bu insanın ismini telaffuz etmeli, dünya çapındaki hizmetlerini, küresel barışa verdiği desteği görmeli, hakkını teslim etmeli değil misiniz?

Referandumdaki yüzde 58'lik evet, geri dönülmez bir değişimi anlatıyor. Vesayetin harcı bitti bu ülkede. Herkes, her kurum için demokrasiden başka çıkar yol yok. Askerler, yargıçların gücünden yararlanarak, bildik bir medyanın da koruması, kollaması ve desteği ile artık bu ülkeyi yönetme cesaretini bulamayacaklar.

Bu bir hesaplama değil. Eninde sonunda geleceğimiz noktaydı. Anayasayı darbeci zihniyetten kurtarma hamlelerinin hepsi mahkemeden döndü. Halkın yüzde 47 oy ile desteklediği iktidar, kapatılma tehdidi altına sokuldu. Sistem kilitlenince en doğrusu yapıldı, halka gidildi. Halk da iradesini ortaya koydu.

Bu irade, demokrasi diyor. Bu irade, herkesten hesap sorulsun diyor. Bu irade, vesayet istemiyor. Bu irade, insan hakları, hukukun üstünlüğü diyor.

Referandum bir şaka değildi. Bir deneme değildi. O yüzde 58'lik evet, bir kararlılığı ifade ediyor. Demokratikleşmeye verilen güçlü desteği ifade ediyor. Vesayetçilerin bütün moral zeminlerini, tahkim edilmiş mevzilerini yerle bir ediyor. Artık vesayetin surlarında en önemli gedik açılmıştır ve oligarşik azınlığın kaleleri düşmüştür. Laikçiler kaybetmiştir.

Dindarların demokratik laiklikle bir sorunu yoktur. Sorun, tek parti döneminin, dini toplum hayatından silmeye, sadece vicdanlara hapsetmeye çalışan katı uygulamalarındadır... AB'nin de talep ettiği demokratik laiklik, bu ülkenin en büyük uzlaşma zeminidir. "Hayır" diyen insanlarımızı daha fazla korkutmanın, onları tedirgin etmenin alemi yoktur.

Referandumdaki halk iradesi, Türkiye için tarihî bir sayfa açmıştır. Demokrasi tarihimizin en anlamlı, en değerli dönemecini döndük. Bu yeni sayfanın değerini her geçen gün daha da idrak edeceğiz. Canla başla çalışan, demokrasi bayrağını daha ileriye taşıyan herkese yürek dolusu teşekkürler... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Menderes'in kabrinde bir CHP genel başkanı...

Hüseyin Gülerce 2010.09.17

CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu, Brüksel'de şöyle demiş: "Menderes'in kabrini ziyaret etmeyi neden düşünmeyelim arkadaşlar?"

Koşullar uygun olursa, kabrini ben de ziyaret ederim. Menderes bu ülkeye hizmet etmiş bir insan. Saygıdeğer bir kişi. Bir siyasal mahkemede yargılandı ve idam edildi."

Bırakınız genel başkanı, bir CHP'liden hiç duymadığımız/duyamadığımız ifadeler bunlar. Yassıada mahkemelerinin siyasal bir mahkeme olduğunun kabulü bile, başlı başına bir dönüm noktası.

Başörtüsü konusundaki yaklaşımından sonra Sayın Kılıçdaroğlu'nun bu ifadeleri, toplumsal mutabakat ve CHP'nin büyük halk çoğunluğu ile barışması adına yeni bir dönemi işaret ediyor olabilir mi? Bir düşününüz, Menderes'in kabri başında Fatiha okuyan bir CHP genel başkanı... Türkiye'de gerçek manada bir yumuşama ve diyalog zemini için ne duygusal ve anlamlı bir mesaj olur...

CHP değişir mi? Çıkmadık canda umut vardır. Henüz sözde kalmasına rağmen, Kılıçdaroğlu böyle bir umudun varlığını hatırlatıyor.

Kılıçdaroğlu, bu fırsat için bir şans olabilir. Aidiyeti, konumu, müktesebatı ile Sayın Kılıçdaroğlu, zaten CHP'nin o halka tepeden bakan, elit bürokrat yönetici zümresini temsil etmiyor. Şahsı üzerindeki mutabakat, sadece CHP'nin içine düştüğü zor durumdan kurtulma telaşında, başka bir isim bulunamadığından dolayı... Fakat şu anda bunun bir önemi yok. Şartlar, demokratikleşme rüzgârı CHP'de bir değişimi getirebilir. En azından Kılıçdaroğlu ile bunu denemenin ne zararı var? CHP, değişim için iki temel hatadan vazgeçmek zorunda.

Birincisi, CHP demokrasiden yana taraf olmak zorunda. İttihat Terakki zihniyetinin Cumhuriyet'teki temsilcisi, askeri vesayet rejiminin siyasî payandası CHP'nin, demokratik bir tövbeye ihtiyacı var. Referandumda çıkan yüzde 58 "evet" in anlattığı yola girmeli CHP... Gerçekten halkın partisi olmalı. Ergenekon davasında avukatlık iddiasını artık bir kenara bırakmalı.

Bu ise köklü bir zihniyet değişimini gerektiriyor. CHP, artık iktidar olmak için askerden, yüksek yargıdan ve medyadan medet ummamalı. AB üyelik yolundaki bir Türkiye için barış, refah ve kalkınma projeleri ile halkın karşısına çıkmalı. Avrupa sosyal demokrat partileri gibi, özgürlüklerin genişletilmesi, insan hakları ve hukukun üstünlüğü yolunda yeni ufuklardan bahsetmeli. Mesela iktidar olmak için AK Parti'nin kapatılmasını arzu etmemeli... Halkın iradesinden başka irade tanımamalı...

İkincisi, halkın inançları ve değerleri ile CHP barışık olmalıdır. Haccı alaya alan, Peygamberimiz'e ileri geri laf eden adamlar, CHP'nin yönetici koltuklarında oturamamalıdır. Bu konuda CHP'nin net tavrı olmalıdır. Eğer Önder Sav, o konuşmayı yaptıktan sonra en azından parti disiplin kuruluna sevk edilip cezalandırılıysaydı, şimdi bambaşka bir CHP algısı olurdu.

Gördüğümüz kadarıyla CHP'nin temel problemi şudur: CHP, değişim ve demokratikleşme ile ilgili cesareten yoksundur. Bir kararsızlık, ürkeklik içindedir. Kılıçdaroğlu'nun yaptığı çıkışlar CHP elitlerinden derhal tepki görmekte ve maalesef Kılıçdaroğlu geri adım atmaktadır.

CHP iktidar alternatifi olmayı ister mi, o da başka bir sorudur. Ancak karşımızdaki hakikat şudur: CHP, zihniyet ve Türkiye'nin meselelerine bakış açısı itibarıyla toplumun ve çağın gerisine düşmüştür. "İlle de bizim sözümüz geçecek, hükümet olmasak bile iktidar hâlâ biziz, bu ülkenin asli sahibiyiz ve bu ülke bizden sorulur" inadı devam ettikçe, CHP bir mum gibi eriyecektir...

Vesayet rejiminin siyasî muhafızı, statükonun zaptiyesi rolü ile CHP'nin yarınlar adına hiçbir şansı yok. 27 Mayıs'ların, 28 Şubat'ların, 27 Nisan'ların CHP'sine geleceğin özgür, demokrat ve ileri Türkiye'sinde hiç yer

yok...

Türkiye'nin, halkı küçümseyen değil, halkı önemseyen CHP'ye ihtiyacı var. Türkiye'nin milletin değerlerini horlayan değil, o değerlere saygı duyan bin CHP'ye ihtiyacı var.

Bu, hüsnü zanla yapılmış bir tavsiyedir..... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gülen Hareketi siyasallaştı mı?

Hüseyin Gülerce 2010.09.23

Muhterem Fethullah Gülen, 12 Eylül referandumunda evet denilmesini istediği için bazılarınca hâlâ eleştiriliyor. Sayın Gülen'in ismiyle anılan, kendisinin ise ısrarla, Gönüllüler Hareketi dediği bu hareket siyasallaşır mı? "Bu hareket çok büyüdü, eninde sonunda siyasallaşacak ve Fethullah Gülen, bir gün ya başbakan, ya da cumhurbaşkanı olacak" diyenler, bunu yazanlar bile var...

Fethullah Gülen'in kitaplarını okuyanlar, sohbetlerini dinleyenler, bu hareketin içinde bulunan insanları yakından tanıyanlar, eğer insaf ve vicdan sahibi iseler, bu hareketin asla siyasallaşmayacağını, samimiyetle teslim edeceklerdir. Sıkıntı, bu hareketin önyargılardan uzak bir şekilde anlaşılmasına çalışılmamasından kaynaklanıyor. Bu hareket için "tarikat" tabirini kullanabilen "akademisyen"ler bile var bu ülkede. Gülen Hareketine tarikat demek, en hafif deyişle ezbere konuşmaktır. Bugün dünyanın pek çok ülkesinde bu hareket sosyologlar, toplum bilimciler ve eğitimciler tarafından ciddiyetle ele alınır, değerlendirilirken, bizde hâlâ "oraya da sızdılar, buraya da sızdılar, şurayı ele geçirdiler, burada da varlar" gibi suçlayıcı, karalayıcı, jurnalleyici yaklaşımlar sergileniyor. Üstelik bu tür iddia ve ithamlarla 28 Şubat sürecinde Sayın Gülen hakkında dava açıldı. O dava 9 yıl sürdü. Sonunda Yargıtay Ceza Genel Kurulu'nda beraat kararı çıktı. Ama en üst yargı kararına rağmen, Sayın Gülen ve bu hareketle ilgili yargısız infaz çabaları bir türlü bitmiyor.

Önce şunu söyleyelim. Demokrasilerde herkes her yere girebilir. Hani eşit yurttaşlardık? Neden belli zihniyet sahipleri iktidara gelince, devleti ele geçirmiş olmuyorlar da, Demokrat Parti, Adalet Partisi, DYP, Anavatan Partisi ve AK Parti iktidar olunca, devlet ele geçirilme tehlikesi altına giriyor? Biz de şunu mu demeliyiz: Kendini ülkenin, Cumhuriyet'in asli sahibi gören bazıları, yönetici koltuklarını, devletin imkânlarını ele geçirmişler, kurdukları düzenin bozulmasını istemiyorlar ve kendi dışındakileri, "bakın devleti ele geçiriyorlar" diyerek püskürtmeye çalışıyorlar... Bu vesayetçi çevrelerin bütün huysuzlukları, Türkiye'nin ellerinden kayması, etkilerini ve güçlerini kaybetmelerinden ileri geliyor. Referandumda evet çıktığı için yenilmişlik duygusuna kapılmaları da bu yüzden... İnandıkları sanal dünyadan bir türlü uyanmak istemiyorlar. Çağ değişti, Türkiye değişti, dünya değişti onlar bir türlü kabul etmek istemiyorlar...

İkincisi, Fethullah Gülen parti kurmak istese, siyaset yapmak istese buna ne mani var? Madem bu kadar büyüdü bu hareket, madem her yerde varlar, işte referandumda da müthiş bir çalışma sergilediler, neden siyaseti, parti kurmayı düşünmüyorlar?

Bazı siyasetçilerin ve hasım çevrelerin anlamadığı tam da burası. Çünkü Sayın Gülen yüzlerce defa yazdı, yüzlerce defa söyledi. "Bu hareket için en büyük tehlike, siyasete dönüştürülmesidir." dedi. Çünkü bu hareketi siyasete tahvil etmek, milleti kandırmaktır. İki yüzlülüktür. Milletin ümidini kırmak, onu hayal kırıklığına uğratmaktır... Sayın Gülen, bunu vasiyetine yazdığını da açıkladı: "Arkadaşlarım, ne şimdi ne de daha sonra idareye asla talip olmasınlar, siyasete girmesinler, makamlar ayaklarının önüne kadar gelse bile, beni seven ve

tavsiyelerimi kabul edenler o makamları ellerinin tersiyle itmede tereddüt etmesinler. Başkaları anlamasa da, Allah rızası deyip yola devam etsinler..."

Referandumdaki evet, asla siyasallaşmak değildir. Çünkü referandum bir seçim değildir. Gülen Hareketi, hizmet zeminlerinin en iyisinin demokrasi, hem de ileri demokrasi olduğuna inandığı için AK Parti'ye değil, demokratikleşme hamlesine destek verdi. Yanlışı yapan CHP ve MHP idi. Referandumu AK Parti için güvenoylamasına dönüştürdüler. Kendi oyunlarına yenik düşünce de şimdi bahane arıyor ve kabahati başkalarına yüklemeye çalışıyorlar.

Hizmetler, milletimiz ve insanlık içindir. Bu hareket bir ömür boyu takip edilse -Allah'ın izniyle- siyasallaştığı görülmeyecektir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eşref Bitlis cinayeti 1 numarayı ele verir mi?

Hüseyin Gülerce 2010.09.24

Ergenekon davasını küçümseyen, başka taraflara çekmek isteyen, sulandıran, bulandıranlar için çok etkisi yapan bir gelişme var.

"JİTEM'i ben kurdum." diyen ve halen GATA'da yatan, tutuklu Ergenekon sanığı emekli Albay Arif Doğan'ın yalanlamadığı ses kaydı, adeta devlet içindeki bütün kirli, kanlı ve karanlık işleri özetliyor. Arif Doğan, "7 bin ruhsatsız silahı kendi adamlarıma bizzat ben dağıttım. Terörist yetiştirdim ben orda..." diyor. Ergenekon lobi belgesinde de yer aldığı gibi tüm organize suç işlerini ve çeteleri kontrol altında tuttuklarını da itiraf ediyor. Asıl ses getirecek itirafı ise şüpheli bir uçak kazasında şehit olan eski Jandarma Genel Komutanı Eşref Bitlis'i de JİTEM ekibinin öldürdüğünü iddia etmesi... Ergenekon davası sanığı Arif Doğan, ses kaydında, "Alevilere yönelik saldırıları kendisinin yaptırdığını, saldıranların da irticacı maskeli sakallı, bıyıklı kendi adamları olduğunu" da anlatıyor.

Eşref Bitlis olayı, karanlıkların aydınlanması için çok önemli. Jandarma Genel Komutanı'nın öldürülmesinden bahsediyoruz. Düşen uçakla ilgili bilirkişi raporunu hazırlayan heyetin başkanı Prof. Dr. Ahmet Nuri Yüksel, olayın kesinlikle buzlanma, pilotaj, motor ve dizayn hatasından kaynaklanmadığını, sabotaj olduğunu belirtiyor ve "Uçak bal gibi düşürüldü, hiç şüphem yok." diyor. Ve çok önemli bir ayrıntıya işaret ediyor: "O günün gecesi nöbet tutan bir er, raporda ismi var. Diyor ki: 'Karargâh tarafından bir üniformalı pilot, bir astsubay geldi. Parolayı sordum bildi, işareti sordum bildi, benden üst personel olduğu için girişine izin verdim. Ben şu ana kadar kaç zamandır burada nöbet tutarım, bu saatlerde burada hiç kimseyi görmedim.' diyor..."

Hâlbuki dönemin Genelkurmay Başkanı Org. Doğan Güreş, Kara Kuvvetleri Komutanı Org. Muhittin Fisunoğlu ve Kara Havacılık Okulu Komutanı Tuğgeneral Armağan Kuloğlu (halen televizyon televizyon Ergenekon müdafiliği yapıyor), daha teknik inceleme raporu hazırlanmadan, uçağın buzlanma ve pilotaj hatası sonucu düştüğünü açıklıyorlar, kesinlikle sabotaj olmadığının altını çiziyorlardı... Şimdi bütün soru şudur: Bu cinayetin aydınlatılması, Ergenekon'un günümüzdeki 1 numarasını ele verir mi? Henüz ulaşılamayanlara ulaşılabilir mi?

Ergenekon mergenekon, her şey bir tarafa, Türkiye; böylesine korkunç cinayetlerin, binlerce faili meçhul cinayetin üstünün örtülmesiyle beraber yaşayabilir mi? Medyada, yargıda, TSK komuta kademesindeki suskunluk, ilelebet devam edebilir mi?

Artık çok açık ki, bildik bir medyanın ısrarla, inatla bu cinayetlerin üzerine gitmemesi, gider gibi yapıp unutturmaya çalışması bir işe yaramayacak. Çünkü pislik çok büyük... Koskoca bir hangarı, ağzına kadar doldurmuş kandan, irinden oluşmuş bir pislikten bahsediyoruz. Şu anda Ergenekon davasının belgeleri, ortaya dökülen ses kayıtları, ele geçirilen silahlar, LAW'lar, bombalar her şey, o hangarın kapısını zorluyor... Kapı açıldığında, o yığının altında kalacak çok "mümtaz şahsiyetler" olacak. Göreceksiniz, bir yerden sonra kirli ve kanlı yapı, bütün kozmik adamlarını ele verecek...

Devlet içindeki hukuk dışı yapı, koskoca Türkiye'nin ayağındaki en büyük, en paslı prangadır. Askerî vesayet sistemi, meşru olmayan varlığını bu yapıyla sürdürdü ve sürdürmekte direniyor. Darbeler, suikastlar, cinayetler, sabotajlar hepsi, korkutulan, ürkütülen bir toplumu kolayca yönetmek içindi. Düşünebiliyor musunuz, ordunun bir albayı; kanunsuz silah dağıtmaktan, terörist yetiştirmekten, kadın ticareti yapmaktan, Alevi vatandaşlarımızın üzerine, dindar oldukları intibasını vermek için sakallı adamlar göndermekten bahsediyor. Şimdi, bunları okuyunca bir defa daha, Sivas'ta Madımak Oteli'nde diri diri yakılan Alevi vatandaşlarımızın çılgılığı, hangi yüreği dağlamaz?

Türk Silahlı Kuvvetleri'ni, cuntalara değil, demokrasiye ve hukuka emanet etmeliyiz... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Avcı, yaraladı hepimizi...

Hüseyin Gülerce 2010.09.30

Birkaç gündür ses kayıtları yayınlanan ve bunların kendisine ait olduğunu kabul eden JİTEM kurucusu, Ergenekon davası tutuklu sanığı emekli Albay Arif Doğan şöyle söylüyor: "JİTEM'e hulul ettireceğimiz insanı, çok özür dilerim, önce pislige bulaştırırız.

Bulaştırmamak da pislik yönünü araştırırız. Temiz yönü bize yaramaz."

7-8 yıl önceydi. Eski bir arkadaşım beni, Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreterliği'ne bağlı çalıştığını söyleyen, akademik titri de olan birisi ile tanıştırmıştı. Bir gün kendisine "Devlet içindeki derin yapı, neden hep karakter zaafı olan, şaibeli adamlarla çalışıyor, bu sizi rahatsız etmiyor mu?" diye sordum. Kelimesi kelimesine hatırladığım şu cevabı verdi: "Derin devlet, defolu adamlarla çalışır, ihtiyaç duyduğu adamın defosu yoksa, defo açar öyle çalışır..."

Bunları, Hanefi Avcı'nın tutuklanmasını, başka yerlere çekmeye çalışanların pervasızlığı karşısında hatırlatıyorum. "Cemaatle ilgili kitap yazdığı için Hanefi Avcı'nın başına böyle bir şey geleceği belliydi, yok mu bu cemaati durduracak?" diye hop oturup hop kalkıyorlar?

Önce şu soruların cevabını vermeleri gerekiyor:

Bir: Hanefi Avcı, Gülen Cemaati'ni, Işık Evleri'nden itibaren 35 yıldan beri tanıyan birisi. Çocuklarını bu insanların açtığı kolejlerde okutan, okulun idarecileri, öğretmenleri, rehber öğrencileri ile dost, arkadaş olan bir insan. Şimdi, istihbaratçı kimliği ile neredeyse Türkiye'nin nabzını tutan, her şeyden haberdar olan böyle bir insan, cemaatin nasıl bir "tehlike" olduğunu neden hiç görememiş?.. Sonra birden, aniden "tehlike"yi fark etmiş ve alelacele bir kitap yazmış... Ne olmuş da, Sayın Avcı'da böyle ani ve beklenmeyen bir değişiklik olmuş? Bu can alıcı soru hiç mi kafa karıştırmıyor? Böyle davranan bir insanın inandırıcılığı sorgulanmalı değil mi?

İki: Hepimiz Sayın Avcı'yı dürüst, askerî vesayet rejimine karşı dik duran, "JİTEM vardır" diye Ergenekon savcılarına yazılı ifade verebilen örnek bir polis, örnek bir emniyet müdürü olarak yıllarca bağrımıza bastık. Bu duruşu ile o, yeni nesil polislerin kahramanı oldu. Ama aynı Avcı, kitabında "Danıştay saldırısı, Ergenekon davası ile birleştirilmeyecekti, yanlış oldu." diyor. Nereden icap etti? Siz bir emniyetçisiniz. Birleştiren, Yargıtay... Bu sizi neden rahatsız ediyor? Sonra diyor ki kitabında: "Hrant Dink cinayetini işleyenler belli. Gençler etki altında kalmış, böyle bir cinayet işlemiş, olay çözüldü, daha ne demeye üzerine gidiliyor?" Neyin telaşı, kaygısı bu? Cumhurbaşkanı bile bu cinayette, devlet görevlilerinin ihmali olduğunu söylerken, hiç üstüne vazife olmadığı halde Avcı'daki bu saptırma gayretkeşliği neden? Sayın Avcı, neden kendini inkâr yoluna sapıyor?

Acaba Sayın Avcı'nın, iki yıl önce Edirne'de başlayan, edebiyat öğretmeni evli bir bayanla ilişkisi, bu sorulara cevap olabilir mi? Bayan, Edirne'de emniyet mensuplarına hızlı okuma kursu vermiş. O sırada tanışmışlar. Avcı da, bayan da bu ilişkiyi doğruluyor. İki yıl süren bu ilişki, bayanın evliliğini bitirmiş, eşinden boşanmış. Avcı da şimdi yaptığı açıklamada, kendisinin de boşanacağını söylüyor.

En önemlisi, Avcı'nın, kitabında kendisini dinlemek için kullanıldığını iddia ettiği "özel hat"ın sahibi olan Necdet Kılıç'ın, Devrimci Karargâh operasyonunda gözaltına alınmış olması. Bu dinleme mahkeme kararı ile yapılıyor. İlginç olan, Kılıç üzerine kayıtlı telefonu bayan kullanıyor. Avcı bu telefonla sadece "duygusal ilişki" içindeki bayanla görüşüyor.

Şimdi olay yargıda ve Hanefi Avcı örgüte yardımcı olmaktan tutuklu. Herkes yargıya saygılı olmak zorunda. Benim sorum şu: Evli bir bayanla gayri meşru bir ilişkisi olmasaydı, Hanefi Avcı'ya böyle bir kitap yazdırılır mıydı? Yolu cezaevine kadar düşer miydi? Hanefi Avcı'ya, bu ilişki tuzağını da "cemaat" mi kurdu?

Allah kimseyi nefesine bırakmasın, defolu yapmasın, ayağını kaydırmassın. Derinlerdeki adamlar hep onları kullanıyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Genelkurmay Başkanı'nın sükûtu...

Hüseyin Gülerce 2010.10.01

Genelkurmay Başkanı Org. Işık Koşaner'in eski komutanlardan farklı olarak, konuşmamayı tercih ettiği görülüyor.

Hüsnü zanla bakıp, bunu suskunluk olarak değil, sükûtun mesajı olarak anlamayı deneyeceğim. Bu sükût, önümüzdeki dönemle ilgili kuvvetli işaretler de veriyor. Şahsen ben şöyle değerlendiriyorum:

Silahlı Kuvvetler, içinden geçtiğimiz süreçte, taraf konumunda olmanın, kendilerini yıprattığını kabul ediyor. Ergenekon davası, beklenmeyen gelişmeleri, gözaltı ve tutuklamaları getirdi. Emekli kuvvet komutanlarına, görevdeki yüksek rütbeli muvazzaf generallere kadar dayanan yargı süreci, o kadar hızlı cereyan etti ki, Genelkurmay Karargâhı, kendisinden beklenen performansı sergileyemedi. Önceki Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ, zaman zaman agresif, anlamsız, aceleci tepkiler verdi. Yargıya müdahale eden tavırlar sergiledi. Ve çok konuştu. Her konuşması, Silahlı Kuvvetler'i tartışmanın içine daha çok çekti. Adeta demokratikleşmenin, yargının sağlıklı işleminin karşısında direnen bir kurum imajı doğdu.

Sayın Koşaner, anlamlı sükûtu ile bu imajın değişmesinde çok olumlu bir süreci başlatabilir. Ancak kabul etmeliyiz ki, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin yıpranmasını önleyecek bu yeni süreçte, herkesin ayrı ayrı sorumluluğu var.

Sayın Koşaner sükût ediyor ama bunu, yapılanları sineye çekmek olarak anlamamalıyız. Verilen mesaj şudur: Devlet içindeki hukuk dışı yapıların temizlenmesinde, TSK da üzerine düşeni yapmaya hazırdır. Suçluların yanında olunmayacaktır. Kendini devlet yerine, kanun yerine koymuş kim varsa, cinayet işlemiş, işletmiş, Güneydoğu'da kaçakçılık, uyuşturucu ticareti, menfaat temini, akla gelen ne suç varsa, bunlara kim bulaşmışsa cezasını çeysin... Ancak, terörle mücadelede hayatını ortaya koymuş, aylarca çoluk çocuğundan uzakta, dağlarda postallarıyla yatmış kalkmış, vatan demiş, bayrak demiş, şeref demiş kahramanlarla oynanmasın. Servetini izah edemeyecek adamlarla, devlet malına el uzatmamış gerçek komutanlar karıştırılmasın... Bütün orduyu töhmet altına alan toptancı yaklaşımlardan uzak durulsun. Bu ordu; bu millete, bu devlete lâzım.

Eğer böyle ise, anladığım gibi ise, yeni Genelkurmay Karargâhı, herkese bir çağrı yapmış oluyor. Bu çağrı, referandumdan çıkan "evet"in getirdiği demokratikleşme rüzgârı ile daha da önem taşıyor. Hükümet, özellikle Sayın Başbakan, yeni kucaklayıcı ve hoşgörülü üslubu ile bu çağrıya en hızlı ve güzel cevabı vermiş oldu. CHP'de Sayın Kılıçdaroğlu'nun, parti zihniyetine ters çıkışları da umut verici...

Şimdi sırada yargı ve medyanın yeni dönemdeki sorumluluğu var. Yargıya farklı iki açıdan bakılınca şunları söyleyebiliriz: Birincisi, bilhassa yüksek yargıda maalesef, ideolojik odakların demokratikleşmeye ve adaletin tecellisine karşı dirençleri devam ediyor. Cihaner davasının Yargıtay'a taşınması bunun son örneğidir. Ergenekon davasıyla ilgili haber ve yazılarından dolayı gazetecilerin, yazarların hakkında açılan davaların sayısı bini aştı. Bu, basın özgürlüğüne karşı bir tehdittir. İkincisi, Ergenekon davasıyla ilgili olarak, uzayıp giden duruşmalar, artık vicdanları isyan noktasına getirmiştir. Geç gelen adalet, adalet değildir. Ergenekon davası ciddiyetini ve önemini kaybetmemelidir. İki yıldan fazladır tutuklu olan, durumu netleşmemiş insanların varlığı, kaygı ve endişe doğurmaktadır. Medyanın sorumluluğuna gelince. Referandumdan çıkan evet, merkez medyayı sakinleştirmiş gibi görünüyor. Ayakları yere daha bir sağlıklı basıyor. Eğer rol yapmıyorlarsa, bu iyiye alamet sayılabilir...

Yeni dönemde, demokratikleşmeyi ve Ergenekon davasını önemseyen medyaya da kanaatimce şöyle bir sorumluluk düşüyor: Biz de üslubumuzu yumuşatmalıyız. Sertliğe sertlikle cevap vermemeliyiz. Kendimize yakışanı yapmak noktasında daha fazla hassasiyet göstermeliyiz. h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Pennsylvania'dan bakınca...

Hüseyin Gülerce 2010.10.07

Bir haftalığına Amerika'dayım. Uzun süredir muhterem Fethullah Gülen Hocaefendi'yi ziyaret etmedim. Kendisi, demokrasinin ve ülkemizin geleceği adına "evet" verilmesi için çağrı yapmıştı.

Onu sevenler büyük bir ihlasla "evet" için çalıştılar. Uzakdoğu'dan, Amerika'dan, Avrupa'dan binlerce insan uçaklara binip sınır kapılarında oy kullanmaya geldiler. Ülke içinde gevşek davranmaya niyetli olanlar, bu fedakârlık karşısında harekete geçtiler.

Demokratikleşme referandumdaki "evet"le yeni bir heyecan ve cesaret kazandı. Bu olumlu havayı dağıtmak isteyenlerin, Hanefi Avcı meselesini dillerine, kalemlerine doladığını görüyoruz. Yargıya müdahaleyi en çok eleştiren bu çevrelerin, konunun yargıda olduğunu bir anda unutmaları bir ibret vesikasıdır.

Gülen Hareketi'ni çok yakından tanıyan isimlerin bile, durmaları gereken yerde neden duramadıklarını merak edenler çıkabilir. Zamanında, Hanefi Avcı'nın onlara haber kaynaklığı yaptığını biliyoruz. Bu yüzden kendilerini ona borçlu hissediyorlar. Hanefi Avcı'nın tutuklama sürecini başlatan savcı ve hâkimler meslek hayatlarını

tehlikeye atan bir sorumsuzluk içine böylesine paldur küldür girebilirler mi? Ya ellerinde kuvvetli deliller varsa, bugün Hanefi Avcı'ya göğsünü siper edenler acaba nasıl bir utancın içine düşerler?

Muhterem Fethullah Gülen, rahatsızlıklarına rağmen zaman zaman namaz kıldırarak kadar sıhhatli. Referandumdan çıkan yüzde 58'lik "evet" sonucu, onu çok sevindirmiş. Sevincini şöyle ifade etmiş: "Bana deseler ki, son iki yüzyılda milletimizin geleceği adına yaptığı iyi bir şey söyleyin; ben bu referandumdaki "evet"i söylerim. Demokratikleşme adına bu referandum yirmi seçime bedeldir..."

Muhterem Gülen'in sevenleri tarafından Mehtap TV'de yayınlanan "İkinci Sohbetleri" de salı günü yeniden başladı. Burada zaman; tesbihatla kılınan namazlar, belli vakitte yapılan toplu dualar, sohbetler ile geçiyor. Muhterem Gülen'in her gün talebeleri ile yaptığı yaklaşık iki saatlik ders başka bir atmosferi yansıtıyor. Bu dersleri birkaç kişi ve bizler de takip edebiliyoruz.

Buraya her geldiğimde, hemen her gün duyduğum bir ikaz yine tekrarlanıyor. "Biz yapmıyoruz, Allah yapıyor." diyor Hocaefendi. "Samimi arkadaşları başarılarından dolayı alkışlayalım, ama "onlar" yapıyor gibi görülmemeli..." diyor ve ekliyor:

"Sevk-i İlahi var. Ben elli küsur yıldır bu işin içindeyim. Bana bu işin onda biri bırakılsaydı, yüzüme gözüme bulaştırırdım. Mesela okul açmaya gidenler, yokluğa yelken açmışlar ama hiç geri gelen yok. Her şeyi Allah'tan bilelim. Şahsî, ferdî iradeler o işin üstünden gelemes."

"Çetin bir dönemde yaşıyoruz. Kışta geldik, hep bahar rüyaları görürdük. Bahara ait bu kadar emareyi görebileceğimizi de ummadık. Karların eridiğini kardelen çiçeklerini gördük."

"Toprak olmak çok önemli çünkü topraktan başka gül bitiren olmaz."

Hanefi Avcı olayını açmak istemedim. Muhterem Fethullah Gülen'in şahıslarla işinin olmadığını biliyorum. Üstü örtülü, "Yine bir jurnalleme dönemi başlatmak istiyorlar." diye sitem etti. "Ben kimseye zarar vermem, veremem ki." dedi. Hüzünlü bir sesle odasına giren arıyı anlattı.

"Uçamıyordu, felç geçirmiş gibi bir hali vardı. Belki açlıktandır deyip bir kaşık balın içine bıraktım olmadı. Yanına su koydum iyileşmedi. Ne yapsam düzelmeyordu. Aldım, bahçeye bıraktım. Sonra oturdum yarım saat ağladım. Ben kimseye tokat vuramam..."

Yargıya sızma, emniyete sızma konusu, kendisini en çok rahatsız eden konuların başında geliyor. "Bu yalanların mumu yatsıya kadar da yanmaz." diyor. "Asıl sızmayı değişik yerlerde ağını kuranlar yapıyor." diyor.

Uzaklardan bakınca Hanefi Avcı konusu, 1999 haziran fırtınasını hatırlatıyor. O gün bir kasetle düğmeye basanlar, bugün başka aktörleri kullanarak bir kitapla sahne alıyorlar. Dün millete komplo kurmaya kalkanlar başarılı olamadılar. Bugün de başaramayacaklar.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gülen: İnönü'nün kararını da alkışlardım...

Hüseyin Gülerce 2010.10.08

Pennsylvania- Muhterem Fethullah Gülen Hocaefendi'nin, bir süredir ara verdiği sohbetlerine yeniden başladığını dün yazmıştım.

Sayın Gülen'e, son günlerde en fazla eleştiri yöneltilen konuda çok net bir soru soruldu: "Dünyanın dört bir tarafında büyük takdir toplayan eğitim ve diyalog hizmetlerine rağmen, Türkiye'de son yıllarda, 'Gülen hareketi de siyasallaştı, referandumda da evet için gösterilen gayretlerin anlattığı da budur' deniyor. Sizin değerlendirmeniz nedir?"

Sayın Gülen, önce referandumda çıkan "evet" sonucuna sevindiğini söyledi. Bu sevincin, şahsıyla ilgili olmadığını belirttikten sonra ilave etti: "Sevincim, milletimizin geleceği adına bir sevinçtir. Benim yıllardan beri hep hayalim oldu. Devletler muvazenesinde Türkiye'nin de bir yeri olsun, gözünün içine bakılan bir ülke olalım, biz de dümene oturalım, söz kesen olalım istedim. Dünyanın her yerinde olmayınca, Türkiye istediği yerde, hak ettiği yerde olamaz. Ben bunu cami kürsülerinde söyledim. İnsan, özgür olduğu sürece insandır. İnsan, hür olduğu sürece vardır. İnsanın üzerinde vesayet olduğu sürece, insan gibi yaşayamaz. Ben, bu mantığımla, 1946 yılında İsmet Paşa zamanında olsaydım, çok partili hayata geçme kararını da alkışlardım. Ben o harekete de destek verirdim. Ben, 12 Eylül'deki referandumda, fikrimi ifade etmeyi vazife saydım. Milletimiz, vesayetlerden kurtulacaktı, kendi gibi düşünmesinin yolları açılacaktı. Bir kısım kapılar aralanacaktı. Buna inanmışsam, vazifemi yapmak zorundaydım..."

Sohbette, Fethullah Gülen Hocaefendi'ye, önümüzdeki yeni dönemi nasıl değerlendirdiği de soruldu. "Herkesin üslubunu gözden geçirmesi lazım." dedi. "İktidara da, muhalefete de daha yumuşak alışımlı bir üslup gerekiyor." dedi. Ve ekledi:

"Yazarlar, yayın yöneticileri, televizyonlarda program yaparlar, nazımızın geçtiği arkadaşlar ses tonlarını yükseltmeseler. Sevgi ruhu harekete geçmeli. Denen her şeye bir laf yetiştirme yerine, dövene elsiz, sövene dilsiz olsak... Yunus edasıyla, üzerimize sopa ile gelene kollarımızı açsak. Açsak da, kucaklaştık... Biz bu güzelliği 90'lı yıllardaki diyalog sürecinde yaşadık. Yine buna ihtiyacımız var. Herkes, mülâhazalarını bir daha gözden geçirmelidir."

Şahsen ben bu tavsiyeleri çok önemsiyorum. Kavga ile, çatışma ile bir yere varamayız. Sertlik, sertlik doğuruyor. Üslup güzelliğine dönmenin çağrısını, hamlesini yapan kazanacaktır.

Benim endişem, yaklaşan genel seçim atmosferinin artık bıkip usandığımız suni tartışmaları yeniden alevlendirmesidir. Parti yöneticileri üsluplarını gözden geçirmede zorlansa da, medya olarak biz, makulde birleşebiliriz. Televizyonlardaki tartışma programlarında reyting kaygısını ikinci plana atabiliriz. Kavgacı, agresif, dediğim dedik konuşmacıların amigoluğu yerine, seviyeli-saygılı tartışmalarla halkı bilgilendirmeyi tercih edebiliriz.

Ülkemizin makul bir çoğunluğu var. Bunu bir hazine gibi görmeliyiz. Demokratikleşme adına bu hazineden istifade etmeliyiz. Makul çoğunluk, herkesten, her kurumun yöneticisinden üslup güzelliği bekliyor.

Yeni dönem, ancak zihniyet değişikliği ihtiyacını kabul eden öncülerin gayretleriyle başlayabilir.

Bence muhterem Fethullah Gülen Hocaefendi yeni dönem için bir el uzatıyor. O elin havada kalmaması gerektiğine inanıyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Ramiz oğlu Fethullah'ım, o kadar...'

Muhterem Fethullah Gülen'i bir haftalık ziyaretimde, zaman zaman 8-10 kişilik çay sohbetleri de oldu. O sohbetlerden derlediğim şu notlarla, intibalarımı noktalamak istiyorum:

Enaniyet (benlik) bir buz parçası haline gelmiş. Tevazu havuzuna atıp eritmek çok zor... Nefislerin üstünü çizmek, "ben"i yıkmak, silmek lazım. Öne çıkma, "görünme" sevdaları oluyor. Sulhtan ve diplomasiden yana da olsanız, bazen aşamadığınız meseleler oluyor. Allah (cc), yaptığınız işleri destekliyorsa, dokunduğunuz kapıları ardına kadar açıyorsa, endişe etmemek lazım. İyi yolda ilerliyorsunuz demektir.

Nazariyatta, lafta üzerimize yok. Ağzımızı açtığımızda her birimiz Firdevsi kesiliyoruz. Biz, değerlerimizi her zaman en iyi şekilde temsil etmek zorundayız. Her şeyin temsille desteklenmesi lazım... Zikzaklar çizmeden ömür sürmek lazım. Böyle yaparsanız, arayış içinde olan insanlar sizi bulur. Hakk'ın hatırı adına, biz de ayaklarına gideriz.

İnsanları severken, onlardan teveccüh beklememeli. Bunun sonu yok. Karşılıksız sevmeli. Bir insan, ne kadar sevicekse o kadar sevmeli. Bir türküde vardı; "çok muhabbet, tez ayrılık" diye... İnsanları, Allah'ı sever gibi sevmemeli.

Birisi bana geldi. 'Size şu makamları izafe ediyorlar' dedi. Böyle mübalağa edenlerin yanında mansıp peşinde falan olduğumu söyleyen de çıkıyor. Ben Ramiz oğlu Fethullah'ım, o kadar... İnsanlardan bir insanım ve düz bir yerde duruyorum. Allah, Efendimiz'i (as) müşriklerle imtihan etmiş, bizi de batıl cereyanlarla imtihan ediyor...

Teknoloji hızla değişiyor, ama akıllar değişmiyor. Teknolojideki değişime, zihniyet değişimi ayak uyduramıyor...

Türkiye'de güzel şeyler oluyor. Demokratikleşme topluma mal oluyor. Darbe lafı edenler de artık edemiyor. Havalar değişince, ben de Türkiye'ye gelmeyi çok istiyorum. Çok özledim. Ölmeden önce vatanımı gezip hasret gidermek istiyorum...

Kur'an'da üslupla ilgili dersler vardır. Usulünce, münakaşa mevzuu şeylerden uzak durma da vardır. Üslubumuzun üzerine, garazımızı yüklemeyelim. Hakkaniyetli olalım. Ortada duralım, objektif olalım...

Peygamberlerin donanımları, yaşadıkları kavimlere göre, yaşadıkları çağa göredir. Allah (cc) onları, yapacakları vazifelere göre ekstradan donanımlı kılmıştır. Karakterlerinin hakkını verme konusunda onlar zirvededir.

Farklılıklar, münakaşa ve kavga vesilesi yapılmasa... Bağırarak birbirimize üstün gelme çabası değil de, "benden de şöyle bir fikir, benden de böyle bir teklif, böyle bir değerlendirme" dense... Artık herkes kabul ediyor, farklılıklar bir zenginliktir. Bir arada renk cümbüşü olur, ayrı bir güzellik olur.

Sizin derecenize tesir edecek olan, iradenizin hakkını vermenizdir. Netice size ait değildir, Allah'a aittir. Neticenin nasıl olduğu, sizin derecenize tesir etmez. İnsan akide adına doğru yolu, ancak Peygamber yolu ile bulabilir. Allah, lütfunu dolaştırır. Bir gün size bayram, bir gün başkalarına bayram...

Dinde sövme yoktur. Birilerini severken, birilerine sövmeniz gerekmez. "Efendimiz'i sevmek, Ebu Cehil'e küfretmeye bağlıdır" diyemezsiniz...Öfke, muvakkat bir cinnettir, sonu da nedamettir...İslam'ı sağlam yaşasak, kim bilir ne güzellikler olacak. Müslümanlığın, insanlığa açtığı ufku yeterince idrak edemiyoruz. İçinde olduğumuz için pek fark edemiyoruz, göremiyoruz.

Allah, tevazuu sever. Cebindeki paraları şıkırdatan insanları sevmez. Allah'a karşı samimi olmalı...Şükreden kul, ne kadar az. O kadar nimet var, yine de tek bir şey için basıyorlar şikâyeti...Senin halktan beklediğin muamele, halkın da senden beklediği muameledir...Allah'ım, bize bizi aşan istidatlar ve o istidatlarda inkişaf ver...

Hakiki Müslümanlık, Müslümanlara saygı gösteren bir toplumda yaşanabilir. Bu da, insanların gönlüne girerek, insanla Allah arasındaki engelleri kaldırarak olur. Asıl fetih, gönüllerin fethidir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Cemaat' neden gündemde tutuluyor?

Hüseyin Gülerce 2010.10.15

Türkiye demokratikleştikçe, aslında çoğumuz daha makul insanlar olacağız. Gençlik yıllarımdan biliyorum. Kinlerin ve nefretlerin kol gezdiği o yıllarda, kavga ile çatışma ile fitratı uyuşmayan arkadaşlar bile sopa, zincir ve muştalarla kavgalara katıldılar.

Yanlışlar anaforunda, kendi gibi davranan az oluyor. İnsanlar, iradelerinin hakkını veremiyor, tanınmaz hale geliyorlar. Paranoyalara, vehimlere tutsak olmuş kalabalıklara dönüşüyoruz. Mahalle baskılarından şikâyet ederken, baskının dik âlâsını yapmaya başlıyoruz.

Biz yıllardan beri yüksek tansiyon hastası bir toplumuz. Hemen her sahada, her an patlamaya hazır, maraza çıkarmaya meyyal bir ruh halimiz var. Üniversiteye 1968 yılında girdim. İlk gün Beyazıt Meydanı'ndaki İstanbul Üniversitesi merkez binasının içinde, sağ-sol nedir bilmeden, kavganın ortasında kaldım. O günden beri 42 yıldır hâlâ çatışmasız, gerilimsiz bir Türkiye özlemi çekiyorum.

Referandum sonrası esen hava bende yeni umutlar doğuruyor. Hayır diyen yüzde 42'lik büyük kitlenin kaygılarının, endişelerinin devam ettiğini biliyorum. Yine biliyorum, AK Parti'nin gücünü koruması ve yeniden tek başına bir iktidar alternatifi olması o ruh halinin yatışmasını önlüyor. Üstüne üstlük, bir de, demokratikleşme sağlam zeminlere oturmaya başladıkça, ortaya salınan bir "cemaat" heyulası var. Bir yanda AK Parti'nin gücünü koruması, bir yanda "her yanı sarmış, neredeyse Türkiye'yi avucunun içine almış bir cemaat" korkusu, o yüzde 42'lik kitlenin kimyasını bozmaya yönelik bir psikolojik harbin argümanları olarak kullanılıyor.

Kanaatimce, önyargıları ve korkuları terk etme, onun yerine konuşmayı, dinlemeyi ve uzlaşmayı deneme zamanı geldi artık. İnanınız, toplumun büyük çoğunluğu artık, televizyon tartışmalarında horoz dövüşü seyretmek istemiyor. Hançeresini yırtarcasına bağıranlardan, ideolojilerin amigosu haline gelmiş tiplerden, niyet okuyuculuğuna soyunmuş akademisyenlerden, daha önce mensup oldukları kurumu asla temsil kabiliyeti olmayan emekli generallerden bıktık artık.

Bize siyasette de, medyada da, sivil toplumda da; fikirlerini söyleyen, tekliflerini sıralayan, bilgilendiren, aydınlatan, öfkelerini, garazlarını yutan, karamsarlık yerine umut aşılayan insanlar lazım. Asla, eleştiri olmasın demiyorum. Eleştiri olsun, ama hakaret olmasın. Eleştiri olsun, ama ihanete kadar varan suçlamalar olmasın. Herkes üslubunu yeniden gözden geçirsin. Herkes, üslubunu yeniden akort etsin. Ben de dâhil, hiçbirimiz üsluplarımızın sertliğe kaymasına kayıtsız kalmayalım.

Bir önemli konu daha var. Ne yargısız infaz yapalım, ne de sanıkların asla suç işlemeyecek insanlar olduğunu iddia edelim. Herkes yargıya saygılı olmak zorunda. İçine düştüğümüz anafordan ancak meselenin çözümünü yargıya bırakarak çıkabiliriz. Vazifelerini yapan insanları ama emniyette, ama yargıda; falancalar, filancalar diye hedef gösterip, adaletin tecellisini önlemeye kalkanlar, asla iyi niyetli olamazlar. Artık çok açık ki, Ergenekon sürecini sulandırıp, bulandırıp unutturmaya çalışanlar, devlet kurumları içerisinde direnirken, bir yandan da demokratikleşmede kararlı duran herkesi "Fethullahçı" diye yaftalayıp saf dışı bırakmanın peşindeler. Bu hesaplı, planlı psikolojik bir saldırıdır. "Cemaat"i gündeme getirmek, hedef saptırmak içindir.

Herkesin hesap vermesini, şeffaflığı savunmalıyız. Vazifelerini yapan insanları iftiralarla, şantajlarla sindirmeye çalışanlar, "vesayet sistemi değişmesin" diyenlerdir. Demokratikleşmeye direnenlerin, hedef şaşırtmalarına, gerçeklerin üstünü örtmelerine fırsat veremeyiz.

Referandumdan çıkan "evet"i herkes doğru okumalıdır. Hâlâ, "evet diyenler, neye evet dediklerini bilmiyordu" iddiası, sadece bir karalama, halka hakaret değildir. Türkiye'yi ve çağımızı yanlış okumaya, sanal bir dünyada yaşama inadına da işarettir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bırakın, çözmeyin başörtüsü sorununu...

Hüseyin Gülerce 2010.10.21

Yazıma; "başörtüsü konusu, üniversite öğrencileri için umutlu bir hamleye kavuşmak üzere iken, "ya kamusal alana da sıçrarsa?" sorusu ile kafa karıştırıcı bir düzleme iteklenmek üzere." diye başlamıştım ki, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı'ndan yapılan 5 sayfalık açıklama haberi geldi. "Türban serbestîsinin, Anayasa'nın laiklik ilkesine aykırı olduğu" bir muhtıra üslubu ile ihtar ediliyordu.

Zaten hep öyle oluyor. Temel insan hakları ve özgürlükler ile ilgili bir mesele, ne zaman makul bir atmosfer yakalasa, birileri hemen devreye giriyor. Üstelik bir de yaklaşan genel seçimin, siyasilerin, "oy getirecek her konuya el atma" iştahını kabarttığı düşünülürse, kafaların karışmaması mümkün değil...

Demokratikleşmeye en büyük direncin yüksek yargıdan geleceğini defaatle yazdık. Çünkü statükonun değişmesini, vesayet sisteminin sahipleri kabullenmeyeceklerdir.

Ancak bu başörtüsü konusunun, yeniden böyle tek başına ele alınması da yanlıştır. AK Parti bu yanlışa neden düşüyor anlayabilmiş değilim. Neden temel insan hakları ve özgürlükler açısından bir paket hazırlanmıyor, buna bir cevap bulamıyorum. Üstelik referandumda çıkan evet sonucunun getirdiği demokratikleşme rüzgârını kesmek için fırsat kollayan vesayetçilere, yeni bir mevzi açma fırsatı altın tepside sunuluyor.

AK Parti, acaba Kemal Kılıçdaroğlu'nun kendi başına yaptığı çıkışlardan mı cesaret aldı? CHP'de genel başkan değişti ama Önder Sav değişmedi ki... Yani bir zihniyet değişikliği söz konusu değil. Klasik "laikçi" zihniyet hâlâ dimdik ayakta... İşte AK Parti heyeti dün CHP'yi ziyaret etti. Ne oldu? Eski hamam eski tas... CHP, dinle barışma noktasında ciddi bir arayış içine girmedikçe, Ergenekon davasında yargıya müdahale konumundan vazgeçmedikçe, kimse CHP'nin demokratikleşmeye omuz verebileceğini düşünmesin.

Ne yazık ki, bizim ülkemizde bazı kesimlerde çok ciddi bir din düşmanlığı var. Laikliği, dine ve dinî değerlere karşı bir dayatma aracı olarak alenen kullanıyorlar. İnançlara saygılı olma anlamındaki demokratik laiklikten rahatsız oluyorlar. Pes etmeye hiç niyetleri olmadığı için her fırsattan da istifade ediyorlar.

Başörtüsü konusu da onlar için özel yeri olan bir bahanedir. Türkiye'nin içeride ve bölgesinde yakaladığı nispi istikrarı bozarak, kavgaya zemin hazırlamaya çalışıyorlar. YÖK, ne güzel, makul düşünen çok geniş kesimin de desteklediği bir çözüm bulmuştu. "Üniversitelerde bir kılık kıyafet yasağı yok" diyerek üniversite yönetimlere hatırlatmada bulundu. Sınavlar için de benzer bir karar alındı. Baştan bazı tartışmalar, engellemeler olsa da, pek çok üniversitede sorun sessizce ve kendiliğinden çözülecekti. Devreye siyasiler girince, pazarlıklar, politik hesaplar, manevralar yine başımızı döndürmeye başladı.

Bu durumda ise daha önce olduğu gibi üzülen, kırılan gençlerimiz, kız evlatlarımız oluyor. Şahsen ben bu duruma artık tahammül edemiyorum. Gençlerimizin hissiyatı ile, psikolojisi ile, umutları ile artık oynanmasın. Gençleri hırpalayarak onların sorunları çözülemez. Onun için siyasilerimize diyorum ki; bırakın, böyle çözecekseniz çözmenin başörtüsü sorununu...

Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı'na da bir hatırlatmada bulunalım. Laikliğin temelini, devletin din hürriyetini sağlaması prensibi teşkil eder. Başörtülü kızların üniversitede ilim tahsili yapması lâikliği yıkmaz; cumhuriyete de demokrasiye de hiçbir zarar vermez. Onlar başlarını örtmeyi hem laikliğin, hem cumhuriyetin hem de demokrasinin korumaya aldığı din ve vicdan, hatta düşünce ve düşünceyi ifade hürriyeti içinde mütalâa ediyorlar.

Problemi çözmek isteyenler de meseleyi bu açıdan ele almalıdır. Yargıçlarımız, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesini ciddiye alıyorsa, Türkiye'ye verilen cezalardan üzüntü duymalı ve devlet için değil, adalet için yargı anlayışına geçmelidirler... Başörtüsü, bu ülkede bir kavga sebebi olmamalıdır. h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Önce türban, sonra rejim mi?

Hüseyin Gülerce 2010.10.22

Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı Yalçınkaya, "türban" çıkışı ile bize "devrim yasaları"nı, laiklik dayatmasını yeniden hatırlattı.

Bu çıkışı, 12 Eylül referandumunda çıkan evet sonucunun, militan laiklerde uyandırdığı hazımsızlığa bağlayanlar çıkabilir. Ama bu, temel meseleyi çözmez.

Temel mesele, din-devlet ve laiklik eksenindeki kutuplaşmadır. Toplum ve siyaset kurumu, henüz bu kutuplaşmayı aşabilecek/giderebilecek bir yol maalesef bulamadı. Yangına körükle gidenlerden problemi çözecek bir anlayış bekleyemeyeceğimize göre, bugün sağduyu, insaf ve vicdan sahibi makul insanlara ihtiyacımız var. Gönüllerin harekete geçmesi için gönülden konuşanlara ihtiyacımız var...

Kutuplaşma, toplumun içinde de var ama halkın arasında çatışma yok. Mesela başörtüsü (türban) meselesi. Üniversitede okuyan öğrenciler arasında bu konuda bir ayrışma, kin, öfke, kavga yok. Baş açık ile kapalı yan yana, el ele birlikte... İstisnaları olabilir ama gençler arasındaki, ailelerde hısımlar ve akrabalar arasındaki hoşgörü, bırakınız çatışmayı, kabalıklara, tartışmalara bile asla fırsat vermiyor. Bu konuda yapılan bütün anketlerde, "üniversitelerde başörtüsü yasaklanmasın" diyenlerin oranı yüzde 75 civarındadır.

Referandumda hayır diyen yüzde 42 de dikkate verilerek, bir kesimin endişelerinden elbette bahsedilebilir. Başta CHP ve bazı medya organlarının bu endişeleri korkuya dönüştürmede paylarını hatırlasak bile, empati yapmak gerektiğini şahsen bu köşede ben defalarca yazdım.

Fakat bu kesimin de empati yapması lazım. Türkiye'de yaşayan insanların yüzde 99'u Müslüman diyoruz. Hadi yüzde 90 olsun. Dinî değerlerin oldukça tesirli olduğu muhafazakârlık, bu ülkede her zaman güçlü olmuştur. Özellikle son çeyrek asırda, muhafazakâr değerlerdeki yükselmeyi, dini yaşamadaki tercihlerin arttığını ve yayıldığını kabul etmeliyiz. AK Parti gibi muhafazakâr bir partinin yüzde 47'lere varan oy potansiyelinin bir bakıma anlattığı da budur.

Şimdi temel soru, dini yaşamının hayata daha fazla yansımaları, giderek görünür hale gelmesi; sosyolojik bir vakıa mıdır, yoksa din-devlet ilişkilerini "şeriat devleti" özelemine dönüştürme potansiyeli taşıyan bir tehlike midir? Yani "adım adım bir İslami rejime kayıyoruz" tehlikesiyle mi karşı karşıyayız?

"Laik devlet tehlikede" diyenlerin, algılarını anlayabiliriz ama vehimlerini ve korkularını paylaşma imkânımız yok. Milletimizi, tarihî tecrübeleri, İslam'ı anlama ve yaşamadaki engin hoşgörüsü ile tanımak isteyenler, bu topluma haksızlık edemezler. Muhafazakâr büyük kitlenin, inançlara saygılı demokratik laiklikle, hukukun üstünlüğüne dayalı demokrasiyle, bir arada yaşama iradesiyle hiçbir problemi yoktur.

İran örneğinin bizim tarihimize, "Anadolu Müslümanlığı" anlayışı ile alâkası kurulamaz. Ne Kur'an'da, ne de Peygamberimiz'in sünnetinde, bir yönetim şekli söylenmiştir. Allah'ın Kur'an'da dediği şudur: "Adaletle hükmedin, emaneti ehline verin, işlerinizi istişare ile görün..." Bunun yanında ayetler büyük bir ekseriyetle ferdin şahsen dini, dinî düşüncesi, ruhani hayatı, Allah'la irtibatı, münasebeti, ailesinin terbiyesi, çocuklarına sahip çıkma gibi hususları bize ısrarla hatırlatır.

Kaldı ki herkes çağının çocuğudur. Yönetim biçimleri çağlara göre değişir. Bugün dünyada ve Türkiye'de, ileri bir demokrasi arayışı varken, mesela padişahlığı, sultanlığı, halifeliği savunanları kaç kişi ciddiye alır?

Kutuplaşmayı yumuşatabilecek tek şey demokratikleşmedir. Birbirimizin konumuna saygılı olmaya ihtiyacımız var. Samimi olmalı, empati yapmalı, hoşgörüyü hakim kılmalıyız. Türban sorunu da tek başına değil, temel insan hakları ve özgürlükler sorununun bir parçası olarak ele alınmalıdır. h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hrant Dink, Özkök, Hanefi Avcı...

Hüseyin Gülerce 2010.10.27

Hrant Dink davasını çok önemsemeliyiz. Bu davanın da, Uğur Mumcu, Abdi İpekçi, Savcı Doğan Öz ve niceleri gibi unutturulmasına, başka taraflara çekilmesine ve sulandırılmasına asla fırsat vermemeliyiz.

Hrant Dink, 19 Ocak 2007'de İstanbul'un orta yerinde üç kurşunla öldürüldü. Kamera görüntülerinden ve babasının ihbarı ile katil zanlısı olarak Ogün Samast yakalandı. Önceki gün, mahkeme heyeti, bir yasa değişikliğine dayanarak davayı İstanbul Ağır Çocuk Mahkemesi'ne gönderdi. Katil zanlısı Ogün Samast, belki de birkaç ay sonra tahliye edilecek. Daha önce bütün tetikçilerin tahliye edildikleri gibi...

Bu dava neden önemli? Çünkü devletin emniyet ve istihbarat birimlerinin ihmalleri ile işlenmiş bir cinayet söz konusu. MİT Müsteşarlığı'nın bilgisi dahilinde, Hrant Dink'e İstanbul Valiliği'nde "ayağını denk al" deniyor. Ölüm tehditleri aldığı halde kendisine koruma verilmiyor.

Bunlar, artık bir iddia değil. Cumhurbaşkanı Gül, 16 Ağustos'ta Bakü'ye giderken, "Hrant Dink maalesef gerekli tedbirler alınmadığı için hayatını kaybetti" dedi. Bu, üzerine mutlaka gidilmesi gereken çok önemli bir tespittir.

Başbakanlık Teftiş Kurulu müfettişleri ile İçişleri Bakanlığı Teftiş Kurulu arasındaki çekişme de devam ediyor. Milliyet'in önceki günkü haberine göre, Başbakanlık Teftiş Kurulu müfettişleri, 10 Ekim 2008 tarihli inceleme sonunda İstihbarat Daire Başkanı Ramazan Akyürek ile C Şube (Sağ Terör ve Azınlıklar Masası) Müdürü Ali Fuat Yılmaz'ı, Dink cinayetinde görevi ihmal ettiklerine dair rapor hazırladı. Başbakan Erdoğan bu rapora 2 Aralık 2008 tarihinde "olur" vererek imzasıyla gereği yapılması için İçişleri Bakanlığı'na gönderdi. İçişleri Bakanlığı Teftiş Kurulu'nun görevlendirdiği iki mülkiye başmüfettişi, görevi ihmal suçlanan tüm polisleri aklayan 9

Kasım 2009 tarihli bir rapor yazdı. Başbakanlık Teftiş Kurulu müfettişleri 18 Ocak 2010'da sert bir cevap yazısı göndererek mülkiye müfettişlerinin hazırladığı raporun hukuksuz olduğunu belirterek adı geçen polislerin görevlerini ihmal ettiği tespitlerini tekrarladılar. Ondan sonra ne oldu bilmiyoruz...

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) 14 Eylül 2010'da verdiği kararla, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni, hem "vatandaşının yaşama hakkını koruyamadığı" için hem de Hrant Dink cinayetine ilişkin "etkili bir soruşturma yürütmediği" gerekçesiyle mahkûm etti.

Bu davayı çok önemsemeliyiz. Çünkü kafa karıştıran "masumane" izah ve müdahaleler var.

Mesela Hürriyet'in yayın yönetmeni iken Ertuğrul Özkök, Hrant Dink'in cenazesinin kaldırıldığı 23 Ocak 2007 günü şöyle yazdı:

"Kendi kendine misyon yüklenmiş, bir abinin dolduruşuna gelmiş, daha 20 yaşına gelmeden tam anlamıyla "looser", "tutunamayan" durumuna gelmiş bir genç. Psikolojisini öyle iyi okuyabiliyorum ki. Cinayeti işledikten sonra en önemli iki delili, silahını ve beyaz beresini atmamış. Polis bile hayretler içinde. Trabzon'a dönüyor. Orada arkadaşlarına övüne övüne, "Hrant Dink'i ben öldürdüm" diyecek. Beni işte bu ruh hali korkutuyor.

Örgüt olsa, devletin istihbarat birimleri, güvenlik güçleri onu çökertir.

Ama burada neyi çökerteceksiniz? Mahalleyi veya bir şehri mi? Diyordum ki, bu işi çözmek istiyorsak, hepimiz empati duygularımızı geliştirmeliyiz. Mahalledeki o çocuğu da anlamaya çalışmalıyız."

Mesela Hanefi Avcı'nın fikri şu: "Cinayetin tüm faileri belli. Hrant Dink cinayeti çözülmüştür. Danıştay ve Dink saldırılarıyla, Ergenekon arasında bir bağlantı yok. Türkiye'de öyle bir ortam yarattınız ki, bazı insanları eylem yapacak hale soktunuz. Savcılar cinayeti işleyene mermi satanı bile bulup konuştular. Bu kişinin her şeyi tespit edilmiş, aldığı simide kadar belli. Siz neyi zorluyorsunuz?"

Evet, bu davayı çok önemsemeli ve zorlamalıyız... Çünkü Ergenekon davasının akıbeti, devlet içindeki hukuksuz yapıların tasfiyesi bu davanın derinleştirilmesine bağlıdır.

Bugün, bütün faili meçhul cinayetlerin düğümü, Hrant Dink davasıdır... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cumhuriyet, din, devlet...

Hüseyin Gülerce 2010.10.29

Cumhuriyet'in 87. yılında, bütün tartışmalara rağmen geldiğimiz noktanın umut verici olduğuna inanıyorum. Tartışmaların ağırlık merkezi siyasîdir, gücü elde tutma mücadelesidir.

Başka bir ifadeyle, mücadele; kendisini Cumhuriyet'in kurucusu ve asli sahibi gören elit tabakanın, vesayeti koruma çabalarından kaynaklanmaktadır.

CHP, ileri geri adımlar atsa da, zikzaklar çizse de "laikliğe takılma"yı sorguluyor, üniversitelerde başörtüsü konusunda takındıkları tavrı eleştiriyor, din ile barışmanın sancılarını çekiyor... Yargı, ideolojik odakların gövde gösterilerine rağmen "yeter artık" diye sesini yükseltiyor. Üniversiteler daha özgürlükçü, halkla, halkın değerleriyle barışmayı arzulayan işaretler veriyor. Parlamentodan, Meclis'e müdahale çıkışlarını tersleyen gür sesler yükseliyor.

Bu değişimde, statükonun savunulamaz hale gelmesinin rolü de küçümsenemez. Devlet birimlerinin içerisinde, hâlâ toplumu şaşkınlıktan şaşkınlığa sürükleyen yolsuzluklar, rüşvet çarkları, fuhuş çeteleri ile stratejik mevkilere ulaşan çürümüşlük, hukuk tanımayan resmî yapılar, Cumhuriyet'in, artık taşımaya takatının kalmadığı ağır bir yükür. 87. yılında Cumhuriyet, arınmaya ve demokratik bir ruha kavuşmaya hasrettir...

Tartışmaları da, gerilimleri de bitirecek, söz konusu hasreti de dindirecek tek bir yol var: demokratikleşmek. Ancak, temel bir sıkıntı var: Din-devlet ilişkilerindeki tartışma...

Bir kesim, dini yaşamada son yıllarda görünür hale gelen, yaygınlaşan sosyolojik gerçeği, "İslami bir rejime doğru kayma" göstergesi olarak algılıyor. Vesayetin aktörleri de, bilhassa medyadaki belli bir zihniyetin yardımıyla bu kaygıyı korkuya, vehimlere ve paranoyaya dönüştürmeye uğraşıyor. Maalesef, başka bir kesim de, yüzde 42'lik diyeceğimiz kesimin kaygılarını, empati yaparak anlamayı reddediyor. Bir kesim, dinin daha yaygın yaşanır hale gelmesini, militan bir laiklik anlayışı ile tehlike gösterip, dayatmalardan, zorbalıktan yana tavır koyarken, bir kesim de, kendini adeta dinin mihenk taşı haline getirip, insanların imanını hesaba çekmeye kalkabiliyor. Türkiye'de en az yüzde 90 mümin olduğunu söylüyor. İnançlarının gereğini kimi doya doya yapıyor, kimi az yapıyor. Az yapanların çoğu da, bu halinden şikâyetçi olduğunu, mahcup bir eda ile ifade ediyor. Kaldı ki, kimin Allah indinde daha makbul olduğunu biz bilemeyiz. Bir kazaya sebep olmasın diye yoldan taşı kaldıranın, hayvanlar eziyet çekmesin diye yüreği çarpanın en önde cennete gidemeyeceğini kim söyleyebilir?

Türkiye'deki tartışma esasen ifratla tefritin kavgasıdır. Bu, akliselimin kavgası değildir. Makulde buluşabilirsek, birbirimizle konuşmayı, birbirimizi dinlemeyi deneyebilirsek ve hoşgörölü olabilirsek, kavganın yerini kesinlikle uzlaşma alacaktır. Cumhuriyet, demokrasi ile taçlanacaksa, tek ihtiyacımız bu uzlaşmadır.

Bu uzlaşma, İslam ile demokrasi arasında bir çatışma olmayacağını da anlamamızı sağlayacaktır. İslam demokrasi, demokrasi de İslam değildir. İslam, ebedi ahiret hayatına inananların, dünyayı insana yakışır şekilde değerlendirmeleri, iyiden, güzelden, hayırlardan yana bir hayat sürmeleri, insana, çevreye, bütün canlılara zarar veren kötölüklerden uzak durmayı nasihat eden bir dindir. Müslümanların bu dini layıkıyla temsil etmemeleri, dinin değil, insanların kabahatidir. Dinin özünü bırakıp şekle, menfaatlere yönelen insanın faturasını, niye din ödesin? İslam'ı demokrasiye, demokrasiyi İslam'a zıt görmek yanlıştır.

Dinin siyasallaştırılması tehlikesi elbette vardır. Ama bu tehlike, rejimden daha çok din için tehlikedir.

Çatışmayı, gerilimi demokrasi ile aşabiliriz, fakat siyasi çıkarlara dayalı siyaset anlayışı demokrasiyi engelliyor. Demokrasiyi hazmedememe, demokrasinin önündeki en büyük engeldir. Referandumla bir dar boğazdan geçtik, uçurumun kenarından döndük. Dileriz, Cumhuriyet'in 90. yılında daha huzurlu, daha müreffeh ve daha umutlu oluruz... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Okıay Ekşi'nin gidişi kimlere ihtardır?

Hüseyin Gülerce 2010.11.03

Hürriyet Gazetesi Başyazarı Okıay Ekşi'nin istifası, medyada yeni dönemin ikinci sarsıntısıdır. İlk ve asıl sarsıntı Ertuğrul Özkök'ün, genel yayın yönetmenliğinden alınmasıydı. 31 Aralık 2009'da bu köşede; "Veda eden Özkök değildir. Rejimin basını sahneden iniyor" diye yazdım.

İnmek zorundalar, çünkü payanda oldukları vesayet sistemi bitiyor. Hele referandumda çıkan "evet"ten sonra, hâlâ eski alışkanlıkların sürmesi mümkün değildir. Gelen büyük demokratikleşme dalgasını göremeyip hâlâ; "biz haklıyız, biz güçlüyüz" havalarının hiçbir anlamı yok.

Vesayetçilerde akıl almaz bir inat, akıl almaz bir kabullenememe var. "Türkiye, eski Türkiye değil" diyorsunuz, kabul etmek istemiyorlar. "Toplum değişti, yeni nesillere; gerçeklerle Atatürk'ü öğretmeyi bırakıp, Kemalist masallar anlatamazsınız, maval okuyamazsınız" diyorsunuz, ters ters bakıyorlar. "Bakın, bu ülkede taşlar yerine oturuyor, inadı bırakın, makul olun, ortada rövanş falan da yok. İntikam hiç yok..." diyorsunuz, inanmak istemiyorlar...

Vesayetin temelleri yanlıştı. Bu ülkede Kürtler ve dindarlar, potansiyel tehlike değildir. Darbelerle, korkularla, baskılarla bu ülke daha fazla yönetilemez. Koskoca bir toplum daha ne kadar cenderede tutulabilir? Biz, "normalleşmeye ihtiyacımız var, bu toplumun değerlerini yok sayamazsınız" diyoruz. Onlar ise bir metrekairelik başörtüsüne, ezana, Kur'an kurslarına, takılıyorlar. Avrupa Birliği'nden, inançlara saygı anlamında "demokratik laiklik" çağrıları geliyor, onlar militan laiklikte ısrar ediyor, halktan yüzde 47 oy almış bir partiye, "laiklik karşıtı eylemlerin odağı" yaftasını yapıştırıyorlar...

Vesayet sarsıldıkça, medyası da sallanıyor ama bunun geçici olduğu sanılıyor. Gerçekler bir türlü kabullenilemiyor. Hâlbuki Ertuğrul Özkök'ün gidişi en kuvvetli işaretti. Yukarıda hatırlattığım yazının sonunda, ben Aydın Doğan ailesine seslenmiş ve "Hürriyet'teki değişiklik, durumu kurtarma adına yapılmışsa, herkes görecektir ki, boşa bir hamledir" demiştim.

Oktay Ekşi'nin gidişi, o hamlenin boşa olduğunu gösteriyor. (Ekşi'nin istifasında tuhaf bir nokta da var. Ağır hakaret cümlesini yazısına, gecenin 12'sinde neden ekliyor? İstifaya zorlanma gibi bir şey bu...) Mesele zihniyetin değişmesidir. Eğer bugün biz medya çalışanları, demokrasinin, demokratlığın, önce medyaya egemen olmasını samimiyetle isteyemezsek, medya mahalleleri, kabadayılardan kurtarılamaz. Topluma, meslektaşlarına saygısız olanlar, hakaret ve küfür edenler, bu edepsizlikleri, bu kabadayılıkları, mahallelerinden eleştiri gelmediği için yapıyorlar. Türkiye'de medya en başta kendine seslenmeli, "yeter artık" demeli. Herkes elini vicdanına koysun, demokratik ülkelerin hangisinde seviye, bizdeki gibi yerlerde sürünüyor? Demokrasinin, hukukun, teknolojinin, bilimin, eğitimin olduğu gibi medyanın da bugün evrensel standartları var. Kimse bizdeki gibi ahbap-çavuş ilişkileri ile medyada yer bulmuyor...

Amerika'da, ileri Avrupa ülkelerinde hiçbir yazar oturduğu yerden, araştırmadan, incelemeden, uzmanlara sormadan kalem oynatmaz/oynatamaz. Fikrin, analizin olmadığı boş, bomboş yazılar bizde köşeleri dolduruyor. Daha geçenlerde bir arkadaş, oturduğu yerden Cumhurbaşkanı'nın konvoyunun, bir annenin ölümüne sebep olduğunu, sadece kendisine gelen bir maile dayanarak yazdı. Ne konvoy var, ne öyle bir olay var... Yine, demokratik hiçbir ülkenin medyasında, bizdeki gibi yargısız infazlar yoktur. Bizde yazarlar, yayın yönetmenleri hem savcı, hem hâkim, hem de tetikçi gibi davranıyor. Oktay Ekşi olayı, sadece Doğan medya grubuna değil, gazetecilik yapmayan, meslek ilkelerini tanımayan herkese ders olsun. Herkes üslubunu, sorumluluğunu bir daha gözden geçirsin...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

CHP'yi acil servise getirdiler...

Hüseyin Gülerce 2010.11.05

Meğer Kılıçdaroğlu ile Sav arasında insanî bir yakınlık da yokmuş. Meğer o el sıkışmalar, sarılmalar pozmuş. Siyaset evet acımasız, vefasız, insafsız bir meydan ama bu kadar mı ölçüsüz, bu kadar mı kin, nefret ve öfke ile doluymuş? İşte şuraya yazıyorum; bunlardan daha beterine hazır olunuz...

CHP'de kavga, geçici, tamir edilebilir bir kriz değildir. Bölünmedir, dağılmadır, parçalanmadır. Ecevit-İsmet İnönü kavgasından, Baykal-Erdal İnönü kavgasından, Baykal-Altan Öymen kavgasından farklı olan bir şey var. O kavgalardan sonra CHP'nin alternatif liderleri vardı ve parti toparlanabildi, yoluna devam edebildi. İkincisi, vesayet sistemi CHP'nin payandalığına muhtaçtı, güç odakları devreye girdiler. Yani CHP'nin yer ile yeksan olmasına izin verilmedi.

Halbuki şimdi CHP'yi toparlayacak, bir arada tutacak bir alternatif lider yok. İsmet İnönü mağlup olduğunda Ecevit vardı. Ecevit'in yeni bir söylemi, parti tabanına heyecan veren bir karizması vardı. Öymen aşağı indirildiğinde Baykal vardı. Baykal, Türkiye'de en zor işin CHP'ye genel başkanlık yapmak olduğunu biliyordu. Çünkü CHP, içiyle uğraşmaktan, Türkiye'nin problemleri ile uğraşmaya fırsat bulamayan bir partidir. Açık söyleyelim; Kemal Kılıçdaroğlu ne Ecevit'tir ne de Baykal'dır. Meclis grubunda, delege içinde, gençlik kollarında kadrosu, ekibi yoktur. Zor dönemde üzerinde ittifak edilen bir isimdir. 6. ayda o ittifak dağılmıştır. Kılıçdaroğlu geçici çözümdü. Doğan medyası, istediği kadar destek versin, Kılıçdaroğlu CHP'nin parçalanmasını önleyemez, sandığa bir umut olarak taşıyamaz. Sav'ın yerine getirilen ismin, sıkı bir Ergenekoncu olması, "Yeni CHP"nin, vesayetin yeni bir versiyonu olacağı gerçeğini anlatmaya, yeter de artar bile... Seçimlere 6 ay kala CHP karizmatik bir lider çıkaramaz. Evet, Baykal kenarda duruyor ama o da artık eski Baykal değildir...

CHP'de kavga, asla bir Kılıçdaroğlu-Sav kavgası olarak görülmemelidir. Türkiye demokratikleşirken, gerçekleri okuyamayanların sen-ben kavgasından, çözüm adına bir şey çıkmaz. Mesele şudur: Demokratikleşme dalgası, nihayet CHP sahillerine varmıştır. Varmıştır ama tsunami etkisi yaparak parti yönetimini vurmuştur. Çünkü öncü sarsıntılar CHP yöneticilerini uyandırmamıştır. Parti binasında hizip kavgaları ile vakit geçirme yerine, statükonun bittiğini, ona payandalık yapmanın artık hiçbir anlamı kalmadığını asla anlayamamışlardır. Medyada bazılarının başına gelen, şimdi CHP'nin ağır toplarının başına geliyor. Değişime ve yenilenmeye direnç gösterenler, sahneden inmek zorunda kalıyorlar...

Yeni Türkiye'nin gerçeğini okuyamayan CHP, artık kendisiyle baş başadır. Artık ne muhtıra veren askerler ne de çat kapı Anayasa Mahkemesi var... Lafla olsa bile Kılıçdaroğlu'nun demokratik çıkışlarına; "sözleri kendisini bağlar arkadaş..." diye alay edenler, çıkmaz sokağın duvarına toslamışlardır.

Evet, CHP çıkmaz sokakta şimdi bir kör dövüşüne mahkûm edilmiştir. Bu kavgada sulh olmaz. Çünkü tarafların niyeti birbirlerini tasfiye etmektir. "Küçük olsun benim olsun" tabelasının asılması, dükkânı kapatmadan önceki son sahnedir... Şimdi ufukta bir parçalanma kurultayı var.

Ecevit, CHP'nin akıbetini erken görmüş ve DSP'yi kurmuştu. CHP'ye oy veren insanları asla üzmemek, kırmak istemem. Hatta Türkiye'de siyasetin adam gibi sol bir muhalefet partisine ihtiyacı olduğuna inananlardanım. Ama CHP, militan laiklikten vazgeçmiyor. Dinle barışmayı samimi olarak istemiyor, demokratik laiklikten korkuyor. Bu yüzden Avrupa sosyal demokrat partilerinin ilkelerine, standartlarına sahip yeni bir sol partiye ihtiyaç var.

Tamam, Kılıçdaroğlu'na, yeni CHP'ye bir şans tanınsın ama bu yapıyla, bu kafayla CHP'nin böyle bir şansı yok. Şu anda CHP acil servise getirildi. Bünyede kırıklar, çıkıklar var. Şuuru yerinde değil, kalp ritmi bozulmuş ve tansiyon fırlamış. Umutsuz vaka gibi gözüküyor. Yine de halkımızın temennisi ile bitirelim: Çıkmadık canda umut vardır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Atatürk'ü vesayetçilerden kurtarmak...

Hüseyin Gülerce 2010.11.10

Vefatının 72. yılında, Atatürk gerçeğini konuşmayı deneyeceğim. Çünkü ülkemizdeki kutuplaşmayı azaltmanın, ortak bir zeminde buluşmanın yolu, Atatürk istismarının önlenmesinden geçiyor.

Siyasetin bizim ülkemizde, temel iki zaafı bulunuyor. Birincisi siyaset, güç ve menfaat elde etmeye odaklanmıştır. Rahmetli Özal, siyasete "halka hizmet, Hakk'a hizmet" diyerek başlamıştı. Kendisinin, idealist birkaç insanın samimiyetine inanıyorum. Ama menfaatler öne çıkmıştı. Çünkü hepimiz biliyoruz ki, her iktidar, kendi zenginlerini, kendi çevresini ihya ediyor. Baştakiler, samimi de olsalar, hüsnü zanla da hareket etseler, yollarda işler karışabiliyor, ihlâslar bulanabiliyor...

Bizde siyasetin ikinci büyük zaafı, büyük kitlelerin değerlerinin istismar edilmesidir. Bu, değerlerin siyasete alet edilmesidir. Din, milliyetçilik ve Atatürk, en çok istismar edilenlerdir. Bundan da en büyük zararı dinin kendisi, milliyetçilik ruhu ve Atatürk görmektedir.

Atatürk bir liderdir. Teşkilatçılığı, dengeleri kollama mahareti, siyasî ve askerî bir deha olduğu tartışılmazdır. Cumhuriyet'in kurucusu, yeni Türkiye'nin mimarıdır. Ama o da bizim gibi bir insandır. Her insan gibi hataları, noksanları vardır. Çağının çocuğudur. Zamanının mantalitesine, şartlarına ve imkânlarına göre hareket etmiştir. Atatürk'ü değerlendirirken, yıkılan bir imparatorluğun acılarını, yöneticilerin travmalarını, dış baskıları, dayatmaları ve yorulmuş bir milletin perişanlığını düşünmek lazım. Evet, Atatürk demokrat değildi. Çünkü öyle bir çevresi, öyle bir hâkim anlayış yoktu. O gün kim olsa demokrat olamazdı. Kaldı ki, bugün bile siyasilerimizden kaç demokratır?

Evet, tek parti dönemi, baskıcı bir rejimdi. Atatürk tek adamdı. Ama ondan sonrakiler dünya ile birlikte yürüyebilirdi. Dış şartlar Türkiye'yi buna zorladı da. Nitekim İsmet Paşa'nın çok partili hayata geçiş kararı çok önemli bir merhaleydi. Sonra ne oldu? Askerî darbeler dönemi başladı.

Temel problem, ittihatçı zihniyetin değişmemesiydi. Halk doğrusunu bilemezdi. Kendi başına karar veremezdi. Her şeyin en doğrusunu bilen Cumhuriyet elitleri, bir vesayet sistemi inşa ettiler. Kendilerine bir ideoloji lazımdı. İşte orada "Kemalizm"i devreye soktular. Anayasal kurumların ruhuna ideoloji doldurdular. Atatürk'ü, insanüstü bir varlık olarak anlatmaya başladılar. "Kâbe Arap'ın olsun, Anıtkabir bize yeter" diyenler çıktı. Onun bir lider, tarihî bir şahsiyet olması yetmiyordu. Çünkü vesayetlinin sorgulanmasını önlemek için Atatürk bir kalkan gibi kullanılıyordu. Meclis'in iradesini tek merci tanıdığını ilan eden bir insanın, isminin arkasına saklanarak darbe yapılmasını, Meclis'in feshedilmesini başka nasıl izah edebilirsiniz?

"Atatürk'ün laiklik" ilkesi deyip, dine ve dindarlara baskıyı öne çıkardılar. Atatürk'ün kabrine başörtülü kadınların gelmesini bile engellediler. Çağdaşıktan, modernlikten, dinden uzaklaşmayı anladılar. Özgürlüklerin, hukukun, demokrasinin, inançlara saygılı laikliğin önüne, üzerine 'Atatürk' yazdıkları duvarlar diktiler. "Atatürk sağ olsaydı şöyle yapardı, böyle yapardı" diye tehditler savurdular. Kendilerine göre, dinle hiç ilgisi olmayan bir Atatürk anlatıp, sonra da "neden sevmiyorsunuz, sevmek zorundasınız" dediler.

Vefatının 72. yılında gerçek Atatürk'ü öğrenmenin, evrensel demokratik değerleri benimsemenin yolu açılmalıdır. Bugünün siyasi mücadelelerine Atatürk alet edilmemelidir. Demokratikleşmenin karşısına "Atatürk ilke ve inkılâpları" çıkartılmamalıdır. Bırakınız Atatürk, CHP'nin Atatürk'ü, ulusalcıların Atatürk'ü, vesayetçilerin Atatürk'ü olmaktan kurtulsun. Toplumun ortak bir değeri olarak tarihteki yerini alsın. Atatürk'ün Müslümanlığı

hakkında da hüküm vermek bize düşmez. Nihai karar Allah'a aittir. Hepimizin günahları var. Kendi halimizi düşünmek varken, kimsenin günahlarının takipçisi olmamak lazım...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

CHP'de aslında ne oldu?

Hüseyin Gülerce 2010.11.12

Tam 7 ay sonra, 12 Haziran 2011'de genel seçim var. Bundan sonra belli edilsin edilmesin, iktidar ve muhalefet için bütün hazırlıklar, hesaplar, çabalar 12 Haziran'a endeksli olacak. CHP'deki son iç savaşa da bu açıdan bakabiliriz.

2011 seçimleri, CHP açısından tarihî bir dönüm noktasıdır. Sistemin/devletin partisi CHP, iktidar olmak için ilk defa halktan oy isteyecek. Malum, tek parti döneminden beri formül şuydu: CHP+ordu= iktidar... Ordu denilince, medyayı, yüksek yargıyı, üniversiteleri de anlamak gerektiğini, son olarak 28 Şubat gerçeğinde bir defa daha görmüş ve anlamıştık. CHP için sandık önemli değildi. Halk kimi seçerse seçsin, CHP zihniyeti, vesayetin güç merkezleri ile birlikte iktidardaydı. AK Parti'ye kapatma davası açıldığında, CHP lideri, Erdoğan'a ne demişti: "Üzülme, daha gençsin, cezanı çeker gelirsin..." Yani biz buradayız, sen ortadan kaybol...

Peki, CHP şimdi neden ilk defa halka gitmek zorunda kalıyor? Çünkü önceki formül uygulanamıyor. CHP'nin güvendiği bütün dağlara karlar yağdı. Medya, üniversiteler, yarı resmi sendikalar, barolar, yüksek yargı artık CHP'nin değirmenine yeterli su taşıyor/taşıyamıyor. Herkes demokrasilerde olması gereken konumlara çekiliyor. Tamam, bu hızlı olmuyor, sancısız olmuyor, ama oluyor... Yani CHP artık tek başınadır ve sadece sandıktan medet umabilir. Bu, bir açıdan da hayırlı bir gelişme...

Ancak CHP'nin yeni yönetimi dikkatli olmalı. Şahsen benim ciddi endişelerim, bu endişelerim için de iki önemli gerekçem var.

Birincisi, CHP'de yönetim değişikliği operasyonu, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı'nın devreye girmesiyle başladı. Başsavcının, "tüzüğü uygulayın" yazısı, Sav ekibini tasfiye için gerekçe oldu. Zaten Sav da; "bu tüzük, kime niyet kime kismet tüzüğü..." derken, Baykal'ın yapamadığını, Kılıçdaroğlu'nun yaptığına işaret etti. Yani kafalarda, birileri CHP için düğmeye mi bastı diye bir soru var.

İkincisi, Süheyl Batum'un yükseltilişi. Süheyl Batum, bir anayasa profesörü olduğu halde, gerek 367 çıkışında, gerek Ergenekoncuları yürekten savunmasında "militan hukukçu" portresi çizdi. Liberal aydınlar için "rezil adamlar" demekte beis görmedi. Belli çevreler onu DP'nin başına düşündüklerini söylediler. O şimdi CHP Genel Sekreteri... Fakat daha önemlisi, Süheyl Batum, Türkiye'nin en sevilen sanatçılarından birine akıl almaz bir hakarete bulundu. Sezen Aksu, referandumda "evet" diyeceğini açıklayınca; "Biz onu Sezen Aksu zannediyorduk. Ne bilelim onun 'Sazan Aksu' olduğunu" dedi. Batum'un bu ağır hakareti, sanata ve sanatçılara yakın olduğunu söyleyen CHP'nin yakasını bırakmayacaktır...

CHP, vesayetin desteği karşısında evet dikkatli olmalı. Çünkü verilen destek, CHP'nin iktidar olması için değil, AK Parti iktidarının bitirilmesi, bir CHP+MHP koalisyonunu zorlamak için. Kılıçdaroğlu'nun, klasik CHP söyleminin dışına çıkması, özgürlük alanlarını genişletme hamleleri elbette takdir gerektir. Farklı kesimlere, özellikle muhafazakâr kesimlere ulaşma adına yaptığı, yapacağı gayretler de karşılık bulabilir.

Bütün mesele, CHP'nin devlet partisi olmaktan çıkıp halkın partisi olabilmesidir. Daha açık söyleyelim: CHP'nin başında şimdilik "Dersim'li Kemal" bulunsun, 12 Haziran'dan sonra CHP için yeni bir proje yapılır..." mı deniyor?

Yoksa CHP, kendi dinamikleri ile demokratikleşmenin önemli bir aktörü mü oluyor?

Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı'nın talebiyle CHP'de bir değişim oldu. "Bu bir toplum mühendisliği projesi midir?" sorusu sorulmaya devam edecektir. CHP'yi, AK Parti'den kurtulmak için kullanmayı hesaplayanlar, istemeden hayra da vesile olabilirler. Demokratikleşme, adam gibi anamuhalefet partisi de kazanabilir. Tabii bu arada merkez medyayı da gözlemlemeliyiz. Bakalım onlar "projelendirilmiş CHP"yi mi, kendi dinamikleri ile yol alacak CHP'yi mi destekleyecekler? Tavırları, yeni dönem için de bir test olacaktır. CHP'de aslında ne olduğunu da, merkez medyaya bakarak yakında anlarız...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Endişeler, AK Parti ve istikrar...

Hüseyin Gülerce 2010.11.17

İki dönemdir devam eden AK Parti iktidarının varlığı, bazı kesimlerde ciddi bir endişe meydana getiriyor. 12 Eylül referandumunda yüzde 58 evet çıkması, AK Parti'nin bir defa daha iktidara gelebileceği yorumlarını kuvvetlendiriyor.

7 ay sonra yapılacak genel seçimde, AK Parti'nin üçüncü defa iktidara gelme ihtimali, o çevrenin endişesini daha da körüklüyor. Göreceksiniz, 12 Haziran 2011'deki seçim öncesinde muhalefet partileri ve merkez medya, bu endişeyi büyötmek ve korkulara çevirmek için canla başla çalışacaktır.

Endişenin içine iteklenen, üstelik de makul insanların çoğunlukta olduğu geniş kitlenin bu ruh halini, empati yaparak anlamak zor değil. Hayatın görünür alanlarında güç, servet ve imkân sahibi olanlar, muhafazakâr kesimin de bu alanlara taşınmasını fitri olarak yadırgıyorlar. Giderek kendi yaşam tarzlarının kısıtlanacağını, baskı altına alınacaklarını düşünüyorlar. Ancak elit azınlık, endişe ve yadırgamanın ötesinde, ciddi bir rahatsızlık duyuyor. Adeta Türkiye ellerinden kayıyor gibi bir algıyı, takıntı haline getiriyorlar. Hazmedememe, kabullenememe hali; kin ve nefret duygularını da körüklüyor. Kendi durumlarını bir mağlubiyet kabul ediyorlar, Türkiye'yi, yükselen güç ile paylaşmayı reddediyorlar. Bu ruh halini, en iyi; "askerî vesayet gidiyor, sivil vesayet geliyor" saptırması izah ediyor... Elit azınlık, referandumda hayır diyen yüzde 42'lik kitleyi yanında tutmak için akıl almaz bir manipölasyon yapıyor. Merkez medya, kamuoyunu etkilemede kaybettiği gücün moral bozukluğu ile agresifleşiyor ve bu yönde adeta bir bombardıman yürütüyor. Bunu şimdilik bir kenara not edelim.

Acaba AK Parti kadroları da, büyümeden endişe etmeli midir? Kanaatimce evet, hem de fazlasıyla... Çünkü inancımızın imbiğinden süzülmüş hakikatler, değerler var: Her büyüme, dindar insanlar için bir iç tehdittir. Dünyevilik, uhreviliğin en büyük düşmanıdır. Mümin için asıl yurt ahiret yurdudur. Dünyaya değil, Allah'ın rızasına talip olunmalıdır. Dünya evet, ahiretin tarlasıdır. Bilimde, teknolojiye müminler olarak en ileriye gidelim. Meşru dairede kalabiliyorsak, hesabını verebileceksek, servetlerin, makamların bir mahzuru yok. Ama her an kendimizi sorgulayarak: Servetler gönlümüze mi girdi, cebimize mi? Cebe giriyorsa mahzuru yok, cebe gireni çıkarmak zor değil. Ama kalbe giriyorsa, bir kalpte iki sevgi olmaz. Makamlar insanlara hizmet vasıtası mı, rant kapısı mı? Hizmet vasıtası ise mahzuru yok, onun hesabını vermek zor değil... Ama rant kapısı ise, bilinsin ki bu kapılar müminlere hiç yâr olmadı...

AK Parti kadrolarını, üçüncü kez iktidarın eşğinde büyük bir sınav bekliyor. Geçtiğimiz cuma günü 40 yıllık dostum Sayın Ahmet Taşgetiren'le, Ordu Sivil Düşünce Platformu'nun tertiplediği bir panele katıldık. "Referandum sonrası Türkiye"yi konuştuk. Yemekte, çay sohbetinde Orduluları dinledik. Çoğu, "AK Parti'nin

istikrar adına bir dönem daha iktidar olması lazım" diyor... Bunu, partililik anlamında değil, AK Parti'yi, geleceğimiz adına, istikrar adına önemsediklerinin altını çizerek söylüyorlar. Yer yer hükümeti, yerel yöneticileri, milletvekillerini de eleştiriyorlar...

İç barış adına AK Parti'nin önümüzdeki dönemde ne yapacağı çok önemlidir. Yüzde 42'nin gönlü nasıl kazanılacaktır? AK Parti, muhafazakâr demokratiğin gereğini yapabilecek midir? Yaklaşan genel seçimlerde AK Parti yönetimi milletvekili adaylarını şaibelerden uzak insanlardan seçerek, göğsünü gere gere "işte benim adaylarım" diyebilecek midir? AK Partili seçmen; "Biz Başbakanımızın hatırını kolluyor, ona oy veriyoruz, o da mutlaka bizim hatırımızı kollayacak, sevdiğimiz, saydığımız liyakatli insanları aday gösterecektir." diyor. En az referandum kadar önemli bir seçim bizi bekliyor...

Okuyucularımın mübarek Kurban Bayramı'nı tebrik ediyor, sağlık, geçim kolaylığı ve dertlerimize derman diliyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Endişeler, cemaat ve cevap...

Hüseyin Gülerce 2010.11.19

Türkiye'de artık cemaat denilince akla ilk gelen, Fethullah Gülen'in tavsiyelerini, üslubunu, dine hizmet metodunu benimseyen insanlar oluyor.

Cemaat kelimesiyle, dinî bir oluşum da kastedildiği için "organizasyon" iması ve vurgusu var. Zaten, hareketle ilgili sıkıntı da bu ima ve vurgunun oluşturduğu algıdan kaynaklanıyor.

Dinî bir cemaat olarak Gülen hareketi, AK Parti iktidarının varlığı da hatırlatılarak ve ikisi yan yana getirilerek daha büyük endişe, kaygı ve korkuların kaynağı gibi gösteriliyor. Ve özellikle belli çevreler, Ergenekon davası başladığından beri; öncelikle dine ve dindarlara karşı mesafeli ve önyargılı kesimleri tahrik ediyor, "Cemaat, emniyeti ve yargıyı ele geçiriyor, çok büyüdüler, her yerde onlar var, bu işin sonu ne olacak?" deniyor. Bu söylem, yine belli medya organları tarafından da yaygınlaştırılıyor. Öyle ki, bu hareketi yıllarca dışarıdan tasvip etmiş insanların bile kafası karışabiliyor. Bir "acaba" sorusu da onların gönlüne bir kılçık gibi saplanıyor.

Gülen hareketi, kastedilen manada bir organizasyon değildir. Elbette dünyaya yayılmış, çaplı, üstelik cazibe merkezi haline gelmiş böyle bir hareket, istişare ve organize gayretlerle yürütülmektedir. Bir yurt, okul, hastane, üniversite, kendiliğinden olur mu? Binlerce öğrenciye kendiliğinden burs verilir mi? Dünyanın 160 ülkesinde diyalog merkezleri ve okullar açılır mı? Dernekler, vakıflar, şirketler eliyle yürüyen, gönüllülük esasına dayanan bir hareket bu. Ve hepsi devletin kurumları tarafından denetleniyor. Hem de ne denetleme. 28 Şubat sürecini hatırlatmak yeter...

Ama bu hareket bir "organizasyon" değildir. Çünkü öyle olunca, işin içinde değişmeyen bir hiyerarşi, aklını üst bir iradeye ipotek etme, yani işte o bilmeden kullanılan "biat kültürü" vardır. Hâlbuki böyle bir anlayış, felsefe İslam'ın, mümin olmanın da özüne aykırıdır. Her insan ayrı bir âlemdir. Her mümin, aynı kaynaktan beslendiği halde ayrı bir dünyadır. "Her insan tek nüsha bir kitaptır." Amma, dinimizde, aynı zamanda yüreklerin birlikte çarpması, adımların birlikte atılması, dayanışma, istişare vardır. İslam tek başına yaşamayı değil, halk içinde Hak'la beraber olmayı tavsiye ediyor.

Kısacası bu hareket; muhterem Gülen'in, "kendi mana köklerimize bağlı kalarak yeni bir diriliş sergilemeliyiz" tavsiyesini, sevda ve dava haline getiren milyonlarca insana makul gelmiştir. Bu makuliyetin altını çizmeliyiz.

Zira önemli olan, bir fikrin, hareketin millet tarafından benimsenmesidir. Milletimiz Gülen ve arkadaşlarına, isimsiz binlerce muhabbet fedaisine güvenmeseydi, yapılan hizmetleri faydalı bulmasaydı, Gönüllüler Hareketi olur muydu? Bu hareket, aynı zamanda derûnunda, bir toplumsal barış projesi olmasaydı, bu kadar tasvip görüp yaygınlaşıp mıydı? Muhterem Gülen'in, cami kürsülerinden söylediği, "Türkiye, dünyanın her yerinde olmadan istediği yerde olamaz" çağrısı, bu insanlara makul gelmeseydi, bugün dünyanın 160 ülkesinde bir destan yazılabilir miydi? Bu insanların, farklı farklı yerlerde, aynı duygu, aynı düşünce üzerinde ittifak etmeleri, aynı hizmet modellerini benimsemeleri, benzer faaliyetler ortaya koymaları yadırganmamalıdır. Organizasyon yok, ama kardeşçe ve aynı hedefe, "Allah'ın rızasını kazanma"ya yönelik birlikte hareket etme var. Ha, illa da bir merkezden bahsedilecekse, 5 kıtada binlerce merkezden bahsedilebilir...

Ancak, meselenin Gönüllüler Hareketi içinde yer alan insanlara dönük bir yüzü de var. Muhterem Gülen, "hizmet ederken, gönüllere girmeye çalışırken, insanları sevaba çağırırken, günaha sokmamak lazım" diyor. Hizmet ederken gıpta ettirmemek, kıskançlıklara, özellikle yanlış anlamalara fırsat vermemek çok önemlidir.

Bu hareket dünyanın dört bir tarafında makul ve makbul bulunurken, kendi ülkemizde hâlâ tasvip etmeyenler çıkıyorsa, kendimizi sorgulamamız lazım. Hangi kusurlarımızdan dolayı yanlış anlaşıyoruz, yanlış algılanıyoruz, buna bakmamız lazım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kırmızı Kitap ve sivil-asker ilişkileri...

Hüseyin Gülerce 2010.11.24

Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'nin yeni hali, önceki günkü Bakanlar Kurulu'nda kabul edildi. Bu belge, daha çok "Kırmızı Kitap" olarak biliniyor.

Kırmızı Kitap, "devletin gizli anayasası" olarak nam salmıştı. Kestirmeden, "vesayet anayasası" diyebiliriz. Bu ülkede, genel seçimler, seçilmiş milletvekilleri, onlardan oluşan bir Meclis ve o Meclis'in içinden oluşturulan hükümetler hep oldu. Ama Cumhuriyet'in elitleri, kendilerini ülkenin asıl sahibi gördükleri için, parlamenter demokratik sistemi vitrine koydular. Mevcut Anayasa görüntüyle ilgiliydi. Vesayet, gizli güç olduğu için, anayasası da gizli olurdu.

Ne acıdır ki, sonradan öğrendik, her başbakana bu Kırmızı Kitap, koltuğa oturur oturmaz veriliyor, "sen asıl buna bak" deniyordu... Başbakanlar, bunu niye sineye çektiler? Ben hüsnü zannım ile "yeni darbelere fırsat vermeden, demokratikleşme adımları atalım, AB üyeliği yolu bir gün sivil siyasetin elini güçlendirecektir, sabredebiliriz" diye düşündüler...

Kırmızı Kitap, özü itibarıyla şuydu: Yasalarda olmayan suçlar ihdas ediliyor ve vesayet kontrolündeki devlet, kendi vatandaşlarını potansiyel suçlu ilan ediyordu. Bölücülük ve irtica; dış düşmanlardan daha büyük tehlike oluyordu. Her ay toplanan Milli Güvenlik Kurulu (MGK) toplantılarında, bu tehlikelerin nasıl artarak devam ettiğine dair saatlerce konuşuluyordu. Şimdi makul ve vicdanlı herkes görüyor ki; Kürt sorunu, çözüm bekleyen en önemli meselemiz. İrtica ise; inanç özgürlüğünün, fikir ve ifade hürriyetinin engellenmesi için kullanılan siyasî bir araç...

Kırmızı Kitap ve MGK, vesayet uygulamaları ve yaptırımları için yıllarca zemin olarak kullanıldı. Azınlıklara karşı tertiplenen 6-7 Eylül 1955 olaylarından tutun, 28 Şubat'ın andıçlarına ve en önemlisi, on yılda bir tekrarlanan askerî müdahalelere kadar hep gizli maddeler, devlet içindeki hukuk dışı yapılar etkili oldular.

AK Parti iktidarının daha ilk yılında, MGK ile ilgili çok önemli değişiklikler yapıldı. 2003'te, TBMM'de kabul edilen AB'ye üyelik yolundaki 7. Uyum Paketi, bir dönüm noktası oldu. MGK kararları artık bağlayıcı olmayacak, Bakanlar Kurulu'na tavsiye niteliği taşıyacaktı. "Gölge başbakan" konumundaki MGK genel sekreterinin görev ve yetkileri daraltıldı. Bu makama sivillerin getirilmesi benimsendi. Toplantılar da her ay değil, iki ayda bir olacaktı. Hatırlayınız, neydi o Çankaya Köşkü'nün kapısındaki canlı yayın araçları. Her MGK toplantısından önce yapılan "kritik MGK" anonsları... Meclis, hükümet ikinci planda, varsa yoksa MGK...

Artık ülke güllük gülistanlık mı olacak? Onu demiyorum. Çünkü asıl önemli olan, zihniyet değişikliğidir. Demokratik hukuk devletinde, yasalarda tarif edilmiş suçların dışında suç olmaz. Yargı kararı olmadan kimse suçlu ilan edilemez. Bugün haklı olarak, Ergenekon sanıklarının yargısız infaz edilmesine karşı çıkanlar, bu ülkede 60 senedir, milletin büyük çoğunluğu yargısız infazlarla mağdur edilirken, ezilirken, sadece susup olmadılar, bu cinayetlere alkış tuttular...

Şüphesiz demokrasilerde "gizli" siyaset belgeleri olmaz. Bu tür belgelerden ABD'nin de, İngiltere'nin de, Rusya'nın da var. Ama hepsinde bu belgeler kamuoyu ile paylaşıyor. Diyeceksiniz ki, bu devletler ve daha niceleri, her milli güvenlik belgelerini kamuoyu ile paylaşıyor mu? Tabii ki paylaşmıyor. Onun için dünya barışını, devletler arasındaki ilişkiler değil, asıl halklar arasındaki diyaloglar ve oradan doğacak kamuoyu baskıları sağlayacaktır.

Kırmızı Kitap değişti diye çok sevinmeyelim, ancak bu değişikliği hafife de almayalım. Geçmişte yaşadıklarımızı unutmayalım. Nereden nereye geldiğimize bakalım. Bence Kırmızı Kitap'taki değişim; aradaki yol kazalarına rağmen, sivil-asker ilişkilerinde, demokratikleşmeye destek veren iyi niyetli bir adım olarak görülmelidir. Köklü değişiklikler sancısız olmaz. Sancıyı azaltan da, üslup güzelliğidir. Şahıslar yerine kurumlar hedef alınmamalıdır... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beyaz CHP'liler, ittifaka neden öfkeli?

Hüseyin Gülerce 2010.11.26

CHP, tarihinin en kritik günlerini yaşıyor. Bayram ziyaretinde, CHP Genel Sekreteri Süheyl Batum'un, Barış ve Demokrasi Partisi (BDP) ile ittifaka yeşil ışık yakması ile başlayan tartışma, sıradan bir iç hesaplaşma değil.

Kılıçdaroğlu'nun Paris'te Ahmet Kaya ve Yılmaz Güney'in mezarlarını ziyaret etmesi, bardağı taşıran son damla oldu. "Beyaz CHP'liler" in kulağına kar suyu kaçmış bulunuyor. Trakya ve Ege'de, sahillerde ve Bağdat Caddesi'ndeki CHP'lilerde, şimdi beyinlere kılçık gibi saplanan bir soru var: CHP, etnik kimliğinin altı çizilenler tarafından ele mi geçiriliyor?

CHP tabanı, ilk defa böylesine sarsılıyor. Kimse meseleye Baykal-Gürsel Tekin, Kılıçdaroğlu-Sav çekişmesi olarak bakmasın. Kişisel ihtiraslar, hesaplaşmalar devrededir, tamam. Ama derin ayrışmanın, etnik ve mezhep farklılığına doğru sürüklenme tehlikesi, ürkütücüdür... CHP'yi önümüzdeki ay bir kurultay depremi bekliyor. Bu kurultayın galibi olmayacaktır. Mağlubu ise bellidir; 6 ay sonraki seçimde CHP büyük yara alacaktır. Şimdiden yazayım: 12 Haziran'dan sonra CHP ve sol hareket, yeni bir başlangıç yapmak zorunda kalacaktır...

Aslında BDP ile ittifak, CHP tabanını boşuna sarsmıyor. Bunun iki sebebi var. Birincisi, daha önce yaşanan SHP-HEP ittifakıyla elde edilen tecrübedir. 12 Eylül sonrası CHP kapatılınca, bir ayrılma-toparlanma sonrası Sosyaldemokrat Halkçı Parti (SHP) doğdu. 20 Ekim 1991 seçimlerinde SHP, o günün DTP'si olan HEP (Halkın

Emek Partisi) ile ittifak yaptı. HEP'liler, SHP listelerinde yer alarak Meclis'e 18 milletvekili soktular. Ancak TBMM'nin açılışında Kürtçe yemin etmeye kalkışmaları, ittifakın sonu oldu.

Eski siyasi partilerin, aynı adla tekrar açılmasını engelleyen yasa kaldırılınca, 9 Eylül 1992'de CHP yeniden doğdu. Doğdu ama PKK'nın yönlendirdiği partilerle ittifak yapmanın pişmanlığı; terör tırmandıkça, şehit cenazeleri geldikçe CHP tabanını rahatsız etmeye devam etti. Kılıçdaroğlu ve ekibinin, "Beyaz CHP'liler"deki bu, "PKK'lılara destek verme, onlarla yan yana durma" algısının neden olduğu öfkeyi, ezikliği, tam anladıkları kanaatinde değilim.

BDP ile ittifak lafının bile, CHP tabanında doğurduğu tepkinin ikinci sebebi, "Beyaz CHP"lilerin, özellikle Ergenekon davası başladıktan beri, yani üç yıldır, ulusalcı bir atmosfere sokulmasıdır. Vesayet sisteminin ağaları, medyanın bilinen merkezleriyle bunu kasıtlı yaptılar. Sahneden inerken, bir halk tabanına tutunmak istediler. Bu kitleyi ajite ettiler, provoke ettiler, bilgi kirliliği bombardımanına tabi tuttular... Özellikle AK Parti'ye karşı Habur olayını öyle ajite ettiler ki, Kürt sorununun barışçı çözümünü dinamitlediler. "PKK'lılarla işbirliği yapıyorlar" diye dün AK Parti'yi eleştiren CHP tabanına, şimdi BDP ile ittifakı kabul ettirmenin imkânı var mı? CHP'lilerin, BDP ile ittifak denince, tüylerinin diken diken olmaması mümkün mü?

Hâlbuki AK Parti'den kurtulmak için şimdi o CHP tabanına, vesayetin ihtiyacı var. CHP, Alevi ve Kürt oylarına muhtaç... "Baykal operasyonu" boşa mı gidecek? CHP'nin, "Dersimli Kemal" rüzgârıyla, Kürtlere kucak açması gerekiyor. Dolayısıyla, vesayet; Kürtlere bir defa daha Kemalist zeminde buluşmayı teklif ediyor.

Pekiye ulusalcı dalgalarla, rüzgârlarla ürküttüğünüz CHP tabanı ile bunu nasıl başaracaksınız? Evet, şimdi dimyata pirince giderken evdeki bulgurdan da olmak tehlikesi söz konusu...

AK Parti'den kurtulmak için CHP'yi Kürtlerle buluşturma projesi, şaşkınlık eseri bir toplum mühendisliğidir. Sahneden inerken, acaba son bir şey yapabilir miyiz, telaşının projesidir. Bu panik atak projesi asla tutmaz. Çünkü Türkiye, eski Türkiye değildir. Ergenekon davasıyla birlikte vesayet sisteminin hâlâ yaşadığı sarsıntılar, bütün bir toplumun gözünü açmış, bütün ezberler bozulmuştur. İttifak düşünenler, demokraside, hukukun üstünlüğünde, meşruiyette ittifakı düşünmelidirler... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Diyalog Avrasya: Hümaniter Davos...

Hüseyin Gülerce 2010.12.01

Wikileaks belgeleri ortalığı toz duman etti. Bu konuyu cuma günü yazıma bırakarak, çok önemli gördüğüm iki toplantıdan söz edeceğim.

Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı (GYV) Türkiye'de ve giderek dünyada, diyalogun adresi haline geliyor. Adını özellikle, bünyesindeki Abant Toplantıları ile duyuran vakıf, geçtiğimiz hafta sonu Antalya'da peş peşe iki konferans düzenledi.

Birincisi, "Din, Gelenek ve Modernite Bağlamında Aile" idi. 50 ülkeden 600'ü aşkın akademisyen ve yazar katıldı. 50 ülkeyi sayamam. Fakat katılımcı ülkeler arasında Türk cumhuriyetlerinin, ABD, Kanada, Brezilya, Arjantin, Rusya, Çin, Hindistan, Japonya, Endonezya, Pakistan, Bangladeş, Malezya, Güney Kore, İtalya, İngiltere ve Almanya'nın da bulunduğunu hatırlatmam yeter. Organizasyonun, çapı itibarıyla Türkiye'de bir ilk olduğu düşünülürse, bir sivil toplum kuruluşunun yaptığı işin boyutu da anlaşılır. Hazırlıkların 1,5 yıl sürdüğünü söylemem yeter.

Ailenin ciddi bir sarsıntı geçirdiği, insanoğlunun, siyaset, bilim, teknoloji, tüketim peşinde koşarken, en hayati varlığını kaybetmek üzere olduğu, ortak bir endişe olarak anlatıldı. İnsanlığın geleceğinin, ailenin geleceğine bağlı olduğunun altı çizildi.

Konferansın ilk meyvesi de Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı'nın kuracağı Aile Akademisi oldu. Evlenmeyi düşünen gençlere, evli çiftlere; psikolojik destek, aile içi iletişim, çocuk bakımı ve beslenmesi gibi pek çok konuda pedagoglar, psikologlar ve konunun uzmanlarınca kurslar düzenlenecek. Çoğu Türkiye'ye ilk defa gelen katılımcılar, konferans bitiminde, bir gün boyunca şehir turu yaptıktan sonra, onar kişilik gruplar halinde Antalyalıların evlerinde, akşam yemeğinde misafir oldular.

İkinci konferans, "Avrasya Aydınlarının Buluşması" konuluydu. GYV bünyesindeki Diyalog Avrasya Platformu'nun 9. Genel Kurulu'nda ele alınan konu vesilesiyle tam bir Avrasya ailesi ruhu yansıtıldı. Türkiye'yi; yüzünü sadece ABD'ye, AB'ye çevirmekle eleştirenlerin, bu konferansın havasını teneffüs etmelerini çok isterdim. Rusya'nın, Türkiye'nin, Türk cumhuriyetlerinin, Ukrayna, Gürcistan, Belarus, Moldova ve Estonya'nın üye olduğu bu platform, Avrasya'nın kültür zenginliğini bütün dünyaya anlatmaya çalışıyor. 12 yıldan beri Avrasya ülkeleri arasında köprüler kuruyor. Şöyle deniyor: Asya ve Avrupa kıtaları arasında İstanbul Boğazı'nda iki köprü var, üçüncü köprü Diyalog Avrasya Platformu'dur.

12 yıldan beri yürütülen gayretleri başından beri takip ediyorum. Başlangıçta, birbirine kuşku ile tedirgin bakan insanlar, şimdi derin dostluklar kurdular. Eskiden hasım olanlar, şimdi hısım oldular. Bu platform, asırlık düşmanlar arasındaki önyargıları yıktı, yerle bir etti. Şimdi, tarih kitaplarındaki düşmanca ifadelerin ayıklanması konusunda ortak bir anlayışa kadar gelindi.

Diyalog Avrasya Platformu'nda, resmî bir hava hiç olmadı. Toplantıda sık sık, bu platformdan "hümaniter Davos" diye bahsedilmesi boşuna değil. Çünkü Davos, artık ticari, bürokratik bir toplantı. Diyalog Avrasya'da ise insanî değerler, insaniyet var. Vefa var; bu toplantıya ruh veren fikirlerin sahibinin Fethullah Gülen olduğunun teslim edilmesi var. Kendimiz kalarak, kendi değerlerimiz üzerinde yükselerek dünya ile entegre olmanın, evrensel insani değerlerde buluşarak gerçekleşeceğine inanç var. Yeni seslere, yeni fikirlere, yeni hizmetlere ihtiyaç duyan UNESCO için de Diyalog Avrasya çok önemli.

Bir defa daha gördüm ki, Diyalog Avrasya, Avrasya'nın vicdanıdır. Bu vicdanda sevgi, merhamet, şefkat, uzlaşma, barış, hakkı teslim etmek var. Küreselleşme bizleri evet, endişelendiriyor. Çünkü Batı'nın yeni bir kültürel saldırısı olarak ailenin, ahlâkın, maneviyatın tehdit edildiğini düşünüyoruz. İnsanî değerleri yok sayan, umursamayan, tehdit eden bir küreselleşme, sadece mutsuzluk getirebilir.

Avrasya'nın aydınları, bunun farkında olarak el ele tutuşuyor... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Wikileaks zokası...

Hüseyin Gülerce 2010.12.03

Bir internet sitesinin sızdırdığı belgeler, ortalığı evet, toz duman etti.

Belgeler aslında 3 milyon kişinin erişebileceği bir bilgi ağının içinden elde edilmiş. Sonra bunlar biriktirilmiş, elenmiş, süzölmüş ve bir zamanlama ile servis ediliyor. Bu ikinci safha önemli. Belgeleri kim eliyor, süzüyor, neye göre değerlendiriyor ve hangi amaçla şimdi servis ediyor? Bir de durumdan vazife çıkaranlar var. Yalan da olsa, dedikodu da olsa, bu belgelerden nasıl yararlanırım diyenler... Olan bitene bu açıdan baktığımda,

görünen kocaman bir zokadır. Malum, zoka; büyük balıkları yakalamak için kullanılan küçük balık şeklindeki oltaya deniyor.

Belgelerin ana hedefini anlamak için şu soruya cevap arayalım: Sızan belgeler kimleri es geçiriyor, kimleri zora sokuyor?

Belgeler en başta İsrail'i es geçiriyor. Amerika'nın Avrupa ile ilişkilerini sıkıntıya sokacak bir belge de yok mesela. Bazı liderler için yakışksız laf edilmiş o kadar. Keza, ABD'nin; Rusya, Çin, Hindistan, Japonya, Latin ülkeleri, Afrika ülkeleri ile arasında problem çıkartacak belge de yok.

Amma, şu üç husus çok dikkat çekici:

1. İslam ülkelerinde, halk ile yöneticilerin arasını açacak belge çok. Bir yandan halk tahrik ediliyor, bir yandan yöneticilere, "bize ihtiyacınız var" mesajı veriliyor. Yani kontrolü elde tutmak için hangi yaranın kaşınacağı, kanatılacağı çok iyi belirlenmiş.

2. İslam ülkelerinin liderlerini, yönetimlerini birbirine düşürmek için titizlik gösterilmiş. İşte, Azerbaycan ile Türkiye arasına fitne sokulmak istenmesi... İşte, Suudi Arabistan ile İran'ı, Türkiye ile Suriye'yi karşı karşıya getirmek için servis edilenler...

3. Asıl hedef olarak ise Türkiye ve AK Parti seçilmiş.

a) Bir seçim öncesi iktidar-muhalefet çatışması çıkarmak için ne lazımsa yapılıyor. Türkiye'nin istikrarsızlaştırılması için habire körük sallanıyor.

b) AK Parti içinde fitne çıkarmak için özel gayret gösterilmiş. Şu bakan diğer bakana şunu dedi. Falan AK Partili yönetici şöyle öttü diye malzeme derlenmiş, uydurulmuş, servis edilmiş...

c) Bilhassa Başbakan Erdoğan hedef seçilmiş. Bir genel seçim öncesinde muhalefetin ağzına iftira taşınmış.

d) Türkiye'nin bölgesinde güçlenmesinden duyulan rahatsızlık, belge seçiminde etkili olmuş. Davutoğlu üzerinden bir sindirme gayreti olduğu besbelli. Türkiye'nin komşularıyla, özellikle Rusya ile olan ilişkileri de baltalanmak isteniyor.

Wikileaks belgelerinin bir hedefi de Obama yönetimi. Çünkü ABD'nin Irak savaşı ile İslam coğrafyasında dibe vuran prestiji, şimdi besbeter oldu. Dolayısıyla zora sokulan Obama yönetimidir.

Şimdi soru basit: Türkiye'ye, İslam ülkelerine ve Obama yönetimine yönelik bir operasyon var. ABD medyasında, Müslümanlığı ikide bir gündeme getirilmiş Obama'ya yüklenmek, onu çok önem verdiği Müslüman ülkelerle ilişkilerde tesirsiz hale getirmek kimin, kimlerin işine yarıyor? Bush yönetiminin neoconları, ABD Dışişleri Bakanlığı'nda tesiri en fazla olan Yahudi lobisi, bu operasyonun neresinde? İsrail'in beklentileri ne ölçüde karşılanmış oluyor?

İki çift lafım daha olsun. ABD büyükelçisi demişmiş ki; "bu Davutoğlu çok tehlikeli..." CHP milletvekili, hem de Washington'da büyükelçilik yapmış Sayın Şükrü Elekdağ diyor ki: "ABD büyükelçisi dediği için bu çok önemlidir, Davutoğlu'nun görevden alınması gerekir..." Şimdi CHP cevap vermelidir: Bu Davutoğlu tehlikeli ise kimin için tehlikeli? Amerika için mi, İsrail için mi, CHP için mi?

Ergenekon dostları cephesi, binlerce belgeye, cuntacıların kendi seslerinden itiraflara rağmen, devlet içindeki hukuk dışı yapıya hep kol kanat gerdiler. Hiçbir iddiayı inandırıcı bulmadılar. Ama şimdi bakıyoruz, ABD

elçilerinin uydurdukları dedikoduları, yalanları havada kapıyor, "bunların üzerine mutlaka gidilmelidir" diye hop oturup hop kalkıyorlar. Hepten ayıp olmuyor mu?

Son bir şey. Meğer diplomatların pek çoğu ne kadar ikiyüzlüymüş. Bilimi, teknolojiyi alalım da, başkalarından ahlak öğrenmeye sakın kalkmayalım... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Demokrasinin dayakla, tekmeyele imtihanı...

Hüseyin Gülerce 2010.12.08

Polisin İstanbul'da protesto yapan öğrencileri aşırı şiddet kullanarak dövmesi, haklı olarak eleştiriliyor. Ekranlarda gördük. Yere düşenlere, hele bayanlara atılan tekmeler, insanı isyan ettiriyor.

Polisler, hınç, öfke ve kinle dövüyor, besbelli. Memurun, görevine bu duyguları yüklemesi, üzerinde durulması ve telafisi gereken ciddi bir durum... Polisin, bazı vatandaşları fikirlerinden, düşüncelerinden dolayı düşman gibi görmesini kabullenemeyiz.

Biz de 68 kuşağının sağ tarafıyız. Gençlik psikolojisini, en kavgalı dönemde yaşadık. Aradan yıllar geçti, 12 Mart askerî müdahalesine giden o süreçte gençlik hareketlerinin, öğrenci protestolarının ne anlama geldiğini şimdi daha iyi görüyoruz.

Türkiye'de gençlik hareketleri; gençlerin samimi duyguları, haksızlıklara isyan eden delikanlılıkları istismar edilerek, her defasında siyasete malzeme yapılmıştır. İstisnasız, Türkiye'de, bütün gençlik hareketlerinin arkasında, vesayet ağlarının ülkeyi yönetme mühendisliği vardır. Üniversiteleri, 12 Mart ve 12 Eylül öncesinde, bir darbeye bahane yapmak için sağ-sol kamplara ayırmışlar, gençliği; masum öğrenci isteklerini öne çıkartarak, haklı protestolarla öne sürmüşler, hareketlendirmişlerdir. Üniversite yönetimlerinin göz yumması, hatta teşviki ile boykot ve işgallerle başlayan olaylar, daha sonra cinayetlerle, katliamlarla büyütülmüştür. 12 Mart öncesinde 3 bin, 12 Eylül öncesinde 5 bin gencin öldürülmüş olması, "gençlik olayları"nın ne olduğunu, bunların arkasındaki vicdansızlığın, acımasızlığın boyutunu anlatmaya yeter. Öğrenci hareketlerinin içinde, gençlik heyecanı, samimi hislerle hareket edenler yüzde 99'dur. Ama kontrol yüzde 1'in elindedir. Bir yerlerle irtibatlı olarak yönlendirmeyi onlar yaparlar. 12 Eylül öncesinde, aynı gün aynı tabancayla, sabahtan solcu bir gencin, öğleden sonra sağcı bir gencin öldürülmesinin cevabını aramadan, kimse öğrenci olaylarına masum protestolar olarak bakmasın...

Masum öğrenci olayları yoktur. Masum başlayan, fakat sonra kirli ve kanlı bir el marifetiyle, mevcut iktidarı zora sokan, acizliğe iten ve demokrasiye müdahale için kullanılan planlı, provokasyonlu hazırlıklar vardır...

Vesayetçiler, bugün de AK Parti iktidarından rahatsızlar. Hükümeti hırpalamak için, istikrarı bozmak için her türlü yolu deniyorlar. Eskisi gibi darbe zemini hazırlayamıyorlar. Referandum sonrası elleri çok zayıfladı. Üniversite yönetimleri kontrollerinden çıktı. Ama en önemlisi, üniversite gençliği anarşiye, kanunsuzluğa dönüp bakmıyor bile. Ülkücü gençler, MHP lideri Bahçeli'nin sağduyulu, sorumlu duruşu ile olayların içine çekilemiyor. Geriye kala kala bir avuç marjinal sol gruplar ve PKK'lı gençler kalıyor. Onlarla da polis marifetiyle hükümete yanlış yaptırmaya çalışıyorlar.

Polisin insanlık dışı şiddet uygulaması, hükümeti oyuna getirmek isteyenleri çok sevindirdi. Nitekim belli medya; manşetleriyle, yazarlarıyla polisin acımasızlığını, hemen; "AK Parti'nin 'ileri demokrasi'sinin ayak sesleri" olarak çoktan ilan etti bile...

Hükümete destek veren medyanın ise, yapılan yanlışın üzerine gitmemesini, İçişleri Bakanı ve hükümetin, polisin tavrını kınamamasını, anlamak mümkün değil. Zulüm, zulümdür. Kim yaparsa yapsın, kime yapılırsa yapılsın... Demokratlık, çifte standardı kaldırmaz.

Demokrasilerde protesto bir haktır. Protestolara karşı sergilenecek tavır da, iktidarların demokrasi anlayışının bir ölçüsüdür. O gençler, birileri tarafından oyuna getiriliyor olsa bile, bizim gençlerimiz, bizim çocuklarımız. Polis görevini, muhataplarının insan olduğunu unutmadan yapmalıdır. Polise emir veren amirlerin, müdürlerin vicdanları hiçbir zaman devre dışı kalmamalı, şefkat ve merhametleri, meslek aşkına feda edilmemelidir. Fikirlerini, hareketlerini tasvip etmesek de, bu ülkede yere düşen gençleri, kadınları tekmeleyen polisleri savunan aklı başında kimse çıkmaz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Öcalan'ın avukatlarıyla görüşme...

Hüseyin Gülerce 2010.12.09

Geçtiğimiz pazar günü Abdullah Öcalan'ın avukatları ile Yalova'da bir görüşmemiz oldu. Daha önce Ali Bulaç'tan duymuştum. İki yıldan beri Öcalan'ın avukatları pek çok yazarla görüşüyorlarmış. Bulaç'la da iki defa görüşmüşler. Benimle görüşme taleplerini iletince, Yalova'da oturduğumu söyledim, randevulaştık. Bir alışveriş merkezinde kahvaltı eden yüzden fazla insanın arasında konuştuk.

Televizyon programlarında, gazete röportajlarında da en başta, "Gülen cemaati" olarak adlandırılan Gönüllüler Hareketi'nin bir sözcüsü olmadığının altını çiziyorum. Çünkü bu hareket, bir cemaat, organizasyon değil. Bir sözcüsü, temsilcisi yok. Muhterem Gülen'in de, kimsenin sözcülüğüne ihtiyacı yok. Fikirlerini, görüşlerini internet sitesinden, Mehtap TV ve Samanyolu televizyonlarındaki sohbetleriyle açıklıyor, anlatıyor. Dolayısıyla Öcalan'ın avukatlarıyla Zaman Gazetesi yazarı olarak görüştüm.

Salı akşamı, Mehtap TV'deki Düşünce Günlüğü programımızda, bu görüşme ile ilgili geniş bir açıklamada bulundum. Dün de PKK'ya yakınlığı ile bilinen Fırat Haber Ajansı'nda bu görüşme yer aldı. Haberde bizim görüşmemizin aktarılmasından sonra, Öcalan'ın değerlendirmesi, "Gülen Hareketi'ne önemli roller düşüyor" başlığı ile verilmiş. Dolayısıyla sanki kendisine bir mesaj iletilmiş, o da bu mesaja cevap vermiş gibi yanlış anlamalara neden olabilecek bir algı doğabilir. Belirtmek istediğim şudur: Görüşmemizde, ben Sayın Cumhurbaşkanımızın, aylardır, Türkiye'nin en önemli meselesinin "Kürt sorunu" olduğunun altını çizdiğini hatırlatarak, bu meselenin ülkemiz ve geleceğimiz için çözülmesinin şart olduğunu belirttim. İki hususu da çok önemli bulduğumu ifade ettim: Samimiyet ve üslup... Açıkladım:

PKK'nın İmralı'da, Avrupa'da, dağda temsilcileri, sözcüleri var. Türkiye'nin güçlenmesini istemeyen ülkeler var. İçeride silah, insan, uyuşturucu ticaretinden rant elde edenler var. Karmakarışık bir durum söz konusu. Samimiyet onun için çok önemli. Türklerin ve Kürtlerin vicdanı devreye girmezse, çözüm giderek zorlaşır.

Üslup konusu da çok hayati. Efelenme, dayatma gibi tavırların rahatsız edici psikolojik bir engel teşkil ettiği bilinmelidir. Çözüm için makul insanların devreye girdiği sırada, bir BDP sözcüsü, bir çuval inciri berbat edecek laflar ediveriyor.

Sonra ilave ettim: Aslolan milletimizin kardeşliğidir. Bin yıldan beri bir arada yaşıyoruz. Kavga etmemizi gerektiren hiçbir sebep yok. Fakat yine de meselenin hissi tarafını bir tarafa koyup akıl ve mantık planında bir çözüm bulmalıyız. Bu çözüm de belli. Demokratik zemin. Yapılacak da belli; demokratikleşme... Hukukun

üstünlüğü, eşit vatandaşlık, fikir ve ifade hürriyeti, din ve ibadet özgürlüğü temelinde, birbirimize saygılı olma... Çözümü parlamentoda arama... Bunun için de ilk yapılacak işin şiddete ve teröre son vermek gerektiği...

Somut olarak atılacak adımlar konusunda da şahsi fikirlerimi şöyle sıraladım: AK Parti iktidarı samimi gayretler gösteriyor. Bölgeye, şimdiye kadar yapılmamış hizmetler götürülüyor. Ama bu mesele, sadece siyasilere bırakılamaz. Onların gayretleri yanında, kardeşliğimizi artıracak jestler üzerinde de durmalıyız. Çünkü hazırlanan, oynanan bütün oyunları ancak bizim kardeşliğimiz bozabilir. Ben böyle deyince, avukatlardan biri, "Mesela BDP heyeti, Çanakkale Şehitliği'ni ziyaret etse..." dedi. Ben de "Jestten kastettiğim, işte böyle bir şey." dedim.

Sonra BDP'nin Türkiye'nin partisi olması gerektiğini söyledim. Hemen söze girdiler ve "Müvekkilimiz bu konuda kendilerini çok ikaz ediyor; 'Türkiye'nin sorunları ile ilgilenmiyorsunuz' diyor." diye eklediler.

Ben ayrıca Doğu ve Güneydoğu'da hayırsever işadamlarının özellikle fakir Kürt çocukları için açtıkları okuma salonlarının, etüt merkezlerinin iç barış adına gönül köprüleri kurduklarını, bunun da kardeşliğimiz için en büyük jest olduğunu söyledim.

Bu minval üzerindeki şahsî bir görüşmenin başka taraflara çekilmemesi, yanlış anlamalara fırsat verilmemesi gerekiyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yumurtanın sarısı, medyamızın yarısı...

Hüseyin Gülerce 2010.12.10

İstikrara karşı, "öğrenci protestosu" adı altında yeni bir cephe açılmış bulunuyor. Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde, AK Parti'den Burhan Kuzu'nun yumurtalı saldırıya uğraması, CHP'den Süheyl Batum'un konuşturulmaması bir işaret fişeği kabul edilebilir.

Bir kısım medya bu protestoların, ısrarla "öğrenci olayı" olduğunu anlatmaya çalışıyor. Aynı zihniyet, 12 Mart ve 12 Eylül darbeleri öncesinde de, perde arkasındaki derin yapıların varlığını gizlemiş, provokasyonları, kanlı eylemleri, "sağ-sol çatışması", "öğrenci olayları" olarak göstermişti.

Bugün Türkiye'de 3,5 milyon civarında üniversite öğrencisi var. Pekiyi, protestoların içinde görülen kaç öğrenci var? 300-400... Yani on binde bir... Süheyl Batum da buna isyan etmedi mi? "On kişi 500 kişiyi susturuyor" demedi mi? O salonda, on kişinin terörüne teslim olmuş, mahcup bir edayla suskun gerçek üniversite öğrencilerinin hâli, vicdanlara bir şey anlatmıyor muydu?

Zaman gazetesi, dün haberi tam bam telinden yakalamış. Eylemci öğrencilerden ikisinin portresini vermiş. Biri, geçtiğimiz yıl 6 Ekim'de meydana gelen IMF olayları, 26 Ocak'ta, Beyoğlu Burger King'in işgal edilmesi, 1 Nisan 2010'da, Ankara'daki Tekel eylemleri ve 21 Eylül 2010'da, Devrimci Karargâh terör örgütüne yönelik operasyonları protesto eylemlerinde yer almış. Diğer öğrencinin de IMF ve Devrimci Karargâh eylemlerinin yanı sıra, İspanyol Kültür Merkezi'nin işgal edilmesi olayına karıştığı tespit edilmiş.

Bunlar öğrenci olayları mı? YÖK'le, öğrencilerin istekleriyle ne ilgisi var bunların? O zaman belli medyamız, neden ısrarla bir avuç profesyonel eylemciyi, kamuoyuna "öğrenci" diye takdim etmekte ısrar ediyor? Bir haber bülteni bir objektiflik edasıyla, "Bütün dünyada olduğu gibi Türkiye'de de öğrenci olayları artarak devam

ediyor." diye başlıyor. Haber toplantısını canlı yayınlayan haber kanalına bakıyorum. "Öğrenciler şöyle haklı, şöyle istekleri var, iktidar kulak vermeli, hepimiz hoşgörülü olmalıyız" estek, köstek...

Kardeşim hangi öğrenci? 300 kişiden bahsediyorsun. 3 milyonu ne diyor, bir de onu haber yapsana! Sonra, yumurta atmayı da bir eleştir. Bu öfke, kin ile yumurta atma, kabalık, şiddet, hoşgörüsüzlük değil mi? Siyasal Bilgiler Fakültesi gibi bir yerde, iki anayasa profesörünün konuşturulmayışı için de iki laf söyle. Sokak kabadayısı gibi diklenen iki öğrenciyi de eleştir. Üniversiteler, fikirlerin serbestçe tartışıldığı yerler değil mi? Fikre tahammül gösteremeyenlerin, siyasal öğrencisi olamayacaklarına dair de, insaf namına bir şey desenize...

Ama bu ülkede AK Parti düşmanlığı ile gözü dönenler, ne yapsalar, gençleri kışkırtamayacaklar. Göremedikleri, görmek istemedikleri şudur: Üniversite gençliğinin büyük çoğunluğu, geçmişten ders alarak okuma, öğrenme, kariyer yapma, kendini yetiştirme peşindedir. Zaten, üniversite gençliğini, bugüne kadar, kendi hesapları için sokağa dökenlerin en büyük rahatsızlığı, geniş öğrenci kitlesinin taşıdığı olgunluk, şuur ve seviyedir.

Malum medyanın hedefi bellidir. AK Parti iktidarını hırpalamak için her olay istismar edilecek, elden gelen ne varsa yapılacaktır. Şayet hükümetin aleyhine ise, pire deve yapılacaktır. Hükümetin lehine ise, deve pire yapılacaktır.

Önümüzde seçim var. Bu seçim, daha öncekilerden farklı. 12 Eylül'deki referandum, demokratikleşmeyi engellemek isteyenleri iyice sıkıntıya soktu. Vesayetin destekçileri medyada, yargıda, üniversitelerde, iş dünyasında, eski günleri mumla arıyorlar. Siyasî zeminde CHP en zor günlerini yaşıyor. Fırtına öncesi sessizlik, önümüzdeki hafta sonu bitecek. Statükonun perişanlık halini, kamuoyunun dikkatinden uzak tutmak için AK Parti aleyhine, durmadan malzeme derlenecektir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hata ettim...

Hüseyin Gülerce 2010.12.14

Öcalan'ın avukatlarıyla Yalova'da yaptığımız görüşme, bir haftadır tartışılıyor. Benim açımdan, bir yazarın, kendisinden görüşme talep eden avukatlarla yapılmış bir konuşma iken, gördüm ki, bazı çevreler, konuyu saptırarak, çok başka yerlere çektiler/çekiyorlar.

Bazı gazete ve internet sitelerinde muhterem Fethullah Gülen'le, Öcalan'ın fotoğrafları yan yana konuluyor. İşbirliğinden söz ediliyor. Son olarak dün Atatürkçü Düşünce Derneği Genel Başkanı Tansel Çölaşan, Kars'ta; Gülen'e gerçek dışı beyanlarla iftira ediyor "Cumhuriyet rejimini değiştirmek isteyen bölücü ve gerici iki güç, dış destekli iktidardadır..." diyor.

Akan kan dursun, şiddet-terör sona ersin, annelerin feryadı bitsin, "herkesle konuşuyorsun, seninle görüşmek isteyen herkesle konuşuyorsun, avukatları, ne deyip geri çevireceksin? 800 bin tirajlı bir gazetenin yazarısın, sana düşen bir sorumluluk da olmalı, bu insanları da bir dinle" diye vicdanıma kulak vermişim. Yüz kişinin kahvaltısı ettiği bir alışveriş merkezinde üç kişiyle konuştum. Köşemde yazılarımda, televizyonlarda ekranlarda dile getirdiğim görüşlerimi bir de yüz yüze ifade ettim. Konuşmalarım; kırılmadan, cımbızlanmadan, montajlanmadan önüme konsun, yeni hiçbir şey söylemedim. Sadece sinemi açtım.

Meğer hata etmişim; iyi niyetin, hastalıklı ruhlar için bir şey ifade etmediğini unutmuşum. İnsanî yaklaşımların, birilerinin kitabında yeri olmadığını unutmuşum.

Meğer hata etmişim; birilerinin terör bitmesin diye, rant kapıları kapanmasın diye nasıl çırpındıklarını unutmuşum. Kürt sorunu çözümlerse, Türkiye bölgenin parlayan yıldızı olur, bu içeride de, dışarıda da bazı odakları rahatsız eder gerçeğini unutmuş, gaflete gelip boş bulunmuşum...

Meğer hata etmişim; görüştüğüm avukatların bu konuşmayı aktarırken yanlış anlamalara gelecek beyanları olabiliyordu... Ya da onu dinleyenler, sözlerime, maksadı aşan anlamlar yükleyebilirlerdi, bunu da dikkate almalıydım. Ben hayatımda hiç flu olamadım. Bu benim en yakın dostlarımdan ikazıydı. Ne yapayım; yüreğimdiki en yalın, en açık şekilde anlatmak benim karakterim. Bundan dolayı kınanacaksam, ona da razıyım. Ama ben, içi dışı bir insanım. Elimde değil, lafı eğip bükemiyorum. Kişi kişiyi kendi gibi bilir. Ben her konuştuğum insana önce "samimi olmak gerekir" diye söze başlıyor ve onları da en az kendim kadar samimi bularak konuşuyorum.

Ancak benim asıl hatam, itiraf ediyorum, avukatlarla görüşmeyi kendisine fatura edilebileceğini düşünüp Hocaefendi'ye önceden sordurtmamam oldu. Buna basiret bağlanması da diyebilirsiniz. Ben kendimi Gülen Hareketi'nin -doğrusu Gönüllüler Hareketi- hiçbir zaman sözcüsü, temsilcisi olarak görmedim. Çünkü değilim. Ben kendimi biliyorum. Bünyedeki arkadaşlarım, Gülen Hareketi'ni biraz tanıyan herkes de bilir ki ben gerçekten sözcü falan değilim. Bunun için de hep Hüseyin Gülerce olarak yazıyor, konuşuyorum. Ama şimdi daha net görüyorum ki, birileri, benim ben olduğumu kabul etmiyor. Daha zalimcesi, beni bahane ederek, milyonlarca fedakâr, çilekeş muhabbet fedaisinin, isimsiz kahramanın yaptığı hizmetlere, beni vesile ederek vurmak istiyorlar. Muhterem Gülen'den bin defa özür diliyorum. Hakkını helal etmesi için istirhamda bulunuyorum.

Ben zalimlerin, bu kadar da iğrenç olacaklarını düşünemedim. Bir gazeteci yazarın, üç avukatla konuşmasından "cumhuriyet düşmanları el ele" kalleşliği çıkaracaklarını unuttum. Muhterem Gülen hakkında dava açanların, ona terör örgütü lideri yaftası yapıştıranların, Yargıtay Ceza Genel Kurulu'nun beraat kararından sonra bilindiklerini unuttum. Kafes Eylem Planlarında, "Işık evlere silah, Alevi aleyhtarı doküman koyup, 'silahlı Fethullahçı terör örgütü davası' açmayı planladıklarını" unuttum. Onların, benim bu görüşmemi bahane ederek, bundan bir uluslararası komplo çıkaracaklarını akıl almaz senaryolarla tezvirat yapacaklarını bilmeliydim.

Tekrar özür diliyorum. Bütün hizmet arkadaşlarımdan, Kürt meselesinin barış yoluyla, demokrasi içinde, Parlamento zemininde çözülmesini isteyen herkesten özür diliyorum.

Ben şehit annelerinin, "bizim yüreğimiz yandı, başka anaların yüreği yanmasın. Bu ateş sönsün, akan kanı durdurun" feryatlarından cesaret almıştım. Ben, "asıl fetih, gönüllerin fethidir, sevgiyle, diyalogla her kapı açılabilir, sevginin yenemeyeceği kuvvet yoktur" hakikatinden yola çıkmıştım.

Hata ettim, acele ettim, istişare etmedim. Özür diliyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kurultayın sonucu, CHP'yi de aşacak...

Hüseyin Gülerce 2010.12.17

Yarın CHP'de, siyasette domino etkisi yapabilecek bir kurultay var. 80 kişilik Parti Meclisi için seçim yapılacak. Parti Meclisi, CHP'de çok önemli. Çünkü milletvekili adayları orada belirleniyor.

Parti Meclisi'nde Kılıçdaroğlu ağırlık kazanamazsa, liderliği tartışmalı hale gelecek, partiye hakim olamayacak. Onun için Kılıçdaroğlu, "blok liste"de, yani kendisinin hazırlayacağı bir listede ısrar ediyor. İki ihtimal var.

Birincisi, Baykal ve Sav'ın istediği gibi çarşaf liste benimsenebilir. Sav ve Baykal'ın desteklediği isimler de kazanırsa, Kılıçdaroğlu, 5 ay sonraki genel seçime süngüsü düşmüş olarak gider.

İkinci ihtimal, Kılıçdaroğlu'nun dediği olur, blok liste kazanır. Bu durumda kurultay çok kavgalı geçecek demektir.

Her iki ihtimalde de 12 Haziran'da yapılacak genel seçim öncesinde, CHP'nin havaya girmesi çok zor olacaktır. Hele bir de üstüne, AK Parti karşısında üçüncü bir seçim yenilgisi gelirse, CHP, tarihî hesaplaşmadan kaçamaz.

CHP ve onun temsil ettiği zihniyet, ister endişeli modernler densin, ister "laik kesim" densin bu yüzleşmeye/hesaplaşmaya mahkûmdur.

Türkiye'de biraz da ağır bir tasnif ima eden bir "kutuplaşma" var. Dindar, muhafazakâr, milliyetçi, sağcı nasıl dersiniz deyin bir ana gövde var. Seçmen bazında bu yüzde 60-65'e tekabül ediyor. Bir de kendini, cumhuriyetin sahibi gibi gören elitçi-laik-modern bir kesim var. Bu da yüzde 35-40'a tekabül ediyor. Şaşırtıcı bir biçimde, ana gövde, Türkiye'yi ve çağı, laik-modern kesimlerden hızlı okudu ve değişime omuz verdi. Bizim kuşak -ki 68'in sağ tarafıydık ve kavgacıydık- çok karşı olduğumuz Avrupa Birliği üyeliği konusunda 180 derece değiştik. Şimdi düşünüyorum; Hristiyan Kulübü dediğimiz AB'ye üyeliğimize neden bu kadar destek veriyoruz? Bunun en önemli nedeni, muhafazakâr demokratlar olarak kendimize güvenimizdir.

Bir muhasebe yaptık ve şunu kabul ettik: İnancımızı, değerlerimizi yaşayacağımız ve tamamen bize ait bir dünyayı, küreselleşme gerçeğine rağmen kuramayız. Dünyadan tecrit olamayız, ama dünya ile entegre olabiliriz. Bizim yaşam tarzımıza, inancımıza saygı gösterilen, insanî değerlerle bezenmiş, ferdin hürriyetlerinin ve özgürlüklerinin sağlandığı ileri bir demokraside, başka inanç sahipleri ile farklı yaşam tarzlarına sahip insanlarla birlikte, bir arada yaşayabiliriz. Kendimiz kalarak, evrensel insani değerde buluşabiliriz. Tek bir şeye ihtiyacımız var. Kendimize güvenmek... Biz o güvenin sahibi olduğumuzu gördük ve "değişime, ilerlemeye, paylaşmaya varız" dedik.

Laik-modern kesim, bu cesareti gösteremiyor ve statükoya destek vermeye devam ediyor. Ayrıca değişimin, AK Parti iktidarı gibi kendilerine çok ters gelen bir iktidar tarafından gerçekleştiriliyor olması, onları büsbütün endişelendiriyor. Hayat tarzlarına müdahale edileceğini, bu ülkenin kendileri için yaşanmaz hale geleceğini düşünüyorlar. Bu endişeler vehimlere, korkulara dönüşüyor. CHP içindeki çatışmanın, yeni bir seçim yenilgisi getireceğini düşünerek daha da panikliyorlar.

Belki muhafazakâr demokrat iddiasında olan bizlerin de yanlışları vardır. Ama bir arada yaşamayı, iç barışı sağlamayı, birbirimizin konumuna saygılı kalmayı gerçekten, içten isteyen makul insanların, büyük çoğunluğu teşkil ettiğini ve bir arada yaşamanın sigortasını da, teminatını da onların oluşturduğunu, ah laik-modern kesime bir anlatabilsek...

CHP kurultayının sonucu, bu açıdan bakıldığında CHP'li seçmen için üzücü olabilir. Ama asıl mesele, Türkiye'de bir arada yaşamanın insani, adil, hoşgörülü zeminini kurabilmek.

Şahsen ben CHP kurultayının sonucu ne olursa olsun "oh olsun" demeyeceğim. CHP'nin, bir muhasebe şansı yakalamasını, demokratikleşme rüzgârlarıyla ilerleyen değişime omuz verecek yeni bir CHP'ye ihtiyacımız

olduğunu tekrarlayacağım. Başka hiçbir yere değil, sadece halka dayanan bir CHP'nin, çıkış yolunu da bulacağına inanıyorum...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

CHP: Yeni değil ama eskisi de değil...

Hüseyin Gülerce 2010.12.22

CHP kurultayında Parti Meclisi yenilenmiş oldu. 80 kişinin yarıdan fazlası değişti. Bu değişikliği ben önemsiyorum. Ama önce Sayın Mehmet Barlas'tan duyduğum bir fıkrayı anlatayım:

İki miskin, bir masanın etrafında avuçlarını şakaklarına dayamış, bükük boyunlarıyla, saatlerce konuşmadan birbirine bakarken, biri el değiştirmiş. Sol elini bırakıp, sağ elini şakağına dayamış. Diğer lafı patlatmış: Azizim insan kuş misali, demin neredeydin, şimdi neredesin...

Teşbihte hata olmaz diye anlattım. Tabii ki, CHP'deki değişim bundan çok ileride. CHP'de ne olduğunu baştan alayım.

Deniz Baykal, bundan önceki kurultaya bir hafta kala bir kaset skandalı ile genel başkanlıktan ayrıldı. Sürpriz bir şekilde Kemal Kılıçdaroğlu genel başkan oldu. Üzerinde ittifak edilecek bir isim bulunmuştu. Sonra daha önceden yazılmış bir senaryonun uygulanmasını çağrıştıran bir adım daha geldi. Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı, tüzük değişikliğinin gereğinin yapılmasını istedi. Kılıçdaroğlu, kendisini genel başkanlığa getiren Önder Sav ve ekibini tüzük bahanesi ile tasfiye etti. Ama Sav, milletvekillerini belirleyen Parti Meclisi'ne (PM) hâkimdi. Bu duruma Kılıçdaroğlu boyun bükemezdi. Olağanüstü kurultaya gitti ve kendi yaptığı listeyi, delegeler kabul etti. Bu süreçte, Kılıçdaroğlu'nun hamlelerine karşı yapılan bütün hukuki itirazlar; daha önce görülmemiş biçimde, çok hızlı bir şekilde Kılıçdaroğlu'nun lehine sonuçlandı... Fotoğrafta görünen şudur: Önce Sav eliyle Baykal ekibi, sonra da tüzük değişikliği bahanesiyle Sav ekibi tasfiye edildi. Öyle ki; 12 Haziran 2011 genel seçiminde CHP kazansa da kaybetse de, Sav ve Baykal için CHP'de mücadele şansı kalmadı. Yani artık Sav ve Baykal'ın dönüşü yok...

Bu kurultay ile CHP yenilendi mi? Sayın Kılıçdaroğlu'nun konuşmasına bakıp buna evet demek çok zor. Türkiye'nin hiçbir temel meselesine değinmedi Kılıçdaroğlu. Hatta Kürt lafını ağızına bile almadığı için herkes eleştiriyor. İş, aş, istihdam, ekonomik kalkınma, refah konularında söyledikleri de pek ciddiye alınmadı. Seçim öncesinde, o söylediklerinin içini nasıl dolduracağı, gerçekten merak konusu. O halde, başlıkta neden "yeni değil ama eskisi de değil" diyorum? Samimi mi, değil mi henüz kesin bir şey diyemem, ama CHP, değişim işaretleri veriyor. Yani, vesayetin partisi olma teslimiyetinden kurtulma adına, hâlâ bir hayat belirtisi var.

Kürt diyemiyor ama Diyarbakır eski baro başkanı Sezgin Tanrıkulu'nu PM'ye alıyor. Demokratik laiklik diyemiyor ama çarşaflılara parti rozeti takmaktan daha öte bir adım atıp, ilahiyatçı Muhammet Çakmak'ı listeye alabiliyor. Prof. Dr. Binnaz Toprak gibi, "endişeli modern" de olsa, konuşabileceğiniz, uzlaşma arayabileceğiniz bir ismi öne çıkarabiliyor. Seçim öncesinde, katı CHP tabanını ürkütmeme adına ben bu tavrı, doğru da buluyorum. Hatta kurultay sonrasına hüsnü zan ile bakıp, CHP'nin devlet binasından, bahçeye çıktığını düşünüyorum. Kalın duvarlı, loş ve rutubetli binanın dışındaki temiz hava CHP'ye iyi gelecektir. Mesele, Türkiye gerçeğini görebilme ve çağı doğru okuyabilmektir.

CHP'deki gelişmeleri önemsemeliyiz. Toplumsal uzlaşma adına CHP'deki zihniyet değişiminin değeri büyüktür. Mevcut yüzde 58-yüzde 42 kutuplaşması ile demokrasinin özündeki diyalog ve uzlaşmayı, hoşgörüyü ve

konumlarımıza saygıyı tesis edemeyiz. Bu manada CHP'ye, CHP'nin demokratikleşmeye omuz vermesine ihtiyacımız var.

Ergenekon davasında taraf olmayan, böylelikle yargıya müdahale etmekten vazgeçen bir CHP'ye ihtiyacımız var. TSK'dan, yüksek yargıdan medet uman bir CHP yerine, sadece seçmen iradesine odaklanan bir CHP'ye ihtiyacımız var.

İktidar partisini, haklı eleştirileri ile doğruya yönlendiren, alternatif çözümler ile gerçek bir muhalefet yapısı kazanacak CHP'ye ihtiyacımız var. Demokrasinin ihtiyacı var... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çözüm, dağdakileri vesayetçi yapmak mı?

Hüseyin Gülerce 2010.12.24

Hafta sonu Diyarbakır'da yapılan çalıştayda, "Demokratik Özerk Kürdistan İnşası"nın, en önemli çözüm projesi olarak gösterilmesi, Kürt sorununun çözümüyle ilgili tartışmaları yeniden sertleştirdi. Konu döndü dolaştı, üzerinde ısrarla durduğumuz, "güven, samimiyet ve üslup" meselesine dayandı.

Artık herkes biliyor ki, sorunun çözümünü istemeyen pek çok çevre ve odak var. Her fırsatta devreye giriyorlar. Mesela, seçime giderken AK Parti'yi köşeye sıkıştırmak isteyen iç ve dış merkezler, bu işin neresindedir? BDP, seçim öncesinde bir siyasi manevra mı yapmaktadır? PKK içindeki Ergenekon bağlantıları, konuyu alevlendirmek için hangi yollarla devrededir?

Siyasi Kürt hareketinin temsilcileri (Öcalan, dağ kadrosu, Avrupa'dakiler ve BDP) sürekli kafa karıştırıcı hamleler yapıyor. Bir bakıyorsunuz makul, demokratik bir hava estiriyorlar, bir bakıyorsunuz dayatmanın, kabadayılığın, kafa tutmanın harmanlandığı bir gösteri sergileniyor. Üzerlerine gidilince de, "öyle demek istemedik de, çözüm Parlamento'da da..." diyerek yelkenleri indirme ve kafaları bir daha karıştırma halleri... Kürt meselesi evet, Türkiye'nin en önemli meselesi... Bu ülkede Cumhuriyet'in ilk yıllarından itibaren Kürt kimliğini yok sayma ve asimilasyon politikaları uygulanmış. Bugün, yapılan yanlışların, vesayet sisteminden kaynaklandığı, sadece Kürtlere değil, potansiyel tehlike olarak görülen her kesime baskı ve haksızlık yapıldığı ortada. Tam da bu ülkenin demokratikleşmesini isteyen insanlar, ortak bir irade ortaya koymuşken, çözüm adına, özellikle referandumda çıkan "evet"le ümitler tazelenmişken, bu "Kürdistan", "ayrı bayrak", "komün uygulaması" çıkışları, kimin değirmenine su taşıyor? Siyasi Kürt hareketinin temsilcileri, şayet çözüm adına samimi iseler, neden bu demokratikleşme iradesini reddediyor ve anayasal sistemi, Parlamento'yu bir kenara bırakıp, "bizim çözümümüz bu, işinize gelirse" diyorlar?

Kürt meselesi, sadece Kürtlerin meselesi değildir, Türklerin de meselesidir. Bu, Türkiye'nin meselesidir ve Türklere rağmen çözümü yoktur. BDP sözcüleri, "Kürtleri yok sayamazsınız, 20 milyon Kürt var" diyor. Ben üzerime alınmıyorum, çünkü benim Kürt kardeşlerimi yok saydığım falan yok. Tam tersine, çözüm için gönül köprüleri kurulmasından yanayım. Ama siz böyle konuşursanız, o zaman makul çoğunluk bile, "iyi de arkadaş, sen de 50 milyon Türk'ü yok sayamazsın..." diye haykırmaz mı?

Kürt sorunu, Kürtlerin hassasiyetleri kadar, Türklerin endişelerini de giderecek sağduyulu, gerçekçi ve üslup hatası taşımayan yaklaşımlar ister.

Bu mesele, zikzak kabul etmez. "Ortak vatan" deyip, "ayrı bayrak, komünler, öz savunma gibi" ne olduğu belli olmayan, kurnazlıklar barındıran çıkışlarla çözüm olmaz. Ayrılmak istemiyoruz deyip, Türkiye'yi adım adım bölünmeye götürecek hamleler, çözümün en önemli unsurunu, güven konusunu bitirir. Provokasyona açık taleplerin, çözüm arayışlarını sabote edeceğini görememek, iyi niyetle bağdaştırılmaz... Tamam, şiddet içermediği takdirde her şeyi tartışalım. Ancak kimse kendini bütün Kürtlerin temsilcisi görmeden konuşmalı. Tek taraflı projelerle, Güneydoğu'da yaşayanları; dağdakilerin Marksist, totaliter, eskinin komünist modellerini çağrıştıran, üstelik vesayetçileri aratmayacak toplum mühendisliği ile "dünyadan soyutlamak anlamında özerk" bir cendere içine hapsedmeye kalkmanın, kimse tarafından çözüm sayılmayacağını da bilmek gerekir. Dağdakileri, siyasî çözüme dâhil etmekten anlaşılan, onları öz savunma gücünün militer kuvvetleri yapmak ise bu koskocaman bir hayaldir. Özerklik deyip, çözüm sunuyormuş gibi yapıp, totaliter bir yönetim teklif etmek, yeni bir çatışmanın zeminlerini hazırlamak demektir.

Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi, katılımcı ve çoğulcu demokrasi, eşit ve onurlu yurttaşların birlikteliği çerçevesinde, yerel yönetimleri güçlendirme zemininde neden çözüm aranmak istenmiyor?
h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

2010'un en önemli olayı

Hüseyin Gülerce 2010.12.31

Son birkaç yılın bence en önemli olayı, Türkiye'nin demokratikleşmesidir. Bu çerçevede, Ergenekon ve Balyoz davaları, sadece son birkaç yılın önemli olayları değil, Cumhuriyet tarihimizin en önemli olaylarıdır.

"Asrın davaları"dır. Bu gelişmeleri, AK Parti'nin 8 yıllık iktidarından bağımsız değerlendirmek ise haksızlık olur. Silahlı Kuvvetler içerisindeki cuntalardan hesap sorulmaya kalkışılması, darbeci olmakla suçlananların hakkında davalar açılması, Cumhuriyet tarihinde bir ilktir. Neden AK Parti'den önce bu yapılamadı? Mesela, Susurluk olayında devlet içindeki çetelerin üzerine gitmeye kalkan Mesut Yılmaz'ın, Budapeşte'de yumruk atılıp burnu kırıldı ve bunun hesabı millet ve demokrasi adına sorulamadı. AK Parti iktidarı ile ne değişti de bugün ezberler bozuluyor, sivil irade; "iktidarsam, muktedirim" demenin mücadelesini veriyor?

Bunun bence üç sebebi var. Birincisi, AK Parti kadroları daha önceki iktidar kadrolarına göre daha mütecanis. Birbiriyle anlaşılan, dayanışma sergileyen insanlar... Geçmiş hükümetler, tek parti hükümeti olsa bile, pek çok farklılığı bünyesinde topluyordu. Koalisyon hükümetlerini zaten biliyoruz. AK Parti kadroları evet, çoğu Milli Görüş geleneğinden geliyorlar, ama rahmetli Özal'ın üslup ve siyasetinin ne kadar önemli olduğunu gördüler ve "muhafazakâr demokrat" çizginin, yeni kitlelere ancak geniş bir kucaklama ile ulaşabileceğini kabul ettiler. Halkın teveccühü, yanılmadıklarını gösterdi. Yani bugün, geçmiş bütün iktidarlardan farklı bir iktidar var. İkinci sebep, medyadaki değişimdir. Medya -28 Şubat sürecini hatırlayabilirsiniz- daha önce tek vücuttu. Bugün, "merkez medya" diye adlandırdığımız medya, daha önce tek tabancaydı. Ve silah gibi kullanılıyordu. İktidar tayin etmek, beğenmediklerini alaşağı etmek, başbakan ve bakan isimlerini sahneye sürmek onların görev alanı içindeydi. Kamuoyunu istedikleri gibi yönlendiriyor, manipüle ediyor, etkiliyorlardı. Şimdi bir de alternatif medya var. Bu gerçeği hiç hazmedemedikleri için "yandaş medya" yaftasını çok benimsediler. Vesayet sona ererken, varlık sebepleri de tükeneneği için demokratikleşmeyi, bazı yanlışları bahane ederek "sivil

vesayete gidiyoruz" diye engellemeye çalışmalarını da anlamak zor değil. Zaten 12 Haziran 2011 genel seçimlerinden sonra, Türkiye'de büyük değişimin, asıl medyada devam edeceğini hep birlikte göreceğiz.

Yeni dönemin üçüncü sebebi, yüksek yargının vesayete payanda olan duruşunun değişmesidir. Demokratikleşmeye karşı her ne kadar hâlâ bir direnç sergilense de, bundan böyle yüksek yargı da hukukun üstünlüğü için devrede olacaktır. Referandumda HSYK ve Anayasa Mahkemesi ile ilgili değişikliklerin kabulü, bu yönde bir dönüm noktasıdır.

Gelelim, yılın en önemli olayına. 12 Eylül 2010'da yapılan ve yüzde 58 "evet" in çıktığı referandum, yılın, asrın, belki de son iki yüzyılın en önemli olayıdır. Demokrasi adımları tökezlemeye başlamış, reformlar duvara dayanmıştı. Meclis'in Anayasa ile ilgili yaptığı değişiklikler, CHP marifetiyle Anayasa Mahkemesi'ne götürülür ve her defasında o yönde çıkan kararlarla Meclis çalışamaz hale gelmişti. Yüzde 47 oy almış partinin üzerinde, yeniden Demokles kılıcı gibi kapatma tehdidi dolaşır olmuştu. HSYK'da, Ergenekon davalarının savcı ve hâkimleri hedef olmaya başlamıştı.

İşte böyle bir ortamda, halk sandığa gitti ve "evet" dedi. Kimileri, "neye evet dediklerini bilmiyorlar" diye hafife alsalar da, alay etseler de, millet neye evet dediğini pekala biliyordu. Ama asıl önemlisi; halk, son sözü kendisinin söyleyebileceğini gördü. Demokrasideki yerini ve gücünü gördü. "Vay be" dedi, "demek, iş bende bitiyormuş..." Referandum, demokratikleşmeyi topluma mal etti. Toplum, demokratikleşme yolunda cesaret kazandı, kararlılığı arttı, iradesi sağlamlaştı.

Bunu çok önemsemeliyiz. Göreceksiniz 2011'e de damgasını bu tarihî olay vuracaktır.

Nice mutlu, huzurlu, insanca yaşayabileceğimiz yarınlara... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Tebliğat'a cevap...

Hüseyin Gülerce 2011.01.05

Hürriyet yazarı Ertuğrul Özkök, dün benim geçen haftaki yazımdan bir cümleyi alıp, kendince bir felâket senaryosu yazmış. Şöyle diyor: "Şu cümleyi özenle bir yere kaydedin. '12 Haziran 2011 genel seçimlerinden sonra, Türkiye'de büyük değişimin, asıl medyada devam edeceğini hep birlikte göreceğiz...' Basit bir 'kehanet' cümlesi değildir bu.

Bu açıkça bir 'tebliğat'tır. Yılın son günü adresine 'tebliğ edilen' bir 'kararı' ifade ediyor bu cümle. 31 Aralık 2010 günü, Zaman Gazetesi'nde yazıldı. Tebliğ eden kişi Hüseyin Gülerce.

"Ben, Hüseyin Gülerce'nin söylediklerini ciddiye alırım. Çünkü bir karar varsa, o mutlaka bu kararı en iyi bilecek mevkidedir. O cümleyi okudum ve dedim ki: 'Tamam karar alınmış. Sıra infazda...' Emir ve komuta belli:

'Medya değiştirileceek... Değiştir...'

Üzüldüm. Hürriyet gibi bir gazetede 20 yıl yayın yönetmenliği yapmış bir insanın, kendi dünyasında bu kadar savrulmuş olmasına, nehir kenarında adeta bir paranoya içine düşüp, ciddi endişelerin ve kaygıların esiri olmasına üzüldüm.

Benim cümlemin öncesi var. Özetle diyorum ki, Türkiye'de vesayet sistemi bitiyor, dolayısıyla vesayete payandalık eden medya zihniyeti, yapısı da bitiyor. Nasıl vesayetin yerini demokratikleşme çabaları alıyorsa, o malum medyanın yerini de; demokratikleşmeye güç veren, özgürlükleri, savunuyormuş gibi yapan değil, gerçekten savunan bir medya dolduracak.

Sayın Özkök'e katılıyorum. Bir karar var ve ben, bu kararı en iyi bilecek mevkide olan insanlardan biri sayılabilirim. Ama ima ettiği gibi o karar, bir merkezin, odağın, organizasyonun kararı değil, milletin kararıdır. Sıkıntı, Sayın Özkök ve onun gibi düşünen çevrelerin, milletin kararlılığını, 12 Eylül referandumundaki "evet"e rağmen, anlamamakta ısrar etmeleridir.

Meramımı izah etmeden önce Sayın Özkök'e tek bir şey hatırlatacağım. Kendileri itiraf ettiler, bugüne kadar desteklediği hiçbir parti seçim kazanamamış. "Ben bilirim" diye anlaşılsın, benim tuttuğum partiler de şimdiye kadar hiç seçim kaybetmediler. Hep iktidar oldular. Çünkü milletimin değerlerini savundum, sadece milletimize güvendim. Gençliğinden beri benim gibi düşünenler, şimdi seçmenin büyük desteği ile iktidardadır.

Bu ülkede direnç olsa da, engeller çıkarılsa da demokratikleşme mutlaka gerçekleşecek. Koskoca bir millete dayatılan, onu horlayan, küçümseyen, değerlerini yok sayan bir rejimin devamı mümkün değildir. Daha ilerisini söyleyeyim, bu demokratikleşme, milletimizin diriliş davasına güç ve enerji verecektir.

Milletimizin diriliş davası... Sayın Özkök'e bunu da izah etmeliyim. Kimisi dindarlaşma, kimisi muhafazakârlaşma diyor. 19 yaşımdan beri, İstanbul Kapalıçarşı'daki çeşmenin üzerinde Yeniden Milli Mücadele dergisi sattığım günlerden beri, milletimizin diriliş davasına inandım. Ve 60 yaşımda, tahminlerimizin de ötesinde, bu dirilişin rüzgârlarıyla meyveye duran fidanları, bahçeleri görmenin mutluluğunu yaşıyorum, milyonlar yaşıyor. İnsanı, insanlığına diriltiren soluklar, sadece ülkemizde değil, dünyanın dört bir köşesinde nice çorak topraklara can suyu gibi gidiyor...

Bu diriliş, kendi mana köklerimize sarılarak, kendi değerlerimiz üzerinde ayağa kalkmaktır. Bütün mesele, dirilişin, kutuplaşma değil, uzlaşma getirmesidir. Çatışma değil, barış getirmesidir. Bu dirilişin, hukukun üstünlüğü ile evrensel insani değerlerle bezenmesidir. Bizi yalnızlaştırması değil, dünya ile entegre etmesidir. Sayın Özkök, suçlamadan, hedef göstermeden önce, içinde Allah rızası, insan sevgisi olan bu dirilişi anlamaya çalışmalıdır.

Evet, bize yeni bir medya anlayışı, zihniyeti lazım. Bunun için de basın meslek ilkeleri uygulansın, medya etiği savunulsun yeter. Umur Talu'nun dediği gibi, "Yalan, manipölasyon, yargısız infaz, sansür, otosansür, haber gizleme, manşet yamultma, iş takibi, kuyu kazma, ihbar etme, tuzak kurma, meslektaş satma, rakip batırma gibi günahlar" terk edilsin yeter...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Adaletsizler, en çok adaletten korkarlar...

Hüseyin Gülerce 2011.01.07

Başlatılan "öğrenci olayları"nın da işaret ettiği şey, 12 Haziran'daki genel seçimin kıyasıya bir mücadeleye dönüşeceği. Zaten Ergenekon davası, Balyoz davası; özünde, AK Parti iktidarına karşı, vesayet sisteminin

duyduğu rahatsızlığı, paranoyaya varan ruh halini anlatıyor. Bu rahatsızlık, seçim yaklaştıkça artacak, tezahürleri de ona göre şiddetlenecektir.

Bu paranoya kelimesini sık kullanır olduk. Paranoya, aşırı endişe veya korkuyla karakterize edilen, sıkça mantıksız kuruntularla bilinen ruhsal bir rahatsızlıktır. Bu hastalığa yakalananlar, onların dışındaki bir olayın, kendilerini ilgilendirdiğini, hatta doğrudan kendilerini hedef aldığını algılıyor ve buradan bir sürü senaryo geliştiriyorlar. Bu da aşırı şüphecilik ve akıl tutulması getiriyor. Ne kadar izah edilirse edilsin, bu halden çıkamıyorlar. İyi niyetle tavsiyeler yapılsa bile, bunu, kendilerini kandırmak için başvurulan kötü niyetli bir yol olarak düşünüyorlar. Vehimlerin, vesveselerin esiri oluyorlar.

Şimdi böyle bir rahatsızlığa, yıllardır kendilerini ülkenin gerçek sahibi zannedenler yakalandı. Demokratikleşme adına yapılan her değişimin, kendilerini hedef aldığını inanmazlar mı? Vehimlerin, korkuların, endişelerin esiri olmazlar mı? "Endişeli modernler"e dönüşmezler mi?

Fakat bir de akıllı gayet başında olup, paranoya yaşayanların bu ruh halini kullananlar var. Psikolojik harbin bütün kurallarını biliyorlar. İstifade ettikleri medya gücünü de düşünün. Bütün imkânlarını seferber ediyor, kozmik bütün adamlarını cepheye sürüyor ve sürekli topluma korku pompalıyorlar. Referandumda çıkan yüzde 42'yi hedef alıyorlar. "İşte korkanlar" diyorlar. "Siz korkutuyorsunuz" diye bir de iktidara yükleniyorlar. Neymiş, "sivil vesayete gidişi görmek gerekir"miş... Vesayetin daniskası orta yerde iken, asıl ondan kurtulmak için demokratikleşme gerektiğini söylemek varken, hiç o tarafa dönüp bakmıyorlar...

Topluma endişe ve korku salanların, saplandıkları yanlış şudur. Kendileri, bu millete çok çektiydiler. Hâlâ binlerce faili meçhul cinayet var. Hâlâ Abdi İpekçi, Uğur Mumcu, Savcı Doğan Öz, Çetin Emeç, Hablemitoğlu, Hırant Dink cinayetleri aydınlatılamadı. Kimileri, zamanaşımına uğratılarak örtbas ediliyor.

Vesayetin sahiplerini ve payandalarını endişelendiren asıl saik, kendi yaptıklarının, kendilerine de yapılacağı korkusudur. Vicdansızlık eden, kendisine de vicdansızlık edileceğini düşünür. Hak hukuk tanımayan, kendisinin de silindir gibi ezileceğine inanır. Başkalarının yaşam tarzı ile uğraşanlar, kendi yaşam tarzlarına baskı geleceğini vehmeder. Vicdansızlar, en çok, kendilerine de vicdansızlık yapılacağından korkarlar. Adaletsizler, en çok adaletten korkarlar. Demokratikleşmeyi; bir hesaplaşma olarak takdim etmelerinin, engellemeye çalışmalarının da gerçek sebebi budur.

Yargı, vesayete hizmet edemeyecekse, bağımsızlığını kaybediyordur... Medya 28 Şubat sürecindeki gibi general talimatıyla ortak manşet atamıyorsa, çarkın dışına çıkanlar, "yandaş" medya olmuştur. Çankaya'da istedikleri gibi biri oturmuyorsa, "son kale de düştü" ağıtları yakılmalıdır...

Fakat artık inandırıcı olamazlar. Siz asıl 12 Haziran seçimlerinden sonra Türkiye'yi görün. Demokratikleşmenin rüzgârı öyle bir esecek ki, seçmen iradesine herkes şapka çıkartacak. Ama bir hesaplaşmanın, rövanşın düğmesine basılmayacak. Korku salanların, paranoya pompalayanların aksine, adalet, uzlaşma ve hoşgörü iklimi gelecektir. Çünkü kardeşliğimiz, birliğimiz, dirliğimiz buna bağlı.

Ha, hiç mi hesap sorulmayacak? Elinde kan bulunanların, katliam yapanların/yaptıranların bedel ödemesini de mi istemeyelim? Yargı kararlarına herkes saygılı olacak. Bir de kendi düşenler, çağı, Türkiye'yi okuyamayanlar ister istemez bir fatura ödeyecekler. Ne demişler, kendi düşen ağlamaz. Rahmetli babam ona bir şey daha ilave ederdi: Seni gidi mini mini yaramaz...

Hür Adam; rövanş değil, yüzleşme...

Hüseyin Gülerce 2011.01.12

Hür Adam filminin sonunda, hissiyatımı yokladım. "Ne anladın?" dedim. "Allah'ın tuttuğuna kimse bir şey yapamaz, O'nun bıraktığını da kimse tutamaz..." hakikatini bir daha anladım.

İçimden haykırmak geldi: Onca baskı, onca zulüm, onca işkence... Ne oldu? Neyi başarabildiler? Kazanabildiler mi? Bugün onlar nerede, Said Nursi nerede? Zalimler savunulamazken, Bediüzzaman'ın mazlumiyeti, fikirleri, üslubu, eserleri milyonların kalbini nurla dolduruyor. "İrtica" ve "gericilik" deyip susturmaya çalıştığınız inanç ve fikirler, şimdi sinema salonlarında seslendiriliyor. Nereden nereye... Kimler ne umdu, ne buldu?

Bu filmin çekilmiş olması bile, Türkiye'de nelerin değiştiğini anlatmaya yeter. Gösterime girmeden soruşturma açılması, pek çok sinema salonunda filmin gösterilmemesi, hâlâ alınması gereken yolu anlatıyor. Bu, bir başlangıç sayılmalı. İleride, muhafazakâr insanlar, inşallah dünya çapında senaryolar, yönetmenler, aktörler eliyle herkesin gideceği, takdir edeceği filmler yapacaklar. Hayatın her alanında olmak gerekiyor diye düşünenler; sinema, tiyatro, sanatın bütün dalları, spor ve müzikte, evrensel insanî değerlerin harmanlandığı çok güzel eserler ortaya koyacaklar.

Hür Adam filmi, bir bakıma Cumhuriyet'in hataları, saplantıları ve korkuları ile de yüzleşmesidir. Demokrasi deyip, yönetimi kendi nam ve hesaplarına bir vesayet rejimine çevirenler, şapkalarını önlerine koyup bir defa daha düşünmelidirler. Hesaplaşma, rövanş alma değil, yüzleşme var. Ve o yüzleşme devam ediyor. Zaten filmin bir özelliği de, mesajlarının hâlâ geçerli olması. Türkiye'nin en temel meseleleri ile ilgili dersler, çözümler teklif etmesi...

Filmde Ergenekon'un ilk ayak izlerini de görüyorsunuz. Bugünkü karakterlere benzer tipler var. Biliyorum, kimileri kızacak şimdi. Vesayetin adamları dün de vardı, bugün de var. "Ergenekon" bir İttihat Terakki yapılanması. Despot, organize, karanlık bir zihniyetin insafsız uygulamalarını, Said Nursi'ye yapılanlarda da görüyorsunuz, bugünün faili meçhul cinayetlerinde, cezaevlerindeki "hayata dönüş" operasyonlarında, işkencelerden geçirilen başka mazlumların hayatlarında da görüyorsunuz...

Evet, kendini ülkenin asli sahibi görenler bir tarafta, millet bir tarafta. Millet, Hür Adam'a nasıl da sahip çıkıyor. Elitler, fellik fellik kaçarken, halkın dine olan sadakatini görüyorsunuz.

Filmi seyrederken gönlüme, aklıma düşenleri kısa kısa yazmalıyım.

Filmin, Said Nursi ile Atatürk'ün konuştukları sahnesi, lüzumsuz bir tartışmaya malzeme yapılmak istenmiş. O sahnede Mustafa Kemal'i rencide edecek bir bakış açısı yok. Benim dikkatimi başka bir sahne çekti. Gövdenin içine bir kurt gibi giren "Gizli Güç" ya da "Gizli Zındıka Komitesi"ni sembolize eden adamlar, Paşa'nın ölmeden, Peygamberimiz (sas) hakkında söylediği şu sözlerden rahatsızlık duyuyorlar:

"Bütün dünya Müslümanları, Allah'ın son Peygamberi Hz. Muhammed (sas)'in gösterdiği yolu takip etmeli ve verdiği talimatları tam olarak tatbik etmeli; İslamiyet'in hükümlerini olduğu gibi yerine getirmeli; zira ancak bu şekilde insanlar kurtulabilir ve kalkınabilir."

Bediüzzaman'ı oynayan Mürşit Ağa Bağ, çok başarılı. Üstad'ı sevdireyor.

Said Nursi'nin hayatını, çektiği acıları, çileleri biliyoruz. Fakat sinema perdesinde tekrar hatırlamamız, bizi de muhasebeye zorluyor. Bir adam, Allah için bu kadar acı çekmiş, hapishane hapishane dolaştırılmış, sürgünlerde

ihhtیارlamış ama yılmamış, pes etmemiş, adam gibi, mümin gibi bir duruş sergilemiş. Onun bu duruşunu, rahat koltuklarda seyrederken, kendi fedakârlıklarımızı da sorgulamalıyız.

İnanmış bir dava adamı çok şey demektir. Kayığa yalnız binersiniz ama ayak izlerinize basarak yürüyen yeni bir nesil, dünyaları kucaklayan milyonlara ulaşır. Ufuk enginliği ve istikamet önemli.

Hür Adam'ı herkes seyretmeli. Yeni bir sinema anlayışına ve arayışına cesaret vermeliyiz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AK Parti: Bir yanda liberaller, bir yanda seçmen...

Hüseyin Gülerce 2011.01.14

Liberal ve demokrat yazarlardan, çevrelerden AK Parti'ye yönelik bir eleştiri furyası var. Eleştirilerde haklılık payı da var. Ancak bir kısmının üslubu problemli. Bence hiç kimse -buna liberaller de dâhil- demokrasi mürebbiyesi değil.

Tamam, Türkiye'de demokrasi kültürü zayıf, demokrasi terbiyesi noksan, demokratlık için daha çok fırın ekmek yememiz gerekiyor. Ama noksan olan, hatalı olan sadece muhafazakârlar ya da dindarlar değil. Hepimizin aynaya bakması lazım.

Demokratik olgunluk kolay değil. Sadece kendine demokrat olmayıp, demokrasiyi herkes için istemek, belki bizden sonraki nesillerin özümseyerek, benimseyerek başarabilecekleri bir şey. Bugün niyet önemli. Eski solculardan, eski sağcılardan, samimiyetle Türkiye'nin demokratikleşmesini isteyen geniş bir kesim var. Ama unutmayalım ki, her iki tarafta da eskinin tortuları mevcut. Yeri geldiğinde, her iki tarafta da depreşmeler oluyor. Bu durumu "mazeret" hanesine yazıp, takılmamak en doğrusu. Biraz da hoşgörüyü muhafaza etmek, hemen çullanmamak lazım. Bilhassa üsluba dikkat etmeliyiz. Öyle başbakana parmak sallayıp, "geç bakayım hizaya" tavrı, "dikkat et ha..." azarlamaları, ters de tepebilir. Neticede hepimiz insanız.

Beş ay sonra seçim var. Demokratikleşmenin önündeki en büyük engel de, vesayet sistemini tahkim eden mevcut 1982 Anayasası. Bu Anayasa'nın değişmesi lazım. Liberaller de, AK Parti de bunu samimiyetle istiyor. Asıl AK Parti'nin varlığı bu değişime bağlı. Pekiyi bu Anayasa, referanduma götürülmeden nasıl değişecek? Meclis'te 367 milletvekili gerekiyor. Yani AK Parti'nin 12 Haziran'da yüzde 50 civarında oy alması lazım. Liberaller mantıkla, ilke ile hareket ediyor. Ama oy vermede, seçmenin hissiyatı ağır basıyor. Mesela şu saatten sonra, seçim sathı mailine girilmekte iken, Kürt meselesinin çözümü için AK Parti yeni bir açılım yapabilir mi? Kılıçdaroğlu, Kürt kelimesini bu yüzden ağzına bile alamıyor. MHP oylarının artışı, AK Parti'nin atabileceği yanlış adımlarına bağlamış. Siyaset bu. AK Parti, MHP'nin barajın altında kalmasını, dolayısıyla MHP'nin çıkartacağı milletvekillerinin kendi hanesine yazılmasını ister. Böylece Anayasa'yı değiştirecek sayıya ulaşmayı ister. MHP de, oylarını katlamayı ister. Bu isteklerin hepsi, seçmeni etkimeye bağlı. Yani liberal arkadaşlar haklı olabilir ama alacakları yok...

AK Parti'nin samimiyetini sorgulamayı artık bırakmalıyız. AK Parti'den bir Anavatan Partisi yanlışlığı beklenmemeli. İçinden geçtiğimiz süreç, hepimize Hanya'yı, Konya'yı gösterdi. Demokratikleşme inkıtaa uğrarsa, çelmelenirse, vesayet, bütün hiddetiyle geri döneceğini herkes biliyor. AK Parti'nin bu saatten sonra popülizme kayması, aklını yitirmesine bağlı. Referandum rüzgârıyla seçimlerde yüzde 50'yi hedefleyen iktidar,

seçmeni ürkütecek sözlerden, tavırlardan, vaatlerden uzak duracaktır. Vatandaşın oy almak öyle kolay bir şey değil. Bazı liberal arkadaşlar bunun tecrübesini, Cem Boyner'in lideri olduğu Yeni Demokrasi Hareketi'nde yaşadılar. 1995 seçimlerinde yüzde 1 oy bile alamadılar... AK Parti'nin halkın desteğinden başka dayanacağı bir güç yok. 12 Haziran'dan sonra demokratikleşmeyi, daha öteye taşıyacak bir AK Parti'yi herkes görecektir. Çünkü tekrar ediyorum, AK Parti'nin varlığı ve geleceği buna bağlı...

Kısacası, AK Parti; liberallerin gönlünü, seçmenin de oyunu almalıdır...

Muhafazakârların demokrasi ile imtihanına gelince. Evet, önümüzdeki yılların en önemli sosyal ve siyasal gelişmesi bu olacaktır. Farklılıkları zenginlik gören, herkesin konumuna saygılı olmayı esas alan ve bunun, birlikte yaşamanın temel şartı olduğunu savunan muhafazakârların, demokrasi sınavında korkacağı bir şey yok. Ancak demokrasi imtihanına sadece muhafazakârları sokmak hem insafsızlıktır, hem de haksızlıktır. Önce herkesin kendisine, "biz ne kadar demokratız" diye sorması gerekiyor. Herkes kapısının önünü temizlerse, sokaklar o zaman temiz olur...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Organizasyon da, kimin işi?

Hüseyin Gülerce 2011.01.19

Bir fotoğrafın bütününe görebilerseniz, doğru değerlendirme imkânınız olur. Galatasaray'ın yeni stadının açılışında Başbakan Erdoğan'ın protesto edilmesine de öyle bakmalıyız.

Türkiye'nin bir asırdır tek bir fotoğrafı var. Bugünün ileri ülkeleri demokratikleşme ile mesafe alıyor. Bizde ise bir zihniyet, halktan yetki almadığı halde ülkeyi yönetme ısrarından vazgeçmiyor. Kendini her sahada tahkim etmiş. Medyada, sivil toplum kuruluşlarında, siyasette, iş dünyasında, üniversitelerde, yüksek yargıda ama her yerde organize olmuşlar. Kurdun gövdeye girdiği gibi, her yere girmişler. Darbeler, balans ayarları, siyaset ve toplum mühendisliği hep onların işi. Türkiye'de her olayı, ancak vesayet sisteminin varlığını hatırlayarak doğru analiz edebilirsiniz.

Onun için bu ülkede "öğrenci olayı" diye bir şey yoktur, olamaz da. Biz de 1968-1971 arasındaki kavgalarımızı öğrenci olayı zannediyorduk. Üniversitelerdeki, yurtlardaki sağ-sol çatışması denen olayların, nasıl da derinlerdeki adamların organizasyonu olduğunu yıllar sonra anladık. Çok iddialı bir laf edeyim, son günlerin o yumurtalı saldırıları var ya, onların hepsi organize. Vatandaşın evinin önünde park ettiği arabaların yakılması nasıl organize ise, o yumurtalı saldırılar da organize... İşte kalpaklı Prof. Yalçın Küçük, ağzından kaçırmış, "küçümsemeyin, o yumurtalı protestolar, 1960 darbesine zemin hazırlayan öğrenci olaylarının benzeridir" diyor... Ben de tam bunu söyleyecektim, bu ülkede bütün öğrenci olayları, meşru iktidarları yıpratmak ve darbelere zemin hazırlamak için kurgulanmış olaylardır. Bir gün bütün faili meçhul cinayetler gibi, bu olayların da nasıl organize olduğu gün yüzüne çıkacaktır/çıkarılacaktır. Bu ülkede, sıradan, kendiliğinden oluyormuş gibi görünen ve "öğrenci olayı", "tarafdar tepkisi" diye ambalajlanan bütün protestolar organizedir. Organizasyonu yapanlar 80 senelik tecrübeye sahip profesyonellerdir. Ve 12 Haziran genel seçimlerine kadar, akla gelmedik daha ne provokasyonlar, tertipler sahnelemek isteyeceklerdir. Alevi vatandaşlar meydanlara sürüklenebilir, Cumhuriyet mitingleri benzeri gösteriler, statlarda yeni eylemler tezgâhlatabilir. Sokak anarşisi tırmandırılabilir, bakanlara, siyasilere ses getirecek fiili saldırılar, suikast teşebbüsleri olabilir. Açık söylüyorum, AK Parti'nin yeniden ve daha güçlü iktidara gelme ihtimali vesayetçileri tedirgin ediyor. Değilse, bir köşe yazarı, "Tunus'ta pişer, Türkiye'ye düşer..." diyerek, bizde de bir halk ayaklanması çağrısı yapar mı? Bir insan ancak tetikçi ise, Türkiye'yi Tunus'a benzetebilir.

Bu oyunları, organizasyonları deşifre etmek, iktidar için çok önemlidir. Hızlı hareket edip, provokatörlerin kimlerle bağlantıları olduğunun tespiti gerekir. Oynanan oyunu hızlı ve doğru istihbarat, hızlı ve adil yargı bozabilir.

Bugünden bir hususun altını çizmek gerekiyor. 12 Haziran genel seçimleri belki de Türkiye'nin en hayati demokrasi merhalesidir. Evet, Demokrat Parti'nin, Anavatan Partisi'nin ve AK Parti'nin ilk iktidara geldikleri seçimler de çok önemliydi. Ama onların hepsinin ardından vesayetçiler güçlerini korudular. Yeni döneme göre "postmodern" yollar, yöntemler buldular. Medya da, anayasal kurumlar da tahkimatlarını güçlendirdiler. Darbe hazırlıklarından, darbelerden, muhtıralardan vazgeçemediler.

Fakat 12 Haziran 2011'de "Ergenekon"dan yana olan partiler kaybederse, AK Parti, hem de yüzde 50 civarında bir oyla yeniden iktidara gelirse, vesayet bir daha belini doğrultamaz. Vesayetin bütün payandalarındaki kozmik adamlar, asker içindeki bütün cunta heveslileri havlu atarlar. Türkiye, demokratikleşmenin sağlıklı, güvenilir zeminlerine kavuşur.

12 Haziran seçimleri işte bu yüzden vesayet için hayat memat meselesidir. AK Parti'nin önünü kesmek için her yolu deneyebilirler. Kimse meseleye, AK Parti meselesi olarak bakmamalıdır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dink davası neden anahtardır?

Hüseyin Gülerce 2011.01.21

Hrant Dink'in katlinin üzerinden tam dört yıl geçti. Hâlâ adalet arıyoruz. Neden? Devlet içindeki setleri aşamıyoruz... Sadece Dink için değil, Uğur Mumcu, Abdi İpekçi, Savcı Doğan Öz, Çetin Emeç, Necip Hablemitoğlu, Kemal Türkler; acıların akraba ettiği herkes için, hâlâ çözülememiş bütün faili meçhul cinayetler için aynı nedenle, adalet arıyoruz. Aramaya da devam etmeliyiz. Çünkü bu kararlılık ve ısrar, ancak düğümü çözecektir.

Dink davasının bir sembolik değeri var. Bu davada adalet tesis ederse, inanınız, Ergenekon davası da, Balyoz davası da adalete boyun eğecektir. Bundan önceki bütün cinayetlerde, öncesinde ve yargı safhasında katillerin korunduğunu, kurtarıldığını, zamanaşımı yoluyla gerçeklerin örtbas edildiğini biliyoruz. Bu defa oyun bozulmalıdır.

Dink davasını öne çıkartan başka hususlar da var. Dink davasında Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) de devrede.

AİHM, 14.09.2010 tarihli Hrant Dink kararıyla, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin dört kez ihlal edildiği sonucuna vararak Türkiye'yi oybirliği ile mahkûm etti. Mahkeme, Türk devletinin, Hrant Dink'in yaşam hakkını korumak için pozitif tedbirleri almadığını belirtti. Hrant Dink'in hayatının yakın ve gerçek tehlike altında olduğunu bilen güvenlik güçlerinin, etkili bir soruşturma yürütmediğine de hükmetti.

Şimdi Dink ailesinin avukatları, İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'na başvurarak AİHM kararı doğrultusunda, cinayette ihmali görülen görevliler hakkında yeniden soruşturma başlatılmasını istediler.

Dink davasının en çarpıcı gerçeği şudur: Güvenlik ve istihbarat birimleri, Trabzon'da, Ankara'da ve İstanbul'da, cinayetin aydınlatılmasını sağlayacak nitelikteki bilgi ve belgeleri sakladılar, değiştirdiler... Kimi belgeleri yok ettiler. Yalan beyanda bulunarak soruşturma makamlarını yanıltmaya çalıştılar. Ama bu suçlarla ilgili bir

soruşturma açılmadı ya da soruşturma girişimleri başka makamlar tarafından kesin olarak sonuçsuz bırakıldı. Öldürölme kararı 4 yıl önceden verilen "ürkek güvercin" göz göre göre, devletin bilgisi ve ilgisi dâhilinde katledildi...

Ergenekon ve Balyoz davalarından çok farklı bir durumla karşı karşıyayız. Bu iki davada, muvazzaf ve emekli askerler asli sanık durumunda iken, Dink davasında, emniyet ve istihbarat birimleri de işin içerisinde. Yani meselenin hükümete bakan bir yönü de var. Şahsen ben bu duruma bir anlam veremiyorum. Dink için adalet istemeyenlerin, kendileri için adalet istemeye hakları yoktur, olamaz...

Bu dava evet, anahtar niteliğindedir. Önceki suikastların ve faili meçhul cinayetlerin hepsi için yeniden yargılama sürecinin başlaması, bu davanın selametine bağlıdır. Bu dava, AK Parti iktidarına, görevini yapmayan devlet memurları hakkında yasal işlemleri yerine getirerek, hukuk dışındaki yapılara haddini bildirme sorumluluğu yüklüyor. Keza, sivil iradenin muktedir olabilmesi adına çok önemli bir fırsat sunuyor. Daha ileri gidip, diyorum ki; Türkiye, bölgesinde ve uluslararası alanda büyük bir devlet olacaksa, Hrant Dink cinayetinin faillerini bulmak zorundadır.

Bir önemli husus daha var. Ergenekon ve Balyoz davaları, vesayet sisteminin direnmesi adına, bir siyasal kutuplaşmayı sürdürdüğü halde, Dink davasının, bu kutuplaşmayı ve karanlık ittifakları bozacak bir hususiyeti var. Ergenekon davasında "avukatlığa soyunanlar", bu davada taraf olamıyorlar.

Gölcük Donanma Komutanlığı'nda bulunan son belgeler, Hrant Dink'in 2003'ten beri hedef olduğunu ortaya çıkardı. Bir düşünelim, cuntacılar, darbe hazırlığı yaparken neden Rum ve Ermeni vatandaşlarımızı hedef seçiyorlar? Bir yandan AK Parti iktidarından kurtulmak, bir yandan da Türkiye'yi Batı ekseninden koparmak için... Ülkemizi, içine kapalı, otoriter ve totaliter bir rejime mahkûm etmek için...

Türklerin vicdanı, Hrant Dink'i önce insan ve eşit yurttaş olarak görüp sızlamadıkça, milletimizin başı belâlardan kurtulmayacaktır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

CHP'de Ergenekon'un Truva atı mı var?

Hüseyin Gülerce 2011.01.26

CHP yeni bir tartışma ile çalkalanıyor. Silivri'de darbecilikten yargılanan bazı sanıkların, önümüzdeki seçimlerde CHP'den milletvekili adayı yapılmasını isteyenler var.

Yılların CHP'lileri, bu fikri canla başla savunan Süheyl Batum için "çakma CHP'li" deseler de, ben giderek, CHP içinde Ergenekon'un Truva atının var olduğunu düşünmeye başladım. Zaten, geçen hafta Aksiyon Dergisi'ne konuşan Encümen-i Daniş Başkanı Necmettin Karaduman'ın, Süheyl Batum'u, canlandırmak için Demokrat Parti'nin başına getirmek istediklerine dair söylediklerini bir kenara not etmiştim. Süheyl Batum'un, bir

Ergenekon muhibbi olduğu belli de, bu sevda CHP'ye ne kazandırır? Hatta CHP yönetimi, Batum'un aklıyla hareket ederse, AK Parti seçim öncesinde maden bulmuş kadar sevinmez mi? Süheyl Batum'un, CHP'ye değil, AK Parti'ye çalıştığı iddia edilmez mi? AK Parti'ye en güzel eleştiri malzemesini verdiği söylenmez mi?

Öyle ya, hukuku savunduğunu söyleyen bir CHP'nin, demokrasiye darbe yapmaktan sanık olanları, yargıdan, adaletten kaçırmak için adaylık tüneli açması, seçimlerde başına kakılmayacak mı? Ya aday yaptıkları milletvekili olduktan altı ay, bir yıl sonra darbecilikten hüküm giyerse? Demokrasiye kastedenlerin parlamentoda bulunmaları CHP'ye çok mu yakışacak? Yakışır diyenler var. Bu CHP'nin genlerinde, tek parti döneminden kalma, "halk yerine darbecilerden medet umma" zaafı olduğunu hatırlatanlar var. Ama işte bir de "CHP sivilleşiyor, bak Kılıçdaroğlu 27 Mayıs'a bile karşı olduklarını söyledi" diyenler de var.

Kafalar gerçekten karışık. Mesela şu Silivri sanıklarının milletvekili yapma projesi, Yalçın Küçük gibi Öcalan'ı, "dağlardaki kardeşime selam" diye bağına basan ve halen Ergenekon davasında şüpheli olarak yargılanan birine ait. Geçenlerde konuşuyor; "Kemal Bey 27 Mayıs'tan utanıyor, biz utanmıyoruz, 40 tanesini daha yaparız. 2011 seçimlerinde Doğu Perinçek'i, sevgili Tuncay'ı, sevgili Balbay'ı, sevgili Haberal'ı, büyük komutan Çetin Doğan'ı, büyük komutan Hasan İğsız'ı Meclis'e sokacaksın. Bunu yapacaksın, aslına dön" diye bas bas bağırıyor.

Şimdi Süheyl Batum, "çakma CHP'li" olarak mesajı havada kapıyor ve CHP Parti Meclisi'ne bu teklifi getireceğini söylüyor. Gürsel Tekin ise; "gündemimizde böyle bir konu yok" diyor. Ben, "CHP iyi düşünsün" derim. Denebilir ki: "sen CHP'ye oy verenlerden değilsin, karışma bu işe..." Ben, Türkiye'nin demokratikleşmesi adına fikrimi söylüyorum. Cuntacılar göz kırpan, hâlâ askerden medet uman bir CHP yerine, demokratikleşmeye omuz veren bir CHP'yi tercih ederim.

Bakın şunu anlarım. Ergenekon ve Balyoz davalarında, yargının daha hızlı, titiz ve baskılardan uzak işlemesi lâzım. Yargılama ihlalleri varsa, bunun üzerine gidilmesi lâzım. Yargısız infazlardan herkesin kaçınması lâzım... CHP'nin bu yönde, seçim sonrasında yargıda bazı düzenlemeler vaat etmesini de anlarım. Ama "Atatürkçü aydınlar içeri tıkdıldı. AK Parti bu davayı siyasallaştırdı, biz bu oyunu bozacağız" deyip, yargının elinden adam kurtarmaya kalkarsanız, işte yargıya en büyük baskı budur. Davayı siyasallaştırmanın daniskası budur...

Bir de CHP bu yola giderse kötü emsal olur. Terör örgütleri de aynı yola başvururlar. Daha önce bir kişi için yaptıklarını bu defa onlarca kişi için yaparlar. CHP'nin çok mu hoşuna gider bu?

CHP yanlış yapıyor. "Sivilleşiyoruz" derken, darbecileri savunan, koruyan, kollayan bir çizgi, CHP'yi iflah etmez. Üstelik yarın CHP tabanından birileri kalkar ve sorar: 19 Aralık 2000'de "Hayat'a Dönüş" operasyonunda, cezaevlerinde, güvenlik güçleri tarafından diri diri yakılarak katledilen mahkûmlar için dönemin CHP yönetimi, il başkanlarına, operasyon öncesi genelge yollayarak, "F tipine karşı yapılacak eylemlere kapılarınızı sakın ha açmayın" dedi mi, demedi mi?

CHP'nin, "Ergenekon Partisi" değil, halkın partisi olması lazım. CHP'nin, gözünü, yargılananlara değil, seçmene dikmesi lazım. h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gül, Dink, Yazıcıoğlu...

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, Strasbourg'da, ziyaretine katılan gazetecilere yaptığı açıklamada, Hrant Dink cinayeti için Devlet Denetleme Kurulu'nun devreye girebileceğini söyledi. 4 yıldır devam eden davanın bir arpa boyu yol almadığı düşünülürse, bu yaklaşım, çok önemli bir gelişme. Sayın Cumhurbaşkanı'nın dedikleri özetle şöyle:

"Herhangi bir şekilde buna benzer olayların tamamen olmamasını garanti etmenin yolu, bunları tam aydınlatmaktan geçiyor. (AİHM'nin Türkiye'yi böyle bir konudan dolayı mahkûm etmesini) Tabii ki hazmedemem... Zaten kendi vatandaşını koruyamamışsın. Oradaki ihmaller belli. İkincisi, insanlar yakalanmış ama yakalanmış olmasına rağmen, bu kadar süre geçmesine rağmen her şey daha neticelenmemiş. Bu bizim için büyük bir zaaf, tabii çok mahcubiyet... Bir de mahcup olmayıp pişkinlik gösterirsen, o zaman daha kötü bir durum ortaya çıkar. Bu tür şeylerde güçlü bir tavır konulursa bir dahakini önlüyor bunlar... İşte o zaman caydırıcı oluyor."

Sayın Gül'ün, "mahcup olmayıp pişkinlik gösterirsen, daha kötü bir durum ortaya çıkar" ikazından, herkesin, her kurumun kendine pay çıkarması gerekiyor.

Sayın Gül'ün Dink cinayetinde devreye girmesinin, neden çok önemli olduğunu anlatan gelişmeyi biliyorsunuz. Birkaç gün önce, Devlet Denetleme Kurulu'nun, rahmetli Muhsin Yazıcıoğlu'nun ve beş kişinin vefat ettiği helikopter kazası ile ilgili 800 sayfalık raporunun özeti açıklandı. Bu raporda insanı dehşete düşüren tespitler var. En dikkat çekici ayrıntı, helikopterin düşmesi sonrası, bölgede alçak irtifada uçtuğu belirlenen çeşitli "hava araçları"nın varlığı. Rapora göre, kazadan hemen sonra bölgeye ulaşan bir ya da birkaç helikopterden inen kişi ya da kişiler, olay yerinde, henüz ortaya çıkarılamamış eylemler gerçekleştirdikten sonra, düşen helikoptere ait olan ve yer belirlemeye yarayan 'GPS' cihazlarını da alarak yanlarında götürmüşler. Bu tespit, düşen helikoptere neden 48 saat sonra ulaşıldığını da açıklıyor. Hayatta olan iki kişiden cep telefonu sinyalleri gelmesine rağmen saatlerce ve ısrarla başka taraflarda arama yapılması da kafaları karıştırıyor. Devlet görevlilerinin, emniyet birimlerinin yanlış istihbaratları, oyalamaları da izaha muhtaçtır. Şimdi özel yetkili savcıların devreye girmesi bekleniyor.

Nereden bakarsanız bakınız, "bu ülkenin çivisi çıkmış arkadaş" dedirten vahim gelişmelerle karşı karşıyayız.

Yargının köhnemiş yapısı, devlet görevlilerinin ihmal ve suistimallerinin söz konusu olduğu böyle bir süreçte, Çankaya'da Sayın Gül'ün varlığı, kamu vicdanı ve adaletin sağlanması için bir teminat olmaktadır. Şahsen ben, Cumhurbaşkanlığı'na bağlı Devlet Denetleme Kurulu'nun el atmadığı takdirde, Dink davasının da, zamanaşımına uğramasından, benzer cinayetlerde olduğu gibi suikastların, tetikçilerin üzerine yıkılmasından endişe ediyorum.

Yeri gelmişken Sayın Gül'ün, başkanlık sistemi hakkında "çekincelerim var" ikazını da yerinde bulduğumu söylemeliyim. Bu konunun tartışılması, önümüzdeki cumhurbaşkanlığı seçiminden sonraya bırakılmalıdır. Zira Cumhuriyet tarihinde ilk defa bundan sonraki cumhurbaşkanını halk seçecektir. Bu yeni bir durumdur. Halkın

seçtiği cumhurbaşkanının konumu tabii ki bugünkünden daha güçlü olacaktır. O cumhurbaşkanı ile parlamenter sistemin işleyişine, ahengine, muhtemel sıkıntılara bir bakmamız lazım. Başkanlık sistemini yine tartışalım. Ama evvela somut olarak yeni durumu bir görelim. Kimse ABD'yi, Fransa'yı başkanlık ve yarı başkanlık sistemlerini de şimdiden örnek göstermeye kalkmasın. Türkiye'nin tarihî ve kültürel müktesebatı, değerleri, yapısı unutulmasın. Bir de AB üyeliği konusu var. Üç sene, beş sene sonra nereye gelinecektir, onu da görmek lazım. Seçimlere giderken bir de başkanlık sistemi tartışmaları açmanın âlemi yok. Çankırılıların ne güzel deyişi var: Kirpi, deliğine sığmamış, bir de arkasına çalı bağlamış...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

CHP oy değil, oyun peşinde...

Hüseyin Gülerce 2011.02.02

Yargıtay ve Danıştay'da yeni daireler kurularak üye sayılarının artırılması, CHP'de panik doğurdu. Anayasa ve Adalet Komisyonu'nun CHP'li 10 üyesi görevlerinden istifa ederken halkı da sokak sokak, mahalle mahalle direnişe çağırdılar.

Önce fevri bir çıkış zannedildi. Sonra o üyelerden biri televizyonda Atatürk'ün olmayan Bursa nutkuna atıfta bulundu. Yani, "bu memleketin polisi vardır, jandarması vardır, ordusu vardır, adliyesi vardır demeyeceksin, elle, taşla, sopayla, silahla müdahale edeceksin..." (Atatürk Araştırma Kurumu Başkanı Prof. Dr. Cezmi Erarslan, Zaman'a yaptığı açıklamada, nutuk metninin, hiçbir belgeye dayanmadığını söyledi.)

Tam, "bunlar aklını kaçırmış, ama neyse birkaç kişinin saçmalamasını bütün CHP'ye mal etmemek lazım" diye düşünecekken, Kılıçdaroğlu, "az bile" demez mi? Milliyet yazarı Can Dündar, 1960 darbesi ile ilgili İsmet İnönü'nün sözlerini hatırlatıp, CHP lideri Kemal Kılıçdaroğlu'na çanak soruyu soruyor: "Demokratik rejimi baskı rejimine çevirirseniz, ihtilal millet için meşru bir hak olur..." değil mi yani?

"Evet, aynı durum" demiş Kılıçdaroğlu, "...hatta daha ağır" deyip eklemiş: "Böyle bir baskı varsa, baskıya karşı direnmek haktır." Ve sözü Mısır'a bağlamış: "Mısır örneği de gösteriyor: Baskı devam ederse baskılara karşı direniş de artacaktır."

Bakınız bu, tam bir suçüstüdür. Türkiye'de anamuhalefet partisinin, beş ay kalmış seçimlerden değil de, Mısır'daki ayaklanma benzeri bir kalkışmadan medet umması, şaşırmsılıktan öte bir şeydir.

Diyelim ki, hükümet, Yargıtay ve Danıştay'la ilgili değişikliklerde yanlış yapıyor. Anlatın halka bu yanlışlığı. Bunu engellemek için oy isteyin. Direniş, ayaklanma bunlar da ne? Merd-i Kipti şecaat arz ederken, sirkatin söylemiş. Mısır benzetmesi de öyle. Mısır halkı temelde vesayete itiraz ediyor, demokrasi istiyor. Biz bu itirazı, 12 Eylül 2010'da referandumda sandıkta yaptık. Yüksek yargıdaki kast sistemine itiraz ettik, demokratikleşmenin önünü açtık. Dökmeden, kırmadan...

CHP, yanına bazı medya organlarını, "vesayetçi barolar"ı alarak, gerçekleri saptırarak, tersyüz ederek halkı kandıramaz. Zaten CHP'nin ve onunla beraber olanların yanlışlığı da burada. Halk, onların nasıl da tek parti döneminin hasretiyle, statükodan yana olduğunu görüyor. "Ergenekon"a avukatlık yapmak ne demek biliyor... Silivri sanıkları için milletvekili adaylığı düşünüyor, CHP'nin içine yuvarlandığı tezadı görüyor. CHP'nin, durmadan dokunulmazlıkların kaldırılmasını isterken, hatta üniversitelerde başörtüsü yasağının kaldırılmasında

bile, dokunulmazlıkları pazarlık maddesi yaparken, Ergenekon sanıklarına dokunulmazlık zırhı giydirmeye kalkmasındaki şaşkınlığı, samimiyetsizliği fark ediyor...

CHP, "halk anlamaz, fark etmez" diye düşünürken, aslında kendini kandırıyor. CHP oy değil, oyun peşinde... Bakınız seçime beş ay kaldı. CHP'den dış politika konuları, Kürt sorunu, eğitim, sağlık, ulaşım, sosyal meseleler hakkında bir çözüm teklifi duyduk mu? Türkiye'nin AB üyeliği konusunda CHP ne diyor, işiten var mı? CHP'nin, Türkiye'nin demokratikleşmesi diye bir derdi var mı? Varsa, teklifleri nedir?

Türkiye'de, darbe planları, aydın cinayetleri, komplolarla ilgili belge ve bilgilerle yer yerinden oynarken, CHP hiç bunlara dönüp de bakıyor mu? Niye CHP Abdi İpekçi, Uğur Mumcu, Hrant Dink cinayetlerinin aydınlanması için halkı demokrasiye, hukuka sahip çıkmaya çağırıyor? Niye ortalığı ayağa kaldırmıyor? Niye Yargıtay'da, Danıştay'da tozlanmış iki milyona yakın dosya için adalet aramıyor? İflas etmiş yargı sistemine itiraz etmeyen CHP, yargıya nefes aldırarak tedbirlere neden karşı çıkıyor? Yeni alınacak hâkimler, yurtdışından mı gelecek? Niye yüzlerce hâkim daha en başta töhmet altında bırakılıyor? Yargıda CHP ideolojisi varsa, yargı "tarafsız" oluyor, medya CHP'ye arka çıkıyorsa "özlenen medya" oluyor... Vesayet sistemi değişecekse, Türkiye faşizme gidiyor, öyle mi?

Geçti Bor'un pazarı...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mübarek sonrası, demokrasi vaat ediyor mu?

Hüseyin Gülerce 2011.02.04

Tunus, Yemen, Mısır, Ürdün; halk yönetimlere başkaldırıyor. Tek bir ülkesinde demokrasi olmayan Arap dünyası sarsılıyor. Asıl soru şudur: Gelecek; demokrasi vaat ediyor mu? Bu isyanlardan sonra yönetimi, seçmen iradesi belirleyecek mi? Hukukun üstünlüğü sağlanacak mı? Herkesin hesap vereceği, şeffaflığın hâkim olacağı ve adil gelir dağılımının sağlanacağı bir demokrasi kurulabilecek mi? Kimse hayaller kurmasın, yakın bir tarihte gerçekleşmesi zor bir ihtimal bu. En az birkaç nesil alır...

Ortadoğu artık eskisi gibi olmayacak. ABD'nin Mübarek'ten yana tavır koymaması da bunu anlatıyor. Tamam da, Avrupa ve Amerika ne kadar samimi? Batı, Arap dünyasında gerçekten demokrasi istiyor mu? Sandıktan ya İslamî akımların temsilcileri çıkarsa? Ya Mısır'da Müslüman Kardeşler iktidar olursa? Irak'a İsrail'in güvenliği için giren ABD'nin, ya hesapları bozulursa?

Batı'nın çifte standartları vardır. Kendisi için demokrasi ister fakat sömürgelerinde asla... Batı için önemli olan menfaatleridir. Diktatörlükler, aile yönetimleri tercihe şayandır. Yönetici azınlıklar ile anlaşmak, iş bitirmek, halkı

temsil eden iktidarlara göre daha kolaydır.

Evet, ABD'nin, Ortadoğu'ya demokrasi getirme amaçlı bir Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) vardı. Rafa kaldırılır gibi olmuştu. Acaba bu olup bitenler, yenilenmiş BOP uygulamaları mıdır? Olan bitende ABD'nin rolü nedir? Bilmiyoruz. Sular durulunca anlayacağız.

Mısır'ın geleceği, Arap-İsrail ilişkilerini, bu ilişkiler Ortadoğu'yu, Ortadoğu'nun geleceği de dünya barışını ilgilendiriyor. Küresel ölçekte yeni bir dönemin başladığını söyleyebiliriz.

Türkiye için tarihî fırsatlar da doğabilir. Tahrir Meydanı'nda Erdoğan'a yapılan tezahürat, Türkiye'ye duyulan sempatiyi de anlatıyor. (Mısır'daki isyandan, direniş çıkartmaya çalışan CHP'nin kulakları çınlasın...) Perişan İslam coğrafyasında, demokraside ilerlemeye kilitlenmiş ve dünya ile entegre olmaya kararlı bir Türkiye; bu coğrafya için örnek olabilir.

Başta Mısır, Arap dünyasındaki gelişmeler, bize Türkiye'de ağır aksak da ilerlese, demokrasinin kıymetini bir daha anlatmalıdır. Bunu AK Parti iktidarını kastederek söylemiyorum. Bazılarının eleştireceğini biliyorum ama söylemeliyim. Geldiğimiz demokratik aşamada, çok partili hayata geçme kararı alan İsmet İnönü'nün de payı var. Sebep, samimiyet ne olursa olsun İnönü, Cumhuriyetimiz için bir dönüm noktası olan bu tarihî kararı alabilmiştir. Siyasileri eleştirirken, yaptıkları doğruları da görebilmeliyiz. Yine, Türkiye'nin AB üyeliği konusunda hemen bütün hükümetler, taşın üstüne bir taş koymuş, demokrasi çitasının yükselmesine destek vermişlerdir. Eğer siyaseti abartıp, sen-ben kavgalarına düşülmeseydi, bir de vesayetten yana olanlar, demokrasiye saygılı olma kararı alabilseydi, şimdi Türkiye çok daha ileride olurdu.

Mısır, Ürdün ve Tunus'taki gelişmelerin hatırlattığı bir gerçek daha var. Sadece yönetimler açısından değil, toplumlar açısından da İslam coğrafyasında ciddi problemler bulunuyor. 57 Müslüman ülke, bugün dünya nüfusunun yüzde 24'ünü oluşturuyor ama dünya üretiminin ancak yüzde 7'sini sağlıyor. Gelir adaletsizliğinde, pek çok İslam ülkesi en başta bulunuyor. Peygamberimiz (sas) "Komşusu aç iken tok yatan bizden değildir." derken, bu vurdumduymazlık, bu nemelazımcılık, bu bencillik ne kadar yüz kızartıcı... Birkaç asırdan beri bilimde, teknolojiye en gerilerdeyiz. Dinimiz ilmi, akli, mantığı tavsiye ettiği halde, çalışmayı ibadet saydığı halde, fakirlik bizde, ayrılıklar bizde, cehalet bizde... İşte Irak; bir gün Şiilerin camii bombalanıyor, öteki gün Sünnilerin... "Bize ne oldu böyle?" deyip Müslümanlığımızı sorgulamıyoruz. Başkalarını suçlamak kolay da, "Allah, işini hakkıyla yapanları sever" düsturunu neden unutuyoruz? "Müminler birbirinin kardeşidir" ipine neden sarılmıyoruz?

İnsanla başlayan problem, yine insanla çözülür. Yaşatmak için yaşayan muhabbet fedailerine ihtiyacımız var...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ordu-CHP= Demokratikleşme...

Hüseyin Gülerce 2011.02.09

CHP Genel Başkan Yardımcısı Süheyl Batum fena yakalandı. Zonguldak'ta Atatürkçü Düşünce Derneği'nde (ADD) şöyle dedi: "Koca bir askeri yıktılar, meğer kâğıttan kaplanmış, biz bunu asker zannedermişiz, meğer ABD içini oymuş. O koca ağacı hop diye yıktılar. Ancak CHP'yi yıkamadılar..." Batum'un, siyasetteki ikinci hezeyanı bu. Referandum öncesinde de, sanatçı Sezen Aksu için "meğer Sazan Aksu'ymuş" demişti.

Batum, üstelik bir anayasa profesörü. Fakat üslup arızası var. Sanatçıya hakaret edebiliyor. Bir kurum olarak Silahlı Kuvvetler'e hakaret edebiliyor. Kendi ordusuna, "ABD'nin oyuncağı olmuş, içini boşaltmışlar" diye saldıracabiliyor. Bu üslupsuzluğunda bir pervasızlık var. Hâlâ darbecilerden medet umma var. Hâlâ Ergenekon davasında, yargıya müdahale çağrısı var. Nitekim önceki akşam iki emekli general bir televizyon kanalında, ibretlik bir sahne olarak, Süheyl Batum'a destek verdiler.

Hatırlayalım 15 gün önce Genelkurmay Başkanlığı'ndan yapılan basın açıklamasında; "Türk Silahlı Kuvvetleri, demokrasi, hukukun üstünlüğü ve anayasal değerlere bağlı bir kurum olarak, aksi yönde yapılan telkinlere rağmen, yargı sürecini sabır, sükûnet ve itidalle izlemekte." denmişti. Haklı olarak bazı yayınlardan şikâyetle, "yargılama sürecinin 'kamuoyu yargısı' şekline dönüştürülmek ve olumsuz yönde etkilenmek istendiği" söyleniyordu.

Süheyl Batum'un eleştirisi tam olarak altı çizilen "aksi yönde yapılan telkinler"i hatırlatıyor. Batum, telkinini yüksek sesle, hem de Atatürkçü Düşünce Derneği'nde yapıyor. Aynı gün ADD, Cumhuriyet mitinglerine yeniden başlayacaklarını duyuruyor. Demek "telkinler" meydanlardaki kışkırtmalar ile devam edecek.

Bugüne kadar, 27 Mayıs 1960'tan, 28 Şubat 1977'ye geçmiş bütün darbelerde, vesayet rejiminin devamı için hep ordu+CHP = iktidar formülü işlemişti. Cumhurbaşkanlığı seçimine müdahale için verilen 27 Nisan 2007 muhtırasının en büyük destekçisi de CHP'ydi. Onur Öymen, ertesi gün "altına imzamı atarım" demişti.

Ancak şimdi yeni bir durum var. TSK, yargı sürecine saygılı kalmak için elinden geleni yapmaya çalışıyor. Bünyede fırtınalar koptuğunu tahmin etmek zor değil. Yargı sürecinde, ifadelerine başvurulana, görevdeki generaller ve amiraller var. Arkadaşlık, dayanışma, askerlik duyguları bir tarafta, yargıya müdahale etmeme kararlılığı bir tarafta. Batum'un hakaretlerine, seviyeli bir üslupla verilen cevaptaki en önemli nokta bence şu ifadeler: "Sadece güvenlik alanındaki görevlerini en iyi şekilde yerine getirme gayreti içinde olan Türk Silahlı Kuvvetleri..."

Bence bu, demokratikleşme adına bir yere kaydedilmesi gereken bir taahhüttür. Aynı zamanda makul çoğunluğun; "askerimiz sadece görevini en iyi şekilde yapsın" arzu ve çağrısının beklediği cevaptır...

İşte Sayın Batum, bu anlayıştaki TSK'dan rahatsızlık duyuyor. Batum, güvendiği dağlara kar yağdığı için TSK'dan şikâyetçi. "Bizim istediğimiz gibi davranmıyorsunuz." diyor. "Biz de sizi bir şey zannettikti..." diyor. "Halimizi görüyorsunuz, AK Parti ile artık baş edemiyoruz, yardımınız gerekiyor. Yeni bir 28 Şubat atmosferi gerekiyor." diyor. Ve düpedüz darbe tahrikçiliği yapıyor...

Amma ve lâkin Kılıçdaroğlu'nu zorda bırakıyor. Batum, Silivri sanıklarının milletvekili yapmaya kalktığında, Sayın Kılıçdaroğlu "yok öyle bir şey" demek zorunda kalmıştı. Batum, Sincan'da yürüyen tankları istiyor, Kılıçdaroğlu ise; "Asker darbe yaparsa, tankın üstüne önce ben çıkarım" diyor. Fakat Batum'un, TSK'ya hakaretleri konusunda henüz konuşmuyor. Bu da vahim. Çünkü sükût ikrardan geliyor.

Kim ne derse desin, "Yeni CHP"nin işi çok zor. Ben Batur'a notumu verdim, değıştirmem: Bu Batur, CHP'ye y  kt  r. CHP, bu y  k   taşıyamaz. Daha seçim sathı mailine girilmeden, bunca  am deviren anayasa profes  r  m  z  n,   n  m  zdeki aylarda  am katliamı yapacağından hiç ş  phem yok.

Ordu+CHP= iktidar form  l  n   artık herkes unutsun. İ te yeni form  l: Ordu-CHP= Demokratikleşme...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Adalet Bakanlığı izin vermemeli...

Hüseyin Gülerce 2011.02.11

Zonguldak Cumhuriyet Başsavcılığı, asker için "k  ğıttan kaplan" diyen CHP Genel Başkan Yardımcısı Süheyl Batur hakkında soruşturma başlatılması için Adalet Bakanlığı'ndan izin istedi. Bence bakanlık bu izni vermemelidir.

Birincisi, bu izin verilirse, konu siyasî bir zemine kayacaktır. Belli medya, ağız birliği ederek, AK Parti'nin, CHP'nin açığını yakalamış bir fırsatçı gibi algılanmasına çalışacaktır. İkincisi, mesele   z nden sapacaktır. Meselenin   z ; Batur'un, Silahlı Kuvvetler'e; "neden müdahale etmiyorsunuz, size boşuna g venmi iz, hiç de umduğumuz gibi  ıkmadınız, yazıklar olsun" isyanıdır. "Hukuk u" kimliğini ikide bir  ne süren bir zatın, aslında militarist, tepeden inmeci karakterini dışa vurmu  olması, demokratikleşme adına bir kazançtır. CHP'nin "yeni" hale getirilmek istenirken, nasıl da İttihat Terakki zihniyetinden hâlâ medet umduğunu göstermek için bundan iyi malzeme olabilir mi?     nc s , fikir ve ifade hürriyeti açısından, tahammülü zor da olsa, eleştiri sınırlarını da açsa, ceza verme yoluna gidilmemelidir. Fikre fikirle karşılık verilmelidir. Kem söz, sahibine aittir. Toplum vicdanı, o gibilerini zaten mahkûm eder. Onların kredileri, saygınlıkları biter. Muhatap alınmamak da az bir ceza değildir.

Süheyl Batur, istifa eder mi, etmez mi kendi bileceği i tir. Benim tahminim şudur: Sayın Batur, 13 Haziran Pazartesi günü kendisine siyaset dışı bir i  arayacaktır. Çünkü seçim faturasına ismi yazılanlardan biri de o olacaktır. Bir parantez açıp şunu da söyleyeyim: Sayın Kılıçdaroğlu; "Orduyu eleştirmek ancak CHP genel başkanı katında olur." diyerek, Batur'un devirdiği çamı kaldırmış olmadı. Batur, TSK'ya hakaret ediyor. ABD'nin, ordunun i ini oyduğunu, milli kimliği ile oynadığını söylüyor. Üstelik "güvendiğimiz dağlara kar yağdı, neden hâlâ AK Parti'ye bir şey denmiyor, Ergenekon davasında yargıya neden müdahale edilmiyor..." diye, darbe davetiyesi çıkartıyor.

Sayın Kılıçdaroğlu, bunları "eleştiri" kabul edip "ele tireceksem ben ele tiririm" diyerek, meseleyi kapatamaz. CHP yönetimi, demokrasiye müdahale çağrısını kınamalıdır. CHP; "ordumuza hakaret edilmesini, Cumhuriyet'in

kurucusu parti olarak kabul edemeyiz" demelidir.

Eskilerin sözü çok güzel: Üslub-u beyan, aynıyla insandır... İnsan, ifadeleriyle, duruşuyla, hareket tarzıyla kendi karakterini sergiler. İnsan neyse, dışarıya o yansır. Tıpkı, testinin içinde ne varsa, dışarıya onu sızdırması gibi. Önemli olan içtir, özdür. O düzeltilmezse; kontrol de etseniz, gizlemeye de çalışsanız, bir gün kendinizi tutamaz, aslınızı açık edersiniz.

Bu, üslub-u beyan meselesi, şimdilerde Türkiye'nin demokratikleşmesine engel olmaya çalışan kesimin ortak meselesidir. Siyasette, medyada, yüksek yargıda, bir kısım barolarda, sendikalarda, sanatçılarda militarist ve totaliter vesayetçi zihniyet durmadan dışarı sızıyor. Bu zihniyet sahipleri, kendilerini, "laiklik ortak endişesi"nin arkasına saklıyorlar. Fakat ortada büyük bir tezat var.

Laik sistemin elden gittiği, AK Parti'nin faşist bir yönetim arzuladığı endişelerini ne giderir? Cevap tek: Demokratikleşme... Yani laikliğin, Avrupa'daki gibi olmasını ister, "demokratik laiklik" çağrısı yaparsınız. Ve faşizmin her türlüşüne, demokrasiye asker müdahalesine de karşı çıkarsınız...

Heyhat. Bizimkiler tam tersini yapıyor. Demokratik laiklik kelimesini ağızlarına bile almıyorlar. Hâlâ dertleri başörtüsü, Kur'an kursları... Ergenekon avukatlığı ile vesayetçiliğin devamı isteniyor. Toprak altından fıskıran silahlar, komutan sesinden indirmeler, bindirmeler, çuval dolusu belgeler ortada iken, onları görmeyerek, "burada da bir sehven", "şurada da bir açık" demeler... Deveyi pire, pireyi deve yapma gayretkeşliği...

Süheyl Batum'un seslendirdiği "laik kesim"in asıl derdi, Türkiye'nin artık o eski, vesayete mahkûm Türkiye olmaktan kurtuluyor olmasıdır. Mesele, vesayetin sağladığı imtiyazların elden gitmesi hazımsızlığıdır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gazetecilik değil, kin ve nefret üreten bir site...

Hüseyin Gülerce 2011.02.16

Ergenekon soruşturmasında önceki gün yeni gözüaltılar oldu. İnternet sitesi odatv.com'un imtiyaz sahibi Soner Yalçın ve üç çalışanı gözüaltına alındı. Soner Yalçın aynı zamanda pazar günleri Hürriyet'te tarih yazıları da yazıyor.

Ergenekon dostları yine ayağa fırladılar. Bu davayı sürekli sulandırmaya, bulandırmaya, saptırmaya uğraşan ve savcılar, hâkimleri sindirmeye çalışan odaklar, yine "basın özgürlüğüne" sarıldılar. Sayın Kılıçdaroğlu da, her zamanki aceleciliği ile "İktidar artık internet sitelerine bile tahammül edemiyor. OdaTV, yazılmayanları yazan, doğruları yazan bir site" deyiverdi. Hâlbuki bu site yalanlarıyla şöhret oldu. Üstelik burada gazetecilik değil,

tam bir tetikçilik yapılıyor. İnsanlar hedef gösteriliyor. Tahrik, manipölasyon, dezenformasyon, hakaret, kin, nefret bu sitede hepsi var.

Madem Sayın Kılıçdaroğlu "medya özgürlüğü" konusunda bu kadar hassas, o zaman vicdanlı olması lazım. Ergenekon ve Balyoz davaları başladığından beri, "askeri ve yargıyı eleştirmekten" dolayı şu anda onlarca gazeteci, yazar adliyelere taşınıyor. Zaman, Taraf, Bugün, Yeni Şafak, Star ve Vakit başta olmak üzere dava sürecini haberleştiren gazetelere açılan soruşturma sayısı 3 bin 500'ün üzerinde. Bunlardan 2 bini davaya dönüşmüş durumda.

Acaba Sayın Kılıçdaroğlu, bu Oda TV'yi bir de Reha Muhtar'dan takip etmiş midir? Vatan'daki köşesinde şunları yazdı Reha Muhtar:

"Türk basınında, insanları ve söylediklerini itibarsızlaştırmak için her türlü yalanı, riyakârlığı, pespayeliği ve haysiyetsizce saldırıyı 'haber' adı altında yapan Soner Yalçın diye bir kişi var... Sitesinde beğenmediği, çıkarlarına uymadığı, çatıştığı ve sindirmek istediği insanlar, yalan haberlerle çamur atılarak susturuluyor ve seslerini çıkartamaz hale getiriliyor... Bu kişiyi Hürriyet gazetesinde 'tarihçi' diye alıp istihdam edip, bugünlere kadar desteğini esirgemeyen Ertuğrul Özkök'e şimdi soruyorum: Bu mudur senin gazetecilikte, aile değerlerinde, yalan ve iftirada ve haysiyet cellâtlığındaki etik ölçülerin? Şerefsizliğe paye vermek midir gazetecilik, habercilik ve basın özgürlüğü? Bu yalan riya ve itibarsızlaştırmaya yönelik haberler bir tesadüf değil... Türkiye'de 'birtakım karanlık gruplar', medya içinde çıkarlarına ters gördükleri, sindirmek istedikleri, görüşlerini değersiz kılmaya çalıştıkları insanlara yönelik yalan ve riya dolu haberler üretiliyorlar..."

Reha Muhtar, o "karanlık gruplar"ı iyi biliyor. Onlara destek vermediği için tetikçilerinin boy hedefi oluyor.

Ergenekon'da sıra medyaya gelmedi. 2003-2004'te Ankara'da, Gölbaşı'nda darbe toplantılarına katılan "İstanbul gazetesiler" in kimler olduğu hâlâ söylenmiyor.

Türkiye'de medyanın demokrasinin bir parçası haline gelmesi hayatî önem taşıyor. Darbecilerin hevesinin kırılması, medyanın onlardan desteğini çekmesine bağlıdır. 27 Mayıs 1960 darbesinden bu yana bütün askeri müdahalelerde, muhtıralarda medyanın rolü, desteği, koruması vardır. Topluma korku salarak darbelere zemin hazırlayan medyadır. Arkasından darbecileri "kahraman" olarak selamlayan da medyadır. Zamanaşımına uğrayan cinayet davalarını unutturan medyadır. Yeraltından çıkarılan silahları göremeyen ama Danıştay saldırısını "dinci-ülkücü" gencin yaptığını, Hrant Dink cinayetini birkaç serseri çocuğun işlediğini hemen fark eden bu medyadır. Bankalar, rantlar, cukkalar söz konusu olduğunda, talimatla ortak manşet atan da bu medyadır. Daha saymayacağım...

Şimdi iyi ki "darbeci medya" ile birlikte "yandaş" medya var. İyi ki, Ergenekon'un medyası yanında, demokrasi isteyen bir medya da var.

İyi ki alternatif medya var. Eğer olmasaydı; ne referandumda evet çıkardı... Ne darbe davalarını yürütmek mümkün olurdu... Ne de AK Parti ayakta kalabilirdi... Yani Türkiye'nin işi bitikti...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bazı meslektaşlarda, bu ne telaş böyle...

Odatv.com isimli internet sitesindeki arama ve site sahibi Hürriyet Gazetesi yazarı Soner Yalçın ve üç çalışanın gözüaltına alınması, bazı meslektaşlarımızı telaşlandırdı. "Sırada kim var?" gibi provoke sorularla yavuz hırsız misali davranıyorlar.

Halbuki artık sağır sultan bile duydu ki; medyada, iki taraf var: Darbelerle, balans ayarlarıyla sürdürülen totaliter vesayet rejiminden yana olanlar, bir de bu rejimin bitirilmesi ve demokratikleşmenin gerçekleşmesini isteyenler... Yani alternatif medya.

Vesayetin medyası, AK Parti iktidarına kadar yekvücuttu. Güçlüydüler, buyurgandılar. Yalan, tetikçilik, hedef gösterme, gerçekleri çarpıtma, hükümetleri tehdit, siyasetin içiyle oynama, gazete patronu adına bakanlarla pazarlık, şantaj, daha saymayayım; bunlar için her türlü ahlak dışılık mubahtı. 2-3 gazete, 2-3 televizyon kanalı el değiştirdi, medyadaki dükalılık sarsıldı. Ama asıl sarsılan vesayetin medya ayağıydı. Ergenekon davası, turnusol kâğıdı gibi oldu. Vesayet medyası açık vermeye, rejim yandaşlıkları sırtmaya başladı. Uğur Mumcu'nun evlatları, Abdi İpekçi'nin kızı, Çetin Emeç'in eşi, toplumu sarsan cinayetlerin peşini bırakmadılar. Alevi vatandaşlarımız, Kürt vatandaşlarımız, "laiklerimiz", "dindarlarımız" büyük makul çoğunluk; "derin devlet" denen kirli ve kanlı yapının medyada döndürdüğü çarkları fark etmeye başladı.

Sahneye tutulan ışıklar bu malum medyanın aktörlerini çok rahatsız etti. Yüzlerindeki hümanist, demokrat, özgürlükçü makyaj dökülmeye başladı. Asker, sinesine taş basarak yargıya saygılı davranırken, bunlar, "Ergenekon yok", "askerî vesayet değil, asıl tehlikeli olan sivil vesayet", "AK Parti yargıyı ele geçirdi, muhaliflerini, vatanseverleri susturuyorlar" diyerek, adaleti baskı altına almaya çalışan insafsız bir koro oluşturdular. Vesayetçi kimliklerini, "muhalif cephe" diye takdime başladılar. Vesayetçi, darbeci medyamız, bir anda "AK Parti muhalifi demokrasi muhafızları"na dönüşüverdi. "Sakin ha, Ergenekonculara dokunulmasın.. darbe olmadığına göre darbe hazırlığı yapanlar yargılanmasın" diyenler... Vesayet elden gidiyor diye, canını dişine takıp rejim muhafızlığı yapanlar... Siz onların, "muhalefet susturuluyor" çığlıklarını, "vesayet bitiyor, bizim de imkânlarımız, ayrıcalıklarımız elden gidiyor" diye anlayın...

Oda TV olayındaki tedirginlikleri, Soner Yalçın'la ilgili değil. Tetikçiyi vermek istemiyorlar. Soner Yalçın gazeteciymiş. Kin ve nefret peşinde koşana gazeteci mi denir? Bakın Oda TV'ye. Sadece kin, nefret, ırkçılık var. Benim Habertürk TV'ye yaptığım konuşmayı cimbızlayıp, çarpıtıp haber yaptılar. Arkasına da tam 400 tane "okuyucu yorumu" diye küfür, hakaret, tehdit koydular. "Oktay abi"lerinin ahlaksız laflarını sıraladılar. Sonumuzun kötü olacağını, keserin dönüp bizi keseceğini yazdırdılar. Bayat Ergenekon taktikleri ile kimisi kendini Alevi diye tanıtıyor, kimisi ülkücü olduğunu söylüyor ama tek şey yapıyorlar; kin, nefret, düşmanlık, intikam kusuyorlar... Çünkü internet andıcı kadroları hâlâ çalışıyor. Belli merkezlerden sürekli organize e-mailler atılıyor.

Oda TV Ergenekon'un karanlık odası mıdır, değil midir onu ben bilemem. Ama karanlık mahfiller buz gibi işin içinde. Basın özgürlüğü deyip meseleye o açıdan bakan iyi niyetli meslektaşlarıma da iki laf söyleyeyim: Kin ve düşmanlığı tahrik etmek, nefret suçu işlemek, basın özgürlüğü müdür? Oda TV'deki tamtam seslerini neden

duymuyorsunuz? İnsanlara ailelerinden, çoluk çocuklarından aşağılık iftiralarla vurmaları, hedef göstermelere, gözlerinizi neden kapatıyorsunuz? Hani özel hayat vardı? Hani siz bu konuda çok duyarlıydınız? Niye bu konuda susuyorsunuz? Hele o, Oda TV'nin nasıl bir site olduğunu hatırlattıkları için, kendinden olmayan yazarlara utanmadan "leş kargaları" diyen arkadaş... Sana da kalkıp "uyanık çakal" deseler, hoşuna gider mi?

Vesayet rejimi biterken bu ne telaş, bu ne panik böyle...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Siz tasfiye edilmeyeceksiniz ki...

Hüseyin Gülerce 2011.02.23

Tunus, Mısır, Yemen, Fas, Sudan, Bahreyn, Cezayir ve son olarak Libya'da sokağa dökülen insanlar, canları pahasına tek bir şey istiyor: Vesayet rejimlerinin yıkılmasını...

AK Parti iktidarına tahammülsüzlükleri, gözlerini döndürmüş kesim ise mevcut hükümeti bu rejimlere benzetiyor. Hatta CHP yöneticilerinin ağzından iktidara karşı benzer direniş çağrıları yapılıyor. Hâlbuki tam tersi. AK Parti, şimdiye kadar hiçbir iktidarın yapamadığını yaparak, Türkiye'deki vesayet rejimini tasfiyeye uğraştırıyor. Tayyip Erdoğan, daha önce hiçbir başbakanın demediğini diyor: İktidarsam, muktedir de olurum... Sayın Başbakan'ın, "nerede bu Ergenekon, gidip üye olayım" diyen CHP lideri Kılıçdaroğlu'na verdiği cevap, aslında vesayetin suratına indirilmiş bir tokattı: "Danıştay 2. Dairesi'ne bak... Sivas'a, Maraş'a bak... Diyarbakır'daki faili meçhullere bak... Dersim'e bak..."

Bir Başbakan'ın ağzından, tarihe geçecek ve ezber bozan, daha çarpıcı ifade olabilir mi? Başbakan'ın bu sözlerine Sayın Kılıçdaroğlu'nun cevabı demagojiden öte gidemedi, gidemezdi. Çünkü Kemal Kılıçdaroğlu, Dersimlidir. Soner Yalçın'dan alınan, derinlerden ısmarlama, "Horasan erlerindendir..." iyi hal kâğıdı, gerçeği değiştiremez. Kılıçdaroğlu'na tek bir soru sorayım: Sabiha Gökçen'in, en alçaktan uçup, çoluk çocuk demeden kendi insanımızı bombaladığı için "İlk kadın savaş pilotu" madalyası almasını izah eder misiniz? 1937'de savaş yoktu. Sabiha Gökçen, hangi savaşa katıldı? Hangi savaşta kahramanlık gösterdi? Kılıçdaroğlu'nun gerçekten vicdanı varsa, akrabalarının acısını yüreğinde taşıyorsa; en az 50 bin Alevi-Kürt insanımızın katledildiği Dersim'de, çıksın Sabiha Gökçen'in madalyasını izah etsin, ben kalemimi kıracağım... 12 Haziran'daki genel seçimler 12 Eylül 2010'daki referandumdan da önemli. 12 Eylül'de vesayetin kimyası bozuldu. Fakat vesayetin siyaset, medya ve asker içindeki payandaları direnmeye devam ediyor. AK Parti'nin seçim kazanmaması, yıpratılması, sendelemesi için bütün imkânlarını seferber edeceklerdir. Taşeron terör örgütleri devreye girecektir. Karanlık odalar, kozmik adamlar, uyuyan ajanlar; vesayet bitmesin, imkânlar, itibarlar yerle bir olmasın diye hem de can havliyle çırpınıp duracaklardır...

Bilhassa vesayetin medyası... Çünkü o medya için önümüzdeki genel seçim bir hayat memat meselesidir. "Ergenekon'da sıra bana ne zaman gelecek?" diyen bazı meslektaşlar meselenin özünü sulandırmaya çalışıyor. Darbe toplantılarına katılanlar, zaten kendisini bilir, benim lafım onlara değil. Benim lafım, medyada eski düzenin süreceği umudunu hâlâ yitirmemiş olan, sureti haktan görünüp, aslında vesayeti arkalamaya çalışan ve itibar kaybindan korkan meslektaşlara: Hedef şaşırtmayın, konuyu saptırmayın, siz tasfiye olmayacaksınız, kimse size "geç şuraya" demeyecek. Sizi gazete okuyucusu, gazetelerin "okuyucu milleti" sahneden inmeye davet edecek. Çünkü vesayet yıkılınca siz ne yazacaksınız?

Manipülasyon yapamayacak, ihale takip edemeyecek, vergi kaçırması için patronunuz adına hükümet üyeleri ile pazarlık peşinde koşamayacaksınız. Kanunlar, istediğiniz gibi geçsin diye Başbakanlık odalarında saatlerce oturamayacaksınız. Rakip işadamlarına manşetlerden şantaj yapamayacaksınız. Patronun yanında, "komutan"la konuşma numarası çekemeyeceksiniz. Gölbaşı'nda, darbecilere akıl veremeyeceksiniz. Yunanistan'la harp çıkaramayacaksınız. Katillere, "çocuk", "ülkücü" muamelesi yapamayacaksınız. "Şerefsiz" manşetlerini atıp, linç kampanyaları başlatamayacaksınız. Paraya boğup tetikçi kullanamayacaksınız. Değil mi, dere kenarında tüy diken "Vijdan"?

Siz tasfiye edilmeyeceksiniz. Sizi okuyan, ciddiye alan kalmayacak. Siz kendi kendinizi itibarsızlaştırdınız. Hâlâ "muhalif" ayağına yatıp vesayete destek çıkıyorsunuz. Hâlâ kırk dereden su getirip darbeci zihniyete cesaret veriyorsunuz. 13 Haziran'da aynalara bakacak yüzünüz olmayacak...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bush'un değil, Obama'nın BOP'u...

Hüseyin Gülerce 2011.02.25

6 Ekim 1996'da, dönemin başbakanı Sayın Necmettin Erbakan ile birlikte, Libya'daki o meşhur çadır olayının şahitlerden biri de bendim.

Önce bir binanın geniş salonuna alındık. Kaddafi, bir koltukta oturuyordu ve etrafında 4-5 kadın koruma duruyordu. Korumaların hepsi siyah tenli ve ızbandut gibiydiler. Elllerinde makineli tüfekler, üstlerinde mermi dolu fişeklikler vardı. Bir devlet başkanı, resmî bir yemek öncesi silahlı kadın korumalarla Türkiye'nin başbakanını kabul ediyordu. İnanılacak gibi değildi. "Bu adam normal olamaz, biz nereye geldik böyle" diye düşünmüştüm. Bugün Türkiye'nin başı, Kaddafi ile daha büyük bir dertte. Asıl konuya dönelim. Ortadoğu ve Kuzey Afrika ülkelerindeki peş peşe ayaklanmalar ve artan demokrasi talepleri için can alıcı soru şudur: Bu gelişmeler kendiliğinden midir, yoksa arkasında ABD mi var?

ABD, halen dünyanın tek süper gücüdür. İslam coğrafyasında petrol dâhil büyük menfaatleri, dolayısıyla hesapları vardır. İsrail'in varlığı, ABD dış politikasının teminatı altındadır. Ayrıca 11 Eylül'den sonra başı, küresel terörle derttedir. Bu tehdidin büyük kısmı İslam coğrafyasından neşet etmektedir. Bütün bunları dikkate aldığımızda, ABD'nin işin içinde olmadığını söylemek, benim anlayabileceğim bir şey değildir. Batı en az iki asırdır, İslam coğrafyasını bizden daha iyi biliyor, nabzını bizden daha iyi tutuyor. Adım gibi eminim ki, Washington, Mısır'ı, Mısırlılardan daha iyi biliyor.

Benim anladığım şudur: Bush'un Büyük Ortadoğu Projesi (BOP'u) güce, kuvvete, gözü dönmüşlüğe dayanıyordu. Bunu Irak'ta gördük ve ABD, boyunun ölçüsünü aldı. Şimdi Obama'nın BOP'u devrededir.

Obama yönetimi, Amerikan çıkarları açısından bölgeye neşter vuruyor. Zaten, bu coğrafyada, halkın diktatörlere karşı tepkileri yakından takip ediliyordu. İnsanların sokağa dökülmesi hiç de zor değil. Ortada bir organizasyon olduğu besbelli ama organizatörler görünmüyor. Bu, ancak profesyonel eller tarafından başarılabilir.

ABD, bölgeye demokrasinin gelmesini neden istesin? Bunun bendeki cevabı üç şıklıdır: Birincisi, halkların, demokrasi taleplerini engellemek artık mümkün değildir. Dünya küçük bir köy gibi oldu. İnsanlar, ülkeler, yönetimler ve toplumlar birbirinden etkileniyor. Özgürlüklerin genişletilmesi, fikir, ifade, din ve vicdan hürriyeti taleplerini kimse durduramaz. İkincisi, dünya barışı için en büyük tehdit, İsrail-Filistin meselesidir. ABD bu sorunu çözmeden ne kendi rahat edebilir ne de dünya huzur bulur. Ama İsrail, başına buyruk hareket ediyor, ABD'deki neoconlardan, Yahudi lobisinden cesaret alıyor ve ABD yönetimlerini peşine takıyor. ABD, kendi milli politikalarına rağmen, bu yükü daha fazla taşıyamaz. İsrail'i barışa zorlamaya mecburdur. Bugün İsrail'i barışa zorlayacak tek strateji, Ortadoğu ve Kuzey Afrika'nın demokratikleşmesi ve bu rüzgârın İsrail'i sıkıştırmasıdır. Üçüncüsü, terör tehdidini azaltmak için bölgedeki radikal İslamî grup, cemaat ve güçlerin, demokratik sistem içinde, yeni sürece entegre olmalarının sağlanmasıdır.

Benim tezim şöyle: ABD, birkaç yıldır, bugün ayaklanmaların yaşandığı ülkelerin din adamları, kanaat önderleri, medyası ile sıkı temastadır. Önümüzdeki aylarda, ABD'de, neoconlarla birlikte olmayan Yahudi lobisi атаğa kalkabilir. Mevcut İsrail politikaları yerine, Filistin'in tanınması ve kalıcı barış için yeni adımlar atılabilir. Sağlanacak İsrail-Filistin barışı, ABD'ye ve Batı'ya yönelik terör tehdidini azaltacaktır.

Bu plan ya da hesapların içinde Türkiye nerededir, bilmiyorum. Ancak AK Parti örneği ve Türkiye'de muhafazakâr-dindar büyük kitlenin, demokrasi ile İslam'ın bir arada olabileceğini gösteren tecrübesi, bölgedeki demokratik değişimi etkileyecektir. Bu da Türkiye'nin Ortadoğu, Afrika ve Türk cumhuriyetleri için önemini ve değerini artıracaktır.

Önümüzdeki 12 Haziran seçimleri, sadece Türkiye'yi değil, bölgemizi de etkileyecektir. Haydi hayırlısı...
h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Erbakan'ı uğurlarken bir muhasebe...

Hüseyin Gülerce 2011.03.02

Hakk'a yürüyen Necmettin Erbakan, dün yüz binlerce seveninin iştirakiyle toprağa verildi. Mekânı cennet olsun. Milletimizin başı sağ olsun.

Rahmetli Erbakan'ı ve Milli Görüş çizgisini 1969'dan beri takip ediyorum. Bugün geldiğimiz noktada Türkiye'nin asıl meselesi, vesayet sisteminden kurtularak demokratikleşmedir. Bu açıdan baktığımızda, dün Erbakan'a en ağır suçlamaları yapanların, şimdi ona neden "millici" diyerek sahiplenmeye çalıştıklarını da anlayabiliriz.

İttihat Terakki'ye kadar götürebileceğimiz vesayet zihniyeti, milletimizin İslam'a olan bağlılığını ne anlayabildi, ne de hazmedebildi. Türkiye bir asırdır, dini devre dışı bırakan, Müslümanlığı sadece vicdanlara hapsedmeye çalışan bir toplum mühendisliğinin uygulama alanıdır. Bu mühendislikten en çok siyasi yapı etkilenmiştir. Halk, dinine, değerlerine sahip çıkmaya çalıştıkça, "sağ" partiler dizayn edilmiştir. Bir süre sonra halk oynanan oyunu, samimiyetsizlikleri fark etmiştir. Yeni bir arayış başlamıştır. Seçmenin Erbakan'ı, Milli Görüş çizgisini sahiplenmesinin önemli sebeplerinden biri budur. Toplum mühendisleri buna çok içerlemişlerdir. Milli Görüş partileri, bu yüzden her seferinde kapatılmış, bu yapılırken de vesayet kendisini bir daha, bir daha tahkim etmiştir. AK Parti'yi kuran kadrolar, bu yolun çıkmaz olduğuna inanıp, muhafazakâr demokrat çizgiye taşınmışlardır. Bir çemberin içinden nihayet çıkmıştır. Sadece tepki vermenin sonuç getirmediği, dünya ile entegre olma yolunda daha geniş bir kesimin kucaklanması zarureti kabul edilmiştir. Sayın Başbakan'ın ifadeleriyle iki esas öne çıkmıştır: "İçeride ve dışarıda diklenmeden dik durmalıyız... İktidarsak, muktedir de olmalıyız..."

Ancak vesayet zihniyeti için mesele, Milli Görüş, Erbakan meselesi değildi. Mesele, bu milletin mana kökleriyle buluşarak kendi değerleri üzerinde ayağa kalkmasını engellemekti. Milli Görüş partilerinin kapatılması, tahammülsüzlüğün ifadesi, korkutmanın ve gözdağı vermenin vesilesiydi. Anlatmak istedikleri; "demokrasi sizin işinize geliyor, sizin önünüzü açıyor, ama geçit vermeyeceğiz"di... Eğer hedef Milli Görüş partileri olsaydı, Milli Görüş'le ilgisi olmadığını açıklayan, üstelik yüzde 47 oy almış AK Parti'yi de kapatmaya kalkmazlardı. Halbuki gerekçe yine aynıydı: Laiklik karşıtı eylemlerin odağı olmak... Yani kurt aynı, kuzu aynı, gerekçe aynı: Ben seni yiyeceğim, çünkü suyu bulandırırıyorsun... Doğru, 28 Şubat süreci, Refahyol hükümetinin devrilmesi içindi. Ama neticesi nedir? İmam hatip liselerinin orta kısımları kapatıldı, Kur'an öğrenmek okullarda ve kurslarda, 15 yaşına kadar yasaklandı...

Aradan 14 yıl geçtikten sonra bugün ulusalcılar ve dün Erbakan'a en büyük zulmü reva gören vesayetçi medyamız, Erbakan'ı neden yere göğe sığdıramıyor? Neden, "tanıyamamışız, bilememişiz, çok millici bir insandı" diye ağıtlar yakıyor? Neden, "falan falan partilerle bir seçim ittifakı çalışması yapıyordu" diye heyecanlanıyorlar? Çünkü üç ay sonraki seçimde, AK Parti'ye verecekleri her zararı, kâr biliyorlar. "Erbakan milliciydi" diyerek, aslında "Erdoğan millici değildir" demeye getiriyorlar.

Milli Görüş dâhil, İslam coğrafyasında ortaya çıkan hareketler hep tepki hareketleri oldu. Kuvvet dengesinin olmadığı yerde, tepki hareketleri başlangıçta halk tarafından kabul görse de, uzun soluklu olamıyor, daha sonra zayıflıyorlar.

Mesele, zamanın ruhunu, dünyayı doğru okuyabilmektir. Evet, kendi değerlerimize sahip çıkarak, mana köklerimizle buluşarak ayağa kalkmalıyız. Ama bunu, dünyadan koparak, kendi dışımızdaki dünyaya kafa tutarak, evrensel standartları ıskalayarak değil, evrensel insanî değerlerde buluşmayı amaçlayarak yapmalıyız...

İnancımızla, kendi dünyamızla; temel hak ve özgürlüklere, hukukun üstünlüğüne nasıl bir faydamız, desteğimiz olur, ona kafa yormalıyız. Yeni dünya kimsenin değil, yeni Türkiye de kimsenin olmayacak. Paylaşmaya odaklanmalıyız...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Oda TV'de ikinci dalga ve tsunami...

Hüseyin Gülerce 2011.03.04

Ergenekon soruşturması kapsamında yapılan Oda TV operasyonunun ikinci dalgasında, yeni aramalar ve gözaltılar var.

Biliyorum, bugün birileri yine basın özgürlüğünü hatırlayacak. İktidarın, gazetecilere ve muhaliflerine yönelik yeni bir yıldırma hamlesi başlattığını söyleyecek, yazacak. Ergenekon dostları ve dayanışma merkezleri, seslerini yine yükseltecekler.

Ergenekon davası başladığından beri, bu ülkede vesayet sisteminin devamını isteyenler, statükoya "zaptiyelik" yapanlar, müthiş bir direnç gösteriyorlar. Payandalıklarını gizleyebilmek için, sureti haktan görünüyor, "muhalif" ayağına yatıyor, "askerî vesayete karşı olmak iyi bir şeydir ama sivil vesayete de karşı olmak lazım." deyip konuyu AK Parti düşmanlığına kaydırıyorlar. Devam eden bir davada yargıya açıkça baskı var. Bir yandan "yargısız infaz yapılmasın" denirken, bir yandan tutuklular için mahkemelerin kararı beklenmeden, "onlar suçsuz, onlar birer kahraman" deniliyor.

Oda TV ile ilgili ikinci dalgaya bakalım. Yargıya intikal etmiş ciddi iddialar var. 22 Şubat 2011 tarihli Akşam gazetesinin haberine göre, Soner Yalçın ve Oda TV'nin iki çalışanını tutuklatan belgelerden biri, ofisteki bilgisayarın hard diskinde bulundu. "teRTEmiz" isimli notta, medyayı kullanma çalışması yapılmış ve şunlar sıralanmış: "AK Parti'nin çıkardığı her yasanın, Atatürk devrimlerine karşı olduğu afişe edilecek... AK Parti'nin gerçek maksadının şeriat devleti kurmak olduğu, hep gündemde tutulacak... Ergenekon davasının, Türk Silahlı Kuvvetleri'ni yıpratma ve etkisizleştirme amaçlı olduğu, medyada sürekli işlenecek... Türk Silahlı Kuvvetleri'ni tahrik edici haberler yapılacak... Şehit cenazeleri ön plana çıkarılacak... "Sivil dikta" ve "sivil darbe" konusu sürekli işlenecek..."

Bir kısım medyada çıkan haber ve yorumlar, tam da bu paralelde değil mi? Tamam herkesi zan altında bırakmak yanlış. Ama Ergenekon korosunun, perde gerisindeki şeften habersiz çaldığını kabul etmek de, şunca olan bitenden sonra fazla saflık olmaz mı?

Yine Oda TV'de ele geçirilen bir belgeye göre, Ergenekon'un medya ile ilgili dört aşamalı bir eylem planını anlatan "Ulusal Medya 2010" adlı belgeyi de hatırlamak gerekiyor. O belgede de, bir "Ergenekon medyası"

oluşturulması, davaya destek veren basın yıpratılması (yandaş medya saldırısını hatırlayınız. HG) ve AK Parti'nin TSK'yı ve yargıyı ele geçireceği propagandasının eklenerek Ergenekon davasının sulandırılması planı var. Soruşturma sürecinde delillerin boşa çıkartılması, değersizleştirilmesi, küçük hataların gündeme taşınarak, davanın geneliyle ilgili şüphe ve tereddütlerin oluşturulması var...

Bunların hepsi yapılmadı mı, yapılmıyor mu? Elde edilen belgelerde, dün evlerinde arama yapılan şahısların da isimleri geçiyor. Yani savcılar ne yapsın? Görmezden gelip, örtbas mı etsin? Hâkimler, delilleri ciddiye almayıp tutuklama vermesin mi? Bu süreç işlemin mi?

Devlet içinde; faili meçhullerden Danıştay saldırısına, milleti Sünni-Alevi, Türk-Kürt diye bölmeye kadar tezgâhlanmış bir yığın provokasyona, meşru hükümeti devirmeye yönelik darbe hazırlığına kadar, ciddi iddialar ile suçlanan karanlık yapılardan söz ediyoruz. Hâlâ ciddiye almayanlar çıkabilir. Ama ben, en azından 15 gün önce, emekli Albay Cemal Temizöz davasında, "1993-1997 yılları arasındaki faili meçhuller devlet politikasıydı." dediği için ifade veren, emekli Koramiral Atilla Kıyat'ın mahkemedeki şu sözlerini çok ciddiye alıyorum:

"Bu ülkede binlerce faili meçhul cinayet varsa, bunların devlet politikası olmadan yapılamayacağını düşünüyorum. Buradakiler beraat etseler de, 'faili meçhuller, devlet politikası değil' demeyeceğim..."

Belli seviyeye gelmiş bir insanın bu sözleri, aslında süren davaların, eninde sonunda bir tsunami etkisi yapacağını anlatıyor. Ben, işin içinde olanların da bir gün vicdanlarının kanayacağına ve konuşacaklarına inanıyorum...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Evet, bu koroya iştirak etmeyeceğiz...

Hüseyin Gülerce 2011.03.09

Ergenekon davası soruşturmalarında gazetecilerin tutuklanması, medyada kuvvetli bir rüzgâr estirdi. Basın özgürlüğü adına, herkesin sesini kısma yönelik gürültü çıkaran bir koro oluştu. Öyle ki, Türkiye'de, devlet içindeki hukuk dışı yapıların üzerine gidilmesi için baştan beri yüreğini ortaya koyanlarda bile bir yalpalama var.

Vesayet varsa medyası vardır. Darbeci varsa, gazetesi, gazetecileri vardır. 28 Şubat sürecinde, general telefonu ile üç gazetenin aynı manşeti atmasını unutam mı? Bugün, Ergenekon davasını sulandıran, bulandıran, müthiş bir dayanışma sergileyen medya organizasyonu, onun için beni hiç şaşırtmıyor...

Yargısız infazlardan en çok bizim mahallede yaşayanlar çekti. Çektirenlerin başında da, bugün, "yargısız infazlara hayır" korosunun en önde gidenleri var. Suçsuz olduğu halde katil gibi, eşkiya gibi gösterilmek, cüzzamlı muamelesi görmek ne demek, en iyi biz biliyoruz. Mesele vicdansa, ben o vicdan yarışına varım. Üstelik vicdanımı, Allah korkusu ile konuşturarak varım. Sadece tutuklanan gazeteci arkadaşlar için değil, Ergenekon davasındaki bütün tutuklananlar için "inşallah yapmamışlardır, inşallah iddialardaki gibi değillerdir" diyorum. Hasım bile olsalar, henüz suçlu olduklarına dair haklarında yargı kararı olmayan insanlar için, "oh oldu, daha beter olsunlar" demek insafsızlıktır, vicdansızlıktır, karaktersizliktir... Tutukluluk sürelerinin keyfi uzatılması, böylece onlara adaletsizlik yapılması suçtur, günahdır. Bunları yapanlar varsa, kim olurlarsa olsunlar adaleti çiğniyorlar, haksızlık yapıyorlar ve Ergenekon davasına, asıl onlar zarar veriyor...

Ama bu Ergenekon davası asıl neden uzuyor? Çünkü vesayete payandalık etmiş kurumlar, yargıya yardımcı olmuyor, tam tersine yargıyı engelliyor da ondan...

TSK'dan başlayalım. İddianamelerde binlerce iddia var. Çoğu TSK ile ilgili. Pekiyi yargıya yardımcı olunuyor mu? İmza ıslak mı değil mi diye aylarca adalet oyalanıyor. Koskoca Genelkurmay Başkanı eline alıp havada sallıyor; "işte kâğıt parçası" diyor. Dolu olanları daha fazla olduğu halde, topraktan çıkarılan LAW silahının boşunu eline alıp, bütün generallerin huzurundaki bir toplantıda, "işte görüyorsunuz, boru..." diyor. Aniden hastalanıp GATA'da yatmalara, orduievlerinde ikamete başlamalara ne demeli? İddia ediyorum: TSK, elindeki delilleri yargıya verse, bu dava altı ayda biter...

Ergenekon davası uzuyorsa, siyaset ayağının da payını unutmayalım. Koskoca anamuhalefet partisi lideri, "nerede bu Ergenekon, biz de üye olalım" deyip, arkasından da bu dava bitmez diye hayıflanırsa, samimiyeti sorgulanmaz mı?

Yüksek yargıyı ele alalım. Fotokopi üzerinden dava görüldü mü, görülmedi mi? Kendi seslerinden, Ergenekon dayanışması içinde yüksek yargıçlar var mı, yok mu? Davanın hâkim ve savcılarını yerlerinden etmek için HSYK kilitlendi mi, kilitlenmedi mi? Bazı baroların adı "darbeci baro"ya neden çıkıyor acaba?

Bugün meslektaş dayanışması bahanesiyle, davayı sulandırmak için eline en büyük kozun geçtiğini düşünen medyamıza gelelim. 27 Mayıs'a gidip, orduyu tahrik için; "harp okulu öğrencilerini kıyma makinelerinden geçirip, asfalta karıştırdılar" manşetlerinden söz etmeyeceğim. Bugün gazetecilerle kol kola yürüyen eski başyazar, yeni CHP'li duayen gazeteciye soralım: 28 Şubat sürecinde, gazetecilik vicdanınız neredeydi? Bırakınız arkadaşlarınıza sahip çıkmayı, o gün, "içimizdeki alçakları tanıyalım" diye başyazı yazıp hedef göstermediniz mi? Halk TV için Baykal hakkında, "Varan 2"yi konuşanlar, "kendi imkânlarımla çekemem" demeler -Kılıçdaroğlu buna hâlâ cevap vermedi- gazetecilik mi?

Vesayetçi, darbeci gazetecileri biliyoruz artık. Onlar gazeteci ise, ben değilim zaten... Üzüntüm, tahmin etmediğim bazı arkadaşların, koronun gürültüsünden etkilenmeleri... Merhametlerinden maraz doğabilir, Allah korusun...

Kimse de bize baskı yapmasın, bu bildik koroya iştirak etmeyeceğiz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

CHP'ye ve medyaya iklim'leme...

Hüseyin Gülerce 2011.03.11

İklimleme, bir mekânın, yapının hava temizliğini sağlama, nemini ve sıcaklığını ayarlama işlemi demek. İklim Bayraktar isimli Oda TV muhabiri, bir anda böyle bir çağrışıma neden oldu. Zaten bütünüyle, Ergenekon davası; vesayetten arınma ve muhtaç olduğumuz hava sirkülasyonunun sağlanması adına, tahmin dahi edemeyeceğimiz bir ilerleme sağlıyor. Kim kimdir, kim gazeteci, kim tetikçidir, kim yazar, kim "kendisine yazdırılan"dır, ayan beyan görüyoruz, anlıyoruz.

Kütüphane dolusu kitap okunsa, binlerce konferans, panel düzenlense, "gazeteci" İklim Bayraktar vakası, bize böylesine "medya-siyaset tezgâhı" dersi veremezdi. Bir "gazeteci" bayan, eski CHP Genel Başkanı Baykal'ın

Meclis'teki odasında tacize uğradığını söylüyor. Eşi, "CHP Genel Merkezi'ne git, anlat" diyor. Kılıçdaroğlu'na ve Gürsel Tekin'e anlatıyor. (O arada eski YARSAV Başkanı Eminağaoğlu ile dertleşiyor.) CHP liderine, kendisine yapılan tacizi bir kenara bırakıp, "Büyük balık yakaladım, isterseniz kayda alırım." diyor. Ama Kılıçdaroğlu; "Siz nasıl gazetecisiniz, bu yaptığınız gazetecilik mi?" diyerek sözünü kesmiyor. Fikret Bila'ya dün verdiği cevaba göre, "biz partiyiz, teknik yardım ekibi değiliz" diyor. "Tespit etmek istiyorsan, kendi imkânlarını kullan" diyor.

Baykal sitem ediyor: "O aşamada Kemal Bey'in bu görüşmeyi hemen kesip, ziyaretçisini hemen gönderip, beni araması gerekirdi. 'Böyle bir girişim var, böyle bir tuzak kuruluyor' diye dikkatimi çekmesi beklenirdi." diyor. Bu sitem Kılıçdaroğlu'na soruluyor. Cevap; "Sayın Baykal'ı meşgul etmek istemedim." oluyor...

Ortada evet bir komplo var. Ama Sayın Kılıçdaroğlu, hâlâ AK Parti iktidarını nasıl mesul tutuyor, anlamak zor. Hadi İklim Bayraktar, Oda TV'ye yerleştirildi diyelim. CHP liderine yakışmayan söz ve tavırları, AK Parti mi hipnozluyor? Kılıçdaroğlu, tuzağa karşı çıkmıyor. Tuzağa çekilecek eski liderini aramıyor. "Efendim konu Baykal ile ilgili değil, AK Parti yöneticisiyle ilgiliydi" diye mazeret üretiyor. Yani AK Partili olunca, tuzak, komplo meşru mu oluyor? Bu mu siyaset? Bu mu siyasî ahlâk? Soner Yalçın ile Halk TV pazarlığı yapıp, ardından kamuoyunu yanıltmak için olan biteni "basın özgürlüğüne darbe" diye nitelemek mi dürüst siyasetçilik?

Basın özgürlüğü adına "gürültü" çıkaran koroya da bir daha hatırlatalım. Üç-beş arkadaş bu koroya şöyle böyle kısık sesle de olsa iştirak etti diye, kimse bize dönüp,"hoşgörünüze, diyaloga ne oldu?" demeye kalkmasın. Hoşgörüden, diyalogdan asla vazgeçmeyiz. Ama bir de hak-hukuk meselesi var. İnsanımızın, ülkemizin, demokrasinin geleceğine sahip çıkma davası var. Mesleğimizi bir yerlerden aldıkları talimatla yapanlara, belli merkezlerin getirdiği belgeleri kesin doğruymuş gibi kitaplaştıranlara, darbecilere kol kanat gerenlere, Ergenekon davasını sulandırmaya, bulandırmaya, saptırmaya çalışanlara, kimse kusura bakmasın, hoşgörü gösteremeyeceğiz. Onlara göstereceğim tek şey yargının adresidir...

Sonra bakın, profesyonel bir organizasyonla, iki gazeteci üzerinden, bütün Ergenekon davası berhava edilmek ve basın özgürlüğü deyip, AK Parti'ye vurulmak isteniyor. "Ahmet Şık, darbe günlüklerini yayınlamasaydı, Ergenekon soruşturması da olmayacaktı" zokasını yutan çok oldu ama Alper Görmüş, Taraf'ta, "Ahmet Şık, Darbe Günlükleri'ni, ancak dergide yayınlanınca gördü." diye yazıverdi. İşte Zaman'da Etyen Mahçupyan, dün "Çorbada kıl var" diyor. Koroya iştirak edenleri başımıza kakanlar, Mahçupyan için ne diyor acaba?

Benim de midemi, Soner Yalçın'ın, tutuklanınca, "Biz bu bayrağı Abdi İpekçi'den, Uğur Mumcu'dan devraldık." demesi bulandırıyor. Çünkü İpekçi'nin yeğeni Leyla İpekçi, "Abdi İpekçi'nin katledilmesini, onun kökenine bağlayarak meşru gösterilmesine hizmet eden Soner Yalçın, bayrağı hangi haysiyetiyle devralmış?" diye soruyor... Nedim Şener de, gözaltı sırasında, "Hrant için, adalet için" diye bağırırdı. Sanırım Dink ailesinin de vicdanı sızlamış, kafası karışmıştır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Referandum sonrası, seçim öncesi durum...

12 Eylül 2010 referandumundaki "evet" bize çok şey anlatır. Kilitlenen reform çabaları, duvara dayanan demokratikleşme gayretleri o "evet"le aşıldı. HSYK'da, Ergenekon hâkim ve savcılarını yerinden etme hamleleri, Anayasa Mahkemesi'ni, seçmen iradesine karşı bir tehdit odağı haline getirme çabaları ve AK Parti'ye yeni bir kapatma davası açılması hazırlıkları, hep o "evet"le püskürtüldü.

Vesayet sistemine karşı ilk defa, son sözü halk söyledi. Halk daha önce de iradesini sandığa yansıtıyor, ülkeyi yönetecek iktidarı belirliyordu. Ancak vesayetin sahipleri, her tarafa hâkim oldukları için ve bilhassa, siyaset ve medyadaki payandaları sayesinde, o iktidarların muktedir olmasını her defasında önlüyordu. Halk seçiyor, darbelerle vesayete ayar veriliyor, statüko daha da tahkim ediliyordu.

Bu oyun, demokrasi tarihimizde ilk defa 12 Eylül 2010'daki referandumda bozuldu. Vesayetin özüne dokunuldu. Yüksek yargıdaki ideolojik kumpas bozuldu. Halkın demokratikleşme iradesi, vesayet zihniyetine bir balyoz gibi indirildi. Halk, demokrasideki gücünü ve yerini gördü.

Muhalefet partileri strateji hatası yaparak, referandumu AK Parti için bir güven oylamasına çevirdiler ve kaybettiler. Seçmen güvensizliği, onların hanesine yazıldı. İster istemez, referandum ile seçim arasında bir etkileşim zemini doğdu. Şimdi soru şudur: Referandumdaki demokratikleşme iradesi, üç ay sonra yapılacak genel seçime de damgasını vuracak mıdır?

Evet, kimileri; "neye evet dediklerini bilmiyorlardı" diyerek o kararlılığı hafife aldılar. Ama ben, yüzde 58'in "evet"ini, iradî bir demokratikleşme kararı olarak değerlendirenlerdenim.

Ergenekon ve Balyoz davalarının ortaya serdiği ciddi belgelere, silahlı kuvvetler içindeki fuhuş ve casusluk çetelerinin varlığına rağmen, vesayet sistemine payandalık edenler, özellikle medya ve siyaset ayağındakiler, direnmeye devam ediyorlar. Ancak bunun bedelini seçimlerde ödemeye hazır olmalıdırlar.

Ben, referandumdaki demokratikleşme iradesinin, 12 Haziran'daki seçimlere de damgasını vuracağına inananlardanım. Bana göre bu halk, o iradenin, ülkenin ve demokrasinin geleceği açısından ne yapacağını gördü ve geri adım atmayacaktır. Bence o irade, bu seçimin, bir sandık meselesi değil, yarınlara kurtarılması meselesi olduğunun idraki içinde. Demokratikleşme sayesinde, istikrarın ve kalkınmanın devam edeceğini biliyor, görüyor. Bu benim okumam. Yanılıyor olabilir, ama ben sırf bu iradeye güvendiğim için, 12 Haziran'da, iktidarı belirleyecek oy oranının yüzde 50'den aşağı düşmeyeceği tahmininde de bulunuyorum. Çünkü bu irade, "falan parti öne geçsin, şunlar geride dursun" davasında değil. Sandığa gittiğinde, "vesayet mi, demokratikleşme mi?" tercihini oylayacak iradedir. Bu iradeye göre, mesele partiler üstüdür. Mesele, hukukun üstünlüğünün, özgürlüklerin genişletilmesinin, şeffaflığın, herkesin hesap vermesinin, seçmen iradesiyle teminat altına alınmasıdır. Mesele, istikrarın korunarak iç barışın sağlanması meselesidir.

Zaten böyle olduğu için, terör örgütleri devreye sokulmak isteniyor. Vesayet için de mesele, partiler meselesi olmadığı için, hâlâ provokasyonlardan, anarşiden, bildik tezgâhlardan medet umuluyor.

12 Haziran'a doğru CHP ve MHP de nasıl bir sınava girdiğini anlamalıdır. Ergenekon sanıklarına teveccüh, MHP'nin başına ummadığı bir iş açabilir. CHP, geniş kitlelere, bilhassa müteedeyin kitleye açılmayı bırakıp, vesayetçi odaklara teslimiyetin faturasını çok ağır ödeyebilir. Hâlbuki "CHP'nin dinle problemi var" algısının, değişebileceği bir seçim bu. Ben inanıyorum ki, bizim halkımız; CHP yöneticilerinde samimi bir yaklaşım görse,

onları tokalaştıkları salonda, tekrar yerlerinden kalkıp kucaklayacak kadar hasbidir... Bizim halkımızın sinesinde, onun değerlerine saygı duyan, o değerleri önemseyen herkese yer var.

13 Haziran sabahı yeni, yepyeni bir Türkiye'ye uyanacağız...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AK Parti hangi endişeleri ciddiye almalı?

Hüseyin Gülerce 2011.03.18

Demokratikleşmeye destek verdikleri halde, AK Parti'nin muhtemel yeni seçim başarısından endişelenenler var. Bunlar; liberal, demokrat, muhafazakâr kesimlerden oluşan geniş bir kesim...

Türkiye'nin vesayetten kurtulmasını, rejimin bürokratik yapısının değiştirilmesini, özgürlüklerin genişletilmesini, hukukun üstünlüğünü canı yürekten istiyorlar. Bu yolda AK Parti'nin gösterdiği performansı, cesareti, reformları destekliyorlar.

Ama aynı zamanda, AK Parti'nin 12 Haziran'da yüzde 50 civarında bir oyla yeniden ve daha güçlü bir şekilde iktidara gelmesi iyi mi olur, kötü mü olur diye endişeleri de var. Anlamaya çalışmamız gereken bir tezat bu.

Endişeler birkaç noktada toplanıyor.

Birincisi, başta Sayın Başbakan, bazı AK Parti yöneticilerinin üslubu onları rahatsız ediyor. Bu üslup, sert olabildiği gibi, özellikle AB üyeliği konusunda "ne halleri varsa görsünler, biz de bildiğimizi okuruz" yaklaşımından kaynaklanıyor. 8 yıllık süreçte, Avrupa Birliği'nin, demokratikleşmeye, demokratik laikliğe verdiği desteği hatırlatarak, vesayetin tuzağına düşme ihtimalinden kaygı duyuyorlar. AB yolundaki kırılmanın, Ergenekon'a en büyük kozu vereceğini düşünüyorlar...

İkincisi, Türkiye'deki kutuplaşmanın cami-kışla ekseninde giden görüntüsü, meselenin demokrasi ve hukuk ekseninde kalmasını zorlaştırıyor. Bu da İttihatçı geleneğin başka bir tuzağı... Çünkü demokratikleşmenin karşısına hemen "şeriat tehlikesini" çıkartıyorlar. AK Parti'yi, "dindarlaştırma" niyeti ve laiklik karşıtı eylemlerin odağı olmakla suçlayarak hedefe koyuyorlar. Oysa mücadele, hukukun üstünlüğü, evrensel standartlar ekseninde gitse, hem tuzaklar bozulacak, hem de kutuplaşmayı bertaraf edecek bir toplumsal mutabakat için kuvvetli zeminler inşa edilecek.

Üçüncüsü, Türkiye'deki kutuplaşmanın, dışarıdaki güç odaklarına tam da aradıkları fırsatları sağlamasıdır. Dünyada güç mücadelesi bitmez. Bu insanın zaafıdır. İnsanların yönettiği devletler, yapılar bundan azade olamaz. Tarihin sayfaları, içte zaafa düşenlerin, dışarının oyunlarına, tuzaklarına, saldırılarına nasıl açık hale geldiklerinin ibret dolu örnekleriyle doludur.

Türkiye giderek güçlenen ve küresel sistemin parlayan yıldızıdır. Anadolu insanının destansı hamleleri ile dünyada her yerde var olmaya başlayan Türkiye, bir defa daha dünyada hak ettiği yere gelecektir. Görenler

görüyor, iki binli yıllarda tarih sahnesine, başka bir Türkiye çıkmıştır. Siz bunu küresel barış, evrensel insani değerlerde buluşma adına yapsanız da, bundan rahatsız olacaklar çıkacaktır. Kendini dünyanın jandarması gören, bunu bölgenizde, size de anlatmak isteyen bir ABD var. Onun 2. Dünya Harbi'nden sonra kurduğu bir sistem var. Bu sistem içinde Ortadoğu'da, İsrail'in varlık teminatı bir süper güç var. Soru şudur: İsrail, Türkiye'nin güçlenmesinden memnun mudur? Hele Türkiye'de bir AK Parti iktidarı varken, bu İsrail'i çok mu sevindirir?

Ben, demokrasiyle İslam'a bağlılığı bir arada götürebilen, kendi mana kökleri üzerinde yükselen ve dünya ile entegre olmuş bir Türkiye'nin, küresel barışın teminatı olduğuna inanıyorum. Böyle bir Türkiye, İsrail ve Filistin'in varlıkları için, ABD'den daha büyük bir teminattır. Anlayana...

Ama AK Parti hükümeti, bunu İsrail'e ve ABD'ye anlatamaz. Ve 12 Haziran'a doğru, içerideki "iyi saatte olsunlar"la, dışarıdakiler, bizim kutuplaşmamız üzerine yeni projeler peşinde koşabilirler.

Ne mi demek istiyorum? AK Parti, muhtemel iktidarına üçüncü defa yürürken, meseleyi bir partiler meselesi, sandık meselesi olmaktan çıkarmaya bakmalıdır. Kendini seçim atmosferinin kırılcılığına, çatışmacılığına kaptırmamalıdır. İçte-dışta bütün oyunları, hoşgörü, diyalog ve uzlaşma çabaları bozar. AK Parti, kendisine samimi destek verenlere; kendisi için iktidar peşinde değil, Cumhuriyet'in demokratikleşmesi için, istikrar için, kalkınma için bir daha yetki istediğini iyi anlatmalıdır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu defa 1 milyon olacak gibi...

Hüseyin Gülerce 2011.03.25

20 gündür, haftanın son üç günü, Zaman'ın yeni kampanyası için Anadolu'dayım.

Konya, Akşehir, Beyşehir, Ereğli, Ankara, Karabük, Fethiye, Dalaman, Marmaris'te okuyucularımızla buluştuk. Bazen 1.500 kişilik salonlarda, bazen 500 kişilik salonlarda kâh hasbıhal ettik, kâh dertleştik, birlikte heyecanlandık, birlikte umutlandık. Bir gazete yazarının, okuyucularının arasına karışması, onlarla birlikte yemek yemesi, çay içmesi yazar için de, okuyucu için de ayrı bir güzellik.

Zaman'ın yıllar öncesinde logosunun altında "Farklı gazete" yazıyordu. Başka gazeteleri küçümsemek ya da onları rencide etmek anlamında değildi o ifade. Zaman, bilhassa okuyucusuyla, okuyucusunun fedakârlığı, gazetesine sahip çıkması, okuyucu-yazar muhabbeti ile gerçekten farklı gazete.

Birkaç yıldır Zaman'ın 1 milyon tiraj hedefi var. Çok yaklaşmamıza rağmen bu hedefi yakalayamadık. Bilhassa yaz aylarındaki düşüş, ciddi bir engel teşkil etti. Ama bu defa gittiğim yerlerde gördüm ki, daha şimdiden bölgelerde hedeflere ya varılmış, ya varılmak üzere. Hedeflerini geçenler bile var. Oysa kampanya yeni başladı. Atmosferi görünce, ben de, "Bu defa galiba 1 milyon olacak gibi..." diyorum. İnancımı pekiştiren bir şey daha oldu. Gazetemize bir yıllık aboneliğini, kredi kartından taahhüt edenlere, ücretsiz verilecek haftalık "Yeni Bahar" dergisi, çok kuvvetli bir motivasyon kaynağı... Derginin örnek dağıtılan ilk sayısı çok beğenildi. Yıllık abonelik, peşin ödeme demek değil. Ödemeler 12 aylık taksitle ödenecek. Yani şimdi aylık ne ücret ödeniyorsa o ödenecek. Tabii eski abonelerin de ücretsiz dergi alabilmek için, kredi kartı üzerinden abone olmaları gerekiyor. Bu yeni usul, inşallah yaz aylarındaki düşüşü de önleyecek.

1 milyonluk tirajın, psikolojik bir etkisi olacağına inanıyorum. Halka karşı psikolojik savaş yürütenlerin, Türkiye'nin demokratikleşmesine en ciddi desteği veren gazetelerden birinin, halktan göreceği böylesine bir teveccüh karşısında mutlaka psikolojileri bozulacaktır. Ergenekon ve Balyoz davalarında, adaletin tecellisi adına daha büyük bir kamuoyu desteği söz konusu olacaktır. Bugüne kadar medyamızın büyük bölümü maalesef, cuntalara, darbeci zihniyetlere, kısacası vesayete/statükoya destek oldu. Zaman'ın 1 milyonluk tirajı, Türkiye'de demokrasi ve medya konusunda da yeni dönemin en kuvvetli işaretlerinden biri olacaktır.

Zaman, iç barış, diyalog ve istikrar için de çok önemli bir gazete. Farklı düşünce, inanç ve görüşte bir yazar kadrosu, Zaman'ın samimiyetinin, ilkeli duruşunun ifadesidir. Zaman, istikrardan, kardeşlikten ve demokratikleşmeden yanadır. Üç yıldır devam eden Ergenekon davası, evet bu ülkede bir samimiyet sınavı da oldu aynı zamanda. Yazarları, aydınları, siyasetçileri daha yakından ve asıl duruşları ile tanımak fırsatını bulduk. Vesayetin zayıflamasından kaygı duyanlar, Zaman'ın dik duruşunu, başka taraflara çekmek istediler. Sertlik ve siyasallaşma ithamları oldu/oluyor. Sertliği de, politize olmayı da savunamayız. Üslubumuza dikkat etmemize rağmen, bazen ölçüyü tutturamadığımız olmuştuk, bunu, fizikteki etki-tepkiye bağlamak lazım. Evet, bu mazeret değil, ama yaptığımız kasıtlı da değil. Bu yöndeki eleştirileri kâle almanın öneminin idraki içindeyiz. Biz sevgi ve hoşgöründen, üslup güzelliğinden yanayız. Zaman'ın misyonu bu.

Ancak demokratikleşmeden yana tavır koymak, bir siyasî partiye destek olarak algılanırsa, bu insafsızca bir yaklaşım olur. Türkiye'de, hukukun üstünlüğü, herkesin hesap vermesi, şeffaflık ve özgürlüklerin genişletilmesi adına tarihî bir mücadele verilirken, kimse kusura bakmasın, "tarafsızlık" müsameresinde oynayamayız... Vesayetçilerin direnmelerine karşı, sivil iradeye, yargıya cesaret vermek, demokratikleşmenin akamete uğramaması için dik durmak, asla siyasallaşma değildir.

1 milyonluk Zaman, demokratikleşmeye atılan bir imza gibidir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Eksiğimizi söyleyenin, elini öperiz...'

Hüseyin Gülerce 2011.03.30

Muhterem Fethullah Gülen Hocaefendi'nin bir haftadır misafiriyim.

Sadece bir dost olarak değil, bir gazeteci, bir yazar olarak da bulunduğum mekânda heyecanlanıyorsunuz. Savaşlardan yorulmuş dünyamızda, evrensel barış adına, sevgi ve hoşgörü adına yollara düşmüş bir insanın, mütevazı dünyasında onunla aynı havayı teneffüs ediyorsunuz... Söylediklerini bir gazeteci olarak okuyucularınıza ulaştırma arzusunu zaptetmeniz mümkün değil.

Muhterem Gülen, sağlığı elverdiği sürece, üç gün ikindi namazlarından sonra sohbet yapıyor. Bu sohbetler daha sonra Mehtap TV'de de yayınlanıyor. Aynı sohbetlere Sayın Gülen'le ilgili internet sitelerinde de ulaşmak mümkün.

Geçtiğimiz cuma günkü sohbet öncesinde, söze; "Allah'a çok şükredelim, insan olmuşuz, mümin olmuşuz, Hz. Muhammed'e ümmet olmuşuz." diye başladı. Sonra İslam coğrafyasındaki perişanlığımıza değindi. Müspet bilimlerdeki ve teknolojiadaki geriliğimizi hatırlattı ve ekledi:

"Tekvini emirleri (tabiata konulmuş kanunları) hallaç etmek lazım. Bilimde, teknolojiye, sosyal ilimlerde, hukukta, iktisatta, tıpta, edebiyatta, sanatta ileri gitmek lâzım. Avam kalamayız, dünyanın gerisinde kalamayız. Bize yakışan bir yarış sergilemeliyiz. Değilse, hep idare edilen oluruz..."

Muhterem Hocaefendi, muzdaripti. Tavsiye ettiği ve Gönüllüler Hareketi diye bilinen hizmetlere karşı, bazılarında hâlâ var olan husumetlerden, hasmâne tavırlardan muzdaripti. Dünyanın 130 ülkesinde hüsnü kabul gören ve Anadolu insanının makul bulup canla başla, büyük fedakârlıklarla destek olduğu hizmetler, nedense bazılarınca hedef gösterilmeye devam ediyordu. Gerçi bir defasında; "dünya için yaşayanlar, ahiret için yaşayanları anlayamazlar" demişti. Ama bu konu her açıldığında, "biz, bize yakışanı yapmalıyız" hatırlatmasını da yapmadan duramıyordu. Sohbet öncesi yine öyle yaptı: "Ben, sizin üzerinize gelenlere, komplolar kuranlara bile dua ediyorum. 'Onların kalbine de iman koy Allah'ım' diyorum. Sabrederseniz, dişinizi sıkarak, centilmenlikten vazgeçmezseniz, siz kazanırsınız..."

Sohbet sırasında sitemini devam ettirdi: "Yapılan her güzel şeyi ille de sorgulamanın, her meselede tenkit etmenin, objektif görünmek için aleyhte konuşmanın da mantığı yoktur. Bu tavırların, dinle telif etme yanı da yoktur. Bu meselenin bir izahı varsa, o da o şahısların enaniyetiyle alakalıdır. Onların bencillikleriyle, egoizmalarıyla alakalıdır."

Sohbette asıl ben muhterem Gülen'in yaptığı özeleştirici çağrısını dikkatlice not ettim. Şöyle diyordu:

"Başkaları niye düşmanlık yapıyor, komplo kuruyor, her fırsatta bu harekete dil uzatıyor? Burada biraz da kendimize bakmamız lazım. Acaba bizim usul hatalarımız mı, üslup hatalarımız mı var? Bize olan bakış; yanlış yaklaşımlarımızdan mı, ihmallerimizden mi, o insanları 'karşı cephe' olarak görmemizden mi kaynaklanıyor? Bunları düşünmeden, bir yönüyle kendimizle yüzleşmeden, kendimizi sorgulamadan, hemen insanları, kabahatlerinin mahkûmu haline getirmek doğru değil.

"Keşke o insanlar da bizim iyiliğimizi isteyerek, bizler için 'daha iyi olsalar' mülâhazasıyla ve insafla, izanla neyimiz eksik ise onu söyleseler. Biz de kendimizi Allah karşısında hesaba çekerek, kendimizle yüzleşerek, 'neyimiz eksik, bu mevzuda ne yapsak' desek. Okuma mı, müzakere mi, mukayeseli okuma mı, fedakârlık mı, ne eksikse bunlar bize rencide etmeden, kırmadan söylense. Biz bu yaklaşımı, irşat sayarız. Eksikliklerimizi giderme adına, bu hareketin içindeki insanların eksikliklerini giderme adına bir irşat sayarız. Bize irşat adına elini uzatan insanların elini öperiz, çok rahatlıkla..."

Evet, muhterem Gülen kanaatimce, insaf sahibi samimi insanlara, karanlık mahfillerden yürütülen kampanyaların boğucu atmosferinden kurtulup, ülkemizin ve insanımızın geleceği adına bir davet yapıyor. Tutulması gereken bir el uzatıyor. Kimler tutacak acaba?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon davası ray mı değiştiriyor?

Hüseyin Gülerce 2011.04.01

İsmi, yürüttüğü Ergenekon davası ile özdeşleşen Savcı Zekeriya Öz, HSYK kararıyla, bu görevinden alınarak "terfian" İstanbul cumhuriyet başsavcısı vekili yapıldı.

Ergenekon davasını, asrın davası olarak gören ve Türkiye'nin demokratikleşmesi adına bu davayı çok önemseyen geniş bir kitle açısından bu karar, şaşkınlıkla karşılanan büyük bir sürprizdir. Çünkü eski HSYK'nın, Savcı Öz'ü bu görevden alabilmek için yaz kararnamelerini aylar boyu sürüncemede bıraktığını biliyoruz. Yine Adalet Bakanlığı'nın bu hamleyi boşa çıkarmak için nasıl direndiğini de hatırlıyoruz. Dün yapılamayanın bugün gerçekleşmiş olması, "Ergenekon davası ray mı değiştiriyor?" sorusunu ister istemez akla getiriyor.

Ben böyle düşünmüyorum. Önce şu hususun altını çizmeliyim:

Ergenekon davasında toplum ikiye ayrılmış durumda. Referandumdaki sonucu da baz alarak diyebilirim ki, en az yüzde 60'lık bir kesim, bu davayı; devlet içindeki hukuk dışı yapıların üzerine gidilmesi ve demokrasinin, cuntacıların darbe tehditlerinden kurtarılması için çok önemli kabul etmektedir. Yüzde 40'lık kesim ise temelde, bu davaya, AK Parti'nin hasımlarını etkisizleştirmek için yürütülen bir siyasî operasyon olarak bakmaktadır. Bu bakışta, medyanın, özellikle ana haber saatlerinde yüzde 70'lik reyting sağlayan bölümünün etkisi vardır. Hâlbuki o kesime de, "devletin, çetelerden temizlenmesini ister misiniz?" diye sorulsa, hiç tereddütsüz "evet" cevabı çıkar. Ama bu temizlik hamlesinin, AK Parti iktidarı döneminde yapılıyor olması, CHP ve MHP tabanını, sözünü ettiğim medyanın etkilerine açık hale getirmiştir. Ve dava, bir kamplaşma vesilesi olmuştur. Vesayetin devamından yana olanlar, vicdaniyla hissiyatı arasına sıkışmış bu geniş kitleye, bir can simidi gibi sarıldılar. Davanın sulandırılması, bulandırılması, önemsizleştirilmesi ve başka taraflara çekilerek itibarsızlaştırılması stratejisinde, CHP ve MHP tabanı, hedef kitle seçilmiştir...

Bu arada, davanın en önemli ismi olarak öne çıkan Savcı Zekeriya Öz, daha en başta belli medya tarafından hedef tahtası yapıldı. O artık bu davaya bakmıyor. Fakat ismi şimdiden, Türkiye'nin demokratikleşme sürecinde, cesareti ile tarihe geçmiştir.

"Ergenekon davası ray mı değiştiriyor?" kaygısına evet katılmıyorum. Makul yorumların özeti, Sayın Taha Akyol'un satırlarında var: "Emniyet tedbirleri denilen uygulamalar, Türkiye'nin bir kesiminde adalete güveni zedelemiştir. HSYK, Öz'ü terfi ettirerek onun hizmetini takdir etmiş ve aynı zamanda "özel yetkisi"ni alarak ince ayar yapmıştır. Öz'ün atanması davaya müdahale midir? Hayır. Evvela, söz konusu olan, 'yargılama' işlemleri değildir, hâkimlere dokunulmamıştır. İkincisi, Ergenekon soruşturmasına zaten bakmakta olan Savcı Fikret Seçen, "özel yetkili" olarak başsavcı vekili konumuna getirilmiş, böylece süreçte 'devamlılık' ve 'hafıza' korunmuştur. Uygulamalarda daha özenli olunması mesajı da verilmiştir..." Dün Abdullah Gül de bu minvalde bir açıklama yaptı: "Soruşturmanın aynı ciddiyetle devam edeceğinden tereddüdüm yok. Sürecin hızlı devam etmesi en büyük arzumuz, köklü reform gerektiği biliniyor ama nasıl yapılacağı sıkıntısı var. Devlette devamlılık olur, kanunda ne varsa o gerçekleştirilir."

Savcı Öz'ün davadan alınmasına erken sevinenler var. Yanılgıları büyük olur. Hele Ergenekon davasının bir "pazarlık" ile sonuçsuz kalabileceği hesabını yapanlar tam bir sükûtu hayale uğrarlar. Çünkü böyle bir pazarlığın, AK Parti'nin intiharı anlamına geleceğini unutuyorlar... Bu dava artık topluma mal olmuştur. Adaletin zaafa uğraması, Türkiye'de darbe dönemlerine dönüş adına cuntacılara en büyük cesareti verir. Türkiye bunu kaldıramaz.

Davanın seyrini değiştirmeye güçlerinin yetmeyeceğini düşünen odakların, asıl planı ise epeydir devrede; hiç olmazsa, AK Parti ile "Gülen Cemaati"ni birbirine düşürmeliyiz, diyorlar... Güya AK Partililer, cemaat mensupları için "artık çok ileri gittiler" diyorlarmış. "Kan davası" uğruna "AK Parti'ye bedel ödettiriliyor" diye öfkeleniyorlarmış...

Acaba bu planda, yaklaşan seçimlerde AK Parti'nin yüzde 50 oranında oy ile yeniden iktidara gelme korkusunun bir etkisi var mı?

Aslında bu dönemde, herkes samimiyet sınavından geçiyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kıyma makineleri rotatiflerin içindeydi

Hüseyin Gülerce 2011.04.06

Basın Konseyi Başkanı Orhan Birgit, yaptığı açıklamalarla bu hafta Aksiyon dergisine kapak oldu. Sayın Birgit, gazeteci ve siyasetçi kimliği ile son yarım asrın siyasî olaylarında önemli bir tanık.

Ergenekon dava sürecinde de tartıştığımız temel konulardan biri, darbeler, darbeciler ve medya. Özellikle 28 Şubat sürecinde, o günkü hükümete karşı yürütülen psikolojik savaşta, medya çok kötü bir sınav verdi. Amacım, kim o hengâmede ne yapmıştı onları hatırlatmak değil. Amacım, medyanın artık demokratikleşmeden yana tavır koyması gerektiğini bir daha vurgulamak. Zira bazı meslektaşlarımız, iyi niyetli çağrılara rağmen, özellikle AK Parti düşmanlığı üzerinden Ergenekon davasını sulandırmaya, bulandırmaya devam ediyorlar. Bir inatlaşma, bir direnç var. Geçmişin pişmanlığını yaşamayan, tam tersine sütten çıkmış ak kaşık gibi davrananlar var.

Türkiye'de çok partili sisteme geçilmesini, cuntacılar en büyük hata olarak görüyorlar. Hatta belki şaşıracaksınız, en çok kızdıkları, sağ siyasetçiler değil, İsmet Paşa... Hangi çağda yaşadığımızı unutarak, hâlâ tek parti döneminin özlemi içinde olanlar bunlar. Zaten şu anda Türkiye'nin temel sıkıntısı da bu. İttihat Terakki'den bu yana, kendisini ülkenin aslî sahibi kabul eden bir zihniyet, vesayet/statüko sisteminin devamını, hayat memat meselesi olarak görüyor.

Sayın Birgit'in açıklamaları, medyanın dezenformasyonlarını deşifre etme adına çok önemli. Vesayet zihniyeti, seçmen iradesine ilk müdahaleyi 27 Mayıs 1960 darbesi ile yaptı. Meşru hükümeti devirenler, Başbakan Adnan Menderes ile bakanlar Fatin Rüştü Zorlu ve Hasan Polatkan'ı astılar. Bu bir korku salmaydı. Bu korkutma, on yılda bir diğer askerî müdahaleler ile tekrarlandı.

Demokrasiye yapılan bütün müdahalelerde en önemli rolü, öğrenci olayları ve medya oynadı. Hemen hatırlayalım, 12 Mart 1971 ve 12 Eylül 1980 öncesinde toplam beş bine yakın üniversite öğrencisi 'sağ-sol çatışması' anaforunda katledildi. Orhan Birgit, işte 27 Mayıs öncesi için tarihî bir ifşaatta bulunuyor. Darbeye giden günlerde, askeri kışkırtan en büyük yalanlardan biri, üniversite öğrencilerinin kıyma makinelerinden geçirildiği haberleriydi. Aksiyon'dan okuyalım:

"-Öğrenci olaylarını siz mi organize ettiniz?

-Evet, doğrudur.

-Nasıl?

-Ben CHP Beyazıt ilçe başkanıyım. Öğrenciler (Nurettin Sözen falan da vardı içlerinde), başka birtakım arkadaşlar geldiler. Yardım istediler. 'Ne yapabiliriz?' diye sordular. Bizim yaptığımız şu, öğrenciler üniversite bahçesinde oturup direnç gösterecekler, miting yapacaklar, tahkikatların kurulmasına karşı. Ancak olaylar kontrolden çıktı.

-Kıyma makineleri bir dezenformasyon muydu?

-Ha, kıyma... Ben inandım ona. Sonra ne kıyma var, ne Et Balık Kurumu var. Kıyma makineleri haberlerini yayımladıktan sonra öğrendik ki uydurma. Anlatan da kim? Alev Alatlı'nın babası Albay Ertuğrul Alatlı. Basın yayın işlerinden sorumlu bir subayın uydurması. Dezenformasyonun dik âlâsı. Bildiri çıktı. Anadolu Ajansı geçti haberi...

-Ama siz iyi bir gazetecisiniz. Bu haber gelince şüphe etmediniz mi?

-Şimdi bir olayın soruşturması için şeyler olması lazım. Tek araç devlet ajansı. Devlet ajansına güvenmeyip de kime güveneceksin?"

Sayın Birgit'in gerekçesi bugün için geçerli değil. Bu gerekçe, 28 Şubat sürecinde de söylendi. Bir başyazar, bir ana haber sunucusu arkadaş da, "Genelkurmay'dan gelen bilgiye güvenmeyecek miydik?" dediler. Sıkıntı, gazetecilerin, askerle samimiyetinde... Balbay'ın yanlışı da o.

İçinden geçtiğimiz süreçte medyada ciddi bir sorgulamaya, özeleştiriyeye ihtiyaç var. Geçmiş, medyanın yakasını bırakmayacak. İşte Hrant Dink'in katili Ogün Samast; "Bu cinayeti baskıyla işledim, kullandım. Dink'i hedef gösterenler nerede? O yazılar yazılmasaydı, o manşetler atılmasaydı bunlar yaşanmazdı." diyor.

Suçta teşvik eden bir medya ile Türkiye asla demokratikleşemez...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aday sürprizlerine hazır olalım...

Hüseyin Gülerce 2011.04.08

Önümüzdeki pazartesi günü, partiler milletvekili aday listelerini Yüksek Seçim Kurulu'na teslim edecekler. Tabii ki gözler, AK Parti ve CHP listelerinde olacak.

AK Parti'de kaç milletvekilinin ve kimlerin aday olamayacağı en çok merak edilen konu. Sayın Başbakan'ı üzenler oldu, yorulanlar var, parti tabanının memnun olmadıkları var. Bu yüzden listelere konmayacakların sayısı iki yüzü bulur diyenler var.

Başbakan Erdoğan 12 Haziran sonrası için "ustalık dönemi" olacak diyor. Acaba Sayın Başbakan bu ustalık dönemi için nasıl bir AK Parti Meclis Grubu düşünüyor? Bunun cevabını da listelerdeki isimlerden anlayabileceğiz. Son grup toplantısının kapalı bölümünde, "Tecrübeli arkadaşlarımızı da dinlendirebiliriz." dedi. Tahminlerin ötesinde de sürprizler olabilir.

İktidar partilerinin gittikleri her seçimde, listelere konulmayan milletvekilleri, hemen o gün, bir küskünler ordusu oluşturmuştur. Başbakan Erdoğan'ın 2007 seçimlerinden böyle bir tecrübesi var. Yine 11 Nisan

Pazartesi günü saat 17.00'den itibaren yaşanacak sarsıntıyı az çok tahmin ediyordur. Son grup toplantısında söylediği şu sözler sarsıntıyı azaltmaya yönelik: "Siyaset, sadece bu çatı altına girmek değildir. Siyaset, başka kurum ve kuruluşlarda da yapılır. Aday olamayınca kaybolmamalıyız. Hizmete devam etmeliyiz. Aktif siyasetin yeri sadece Parlamento değil..."

Fakat insan bu. Aday olamayınca, yine de konuşanlar çıkacaktır. Siyasî tecrübesi olan biri olarak söyleyeyim. Küskünler, parti tabanından ve kamuoyundan asla destek bulamazlar. Halk, "milletvekili olurken iyiydi, şimdi niye söyleniyorlar?" der ve sızlanmaları dinlemez. Kim ne kadar itiraz eder, sesini yükseltirse o kadar mahcup olur.

İkincisi, siyaset uzun soluklu bir iştir. Daha çok da çelme olur, engelleme olur. Siyaset düşe kalka yapılır. Yılmayan, başkaları ile uğraşmayan ve daha çok çalışan için yeni fırsatlar çıkar. Bir de bu iş kısmet işidir.

Ben 1983'te Yalova Anavatan Partisi kurucusu oldum. Halil Şıvgın Bey, benim gençlik yıllarımdan beri arkadaşım. O sırada partinin genel başkan yardımcısıydı. Benim Çankırı'dan evli olduğumu bildiği için; "Hüseyin, İstanbul'da büyük sıkıntı var. Özal, kontenjan kullanacak. Seni seçilecek yere koymamız çok zor. Gel Çankırı'dan ikinci sıraya koyalım." dedi. Ben, "Düşünmüyorum." dedim. Çankırı'da üç milletvekilliğini de Anavatan Partisi kazandı. Kısmet dediğim bu.

Ama asıl anlatacağım başka. Yalova o zaman ilçeydi. İstanbul 1. Bölge milletvekili adayı oldum. Aynı listede olduğumuz rahmetli Orhan Ergüder abinin (17, 18 ve 19. Dönem ANAP milletvekilliği yaptı) nasihatini hiç unutmuyorum. Fizik öğretmeni olduğum için bana "hoca" derdi. "Bak hoca" dedi. "Ben siyasette altı defa bıçaklandım. Bıçaklanınca bağırırmazsın. 'Beni bıçakladılar' diye sağa sola koşturmazsın. Yanında tampon taşırsın. Bıçaklanan yere tamponu basar, yoluna devam edersin..."

Benim de aday olamayacaklara, listelerde yer alamayacak milletvekillerine tavsiyem, küskünlük, dargınlık ve tepki yolunu seçmemeleridir. Tam tersine, "nöbet değişimi", "yola devam" demelidirler. Siyasette nadasa kalmak da vardır. Örneği çoktur. Bir dönem dinlenir, yine Parlamento'ya gelebilirsiniz. En doğrusu; aranılan adam olmaktır. Yüzsuyu döken, hırs gösteren, kazaniyor gözükse de kaybeder...

11 Nisan akşamı, aday listeleri ile ilgili şok sürprizlerin büyüğü CHP'de yaşanacaktır. "Yeni CHP"nin ne olduğunu, Sayın Baykal'ın CHP'nin başından ayrılmasıyla başlayan süreci nasıl okumak gerektiğini de anlamış olacağız. "CHP'de aslında ne oldu?" sorusunun cevabını nihayet öğreneceğiz. Tahminim, CHP'de kopacak gürültü, AK Parti'dekini bastıracaktır. Listelerde yer alamayacakların itiraz gerekçeleri de ön seçim yapılan illerdeki feryatlardan şimdiden belli olmuştur: "CHP'de mezhepçilik yapılıyor, Alevi adaylar listelere yerleştirildi..."

11 Nisan akşamı, seçim sathımailine girdiğimizi göreceksiniz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

CHP'ye Demirel soluğu...

Hüseyin Gülerce 2011.04.13

Milletvekilleri aday listeleri açıklanmadan önce yazdığım yazıda şöyle demiştim: "11 Nisan akşamı, aday listeleri ile ilgili şok sürprizlerin büyüğü CHP'de yaşanacaktır. 'Yeni CHP'nin ne olduğunu, Sayın Baykal'ın CHP'nin başından ayrılmasıyla başlayan süreci nasıl okumak gerektiğini de anlamış olacağız. 'CHP'de aslında ne oldu?' sorusunun cevabını nihayet öğreneceğiz."

CHP'yi yıllardır elinde tutan kadrolar evet, tam bir şok yaşıyorlar. Baykal ve Sav ekipleri tırpan yiyerek tasfiye oldular. CHP medyası da şokta. CHP tabanı etkilenmesin diye hemen devreye girdiler. Attıkları manşetler, görülmemiş "yandaşlık" numuneleri olarak kayda geçti: "CHP'de yeni soluk", "Liste devrimi", "CHP'de kadınlar ve gençler önde", "CHP devrim yaptı", "CHP'de radikal değişim rüzgârı..."

Neymiş CHP'de yeni soluk? Rahmetli Ecevit'i, başbakanlıktan "iş göremez raporu" ile indirme operasyonunda ismi en çok geçen Mehmet Haberal'ı, siyasette en eski soluk Demirel'in ricasıyla, Ecevit'in kalesi Zonguldak'tan 1. sıra adayı yapmak mı? Yoksa yeni soluk; Ergenekon sanıkları Mustafa Balbay ve hayatında CHP'ye hiç oy vermediği söylenen Sinan Aygün'ü baş tacı yapmak mı? Demirel'in aklı, Ağar'ın DYP'sini bitirdi. CHP de kendini kollasın derim...

CHP'de "değişim" hakikaten, Ergenekon sanıkları, Haberal'lar, Süheyl Batum'lar, Sinan Aygün'lerle mi olacak? Yani CHP'de sosyal demokrasi, demokratlık bu isimlerle mi tahkim edilecek? YARSAV'cıların gönlünü alma, CHP'ye yeni açılımlar mı getirecek?

Ben listelere bakıp geçen haftaki sorumu cevaplayayım. Aslında CHP'de ne oldu? Aday listelerinden anlıyoruz ki, kaset operasyonu ile Baykal'ın genel başkanlığını bitiren irade, CHP'yi dizayn etmeye devam ediyor. "Yeni CHP" denilen şey, meşhur deyimiyle balans ayarı yapılmış CHP'dir...

Bu bir deneme. Baykalcı eski kadrolar, AK Parti karşısında bir varlık gösterememişti. CHP patinaj yapıyordu. Son belediye seçimlerinde İstanbul'da yıldızı parlayan Kılıçdaroğlu ile bir operasyon düşünüldü.

Bu operasyon, vesayetın siyaset ayağında, can havliyle yaptığı son hamledir. Bu hamle bile tek başına 12 Haziran seçimlerinin hayati önemini anlatıyor. Eğer 12 Haziran akşamı, 11 Eylül 2010'daki referandumda ortaya konulan demokratikleşme iradesi tekrarlanırsa, "Yeni CHP" ilk deneme uçuşunda yere çakılacak demektir. Çünkü önümüzdeki seçimin tercihi tektir: Ya vesayet, ya demokratikleşme...

CHP'nin başarılı olması zor görünüyor. Bunu, öyle istediğim için yazmıyorum. Vesayetçilerin siyasetten anlamadıklarına inandığım için yazıyorum. Vesayetın odakları, siyaseti ne zaman dizayn etmeye kalksalar, hep geri tepti. Seçimlerin öncesinde başarılı gibi gözüküyorlar fakat sandıkta, her defasında hüsrana uğruyorlar. İşte 27 Mayıs sonrası, işte 12 Mart sonrası, işte 12 Eylül sonrası, işte 28 Şubat sonrası. Hangi birini örnek vereyim?

Sayın Kılıçdaroğlu, bir televizyon programında önümüzdeki seçimlerde hedeflerinin yüzde 40 olduğunu açıklamıştı. Büyük laf bu. CHP, yüzde 30'lara, hele 25'lere düşerse, 13 Haziran'da CHP'de kurultay kavgası başlar. "Bugün seçim, yarın kurultay" durumu doğar...

Seçime gidilirken, AK Parti karargâhında, lider kadrosunda bir değişiklik yok. Ama CHP karargâhında tam bir belirsizlik var. Listeler yapıldı, fakat "iyi saatte olsunlar"ın devreye girdiği intibai çok kuvvetli. "Vesayet, CHP'de at değiştirdi" görüntüsü gerçek mi, yoksa Kılıçdaroğlu bir "lider" olarak, sahiden bir "değişim" rüzgârı estirebilecek mi? Bu sorunun cevabı 12 Haziran akşamı alınacak.

Sayın Baykal'la ilgili bir tespiti ben de paylaşıyorum. Ekibi tasfiye edilmiş, kolu kanadı kırılmış bir Baykal, bu durumu içine nasıl sindiriyor? Neden bizde siyasiler, vakti geldiğinde çekilmeyi bir türlü başaramıyor? Kenarda durup aranan adam olmak çok mu zor? Mesut Yılmaz ısrar etti, inat etti de ne oldu?

Sayın Baykal, adaylıktan çekilse hoş bir seda bırakmaz mı?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Neden, 'yine AK Parti' deniyor?

Hüseyin Gülerce 2011.04.15

Nasıl oluyor da AK Parti'nin, iktidarının üçüncü dönemine girerken, tek başına ve yüzde 50 civarında bir oy oranıyla bir seçim daha kazanacağı konuşuluyor?

Hatta CHP Genel Başkanı Kılıçdaroğlu bile, geçen ay katıldığı bir televizyon programında, yüzde 50'nin altında bir oy oranının Başbakan için başarısızlık olduğunu söylemiş ve eklemişti: "Başbakan; 'yüzde 50'nin altına inersem, istifa ederim' diye söylesin bakalım..."

Türkiye'nin siyasi tarihi, merkez sağ partilerin kuruldukları ilk yıl elde ettikleri seçim başarısını tekrarlayamadıklarını gösteriyor. Adalet Partisi, Doğru Yol Partisi, Anavatan Partisi bu gerçeğin örnekleri... Hatırlatmak istediğimiz, iktidarın, yıpratıcılığıdır. Pekiyi AK Parti, niye yıpranmıyor? Niye seçmenlerin yarısı, "AK Parti bir daha iktidar olmalıdır" diye bir kararlılık sergiliyor?

Birincisi, 12 Eylül 2010'daki referandumdaki yüzde 58'lik "evet"i, iyi okumak gerekiyor. Bu evet, bir demokratikleşme iradesiydi. Medyanın önemli bir bölümü, Ergenekon davasını sulandırmaya ve bulandırmaya, hafife almaya, unutturmaya, saptırmaya çalışsa da, bu dava Türkiye'de büyük bir demokratikleşme şuuru uyandırdı. Üniversitelerde başörtü serbestisi getiren değişikliğin Anayasa Mahkemesi tarafından iptali, AK Parti hakkında ikinci bir kapatma davasının açılması hazırlıkları, toplumda infial meydana getirdi. Vesayete karşı demokratikleşme talebi ve kararlılığı, referandumdaki evetle cesaret kazandı. O yüzde 58'lik kesim, o "evet"i anlamını ve değerini çok iyi biliyor. Keza, 29 Ekim resepsiyonuna katılmayan ve orduevinde alternatif resepsiyon düzenleyen, Balyoz davası tutuklamalarını anlamadığını söyleyip yargı sürecine müdahale eden Genelkurmay Karargâhı'nın tutumu, sivil-asker ilişkilerinde alınması gereken yolun varlığını da hatırlatmış oldu.

İkincisi, referandumda evet diyen o yüzde 58, Ergenekon davasının akıbetinden hâlâ endişe etmektedir. Bu davanın arkasında bir siyasi irade olmadan, adaletin gerçekleşmeyeceği kanaati yaygındır. CHP ve MHP, o irade olamaz. Tam tersine bu iki parti Ergenekon sanıklarının avukatlığına soyunmakta, bazılarını yargıdan kaçırmak için milletvekili adayı yapmaktadır.

Üçüncüsü, Türkiye AK Parti döneminde, muhalifler inkâr etse de, bilhassa ekonomi, ulaşım, sağlık ve eğitim alanlarında ciddi bir hamle dönemi yaşıyor. Anadolu'yu bir ağ gibi ören duble yolların varlığını, hastanelerde hayret ve şaşkınlık uyandıran iyileşmeleri görmemek için gerçekten insafsız olmak gerekir. Bugün istikrarla büyüyen bir Türkiye var. 2010 yılında Türkiye ekonomisi yüzde 8,9 oranında büyüdü. Devletin borçlanma faizi AK Parti iktidara geldiği dönemde yaklaşık yüzde 63 iken, bugün yüzde 7 civarında. O dönemde yüzde 30 oranındaki enflasyon oranı 3,99-4'e düştü. IMF'den 30 milyar dolar borç alan koalisyon hükümeti, 23,5 milyar

dolar borç devretti. Şimdi o borç 5,2 milyar dolar. Merkez Bankası'nın döviz rezervi 2002 sonu itibarıyla 27 milyar dolardı. Şu anda 92 milyar dolar... Kimileri görmezden gelse de, seçmenin yarısı, bu kalkınma ve istikrarın devamını önemsiyor

Dördüncüsü, Türkiye dış politikada etkinliği giderek artan, yıldızı parlayan bir ülke oldu. 60'tan fazla ülke, vatandaşlarımıza vizeyi kaldırdı. İslam Konferansı Teşkilatı Genel Sekreterliği'ne bir Türk seçildi. Türkiye BM Güvenlik Konseyi geçici üyesi oldu. Bunun yanında, Avrupa Birliği üyeliğini önemseyen geniş kitle, karşılıklı yalpalamalara rağmen, sürecin devamını istiyor.

Değişimin, istikrarın, demokratikleşmenin, büyümenin devamı için, koalisyon dönemlerinin belirsizliğinden ürken seçmen kitlesi evet, "bir defa daha AK Parti" diyor... Darbe dönemlerinin anayasasından kurtularak, demokratikleşmeyi tahkim edecek yeni bir anayasa için "bir defa daha AK Parti" diyor... Bu kitle, meseleyi parti meselesi, sandık meselesi olarak değil, Türkiye'nin geleceği meselesi olarak görüyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Baykam'a bıçak, seçime hançer...

Hüseyin Gülerce 2011.04.20

Ressam Bedri Baykam'ın bıçaklandığı gün, BDP'nin bağımsız adaylarının YSK'dan veto yiyerek seçimlerin hançerlenmesini, bir komplo teorisine dayanak yapmayacağım.

Fakat hepimiz görüyoruz ki, 12 Haziran'da önümüze konacak sandığa giden yol, bilinmezlerle dolu. Metni hukuki, özü siyasi YSK kararı, her an her şey olabilen bir ülkede yaşadığımızı, adeta kafalarımıza dank ettiriyor.

7'si BDP'li, 12 bağımsızın adaylıkları, eski mahkûmiyetleri gerekçe gösterilerek YSK tarafından iptal edildi. Yüksek Seçim Kurulu (YSK) kararları, Anayasa gereği kesin kararlar. Bağımsızların yerine yeniden aday da gösterilemediği için, ortada seçimlerin meşruiyeti açısından vahim bir durum var.

PKK'nın da içinde yer aldığı Kürt milliyetçiliği hareketi, Kürt sorununun bir parçasıdır. Sayın Cumhurbaşkanı'mız Gül, her fırsatta bu sorunun, Türkiye'nin en büyük problemi olduğunun altını çiziyor. Rahmetli Özal'ın dediği gibi, iç barışımızı ve kardeşliğimizi engelleyen bu problem çözülmedikçe, Türkiye orta ölçekte bir ülke bile olamaz. Unutmayalım ki, vesayet sistemi de varlığını, bu sorunun çözümsüzlüğüne borçlu.

Vesayetçiler, AK Parti'nin omuzladığı demokratikleşme hamlesi karşısında pes etmeyi düşünmüyorlar. Yaklaşan genel seçimlerin yoluna döşeli her mayına, tezgâhlanacak her provokasyona bu açıdan bakmak lazım. 12 Haziran seçimleri, Türkiye için bir kader anıdır. 12 Eylül 2010 referandumundaki demokratikleşme hamlesi, 12 Haziran'da sekteye uğrarsa, -Allah korusun- vesayet koyu bir karanlık olarak geri dönecektir.

Vicdanları yaralayan, bu süreçte yüksek yargıdaki bir zihniyetin, demokratikleşmenin önünü tıkayan bir engel haline gelmesidir. Eski HSYK'nın, Ergenekon davasının hâkim ve savcılarıyla uğraşmasını hatırlayınız... Anayasa Mahkemesi'nin yüzde 47 oy almış AK Parti'yi, laiklik karşıtı eylemlerin odağı ilan edip cezalandırmasını hatırlayınız... Keza Cumhurbaşkanlığı seçiminde yine Anayasa Mahkemesi'nin 367 kararını hatırlayınız. Yargıtay'ın, Şemdinli davasını, askerî mahkemeye havale edişini hatırlayınız... YSK'nın, yurtdışındaki vatandaşlarımızın bu seçimde de oy kullanamayacaklarını açıklamasını hatırlayınız... Hatırlayınız, hatırlayınız...

Problem, zihniyet problemidir. Devleti önceleyen, insan haklarını, özgürlükleri, demokratikleşmeyi müesses nizam için tehdit gören bir zihniyet ile bu ülkede gerilim ve kutuplaşma bitmez. Kanun devletinden hukuk devletine geçmek zorundayız. Hukukun üstünlüğünü tanıyan, herkesin hesap vermesine dayanan ve kendi vatandaşlarını potansiyel tehlike görmeyen zihniyeti hâkim kılmalıyız.

İktidarı, muhalefeti, MHP'si, BDP'si, askeri, yargısı ile herkes, gerçekten demokrasiden yana tavır koymadan, Kürt sorunu çözülemez. "Dağa çıkışın önü tıkanmalıdır" diyenler, Parlamento zemininde yürütülecek meşru mücadelenin önünü tıkarlarsa, çözüm olmaz. Üslupları sert de olsa, bazen kimyamızı da bozsalar, ben "Kürt siyaseti" yapanların yine de Parlamento'da olmalarını savunuyorum. Şiddetin önlenmesi, terörün bitmesi, anaların gözyaşının dinmesi, akan kanın durması için bağrımıza taş basmamız gerektiğini savunuyorum.

Tamam, YSK üyeleri, Yargıtay ve Danıştay üyelerinin gizli oylarıyla seçiliyor. Hükümetin bir müdahalesinin olması mümkün değil. Bu yüzden faturanın AK Parti'ye kesilmesi insafsızlık olur. Ama imamların memurluk yemininden tutun, darbe ruhunun sindiği yasa maddelerini ayıklamak, yargıda vesayetin elini zayıflatmak için daha çok çaba harcanamaz mıydı? Önümüzdeki dönemde yeni anayasa çalışmasının önemi ortadadır.

Seçimlerin hançerlenmesine fırsat verilmemelidir. YSK'nın bu kararı karşısında hükümetin, Parlamento'nun yapabileceği bir şey yok mu? Meclis Başkanı Şahin, "Seçimlere kadar TBMM görevdedir." diyor. Adaylıkları iptal edilenler yeni belgelerle YSK'ya itiraz ediyor. Bir daha düşünölsün. Demokrasi, asıl vicdanların sesine muhtaç...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Seçimler yapılır değil mi?'

Hüseyin Gülerce 2011.04.22

Sağduyu kazandı ve Yüksek Seçim Kurulu, yanlıştan döndü. İki günlük kâbusun sona ermesinde, demokrasiye sahip çıkan geniş kamuoyu desteği yanında, kanaatimce en önemli rolü Sayın Cumhurbaşkanı oynadı.

YSK'nın kararından önce, "Belgeler tamamlandı, artık problem olmaması lazım." açıklamasında bulunarak tehlikeli bir tırmanışın önünü kesti.

Seçime giderken daha başta bir badireyi atlattık, ama bitti mi? Seçim yolunda acaba başka hangi provokasyon ve tuzaklar var?

Bu topraklarda birkaç asırdır, acımasız, hukuksuz ve kuvvete dayalı bir iktidar mücadelesi cereyan ediyor. Ergenekon davasının anlattığı da aslında budur. Halkın tepesine binen, kendi kendini halkı yönetmek için vâsi tayin eden laikçi-Kemalist elit bir güç var. Atatürk'ün adını kullanan, bolca özgürlük ve demokrasi lafı eden çifte standartlı organize bir güç bu. Siyaset, ekonomi, medya, bürokrasi, iş dünyası, yarı resmî sivil toplum kuruluşları ile her alanda tahkim edilmiş bir vesayet rejiminin sahiplerinden söz ediyoruz.

27 Mayıs darbesinden bu yana aşıktan halkla mücadele ediyorlar. Halkın seçtiklerini darbelerle indiriyor, onları asıyor, istiskal ediyor, siyasete korku salıyorlar. Balans ayarı altında partilerle oynanıyor, parti yönetimlerine kozmik adamlar yerleştiriliyor, onlar oradan oraya transfer ettiriliyor, siyaset ve siyasetçi itibarsızlaştırılıyor. Faili meçhul cinayetlerle medyaya, iş dünyasına, sendikalara korku salınıyor. İnsanımızı, sürekli korkularla, baskılarla sindirme peşindeler. Sağ-sol çatışmaları altında binlerce gencin öldürülmesini hazırlıyor/seyrediyorlar. Hapishaneleri işkence hanelere çeviriyor, "umut" operasyonları altında umutları katlediyorlar.

Acımasız, fütursuz, insafsız, merhametsiz bir zihniyet bu.

Fakat şimdi Ergenekon davası ile bir umut ışığı belirdi. Balyozlar, fuhuş çeteleri, casusluk şebekeleri üstü örtülemeyecek, kapatılamayacak kadar iddianamelere döküldü, yargıya düştü... Parlamantonun tıkanıdığı, iktidar partisinin bir kez daha kapatılma tehdidi altına girdiği sırada, referandumda çıkan evet ile demokratikleşme hamlesi cesaret kazandı. Bu irade, vesayetçileri telaşlandırdı. 12 Haziran, bu umudun, cesaretin perçinleneceği bir gün olur diye paniklediler. Gençleri, sokağa dökmek istediler, olmadı. Üniversiteleri yeniden anarşinin hergele meydanı yapmak istediler, tutmadı.

Ellerindeki tek koz, terör örgütleri... Dükkânlara, belediye otobüslerine, polislere saldıran kalabalıkları sahaya sürdüler. Akıllarında hep, Tunus'ta, Mısır'da, Libya'da, Suriye'deki ayaklanmaların benzerini tezgâhlamak var. Tezada bakınız ki, oralarda vesayete isyan edilirken, burada vesayeti sürdürmenin hesabı var. Bir anda, hiç umulmadık biçimde ortaya çıkan bir YSK kararının nelere sebep olduğunu dehşet içinde seyrediyoruz. Hiç şüphenez olmasın, hedefleri; seçimlere şaibe düşürmek, hatta yapabilirlerse, seçimleri engellemek... Önceki gün, Türkiye'nin siyasetini yakından takip eden, ülkesi için endişelenen akademisyen bir arkadaşla telefonda konuşurken, pat diye "Hüseyin Bey, seçimler yapılır değil mi?" diye sormaz mı?

Bu ülkeyi seven herkesin sağduyuda birleşmesi gereken bir süreçten geçiyoruz. Demokrasi için yakalanan fırsat heba edilmemelidir. Biliyorum, bugün -Allah korusun- bu ülkede darbe olsa, yarın sevinçten sokağa fırlayıp oynayacak insanlar var. Bunların çoğu da "okumuş çocuklar", Amerika, Avrupa görmüş tuzu kuru insanlar... "AK Parti bir daha iktidar olacağına, asker gelsin daha iyi" diyenlerin varlığı, bütün partileri rahatsız etmelidir. Halkın gözünün içine bakmak yerine, askerin gözünün içine bakmak, nasıl "sivil" bir ruh halidir acaba?

Şunu herkes gördü ki, devlet içinde hâlâ farklı iki güç odağı var. Vesayet adına direnenler, demokrasi adına pes etmeyenler. İyi ki Çankaya'da Sayın Abdullah Gül var...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vahdettin, Ecevit, Demirel ve de Kılıçdaroğlu...

Hüseyin Gülerce 2011.04.27

Seçim tartışmalarında, dikkatlerden kaçmasını istemediğim bir konuya değinmek istiyorum. Geçtiğimiz hafta, 90 yıldır İngiltere Devlet Arşivi'nde bulunan "Türkiye Raporu" orijinal haliyle yayımlandı.

1921'de İstanbul'da bulunan İngiliz Yüksek Komiseri Sir Horace Rumbold'un kaleme aldığı raporda, Padişah Vahdettin'in, Millî Mücadele'ye açıkça destek verdiği, İstanbul'daki nazırlardan birinin Millî Mücadele güçlerine silah ve cephane tedarikinde bulunduğu belirtiliyor... Ayrıca Anadolu'ya asker, savaş malzemesi göndermek

için İstanbul'da örgütlerin kurulduğuna da dikkat çekiliyor ve şöyle deniyor: "İstanbul hükümeti, Yunanlılarla mücadelede Ankara'dan yana tavır koymuştur..."

Bu raporun yayımlanması neden önemli? Çünkü İttihat Terakki zihniyeti, Atatürk'ün vefatıyla birlikte kendine resmî bir ideoloji buldu: Kemalizm... Cumhuriyet elitleri, yani kendilerini bu ülkenin asıl sahipleri görenler, Kemalist ideolojiyi oturtmak için, mana köklerimizi baltalarken, bir de resmî yalanlara başvurdular. Önce Osmanlı düşmanlığı başlatarak bütün padişahları hain, alçak ilan ettiler. Ama hem İstanbul'un güzelliklerinde yaşamak hem de Fatih'e, Yavuz'a, Kanuni'ye dil uzatmak garip kaçıyordu. Sonra iki padişahı karar kıldılar. 2. Abdülhamit ve son padişah Vahdettin'e saldırdılar. İşte İngiltere Devlet Arşivi'ndeki belge, en büyük resmî propagandayı çürütüyor, Kemalist ideolojinin temellerini sarsıyor...

Konunun önemini hatırlatmak için Padişah Vahdettin'le ilgili bir Ecevit-Demirel karşılaştırması yapmamız gerekiyor. Rahmetli Ecevit, 17 Temmuz 2005'te, Zaman'a (arkadaşımız Ömer Şahin'e) konuşmuş ve Vahdettin'e "vatan haini" denilmesine karşı çıkarak şöyle demişti: "Kurtuluş Savaşı'na açıktan olmasa bile belirgin şekilde destek oldu. İstanbul'dan ayrılacağı zaman devletin elinde külliyetli altın ve para vardı. O, çok az bir miktar aldı. İstese tümünü alabilirdi. Saygıdeğer bir davranışta bulundu."

Tahmin edersiniz, Ecevit'ten böyle bir açıklama gelmesi, statükoyu sarstı. En yakınındakiler bile Ecevit'i eleştiri bombardımanına tuttu. Ama asıl kendini tutamayan biri vardı. İsmi, artık vesayetle özdeşleşen Sayın Demirel... 9. Cumhurbaşkanı olarak hemen o gün konuştu: "Ecevit'in beyanı yadırgatıcıdır, Türkiye böyle bir beyanı kaldıracak durumda değildir..." Sayın Demirel'in uykusu kaçmış olacak, ertesi sabah erkenden Hürriyet Genel Yayın Yönetmeni Ertuğrul Özkök'ü telefonla aradı. "Ecevit'in değil, Atatürk'ün Vahdettin için ne dediğine bakmak lazım." dedi. Nutuk'ta, Vahdettin için söylenen çok ağır ifadeleri hatırlattı. Ve Vahdettin'e hain demenin utanılacak bir şey olmadığını söyleyerek ekledi: "Atatürk hepimizin referansıdır. Türkiye Cumhuriyeti'nin referansıdır. Cumhuriyetçi elit, bugün büyük sıkıntı içindedir. Oysa daha en az yüz yıl bu büyük Atatürk referansına ihtiyacımız var. Onu sarsmamak lazım..." (E. Özkök, Dünün Şüphesi, Bugünün Kanıtı, 19 Temmuz 2005)

Cumhuriyetçi elitin, bir sıkıntı içinde olduğunu, Ergenekon dava sürecinden biliyoruz. Benim burada lafım Sayın Kılıçdaroğlu'na. Önceki gün, Zonguldak'ta yaptığı konuşmada, Ergenekon tutuklusunu 1. sıradan CHP milletvekili adayı Haberal için, "O bizim onurumuzdur, Zonguldak'ın onurudur, Türkiye'nin onurudur." dedi. Hâlbuki Sayın Haberal, Sayın Demirel'in onurudur, gururudur... Herkesin söylediği, o Haberal'ın, CHP ile bir ilgisinin olmadığı, Sayın Demirel'in kontenjanından aday gösterildiğidir...

Demirel, demokrasi-vesayet ve gerçekler-resmî yalanlar konularında, yanlış yerde duruyor. Kılıçdaroğlu'na doğru tavsiyelerde bulunması beklenemez. İngiltere devlet arşivlerinin bugün Demirel'i tekzip ettiği gibi, Ergenekon davası sonuçlandığında, yargı kararları da yarın CHP Genel Başkanı'nı tekzip edebilir. Kılıçdaroğlu, Demirel'in tavsiye ettikleri için bu kadar bağlayıcı konuşmasa, iyi eder....

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kasetler, zaafılar, şeddeli tesadüfler...

CHP'de, Baykal'ı genel başkanlıktan istifaya zorlayan komplonun ardından, MHP'de de kaset depremi yaşanıyor.

Kadınlarla uygunsuz görüntülerden öte, iki genel başkan yardımcısının söyledikleri, komploculara istediğinden fazlasını bile vermiş... Yani "kasete alınıyorsunuz, MHP'nin aleyhine ne söylenecekse hepsini sıralayın" dense, bu kadar olur... Nitekim Recai Yıldırım ve Metin Çobanoğlu, partideki görevlerinden istifa ettikleri gibi Adana ve Kırşehir'de, 1. sıra adaylıklarından da çekildiler.

Partileri, bir komplo ile yıpratılmak istendiği için MHP tabanı haliyle üzgün, şaşkın. İki kişinin hatası, günahı yüzünden koskoca bir MHP camiasını hırpalamaya kalkmak, buradan siyasî kazanç hesabı yapmak en az komplo kadar insafsız ve ahlak dışıdır. Önemli olan, hata yapanın, ailesine, arkadaşlarına, partisine zarar verenlerin bunun faturasını ödemesidir. MHP yönetiminin hızlı davranıp, o iki kişiden istifalarını istemesi isabetli olmuştur.

Her yerde insanın ayağı kayabilir. Zaafları, insan için en büyük tehdittir. Erkeklerin kadın zaafı, yönetimleri, devletlerin geleceğini etkilemiştir. Tarihin başlangıcından günümüze, bu zaaf azalmadan devam ediyor. Koskoca ABD'nin dünyaya nizam vermeye uğraşırken, Clinton'ı engelleyemeyişini hatırlayınız... Bu zaaftan, kendini dindar kabul eden insanlar da vareste değildir. Nice seviye kazanmış insan, bu zaafa düşmemek için her namazda dua etmiştir. Ayaklarının kaymasından korkmuşlar, dualarının yanında nefislerini engelleme adına tedbir üstüne tedbir almışlardır. Dostlarını, arkadaşlarını seçerken çok hassas olmuşlardır. Günaha giden zeminlerin uzak semtlerine bile uğramamaya özen göstermişlerdir. "Allah'ım, bizi kötü örnek olmaktan koru" her mümin için güzel bir duadır...

İnsanlara, dolayısıyla bağlı oldukları, bulundukları yerlere, makamlara, camialara, partilere zarar vermek isteyenler, onların zaaflarının peşine düşerler. Dinlerler, gazeteler, tuzaklar hazırlarlar. Günümüzde teknoloji, zaaf ve günah avcılarına büyük imkânlar sağlıyor. Kasetler, savaşların yapamadığını yapıyor.

MHP yöneticileriyle ilgili kaset için de Baykal komplosunda olduğu gibi yine, "kimler yaptı" sorusu sorulacaktır. AK Parti'yi hedef göstermek için en kolay tarafı. Sayın Baykal da öyle yapmıştı ama İklim Bayraktar olayı, başka adresleri işaret etti... Acaba seçim öncesi zamanlaması ile MHP yöneticilerine ait kasetin, karanlık odalarla, mahfillerle ilgisi var mıdır? Amaçlanan nedir?

Benim aklımı karıştıran, CHP ve MHP'nin Ergenekon sanıklarının aday göstermeye adeta mecbur edilmeleridir. Zira MHP ve CHP, bu adayları kendi tabanlarına izah edememektedirler.

Mesela Sayın Kılıçdaroğlu, Sayın Erdoğan'a, "sen Ecevit'in adını abdestsiz ağzına alma" derken, Ankara'da Sinan Aygün'ün adaylığını nasıl izah etmektedir? Zira t24 internet sitesinde dün Doğan Akın, aynen şöyle yazdı:

"Tarih 5 Temmuz 2002. Bugün CHP'nin Ankara Milletvekili adaylarından olan Sinan Aygün 'Ankara Ticaret Odası Başkanı' olarak elindeki dilekçeyi, Ankara Adliyesi'nin Hukuk Tevzii Bürosu'na bırakıyor. Aygün, dilekçesinde, Başbakan Ecevit'in sağlık durumunun kişisel ihtiyaçlarını bile karşılamaya elvermeyecek kadar bozuk olduğunu, makamına gelemediğini, toplantılara katılamadığını, ekonomiyi yönetemediğini, yurtdışında Türkiye'yi temsil edemediğini belirtiyor ve ekliyor: Başbakan'ın üstlendiği ağır görevler dikkate alındığında, Sayın Bülent Ecevit'in sorumluluklarını yerine getirip getiremeyeceğinin tespitinin gerekli olduğu düşünülmektedir. Medeni Kanun uyarınca Ecevit'in vesayet altına alınmasını talep ediyorum."

Mahkemelerden böyle bir karar çıkmadığı için mi acaba, bir de hastaneden Mehmet Haberal'ın adının geçtiği bir "iş göremez raporu" alma peşine düşüldü? Mehmet Haberal ile Sinan Aygün'ün, birlikte CHP adayı olması şeddeli bir tesadüf müdür?

Seçime doğru giderken cevap bekleyen ne çok soru var...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Satranç tahtasında Ladin hamlesi...

Hüseyin Gülerce 2011.05.04

ABD Başkanı Obama, El Kaide terör örgütü lideri Üsame bin Ladin'in Pakistan'da bir operasyon sonucu öldürüldüğünü açıkladı.

ABD, dünyada öylesine güven kaybına uğramış ki, kimi "zaten yaşamıyordu", kimi "öldürülmedi, yüzü değiştirilerek bir tatil beldesine götürüldü", kimi "yeri biliniyordu, zamanı geldi ortadan kaldırıldı" diyor. Bin Ladin'in cesedinin okyanusa atıldığının açıklanması da kafa karışıklığını artıran başka bir husus...

Üsame bin Ladin, karanlık bir adamdı. Afganistan'da Ruslara karşı savaşıırken CIA ile irtibatlıydı. "İslami terörizm" yaftasını, Müslümanlığın üzerine asan adamdı. İslam'ın aydınlık yüzünü karartan biriydi. Pak simada bir leke gibiydi.

İslam düşmanları, güzel dinimizi kötülemek için bu tip insanları kullanıyorlar. Bin Ladin'in ölüm haberinin ardından servise konulan görüntülere dikkat ediniz. Sakalı, sarığı, elindeki silahla atış talimi yapması, devamında terör saldırılarının görüntüleri, masum insanların kanlı bedenleri, korkuyla kaçışları; hepsi Müslümanlara karşı nefret uyandırmak dışında neyi amaçlıyor? Obama, "İslam'la savaşıyoruz" diyor ama Batı'da bazı medya vasıtaları, belli merkezler Müslüman düşmanlığını Avrupa'da yeniden hortlatmış bulunuyor... Cumhurbaşkanı Sayın Gül birkaç gün önce, Viyana yolunda; "AB'nin tedavisi çok zor hastalıkları var. Ayrımcılık, ırkçılık ve bazı dinlere düşmanlık yükseliyor." demedi mi?

Bizim dinimiz, insanî değerleri yükselten, şefkat, merhamet ve affedicilik dinidir. İntihar bombacısı olmak, terör saldırıları ile masum insanların canına kıymak, dinimizin ruhuna aykırıdır. Samimi hiçbir Müslüman, terörü, terörizmi kabullenemiyor. Haklı olarak, "bu işin arkasında ne var?" diye soruyoruz. Müslümanlarla irtibatlandırılmaya çalışılan olayların içindeki figüranlara bakıyorsunuz, çoğu bir şekilde, bir dönemde gizli servislerle irtibatlı olmuş, intihar saldırılarına gitmeden kimi ilaç almış, kimi uyuşturucu kullanmış tipler... Zalimlerin, dünyayı yese doymaz muhterislerin, menfaatperestlerin oyunlarında figüran olarak kullanılan, düşünceleri ve iradeleri zamanla felç edilmiş insanlar...

Bir teröristin dine ne hizmeti olabilir? Tam tersine İslam'ın terörle birlikte anılması, sadece Allah rızası için dünyanın dört bir tarafında fedakârca çalışan müminlerin hizmetlerini zorlaştırıyor. Onlar daha en başta tanıştıkları insanlara, önce Müslüman'ın terörist olamayacağını, İslam'ın yerleştiği bir kalpte, asla kin ve nefretin barınamayacağını anlatıyorlar. "Bir kalpte Allah sevgisi, Allah'ın hatırı varken, kin, nefret ve gayza yer olamaz" diyerek, onları ikna etmeye uğraşıyorlar.

Bin Ladin'le ilgili ABD'nin hesabı nedir, bilemem. Ancak şunu görebiliyorum: Saddam'ı İran'a karşı silahlandıran, sonra da yalanlarla beslenmiş eften püften bahanelerle Irak'ı işgal eden, bir milyon Müslüman'ın ölümüne yol açan Amerika, şimdi Büyük Ortadoğu Projesi ile satranç tahtasında yeni hamleler yapıyor... Mısır, Libya, Tunus, Yemen, Suriye şu anda bir belirsizliğin cenderesine sıkışmış durumda. Kanlı mezhep savaşları, yüzyıl boyunca Avrupa'da olurdu. Bugün de İslam dünyasında en büyük tehlike mezhep çatışmalarıdır. İslam coğrafyasının, Sünni-Şii ayrılığına zorlandığını görmemek için uzayda bir yerlerde yaşıyor olmak gerekir.

Türkiye, bu oyunun dışında olamaz. Güneydoğu'da, tahrikçilerin "Mısır gibi, Suriye gibi sivil direniş çağrısı" yapmaları, kendi akıllarının eseri değildir. Çünkü tek bir satranç tahtası var...

Seçimlere kilitlenmişken, büyük resmi aklımızdan çıkarmayalım. Bu ülkede, Sünni-Alevi, Türk-Kürt ve laik-dindar ayrışmasına karşı, iç barış teminatı olan insanların, töhmet altına sokulması gayretlerini, olan bitenden bağımsız düşünmeyelim...

İslam'ı terörle özdeşleştirmek isteyenler; "sevgi, hoşgörü, herkesin konumuna saygı ve evrensel insani değerlerde buluşma" çağrısı yapan Müslümanların alternatif olmasını da istemezler...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kanlı pusular ve üç liderin sorumluluğu...

Hüseyin Gülerce 2011.05.06

Başbakan'ın konvoyuna, Kastamonu çıkışında pusu kurularak ateş edilmesi, sandığa giden yolda nasıl bir provokasyonla karşı karşıya olduğumuzu yeniden hatırlatıyor.

Bir düşünün, Başbakan Erdoğan, helikopterle değil de, karayolu ile gitmiş olsaydı, ya Başbakan da konvoyun içinde olsaydı, nasıl ve ne boyutta bir tehlikenin içine sürüklenebileceğimizi tahmin edebilir misiniz? Seçime 36 gün var ve anlaşıyor ki, PKK terör örgütünün "kontrol dışı" denilen, derin bağlantıları olan grupları devreye sokulmuş durumda. Çok açık ki, kanlı pusular, provokasyonlarla, halk iradesinin sandığa yansımaları engellenmek isteniyor. Hazırlanmak istenen, bir kaos ortamıdır. Böyle dönemlerde ancak, demokrasiye sahip çıkma kararlılığı, sağduyu ve cesaret işe yarar.

Bu açıdan CHP Genel Başkanı Sayın Kılıçdaroğlu'nu ve MHP Genel Başkanı Sayın Bahçeli'yi gösterdikleri sağduyu için tebrik etmeliyiz. Sayın Kılıçdaroğlu, Başbakan'a, hiç vakit kaybetmeden geçmiş olsun telefonu açtı. Sayın Bahçeli, "Bu dönemlerde birlik ve kardeşlik içerisinde önce milletimizi ve devletimizi, sonra partimizi düşünerek hareket etmek durumundayız." dedi. HAS Parti Genel Başkanı Numan Kurtulmuş, tetiği çekenlerin "Türkiye'yi istikrarsızlaştırmaya çalışan millet ve demokrasi düşmanları" olduklarını belirtti.

Terör örgütleri marifetiyle sahneye konulan oyunları, bu tür sağduyulu yaklaşımlar bozar. Sayın Kılıçdaroğlu'nun korumalarının iki katına çıkarılması da, emniyet tedbirleri açısından yerinde ve hızlı bir davranış. İstihbarat ve emniyet güçlerine şu önümüzdeki bir ay içinde çok büyük görev düşüyor. Vatandaşlar olarak da herkesin dikkatli olması gerekiyor.

Türkiye, Ergenekon davasından beri artık herkesin gördüğü bir vesayet-demokratikleşme mücadelesinin içinden geçiyor. Demokratikleşme hızlandıkça, ellerindeki imkânları, sahip oldukları itibarları kaybedeceklerini

düşünenler, haliyle direneceklerdir. Onları ürküten, demokratikleşmenin getireceği hukukun üstünlüğü ve herkesin hesap verecek olmasıdır.

Bu ülkede; öğrenci olayları, gençlik hareketleri, şiddet ve terör, hep siyasi amaçlar için, demokrasiye bahaneler üretmek için kullanılmıştır. Sokak hareketlerinin hiçbirisi masum değildir. Basit zabıta vakası gibi görünenler değil, mafya organizasyonlarına kadar, hepsinin arkasında kirli, karanlık ve kanlı bir el var.

Seçim sandığı, o sandıktan çıkacak sonuç, vesayetçileri rahatsız ediyor. Seçim anketlerinin hemen hemen aynı sonuca işaret etmesi, AK Parti'nin bir defa daha tek başına ve yüzde 50 civarında bir oyla iktidara gelecek olması ihtimali, bu rahatsızlığı, paniğe dönüştürüyor. Provokasyon, tuzak ve kanlı pusulardan başka bir "çare"leri yok. Özellikle de PKK terör örgütünün bu dönemde sahneye çıkması, geçmişteki benzer provokasyonları hatırlatıyor. Kürt sorunu ne zaman barışçı bir yolla ele alınsa, her defasında kanlı pusular devreye girmiştir. Ne zaman demokratikleşme ile ilgili bir hamle yapılsa aynı tezgâh kurulmuştur. En son, referandum öncesinde, İnegöl ve Dört Yol'daki olayları hatırlayınız. Apaçık provokasyon olan bu tertipler, evet akim bırakıldı. Fakat bugün daha tehlikeli olanlarıyla karşı karşıya kalabiliriz. Allah korusun, suikastlar, kalabalık yerlerde intihar saldırıları gibi bütün toplumu derinden sarsan kanlı provokasyonlar devreye girebilir. Türkiye, belki de ilk defa böylesine tehlikeli bir seçim atmosferi yaşıyor.

Biz vatandaş olarak, Kastamonu'daki kanlı pusudan ders alarak, üç siyasi parti liderinin, halkın asla tasvip etmediği üslup yanlışlığından, birbirlerine laf yetiştirme çabalarından vazgeçmelerini istiyoruz. Meydanlarda birbirlerini rencide etmekten vazgeçip, birbirlerine el uzatmalarını, seçim atmosferini bir demokrasi şölenine çevirmelerini bekliyoruz.

Referandum, demokratikleşme için çok önemliydi. İnanınız, 12 Haziran'daki seçimler, referandumdan da önemli...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kaset ve siyaset meselesi...

Hüseyin Gülerce 2011.05.11

Siyasette yeni bir saldırı aracı var: Kaset... Siyasilerin, gayri meşru ilişkilerinin kayda alınmış görüntüleri, internet ortamında yayılıyor. Bu da partileri ciddi şekilde etkiliyor. CHP'de Baykal'ın gidişi, yerine Kılıçdaroğlu'nun gelişi böyle oldu. Şimdi de seçim öncesi MHP yönetimi sarsıntı geçiriyor.

Bugünün teknolojik imkânları ile herkes gizli kayıt yapabiliyor. "2 yıl TSE garantili, CE sertifikalı, video çekim, uzun süreli kayıt, HD görüntü kalitesi" yazılarak satılan onlarca malzeme var. Kameralı elektrik düğmesi, priz, kol saati, masa, duvar saatleri, anahtarlık, gömlek, ceket düğmeleri, çakmak, rafa konmuş kitap, yağlıboya tablo, gözlük, kalem, televizyon ve uydu alıcısı düğmeleri, vida, kravat iğnesi, oda spreyi kutusu, tavandaki duman detektörü bunlardan bazıları... Fiyatları da 30 TL'den başlıyor.

Meselenin birkaç boyutu var. Evvela, günah ne kadar büyük olsa da, günah avcılığı yapılması, bu günahların teşhir edilmesi, yayılması dinen de, insanî olarak da tasvip edilemeyeceği gibi, evrensel hukuk normları açısından da suçtur. İslam'a göre de, inkâr dışında, Allah'ın büyük günahları da affedebileceğine inanıyoruz. O'nun insana olan merhamet ve affediciliğinin enginliğini biz bilemeyiz.

Zina, kanunlarca suç sayılmasa da, dinen gûnahtır. Bu gûnahı, "özel hayat" deyip savunanlar, -hadi yüzde 95 diyelim- büyük çoğunluğu Müslüman olan ülkemizde havaya konuşurlar. Zaten bu kasetlerle amaçlarına varmak isteyenler, toplumun genel ahlak anlayışını bildiklerinden bu yola başvuruyorlar. İstendiği kadar "bu yanlış, tasvip edilemez" densin, CHP ve MHP tabanı, bu "ahlak dışı"lığı savunmaz. "Bu adamların hiç mi kabahati yok, hadi ailelerini düşünmemişler, partiyi, bizleri de mi düşünmemişler" diyerek hop oturup hop kalkarlar. MHP tabanının, olan bitene nasıl öfke duyduğunu, nasıl üzüldüğünü, "MHP, bu yönetimle davamızı temsil etmiyor" diye söylendiğini görmezden gelebilir miyiz? "Özel hayata karışılmaz", "zina kanunlarda suç değil" gibi izahlar, gönlü kırılmış, onuru zedelenmiş insanları teskin eder mi? İkna eder mi?

CHP'nin ve MHP'nin, bu kasetler vasıtasıyla yıpratılmak istenmesini, kasetlerin siyasete malzeme yapılmasını onaylamak elbette mümkün değildir. Hatta şunu da diyebilirim: Sırça köşkte oturanlar kimsenin camına taş atmamalıdır.

Keza, Sayın Bahçeli'nin, bu kaset meselesinde, ihlâs ve samimiyeti ile milyonların gönlünü kazanmış bir din âlimini, kanaat önderini adres göstermeye kalkması büyük ayıptır, haksızlıktır, zulümdür. Bahçeli'nin referandumdan beri "okyanus ötesi" diye tutturması, görülecektir ki, siyaseten de kendisine hiçbir şey kazandırmayacaktır. Ülkemize, insanımıza ve insanlığa büyük fedakârlıklarla hizmet edenleri, yargısız infazlara kalkmak, mazlumlara zulmetmek gibidir. Ne demişler, alma mazlumun ahını, çıkar aheste aheste. Onlara dokunan yapıyorsa, siz de dokunmayın o zaman...

Fakat bir de şu gerçek var. Kasetler, bugün bir suikasttan daha tesirli hale gelmiştir. Görüntüleri internete düşmeseydi, Baykal'ı CHP genel başkanlığından kim indirebilirdi? MHP genel başkan yardımcıları, partilerinden ve milletvekili adaylıklarından istifa ederler miydi? Siyasete kasetle müdahale, tehlikeli bir süreci de işaret ediyor. Bu kasetlerin arkasının geleceğini, ortalığın toz duman olacağını iddia edenler var. Biz, bu seçimlerin gerçekçi projelerle, demokrasinin ilerlemesi, yeni bir sivil anayasa vaatleriyle geçeceğini düşünürken, gelinen nokta gerçekten üzücüdür. Bir de Başbakan'ın konvoyuna yönelik PKK saldırısı ha, Güneydoğu'da yeni çatışma alanları açılması palaları hatırlanırsa, önümüzde gerçekten çok uzun bir 33 gün var...

Türkiye'de güç mücadelesi ve siyaset, maalesef ahlak, kural ve insanlık dışı vasıtalarla sürdürülüyor. Bunların çoğu da, demokrasi noksanlığından kaynaklanıyor. Hukukun üstünlüğü olsa, yanlış yapanı yakalar, hesabını sorarsınız. Hukuk yoksa hesabını kimden soracaksınız?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

12 Haziran, neden bütün seçimlere bedel?

Hüseyin Gülerce 2011.05.13

Seçimlere tam bir ay var. 12 Haziran'da sandığa gitmekle nasıl bir görev yapmış olacağız? Başka bir ifadeyle, bu seçimleri, demokrasi tarihimizde öncekilerin hepsinden önemli kılan nedir? Evet, bu seçimler, geçmiş bütün

seçimlerden daha önemli. 12 Eylül 2010'daki referandum, yirmi seçime bedeldi. Bu seçimler de on referanduma bedel... Neden böyle?

Türkiye, 1908'den itibaren İttihat Terakki zihniyetinin vesayetine girdi. Kendilerini ülkenin asıl sahibi görenler, halka bir vasi gibi davranmaya başladılar. Cumhuriyet ilan edildikten sonra da zihniyet değişmedi. Cumhuriyet vardı ama içinde halk yoktu. Cumhuriyet elitleri, halkı ve toplumun değerlerini hep küçümsediler, horladılar, dini de vicdanlara hapsetmek gerektiğine inandılar. Dine asırlar boyu bayraktarlık yapan bir milletin, genlerine kadar işlemiş değerleri aşındırmanın derdine düştüler. İnanç, ibadet, din ve vicdan özgürlüğü ile ilgili en masumane talepleri, tehdit ilan ettiler. Dindar insanları, "irtica" tehlikesinin en büyük potansiyel tehdidi olarak damgaladılar. İçinde demokrasiye yer olmayan Cumhuriyet, bir korku rejimine dönüştü.

Çok partili hayata geçtiğimiz 1946'dan itibaren, iki ana çizgi oluştu: Tek parti döneminin, yani vesayet zihniyetinin temsilcisi CHP ile onun karşısındaki Demokrat Parti... Vesayetçiler, bir "demokrasi msameresi" oynayacaklarını düşünmüşlerdi. 1950'de DP'ye gösterilen büyük teveccüh, vesayetin toplum mühendislerini afallattı. Halk, CHP'ye muhalefet etmenin ötesinde, kendi değerlerine sahip çıkan bir partiyle, yönetimde söz sahibi olmak gibi bir şeye cüret etti. Hâlbuki DP'de de kozmik adamları vardı. Kadro itibarıyla, zihniyet itibarıyla, emniyet supabı gibi gördüklerini, yönetim kadrolarına yerleştirmişlerdi. Ama halkın DP'yi sahiplenmesi başka mesajlar, derinlerden gelen talepler içeriyordu. Derin millet, bünyesine uygulanan gayri milli aşıyı reddediyordu. Bu, vesayetçilerin kabul edemeyeceği bir cretti. Halk haddini aşmıştı. İyi niyetli Menderes, vesayetçilerin ajandasından haberdar değildi. Cuntacılar, Menderes iktidarını, halkın değerlerine yöneldiği, bilhassa ezanı, iktidarın daha ilk ayında aslına çevirdiği için geldiği ilk günden itibaren hiç hazmedemediler, kabullenemediler... Türkiye'nin ellerinden kaydığını, itibar ve rantlarını kaybedeceklerini düşündüler.

Sonrası malum. 27 Mayıs 1960 darbesi ile Menderes'i ve iki bakanını astılar. Bu idamlar, haddini aşacak siyasetçilere korku salmak içindi. Sonraki darbelerle, bu korkuyu; laik aydınlara, gazetecilere, Kürtlere, Alevilere yönelik cinayet ve provokasyonlarla yaygınlaştırdılar ve derinleştirdiler. Ellerini bu arada, vesayetin partisi CHP'den ve onun karşısında yer alan gya sağcı partilerden hiç çekmediler. Vitrine koydukları adamları ile "demokrasi msameresi"ni maharetle sürdürdüler. İşte Demirel... Geçmişte "sağ"ın lideri, bugün CHP'nin akıl hocası... Gücü AK Parti'nin içine yetmeyince, vesayet adına, ölmeden önce son vazifesini CHP'de deruhte etmeye alışıyor...

AK Parti'nin vesayetçilere göre kabahati, msamerede rol kabul etmemesidir. "İktidarsam, muktedirim" diye sesini yükseltmesidir. Demirel'in ve zal'ın başında bulunduğu partilerin yönetimleri, bakanlar kurulları, vesayetin kozmik adamları ile kontrolde tutulurken, Erdoğan'ın bu operasyonu reddetmesi, vesayetin kimyasını bozmuştur. 3-5 adamlarını da bu son aday tespitinde kaybettiler.

Ama vesayetin asıl belini büken, 12 Eylül'deki referandum oldu. Devreye halkın girmesini, son sözü halkın söylemesini, demokratikleşme iradesi için halkın mühür basmasını hiç istemediler. Ve korktukları başlarına geldi. Bu yüzden seçimler onlar için hayat memat meselesi oldu.

Artık seçimler müsamere olmaktan ıktı. 'Vesayet mi, demokratikleşme mi?' tercihine dayandı. 12 Haziran'da aslında partilere oy vermiyoruz. Ya vesayet, ya demokratikleşme diyeceğiz... Aynı konuya haftaya devam.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

imdi önemli olan nedir?

Hüseyin Gülerce 2011.05.18

Geçen hafta, 25 gün sonraki seçimin, bundan önceki bütün seçimlere bedel olduğunu yazdım. Bunun bir sebebi; 8 ay önceki referandumda, yüz yıllık vesayet karşısında sergilenen demokratik cesaretin devam mecburiyetidir.

Sokaklara dökülmeden, tankların üzerine çıkmadan, seçmen iradesi yoluyla, asırlık vesayet rejimine ilk defa dur denildi. Referandumdaki yüzde 58 evet, bir asır süren acziyetten sonra, vesayete karşı ortaya konmuş ilk demokratikleşme iradesi ve kararlılığıdır. Yüzde 47 oy almış iktidar partisinin kapatılma tehdidi ve Parlamento'nun, Anayasa Mahkemesi'nin insafına terk edilmesiyle kilitlenen siyasal sistem, referandum sayesinde müthiş bir mevzi kazandı. Şimdi, bu demokratikleşme hamlesinin tahkim edilmesi gerekir. Dolayısıyla 12 Haziran'da mesele; bir partinin yeniden iktidar olup olmaması meselesi değildir. Mesele, vesayet karşısında, demokratikleşmenin, yeni bir ivme ve heyecan ile devam edip etmemesi meselesidir. Yani oy verirken, ya vesayet, ya demokratikleşme diyeceğiz.

12 Haziran seçimleri, bundan önceki bütün seçimlere bedeldir. Bunun ikinci sebebi, Türkiye'de mevcut gerilimin ve kutuplaşmanın sona ermesini sağlayacak yeni sivil bir anayasa ihtiyacıdır.

İktidar partisi, 367 milletvekili hesabıyla kuvvetli vaatte bulunmasa da, liberal bazı arkadaşların taşıdığı endişelere şahsen ben katılmıyorum. Yeni sivil anayasa ihtiyacı, 13 Haziran'dan itibaren Türkiye'nin en önemli gündem maddesidir. AK Parti bu konuda görülecektir ki tahminlerin de ötesinde meseleye sahip çıkacaktır. Çıkmak zorundadır. Bu ülkede, iç barışın ve huzurun teminatı; din ve vicdan özgürlüğüne, fikir ve ifade hürriyetinin önemine inanmış dindar insanlardır. Bu büyük kitle, makul yolu benimsemiş, Türkiye'nin bütün problemlerinin ancak hukukun üstünlüğü, özgürlüklerin genişletilmesi esasına dayanan bir demokratikleşme ile çözüleceğine inanmıştır. Bir örnek vermek gerekirse, başörtüsü konusu, bir insan hakkı, eğitim hakkı konusudur. Bir demokratik taleptir. Yine "dindar" denilen insanlar, kendileri için istedikleri demokratik hakları, başkaları için de istemedikçe, bu haklara hiçbir zaman sahip olamayacaklarını görmektedirler. Diyalog, hoşgörü ve uzlaşma; herkesin konumuna saygılı olmaktan geçmektedir. Bu esasa dayanan demokratikleşme, sadece AK Parti'nin teminatı değil, Türkiye'de iç barışın ve istikrarın da teminatıdır. Bunun anlamı şudur: AK Parti, sivil anayasa konusunda tereddüt ettiğinde -ki, ben buna hiç ihtimal vermiyorum- ona ilk hatırlatmayı, bugün kendisine en büyük desteği veren makul çoğunluk yapacaktır.

Şimdi önemli olan, devlet içindeki çetelerin hesap vermesidir. Bunu yapmadan, sivil iradeyi tehdit altından çıkaramayız. Ergenekon davasının adil bir yargılama ile neticelenmesi gerekir. Bugün bu davanın arkasında siyasi bir irade var. O siyasi irade sarsıntı geçirirse, demokratikleşme asla gerçekleşemez.

Sivil bir anayasaya neden acil ihtiyacımız var? Çünkü ancak böyle bir anayasa ile devlet içindeki çeteler bertaraf edilebilir, cuntacı zihniyet sahipleri tasfiye edilebilir. Kurumlar, yeni bir anayasa ile asli görevlerine dönmeden, döndürülmeden bunu başaramayız.

Hem Silahlı Kuvvetler'i korumak, hem demokratikleşmeyi sağlamak için bünyesinde cuntacıları barındırmayan, darbecileri kollamayan bir ordu istiyoruz. İşini gücünü bırakıp siyasetle uğraşan, kendini sivil iradenin üzerinde

gören, öyle yetişen generaller istemiyoruz. Darbecilere gerekçe, cuntacılar malzeme olan Silahlı Kuvvetler İç Hizmet Kanunu'nun 35. maddesinin yeniden yazılmasını istiyoruz. Demokratik ülkelerdeki gibi, Silahlı Kuvvetler'in sivil iradeye, yani Genelkurmay Başkanlığı'nın Milli Savunma Bakanlığı'na bağlı olmasını istiyoruz. Ordumuzun, siyasi tartışmaların anaforunda yıpranmasını istemiyoruz.

Demokratikleşmenin ikinci mevzisi, sivil anayasadır. Referandumdaki duruşumuzu, sandıklarda da gerçekleştirmeliyiz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Van ve Hakkâri'de, aman dikkat...

Hüseyin Gülerce 2011.05.20

Seçim atmosferine karamsarlık gölgesi düşürmeye yönelik tertip ve provokasyonlara rağmen bir güzellik dikkat çekiyor: Seçim meydanları... Erdoğan, Kılıçdaroğlu ve Bahçeli, meydanları dolduruyor.

Meydanlar bir bayram yeri gibi. Yüzlerde ışıltılar, sevinçler, slogan atmalar... Kalabalıklarla kurulan diyaloglar, latifeler, laf çakmalar... Keşke liderlerin üslubu daha nezih olsa, bu meydanlara yakışan bir centilmenlik sergilense... Şüphesiz meydanlardaki kalabalıklar, seçimle ilgili sonucu ilan etmiyor. Ama o meydanlarda bir demokrasi coşkusu, sandıktan çıkacak iradeyi güzelleştiren, süsleyen bir demokrasi sahiplenmesi var. İnsanı üzen, halkın hissiyatına yüz yıldır saygılı olamayan vesayet zihniyetinin, hâlâ milletin ağız tadını bozma inadından vazgeçmemesi.

Vesayet, masum bir kelime ama 27 Mayıs 1960 darbesinden bu yana; vesayetin uygulamalarındaki acımasızlığı, korku salmayı, ülkenin, fikirlerin ve düşüncelerin üzerine balyozlar vurmaları, hiç hatırdan çıkarmayalım. Vesayet rejimi eliyle, Türkiye'de başbakan ve bakanlar asıldı. "Kürt isyanını bastırıyoruz" diye Dersim'de on binlerce insanımız uçaklarla bombalandı, sığındıkları mağaralarda zehirli gaz bombaları ile katledildi. Terör örgütleriyle iç içe geçmiş "görevliler" eliyle faili meçhul cinayetler işlendi. Diyarbakır hapisanesinde dört yüz bin insan işkencelerden geçirildi. Sivas'ta Madımak otelinde Alevi aydınlar yakıldı, Sünnilerin üzerine atıldı. Ertesi gün Erzincan Başbağlar'da köy meydanında aynı sayıda masum insan kurşuna dizildi, "Alevi misillemesi" denildi. 12 Mart ve 12 Eylül öncesinde, toplam beş bin üniversite öğrencisinin "sağ-sol çatışması" adı altında katledilmeleri, "şartların oluşması için" seyredildi. Laik kesimin yazarları, aydınları suikastlara kurban gitti, cenaze törenlerinde "kahrolsun şeriat" diye yüründü... Vesayet, masum bir kelime ama vesayet ağalarının yaptıkları, canavarları utandıracak kadar vahşiydi. Ve bunların hepsi devlet içindeki çeteler marifetiyle yapıldı, devlet içindeki anayasal kurumlara çöreklenmiş birileri, bunlara göz yumdular, sineye çektiler, örtmeye çalıştılar, davaları zamanaşımına uğrattılar. Yetmedi, bu kanlı ve acımasız oyunu bozmak isteyenleri, "sivil vesayet" peşinde koşmakla, devletin içine sızmakla, her yeri ele geçirmeye çalışmakla itham ederek, hedef saptırmaya kalktılar. Halkın demokrasiye sahip çıkma şuurundan, demokratikleşme hamlelerinden rahatsız oldular. Son sözü halk söylemesin diye referandumun önünü kesmek istediler.

Halk, vesayetin özüne dokunan referandumda "evet" diyerek, devlet içindeki çetelerin beline vurdu. Onların cesaret kaynaklarını zaafa uğrattı. Medyadaki payandalarının kimyasını bozdu. Şimdi önümüzde bir seçim var. Yeniden bellerini doğrultmak istiyorlar. Medyasıyla, anayasal kurumlar içerisinde direnen unsurlarıyla, çetelere yeniden can suyu verilmek isteniyor.

Tek umutları, 12 Haziran seçiminde, Ergenekon ve Balyoz davalarının ardındaki siyasi iradeyi zaafa uğratmak. Bunun için, silahlı çete oluşturarak, hükümeti ve parlamentoyu yıkmaya teşebbüslerini suç olmaktan çıkaracak bir siyaset mühendisliği yapıyorlar. Bakın, yılların mühendisi, sağ seçmene "Çoban Sülü" diye yutturulmuş Sayın Demirel bile devrede... Terör örgütü, tam da şiddet ve kaos isteyenlerin beklentileri doğrultusunda sokakları teslim almaya çalışıyor. Şiddet politikalarına davetiye çıkarılıyor, sıkıyönetim ve olağanüstü hal devreye sokulmak isteniyor. Zorbalıkla, baskıyla halk sindirilmeye, bilhassa da AK Parti'nin, Kürt vatandaşların düşmanıymış gibi gösterilmesi için tertipler yapılıyor. Güneydoğu'da Kürt vatandaşlarımız tahrik edilirken, İç Anadolu'da ve Batı'da Türk vatandaşlarımızın hassasiyetlerine dokunuluyor.

Seçime 22 gün var ama ülke hâlâ istim üzerinde. Bugün ve yarın çok önemli. Sayın Başbakan bugün Van'da, yarın da Hakkâri'de konuşacak.

Aman dikkat...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

MHP ve kasetler: Kim, neden yapıyor?

Hüseyin Gülerce 2011.05.25

Hepimiz, on MHP yöneticisini istifaya götüren kasetlerle ilgili iki sorunun cevabını merak ediyoruz.

Bir, bunu kim yapıyor? İki, neden yapıyor? Bu soruların cevabı için, elimizdeki tek örneğe gitmek zorundayız. Kasetle, siyasi sonuç alınan örnek, Deniz Baykal'ın CHP genel başkanlığından uzaklaştırılmasıdır.

Örneğimize devam edelim. CHP'ye bunu kim yaptı? Başta Baykal, CHP içinden ve belli medya organlarından hemen AK Parti işaret edildi. Bunun mantıklı bir izahı yoktu. Çünkü iş, neticesiyle belli olur. Baykal'ın gidip, yerine Kılıçdaroğlu'nun gelmesi; AK Parti'nin, böylesine hukuk ve ahlak dışı bir yolu göze almasını, hatta kendini bitirecek kadar risk altına girmesini gerektirecek bir sonuç değil ki... Üstelik CHP'de, sadece genel başkan değişimi olmadı. Baykal ekibi ile birlikte, Önder Sav ve ekibi de gitti. CHP, ciddi biçimde tırpanlandı. Artık sözü edilen "Yeni CHP"dir. Elde var bir: Baykal'ın kasetinden "Yeni CHP" çıktı. Şimdi ilk soruya cevap arayalım. Bunu kim yapıyor? CHP'de siyaset mühendisliği kimin ilgi alanında? "Yeni CHP"deki, Ergenekon sanıklarının milletvekili adaylığı bir ipucu verebilir. CHP'nin "yeni" olması için, yenilenmesi için Ergenekon sanıklarına ihtiyaç yok. Tam tersine, "Yeni CHP" ile bu adayların varlığı büyük bir tezat. "Kim yapıyor?" sorusuna benim cevabım net: Referandumda ağır darbe alan vesayetçiler...

Peki bu niçin yapıyorlar? Askerî müdahaleler devri kapandı. AK Parti ile yarışabilecek, daha geniş kesimlerden oy alabilecek bir CHP dizayn edilmek isteniyor. Önümüzdeki seçimin galibi AK Parti, bu belli. Ama seçimden sonra CHP yeniden ele alınarak anamuhalefet, bir iktidar alternatifi olarak tahkim edilecek. Belki Kılıçdaroğlu yerine yeni bir isim de bulunacak.

O zaman MHP'ye yönelik kaset operasyonunu kim yapıyor? CHP'nin güçlendirileceği siyasi yapıda, yani yeni denklemde MHP'nin yeri yok. Dolayısıyla, CHP'yi kimler dizayn ediyorsa, MHP operasyonunu da onlar yapıyor.

Şunu herkes görüyor. Hem CHP'de hem MHP'deki kaset operasyonu, tam bir profesyonel işidir. Aylarca hazırlık yapacaksınız, telefonlar dinlenecek, MHP içinden istihbarat alınacak, kim kiminle nerede buluşuyor tespit edilecek. Sonra bunlar fark ettirilmeden kaydedilecek. Ardından zamanlama yapılacaktır. MHP'nin adayları kesinleştikten sonra, en iğrenç görüntüler Çin işkencesi yapar gibi insafsızca ve ahlaksızca ardı ardına servise konulacaktır. On MHP yöneticisinin, kiminin kaseti bile yayınlanmadan istifaları sağlanacaktır...

Devlet Bahçeli'nin kimyası bozulmasaydı, "Okyanus ötesi" diye tutturmazdı. Çünkü bilmesi gerekirdi ki; milyonların umut bağladığı bir hizmet hareketi, Türkiye'yi ayağa kaldıran diriliş hamlesine leke sürecek böylesine bir çirkinliğe, ahlaksızlığa ve şerefsizliğe asla tevessül etmez. Bir partinin baraj altında kalması, insanlığın barışı adına dünyayı omuzlamış insanların, aklının köşesinden bile geçmez. Bunu AK Parti de göze alamaz. Yüzde 50 bandında oy bekleyen bir parti, intihar etmez. Zaten "Okyanus ötesi" ve AK Parti yapsa, devletin başka kurumlarındaki odaklar; teknoloji, istihbarat ve imkânları sayesinde bunu hemen ortaya döker, vesayetin medyası da bir bayram sevinci ile günlerce yayın yapardı... Bu işi Türkiye'de profesyonelce yapabilecekler belli. Ergenekon davası sürecinde devlet içindeki fuhuş çetelerinin şantaj için başvurdukları tek yol bu zaten. Onun için adres, başka yerde değil, vesayetin devamını isteyen odaklarda aranmalıdır.

CHP ile kim oynadıysa, MHP ile de o oynuyor. CHP'de hedef Baykal'dı, MHP'de de hedef Bahçeli'dir. Seçime daha 17 gün var. MHP'deki operasyon bu durumda bitmedi demektir. Yeni kasetler olduğu söyleniyor. Yani daha büyük sarsıntı yapacak kasetler çıkabilir. MHP, havlu atmaya, seçimden çekilmeye bile zorlanabilir. Küskün MHP kitesinin çoğunluğu, böyle bir durumda AK Parti'ye mi oy verir, CHP'ye mi? Oyun büyük ve demokratikleşmeden yana olanlar bu oyunu bozmak zorunda...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

12 Haziran: Yüz yıllık fırsat

Hüseyin Gülerce 2011.05.27

Dün İstanbul'da patlayan bomba, seçim öncesinde, kanlı ve karanlık ellerin nasıl insafsızca devrede olduğunu bir daha gösterdi.

Bu kanlı saldırı, önümüzdeki 16 gün içinde, daha hangi badirelerin içine sokulabileceğimiz konusunda bütün bir toplumu, yöneticileri, sorumluları uyarıyor. Neden bu seçim öncesinde, terör örgütleri, vesayetin taşeron yapıları olanca pervasızlıkları ile özellikle Güneydoğu'da, seçmene gözdağı verme peşinde koşuyor? Sandığa giden yola neden mayınlar döşeniyor? Çünkü Cumhuriyet tarihinde hiçbir seçim, vesayetçileri, böylesine tedirgin etmemiş, böylesine panikletmemiştir.

12 Haziran, daha önceki hiçbir seçimle kıyaslanamaz. Dikkat ediniz, ilk defa bu seçim, "asrın davası" olarak nitelenen bir yargılama süreci devam ederken yapılıyor. İlk defa, "silahlı örgüt kurup Parlamento'yu, hükümeti yok etmeye teşebbüs" iddiasıyla bir yargılama sürerken seçime gidiyoruz.

Yine bu seçim, Ergenekon davasını sulandırıp bulandırma gayretlerine, belli medyanın ve CHP ile MHP'nin, Ergenekon sanıklarına sahip çıkma kampanyalarına aldırış etmeyen halkın, demokratikleşme için yüzde 58'le "evet" dediği bir referandumun ardından yapılıyor. Ortada, yüz yıldır görülmeyen bir sivilleşme iradesi, bir demokratikleşme cesareti ve kararlılığı var. Bu ülkede yüz yıldan beri hesap sorulmayan İttihat Terakki zihniyeti ile ilk defa yüzleşiliyor. Yine ilk defa medyada, iş dünyasında, barolarda, sendikalarda, sivil-asker bürokrasisinde, yüksek yargıda, bu yüzleşmeyi memleketin selameti, demokrasinin geleceği için isteyen bir duruş var. Vesayetçiler artık, saydığım alanlarda tek başlarına ve hâkim vaziyette değiller.

12 Haziran onları çok endişelendiriyor. Vesayetin partilerine, Ergenekon sanıklarını aday yaptırdılar. Hedefleri aslında bir parti olarak AK Parti değil. Onlar, Ergenekon ve Balyoz davalarının ardında bir siyasi irade bulunmasından ve halkın bu iradeye destek vermesinden rahatsızlar. Ne yapıp edip bu iradeyi, bu şuurlu cesur duruşu sarsmak istiyorlar. 12 Haziran sonrası en büyük sıkıntıları, sivil bir anayasa yapılmasıdır. Yeni dönemi kaos, siyasi çalkantılar, terör belası ile karıştırmak istiyorlar. Demokrasinin, sivil anayasa düzlüğüne çıkmasını engellemeye çalışıyorlar.

12 Haziran'da, millet olarak, altın bir fırsat yakaladık. Halk, referandumdaki "evet" mührüyle, demokrasilerde son sözü kendisinin söylediğini gördü. Şimdi daha bir kararlılıkla demokratikleşme, hukukun üstünlüğü, herkesin hesap vermesi için o mührü daha bir aşkla, heyecanla basmalıyız.

Bu seçim, partilerin değil, demokratikleşmenin seçimidir. Demokratikleşme, bugün yüz yıllık vesayet kâbusundan uyanma adına tek çıkış yoludur. Bu milletin geleceği adına sancı çekenler, diriliş adına yollara düşenler, geldiğimiz tarihî kavşağın farkındalar. Sarp yokuşları aştık, mana köklerimize dönerek kendi değerlerimizle ayağa kalktık. Evrensel değerlerde buluşma adına dünyaları kucakladık. Son düzlüğe yaklaştık. Şimdi kuvvetli bir omuza, bir seferberlik heyecanına ihtiyacımız var. Bu yüzden partililerden daha fazla çalışan milyonlar var. "Siz de siyasallaştınız" eleştirisine aldırmadan, kimseyle de tartışmaya girmeden, kimseyi incitmeden, "din ve vicdan özgürlüğü, fikir ve ifade hürriyeti, herkes için demokrasi" deyip koşturuyorlar. "Bir daha millete komplo kurulmasına fırsat vermeyelim, millet evlatlarının önünün kesilmesini isteyen gulyabanileri bağlarımızdan, bahçelerimizden defedelim" diyorlar...

Bundan 51 yıl önce, vesayetin koruyucuları, halkın seçtiklerini alaşağı ettiler. Halka karşı öfkeli, halkın değerlerine karşı tahammülsüzdüler. 27 Mayıs 1960 darbesini yapanlar, halkın seçtiği, sevip saydığı Başbakan'ı ve iki bakanı idam sehpalarında sallandırdılar. Vesayet masum bir kelime ama vesayetçiler hep masumların canlarına kastettiler. 12 Haziran'da 27 Mayıs'ı da unutmayın...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şemdinli'den 12 Haziran'a mesaj...

Hüseyin Gülerce 2011.06.01

Son yazılarımda sürekli olarak 12 Eylül 2010'daki referandumda tecelli eden demokratikleşme hamlesinin, aynı kararlılık ve irade ile 12 Haziran'da da devam etmesi gerektiğini yazıyorum.

Demokratikleşme hamlesi yarım bırakılmamalı, tamamlanmalıdır, diyorum.

Ergenekon ve Balyoz davaları ile sembolize edilen tarihî bir kavşaktayız. Bu davalarla, askerî bir darbeye zemin hazırlamak için suikastlar düzenlemek, kaos ortamı meydana getirmek, hükümeti ve TBMM'yi ortadan kaldırmaya teşebbüs iddiasıyla bir yargılama devam ediyor. Yüz yıldır cesaret edilemeyen bir yargılamadan, sivil iradenin elini kolunu bağlayan vesayet prangasının çözülmesinden bahsediyoruz. Vesayet sistemi, gövdenin içindeki kurt gibi. Gövdeyi sarmış ama medyanın üzerine örttüğü şaldan görülemiyor. Süren davalar, bize aradığımız fırsatı veriyor. Fakat vesayetin bütün adamları ayakta, bütün imkânlarını -bilhassa medyayı- seferber etmiş durumdadır. Darbe davalarının sonuçsuz bırakılması, sulandırılması, bulandırılması için müthiş bir gayret var. Ergenekon sanıklarının milletvekili adayı gösterilmesinin, kimisinin bağımsız aday olmasının esprisi de bu. Yani, "bunlar milletvekili olmayı hak etmiş insanlar, bunlar birer kahraman, bunlar nasıl suçlu olabilirler?" propagandasının tezgâhı...

Davaları sonuçsuz bırakmak için yaptıkları en büyük hamle ise, "Askerî mahallerde işlenen suçlar, askerî mahkemelerde görülür. Dolayısıyla görevdeki subaylar Silivri'de, adliye mahkemelerinde yargılanamaz" iddiasıydı. Ama Anayasa'nın 145. maddesindeki değişikliğe, 12 Eylül referandumunda bastığımız "evet" mührüyle bu oyun bozuldu. Maddenin yeni halinde; "Devletin güvenliğine, anayasal düzene ve bu düzenin işleyişine karşı suçlara ait davalar her halde adliye mahkemelerinde görülür. Savaş hali haricinde, asker olmayan kişiler askerî mahkemelerde yargılanamaz." deniliyor. Geçen hafta Ankara Uyuşmazlık Mahkemesi, bu değişikliği esas alarak tarihî bir karar verdi. Hatırlayacaksınız, 9 Kasım 2005'te Şemdinli'de Umut Kitapevi bombalanmış ve bir kişi ölmüştü. Olayda adı geçen astsubaylardan biri için dönemin Kara Kuvvetleri Komutanı Org. Yaşar Büyükanıt, "Ali'yi tanırım, iyi çocuktur." demişti. Davanın iddianamesini hazırlayan Savcı Ferhat Sarıkaya, o dönemdeki HSYK tarafından meslekten ihraç edilmiş, "avukatlık da yapamaz" denmişti. Buna rağmen Van 3. Ağır Ceza Mahkemesi, Ferhat Sarıkaya'nın iddianamesini kabul ederek, yargılama yapmış ve üç sanığa 39 yıl 6'şar ay ağır hapis cezası vermişti. Fakat sanık avukatları, Yargıtay nezdinde itiraz etmiş, Yargıtay 9. Ceza Dairesi, itirazı yerinde görerek davayı askerî mahkemeye havale etmişti. Sanıklar askerî mahkemede, ilk duruşmada tahliye edilmişlerdi. Bu gelişme, Ergenekon dostlarını, vesayetin odaklarını umutlandırmış, "Silivri'de yargılama yapılamaz" korusu yeniden devreye girmişti.

İşte Uyuşmazlık Mahkemesi, geçen hafta referandumdaki değişikliği esas alarak, davayı yeniden Van özel yetkili 3. Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderdi. Astsubaylar Ali Kaya, Özcan İlideniz ve PKK itirafçısı Veysel Ateş'in "suç örgütü üyesi olmak ve adam öldürmek" suçlarından özel yetkili mahkemelerde yargılanması hükmüne bağlandı. Böylece Uyuşmazlık Mahkemesi'nin emsal niteliğindeki içtihadıyla, Ergenekon ve Balyoz sanıklarının, asker oldukları için askerî mahkemede yargılanmaları gerektiği tezi de çökmüş oldu. Kısacası, referandumdaki "evet"le, darbe davaları kurtulmuş oldu. Bu arada Ferhat Sarıkaya da, binlerce kürsü hâkim ve savcısının oylarıyla oluşan (o da referandumdaki "evet" in sağladığı bir sonuç) yeni HSYK tarafından görevine iade edildi, Ankara savcısı olarak atandı. Referandumdaki "evet" sayesinde adalet yerini buldu.

Partiler arasındaki bir tercihle karşı karşıya değiliz. Tercih; vesayet mi, demokratikleşme mi tercihidir. Şemdinli davasının 12 Haziran'da sandık başındaki seçmenlere mesajı budur...

Kimler için oy kullanıyorum?

Hüseyin Gülerce 2011.06.03

12 Haziran'a ben, 'yüzyıllık fırsat' diyorum. Onun için sadece kendi adıma oy kullanmadığımı biliyorum. İttihat Terakki çetesiyle, kendini bu aziz millete vasi tayin eden bütün vesayetçilere "yeter artık!" demek için gidiyorum sandık başına.

Bayramlık elbiselerimi giyeceğim. Yüzümde kararlılık, umut, heyecan... Öyle yürüyeceğim. Vakit geldi, tamam; gün işte bugün, yarınlarınız aydın olsun ey asırlık hasret çekenler, diye sandıkları bahar çiçekleriyle bezeyeceğim.

Yüz yıldır ilk defa yakalanan demokratikleşme fırsatını, 9 ay önceki referandumda tecelli eden demokratikleşme işini yarım bırakmamak, tamamlamak için oy veriyorum. İlk defa, devlet kurumlarının içine, aklına, zihniyetine hâkim olmuş, adına vesayet denen zihniyete "buraya kadar!" diye haykırmak istiyorum.

Gözümün önünde mazlum, halkın sevgilisi başbakanımız Adnan Menderes ve iki bakanının idam sehpalarında sallanışı duruyor. Yüreğim titrerken, mührü basan parmaklarım çelik gibi duruyor. Mağara köşelerinde, çaresiz kuzular gibi birbirine sokulmuş Dersimli çocuk, kadın ve ihtiyarlara gaz bombası atan zalimleri görüyorum. Dağlara doğru can havliyle kaçarken, onları alçaktan uçarak bombalayan, "isyan bastırıyoruz..." diye 60 bin insanımızı katledenleri unutamıyorum.

Darbe şartları oluşsun diye, üniversitelerde milletin evlatlarını kışkırtarak, ideolojik cenderelere hapsederek binlercesini birbirine kırdıran zalimleri düşünüyor, mührü öyle basıyorum. Sıkıyönetim komutanları olarak 'devlet' oldukları halde, "Kaybolan devlet otoritesini tesis etmek için müdahale ettik..." diyenlere, "artık oyun bozuldu!" diye oy veriyorum.

Madımak otelinde diri diri yakılan Alevi kardeşlerim için, Başbağlar'da köy meydanında kurşuna dizilen Sünni kardeşlerim için, Abdi İpekçi için, Uğur Mumcu için, Savcı Doğan Öz için, Muammer Aksoy için, Çetin Emeç için, Eşref Bitlis için, Mustafa Özbilgin için, Hrant Dink için oy kullanıyorum...

Dağlıca şehitlerinin, Heron görüntüleriyle şahadetleri naklen yayınlanan Hantepe kuzularının kanı yerde kalmasın diye, Türk analarının, Kürt analarının gözyaşı dinsin diye, sıkıyönetim mahkemelerinde, yargının derin dehlizlerinde yok edilen failler ortaya çıksın diye, zamanaşımına uğratılan davalar yeniden açılsın diye oy kullanıyorum...

Cesur emniyet görevlilerine, cesur savcı ve hâkimlere omuz vermek için, vicdanları kanatan faili meçhullerin açığa çıkması için, babalarının ellerini doya doya tutamamış, dayısına, amcasına doya doya sarılamamış yetim çocuklar için, analarına doyamamış öksüzler için oy kullanıyorum. "Gerçekler ortaya çıksın, kim incinecekse incinsin" diye oy kullanıyorum.

Cuntacıların, darbecilerin ülkesi değil bu memleket... Hür, demokrat, sevgi dolu insanların ülkesi burası... diye haykırmak için oy kullanıyorum. Öz yurdumda garip, öz vatanımda parya olmadığımı göstermek için oy

kullanıyorum. İnancımı, değerlerimi tehdit görenlere, kendini asıl, milleti uşak zannedenlere "Geçti Bor'un pazarı..." demek için oy kullanıyorum... Ağacıma, çiçeğime, kılığıma kıyafetime, şarkılarıma, türkülerime, isimlerime, cisimlerime tahammülsüzlük gösterenlere "yetti ama!" demek için oy kullanıyorum.

Ergenekonları, Balyozları görmemek için kırk dereden su getirenleri susturmak için, darbeciler yargılanmasın diye "Darbeye teşebbüs suçu mu olur?" diye hukuku, yargıyı katledenlere hak ettikleri cevabı vermek için gidiyorum sandık başına. Davaları değersizleştirmek, sulandırmak, bulandırmak tezgâhıyla, darbe sanıklarını yargıdan kaçırmak için aday yapanlara "fena yanıldınız" demek için gidiyorum sandık başına.

Darbecilere, vesayetçilere utanmadan sahip çıkan, onları meşrulaştırmaya kalkanlara haddini bildirmek için gidiyorum sandık başına.

Yola çıktık bir kere, referandumdaki demokratikleşme hamlesini yarıda bırakmamak için, umutla, kararlılıkla, 12 Haziran'da sandık başındayım...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Torunlarıma mektup...

Hüseyin Gülerce 2011.06.08

Güzel yavrularım, bu mektubu size bir seçim öncesinde yazıyorum. Çocuk dünyanız ne güzel. Fakat bizler, üzerimize düşeni yapmazsak, büyüdüğünüzde sizin de dünyanız kararacak.

Bakın anlatayım. 18 yaşımdan beri, tam 43 yıldır huzurlu bir ülkede yaşama hasreti çekiyorum. Bir sabah uyandığımda, ülkemde kin, nefret, acı, gözyaşı olmasın istiyorum. Daha üniversitenin ilk gününde kendimi, ne olduğunu anlamadan sağ-sol çatışmasının ortasında buldum. İki yılım kavgaların içinde geçti. Ölüm korkusunu yendiğimiz yıllardı, anlamadan, bilmeden bizleri çatıştırdılar, darbelerin figüranları yaptılar. Darbe şartları oluşsun diye, bir milletin gençliğine kıydılar. Üniversitelerde binlerce genç katledilirken, kendini devlet sanan adamlar, bu gençlik katliamını seyrettiler. "Devlet" oldukları halde, sıkıyönetim komutanları olarak bütün yetkiler kendilerinde olduğu halde, "kaybolan devlet otoritesini yeniden sağlamak" gerekçesiyle darbe yaptılar. 27 Mayıs 1960 darbesinin düğmesine darbeden 16 yıl önce, hem de İsmet Paşa'nın, "çok partili hayata geçme" sözü verdiği gün bastıklarını itiraf ettikleri halde, "Menderes'in de kabahati az değildi" yalanını, yıllarca tekrarlادılar. Yetmedi, bir de darbeyi, bu milletle alay etmek için bayram yaptılar...

Güzel yavrularım, 43 yıldır; gerilim, çatışma ve kutuplaşmadan bunaldık artık. Ağız tadımız, huzurumuz yok. Çok düşündüm, "neden kavga ediyoruz?", "kavga edecek ne var?" diye. Makul bir cevap bulamadım. Evet, bir cevabı var bu soruların. Birileri, bu güzel ülkeyi kimseyle paylaşmak istemiyor. Kendi doğrularını tartıştırmak istemiyorlar. Tabularına dokunulsun istemiyorlar. Kendilerini memleketin sahibi görüyorlar. Kendileri dışındakileri, acımasızca ötekileştiriyor, insan yerine koymuyor, hatta insan kabul etmiyorlar. Onun için işkenceyi, eğlence gibi güle oynaya yapıyorlar. Başbakanları, bakanları asıyor, yaşı küçük gençlerin yaşını

büyültüp darağaçlarında sallandırıyor, gazetecileri, yazarları katlediyor, insanları diri diri yakıyor, binlerce cinayeti kayıtlara "faili meçhul" diye geçiriyorlar. Tam bir asırdır, adına vesayet dediğimiz bir sistem, sadece bedenlerimize acı vermekle kalmadı. Ruhumuzu da, insanlığımızı da incittiler. Yüz yıldır, ne olduğunu bilemedik, çözemedik, anlayamadık. Bizi birbirimize düşürmek için yakılan fitne ateşlerine, "Cumhuriyet"in meşaleleri dediler... Cumhuriyetin içinde halk olmadığını, tepede bir avuç elitin halkı vesayetin cenderesine soktuğunu görüyorduk ama gösteremiyorduk. Cumhuriyetin içinde demokrasi olmadığını halkımızın birçoğuna anlatamadık. Güzel yavrularım, şurada dört yıldır, kurtuluş için bir fırsat yakaladık. İlk defa, darbe teşebbüsü ile vesayet yargıda sorgulanıyor. Onlar yargılanırken, 9 ay önceki referandumda, vesayet halkoyuna sunulmuştu. Yüzyıldır ilk defa halk vesayetle hesaplaştı. Yüzde 58, iradesini ortaya koydu, "vesayetçilerden hesap sorulsun" dedi. Bizde bir umut, bir cesaret doğdu. Şimdi o irade, 12 Haziran'daki seçimi bekliyor. Vesayete karşı başlattığımız işi yarım bırakmak istemiyoruz.

Güzel yavrularım, ben artık ömrümün en azından ikindisini yaşıyorum. Benim güneşim batmak üzere. Dünya ile ilgili tek bir beklentim kalmadı. 43 yılın ardından, tek düşüncem sizlersiniz. Tek düşüncem sizin nesliniz.

Biz rahat yüzü görmedik, bir gün olsun endişesiz bir güne uyanmadık. Artık kendimizden vazgeçtik. Siz rahat yüzü görün istiyoruz. Çatışmalardan, gerilimlerden ruhu yaralı dünyamızda, artık bir de barış denensin istiyoruz. Önyargıların yerine, birbirini dinleyen, anlayan, uzlaşan nesiller bu ülkeyi yönetsin istiyoruz. Bu pazar sandığa kendim için gitmiyorum. Sizin cennet çiçeklerini andıran umut ve insanlık parıltılı yüzlerinizi gözümün önüne getirip, oymu öyle kullanacağım. Güzel yavrularım, bu satırları okuduğunuzda dedeniz için dualarınızı eksik etmeyin....

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ustanın ilk iki imtihanı

Hüseyin Gülerce 2011.06.15

AK Parti, siyasi tarihimizin en yüksek katılımlı seçiminde, yüzde 50 oy alarak tarihî bir başarıya imza attı.

Bir iktidar partisi, ilk defa oy oranını artırarak üçüncü defa halktan yetki alıyor. Cumhuriyet döneminde böyle bir başarı daha önce hiç görülmedi. Seçmen, Türkiye'yi dev bir şantiyeye çeviren hizmetleri, sağlık ve ulaşım alanındaki büyük değişimi ödüllendirdi. İstikrarın değerini bildiğini inşaf, vefa ile ilan etti. Referandumdaki demokratikleşme iradesini ve cesaretini devam ettirdi. Vesayete karşı demokratikleşmeyi tercih etti. Darbe teşebbüsü iddiasıyla devam eden yargılamanın ardındaki siyasi iradeye sahip çıktı. Türkiye rayına oturdu...

Artık muhalifleri de teslim ediyor ki, Sayın Erdoğan, gerçek bir lider ve seçmenin yarısı onu bağrına basıyor. Bingöl'de gördüm, onunla insanlar arasında müthiş bir etkileşim var. On binler onu heyecanla bekliyor, platforma çıktığında meydan sevgi rüzgârlarıyla dalgalanıyor. Kucaklayıcı, yapıştırıcı olma adına böyle bir lider, Türkiye için şans. Türkiye, ondan istifade etmek zorunda.

AK Parti muhalifleri, artık halkı azarlamaktan, horlamaktan vazgeçmeli. Yok, kömür dağıtıyorlar, pirinç dağıtıyorlar, yok şöyle, yok böyle demek, bu başarıyı izah etmiyor. 'Ekonomik krizlere, bölgemizdeki çalkantılara rağmen Erdoğan'a, AK Parti'ye neden böylesine destek veriliyor?' sorusuna makul bir cevap aramalılar.

Bizde cevabı var bu başarının: Muhafazakârlar, kendi değerlerimize bağlı kalarak dünya ile entegre olmayı benimsedi. Bunun için de, sevgi diyerek, diyalog diyerek, uzlaşma diyerek evrensel insanî değerlerde buluşmak, bir gaye, bir hedef olarak belirlendi. Bu, çağın doğru okunmasının sonucudur. Dinin de doğru anlaşılmasının gereğidir. Müminler için kâinat kitabının okunması da farzdır. Müslümanlar asırlardır bunu ihmal ettiler. Bilim ve teknolojiye ilerlemek, yeni medeniyet hamleleri peşinde olmak da farzdır.

12 Haziran seçimlerinin sonucu, tek başına AK Parti'nin siyasi bir başarısı olarak algılanmamalıdır. AK Parti, muhafazakâr demokrat dinamizminin, siyasetteki karşılığıdır. Ortada particiliği aşan bir uyanış var, bir geliş var. Bu diriliş hamlesi, iç-dış bütünlüğü ile birlikte okunmalıdır. İşte bugün başlayan Türkçe Olimpiyatları şöleni... İşte muhafazakâr demokratiğin, coğrafyaları aşan, dünyaları kucaklayan dinamizmi... Evrensel insanî değerlerde buluşan, kaynaşan yeni bir baharın nesli... Evrensel barış korosu. İnsanî besteler; renkleri, dilleri, dinleri, inançları farklı bir koro tarafından seslendiriliyor. Böylesi de daha önce görülmedi, yaşanmadı.

AK Parti'nin başarısı bu baharla ilgili. Bunu anlayamayanlar, toplumu germeye, kutuplaştırmaya devam edebilirler. Bize eski masallardan, irticadan, yaşam tarzlarına müdahaleden falan bahsedebilirler. Ama ancak kendilerini avutabilir, kendilerini kandırabilirler.

Yeni bir Türkiye var artık. Muhafazakâr demokrat zihniyetin dinamizmi, ancak hoşgörüyü, uzlaşmaya dayanan ileri bir demokrasiden güç alabilir. İleri demokrasiye vurgu, bir göz boyama, takiye değildir. Çünkü mümin takiye yapmaz. Hukukun üstünlüğüne, fikir ve ifade hürriyetine, din ve vicdan özgürlüğüne dayalı ileri demokrasi; hizmet hareketlerinin önünü açmakta, gönüllerin fethini kolaylaştırmaktadır. Hem insanlık amaçlı hizmetler hem de halkın demokratik tercihlerinin Parlamento'ya yansımaları ve iktidarların muktedir olması, gerçek bir demokrasiye muhtaçtır. İster siyasette, ister sivil toplumda; vesayetçi zihniyetler, despot rejimler, totaliter ve otoriter uygulamalar, hizmetlerin önünü kesmektedir. İnsanımıza, ülkemize, bütün insanlığa hizmet adına, istikrara ve demokrasiye sahip çıkmanın dışında bir yol yoktur.

Gündeme dönersek, Sayın Erdoğan'ın ustalık döneminin ilk iki sınavı yeni kabinenin teşkili ve yaklaşan Yüksek Askerî Şûra çalışmalarıdır. Ustalık döneminin başlangıcını test etme fırsatını böylece bulmuş olacağız...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sürpriz lider adayları devrede...

Hüseyin Gülerce 2011.06.17

Her seçim, başarısız partiler açısından siyaset alanında yeni sarsıntıları tetikler.

CHP ve MHP için bu süreç başlamıştır. Tahmin edilmeyen lider adayları, şimdiden harekete geçtiler bile... CHP zaten kurultaylar partisidir. Kılıçdaroğlu üzerinden yapılan Sav ve Baykal ekiplerini tasfiye operasyonu şimdi karşılığını görecektir. Çünkü tasfiye edilenler, siperlere çekilmiş ve seçim neticelerini beklemeye koyulmuştu. Yüzde 26'lık sonuç, onlara aradıkları fırsatı erken verdi.

CHP ve MHP'de çekişme; isimler, ekipler üzerinden devam ediyor. Her iki partinin de derdi ve problemi bu değil ki... Problem, akıntıya kürek çekilmesidir. Türkiye'deki değişimin okunamamasıdır. CHP ve MHP Türkiye'nin gittiği yöne gitmiyor. Gitmedikleri için de başları dertten kurtulmuyor...

Değişim deyince, son üç asırlık tarihimize ilgili değişimden bahsediyoruz. Bu topraklarda dinin özüne, ruhuna bir dönüş var. İnanç temelli hayırseverliğin omuzladığı, Türkiye'yi dünyada layık olduğu yere taşıma heyecanı bugün bütün Trakya'yı, Anadolu'yu sarmış durumda. İncancımızdan gelen değerler, son iki asırdır dayatılan Batılı ahlaki değerlere karşı, kasabalardan büyük şehirlere, açık bir üstünlük sağladı. Büyük çoğunluk, başkalarına benzemek yerine, kendisi olmayı tercih ediyor. Bu, dinin siyasallaşması değil, tam tersine dinin hayat bulmasını, din ve vicdan özgürlüğü, fikir ve ifade hürriyetinin esas alınmasını talep eden bir değişim. Bir tehdit asla değil. Bu gerçek anlaşılmadığı ya da kabullenilemediği, hazmedilemediği için başörtüsü, üniversitelerde bir sorun haline getirildi.

Başta Batılı değerler olmak üzere, başkalarının değerlerine savaş açmadan, onlarla çatışmaya girmeden, evrensel insanî değerlerde buluşma hedefi güden bir gönüllüler hareketi var. Rövanş duygusundan, çatışma ve hesaplaşmadan uzak duran bir değişimden bahsediyoruz. Biz, artık 'biz' olmak istiyoruz. Mana köklerimize vurulan darbelerin tesirleri siliniyor, acılarını unutmak istiyor, geleceğe bakıyoruz. Bu değişim, başkalarını ötekileştirmeden, insanı yücelten, ferdi; topluma ve devlete feda etmeyen bir anlayışla geliyor, büyüyor. Bu değişimin sırlı kelimeleri var. Makulde buluşmak, ortak akli devreye sokmak, konumlara karşılıklı saygı, sevgi ve hoşgörü ile birlikte yaşama ve paylaşma erdemi... Hukukun üstünlüğünü, özgürlüklerin genişletilmesini esas alan demokratik zeminlerde buluşmak...

Muhafazakâr demokrat dinamizminin ayağa kaldırdığı yeni bir Türkiye var. Toplumu, siyaseti derinlerden etkileyen bu dinamizm, fark edilmeden, daha doğrusu anlaşılmadan, kabullenilmeden CHP ve MHP çıkış yolu bulamayacaktır. Mesele partiler meselesi değil. Zamanın ruhunu okuma, yeni Türkiye'yi anlama, başkalarına değil, millete yaslanma meselesi...

Şimdi seçimler bitti ve CHP, MHP yöneticileri sonucu anlamaya değil, mazeretler bulmaya çalışıyorlar. Açık ifade edeyim: Daha 9 ay önce bu halk, yüzde 58 evet ile demokratikleşmeye destek vermişken, CHP ve MHP'nin, Ergenekon sanıklarının Meclis'e taşıma gayreti bu milleti anlamamakta direnme değil de nedir?

Yeni Türkiye'nin gerçekleri artık bellidir. 1. İç barışın da en büyük teminatı olan inanç temelli bir sevgi, hoşgörü, diyalog ve uzlaşma hamlesi var. Dünyanın takdir ettiği, bağrını açtığı bu insanlık hareketini, artık ülke içerisinde tartışma konusu yapmanın, fitne ateşleriyle akılları karıştırmaya devam etmenin ne anlamı var, ne de faydası... 2. Darbe teşebbüsü iddiasıyla devam eden yargılamaların önünün kesilmemesi, demokratikleşmenin Anayasal teminatlara kavuşturulması çok önemli. 3. Statüko bitti, vesayetin artık geri dönme umudu yok. Herkes hesabını bundan böyle ona göre yapmalı. 4. Şiddet dili yerine barış dilinin hâkim olması, Kürt meselesi başta olmak üzere Türkiye'nin temel meselelerinin, bu ülkeyi vicdanî temellere oturtacak kurucu iradeyi esas alarak çözülmesi.

Daha ne diyelim?

Stockholm değil, vesayet sendromu...

Hüseyin Gülerce 2011.06.22

CHP Genel Başkanı Sayın Kılıçdaroğlu'nun başı yine dertte. Partisinin Merkez Yönetim Kurulu toplantısında yaptığı seçim değerlendirmesinde, AK Parti'nin başarısını gölgelemek için uçuk bir örnek vermiş.

Akşam gazetesinin haberine göre Kılıçdaroğlu, AK Parti'nin aldığı yüzde 50'lik oyu, 38 yıl önce Stockholm'de yaşanan tuhaf banka soygunu olayıyla açıklamış. Söz konusu olayda, rehinelere, soyguncuların tarafına geçmiş ve "bizi kurtarmayın" diyerek, polise direnmişlerdi. Yargılama safhasında da aralarında para toplayıp soygunculara destek vermişlerdi. Sayın Kılıçdaroğlu, AK Parti'ye oy verenleri, "mağdurun, kendisine zulmedene hayranlık duyması" anlamına gelen ve "Stockholm sendromu" olarak adlandırılan psikolojik rahatsızlık içinde olmakla itham ediyor. Yani AK Parti halkı eziyor, ülkeyi kötü yönetiyor ama halk gidip yine ona oy veriyor. Bir nevi hastalık hali... Tepki görünce Sayın Kılıçdaroğlu, ifadelerine açıklık getirdi ve "AK Parti'ye oy veren bütün seçmeni değil, bir kısım seçmeni kastettiğini" belirtti.

Lafı uzatmadan hemen diyeyim. Bu ülkede Stockholm sendromu falan değil, aslında CHP sendromu, daha yaygın olarak da vesayet sendromu var. Bu ülkede bir kesim, yüz yıldan beri, kendilerini desteklemeyen büyük halk kitlesine; 'sağlıksız', 'aklından zoru olanlar', 'cahil-cühela takımı', 'göbeğini kaşıyanlar', 'bidon kafalılar' muamelesi yapıyor. Son seçimden önce de aynı hakaretler, küçümsemeler, aşağılamalar, horlamalar yapıldı. Bence asıl sendrom, asıl hastalık, bunlarınkı olmalı. Çünkü halkın yarısının tercihini yanlış görmek, kendisine dönüp, 'acaba bizim bir hatamız olabilir mi?' diye düşünmemek, sağlıklı bir yaklaşım değil. Sizin gibi düşünmeyenleri, sizin oy verdiğiniz partiye oy vermeyenleri eleştirebilirsiniz. Ama kendini akıllı zannedenler, AK Partili seçmen için, 'kömüre, bulgura oy verdiler, tabii hastanelerde artık sosyal güvenlik kapsamında olanlardan para alınmıyor' derse, birileri de onların aklına şaşar kalır...

Türkiye değişti, şehirler değişti. Sanayicileri, büyük işadamları, medyası, üniversiteleri, sivil toplumu, siyasetteki temsilcileri değişti. En önemlisi, devam eden Ergenekon ve Balyoz davaları ile vesayet-demokrasi kavşağında asırlık ezberler bozuluyor. Geçmişin darbecileri hesaba çağrılıyor, darbe teşebbüsü iddiasıyla emekli ve muvazzaf generaller, amiraller tutuklanıyor. Yüz yıldır olmayanlar oluyor. Yüzde 50'yi, sendromla izah etmeye kalkmak, kafayı kumdan çıkarmamakta direnmektir, o kadar...

Vesayetçilere söylüyorum. AK Parti gerçeği, geçici değil. Bu yüzde 50, yüzergezer oylar değil. İnsanlar istikrara, hizmete, gönlüne girenlere oy veriyorlar. Yüz sene önceki, elli sene önceki, hatta on sene önceki Türkiye yok. Değişen, gelişen, halkı demokraside şuurlanan yeni bir Türkiye var. Kabullenmemekte direniyorsunuz ama Türkiye'nin, geldiği noktadan geriye dönüşü söz konusu değil.

Demokratikleşme, kazandığı hiçbir mevzii geri vermeyecek. Üniversiteler, artık vesayetin hınk deycisi olmayacak. Medya, bugün geldiği noktadan geri gitmeyecek. Gazete patronları, ülke yönetimine ortak olmaya kalkmayacak. Kimse genel yayın yönetmenlerini, başbakan, bakan tayin eden güç odaklarına dönüştüremeyecek. Yarı resmi sivil toplum kuruluşları, mahşerin atlıları gibi ortaya çıkamayacak. Yüksek yargı, vesayetin emniyet supapları işlevini göremeyecek. Herkes haddini bilecek. Generaller, gazetelere, telefonla aynı

manşetleri attıramayacak. Böyle şeyler, bir daha asla olmayacak, olamayacak. Genelkurmay'ın internet sitelerine artık elektronik muhtıralar konamayacak. Türkiye Cumhuriyeti başbakanlarına söven, onlara ayağa kalkmayan gururlu generallere rastlanmayacak...

Seçim kaybettikçe, halkı aşağılama hastalığından artık vazgeçilmeli. Halka hakaret edenler değil, onu anlamaya çalışanlar, onunla sandıktan sandığa "oydaş" olmak yerine, gönüldaş olanlar kazanacak...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dicle, YSK: Bubi tuzağı...

Hüseyin Gülerce 2011.06.24

Seçimler sonunda huzur içinde yapıldı ama şimdi de Diyarbakır'dan bağımsız seçilen Hatip Dicle'nin, milletvekilliğinin YSK tarafından düşürülmesini tartışıyoruz. Kürt sorununun çözümünün hiç de öyle kolay olmadığını herkes bir daha görüyor.

Artık fizik kanunları gibi Türkiye'yi karıştırma kanunu var. Nasıl su, normal şartlarda yüz derecede kaynıyorsa, Kürt meselesi, ne zaman barış yoluyla çözülmek istense karşımıza derin provokasyonlar çıkıyor. 1993'te tam genel af ve çözüme en yakın olduğumuz sırada, Bingöl- Elazığ karayolunda, silahsız, korumasız 33 er, otobüsten indirilerek katledildi. AK Parti iktidarında belki böyle onlarca provokasyon var. Vesayet sistemi, köşeye sıkıştıkça, terör ve şiddet üzerinden huruç hareketleri deniyor. Bugün Ergenekon davası sürerken açığa çıkan belgeler, bilgiler, asıl yapılması gerekenin; Ergenekon-PKK-terör örgütleri ilişkilerini açığa çıkarmak olduğunu anlatıyor. Ergenekon-PKK bağlantısı açığa çıkarılmadan, derin devletin Kürt meselesindeki rolü deşifre edilmeden Kürt sorunu asla çözülemez.

Kürt sorununun o kadar çok aktörü var ki. Kim nerede duruyor, kim kimin için vuruyor, kim kime hizmet ediyor anlamak çok zor.

Hatip Dicle olayını ele alalım. Sanki seçimlerden sonra barış süreci baltalansın diye kurulmuş bubi tuzağı gibi. Hatip Dicle, 23.10.2007 tarihinde "terör örgütünün propagandasını yapmak"la suçlandı. Bu suçlama bile artık anlamsız değil mi? BDP'liler alenen göstere göstere bu suçu her gün işliyorlar. Üstüne tehdit ve şantaj cabası... Buna bir şey diyemiyorsanız -ki diyemiyorsunuz- arada birkaç kurban seçip cezalandırmanın vicdanî, hukukî bir yanı var mı? Yani bir, Hatip Dicle, eski çözümün peşinde olanların seçtiği bir kurban. İşin başı yanlış...

İki, Yargıtay, Dicle hakkındaki kararı 22 Mart'ta, yani 12 Haziran seçimlerinden yaklaşık 3 ay önce kesinleştirdi. YSK ise Dicle'nin milletvekili seçilme yeterliliği taşımadığına, Dicle milletvekili seçildikten 9 gün sonra, 21 Haziran 2011'de karar verdi. Yani yargı, Dicle'nin hakkında seçimlerden üç ay önce kesinleşen mahkûmiyet kararının gereğini, üç ay sonra yaptı. Soruyoruz şimdi, Yargıtay'da kesinleşen karar üç ay boyunca nasıl oyalandı? Kim oyaladı? Neden oyaladı?

Üç, Hatip Dicle'nin, mevcut yasalara göre aday olamayacağı, seçilse bile milletvekilliğinin düşeceğini avukatları da biliyordu. Onlar neden bu yolu seçti? BDP, neden yedek bir aday göstermedi, Dicle'ye verilen 70 bini aşkın oyun boşa gitmesi neden önlenmedi? Bunu yapmayan BDP'nin şimdi AK Parti'yi suçlaması ne kadar samimi?

Ortada Ergenekonvari bir tezgah var. Şiddet ve tehdit diline pek meraklı bir siyâsî örgüte, adeta sokağa dökülün, silaha sarılın, dağı işaret eden bir tezgah bu. Nitekim, BDP Genel Başkanı, Hakkâri Milletvekili Selahattin Demirtaş Milliyet'e konuşmuş. Diyor ki; "Şuna kararlıyız. Biz 6 eksikle Meclis'e gitmeyiz. Bir eksikle de gitmeyiz. Bunun gideceği nokta PKK'nın ateşkesi bozmasıdır. PKK kadrolarının şu anda nasıl bir his içinde olduğunu biliyoruz. Ateşkesin bozulması an meselesidir. O zaman kan dökülür. Bunun müsebbibi kim olur, artık o saatten sonra onun önemi olmaz..."

Kesin sonuçlar açıklanmadan önce halkın iradesinin nasıl bir tartışma içine sokulduğunu, milletin ağız tadının daha Meclis açılmadan nasıl bozulduğunu görüyorsunuz. Bunlar asla kendiliğinden değil.

Kürt meselesi, Türkiye'nin en önemli, en hayati meselesi. Sadece içimizle ilgili değil, dışımızla, bölgemizle ilgili bir sorun bu. "Türk milliyetçiliği" damarı ile "Kürt milliyetçiliği" damarı, bu meselenin çözümünü çok zorlaştıracak. Fakat yılmamalıyız. Sağduyu galip gelmek zorunda. Bütün dalgalara, fırtınalara rağmen sivil anayasa yapma konusundaki kararlılığımızı devam ettirmeliyiz. Kamufle edilmiş bütün tuzakları geçmek zorundayız.

Dilerim, BDP'nin içinde şiddet dili yerine barış dilini tercih edenler öne çıkar. Dilerim, tuzakların büyüğünün kendileri için kurulduğunu anlarlar...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Medine'de Efendimiz'i (sas) selamlarken...

Hüseyin Gülerce 2011.06.29

Medine- Umre ibadeti için 17 yıl aradan sonra yine Medine'deyim. Ahmet Taşgetiren, Mehmet Altan, Avni Özgürel, İskender Pala, Harun Tokak, Faruk Mercan, Selman Kuzu, Murat Keskin ile birlikteyiz.

Bu mukaddes topraklara, ilk defa 1992 yılında eşimle birlikte hac için gelmiştim. 1994'te ise iki kızım ve oğlumla, ailece umre için buradaydık.

Heyetimizin renkli oluşu, her fırsatta müzakereli sohbetlere imkân verdi. Medine müzesinde Mescid-i Nebevi'nin ilk halinden Osmanlı dönemine olan değişimi, bilhassa Uhud ve Hendek savaşlarını maketler üzerinde uzun uzun konuştuk. Ben, Altan, Özgürel sorduk, Taşgetiren, Tokak, Kuzu anlattılar. Şunu gördük; İslam tarihinin bu en önemli savaşları, Bedir, diğer savaş ve gazveler gibi yeniden, tarihçiler tarafından ele alınmalı, kurmay gözüyle onlara bir daha bakılmalı.

Mesela ben, müzedeki o müzakereler sırasında ilk defa öğrendim. Uhud'da okçular, o kadar sıkı tembihata rağmen yerlerini terk edip bir sarsıntı yaşanınca, Efendimiz (sas) 500 metre kadar ileride dağın eteklerindeki bir mağaraya çekiliyor. Kaç kişi oldukları tam bilinmiyor. Zaten Uhud'da 300 münafığın geri çekilmesinden sonra 700 kişi kalıyorlar. 70 şehit, yaralılar, Medine'ye dönenler düşünüldüğünde dört yüz kişi civarında olabilirler. Çekildikleri o sarp kayalığa, ağzı bir metre civarındaki o mağaranın dibine kadar gittik. Daha önce burayı görmemiştim. Yeni öğrendiğim, burada Efendimiz (sas) ve arkadaşlarının üç gece kaldıkları oldu. Ebu Süfyan, ordusu ile oraya kadar gelip Hz. Ömer ile söz düellosu da yapmış. Uhud, tam bir imtihan yeri. Vefa gösterenler, sımsıkı duranlar, sarsılmayanlar, münafıklar birbirinden ayrılmış. Dünyaya biraz meyletmenin neye mal olduğu, en hasbilere gösterilmiş. Sadakatin tartısına çikılmış.

Hendek Savaşı müzakere edilirken de çok şey öğrendim. Medine arazisi U şeklinde. Üç tarafı volkanik dağlarla çevrili. Sadece U'nun ağzından giriş var. Müşrik ordusunun Mekke'den 24 bin kişiyle geldiği öğrenilince U'nun ağzına sekiz gün içinde, bizzat Efendimiz'in (sas) de çalışmasıyla 3-4 kilometre uzunluğunda hendek kazılıyor. Ben hendeğin bu uzunlukta olduğunu bilmiyordum. Maket üzerinde askerî açıdan değeri çok daha iyi görülüyor. Hendek, bir süvari, atı ile düştüğünde çıkamayacak kadar derin, atlanıldığında da aşlamayacak kadar geniş. 4 metre derinliğinde, 8 metre genişliğinde gibi. Bu ölçülerde bir hendeğin o kadar kısa süre içinde açlık çekilerek bitirilmesi askerî açıdan ancak stratejik bir dehanın eseri olabilir.

Peygamberimiz'in (sas) risaletin daha ilk gününden itibaren yaşadıklarına bakınca, çile, ıstırap, acı dolu bir hayatı var. Mekke'de 40 kişiye altı yıl içinde erişildiği düşünülürse, insan kazanmanın nasıl zamana vabeste olduğunu bir daha hatırlıyorsunuz. Uhud'u, Hendek'i görünce yaşanan acıların büyüklüğü yüreğinizi titretiyor. İşte az ilerinizde Hz. Hamza, şehit düştüğü yerde yatıyor. Sahabe efendilerimiz, dokunabileceğiniz kadar yakınınızda. İşte Efendimiz'in (sas) çekildiği sarp kayalık ve o küçük mağara. İşte hendeğin başladığı kayalığın üzerinde Efendimiz'in (sas) otağını kurduğu yerdesiniz.

Bugün, 15 asır sonra Müslümanlar yine bütün İslam coğrafyası itibarıyla büyük acılar, ıstıraplar yaşıyor. Allah (cc) Rasulü (sas) metaneti, sabrı, üslubu ile bizlere yol gösteriyor. Bu mukaddes beldelere gelip şarj olmak güzel. Ama asıl güzel olan, Allah'ın rızasını arama yolunda, insanların içinde kalıp insanlığa hizmet için ömrün sonuna kadar gayret gösterme kararlılığı kazanabilmek.

Ben, namazlardan sonra kabrinin yanı başından geçerken Efendimiz'i (sas), büyüklerimizi, bütün arkadaşlarımı düşünerek, onların da isimlerini fısıldayarak selamladım. Ve Allah'a dua ettim: Sen'in bıraktığını kimse tutamaz Allah'ım. Sen'in tuttuğuna da kimse bir şey yapamaz Allah'ım. Bizi bırakma Allah'ım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kâbe: Muhabbet çekim alanı...

Hüseyin Gülerce 2011.07.01

Mekke- Peygamberimiz'in (sas) kabrinin bulunduğu Medine'den ayrılıp, otobüsle 6 saatlik bir yolculuktan sonra Mekke'ye vardık.

Mekke, Efendimiz'in doğup büyüdüğü, kendisine peygamberlik verildiği şehir. Hz. Adem, yeryüzüne burada inmiş. Burada 70 peygamberin kabrinin bulunduğu söyleniyor. Ve Hz. Adem'in ilk yaptığı bina Kâbe burada. Allah'ın muhabbeti bu binaya dolmuş gibi. Ve tavaf. Umre için de, hac için de Kâbe'nin etrafında 7 defa dönmeniz gerekiyor. Her dönüşte, Kâbe'nin bir köşesinde bulunan ve cennetten geldiği söylenen Hacerü'l-esved taşını "Bismillah Allahüekber" diyerek selamlamanız gerekiyor.

Tavaf'la ilgili düşüncelerimi sonraya bırakarak, tıpkı Medine'de olduğu gibi Mekke'de de ilk defa öğrendiğim iki hususu söyleyeyim. 30 yıldır Mekke'de bulunan Dr. Necati Öztürk Bey'le tanıştık. Meğer Hacerü'l-esved taşının asıl rengi dıştan görünen ve siyaha yakın renk değilmiş. İnsanlar onu öpe öpe rengi değişmiş. Kâbe içinde kalan renginin, beyaza yakın pembe olduğunu görenlerin olduğunu söyledi. İkincisi, Kâbe'nin 7-8 metre yakınından, zamanında bir dere akıyormuş. Kâbe'de ibadet ederken müşriklerin Efendimiz'in (sas) başına deve işkembesi geçirdiğini biliyoruz. O derenin kenarında kurban edilen develerden birinin işkembesi olabileceğini söyledi.

Kâbe, kendisine bakanları daha ilk görüşte çok etkileyen bir yapı. Bakınca bir dört duvar, fakat onda ne varsa, o ne hikmetse sizi cezbediyor. Hani "ilk görüşte âşık oldum" denilir ya, öyle bir şey. Gözlerinizi alamıyorsunuz, bakmaya doyamıyorsunuz. Tavaf'ta, bayramlarda hediyelerle sevindirilen çocukların duygusunu yaşıyorum. Ayaklarım adeta yerden kesiliyor, mutluluktan uçacak gibi oluyorum. Etrafımdaki herkes öyle. Hepsinin yüzünde aynı tebessüm, aynı mutluluk, aynı kendinden geçme hali. Nasıl demir tozları magnetik alana girdiğinde mıknatısın kutuplarına doğru çekilmeye başlarsa, Kâbe de sizi öylesine çekiyor. Onda bir "muhabbet çekim alanı" var. Kâbe ile gökler ötesi arasında mutlaka bir rabıta olmalı. Bir dört duvar, başka türlü sizi böyle sarıp sarmalayamaz. Nasıl güneş, bir ısı kaynağı ise Kâbe de, bir muhabbet kaynağı. Nasıl güneşin sıcaklığı çok yüksek olduğu için ısısı dünyamıza kadar geliyorsa, Kâbe'de de muhabbetin ateşi öyle yoğun, öyle yüksek ki durmadan yüreğinizi ısıtıyor. Sen Allah'ı sevmiş, O'nun, davetine icabet etmiş, buralara gelmiş, O'nun misafiri olmuşsun. "Sen Allah'ı sevende, Allah seni sevmez mi?" O sevdiğinde gönlünü bir hoş etmez mi? Sen de teşekkür için, şükür için, bu dünyada en pahalı şey için, yani O'nun rızasını kazanmak için, O'nun yolunda koşmaz mısın? Her fedakârlığı yapmaz mısın?

O zaman O'nun muhabbeti ile ısınan bu yürek burada, Kâbe'nin yanında kalamaz. Muhabbeti, insan sevgisine maya yapıp dünyaları kucaklamalı. Çünkü bu dünyanın mayası da sevgi. Sevgi ise en büyük kuvvet, gönüllere girmenin, orada kalıcı olmanın tek yolu. Sevginin yenemeyeceği hiçbir şey yok.

İnsanlığın aradığı da bugün gerçek sevgi. Karşılıksız sevgi. Beklentilere, hırslara kapalı sevgi. Sevgi varsa, her insan için, "bunu da Allah yarattı" diyebilirsin, gönlünde herkes için bir yer açabilirsin. Sineni, meteorları eriten atmosfer gibi yapabilirsin, gönlünü muhabbet atmosferine döndürebilirsin. Kabalıkların, yanlış anlamaların, önyargıların acılarını, hüznlerini orada eritebilirsin. Bütün olumsuzluklara rağmen bir üslup kahramanı olabilir, muhabbetin sıcaklığını "anlamazlar, düzelmezler" diyenlere de duyurabilirsin...

Şimdi bu güzel beldeden, maneviyattan ayrılıp memlekete dönmek var. Karşılıklı sevgi ve saygının noksanlığından doğan, yok yere birbirimizle uğraştığımız bir ortama dönüyoruz. Daha bir hoşgörülle, daha bir insan sevgisiyle...

Futbolun dokunulmazları

Hüseyin Gülerce 2011.07.06

Futbolda ilk defa şike ve örgütlü suçlarla ilgili geniş çaplı bir soruşturma başlatıldı.

Aralarında Fenerbahçe Kulübü Başkanı Aziz Yıldırım'ın da bulunduğu 60'tan fazla kişi gözaltına alındı. Öyle şaşkınlık falan da yok. Ve herkesin aklına ilk gelen, Ergenekon oldu. Birden "futbolun Ergenekonu" lafı konuşulmaya başlandı. Futboldaki kirlilik için neden bu kadar gecikildiği sorgulanır oldu. Çünkü tıpkı Susurluk gibi, futboldaki hukuk dışı yapıların üzerine, bugüne kadar hep gidiliyor gibi yapıp gidilmedi. Rantın, kara para aklamanın, şikenin, çetelerin cirit attığı bir alana nihayet sıra geldi.

Pekiye şimdi ne oldu da, futbolda da, "dokunulmaz" denilenlere dokunuluyor, girilemez denilen alanlara giriliyor? Çünkü Ergenekon ve Balyoz davaları gösterdi ki, bu ülkede artık dokunulmazlar kalmadı. Görevdeki orgeneral rütbeli komutanların tutuklandığı bir Türkiye'de, futbolun ağalarına da dokunmanın yolu açıldı. Çünkü hükümet yeni Türkiye için büyük onay aldı. 12 Eylül referandumu ve 12 Haziran seçimleri gösterdi ki, toplumun yarısı, büyük bir kararlılıkla demokratikleşmeye destek veriyor. Yargı da, Meclis de, hükümet de, medya da, bu desteğin gereğini yapmak zorundadır.

Meselenin özü şu: Türkiye, artık eski Türkiye değil. Eski çamlar bardak oldu. Bazıları bu gerçeği hâlâ kabullenmek istemiyor. Hâlâ eskiye, vesayetin kol gezdiği o karanlık günlere dönmeye dair bir umutları var. Sanki bir sabah uyandıklarında bir şey olacakmış, bir şeyler değişecekmiş havasındalar. Hâlâ, kendilerine yeniden gün doğacağını düşünüyorlar... Düşününüz, bu rüya ile CHP'nin oylarının son seçimde yüzde 40'ın üzerine çıkacağı beklentisine girenler oldu. Hâlâ neye tosladıklarını anlamadıkları ise şuradan belli; yüzde 26 oy almalarına rağmen CHP yöneticileri hâlâ kendilerinde bir güç vehmediyorlar. Hâlbuki "Yeni CHP" falan yok, "Yeni Türkiye" var. Gitmekte inat ettikleri yolun üzerinde, kocaman bir kaya duruyor. Üzerinde de "Yeni Türkiye" yazıyor. Çarpıp durdukları kaya, bu kayadır...

Halkın sandığa yansıyan yüzde 50'lik iradesini hâlâ okuyamıyorlar. Bu güçlü iradenin, bu demokratikleşme ikliminin, Başbakan Erdoğan'a ve AK Parti hükümetine nasıl bir cesaret ve kararlılık verdiğini göremiyorlar. CHP'nin yemin etmeme inadında da bu körlük var. Tamam, Sayın Başbakan, "tükürdüklerini yalayacaklar" derken ağır konuştu, ama söylemek istediği, CHP'nin bu kafayla bir yere varamayacağıdır. Çok açık ki, CHP rehin alınmış gibi davranıyor.

Pekiye, artık herkesten hesap sorulduğu ortada iken futbol ağaları nasıl böylesine pervasız olabilmişlerdir? Çünkü güç aldıkları odaklar, tıpkı yüzde 40 için iddiaya giren işadamlarını inandırdıkları gibi, onlara da "merak etmeyin, tekrar geleceğiz" telkini yapmışlardır. Silahlı Kuvvetler içindeki cuntacı zihniyetin, pes etmeyişindeki haleti ruhiye de budur.

Artık futboldaki Ergenekon'a da neşter vuruluyor. "Futbolda Ergenekon olur mu?" sorusu bugün anlamsız bir sorudur. Vesayet varsa, darbecileri vardır. Darbeciler varsa, medyaları, işadamları, çeteleri, kozmik adamları vardır. Vesayet, hukuk dışı örgütlenmelerle ayakta durur. Bu ülkede yüzyıldan beri vesayet rejimi var. Onun için

hukuk dışılık her sosyal grubun, devlet yığtının, anayasal kurumların içinde hükümferma olmuştur. Mücadele, vesayet ile demokratikleşme arasındadır. Bugün inisiyatif sivil iradenin elindedir. Vesayetin bütün ağaları, bu arada futbolun ağaları da kaybetmeye mahkûmdur.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yeni hükümet, Deniz Feneri, Yeni Türkiye...

Hüseyin Gülerce 2011.07.08

61. Hükümet, dün ilk toplantısını yaparak göreve başladı. Hayırlı olsun. AK Parti'nin, üçüncü iktidar dönemi için, Sayın Başbakan, "ustalık dönemimiz olacak" demişti.

Ustalık döneminin, kalfalık ve çıraklıktan çok farklı olması gerekir. Bu farkın ne olacağını, yeni dönemde değişimin yönünü, hepimiz merak ediyoruz. Üstelik bu dönem için seçmen, yüzde 50'lik oy oranı ile kuvvetli bir destek verdi. Bu desteği Sayın Erdoğan'ın nasıl okuduğunu da merak ediyoruz.

Dolayısıyla atılan her adımı, bu merakımızı giderme adına mercek altına alıyoruz.

İlk adım, Meclis Başkanlığı seçimi oldu. Cemil Çiçek tercihi evet, yeni dönem için çok net mesajlar veriyor. Sayın Çiçek, sivil bir anayasa için elzem olan diyalog ve uzlaşmada, ismi üzerinde en geniş mutabakat bulunan siyasetçidir. CHP'nin de destek verdiği ilk Meclis Başkanı olarak, iyi bir başlangıç yapılmıştır. Sayın Çiçek'in, yemin krizi ile "Bayramda kaldırılan cenaze"nin ağırlaştırdığı karamsar havayı dağıtacağına ben de inanıyorum. Sayın Çiçek'in karizması ve tecrübesi sayesinde yeni dönemde, müspet manada hükümet-Parlamento ayrımı net olarak görülecektir. Meclis, kuvvetler ayrılığını sağlama adına ağırlığını daha bir hissettirecektir. Cemil Çiçek tercihi, Başbakan Erdoğan'ın hanesine, yeni dönem için büyük bir artı getirmiştir. Ustalık dönemi için atılan bu isabetli adımdan dolayı Sayın Erdoğan'ı tebrik etmek gerekmektedir.

Merak ettiğimiz ikinci adım, yeni bakanlar kurulunun nasıl teşkil edileceğiydi. Çünkü ustalık döneminin önemli göstergelerinden biri de Sayın Erdoğan'ın nasıl bir kabine kuracağıydı. Sayın Başbakan, kendisiyle uzun yıllardan beri birlikte çalışan arkadaşlarına öncelik vermiştir. Güven+İyikat+tecrübe+başarı esas alınmıştır. Usta, bütün ustalığını gösterme adına işi sıkı tutmuştur. Bu arada parti yönetimi, Meclis grubu ve oy veren seçmenler adına dengeler dikkatle korunmuştur. AK Parti'nin vicdanı kabul edilen Sayın Bülent Arınç yine ikinci adam konumundadır.

Fakat yeni dönemin en önemli göstergesi, Milli Savunma Bakanlığı'ndaki değişikliktir. Sayın Vecdi Gönül'ün biten bakanlık dönemi ile sivil-asker ilişkilerinde yeni bir sayfa açıldığını söylemek abartı olmaz.

Sivil-asker ilişkilerindeki statüko bundan böyle sona ermiştir. Konu Sayın Gönül'ün şahsı ile ilgili değildir. Mesele psikolojiktir ve sembolik bir değişiklik bile, demokrasiye müdahale etmeyi hâlâ düşünebilenlerin hevesini ve son umutlarını kıracaktır. Yeni dönemin üçüncü işareti, futboldaki Ergenekon'a dokunulmasıdır. Sayın Başbakan, yüzde 50'lik oy desteğinin hakkını verme adına, tıpkı Ergenekon ve Balyoz davalarında olduğu

gibi, siyasi iradenin varlığını ve cesaretini ortaya koymaktadır. Bu davaların hepsi siyasi davalardır ve arkalarında siyasi bir irade olmadan asla adalet tecelli edemez. Demek artık kimse dokunulmaz değildir ve Türkiye her alanda hukukun üstünlüğünü sağlamaya kararlıdır.

Bu çerçevede, Almanya'da sonuçlanan Deniz Feneri e.V davasıyla bağlantılı son gözaltıları, önemle kayda geçirmeliyiz. Umarım, meslektaşlarımız, haklarındaki suçlamalardan aklanarak beraat ederler. AK Parti'yi suçlama adına muhalefetin elindeki bu en büyük koz, sürpriz bir şekilde gündeme gelmiştir. Dileriz, bu gelişme de yeni Türkiye ile ilgilidir... AK Parti aleyhinde, "çift hukukluluk", "kendine demokrat", "kendi yargılarını kuruyorlar" suçlamalarına mesnet yapılan bir konuda adaletin tecelli etmesinin, yeni dönem için taşıdığı önemi anlatmaya gerek yok. Deniz Feneri davası da, Yeni Türkiye için gerekli olan adalet anlayışını sağlamlaştıracak bir hassasiyete muhtaçtır. Buradan hareketle; yolsuzluk, ihaleler ve şeffaflık konularında da, Avrupa Birliği kriterlerinin esas alınması gerektiğini yüksek sesle söylemek zorundayız. Yeni dönem; içeride, demokratikleşme, hukukun üstünlüğünün sağlanması, sivil bir anayasa yapılması ve özgürlüklerin genişletilmesiyle aydınlanırken, evrensel standartları asla gözden ırak tutmamalıyız. Gözden ırak olan, gönülden de ırak olur...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tahta başında, tek ayak üstünde...

Hüseyin Gülerce 2011.07.13

Futboldaki şike ve çete operasyonunun hedefinde, Fenerbahçe'nin olduğunu söylemek, alınganlık ve taraftarlık psikolojisi ile belki hoş görülebilir. Ama işin aslının öyle olmadığı besbelli.

Trabzonspor ve Beşiktaş yöneticileri, eski Futbol Federasyonu başkanı da ifade veriyor. Yargılama safhasına gelindiğinde daha büyük dalgalarla da karşılaşabiliriz.

Bazıları, bu son operasyona "Futbolun Ergenekon'u" denmesinden rahatsız oldular. Hâlbuki "Ergenekon" sembol bir isim. Anlatılmak istenen, devlet içindeki hukuk dışı yapıların varlığı. "Ergenekon davası"nın önemsenmesinin sebebi de, bu ülkede yüzyıldır, darbecilerden, cuntacıardan ve onları himaye eden vesayetçi yapıdan ilk defa hesap sorulmaya başlanması. Türkiye; kirliliği ve karanlık ilişkiler ağının tutsak aldığı bir ülke olarak, Avrupa Birliği'ne üye kabul edilebilir mi? Vesayetin kurduğu statüko ile Türkiye, demokrasinin ve özgürlüklerin evrensel standartları ile buluşabilir mi? Bazılarının anlamamakta direndiği asıl nokta burası. Konu yerel değil, küresel... Yeni Türkiye'de artık askeri bürokrasiye yaslanıp, kendinde güç vehmeden kibirli, kasıtlı, küçük dağları ben yarattım diyen vesayet ağlarına yer yok.

Vesayetle bağlantılı hiçbir kişinin, kurumun artık gücü yok. İşte CHP... Ne dediler; "Silivri'deki iki arkadaşımız yemin etmedikçe, biz de yemin etmeyeceğiz..." Ama sonunda yemin ettiler... Ben, yemin eden CHP'lilerin hiçbirinin yüzünde, milletvekili olma heyecanı ve neşesini göremedim. Tam tersine, "biz ne ettik böyle" burukluğu vardı... Tahta başında disiplin cezası alıp tek ayak üzerinde duran öğrencilerin mahcubiyeti, yüzlerinden okunuyordu... Çünkü anlamsız, mesnetsiz, desteksiz bir tavır almışlardı. Koskoca CHP'yi vesayete

rehin bırakmayı, kendi partilerine bile izah edemediler. Akıllı olan, vesayete rehin olmaktan kurtulur, yüzünü halka ve demokratikleşmeye döner.

Türkiye, yüzyıllık bir temizlik yapıyor. Çünkü bu ülkede bir asırdır bütün renkler kirlendi. Darbeler, bütün değerleri yozlaştırdı, bütün kurumları yıprattı, öne çıkan insanların şahsiyetleri ile oynandı. Yivi seti olmayan, beli düz durmayan tiplerin işgaline uğradık. Vesayetin kozmik adamları her yanımızı sardı. Siyaset, yargı, medya, üniversiteler, iş dünyası, sendikalar, barolar, futbol, sanat, edebiyat, hepsi vesayetin görünmez kılınması için el ele tutuştular. Zincirlerle birbirine bağlanmış bir yapıdan söz ediyoruz. Türkiye şimdi o zincirleri kırıyor.

Mesele futbolda şike, çete meselesi değil. Mesele Aziz Yıldırım meselesi değil, Fenerbahçe meselesi hiç değil. Beşiktaş, Galatasaray, Trabzonspor meselesi de değil. Kimse, sorumluluğunu unutup, taraftarı tahrik etmesin. Ergenekon davasını, Cumhuriyet mitingleri ile özünden saptırmak isteyenler nasıl umduklarını bulamadılarsa, futbol takımlarının taraftarlarını sokağa dökmeye çalışanlar da başarısız olacaklardır. Referandumdaki yüzde 58 ile seçimlerdeki yüzde 50'yi, iyi anlamak lazım. Ortada, demokratikleşme için sivil siyasete, AK Parti iktidarının reform ve özgürlüklerin genişletilmesi hamlelerine destek veren bir irade var. Başbakan Erdoğan, bu iradenin hakkını vermede kararlı görünüyor. Kendisinden beklenen ve kendisine yakışan da odur.

Yeni Türkiye'nin, hukukun üstünlüğüne kilitlenen yeni yargısını da unutmayalım. Darbecilerden, cuntacı zihniyetin sahiplerinden millet adına hesap sormakta kararlı savcılara ve yargıçlara ne kadar ihtiyacımız varmış... Asıl onların yüreğini alkışlamalı, onların cesaretini övmeliyiz. Hatırlayınız, "Susurluk davası" sırasında, özellikle laik-solcu kesimler; "İtalya'daki Gladio davasının savcı ve yargıçları gibi bizde niye cesur ve dürüst savcılar, yargıçlar yok" diye haykırmışlardı. Şimdi tam tersi davranıyorlar. Bu hukuk adamlarını yıpratmaya, karalamaya çalışıyorlar. Ama nafi. Bütün renkler kirlerinden arınıyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon surundaki ikinci gedik...

Hüseyin Gülerce 2011.07.15

Fenerbahçe şampiyon olunca, Trabzon'dan, şahsen de tanıdığım bir okuyucumuz, bana e-mail attı.

"Ergenekon'u pek güzel yazıyorsunuz ama Başbakan'ın Fenerbahçe'yi şampiyon yapmasını yazmaya cesaretiniz yok." dedi. Şaşırdım kaldım. Bir de, Trabzon'da AK Parti aleyhinde büyük bir hava estiğini, Trabzonluların AK Parti'yi cezalandıracaklarını yazmaz mı? Böyle bir şey olamayacağını dilim döndüğünce anlatmaya çalıştıktan sonra, biraz da kızgınlıkla, "Kardeşim siz de Eskişehir'le berabere kalmasaydınız." dedim. Şimdi öğreniyoruz ki, bazı Trabzonsporlu yöneticiler, Başbakan Tayyip Erdoğan'ın Fenerbahçe Başkanı Aziz Yıldırım ve futbolcu Alex ile 19 Nisan 2011'de yaptığı görüşmenin ardından, Başbakan'ı siyaseten zor durumda bırakmak için CHP ve MHP teşkilatlarını da kullanarak, Trabzon halkını galeyana getirme planları yapmışlar.

Futbolda şike ve çete soruşturması, göreceksiniz daha neleri ortaya serecek. Fenerbahçe Kulübü Başkanı Aziz Yıldırım'dan sonra, Beşiktaş Kulübü Teknik Direktörü Tayfur Havutçu'nun ve iki futbolcunun daha tutuklanması, büyük depremin de habercisi. Hepimiz hazır olalım, kelimenin tam anlamıyla futbolda yer yerinden oynayacak.

Bazıları, depremin büyüklüğünü tahmin edemedikleri için ayağında top dolaştırıyor. Mesela Türkiye Futbol Federasyonu'nun (TFF) tavrı böyle. "Savcının iddianamesini bekleyeceğiz." diyor. Diyor ama futbolcuların bazılarının şikeyi itiraf ettikleri manşetlere çekilirken, Federasyon'un o beklemenin altında kalmayacağını kim söyleyebilir? Dağdan bir kartopu yuvarlandı ve giderek çığa dönüşüyor. Yeni TFF, galiba kucağında bulduğu kor ateşin farkında değil. Şu anda liglerin zamanında başlaması bile tehlikede. Katılacak takımlar UEFA'ya bildirildi ama yer yerinden oynamaya başladığında o bildirimin ne hükmü olur?

Futboldaki kirlilik, futbol yöneticileri ile siyaset ilişkileri, fakat en önemlisi vesayet sisteminde futbol yönetiminin işlevi, bundan böyle yargıda sorgulanacak. Türkiye'nin bütün kirli alanlarını, evet artık yargı temizleyecek. Vesayetin baskısından, hegemonyasından, ideolojik odaklardan kurtulan yargı, bugüne kadar dokunulmayan, dokunulamayan hangi alan varsa, kim varsa hepsine dokunacak. Tabii bu durum, siyasetteki, yargıdaki, medyadaki, bir kısım barolardaki zevatı rahatsız edecek, ediyor da... Eski Türkiye'nin alışkanlıkları kolay değişmeyecek, direnmeler olacak. Hatta tehdit falan da savrulacak. Fakat bunların o zevata faydası olmayacağı gibi, yaptıkları ters tepecek. CHP'nin "yemin etmeyeceğiz" diye tutturması bunun en açık örneği. İnatları ters tepti ve geldiler, kuzu kuzu yemin ettiler. Etmeselerdi, daha beter bir duruma düşeceklerdi.

Futboldaki soruşturmanın sarsıntıları, vesayetin surlarında, Ergenekon davasından sonra ikinci büyük gediği açabilir. Ben bu olayı, Danıştay saldırısının Ergenekon davasına bağlanması kadar önemli görüyorum. Devlet içindeki hukuk dışı yapılarla mücadelede ilk dönüm noktası, Danıştay saldırısının Ergenekon davası ile birleştirilmesi olmuştur. Laik kesimin ezberlerinin ilk bozulduğu yerdir bu bağlantı. Sivas'ta Madımak Oteli'nin yakılmasının, Gazi olaylarının, Alevi kesiminin önde gelenlerine suikast planlarının, Ergenekon davası içinde yer alması da Alevi kesimin ezberlerini bozmuştur. Vesayetin tutunduğu zemin birden kaymaya başlamıştır. CHP'de bir kaset olayı ile lider değişimi ve Ergenekon sanıklarının CHP tarafından aday yapılması; aslında, Alevi ve laik kesimlerin yeniden kazanılması, kayan zemine yeniden tutunma çabalarıdır. Futboldaki deprem, bu çabaları da berhava edecektir. Bu kadar net söylüyorum.

Zorda olan, futbolun ağaları değil, asıl vesayetin ağalarıdır. Direnmelerinin anlamsız olduğunu kabul etmedikleri için daha hızlı tasfiye olacaklardır. Futbolun dokunulmazlarına dokunulunca, bir kısım medyada da telaş başladı. Ama pek çok arkadaş, "sıra medyaya da gelecek" demişlerdi. Galiba haklı çıkacaklar...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

PKK terörü, neden tırmandırılıyor?

Hüseyin Gülerce 2011.08.19

Son bir ayda PKK, 40 asker ve polisimizi şehit etti. 15 Temmuz'da Silvan'da pusuya düşürülerek şehit edilen 13 askerin ardından, önceki gün de yine pusuya düşürülerek 8 asker ve bir köy korucusu şehit oldu. Başbakan Erdoğan'ın "bıçak kemiğe dayandı" demesinin ne anlama geldiği tartışılırken, jetler Kuzey Irak'taki PKK kamplarını bombaladı.

PKK gerçekten ne yapmak istiyor? Doğrudan polise ve askere yönelik saldırıların asıl amacı nedir?

Önce 'PKK nedir?' sorusunun cevabı aranmalıdır. PKK, Tamil gerillalarından sonra dünyanın en kanlı ikinci terör örgütüdür. Bütün terör örgütleri, güçlenmek için etnik, dini ya da mezhep tabanına dayanmaktadır. Birbiriyle irtibatları vardır ve hepsi ülkeler arasındaki güç ve menfaat savaşlarında, başka devletlerin istihbarat örgütlerinden destek alırlar. PKK'nın ardında 28 devletin desteğinin bulunduğu gerçeği, olan biteni anlamamızda kolaylık sağlar.

Kimse PKK'yı, dağda, bayırda, şehirde, kırsalda, Avrupa'da Kürtlerin haklarını korumaya çalışan bir örgüt olarak algılamamalıdır. PKK, Türkiye ile uğraşanların, bizim önümüzü kesmek için yararlandığı bir taşeron örgüttür.

PKK, Kürt sorununun çözümünü asla savunmuyor. İki hususu hatırlatayım. Birincisi, Kürt halkı Müslüman'dır. Ama PKK, Kürtlerin dini olarak Zerdüştlüğü savunmaktadır. Şanlıurfa'nın BDP'li Suruç Belediyesi, yaptırdığı düğün salonuna Zerdüştlük'ün kutsal kitabının ismini koydu: Avesta. Siirt'e bağlı Kurtalan ilçe belediyesinin BDP'li başkanı da geçtiğimiz aylarda ilçedeki parka Zerdüşť figürlerinin olduğu heykeller ve tabletler yerleştirmişti. Murat Karayılan, Almanya'da yayımlanan kitabında, "Kürtlerin ideolojik kimliği ve inanç dini" olarak tanımladığı 'Zerdüşťlük' için övgüler yağdırmıştı. Karayılan şunu da diyordu: "İran'daki Şia gibi İslam'ın Kürtlere özgü bir yorumu geliştirilmediği için İslamiyet, Kürtlerde bölünme, parçalanma, başkasına bağlanma ve zayıflama nedeni olmuştur."

PKK, Kürt sorununu çözümünü savunmuyor. İkinci hususu hatırlatayım. Kürt sorunu, insanı öne çıkaran, evrensel demokratik değerleri hâkim kılan bir demokratikleşme ile çözülebilir. AK Parti hükümeti, kurulduğu günden beri Türkiye'nin demokratikleşmesi için çabalyor. PKK ve onu destekleyen siyasi Kürtçü çizgi ise demokratikleşmeyi engellemeye çalışıyor. Hem de "barış" ve "özgürlük" diye diye... Hatırlayınız, Meclis'te anayasa değişikliği oylamalarında BDP, parti kapatılmasını zorlaştıran maddeye destek vermedi. 12 Eylül 2010'daki demokratikleşme referandumunu boykot etti. Şimdi de seçimlerin üzerinden haftalar geçti, Meclis'e gelip yemin etmiyorlar.

PKK neden demokratikleşmeyi istemiyor? Çünkü faşist bir yönetimi "özerk Kürdistan" yutturmacası ile kuramayacak. Dağdaki militanları "öz savunma gücü" yapıp halkı baskı ile sindiremeyecek. Çünkü PKK, Demokratik Türkiye'de devre dışı kalacak.

Şimdi başlıktaki sorunun cevabını verelim. Terörü tırmandıran PKK değil, onu kullananlardır. Dünya siyasetinde yıldızı parlayan, yeniden denge unsuru olmaya başlayan Türkiye'nin önünü kesmek isteyenler devrededir... Türkiye'nin bölgedeki politikalarından rahatsız olanlar devrededir. 'Kimler onlar?' diyorsanız, 2002'ye kadar PKK'yı terör örgütü olarak tanımayan Avrupa ülkelerine bakınız. Türkiye'nin İsrail ve Ermenistan politikalarından çok rahatsız olan ABD'deki lobilere bakınız. Türkiye'nin komşularına bakınız. Mesela kendi halkını bombalayıp Türkiye'nin ikazlarından rahatsız olan Suriye'ye bakınız... Irak'ın ABD tarafından işgalinden sonra eli daha da güçlenen İran'a bakınız. Her zaman İsrail'e bakınız...

Beni üzen, terörü tırmandıran bu kadar güç varken, ülkemizde hâlâ bir sivil-asker problemi olmasıdır. Anayasal kurumlar arasında, siyaset dünyasında bir kavga görüntüsü bulunmasıdır. Neden büyük, müreffeh ve demokratik Türkiye için yürekler topluca çarpamıyor? Çok mu zor?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkiye'nin 'Yeni BDP'ye ihtiyacı var...

Hüseyin Gülerce 2011.08.24

Bariş ve Demokrasi Partisi (BDP) önemli bir parti midir? Kürt sorununun çözümünde BDP'nin bir rolü olabilir mi?

Yeni anayasa hazırlanmasında BDP'nin, toplumsal mutabakata dâhil olmasının bir anlamı, faydası var mı? Ben bu üç soruya da "evet" cevabını veriyorum. Tabii, bunun için BDP'nin PKK vesayetinden, hatta PKK esaretinden kurtarılması lazım. BDP bunu kendisi yapamaz. Çünkü KCK, PKK, BDP iç içe geçmiş yapılardır. Bu üçlü yapı ayrıışmadan, BDP, gerçekten Kürt sorununun çözümünde bir aktör haline gelemmez.

Krizler, bazen büyük fırsatları getirir. Kriz, iyi yönetilirse fırsata dönüşür. Terör örgütü, Doğu ve Güneydoğu'da evet, şiddet ve baskı yoluyla halkı sindirmiştir. Bu tespit, BDP'ye neden oy verildiğinin tek izahı olamaz. Ama kabul etmeliyiz ki, şiddet; PKK'nın, seçmen tabanını "ikna" etmesinde epey etkili olmaktadır. "Biz direnmesek, şiddet uygulamasak, kafa tutmasak, 'bunlar' Kürt sorununu çözmezler" gerekçesine inanan çok insan var.

Kürt sorunu var mı yok mu tartışmasına girmeyeyim. Kısaca şunu söyleyeyim: PKK terörü, Kürt sorununun çözümünü engelliyor, Kürt sorunu da, Kürt vatandaşlarımızın problemlerinin çözümünü engelliyor... Mesela, hükümet Güneydoğu'ya en büyük yatırımları yaptı/yapıyor, dil ve kültürel haklar konusunda da pek çok iyileştirme yapıldı ama bölgede en çok oyu yine BDP alıyor. En fazla belediye başkanlığını BDP kazanıyor. Çünkü siyasi Kürt hareketi, özellikle KCK organizasyonlarıyla gençlerden ve kadınlardan kendine önemli bir taban hazırladı. Mahalle mahalle, sokak sokak örgütlenmeye gidildi. "Hücre çalışmaları" ile liselerde hâkimiyet kuruldu. İlköğretime kadar inen ciddi bir yapılanma var. İsteddiğiniz hizmeti götürünüz, vatandaşın her derdini çözünüz, yapılan hizmetlerin, o insanlar için hiçbir anlamı yoktur. İşte Hakkâri. Pilot bölge olarak seçilmiş, ikna kampları bile kurulmuş.

Devlet, asayiş ve emniyet için vardır. Terör örgütü, Güneydoğu'da devletin zaafa uğradığını ilan etmek ve AK Parti'nin karizmasını çizmek için son bir hamle yaptı. BDP de ona çanak tuttu. Diyarbakır Silvan'daki pusuda 13 askerimizin şehit edilmesi, artık meydan okuma zamanının geldiğinin ilanıydı. Aynı gün Demokratik Toplum Kongresi'nin "demokratik özerklik" ilanı, "Özerk Kürdistan"ın da, taslak olmaktan çıktığının ilanıydı.

Devletten, milletten, hepimizden bu kafa tutmayı seyretmemiz, buna rıza göstermemiz, boyun bükmemiz istendi. PKK, KCK, BDP üçlüsü, böyle davranırken, ne 12 Eylül 2010 referandumundaki "evet"i anladı ne de 12 Haziran 2011'de AK Parti'nin yüzde 50 oyla yeniden iktidara gelmesini okuyabildi. Nasıl Ergenekoncular, yeni Türkiye'yi anlayamadıysa, bunlar da anlayamadı...

Terörle mücadelede "yeni dönem"i de, 1990'lara geri dönmek zannettiler. Şimdi bizim sözümüz BDP'ye. BDP, terörle mücadelede yeni bir dönemin başladığını kabullenmemekte direniyor. BDP'nin içinde şüphesiz herkes

böyle değil. Fakat vesayetten/esaretten kurtulmak çok zor. Seslerini yükseltemezler ve şiddetle, yani PKK ile aralarına mesafe koyamazlar. Bence onları zorlamanın da anlamı yok.

Onları, Kürt sorununun çözümünde makul çizgiye getirecek olan, terörle mücadeledeki yeni dönem olacaktır. Terör örgütü zayıfladıkça, BDP'nin sivil konumu güçlenecektir. İptekten, vesayetten kurtulmuş "Yeni BDP" ancak o zaman Meclis'te bir değer ifade edecektir. Yeni anayasa için elini taşın altına koyan, gerçek bir toplumsal mutabakat için anlamlı bir destek veren yeni BDP'ye, Türkiye'nin ihtiyacı var. Yeni BDP; ırkçılık yapan, sadece Kürtler üzerinden siyaset düşünen, vesayet altına sokulmuş bir parti değil, Türkiye'nin partisi olmayı önemseyen ve Türkiye'nin temel meseleleri için sadece demokrasi içinde çözüm arayan bir parti olabilir. İşte o zaman ismindeki "barış" ve "demokrasi" kelimeleri de bir samimiyet zeminine kavuşur.

BDP'liler bunu başarabilir mi? Başarmalılar, çünkü önlerinde başka yol yok...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başbakan ve komutan, camide aynı safta...

Hüseyin Gülerce 2011.08.31

Cumhurbaşkanı, Meclis Başkanı, Başbakan, Genelkurmay Başkanı, bakanlar, kuvvet komutanları Ankara'da Kocatepe Camii'nde aynı safta bir bayram namazı kılsalar. Ne olur? Söyleyeyim; Türkiye'de çifte bayram olur. Hani ordu-millet kaynaşması deniyor ya, hem de ne kaynaşma olur. Laiklik falan da elden gitmez, zedelenmez.

Yakın zamana kadar generaller şehit cenazelerinde camiye kadar gelir, namaza durmazlardı. Sonra, ismini yazmayayım, bir orgeneral geldi ve ön safta namaza katıldı. Bir iki derken, bugün bütün şehit cenazelerinde komutanlar namaz kılıyor. Ve takdir görüyorlar.

Neden namaza mesafeli duruldu? Silahlı kuvvetlere "laik rejimi" koruma kollama vazifesi verilince, iş çıkırından çıktı. Belli odaklar, bilhassa da bildik bir medya, mahalle baskısını da aşan bir presleme mekanizması kurdu. Subaylar, generaller tarassut altına alındı. Binlerce askerî personelin oturduğu lojmanlara cami yapılamaz hale gelindi. Malum bir de 28 Şubat'ın fişlemeleri yaşandı. Namaz kılanlar, eşi başörtülü olanlar potansiyel suçlu muamelesi gördü. Başörtülü şehit yakınları bile orduevlerine sokulmadı. Cepheelerde muteber olanlara, cephe dışında rencide edici muameleler yapıldı.

Namaz, başörtüsü sembolik değer taşıyor. Asıl yara, milletin değerleri ile generaller arasındaki kopukluğun açtığı yaraydı. Bunun üzerine bir de askerî vesayetin getirdiği acımasız uygulamalar, yönetim zaafı, darbeler, darbe teşebbüsleri, cuntacılıklar eklendi. Daha fazla uzatmaya gerek yok, son emekli Genelkurmay Başkanı Koşaner'in, "özeleştir" diye sıraladığı "kepazelik"leri hatırlayınız yeter...

Netice olarak şimdi bizzat kendi komutanları tarafından, kurum olarak çok yıpratılmış bir silahlı kuvvetlerimiz var. Fakat bu ordu, bizim ordumuz. Bu yıpranmayı seyredemeyiz ve kabullenemeyiz. Silahlı kuvvetlerimiz üzerinden "cuntacılık" lekesini silmeliyiz. Bünyeyi kurt gibi kemiren darbecilik heveslerini bitirmeliyiz... En kısa zamanda bir çözüm bulmak, milletin değerleriyle sarmaş dolaş olmuş, aynı hedeflere kilitlenmiş, demokratikleşmeye de omuz veren bir Türk Silahlı Kuvvetleri'ne sahip olmalıyız.

Bu yolda sembolik gelişmeler var. Son birkaç haftada atılan adımları hatırlatayım: Son Yüksek Askerî Şûra'da, Başbakan toplantı masasında tek başına oturdu. Son Milli Güvenlik Kurulu'nda sanki tarafmışlar gibi Cumhurbaşkanı'nın sağında sivillerin, solunda askerlerin ayrı ayrı oturma düzeni son buldu. 27 Nisan muhtırasının bildirisi, Genelkurmay internet sitesinden kaldırıldı. Ve dün 30 Ağustos Zaferi'nin kutlamalarında tebrikleri, Genelkurmay Başkanı değil, Başkomutan sıfatıyla Cumhurbaşkanı kabul etti.

Dediğim gibi bunlar güzel ama sembolik adımlar. Asıl yapılması gereken ise zihniyet değişimi ve işin özünü ilgili atılacak adımlar.

Bunun için öncelikle, TSK yeni komuta kademesi, demokrasiye olan bağlılığını ve seçilmiş hükümetin emrinde olduğu hakikatini, yüksek sesle beyan etmelidir. TSK'da, bundan böyle darbe teşebbüslerine asla göz yumulmayacağı, bu zihniyet sahiplerinin asla himaye görmeyecekleri kesin bir dille söylenmelidir. Türkiye'nin demokratikleşmesini hızlandırma adına, İç Hizmet Kanunu'nun 35. maddesinin kaldırılması ve TSK'nın Milli Savunma Bakanlığı'na bağlanması gerektiği, bizzat Genelkurmay Başkanlığı'nca açıklanmalıdır. Keza "subayların, sivillerden üstün olduğunu, Türkiye'yi seçilmiş hükümetlerin değil, asıl generallerin yönetmesi gerektiğini" daha lise sıralarından aşıl原因 askerî müfredat sistemi kaldırılmalı, demokrasiyi, evrensel standartları ve evrensel insani değerleri esas alan eğitim anlayışına geçilmelidir.

Biz de medya olarak, siviller olarak askerın yeniden itibar ve güven kazanmasına destek olmalıyız.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başbakan'dan beklenen BDP jesti...

Hüseyin Gülerce 2011.09.02

Kürt sorununun çözümü, terörle mücadele ve Türkiye'nin demokratikleşmesi konularında, BDP'nin denklem dışı bırakılmaması gerektiğini kabul edenlerdenim.

BDP'nin; PKK vesayeti altında kaldığı, terörle arasına mesafe koyamadığı, demokratikleşme konusunda tezatlar sergilediği, "Kürtçülük" siyaseti yaptığı, güven vermediği gibi bir yığın eleştiri yapılsa da, BDP'ye ihtiyaç var. Çünkü terörle mücadelede ve asıl itibarıyla Kürt sorununun çözümünde öldürerek, imha ederek sonuç alınması mümkün değildir. İş eninde sonunda siyaset ve akıl planında çözülecektir.

BDP'nin ve teröre destek verenlerin anlaması gereken ilk şey şudur: Terörle, bu topraklarda hiçbir güç, odak asla hedefe ulaşamayacaktır. Temel yanlış, bu milleti tanımamaktan kaynaklanıyor. Bir zamanlar ihtilalci solcular, Leninciler, Maoocular da aynı hatayı işlediler. İşçileri, köylüleri halk isyanına davet ettiler. Fabrika, toprak işgalleri ile Rusya'da, Çin'de yapılanların, Anadolu'da da geçerli olabileceğini zannettiler. Hataları, içinde yaşadıkları milleti tanımamalarıydı. Üstelik, mana köklerine bizim kadar balta yemiş, darbelenmiş, başka bir millet yoktur bu dünyada. Buna rağmen şimdi kendimize gelmiş, hamle heyecanı ile ayağa kalkmış, dünyalara açılmış, yerimizde duramaz olmuşken, terör bizi yıkamaz. Yüreğimizi yakar, anaları gözyaşına boğabilir amma terörle kimse netice alamaz...

Aynı şekilde, devlet de, kaba kuvvetle bir çözüm bulamaz. Yıllardır da bulamıyoruz. Güvenlik tedbirleri ile demokratik çözümün dengelenmesi gerekir. Terörle mücadele edilirken, insan hak ve özgürlüklerinin kısıtlanmaması, hukuk dışına çıkılmaması, intikam duygusuyla hareket edilmemesi çok önemlidir.

Bunun yanında, sivil çözüm arayışlarının hızlandırılması gerekir. Güneydoğu'nun bir cazibe merkezi haline getirilmesi, bölge insanının gönlüne girilmesi, özellikle öğretmen, doktor, imam, vaiz, kamu görevlilerinin sahada fedakârlıklar göstermesi, sivil toplum örgütlerine daha aktif çalışma alanları açılması da çok önemlidir.

BDP'ye dönecek olursak, yanlıştan vazgeçme adına yeni bir adım var. Üç aydır direnen BDP milletvekilleri, 1 Ekim'de yemin etmeyi düşünüyorlar. Sayın Başbakan bir jest yapmalı ve bunu BDP'lilerin başına kakmamalıdır. Büyüğe büyüklük yakışır. Ne sebeple, ne gerekçeyle olursa olsun, hatadan dönene laf edilmemelidir. Sayın Başbakan BDP'lilerle yeminden sonra görüşmelidir.

BDP'liler de artık stratejik olarak bir karar vermelidir. Çözümü, demokratikleşmede arayıp aramadıklarını netleştirmelidirler. Bunu neden söylüyorum. BDP, geçen dönem Meclis'te, parti kapatılmasını zorlaştıran anayasa değişikliğine destek vermedi. Referandumu boykot etti. Seçim öncesi çok oy aldığı bölgelerde, şiddeti adeta benimsedi. Bütün stratejisini, AK Parti'nin yıpratılması üzerine kurdu. AK Parti karşısındaki cephenin değirmenine su taşıdı.

Güven verici bir siyaset anlayışı adına şimdi BDP'nin önünde altın fırsat var: Sivil anayasa çalışmaları... BDP; çözümü, Türkiye'nin demokratikleşmesinde, geniş toplumsal bir mutabakatta gördüğünü ilan etmelidir. Meclis Başkanı Sayın Çiçek'in çabalarını desteklemeli, anayasa komisyonuna, kavgadan, çatışmadan yana değil, diyalog ve uzlaşmadan yana isimler vermelidir. Bu bile, BDP'nin samimiyet testi için bir ölçüdür.

BDP yöneticileri, "Demokratik özerklik", "Özerk Kürdistan" gibi çıkışların, çözüm adına bir anlam taşımadığını artık görmelidir. Çözümü engelleyen "dediğim dedik" inatlaşmasından vazgeçilmelidir. Hele, "güvenlik güçleri ateşkes sağlasın" deyip, terörle etkili mücadeleden vazgeçilmesini istemek, abesle iştigal etmekten başka bir şey değildir.

Kaldı ki, yeni dönemde, zaaflarını gideren ve yanlışlarından kurtulan güvenlik güçleri, terörle etkili ve netice alıcı bir mücadele vermeye kararlı görünüyor. Teröre destek veren, himaye sağlayan herkes kaybedecektir. BDP, gerçekten yol ayrımında...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Arap Baharı'nda Türkiye rüzgârı...

Hüseyin Gülerce 2011.09.09

Başbakan Erdoğan'ın Mısır, Tunus ve Libya gezisi, bölgemiz için yeni bir dönemi işaret ediyor.

Sadece bölgemiz için değil, İslam coğrafyası adına da, bu gezinin açacağı kapılar, getireceği yeni ufuklar olacaktır. Afrika çok değil çeyrek yüzyıl sonra dünyanın yeni güç merkezlerinden biri haline gelecektir. Afrika ile her sahada gelişen ilişkiler, sivil toplum kuruluşlarının ticari ve eğitim hamleleri, giderek çoğalan Türk okulları, zaten yepyeni bir dönemin habercisidir.

Türkiye, hem içerideki demokratikleşme hamleleri ile hem de bölgesinde yıldızı giderek parlayan bir ülke olarak bir kaderdenk noktasında bulunuyor. Bir İlahî zamanlamayı, iliklerinize kadar hissediyorsunuz. İçeride güçlendikçe, dışarıda yeni kapılar açılıyor. Evet, bugün fısıltı ile bile olsa bir "Arap Baharı"ndan söz ediliyor ama asıl bahar, bizim topraklarımıza geldi. Şimdi o baharın esintileri yeni coğrafyalarda da duyulacaktır.

Türkiye, artık eski yanlıştan da dönerek, "abi"lik ya da önderlik havası içine girmeden "örnek" olmaya çalışan bir ülke gibi davranıyor. Sivil iradenin hâkim olduğu, geniş bir toplumsal mutabakatın sağlandığı, özgürlüklerin genişlediği ileri ve kalkınan bir Türkiye, zaten kendiliğinden bölgemiz, Türk cumhuriyetleri ve İslam coğrafyası için bir cazibe merkezi haline gelecektir.

Dolayısıyla Sayın Başbakan'ın gezisini, yeni fetih rüzgârları havası estirmeden ama bu gezinin önemini de göz ardı etmeden değerlendirmeliyiz. Mısır, Tunus ve Libya'nın, bugün Türkiye'nin tecrübesine, alakasına, desteğine gerçekten büyük ihtiyacı var. En önemlisi bu üç ülkede de hem halklar, hem yeni yöneticiler Türkiye'ye güveniyorlar. Recep Tayyip Erdoğan faktörünü de kimse küçümsemeye kalkmasın. "One minute" çıkışından beri Ortadoğu'da, Kuzey Afrika'nın Müslüman ülkelerinde bir Erdoğan rüzgârı esiyor. Türkiye'ye olan sevgi ve sempati giderek yayılıyor ve derinleşiyor. Umrede, hacda daha önce görmediğimiz ilgiyi, sevgiyi görüyoruz. Toplantılarda artık Türkler baş köşeye oturtuluyor.

Bu müsait iklimde, Türkiye "Arap Baharı"nın en samimi ve önemli destekçisi olacaktır. "Bahar"ın bahar olabilmesi, temenniler safhasından bir an önce somut adımlara geçilmesine bağlıdır. İslam coğrafyası, maalesef yıllardır Batı'nın sömürgesidir. Ve o demokrasiyi çok sahiplenilen Batılı ülkeler, yıllardır Müslüman halkların; despot, zalim, sadece kendi zenginliklerini düşünen yönetimler altında inim inim inlemelerini sadece seyrettiler. Bugün "Arap Baharı"nı desteklemeleri de haklı olarak şüphe ile karşılanacak ve samimiyetleri sorgulanacaktır. Batılılar, "şimdi neyin peşindeler, acaba yeni petrol gelirleri için hangi hesapları yapıyorlar" gibi sorgulamalardan -kusura bakmasınlar- alınganlık göstermesinler...

Demokratikleşme için somut adımlarda hızlı hareket edilmelidir. Eski diktatörler gitti ama demokrasi eldiveni giymiş yeni despotlara fırsat verilmemelidir. Bu açıdan demokratik reformlar, demokrasi kültürünün yerleşmesi için atılacak gerekli adımlar savsaklanmamalıdır. Türkiye, halen "askerî vesayet" rejiminden kurtulma adına çok önemli bir süreçten geçiyor. Bu dönemin tecrübeleri, kodları, değerlendirmeleri, ivedilikle Mısır, Tunus ve Libya'nın yeni yönetimlerine aktarılmalıdır.

Türkiye ile boy ölçüşmeye kalkan İsrail'in de, yeni Türkiye'yi doğru değerlendirmesi gerekir. İsrail'in burnu havada yöneticileri, eğer yeni Türkiye'yi ve bölgedeki değişimi doğru okuyamazlarsa, bir süre sonra ödeyecekleri faturaların daha da ağırlaştığını göreceklerdir. Bu bir tehdit değil. Binlerce kilometre uzaktaki stratejik müttefiklere güvenmenin yanında, asıl doğru olanın, bölge ülkeleri ile iyi geçinmek olduğu idrak edilmelidir. Şiddete, savaşa dayalı devlet politikalarında ısrar etmek, İsrail'i yalnızlığa mahkûm edecektir.

Yeni Türkiye, kimse için tehdit değildir. Tam tersine dostluğuna güvenenlerin kazançlı çıkacağı yeni bir güçten bahsediyoruz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

CHP, Baas, Aleviler ve Sünniler...

Bazı sözler vardır, özür dilenmedikçe, yapılan yanlıştan dönülemez. AK Parti Genel Başkan Yardımcısı Sayın Hüseyin Çelik'in, CHP Genel Başkanı Sayın Kemal Kılıçdaroğlu'nu eleştirirken söyledikleri de böyledir.

Sayın Çelik, Sayın Kılıçdaroğlu'na sesleniyor: "Niçin savunuyorsunuz Suriye'deki Baas'çı rejimi? Açıkçası aklıma başka kötü şeyler de geliyor. Suriye'deki Baas'çı rejim, yüzde 15'lik kitleye dayanıyor. Acaba Sayın Kılıçdaroğlu, mezhep yakınlığı dayanışmasıyla mı Suriye'ye bu manada sahip çıkıyor?"

Bu ifadeler, maksadı aşan ifadelerdir. Şahsen ben de Sayın Çelik'i, yakından tanıyorum. Onun, demokrat karakterini biliyorum. Alevi vatandaşlarımızın hakları konusunda hükümetteki duruşuna da vâkıfım. Alevi vatandaşlarımızı karşısına almayı, hiçbir zaman düşünmeyeceğine de inanıyorum. Ama sözleri Alevi vatandaşlarımızın bütününü üzmüştür, kırmıştır, rencide etmiştir, yaralamıştır. Tecrübeli bir siyasetçinin bunu görmesi lazım. Hatadan dönmek de fazilettir. Samimi bir özür, gönüllerin tamiri için bugün çok değerli hale gelmiştir. Hepimiz insanız. Bu tür yanlışları yapıyoruz. Ardından üzüntü de duyuyoruz. Fakat özür dilemedikçe açılan yaralar kapanmıyor.

Türkiye'nin gücünü tüketme potansiyeli taşıyan iki temel mesele var; biri Kürt sorunudur, diğeri de Alevi vatandaşlarımızın haklarının verilmemesidir. Bu haklar verilmezse, bir de "Alevi sorunu" ile Türkiye'nin başı epey ağrır. Bir "Alevi sorunu" çıkmaması için makul Alevi çoğunluk, sağduyu ile hareket etmektedir. Sayın Çelik'in sözleri, bu açıdan onları endişeye sevk etmiştir.

Daha önce de yazdım. Tamam, yapılan güzel şeyler var. Alevi çalıştayları, Aleviliğin ders kitaplarına girmesi, Diyanet'in, Alevi kültürünün temel eserlerini basması, cem evleri için atılan adımlar takdire şayandır. Fakat yavaş hareket ediliyor. AK Parti bu konuda samimiyet sorgulamasına muhatap olmamalıdır.

Aleviler, Bektaşiler, Mevleviler, Caferiler bu ülkenin Sünniler kadar eşit vatandaşlarıdır. Toplumsal barış ve kardeşlik için onların küstürülmemeleri gerekir. Onların hassasiyetlerine dikkat edilmesi de çok önemlidir. Gönüllerin tamiri adına da ortak değerlerin öne çıkartılması için çaba harcanmalıdır.

Yeri gelmişken bir hususun da altını çizmek istiyorum. Biz Türk asıllı vatandaşlarda (epey geniş bir çevrede) Kürt vatandaşlarımızla ilgili büyük bir yanlış var. Bu yanlış yapanlar, bütün Kürt vatandaşlarımızı PKK'lı gibi görüyor. Doğrusu ise şudur: Kürt vatandaşlarımızın büyük çoğunluğu PKK teröründen, şiddetten, bölücülükten fersah fersah uzaktır. Ama Güneydoğu'dan bir vatandaş İç Anadolu'ya, batı bölgelerine iş yapmaya gelse, açıktan söylenmiyor ama başka gözle bakılıyor.

Aynı şekilde Sünni kesimde, yine geniş bir çevre, aynı yanlış Alevi vatandaşlarımızla ilgili olarak yapıyor. Sanki Aleviler, Müslüman değilmiş gibi algılanıyorlar. Doğrusu ise şudur: Bu ülkenin Alevileri, Müslüman'dır, ehl-i namazdır, ehl-i oruçtur. Hassasiyetleri, diğer Müslüman kardeşlerinden farklı değildir. Böyle derken, kimseyi dindarlık yarışına davet etmiyorum. Bizim milletimiz, Sünni'siyle, Alevi'siyle ibadetlerinde aksamalar yaşasa da, inanç konusundaki samimiyetini kimseye sorgulamaz. Kendisi günah işlese de günaha sevap, harama helal demez.

Ben biliyorum ki, Alevi kardeşlerimizi üzen konulardan biri de, kırıldıklarında, gücendirildiklerinde Sünni kesim olarak bizlerin, onların beklediği tepkiyi vermiyor olmamızdır. Hâlbuki, onlardan önce bizlerin tepki vermesidir değerli olan... Zaten bu ülkede demokratiğin en büyük problemi, kendimize demokrat olmamızdır. Bizim gibi düşünmeyenlerin, bizim gibi yaşamayanların haklarını savunmada, onlara sahip çıkmada, saygılı davranmada samimiyet çizgisine gelmediğimiz sürece, demokratikleşmenin içi daima boş kalacaktır.

Türkiye, kimseye meydan okumuyor...

Hüseyin Gülerce 2011.09.16

Başbakan Erdoğan'ın Mısır ziyareti, hem bölgede hem de uluslararası alanda büyük ses getirdi. Arap dünyasının yeni lideri olmaktan tutun, Selahaddin Eyyübi benzetmesine, "yeni Halife" yakıştırmalarına kadar çok farklı yorumlar var.

Arap dünyası, diktatörlüklerin yıkılmasından sonra demokrasi taleplerine ses verecek olan, İsrail'e laf söyleyebilen, Filistin davasına sahip çıkan bir Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı'nı elbette sevgi seli karşılayacaktır. Gönül bağlarının bir asırdır kopuk olduğu iki kardeş halk, ilk defa inanç ve kültür temelli kucaklaşıyor.

Cumhuriyet elitleri, tek parti döneminin zihniyeti olarak Batı'yı işaret ederken kültür, yaşam, sanat, fikir, düşünce her alanda bir taklitçilik dayattılar. Yüzümüzü Batı'ya dönerken, binlerce yıl bir arada yaşadığımız dünyaya da sırt çevirmemizi istediler.

Şimdi tarihte yeni bir sayfa açılıyor. Gurbete düştüğümüz yakınlarımızla buluşuyor, hasret gideriyoruz. Bu kucaklaşmayı kimse başka yerlere çekmemelidir. Türk dünyası ile kaynaşmamız, Rusya'ya ya da Çin'e bir kafa tutma, Asya'da alternatif güç peşinde koşma değildir.

Aynı şekilde Ortadoğu'da ve Arap dünyasında gönüllere taht kurmaya başlayan Türkiye, kendisine yeni bir yer aramıyor. "Türkiye, tarafını belli etmeli" gibi sorgulamaları, iyi niyetle bağdaştırmak mümkün değildir.

Türkiye, küresel terör tehdidinin olduğu bir dünyada, küresel barıştan yanadır. Arap dünyası ile ilişkilerimiz, olması gereken seviyeye geliyorsa, bu ABD'ye ya da AB'ye kafa tutma, küresel sisteme bir meydan okuma olarak algılanamaz. Türkiye bugün, Birleşmiş Milletler şemsiyesi altındaki Medeniyetler İttifakı Projesi'nin, İspanya ile eşbaşkanlığını yürütüyor. Türkiye'nin İslam coğrafyasında; demokratik laiklik, Müslümanlık ve ileri demokrasi hedefleri ile öne çıkması, medeniyetler çatışmasını önlemede hayati bir önemi haizdir.

AK Parti hükümeti, Türkiye'yi ve dünyayı doğru okuduğu için ülkemizi onurlu, güçlü ve sempatik bir yere taşıyor. "Yeni Halife Erdoğan" yakıştırmaları, İslam coğrafyasına sokulmaya çalışılan bir fitnenin adıdır. Günümüzde İslam ülkeleri, tek bir bayrak altında, bir Halife'nin etrafında toplanmak gibi bir düşünce taşımıyor. "Halifelik" iddiası bugün, İslam ülkelerini birbirine düşürmek için bazı Batılı odakların ortaya attığı bir kavga aracıdır. Ancak şunu da belirtmek gerekir; üç asırdır Batı'nın sömürgesi durumundaki İslam coğrafyasının, bu çemberi kırması, kendi arasında her alanda bir dayanışma içerisine girmesi, kimseyi rahatsız etmemelidir.

Türkiye, kendi içinde askerî vesayetten kurtularak sivil iradeyi ve demokratikleşmeyi güçlendirirken, değişim ve demokrasi özlemi içindeki yeni Arap nesilleri için aranan örnek ülke haline gelmiştir. Yaklaşık iki asırdır örselenen İslamî kimliğimiz, şimdi gönüllerde taht kurma adına yollarımızı açmaktadır. Bugün Başbakan Erdoğan, Arap dünyasının yeni sesi haline gelmişse, liderlik karizmasının yanı sıra güçlü ekonomisi ile yıldızı parlayan bir ülkenin lideri olduğu içindir.

Türkiye, Türk dünyasına ve İslam coğrafyasına açılırken yön değiştirmiyor, kimseye de kafa tutmuyor. Türkiye'nin AB üyelik sürecinden geri dönme gibi bir düşüncesi de bulunmuyor. İlk defa üçüncü AK Parti hükümetinde AB Bakanlığı kuruldu. Ama asıl, Almanya Başbakanı Merkel ve Fransa Cumhurbaşkanı Sarkozy başta olmak üzere, Türkiye'nin AB üyeliğini engellemek için uğraşan Avrupalı liderleri ve çevreleri unutmayalım. Türkiye'ye karşı uygulanan çifte standartları hatırlayalım. Artık daha net görülüyor ki; bizim AB'ye ihtiyacımızdan daha çok, AB'nin, güçlenen Türkiye'ye ihtiyacı var...

Türkiye, Batı dünyasına kafa tutmadığı gibi, başta İran olmak üzere komşuları ile de bir çekişme içine girme sevdalısı değildir. Türkiye, bölge ve dünya barışı için iyi niyetle ve insanî gayelerle bezenmiş takdire lâyık bir çaba içerisindedir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Keçiler değilse, kim onlar?

Hüseyin Gülerce 2011.09.23

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, üç gün önce Berlin'de bir grup gazeteciye yaptığı açıklamada şunları söyledi: "Biliyorsunuz, Hrant Dink ve Muhsin Yazıcıoğlu'yla ilgili Devlet Denetleme Kurulu'nu görevlendirdim.

Doğrusu Muhsin Yazıcıoğlu'yla ilgili çok üzücü durumlar ortaya çıktı. Yani inanmak mümkün değil ama düşen helikopterin beyni, yani her şeyi kaydeden o hafızası yok şimdi ortada. Keçiler gelip sökülüp götürmedi onu. Böyle özel vidalarla sökülüp alınmış ve ortada yok. Bu tespit edildikten sonra ihbarlar yağdı. Yazmış adam, 'Cumhurbaşkanım' diye bana gönderdi. 'Kaza mahallinde bulunan bazı kamu görevlilerini biz, görev yapıyorlar zannediyorduk ama şunlar şunlar da var. Al şu videoya bak' diye gönderdiler. Baktım ki bir taraftan birileri buzlarda cesetlerle ilgileniyor, birileri de bir taraftan (karakutunun) vidasını söküyor. Bunların hepsi çıktı ortaya. Daha bunun gibi insanın aklının almayacağı çok şeyler var orada, çok fazlasını söylemeyeyim..."

Bu sözleri söyleyen, Türkiye'nin Cumhurbaşkanı. Bahsettiği kamu görevlileri de, silahlı kuvvetler mensupları... Çok vahim bir durumla karşı karşıyayız. BBP Genel Başkanı Muhsin Yazıcıoğlu'nun helikopter kazası, Hrant Dink cinayeti kadar, Danıştay saldırısı kadar, 1993'te uçağı düşen Jandarma Genel Komutanı Org. Eşref Bitlis'in ölümü kadar, Susurluk kazası kadar büyük bir olay. Yazıcıoğlu'nun ölümü, devlet içindeki derin yapıların ortaya çıkarılmasında belki de kilit olay. Nasıl her şeyin üstü örtülmek istenirken, Genelkurmay karargâhındaki internet andıcı olayı, birden bütün darbe teşebbüsü davalarının seyrini değiştirmişse, Yazıcıoğlu'nun ölümünün aydınlatılması da, yaşadığımız bütün süreci etkileyebilir, değiştirebilir... Bu açıdan, Devlet Denetleme Kurulu'nu devreye sokan Sayın Cumhurbaşkanı'mıza şükran borçluyuz. İyi ki Çankaya'da demokrat, cesur ve adam gibi adam bir Cumhurbaşkanı var...

Rahmetli Yazıcıoğlu, bir siyasi parti lideriydi. Seçim çalışmaları için bindiği helikopter, 25 Mart 2009 tarihinde düştü ve beraberindeki 5 kişiyle birlikte hayatını kaybetti. Devlet Denetleme Kurulu'nun bu yılın başında açıkladığı rapor, meselenin üzerinin örtülemeyeceğini göstermişti. Helikoptere 2 gün ulaşılammıştı. Yazıcıoğlu,

sanki ısrarla bulunmak istenmiyordu. Enkaza ancak 27 Mart 2009 tarihinde Keş Dağı'nın Karayakup tepesinde Sisne'ye bakan yamaçta ulaşıldı. Kazanın görgü tanıklarının 156 Jandarma İmdat'ı arayıp helikopterin düştüğü yeri tam olarak söyleyerek, enkazın yanlış yerde arandığı yönünde uyarıda bulunduğu; ancak bu ihbarların ciddiye alınmadığı da ortaya çıktı. 28-29'unda kaza mahallinde olan cihazlar kayboldu.

Kaza sırasında, bölgeden geçen savaş uçaklarının askerî radar görüntüleri ortaya çıktı. Görüntülere göre, kazadan birkaç dakika önce olay mahallinin 28,5 kilometre uzağından bir F-16 geçiyor. Uçak kuzeydoğu istikametinde ilerliyor. Fakat kazanın gerçekleştiği tahmin edilen saat 15.03'te Genelkurmay'ın doğu bölgesindeki tüm radarları bozuluyor. Dört dakika sonra görüntü tekrar geliyor. Radarların karardığı 4 dakika 38 saniyelik süre içinde söz konusu F-16'nın izlediği rota ise meçhul. Devlet Denetleme Kurulu'nun daha önce yaptığı tespitlere göre, helikopter tam da bu zaman aralığında düştü.

Sayın Gül'ün, "akıl almıyor" açıklaması, yeni deliller ve bilgiler, rahmetli Yazıcıoğlu'nun bir suikasta uğradığına dair kanaatleri giderek kuvvetlendiriyor. Neden böyle bir suikast düzenlenmiş olabilir? Bu sorunun zihinlerdeki ortak cevabı, derin yapılarla ilgili Yazıcıoğlu'nun çok şey bildiği ve önemli açıklamalar yapmaya hazırlandığı yönündedir. Nitekim Hrant Dink cinayetinden sonra BBP ile ilgili sorular ortaya atılmıştı. O günlerde Muhsin Yazıcıoğlu, Ali Bayramoğlu, Etyen Mahçupyan ve Eser Karakaş'la bir araya gelip konuşmak istemişti. Konuşamadan öldü.

Kazanın sırları çözülünce, vesayet döneminin sonunu getirecek karanlık cinayetler de aydınlanmış olacak...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yazıcıoğlu gizli tanık mıydı?

Hüseyin Gülerce 2011.09.30

Muhsin Yazıcıoğlu'nun ölümüyle ilgili helikopter kazası soruşturması, önceki günkü operasyonla yeni bir safhaya girdi.

Tam da, yazımızda "Genelkurmay, açıklama yapmayacak mı?" diye sormuşken, aynı gün 5 ilde eşzamanlı operasyon düzenlendi. Genelkurmay'ın 'kaza kırım ekibinin' de aralarında olduğu 11'i muvazzaf, 2'si emekli 13 asker, toplam 16 kişi gözaltına alındı.

Sayın Cumhurbaşkanı'nın on gün önce "O karakutuyu keçiler söküp götürmedi..." çıkışından sonra, şimdi geri dönülmez bir noktaya geldik. Zaten Ergenekon ve Balyoz davalarındaki gelişmelerde de öyle oldu. Belgelerin, bilgilerin üzeri örtülmeye, görmezden gelinmeye çalışıldıkça, olayların aydınlanması adına daha hızlı mesafe alındı.

Yazıcıoğlu'nun ölümü kaza mı, yoksa bir sabotaj mı? Rahmetliyi sevenler, kaza olmasını tercih ediyorlar. Büyük bir organizasyonla hayatına kastedilmesini kabullenemiyorlar. Yazıcıoğlu, adam gibi adamdı. Dürüsttü, cesurdu. Doğru yerde duruyordu. 12 Eylül 1980'den sonra MHP ve Ülkücü Kuruluşlar Davası'nda yargılanmış ve 5,5 yılı

hücrede olmak üzere 7,5 yıl Mamak Cezaevi'nde kalmıştı. Vesayetin oynadığı "büyük oyun"u görmüştü. Siyasetçiydi ama siyaset üstüydü.

Böyle bir insana neden kıyılır, Yazıcıoğlu neden öldürülmüş olabilir?

Bugünlerde bir şüphe dillendiriliyor. Yazıcıoğlu'nun Ergenekon davasında gizli tanıklık ettiği fısıldanıyor. "Çok şey biliyordu, bildiklerini savcılarla paylaşınca vesayetin odakları paniklediler ve onu ortadan kaldırdılar" deniyor. Bu konuyu dün BBP Genel Başkanı Sayın Mustafa Destici'ye sordum. "Gizli tanık" iddiasının, yıpratma amaçlı olduğunu söyledi. "Yazıcıoğlu, açık bir insandı, böyle bir tanıklık olsaydı bunu ailesiyle, benimle, Yalçın Başkan'la mutlaka paylaşırdı." dedi.

"Neden öldürülmüş olabilir?" sorusu beynimizi kemiriyor. Ortada, kaza anında savaş uçağı uçmuş olması, çelişkili açıklamalar, kaza mahalline iki gün ulaşamaması, helikopterin beyninin sökülmesi gibi akıl almaz ihmaller ve derin şüphelerle örülü bir organizasyon var.

Kimler yapabilir, neden yapabilir? Hükümeti devirmeyi, bir darbe için kaos hazırlamayı planlayanların BBP gençlik kadrolarını bu işlere bulaştırmaya çalıştıkları bir sır değil. Hrant Dink cinayetinde bu gayretkeşliği gördük. Ama rahmetli Yazıcıoğlu'nu bilenler biliyor ki, Muhsin Başkan'ın sahip olduğu tarlayı kimse süremez.

Şahsen benim kanaatim, Muhsin Yazıcıoğlu, vesayetin oyununa gelmediği, darbe tezgâhına çomak soktuğu için hedef seçilmiş olabilir. 27 Nisan muhtırasına cephe alması, merkez sağ partilerin yamulduğu sırada cumhurbaşkanlığı seçiminde Meclis'e gidip oy kullanması, vesayetçileri çok rahatsız etti. Hafızalarda kalan öyle sözleri var ki, vesayetçilerin kimyası bozulmuş olmalı. Mesela şu sözleri: "Ordu gözbebeğimizdir. Ancak namlusunu millete çevirmiş bir tankı asla selamlamayız. Küçük bir azınlığın demokrasi dışı hevesler içine girdikleri, bir darbe girişiminde bulunabilecekleri, bununla ilgili birtakım hazırlıklar yapıldığına dair bilgiler gelmişti bana. Kasetler ulaşmıştı elimize."

Bir de 27 Mayıs 2007'de Tokat'ta söylediği bir söz var: "Türkiye, İran olmaz, Cezayir de olmaz. Suriye yapılmasına da biz müsaade etmeyeceğiz..."

Muhsin Yazıcıoğlu, bir kaza sonucu mu öldü, yoksa kaza süsü verilerek öldürüldü mü? Konu şu anda yargıda. Fakat başka bir husus var. Önceki gün de yazdım. Bazı gazeteler, Ergenekon davası başladığından beri, devlet içindeki derin yapıların ortaya çıkarılmasıyla ilgili belgeleri, itirafları ısrarla ya görmüyor, ya küçültüyor ya da sulandırıp bulandırıyor. Mesela önceki gün 5 ilde yapılan operasyon haberini hiç görmeyen, birinci sayfadan vermeyen yayın yöneticilerinin gazetecilik ölçüsü acaba nedir? Malatya'daki 2. Ordu Karargâhı ve askerî lojmanlarının, İzmir Buca Şirinyer'deki Merkez Komutanlığı'nın ve Ankara'da Sivil Havacılık Genel Müdürlüğü'nün polis tarafından aranmasının haber değeri hiç mi yoktur?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ulusalçı Kürtler sorunu...

Hüseyin Gülerce 2011.10.05

TBMM 1 Ekim'de açıldı. Yeni dönemde Meclis'e, daha önce hiç olmadığı kadar önem atfediliyor.

Doğrudur, bu Parlamento, "Yeni Türkiye"nin inşasında, demokratikleşme, hukukun üstünlüğü ve özgürlüklerin genişletilmesi adına tarihî bir rol üstlenmiş durumda. Bu Meclis'e, 12 Eylül 2010'daki referandumda ortaya konulan "vesayete hayır, demokratikleşmeye evet" iradesi güç veriyor.

Yeni Türkiye, bir temenni değil, bir hakikattir. Askerî vesayet sahneden çekiliyor ve payandaları güç kaybediyor. Bu hakikate gözlerini kapatanlar, realiteyi değiştiremez. Tam tersine, gözleri kapalı halde, hiçbir şey değişmedi zannederek, o kayadan bu kayaya çarparak acı çekecekler.

Muhsin Yazıcıoğlu'nun hayatını kaybettiği suikast şüpheleri ile dolu helikopter kazasına bakınız. Yeni Türkiye hakikatini kabullenemeyenler, nasıl bir cüretle, nasıl bir pervasızlıkla hareket etmişler. Yanlarına kimseyi yaklaştırmadan delilleri karartmaya çalışan adamlara, şimdi tutuklamadan önce soruyorlar, "O parçaları neden söktünüz?" diyorlar. "Sırf meraktan söktük" diye cevap veriyorlar... Eski Genelkurmay Başkanı'nın eline LAW silahını alıp boru diye göstermesi de öyleydi. Devletin parasıyla internet siteleri kurup, cumhurbaşkanına, başbakana küfür ve hakaret edilirken de öyleydi. Sorunca, "Biz o siteleri Başbakanlık'ın talimatıyla kurduk." dediler. Sıkıştırınca, "sözlü talimat vardı" mazeretini ürettiler. Hakikat açığa çıkınca, "ben yapmadım, komutan emretti"ye savruldular...

Yeni Türkiye kaya gibi bir hakikattir. Çarpan, dağılacaktır, yamulacaktır. Terör örgütü mensupları, onlara destek verenler de öyle.

KCK-PKK-BDP çizgisi, Türkiye'deki Kürtlerin temsilcisi değildir. Bütün Kürt vatandaşlarımızın terör örgütünün destekçileri gibi gösterilmesi yanlışına düşmemek gerekiyor. Çünkü fitnenin bir tarafında Türk-Kürt ayrışmasını derinleştirmek, iç savaş zemini hazırlamak olduğunu unutmayalım. Bu noktada, kardeşliğimizi sürekli savunmak, gönül köprülerini yenileyerek sağlamlaştırmak, hoşgörüyü, kahramanlık mertebesinde savunmak gerekiyor...

Bugün geldiğimiz noktada, Kürt sorununun çözüm yeri sadece Parlamento'dur. PKK terörü ile Kürt sorununun çözümünü ayırt etmek gerekiyor. Çünkü KCK-PKK-BDP ulusalcı Kürt çizgisinin anladığı Kürt sorunu ile asıl sorun aynı şey değildir. Ulusalcı Kürt çizgisi, Doğu ve Güneydoğu Anadolu'daki 24 vilayette, "özerk" bir yapı kurarak, bu bölgeyi Türkiye'nin idari sisteminden ayırarak istedikleri gibi yönetme peşindedir. Dağıdaki kadroların güvenlik gücü haline getirileceği, farklı bir hukuk ve yargılama sisteminin olacağı, İslam'ın hayat dışına itileceği baskıcı, otoriter faşist bir rejim arzuluyorlar. Kürtçe eğitim talebi sadece bir bahane. Bu talep yerine getirilse bile, arzularından asla vazgeçecek değiller... Dolayısıyla, karşı karşıya olduğumuz asıl sorun, Ulusalcı Kürtler sorunudur. Bu çerçevede BDP, Parlamento'da çözümün bir parçası değil, siyasi mücadelenin, propagandanın parçası yapılmak istenecektir. Bütün bunlara rağmen, BDP'yi Meclis çalışmalarında muhatap almak, seçmenin oyuna saygı göstererek BDP'yi dışlamamak gerekir.

Bu anlayışa rağmen BDP, kendisine ulusalcı Kürt siyasetinin belirlediği rolü oynamakta ısrar ederse, Meclis, diğer bütün sorunlar gibi Kürt sorununu da demokratikleşme ile çözme kararlılığını devam ettirmelidir. Bu kararlılıkta, en az iktidar kadar CHP ve MHP'ye büyük sorumluluk düşmektedir. Türkiye'nin bugün en az İstiklal Harbi'ndeki kadar geniş bir mutabakata ihtiyacı var. Meselenin bu hassasiyetini, Türkiye'nin geleceğini düşünen her vicdan sahibinin görmesi gerekiyor. Geniş bir ufuk çizgisine, engin düşünceye, basirete ihtiyacımız var. Ne olur, geçmişin hatalarını terk ederek, siyasetçilerimiz birbirilerine hakaret etmekten, laf yetiştirmekten vazgeçseler...

Politikacı çok gördük, bizim devlet adamlarına ihtiyacımız var...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dış politika eleştirileri: İnsaf yahu...

Hüseyin Gülerce 2011.10.07

Farklı bir iktidar olarak AK Parti hükümeti, dış politikada iki eleştirinin hedefi oluyor. Birincisi "statüko-laik kesim-vesayetçi elitler" ile ifade edilen çevrelerin eleştirisi.

Ana tema; AK Parti, Türkiye'yi şeriat devletine götürüyor, dış politikada Batı ekseninden uzaklaştırmaya çalışıyor... Kuvvetli medya desteği ile yürütülen suçlama furcasının, eleştiri amacını aşan yönünü de unutmamak lazım. Ne yapıp edip AK Parti iktidarını sonlandırmak, bunun için de bir kaos zemini hazırlamak. Devam eden darbe teşebbüsü davalarının iddianamelerinde, bu konuda bolca örnek bulmak mümkün...

Hazmedilemeyen, bir türlü kabullenilemeyen, AK Parti'nin "İslamî" kimliğidir. Başta Cumhurbaşkanı Gül olmak üzere, Meclis Başkanı'nın, Başbakan'ın, pek çok bakanın eşlerinin başlarının kapalı olması, bir jurnalleme malzemesi yapılıyor: "Bunlar Türkiye'de yaşam tarzlarını değiştirecek..." Başörtüsüne, özgürlük konusu olarak bakmaya yanaşmayan bu çevreler, örtüyü "siyasal bir simge" ilan edip, laik-dindar ayrışması için sembolik hedef haline getirdiler. Hatırlayınız; hükümetin, ne programında, ne de 10 yıla yaklaşan icraatlarında, demokratik laikliğe karşı tek örnek olmamasına rağmen AK Parti, başörtüsü yüzünden kapatılmak istendi. Başörtüsünün üniversitelerde serbest bırakmak amacıyla yapılan anayasa değişikliğine destek verdiği için kapatılmaktan bir oyla kurtuldu, ancak hazine yardımıyla mahrumiyet cezası aldı. Bunları neden hatırlatıyorum? Başörtüsü, sadece içeride bir hedef saptırma, gündem değiştirme malzemesi değil. Dış politikada da yıpratma bahanesi olarak ortaya sürülüyor. Hem de İslam coğrafyasında... Neymiş, bizim Cumhurbaşkanı'nın, Başbakan'ın, Dışişleri Bakanı'nın eşleri başörtülüymüş ve biz kötü örnek oluyormuşuz. Çünkü Türk cumhuriyetlerinde, Ortadoğu'da ve İslam ülkelerinin çoğunda aynı görevdeki insanların eşlerinin başı açık imiş... O liderler, halkları nezdinde zor durumda kalıyormuş... Böylece onların işlerine müdahale etmiş oluyormuşuz... Batı'ya, "bunlar eksen değiştirmek istiyor" jurnali, Doğu'ya da "aman dikkat edin" fitnesi...

İkinci eleştiri, "dindar" bilinen bazı kesimlerden geliyor. AK Parti'nin, muhafazakâr kimliğine rağmen Batı politikalarına teslim olduğu iddia ediliyor. Ben isterdim ki, bu eleştiri sahipleri, Türkiye'nin NATO üyeliği, AB üyeliği konularında net konuşup yazsınlar. Türkiye NATO'dan çıkmalı mıdır? AB üyeliğinden vazgeçmeli midir? Bunları söyleyenler var. Bunda kızılacak bir şey yok. Bu da bir görüştür. Ancak biz o zaman şunu sorma hakkına sahibiz: Türkiye NATO'dan çıkacaksa, Batı ittifakından ayrılacaksa, sizin alternatifiniz nedir? Türkiye yeni bir pakt mı kurmalıdır? Kendi başına hareket imkânı veren bir silahlı güç merkezi mi teşkil edilmelidir? ABD'nin ve AB'nin sözünden çıkıp hangi ülkeler bu birliğe girebilir?

Türkiye'nin; Türk cumhuriyetleri, Ortadoğu ülkeleri, Afrika ve İslam coğrafyası ile daha fazla, daha yakın, daha geniş her türlü ilişkiyi kurması, geliştirmesi hem hakkı, hem ihtiyacıdır. Buna kimse hayır diyemez. Ama

gerçeklere gözünü kapatıp, kabadayılık damarıyla ayrı baş çekmeye kalkması, bedelini koskoca bir milletin ödeyeceği macera olur.

Ben de Türkiye'nin, adaletsiz ve sömürgecilerin insafındaki şu dünyada, söz kesen, mühür basan, inisiyatif kullanan güçlü bir devlet olmasını istiyorum. Çok şükür o yönde yıldızımız da parlıyor. Şüphesiz, "bu hükümet hiç eleştirilmesin" demiyorum. Ama insaf elden bırakılmasın. "Komşularla sıfır sorun" istemek bir vizyonun ifadesidir. "Biz problem istemiyoruz" demektir. Bunun nesi yanlış? Siz problem istemiyorsunuz ama komşularınız size rağmen problem çıkarıyorsa, İsrail özür dilesin diye sabrın sınırlarını zorladığınız halde adam diklenmeye devam ediyorsa, "Arap Baharı" ile gelen değişim karşısında zalim diktatörler paniğe kapılıp kendi halklarına kurşun sıkıyorsa, Türkiye seyretmeli midir? Hırsızın hiç mi kabahati yok yahu?..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yeni anayasa: İyimser misin?

Hüseyin Gülerce 2011.10.12

Önce temel bir hususu hatırlatmakta fayda var. Yeni anayasa bir zarurettir. Şu anda yargıdaki darbe iddiası davalarıyla, Türkiye'de bir asırdır devam eden askerî vesayet rejimiyle ilk defa yüzleşiyoruz.

Bu yüzleşme, demokratikleşme ile neticelenmelidir. 12 Eylül 2010'daki referandumda yüzde 58 evet ile ortaya konan irade, şuurlu bir demokratikleşme iradesidir. "Evet'çiler neye evet dediğini bilmiyor" diyenler, 12 Haziran 2011 genel seçimlerinde AK Parti'nin yüzde 50 ile yeniden iktidara gelişinde bu iradenin gücünü gördüler. Yani, yeni anayasa konusu her gündeme geldiğinde, bu yüzde 58 ile yüzde 50'yi kimse hatırandan çıkarmamalıdır. Yeni anayasa için samimiyetsiz davrananlar, meseleyi yokuşa sürmeye kalkanlar, bu iki sandıktaki seçmen iradesindeki kararlı duruşa çarpacak ve siyasi geleceklerini bitireceklerdir.

AK Parti'nin bu millete yeni bir anayasa taahhüdü ve borcu var. Üçüncü iktidar döneminin en önemli, en hayati sorumluluğu, 'yeni anayasa'dır. Çünkü yeni anayasa, vesayet sisteminin sonunu ilan ederken, demokratikleşmeyi, en temel hukuki metin olan anayasa zeminine oturtacaktır. Vesayet zihniyeti, meşruiyet zeminini ve payandalarını kaybedecektir.

Şurası kesin ki, vesayet sistemi, meşruiyetini 12 Eylül darbe Anayasa'sından alıyor. Mevcut Anayasa, Kemalist devlet ideolojisinin eseridir. Vesayetçi zihniyet, bu ideolojinin tesirlerini korumak için direnecektir. "Türklüğe dokundurtmayız", "Atatürk milliyetçiliğini silemezsiniz" diyerek Türk ve Atatürk kalkanlarını kullanacaklardır. Ve tartışmanın ilk kavşağı Anayasa'nın değiştirilmez 3 maddesi olacaktır. Hatırlayalım o maddeleri:

"1- Türkiye Devleti bir Cumhuriyettir.

"2- Türkiye Cumhuriyeti, toplumun huzuru, millî dayanışma ve adalet anlayışı içinde, insan haklarına saygılı, Atatürk milliyetçiliğine bağlı, başlangıçta belirtilen temel ilkelere dayanan, demokratik, lâik ve sosyal bir hukuk Devletidir.

"3- Türkiye Devleti, ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür. Dili Türkçedir. Bayrağı, şekli kanununda belirtilen, beyaz ay yıldızlı al bayraktır. Millî marşı "İstiklal Marşı"dır. Başkenti Ankara'dır."

1. madde evet aynen kalmalıdır. 3. maddede, "Dili Türkçedir" yerine "Resmi dili Türkçedir" denmelidir. "Atatürk milliyetçiliğine bağlı" ifadesi metinde yer almamalıdır. Çünkü şahısla ifade edilen milliyetçilik olamaz. Ayrıca "Atatürk milliyetçiliği"nin tam bir tanımı yok. Bu yüzden istismar konusu yapılıyor. Daha da önemlisi Atatürk milliyetçiliği, Anayasa'ya, Kemalist ideolojiyi perdelemek için 12 Eylül'ün darbecileri tarafından konulmuştur. Vesayetçi zihniyet, 1960 darbesinden sonra, resmî ideolojiyi tahkim etmiştir. Bu amaçla, Kemalizm; Atatürk'ün vefatından sonra, vesayete siyasî meşruiyet sağlayıcı bir ideoloji olarak icat edilmiştir. Ancak Kemalizm, eleştirilerin boy hedefi haline gelince Kemalizm'e, "Atatürk milliyetçiliği" kılıfı geçirilmiştir.

Anayasa'nın başlangıç ilkeleri de uzun, flu ve ideolojiktir. Başlangıç ilkeleri, Avrupa Birliği Temel Haklar Şartı'ndan yararlanarak şöyle olabilir: "Bu Anayasa, bölünmez ve evrensel değerler olan insan onuru, özgürlük, eşitlik ve dayanışma değerleri üzerine inşa edilmiştir. Demokrasi ve hukukun üstünlüğü ilkelerine dayanmaktadır. Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığını tesis ederek bir özgürlük, güvenlik ve adalet bölgesi oluşturarak bireyi, yönetim faaliyetlerinin merkezine yerleştirir."

Yeni anayasa, başta BDP, hiçbir partinin engellemelerine takılmamalıdır. Bugün toplumun yüzde 75 oranında yeni anayasa talebi vardır. Türkiye'nin geleceği ve istikrarı adına AK Parti, tek başına da kalsa, yeni anayasa gayretlerini devam ettirmelidir. İktidarıyla muhalefetiyle siyasî partiler, tam bir demokratikleşme sınavından geçecekler...

Hemen herkes soruyor: "İyimser misiniz?" Ben, ülkemizin geleceği için 43 yıldır iyimserim. Rahmetli Necip Fazıl'ı hatırlayarak söyleyeyim: Teker, tümseği aştı...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Verilenler, istenenler, çözüm...

Hüseyin Gülerce 2011.10.14

Öğretmenliğim sırasında fizik sorularının çözümünde şunu yapıyordum: Tahtaya, altlarını çizerek; verilenler ve istenenler diye yazdıktan sonra, "çözüm için hangi bilgiye sahibiz?", "bu konudaki bilgimiz nedir?" diye soruyordum.

Elbette sosyal olaylar, fizik problemleri gibi değil. Fakat ben yine de yolumu deneyeceğim.

Verilenlerden önce, geldiğimiz noktaya bir bakalım. Türkiye, tarihî bir dönüm noktasından geçiyor. Bir asırdır devam eden vesayet zihniyetinden, halkı, halka rağmen ve halk için idare etmekte direnenlerden, onların kurduğu statükodan nihayet kurtulma yoluna girdik. Ezberler bozuluyor, darbelerle tahkim edilen rejimin payandaları yıkılıyor. Eylül 2010'daki referandumda ortaya konan kuvvetli bir demokratikleşme iradesi var. O irade, 2011 Haziran seçimlerine AK Parti'ye yüzde 50 oy oranı ile üçüncü defa iktidar imkânı verdi. Ve biz bu

demokratikleşme çabalarını, yeni anayasa ile sağlam bir zemine oturtmaya, tahkim etmeye çalışıyoruz. Bunun için de ciddi bir tartışma sürecine giriyoruz.

Şimdi verilenlere bakalım. Dünyada küreselleşme diye bir olgu var. Sermaye, fikirler, teknoloji sınırları aşıyor. Özgürlüklerin genişletilmesi, ferdin ve toplumun devlete/yönetime karşı korunması, hukukun üstünlüğü, herkesin hesap vermesi, şeffaflık, evrensel insani değerler gibi temel hususlar öne çıkmış. Direnenleri "baharlar" çarpıyor. İnsanlar, gelir adaletsizliğine isyan ediyor. Adalet temelli, insan temelli yeni bir dünya arzusu, talebi var.

Demokratikleşme, farklılıkları netleştirmiş. İnsanlar, kimlikleri ve aidiyetleri ile yaşamak istiyor. İnançlılar var, inançsızlar var. Sadece dünya için yaşayanlar, dünyayı abartanlar da var, ahiret hayatını önemseyenler de var. Soru her yerde aynı: Farklılıkları ortadan kaldırmak mümkün olmadığına göre, bu farklılıkları kavga sebebi mi yapalım, zenginlik kaynağı mı?

Geçelim istenene. Farklılıklar kavga sebebi olmayacaksa birlikte yaşamak nasıl mümkün olacak? Yani insan onuru korunarak, fikir ve ifade hürriyeti, din, ibadet ve vicdan özgürlüğü, hukukun üstünlüğü, eşit yurttaşlık, dayanışma ve paylaşma nasıl sağlanacak? Demokrasi ile güvenlik dengesi nasıl kurulacak? Özetle istenen; şu dünyada, huzur, güven, refah, kalkınma ve mutluluk içinde insan gibi nasıl yaşayacağız?

Şimdi son maddeye geçelim. Çözüm için elimizdeki bilgi ne? İşte bu madde fizik kanunları gibi değil. İnsanın, dünyanın problemini çözmek için çok farklı çözüm yolları savunuluyor. O zaman herkes için geçerli bir yol aramak gerekiyor. Bir deneyelim:

Önce şunun altını çizmeliyiz. Herkes çağının çocuğudur. Çağı ve yaşadığımız ülkeyi doğru okumalıyız. Zaruretleri görebilmeliyiz. İşte bu yüzden; insanı maddi-manevi varlığıyla birlikte kucaklayacak adalet, şeffaflık temelli eşitlikçi ileri demokrasi bugün ortak bir zemindir.

Çözüm yolunda anlaşacağımız ilk adım; biz insanız. İnanan için de, inanmayan için de insan olmak çok değerlidir. Yani evrensel insani değerlerde buluşabiliriz. Bunun için tek bir şeye ihtiyacımız var, kavga yerine diyalogu tercih etmeliyiz. Çünkü anlaşacaksak, önce aradaki uçurumu kaldırmamız gerekir. Diyalog, aradaki uçurumu kaldırmaktır. Konuşursak, birbirimizi dinlersek, anlamaya çalışırsak uzlaşabiliriz. Önyargıları terk etmeden de bunu yapamayız.

Eğer diyaloga karar vermişsek, ikinci adım, herkesin konumuna saygılı olmaktır. Konuma saygı, fikirlere, düşüncelere de saygıyı gerektirir. Konuma saygıda, kimse kimsenin günahlarının takipçisi de değildir. Ayrıca "ötekileştirme" yanlışı da tedavülden kalkmıştır. Çünkü diyalog, insan kullanmak değildir. Üslup çok önemli hale gelir. Başkalarını rencide etmek, sizin de rencide olmanızı sağlar. Mertebe kazananlar ise incinseler de incitmemeye bakarlar. Hele bir de "severim yaratılmışı, Yaradan'dan ötürü" diyenler tevazu, fedakârlık ve beklentisizlik urbaları ve adanmışlık ruhu ile endam ederlerse, çözüm öyle bir kolaylaşır ki...

Denemeye değmez mi?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Büyükanıt'ın anlatacakları yok mu?

Gazetemiz önceki gün, arkadaşımız Mustafa Gürlek'in imzasını taşıyan özel haberi manşet yaptı.

Haberde, eski Dağlıca Tabur Komutanı Yarbay Onur Dirik'in, herkesin gözünü açan itirafları vardı.

Dağlıca 3. Motorlu Piyade Taburu, 21 Ekim 2007'de teröristlerin saldırısına uğramış, baskında 12 asker şehit düşmüş, 17 asker yaralanmış, 8 asker de kaçırılmıştı. Onur Dirik'in Zaman'a anlattıkları, Dağlıca baskınında, Silahlı Kuvvetler içindeki bir odağın, PKK ile işbirliği yaptığı iddialarını kuvvetlendirmektedir.

Önce, "kamuoyuna yansıyanlar, buzdağının görünen kısmı" diyen Dirik'in Zaman'a anlattıklarını özetleyelim: "Saldırıdan 28 gün önce, teröristlerin olağanüstü hareketlilik içerisinde olduklarını tespit ettik. Saldırıdan 4 saat öncesinde operasyon planı yaptık. Ancak bu operasyon, başlamadan hemen önce üst komutanlıklar tarafından iptal edildi. Taburun muharebe etkinliği zaman içerisinde törpüledi. Ve sanki saldırıya karşı güçsüz hale getirilmek istendi. 33 saat süren çatışmada PKK'nın hedefi taburu tamamen ortadan kaldırmak ve beni dahi esir almaktı. Teröristler, 18'e yakın ağır uçaksavar silahı kullandı. Belirsiz bir hava aracı, 4 saat boyunca çatışma anında tepemizde uçtu. Bunu tüm tabur gördü. Hâlbuki o dönemde TSK'nın envanterinde insansız hava aracı yoktu."

Dağlıca baskınının açıklığa kavuşturulması en az Ergenekon, Balyoz davaları kadar önemli, Hrant Dink ve Muhsin Yazıcıoğlu suikastlarının aydınlatılması kadar hayattır. Bu baskınla ilgili Taraf gazetesinin yayınlarının, dönemin Genelkurmay Karargâhı'na çok ciddi sıkıntılar yaşattığını biliyoruz. Genelkurmay Başkanlığı, Taraf'tan yargı yoluyla hesap soracağını açıklamıştı. Dönemin Genelkurmay Başkanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt; "arkalarındaki sermayeyi açıklasınlar" deyince, Taraf bu çağrıya cevap olarak 25 Haziran 2008'de şok bir belge yayınladı. Belgede, 12 Ekim 2007 tarihli, "ivedi" damgalı, Van Jandarma Asayiş Kolordu Komutanlığı istihbarat raporuyla, baskının nereden yapılacağı, zamanlaması ve baskın yapılacak üslerin koordinatları ayrıntılı olarak yer alıyordu. Belge korkunç bir gerçeği ifşa ediyordu. Genelkurmay, bütün ilgili birimleriyle Dağlıca taburuna baskın olacağını biliyordu.

PKK'lıların "Düğün" adını verdikleri Dağlıca baskınına neden göz yumuldu? Önce zamanlama olarak bir hususu hatırlatayım. Baskının yapıldığı gün, Türkiye'de cumhurbaşkanını halkın seçmesini sağlayacak referandum yapıldı. İkincisi, bu saldırıdan 4 gün önce, TBMM'de, ordunun Kuzey Irak'a girmesi için baskı altına alınan hükümete yetki veren tezkere kabul edilmişti.

Dağlıca baskınına göz yumulmuştu, çünkü hükümet, kontrolün askerde olacağı bir sürece sokulacaktı. Olağanüstü hal ve büyük şehirlerde sıkıyönetim ilanı ile AK Parti, darbesiz bitirilecekti. Çünkü şimdi görüyoruz, 2003'te başlayan darbe teşebbüsleri akim kalıyor, kapatma davası istenen sonucu vermiyor, eylem planları yürümüyordu. AK Parti, bir maceraya bulaştırılıp alaşağı edilebilir miydi?

Bir şeyi daha hatırlayalım. Hükümet, Dağlıca baskını ile hazırlanan tezgâhı fark etmişti. Dışişleri Bakanı Davutoğlu, Ekim 2009'da Erbil'de, Barzani heyetine şunları söylemişti: "Dağlıca baskınından sonra Türkiye bir yol ayrımına gelmişti. Ya savaşa yönelecekti ya da ortak akılla hareket edip barışa. Dağlıca belki bir Türk-Kürt savaşı çıkarmak için yapılmıştı. Bunu isteyenler vardı. Ancak biz bunu akıl yoluna giderek aştık."

Sıra artık yargıda. Bütün sorumlular ifade vermelidir. Başta, baskından iki hafta sonra dönemin 2. Ordu Komutanı Orgeneral Hasan İğsız'a; bizzat Dağlıca taburuna giderek, Yarbay Onur Dirik'e neden başarı plaketini sunduğu sorulmalıdır. İğsız, plaket töreninde; "Bu tabur görevini yapmıştır, herkes müsterih olsun, siz rahat olun." demekle neyi kastettiğini izah etmelidir. Herhalde dönemin Genelkurmay Başkanı Org. Yaşar Büyükanıt'ın da anlatacakları vardır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yok mu ihmallerin hesabını soracak?

Hüseyin Gülerce 2011.10.21

Bir gün arayla 33 şehit verdik.

Bitlis Güroymak yakınlarında PKK'lı teröristler, tahrip gücü yüksek bombayı, polise ait zırhlı araç geçerken uzaktan kumandayla patlattı. 5 polis şehit olurken, biri bebek, biri çocuk 4 sivil hayatını kaybetti.

Önceki gün de PKK'lı teröristler, Hakkâri Çukurca'da 8 ayrı noktaya aynı anda saldırdılar. 24 şehidimiz, 18 yaralımız var. Aziz milletimizin sabrının zorlandığı, bir Türk-Kürt çatışması içine itilmek istendiğimiz apaçık ortada. Yıldızı parlayan Türkiye, karanlık bir oyunla karşı karşıya... PKK, Kürt sorunu için mücadele eden bir terör örgütü asla değildir. Türkiye'nin güçlenmesinden ürkenlerin her türlü desteği verdiği bir terör örgütü var karşımızda...

25 yıldır terörle mücadele ediyoruz ama bir arpa boyu yol alamadık. Tam tersine, küçükken söndürülemeyen yangın, şimdi Trakya'yı, bütün Anadolu'yu cayıp cayıp yakıyor. Neredeyse şehit cenazesi gitmeyen kasaba, ilçe, il kalmadı. Türkiye'nin bütün mezarlıklarında artık şehit köşeleri var. Hatırlayınız; koskoca bir ordunun Genelkurmay başkanı, Org. Işık Koşaner, daha birkaç hafta önce ortaya dökülen ses kaydında şunları söylüyordu: "Emir komuta birliğini sağlayamıyoruz. Çatışma anında tim komutanlarımız mevziye silahını bırakıp kaçıyor. Eğitim zafiyeti nedeniyle terörist diye masum erimizi kendimiz vurduk. Sınır karakollarımız hatalı yapılmış, Hantepe de hatalı. Halimiz tam bir kepezelik. Elimizdeki teknik imkânları kullanamıyoruz, eğitim ve tatbikatımız zayıf..."

Ortada korkunç istihbarat zafiyeti var. 200-300 kişi ellerini kollarını sallaya sallaya, 300-400 kiloluk ağır silahları katır sırtında günler öncesinden sınırdan geçiriyor ve biz bugünkü teknik imkânlarla rağmen bunları görmüyor/göremiyoruz. 200 havan, yüzlerce mermisi ile birlikte, nasıl oluyor da sınırdan geçirilebiliyor? O sınırlarda ne oluyor Allah aşkına? Kimse bu acı gerçeğe isyan etmeyecek mi? Ayrıca bazen istihbarat var fakat değerlendiren yok. Başbakan'a brifing veren, şimdi Balyoz'dan tutuklu tümgenerali hatırlayınız; yanlarında hiç koyun görülmeyen teröristler için "çoban sanmıştık" diye mazeretler uydurmadı mı?

Ama asıl sorular başka. Bunca haince saldırılara rağmen, terörün giderek tırmanmasına rağmen, niye tedbir alınmıyor? Niye gerekenler yapılmıyor? Daha önceki gün, Dağlıca'nın tabur komutanı Onur Dirik, gazetemize

verdiği beyanatta, taburuna yapılan saldırıdan bir ay önceden itibaren, neredeyse her gün; "teröristler saldırı hazırlığı yapıyor" diye raporlar geçtiğini, ama ellerinin kollarının bağlandığını anlatıyordu. Neden? Neden? Yıllardan beri uzmanlar haykırıyor; bölgedeki karakollar yanlış yerlerde. Çoğu kaçakçılar için yapılmış. O karakollara gönderilen, 3-4 aylık eğitimli askerler PKK'ya açık hedef oluyor. Aynı karakol 8-10 defa saldırıya uğruyor. Çoğu da baraka gibi. Bu karakollara yeniden bir bakın. Niye bizi savunma pozisyonuna iten bu karakollara mahkûmuz? Mutlaka uygun karakollar gerekiyorsa son teknoloji ile betonarme sağlam karakollar yapılsın. Bu ne zaman gerçekleşecek? Yine yıllardan beri sesleniyoruz; gerilla eğitimi almış, dağları karış karış bilen teröristlerin karşısına gariban Mehmetçiği çıkarmayın. Özel birlikler için neden bunca yıl beklendi? Bunca şehide rağmen neden teröristler ağır zayıat vermiyor? Artık mazeret zamanı bitmedi mi? Yok mu ihmallerin, hataların, belki de ihanetlerin hesabını soracak bir merci?

Biz isterdik ki, saldıranlar, cezalarını orada görüversinler. Saldırdıkları her mevzide, her karakolda şaşkına dönsünler. Artık ne olur, "uçaklarımız kampları bombaladı", "kaçış yolları kesildi", "sınırı da 4 kilometre geçtik" beyanlatları son bulsun. Terörle, layıkıyla mücadele edildiğini görelim...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Deprem, miting, provokasyon...

Hüseyin Gülerce 2011.10.26

Van ve Erciş'i vuran deprem, müminler açısından ilahî bir ikazdır. O'ndan habersiz hiçbir şey olmuyor. Kıtaları kaydıran da O, fay hatlarında enerji biriktiren de O.

Tabiata kanunları koyan da O. Kanunları bir kenara koyup, mucizeleri yapan da O. Bu bizim inancımız. O zaman, koskoca bir depremin zamanlamasına kafa yormamız gerekmez mi?

İlahi ikaz, Allahualem, bizim kardeşliğimizle ilgili. Çünkü bu topraklarda ısrarla ve haince bir Türk-Kürt çatışması ile kardeşliğimiz, birliğimiz, dirliğimiz hedef alındı. Gönüllerimizi bir arada tutan sadece inancımız, ortak değerlerimiz kaldı. O değerlerden kopartılan yeni nesiller eliyle sağlam zeminlerden, çürük zeminlere çekiliyoruz...

Allah, bize, bizi bir arada tutan tutkalı hatırlatıyor: Kardeşliğimiz... Deprem sonrasında olana bakar mısınız? Deprem bölgesine yardım yağıyor. Devletin imkânları, sivil toplumun imkânları seferber oldu. Fert fert hayırsever insanlar yardıma koşuyorlar. Battaniyeler ile su ile ekmek ile seyyar mutfaklar ile kan ile ter ile kucaklaşmaya koşuyorlar. Şu anda Van, Türkiye'nin kalbidir. Bu yürekten sarılma, bu içten kucaklaşma herkesi bir daha, bir daha düşünmeye sevk etmelidir. Parti tüzüklerinden kardeşlik kelimesini kaldıranlar bile şimdi kardeşliğin kokusunu hatırladılar... Bugün, kardeşliği hafife alanların, yüreğin gücünü küçümseyenlerin nerede yanlış yaptıklarını sorgulama günüdür. Daha önümüzde tuzaklar, her köşe başında kurulmuş pusular var. Hepsini ama hepsini bizim kardeşliğimiz bozacaktır. Yüreğimizi konuşuralım; Türk-Kürt ne demek, biz

kardeşiz. İşte deprem, ilahî üslubun dili ile bize kardeşliğimizi hatırlatıyor, belki de son dönemeçte en büyük ikazı yapıyor.

Çözüm kardeşliğimizde ve herkesin eşit yurttaş olduğu, hukukun üstünlüğü ile taçlanmış demokratik ileri Türkiye'dedir. Herkes sorumluluğunun gereğini yapmalıdır. Sözü, İstanbul'da yapılması planlanan milyonluk mitinge getirmek istiyorum.

En önde bulunan 24 sivil toplum kuruluşu tarafından oluşturulan "Birliğe Çağrı Platformu", mitingi; artan terör olayları neticesinde şehit düşen polis, asker ve sivil halkın acısını, toplumun her kesiminin, derinden hissettiğini belirterek bu olaylara tepki göstermek için yapacaklarını söylüyor. İyi niyetlerinden şüphe duymayabiliriz. Ama kanaatimce yanlış yapılıyor. Doğu'da deprem acılarının sarılmaya çalışıldığı bir sırada, Batı'da Türkiye'nin en büyük şehrinde milyonlarca insanın sokaklarda sloganlar atmasını doğru bulmuyorum. Bu kalabalıklar her türlü provokasyona açıktır. Cumhuriyet mitinglerinden netice alamayanların yüz binlerin arasına sızmasını kimse önleyemez. Sahibi Kürt olarak ilan edilecek işyerlerine saldırılar yapılabilir. Kardeşlik adına, yaraların sarılması adına, depremle doğan en büyük fırsat dinamitlenebilir.

Kaldı ki, hangi iyi niyetle olursa olsun, bu tür mitingler, gösteriler, çözümü halka havale etme yanlışlığının tezahürüdür. Sokak, darbelerle sabittir, bizim ülkemizde vesayetçilerin aletidir. Şehit cenazelerinde 25 yıldır "Şehitler ölmez, vatan bölünmez" diye bağırılıyor, ama yara daha da derinleşti. Şimdi öfke değil, şefkat zamanıdır.

Bir gerçeği de unutmayalım. Bu ülkede gücü halka yeten darbeciler, bu toplumu hep kutuplaştırarak, vuruşturarak gayelerine ulaştılar. Sağcı-solcu, ilerici-gerici, laik-dindar kutuplaştırmalarından sonra ellerinde tek bir şey kaldı: Türk-Kürt çatışması...

Sütten ağzı yanan, yoğurdu üfleyerek yer. Tekrar ediyorum, mitingi tertipleyenlerin iyi niyetinden şüphe etmemek başka şey, provokasyonlara karşı uyanık bulunmak başka şey. Herkesin dikkatli, temkinli olması gereken günlerin içerisinde geçiyoruz. Sorumluluğu olan herkesi sağduyuya davet etmemiz gerekiyor.

Depremin getirdiği şefkat ve kardeşlik atmosferini, yaralarımızı sararken sokaklarda yürümenin doğru olmayacağını gerekçe göstererek bu mitingden tamamen vazgeçilebilir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yön körlüğü...

Hüseyin Gülerce 2011.10.28

Başlıktaki ifadeyi bir akademisyen arkadaşımdan duydum. Belli bir çevreye hapsolmuş, sadece kendilerinin ait olduğu dünyanın insanları ile oturup kalkan, farklı düşüncelere, fikirlere kapalı insanların, hareketlerin, kurumların, partilerin bir hastalığı bu. Tek yönlü beslenmenin getirdiği ciddi bir rahatsızlık...

Düşünebiliyor musunuz, böyleleri, sadece kendi doğruları ile yaşıyorlar. Görünüşte pek çok kimse ile temas halindeler, hatta hayatın içindeler. Anayasal kurumları kontrol ediyorlar, siyaset yapıyorlar, iktidar ya da muhalefet oluyorlar. Bunların bir de vesayet sistemi içinde hâkimiyet kurduklarını düşünün. Mesela cuntacı zihniyet sahiplerini düşünün. Her şeyin en doğrusunu onlar biliyorlar. Memlekete mesela komünizm gelecekte, onlar getirirler. Toplumunda dinî hassasiyet artıyor mu, kapıyı, ayarını kendileri yapmak üzere sadece onlar aralayabilirler... Yönetici elitler olarak, sanki kurumları, sivil toplumu, partileri temsil eden bir duruşları var. Fakat kendi dünyalarında, sadece kendileri gibi düşünenlere itibar ediyorlar, başkalarını karar organlarına vitrin anlayışı ile alıyor, onları dinler gibi yapıyorlar, fakat asla ciddiye almıyorlar. Mahfillerinde bir araya geldiklerine yine kendi doğruları ile yaşıyorlar.

Fikren, zihnen sadece kendilerinden besleniyorlar. Tam bir körler sağırılar, birbirini ağırlar örneği... Tehlikeli olan ise şu; önyargıların hâkim olduğu bu topluluklar, dost olarak da sadece kendi aidiyetlerine mensup kimseleri kabul ediyorlar. Tek yönlü beslendikleri için kendilerinin dışındaki herkesi ötekileştiriyorlar. Ötekileştirdiklerini, sadece dışarıda bırakmakla kalmıyorlar, onları potansiyel bir tehlike kabul ediyorlar. Böyle olunca da, tesirsiz kılınmaları gereken bu hasımlarla her sahada mücadele ediyorlar.

Tek bir yön bildikleri için, dinlemeye kapalı, alternatifleri yok sayan bir zihniyet bu. Onların yönü tek doğru olduğu için, diğer yöndekileri asla dinlemiyorlar. "Yeni arayışlar" ya da "yeni" kelimesinden anladıkları da, yeni bir yön bulmakla alâkalı değil. Kendi yönlerini tekrar işler hale getirmek için yeni metotlar geliştirmek, yeni eylem planları yapmak peşine düşüyorlar.

Bunlar sıradan insanlar, etkisiz elemanlar olsalar, "pek zararları dokunmaz" deyip geçebilirsiniz. Fakat yüzyıldan beri bu ülkede milletin ensesinde boza pişiriliyorsa, her alana yayılmışlarsa, birbirlerine dayanarak güç odakları oluşturmuşlarsa, yön körlüğü meselesinin nasıl bir tehlike olduğunu hemen hatırlarsınız.

Yön körlüğü, sadece belli zihniyet sahipleri için bir rahatsızlık değil. Yön körü olmadığını düşünenlerin de kendilerini bir kontrolden geçirmeleri gerekir. Çünkü bu rahatsızlığın önemli belirtileri var.

Yön körlüğüne yakalananlar, kendi dünyalarını tahkim ederler, inandıklarının, hareketlerinin, uyguladıkları şiddetin tek doğru olduğuna inanırlar. Öyle ki, bütün akli başında insanlar; "70 milyonun gözünün içine baka baka vatan toprağında ayrı bir rejim kuramazsınız, Stalin'i, Hitler'i hortlatamazsınız" diye haykırır, fakat onlar "sonunda sizi de ikna edeceğiz, göreceksiniz" diyerek, kendilerinden asla şüpheyi düşmezler.

Hâlbuki yön körlüğünün en can alıcı özelliği, bu rahatsızlığa yakalananların gidip gerçeklere toslamasıdır. Fakat rahatsızlık derin ise bu toslamalar da onlara tedavi olmaları gerektiğini anlatmaz. Bir daha, bir daha aynı yönde gitmekte ısrar ederler...

İktidarıyla, anamuhalefiyle siyasetçiler de bu rahatsızlığın belirtilerini taşıyabilir. Başkalarının konumuna saygılı olamayanlar, paylaşmayı kabul edemeyenler pekâlâ bu hastalığa yakalanmış olabilirler. Diyalogdan kaçanlar ya da diyalogu başkalarını kullanmak olarak anlayanlar, pekâlâ yön körlüğüne yakalanmış olabilirler.

Bugün yeni bir anayasa hazırlığı var. Bu anayasanın sivilleşme ve demokratikleşme adına yön körlüğü ile malul olmasını önlemek gerekir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

KCK, liberaller ve yol ayrımı...

Hüseyin Gülerce 2011.11.02

KCK soruşturması kapsamındaki gözaltı ve tutuklamalar, Kürt meselesinin çözümünü samimiyetle savunanları bir yol ayrımına getirdi. Şüphesiz, gözaltı ve tutuklamalarda adaletin hassas terazisi devrede olmalıdır. Ciddi ve somut kanıt olmadan yapılan tutuklamalar, insan haklarına aykırı olduğu gibi davanın özüne de zarar verir. Fakat belli isimler söz konusu olunca, yargının yanlış yaptığını ilan etmek, terörle mücadeleyi zaafa uğratmaz mı?

Görülüyor ki, KCK davası, Kürt meselesinde, bugüne kadar birbirine destek veren muhafazakâr demokrat ve liberal demokrat aydınları bir yol ayrımına getirdi.

İlk ayrılık, bazı liberal arkadaşların, sadece KCK tutuklamalarını eleştirmeleri, PKK terörünün artan şiddetini görmezden gelmeleri ile başladı. Tıpkı BDP milletvekillerinin sadece teröristlerin evine taziyeye gitmesi gibi rahatsız eden bir görüntü var. İnsaflı olan arkadaşlara tabii ki lafımız yok. Onlar, masum insanların katledilmesiyle Kürt davasının savunulamayacağını açıkça söylüyorlar. Ama hiç bu tarafa bakmayıp sadece hükümeti, yargıyı hedefe koymanın artık sorgulanması gerekiyor.

İkincisi, liberal demokrat bazı aydınlar, KCK'nın bir siyasi yapı olduğunu savunuyorlar. Sadece siyaset yapan KCK'lıların tutuklanmasına, fikir ve ifade hürriyeti açısından karşı çıkıyorlar. Fakat inandırıcı değiller. Çünkü karşımızda şiddeti ve ırkçılığı savunan bir yapı var. Bunu, iddianameye dayanarak değil, Cengiz Çandar'ın geçtiğimiz haziran sonu yayınlanan TESEV raporundaki ifadelerinden alarak söylüyorum:

"Türk medyası, yaygın biçimde, KCK'den, "PKK'nin şehir örgütlenmesi" olarak söz etmiş ve etmeye devam ediyor olsa da, KCK'nin tanımı bu değildir. KCK'nin açılımı "Koma Cimaken Kürdistan"dır ve "Kürdistan Topluluklar Birliği" anlamına gelmektedir. KCK, Abdullah Öcalan'ın, Demokratik Konfederalizm ilkesi çerçevesinde, örgütün yeniden örgütlenmesiyle kurulmuştur. Öcalan tarafından geliştirilen Demokratik Konfederalizm konsepti, bir yandan ulus-devlete bir alternatif, diğer yandan da Ortadoğu'da sorunların çözümü için bir model olarak önerilmiştir. Bu çerçevede, KCK, PKK'nin ve onun uzantısı olarak diğer Kürt bölgelerinde (Irak, Suriye, İran) faaliyet gösteren tüm parti ve organizasyonların koordine edildiği bir yürütme organı niteliğindedir. KCK fikri, Kongre Gel'in (Halk Kongresi) 2007 Mayıs'ında Kandil'de yaptığı 5. Kongre'de ortaya çıkmıştır. Bu kongreye, Türkiye, İran, Suriye, Irak ile yurtdışındaki Kürtleri temsil eden toplam 213 kişi katılmıştır. Abdullah Öcalan'ın statüsü, "KCK Başkanı" olarak belirlenmiştir. Bir Başkan ve 30 üyeden oluşacak bir "Yürütme Konseyi" kurulmasına ve bu konseyin görev süresinin iki yıl olmasına karar verilmiştir. Şu an, KCK Yürütme Konseyi Başkanlığı'nı Murat Karayılan yürütmektedir."

Şimdi temsilen Sayın Hasan Cemal'e soralım; KCK ne? PKK ne? İkisinin de başında "önder Öcalan" var. Dağdaki PKK'lıların lideri de, KCK Yürütme Konseyi Başkanı da Murat Karayılan... PKK, Çukurca'ya saldırır, 24 askerimiz şehit edilirken, Murat Karayılan, KCK'nın başı olarak hangi fikir ve ifade hürriyetinin savunucusudur?

Ortada artık, Kürt halkının özgürlüğünü savunmaktan çoktan çıkmış, kadınları intihar bombacısı yapıp çocuk katleden, eli kanlı caniler topluluğu var. Karşımızda, Doğu ve Güneydoğu'da 24 vilayetimizde, sözde parlamentolarla, fakat aslında parti komiserlerince kontrol edecekleri ve kendi keyiflerince yönetecekleri, adı "özerk Kürdistan" özü dikta, bir rejim hayaline saplanmış adamlar var. Dertleri Kürt vatandaşlarımızın geleceği

ise neden Kürtleri öldürüyorlar? Terör ve şiddeti, korkutmak, sindirmek için kullanan ve Türkiye'nin güçlenmesinden rahatsız olanlardan destek alan bu yapıya müsamaha göstermek anlaşılacak bir şey değildir.

Fikir ve ifade hürriyetine evet. Ama ırkçılığı esas alan ve sadece şiddetten medet uman, masum insanları hedef alan teröre hayır. KCK davasına inşafı bir daha bakılmalıdır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Allah'ın sadık kulu' ne diyor?

Hüseyin Gülerce 2011.11.04

Bugün, Bediüzzaman Said Nursî'nin, Isparta'nın Barla beldesinde 1927-1934 yılları arasındaki 7 yıllık sürgün hayatını anlatan "Allah'ın Sadık Kulu" filmi, yurt çapında 234 salonda gösterime giriyor. Samanyolu Yayın Grubu'nun, 3,5 yıl süren çalışmasının ürünü olan film; "Motion capture" tekniğiyle Türkiye'de yapılmış ilk uzun metraj 3D animasyon film olma özelliğine sahip.

Filmi, ben de çok merak ediyorum. İnşallah bugün eşimle birlikte seyredeceğim. Çarşamba günkü yazımda da bir değerlendirme yapmaya çalışacağım.

Said Nursî, dinimizin mazlumlarından. Zaten Allah için yola çıkıp da, eziyet görmeyen, çekmeyen yoktur. Boşuna denmemiş; "kahrın da hoş, lütfun da hoş"... Bediüzzaman Hazretleri, kendi değerlerinden gurbete düşen, kendisi olmaktan hızla uzaklaşan koskoca bir millete, iman hakikatlerinin gücünü, kıymetini hatırlatan ve uçurumun başında durarak manevî bir set oluşturan kahramanlardan biri, belki de en büyüğü... Mehmet Akif merhumun, "Bâri bir 'yok!' der sadâ yok mu?" diye inlediği zamanların, derinlerden gelen gür sadâsı... Sadece set oluşturmakla kalmamış, müspet ilimlerle dinî ilimlerin bütünleşmesi gerektiğini savunmuş, fenden, teknolojiye bîhaber hale gelmiş ülkemizde, ezberleri bozarak yeni bir çığır açmıştır. Bugün Türkiye'nin en önemli meselesi olan Kürt sorunu için 80 sene önce yazdığı reçeteler, birliğimiz ve kardeşliğimiz için hâlâ değerini koruyor.

Fakat yeni nesiller onu tam bilmiyor. Hele vesayet sisteminin tekerine çomak soktuğu için, uğradığı eziyetlerin yanı sıra, "Kürt isyancısı", "şeriatçı", "Cumhuriyet düşmanı" yaftalamaları ile karalanması, itibarsızlaştırılmak istenmesi yüzünden hâlâ bazı kesimlerce yanlış tanınıyor. Filmin en fazla, yeni nesillerde Said Nursî'yi doğru tanımak, sevmek, onun fikirlerinden, eserlerinden istifade etmek yolunda bir zihnî uyanış vesilesi olma ve merak uyandırma açısından çok faydalı olacağını düşünüyorum.

Bu filmin yapılmış olması, şunu da anlatıyor: Hakikatlerin üstü örtülemez. Kristalleri çamura bulamak, onların kıymetini azaltmaz. Gün olur, devran döner; hakikat erleri gelir, o çamurları yıkar, siler ve onların göz kamaştırıcı güzelliklerini ortaya koyarlar. Bediüzzaman'a zulmedenlerin, onu defalarca zehirleyenlerin, 80 küsur yaşına rağmen memleket zindanlarında dolaştıranların, bugün, pek çoğunun ismini bile hatırlamıyoruz... Ama o memleket zindanları bugün birer sinema salonu oldu ve milyonlar ona koşuyor.

Bedîî, kelime anlamıyla, eşi görülmemiş, çok güzel demek. Said Nursî, zamanının eşi görülmemiş alimi, tasarruf ve irşad sahibidir. Görülüyor ki, vefatından sonra da fikirleriyle, ilmiyle, duruşuyla zamanımıza da ışık tutuyor. Hatta daha ileri giderek diyebilirim ki, Türkiye'nin demokratikleşmesine, muhafazakâr demokratların destek vermesi konusunda yol göstericilik yapıyor. Bu ifadeleri abartılı bulacaklar için onun bazı ifadelerini hatırlatayım: "Eğer lâik cumhuriyet soruyorsanız, ben biliyorum ki, lâik manası, bîtaraf kalmak, yani hürriyet-i vicdan düsturuyla, dinsizlere ve sefahatçilere ilişmediği gibi, dindarlara ve takvacılara da ilişmez bir hükümet telâkki ederim." (Şualar, s. 317)

"Malûmdur ki, her hükümette muhalifler bulunur. Asayişe, emniyete dokunmamak şartıyla, hiç kimse vicdanıyla, kalbiyle kabul ettiği bir fikirden, bir metottan dolayı mesul olmaz. Bu hukukî bir mütearifedir...

Haksızlığa karşı, zulme karşı, kanunsuzluğa karşı muhalefet, hiçbir hükümette suç sayılmaz; bilâkis, muhalefet meşru ve samimi bir muvazene-i adalet unsurudur." (Tarihçe-i Hayat, s. 564)

"Adalet müessesesi hiçbir cereyana kapılmaz, hiçbir taraftarlığa kaymaz. Bu, din ve vicdan hürriyetinin bir ana umdesidir ki, komünist olmayan Şarkta, Garpta, bütün dünya adalet müesseselerinde cari ve hâkimdir." (Tarihçe-i Hayat, s. 564)

İnanıyorum ki, Allah'ın Sadık Kulu filmi, göreceği teveccüh ile Üstad Hazretleri'nin ruhunu da şad edecektir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

KCK: Çözüm değil, toprak istiyorlar...

Hüseyin Gülerce 2011.11.09

Başbakan Erdoğan, KCK (Koma Ciwaken Kürdistan-Kürdistan Topluluklar Birliği) ile ilgili operasyonları bayram boyunca savundu. Memleketi Rize'de; "KCK operasyonlarını eleştirenlere uyarımı ben yine yapıyorum: KCK'yı iyi tanımanız lazım. Yaptığınız açıklamalar, teröre destektir, teröre hizmettir." dedi.

Bazı liberal arkadaşlarla geldiğimiz yol ayrımında temel nokta; KCK'nın ne olduğu konusundaki farklılığımızdır. Onlar, KCK'nın, sadece siyaset yapan, dolayısıyla fikir ve ifade hürriyeti açısından desteklenmesi gereken bir yapı olduğunu savunuyor.

Bizler ise KCK'nın ne olduğunu, bizzat KCK sözleşmesinden (anayasasından) anlatmaya çalışıyoruz. Bunu, liberal arkadaşlara hakaret etmeden yapıyoruz. Dost bildiklerimizin, sebebini anlayamadığımız çirkin yakıştırmalarındaki gibi zil takıp oynamıyoruz da. Liberal demokrat aydınlarla kurulan diyalogu en fazla önemseyenlerden biriyim. Üstelik bu diyalogu, vesayetin sona ermesi, hukukun üstünlüğü, demokratikleşme ve özgürlükleri genişletme adına çok değerli buluyorum. Bir meselede ayrı düşünüyoruz diye o arkadaşlarımın hiçbirini kaybetmek istemem. Ama insaf, fikre karşı kendi fikrimizi de söylemeyecek miyiz? Yine, bir iktidarın meşruiyeti, neden bazı aydınların mühür basmasına bağlı olsun? Halkın verdiği yüzde 50 destek, neden esaslı bir meşruiyet sayılmıyor? Eğer liberal aydınların AK Parti'ye verdiği destek, Türkiye'nin demokratikleşmesi için ise -ki öyledir- neden ikide bir başa kakılıyor? Benim itirazlarım bunlara...

KCK doğru görülmelidir. Ben yine önceki tavrımı devam ettireceğim. KCK'nın hedefi, kendilerine oy versin vermesin, Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da 23 vilayeti kapsayan ayrı bir devlet kurmaktır. ABD, Irak'tan

çekilirken, dağdaki yapılanma üç yıldan beri şehirlere indiriliyor. Paralel bir devleti, gözümüzün içine baka baka kurmak istiyorlar. Referandum öncesinde Meclis'te, parti kapatmanın zorlaştırılmasına ondan karşı çıkıldı. Referandum ondan boykot edildi. Çünkü demokrasi içinde, sivil anayasa teminatına ve eşit yurttaşlığa bağlı, AB üyelik perspektifinde demokratik bir çözüm istemiyorlar. İstedikleri, topraktır. O toprak üzerinde bayrağı, Öcalan önderliğindeki politbüro'nun seçtiklerinden oluşan parlamentosu, KCK emrinde yargısı olan bir diktatörlük kurmak için yanıp tutuşuyorlar... Ben demiyorum, kendileri diyor. KCK'nın sözleşmesinden aynen alıyorum:

"Bayrak: Yeşil zemin üzerinde, içinde kırmızı yıldızın yer aldığı yirmi bir ışınlı sarı güneşten oluşur.

"Ekonomi: Her kasaba, köy, belde belediye ana merkeze vergi ödemek zorundadır. Yer altı kaynakları, KCK'nın malıdır ve kullanım hakkı üzerinde yaşayan halkındır.

"Birey: Kürdistan'da doğup yaşayan veya KCK sistemine bağlı olan herkes yurttaştır. Tüm KCK yurttaşlarının meşru savunma savaşı hali durumunda yurdun savunulmasına aktif katılma yükümlülüğü vardır.

"Yargı: Yüksek Adalet Divanı, İdari Mahkemeler ve Halk Mahkemeleri olmak üzere üç tür yargı sistemi oluşur.

"Parti: Siyasi partinin varlığını, yerel yönetim yapılanmasını ve siyasetçiyi KCK yönetimi belirler..."

Evet KCK, PKK, BDP çizgisi, Kürt vatandaşlarımızı, onlara rağmen diktatörlükle yönetmek için 23 ilimizi içine alan toprak istiyor. Dağ kadrolarını "öz savunma gücü" adı altında, vatandaşın tepesine silahlı milisler olarak dikmek hesabındalar. Bunu demokrasi içinde yapamayacaklarını görüyorlar. Artan şiddetin, saldırıların, katliamların sebebi budur. "Arap baharı" gibi bir "Kürt baharı" peşindeler. Demokratik bir yarışa girmeye hiç niyetleri yok. Kürt vatandaşlarımızı, bu diktatörlüğe ikna edemedikleri için onları da korkutuyor, sindiriyorlar... Kürtleri de öldürüyorlar. Kadınları canlı bomba yapıp, kadın-çocuk demeden katlediyorlar. Silahlı başkaldırdan başka yol görmüyorlar. Kürt meselesini siyasetle çözeceklerin önünü kesiyorlar...

NOT: Bugün Allah'ın Sadık Kulu filmi için yazacaktım. Maalesef gündem, o yazıyı tehir ettirdi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Barla: Zulmettiniz de ne oldu?

Hüseyin Gülerce 2011.11.11

Bediüzzaman Said Nursi'nin, 1927-1934 yıllarında, Isparta'nın Barla nahiyesindeki sürgün hayatını anlatan "Allah'ın Sadık Kulu" filmini önceki gün seyrettim. Seyircinin neredeyse tamamı, muhafazakâr ailelerdi. Göze en çok çarpan ise yarıya yakın seyircinin, 10-15 yaş arasındakiler olmasıydı.

Çocukların gelmesi çok isabetli olmuş. Bediüzzaman'ın çocuklara olan sevgisi, onlara gösterdiği şefkat ana temalardan birisiydi. Bu yeni yaklaşım, Üstad Hazretleri'ni çok sevimli kılıyor. Zaten bu film, esas itibarıyla Bediüzzaman'ı ilk defa tabii haliyle, bir insan olarak, bizlerle beraber yaşayan, içimizden biri olarak gösteriyor. Derinleştikçe sığ görünen, insanlardan bir insan var karşımızda...

Barla'daki 7 yıllık sürgün hayatı ibretlerle dolu. Bütün peygamberlerin döneminde müminlere ne kötülükler, düşmanlıklar yapılmışsa, inananlar tarihin her döneminde ne çileler çekmişse, ne işkenceler görmüşse,

Bediüzzaman Said Nursi de aynılarını yaşamış. Zaten, Allah yoluna girince, çekmeyen yoktur. Fakat film bittiğinde, zihnimden geçen şu oldu: Allah'ın tuttuğuna kimse bir şey yapamaz, O'nun bıraktığını da kimse tutamaz... Üstad Hazretleri ne güzel söylüyor: İnsanlar zulmeder, kader adalet eder. Acılar sancılara, sancılar arayışlara kapı aralar.

Filmde, bir husus çok güzel işlenmiş. Karayolu ulaşımının olmadığı, sadece kayıkla gidilebilen bir nahiyede, birkaç kişinin kâğıt parçalarına yazdığı risaleler, Eğirdir ilçesine, oradan Isparta'ya, oradan bütün Anadolu'ya yayılıyor, yüz binlere ulaşıyor. Ve bunu sıradan insanlar yapıyor.

Burada durmalıyız. Allah, büyük işleri hep toplumun "sıradan" kabul ettiği insanlara gördürüyor. Ölçü, insanlara değil, Allah'a aittir. Makam, rütbe, zenginlik, geniş aile, kuvveti elde bulundurma, dünyanın insanlara ait ölçüleridir. Allah ise şaşırtır, insana aczini anlatır. Bir köyden alır bir kulunu, önce sarıp sarmalar, korur, düşmanlıklardan uzak tutar, sonra güçlendirir, dünyalara konuşturur. En büyük örnek Efendimiz (sas) değil mi? Mekke ile Medine arası yaklaşık 400 kilometrelik bir yol. Taşlık, kayalık kupkuru bir arazi... Peygamberimiz (sas) arkadaşları Hz. Ebubekir'le bu yolu yürürken, o esnada dünyada ne krallıklar, sultanlıklar vardı. Dünya, onlar için kim bilir ne kadar hayati hadiselerle meşguldü. Bu yolu yürüten ise iki kişiydi. Fakat insanlık tarihini, o günün insanların çok önemseydiği savaşlar değil, bu yürüyüş değiştirdi. Çünkü asıl kazananlar, hep Allah'a sadık kalanlardır...

Barla'da o risaleler, evet sıradan insanlar eliyle, hem de dönemin bütün takiplerine rağmen yüz binlere ulaşıyor. "İncir ağacını, incir çekirdeğine taşıtan Allah", Barla'yı da bir çekirdek yapıyor... Dikkatimizi ne çekiyor? Barla'da bir avuç ama samimi insan, Said Nursi'yi bağırklarına basıyor. Bunu da çok önemsemeliyiz. Milletin sahiplenmesi çok kıymetlidir. Bir dava, bir hareket millete mal olmalıdır. Millete yaslanmayan, eninde sonunda devrilir gider.

Filmde, Bediüzzaman'ın önünü kesmeye çalışanların yaptıklarını seyrettikçe, hep günümüzle irtibatlar kurdum. Yalanlar, iftiralar, karalamalar, korkutmalar hepsi bugün de var. Dağlara, bir orduya yetecek kadar silah gizleme yalanı ile bugünün darbecilerinin, Kafes Eylem Planı'nda, "Işık evler"e silah koyup, terör örgütü davası açma hesapları arasında ne fark var? Film bittiğinde ister istemez şöyle düşünüyorsunuz: Zulmettiniz de ne oldu?

Vesayet sisteminin; sırf dine yönelik olmasının, millet mazisi ile bağlarını hatırlayıp, kendi değerleri üzerinde yükselmesin diye susturmaya çalıştığı Said Nursi'yi daha yakından tanımaya, bilmeye ihtiyacımız var. Yeni nesiller, onu tanıdıkça daha çok sevecekler. Allah'ın Sadık Kulu filmi, bu yönde atılmış güzel bir adım. Aynı zamanda cesur bir adım. İnanıyorum ki, ileride hem teknik, hem senaryo hem de görsellik açılarından çok daha güzel eserler verilecek.

İlkleri kutlayıp yüreklendirmek gerekiyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Halil Berktaş'a cevap vermelisiniz...

Hüseyin Gülerce 2011.11.16

KCK tutuklamalarının, soldan gelen bazı liberal/demokrat aydınlarla, bizler gibi sağdan gelen demokratları, bir yol ayrımına getirdiğini yazmıştım.

Ve ilk ayrılığın altını çizmiştim: Bu aydınlar, KCK ile ilgili tepki verirken, PKK şiddeti ve terörü söz konusu olunca tepkisiz kalıyorlar... Ya görmezden geliyorlar, ya "haklı savaş" diye bir gerekçeyi zımnen kabulleniyorlar ya da bir iki satırla geçiştiriyorlar.

Son örnek, Kartepe deniz otobüsünü kaçıran teröristle ilgili. Üzerinde bomba düzeneği bulunan biri tarafından, yirmiden fazla sivilin saatlerce rehin alınması, her an ölümle burun buruna olmaları, dünyanın her yerinde bir terör eylemidir. Böyle bir eylemin Kürt meselesinin çözümü ile ilgisi olabilir mi? Sözünü ettiğimiz aydınlardan, bu eylemi kınayan bir tepki görmedim. Herkesi eleştiren, Başbakan'a durmadan açık mektuplar yazan bu arkadaşlar, bir gün de, Sebahat Tuncel'e, Selahattin Demirtaş'a ve Öcalan'a açık mektup yazmalı değiller mi?

Neyse ki, bu aydınları, sadece biz sağdan gelenler eleştirmiyoruz. Soldan gelenler içinde de olan biteni gören, vicdan ve insaf adına sesini yükselten demokratlar var. Ahmet Altan gibi, Halil Berktaş gibi...

Prof. Dr. Halil Berktaş, Sabancı Üniversitesi öğretim üyesi. Taraf'taki yazılarından ve Habertürk televizyonunda Belkıs Kılıçkaya'nın sunduğu Doğru Açık programındaki sözlerinden alıntı yapmak istiyorum:

"Büşra Ersanlı'nın tutuklanmasını protesto eden 700 küsur imzalı bir bildirinin ardından, (ben gördüğümde) 230 kişinin imzası olan bir bildiri daha çıktı. 'Üniversite ve siyaset üzerindeki baskıya dur diyebilmek için BDP Siyaset Akademisi'nde ders vermek istiyoruz!'

"O akademide, 'ezilen millet'in 'haklı savaş'ının ya da KCK'nın (hegemonik, despotik karakterine pek çok yorumcunun dikkat çektiği) programının, en azından teorik esaslarının, veya son bir yılda attıkları —Meclis boykotu, Çukurca ve 'yeniden savaş' dahil— bütün adımların, 'haklı'lığının altının çizilmediğini, tasavvur etmemiz mümkün mü?

"Gidip katıldığımız, içinde yer aldığımız şeyin, bizim dışımızdaki boyutlarının, siyasal ve düşünsel sorumluluğu, bize hiç ama hiç bulaşmayabilir mi? 'Görmedim, duymadım. Bilmiyordum. Beni ilgilendirmez...' Bir sol aydın, sol demokrat, böyle diyebilir mi? Gelmiş geçmiş nice devlet görevlisinin 'gözlerimi kaparım, vazifemi yaparım' tavrına kızarız, haklı olarak. Ya bizim siyasî ahlâk anlayışımız nicedir?

"BDP Siyaset Akademisi öğrencilerine, Öcalan etrafındaki 'kişiyi tapma kültü'nün sakatlığını anlatabilir misiniz örneğin? Anayasa referandumundaki boykotunda, Meclis'e girmemenin de felâket olduğunu ve savaşın yeniden başlaması stratejisine eşlik ettiğini; KCK'nın Kürt halkının kaderi üzerine tekel ilân etmesinin, demokrasiye sığdırılamayacağını, çıkıp BDP parti okulunda dobra dobra söyleyebilir miyiz? Söyletirler mi size? Ya da, söyletmeyeceklerini, pekâlâ biliyoruz da, aslında her türlü şiddete çok da karşı olmadığımız; "devrimcilik" ve/veya her zaman (sırf) devlete karşı olmak uğruna bazı biçimlerine içten içe sempati duymaya devam ettiğimiz için mi, BDP Siyaset Akademisi'nde ders veriniz, diye ortaya atlayabiliyoruz?

"Özetle, silâhlı bir örgütün gölgesinde, vesayeti altında siyaset yapmaya devam eden bir 'ikinci kademe' partisinin, vitrinindeki süs, entelektüel yol arkadaşı olmayı kabul edemem.

"Bazı aydınlar, KCK operasyonlarına karşı gösterdiği ilgiyi Siirt'te bir aracın içinde öldürülen dört genç kız, ya da Bingöl'de canlı bomba tarafından öldürülen sivil vatandaşlar için göstermiyorlar. Devlete çok kolay 'hayır' derken PKK, KCK ve BDP'ye 'hayır' diyemiyorlar. Büşra Ersanlı ve Ragıp Zarakolu'nun tutuklanmasına imza

veren pek çok insan, intihar saldırısında ölen kadın ve çocuklar hakkında ağzını açmıyor. Sert duruş sergileyemiyor. O vahşetin karşısına net biçimde dikilmiyorlar. Sadece devlete hayır demeyi esas alıyorlar..."

Evet, Halil Berktaş'a cevap vermelisiniz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon davası, PKK'yı ürkütüyor...

Hüseyin Gülerce 2011.11.18

Kürt şair, yazar ve siyasetçi Kemal Burkan, yasaklı olduğu için 30 yıldır İsveç'te yaşıyordu. 3 ay önce Türkiye'ye döndü. Konuşuyor, röportajlar veriyor. O da Kürt sorununun çözümünü istiyor. Ama PKK-KCK-BDP çizgisinden çok farklı bir duruşu, söylemi var. Burkan'la, geçtiğimiz pazartesi günü Yeni Şafak gazetesinde Murat Aksoy'un yaptığı röportajdan bölümler alıyorum:

"Yükselen barışçı Kürt siyasetine karşı geçmişte, kontrgerilla devreye kondu. Kontrgerilla eylemleri, halka yönelik baskılar, bir bakıma barışçı biçimde gelişen mücadeleyi, şiddete yöneltmek için yapıldı. 1960-70'lerde barışçıl ve kitlesel biçimde gelişen Kürt hareketi, 1980'lerde PKK eli ile şiddete yöneldi ve giderek harekete, şiddetin dili ve yöntemleri egemen oldu. PKK bizden sonra sahneye çıktı ve bizleri hedef gösterdi. Bizlere şiddet uyguladı. Bu tavır 1980'lerde de bugün de aynı. Belki yöntemi biraz yumuşadı, ama bakış aynı. "Kürtleri ben temsil ederim, benden başkası haindir" anlayışı, bizim diyalog çabalarımıza rağmen değişmedi.

(Kürtler, PKK vesayetinden kurtulmaya, bunu talep ve ısrar etmeye hazır mı?) "Şimdilik bu yönde kitlesel ve çok etkili bir hareket yok. Kitlelerin gönlünde olsa da bu, henüz söze ve eyleme yeterince dökülmedi. Çünkü silahların sesi, kitlelerin sesini bastırıyor. Onların taleplerini, duygu ve düşüncelerini özgürce dile getirmeyi engelliyor. Bana göre bir korku var.

"Tabii ki açılım ve çözüm sürecindeki duraklamada, AK Parti'nin yalnız kalmasının payı büyük. Bu süreçte CHP ve MHP'nin açılıma destek vermemesini, siyaseten haklı bulmasam da anlayabilirim, ama beni asıl hayal kırıklığına uğratan BDP ve PKK oldu. Onlar ilginçtir, ne demokratik açılıma ne de Ergenekon davalarına yeterince destek vermediler.

"Ergenekon davası ürkütüyor. Ergenekon birtakım ilişkilere ışık tutuyor. Bu ilişkiler ağının açığa çıkmasından korkuldu herhalde... Ergenekon hem devletin içinde örgütlenmiş, hem de solun ve Kürt hareketinin içine elini uzatmış. Ergenekon ortaya çıkarken bu kesimlerin tedirgin olması veya karşı çıkması ancak böyle izah edilebilir.

"PKK'nin eylemsizlik ilan ettiği dönemde ordu, AK Parti'nin açılım politikalarına rağmen operasyonlara devam etti. Operasyonların durduğu zamanda bu kez Reşadiye olayı, Dört Yol ve Kastamonu olayları oldu. Bunlar kuşku ve çözüm sürecine hizmet etmeyen eylemlerdi. Hele 12 Haziran seçimlerinden sonra BDP'nin boykotu, PKK'nin ise eylemlerini tırmandırması son derece yanlış oldu.

(1999-2004 arasındaki çözüm şansı vardı. Kullanılmadı mı sizce?) "Demek ki dağda PKK'lı silahlılar olmasını istediler. PKK'yi yedekte tuttular... Kanımca en başta PKK'yi Güneyli Kürtlere, yani Kürdistan Federe bölgesine karşı kullanmak için. Biliyorsunuz geçmişte de PKK birçok kez (1992, 1995 ve 1997'de) Güneyli Kürtlere, KDP ve KYB'ye karşı savaştı. Bunda Kürtlerin hiçbir çıkarı yoktu, ama özellikle Suriye ve İran'ın etkisiyle PKK bu işe sürüklenmişti. Nitekim bir ara Karayılan'ın kendisi, 'Türkiye bizim Güneyli Kürtlerle savaşmamızı istiyor' diye açıklama yaptı. Öcalan bir keresinde görüşme notlarında, 'Benimle görüşen subay, tüm gerillaları güneye geçirme, 500 kadarı içerde kalsın, lazım olur' dediğini açıklamıştı. Nitekim lazım oldu da. PKK 1999-2004 döneminde silahlı eylemleri durdurmuştu. Ama AK Parti'nin seçimleri kazanıp hükümet kurmasından itibaren durum değişti.

"AK Parti'ye karşı Ergenekon, Sarıkız, Ayışığı vb. bir dizi darbe planının devreye konduğu dönemde, daha önce 'hata yaptık, silahları tümünden bırakıyoruz' diyen Öcalan ve PKK, 1 Haziran 2004'te yeniden silahı devreye soktu. Bu dönem, tam da AK Parti'ye karşı cunta hesaplarının yapıldığı dönemdir. Belli ki derin devlet, AK Parti'ye iktidar olanağı vermemek, hem Kürt sorununun çözümünü hem de Türkiye'nin AB üyeliğini ve demokratikleşme sürecini engellemek, başka bir deyişle statükoyu korumak için harekete geçti..."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dersim: Vesayetin çivisi çıktı

Hüseyin Gülerce 2011.11.23

Dersim, ikinci defa gündemde.

10 Kasım 2009'da dönemin CHP milletvekili Onur Öymen, Meclis kürsüsünden "Dersim'de analar ağlamadı mı?" dediğinde, Türkiye, gerçekten sallandı. Birden hepimiz dikkat kesildik: "Neydi bu Dersim?" Tarihe meraklı olanların bile tam bilmediği, unuttuğu, atladığı bir konuydu bu. Sonra gördük ki, resmî tarihin "isyan" diye geçiştirdiği konu, aslında, tek tip yurttaş mayalama projesinin bir uygulamasıydı. Cumhuriyet elitleri, kendilerini vasi gibi görüyor, vesayet sistemi için iki düşman belirliyorlardı: Gericiler ve bölücüler... Dindar, Kürt, Alevi kimlikleri istemiyorlardı. Hem Kürt hem de Alevi olan Kızılbaş Dersimliler ise tam bir çibanbaşıydı. "Okşanarak" hizaya gelmeleri de mümkün değildi. Çıban, kökünden kazınmalıydı.

Tartışma, bilinmeyen pek çok gerçeği su yüzüne çıkardı. "İsyan ettiler" bahanesiyle Dersim'de tam bir katliam yapılmıştı. Bir dönem Dışişleri Bakanlığı yapan İhsan Sabri Çağlayangil, mağaralara sığınan kadın, çocuk, ihtiyar yüzlerce insanın gaz bombasıyla fare gibi zehirlendiklerini söylemiş meğer. Hem de kime? Bugünün CHP Genel Başkanı Kılıçdaroğlu'na. Sonra, 40-60 bin kişi arasında insanın katledildiğini, Başbakan Erdoğan'ın ağzından duyduk. Sabiha Gökçen'in; en alçaktan uçarak 50 kiloluk bombaları kendi insanımızın üzerine attığı için "savaş pilotu" olarak kahramanlık madalyası aldığını öğreniverdik.

Şimdi de CHP Tunceli vekili Hüseyin Aygün'ün, gazetemizdeki sözleri tartışılıyor. Aygün; "Dersim katliamının sorumlusu CHP ve devlettir." diyor, Mustafa Kemal Atatürk'ün de katliamdan haberdar olmamasının mümkün

olmadığını dile getiriyor.

Aygün'ün sözleri CHP'yi sallıyor. 12 milletvekili ortak basın toplantısıyla, Kılıçdaroğlu yönetimine muhtıra veriyor, parti içinde eski defterler yeniden açılıyor. Ama mesele, CHP'nin içi değil, Cumhuriyet'i, demokrasi ile buluşturmayan vesayetçi zihniyeti sorgulamaktır.

Vesayet sistemi/rejimi, bu ülkede bütün hesaplarını kutuplaşmalar üzerine yaptı. Sağcı-solcu, ilerici-gerici, laik-anti laik, Türk-Kürt, Sünni-Alevi kutuplaşmalarının hepsi, bu milleti demokrasiden uzak tutmak için bilerek, kasten hazırlandı. O sayede oluşturulan zeminlerde, on yılda bir darbeler sahneye konuldu.

Vesayet sistemi, isyan bahaneleri ile ezdiği, sindirdiği, korkuttuğu Alevileri, daha sonraki darbe dönemlerinde, hep hesaplarının içinde düşündü. Maraş katliamı (1978) ve Çorum katliamı (1980) 12 Eylül darbesine zemin hazırlamak için tezgâhlendi.

1993'teki Sivas Madımak katliamı ise laik-anti laik kutuplaşması için planlanmıştı. Aynı amaçla İstanbul'da Gazi Mahallesi'ndeki provokasyon devreye girdi. Koçgiri, Ağrı ve Dersim'de, Alevilerin yüreğine salınan korku, habire hatırlatılıyor, unutturulmak istenmiyordu. Katledilen annelerinin elbiseleri altına saklanarak, kaya ve ağaç kovuklarına bırakılarak hayatta kalan Dersim yadigârlarına, "derin devlet" şunu diyordu: "Şeriat gelirse, yaşama şansınız yok. 'Rejimin muhafızları' olmak zorundasınız..."

Toplumda ne zaman kaos ve kargaşa ortamı tezgâhlamak isteseler, Alevi-Sünni çatışmasını devreye sokan vesayet odaklarının oyunları, Ergenekon davasından sonra bozuldu. Alevi önderlerine yönelik suikast planları, gerçeğe ışık tuttu.

Ergenekon davası Alevi camiasını sarstı. Ama Alevi kurumları, kendilerine yakışacak duruşu sergileyemediler. Kirli yapının mazlum ve mağdurlarıydılar ama seslerini yükseltemediler: "Soruşturma derinleştirilmeli, aydınlatılmalı, nereye kadar gidiyorsa oraya kadar gidilmeli, Maraş ve Sivas dosyası yeniden açılmalı" diyemediler...

Mesele, CHP, Kılıçdaroğlu, parti içi çekişmeler değil. Mesele derinlerde. Bu ülkede artık kimse, yüz yıllık yüzleşmeden kaçamaz. Dersim hakikati, eski Türkiye'yi nokt alıyor. Dersim, vesayetin çivisini çıkarmıştır. Dağılan parçaları, artık kimse bir araya getiremez. Yıkılan payandaları kimse ayağa kaldıramaz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yalan manşet üzerine...

Hüseyin Gülerce 2011.11.25

Aydınlık gazetesi manşetten yalan söylüyor.

"Fidan'ı MİT'e Onlar Dikti. Kozinoğlu, ölmeden önce Aydınlık'a gönderdiği açıklamada, Fethullah Gülen'in, Hakan Fidan'ı, MİT'e müsteşar yapması için Zaman yazarı Hüseyin Gülerce'yi Abdullah Gül'e gönderdiğini ifade

ediyor."muş...

Yalan, bir karaktersizlik ölçüsüdür. Zalimler yalanlarla iftira atar, kin kusar, insanları hedef gösterirler. En acımasız yalanlar ise hainlerin yalanlarıdır. Bir millete ihanet ederler. Bir ülkenin geleceği ile oynarlar. Milletin dirilişine ömrünü adayanlara saldırır, fedakâr insanlara çamur atar, gizli servislerin emellerine hizmet ederler. Karanlık ruhlarının karanlık dünyalarında, karanlık odalar inşa eder ve bir fabrikatör gibi yalan üretirler. Hayatları fitne fesat peşinde koşmakla geçer. Ne kendileri huzur bulur, ne etraflarına huzur yüzü gösterirler. Hayâdan nasipleri yoktur, kızarmaz yüzleri, bitmek bilmeyen kin ve nefretleri vardır... Allah'ın büyüklüğünü göremezler. Sebeplere bakarlar. Ve dünya çapında, milletimizin yüz akı insanî hizmetler için, "bunlar büyük proje, mutlaka arkasında Amerika vardır, Avrupa vardır" derler... Millete güvenmezler. "Bu millet adam olmaz" derler. Millete değil, başkalarına yaslanırlar. "Allah ile irtibat olmayınca, hayat kocaman bir yalan" diyenleri anlayamazlar. Bu büyük millete Allah rızası için hizmet edenleri hedef seçerler, yabancı istihbarat merkezlerine jurnal ederler... Aydınlik gazetesinin hafta başındaki manşetindeki yalan, bana bu satırları yazdırdı. Güya, MİT mensubu Kâşif Kozinoğlu, ölmeden önce sırlarını Aydınlik Gazetesi'ne göndermiş. Aydınlik, Kozinoğlu'nu zorda bırakmamak için bu notları, o hayatta iken yayımlamamış, vefatından sonra yayımlıyormuş.

Kâşif Kozinoğlu, gizli belge sızdırdığı gerekçesiyle OdaTV soruşturmasıyla tutuklanmış ve yargılamanın yapılacağı 22 Kasım'dan on gün önce tutuklu bulunduğu Silivri Cezaevi'nde vefat etmişti. Hiçbir sağlık sorunu yokken, sadece OdaTV davasının değil, Ergenekon ve Balyoz davalarının da en önemli sanıklarından birinin, "kalp krizi" geçirerek öldüğünün açıklanması, elbette pek çok soru işareti taşıyor. Normal olmayan her ölüm vakası, bir suikastı, cinayeti akla getirir. Burada da asıl soru, Kozinoğlu'nu kimin öldürmüş olabileceğidir. Kozinoğlu'nun konuşmaları acaba kimleri rahatsız ederdi?

Neden bu ülkede, kozmik sırlara vâkıf generaller firar ediyor? Ben inanıyorum ki vesayetin resmî tarihini yırtan Dersim gerçeklerinin gün yüzüne çıktığı gibi, 28 Şubat için de soruşturma açılabilirdiği gibi, bir gün bütün faili meçhuller, suikastlar, cinayetler aydınlanacaktır. Ergenekoncuların, vesayete payandalık edenlerin, medyadaki adamlarının bütün endişeleri, bütün telaşları, paniklemeleri bu yüzdendir... Karanlıktaki yarasaları en fazla rahatsız eden, ışıktır. Hukuk dışına çıkanları, kanlı eylem planları yapanları da hakikatlerin ışığı, adaletin işlemesi rahatsız eder...

Aydınlik gazetesi, manşetine taşıdığı yalanda şöyle diyor: "Hakan Fidan'ın MİT müsteşarı olması için Fethullah Gülen, Hüseyin Gülerce'yi (Zaman Gazetesi yazarı) 2009 yılında Abdullah Gül'e göndermiştir. Ancak atama, 2010'un Mayıs'ında; yani görüşmeden 1,5 yıl sonra gerçekleştirilmiştir."

Ben de diyorum ki; Muhterem Fethullah Gülen, beni Cumhurbaşkanımız Sayın Abdullah Gül'e göndermedi. Ben Abdullah Gül'e hiçbir zaman "Hakan Fidan'ı MİT müsteşarı yapın" diye bir laf söylemedim. Bu ifadelerim için, bütün kutsallarım, ailem, çoluk çocuğumun üzerine yemin ederim. Şimdi de bu yalanı uyduranlara, gazetede manşete taşıyanlara sesleniyorum: Gelin, biraz Allah korkunuz varsa, sözleşelim. Kim yalan söylüyorsa Allah onun belasını versin. Dili tutulsun, yazamaz, konuşamaz olsun... Var mısınız?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aleviler, CHP'den neden vazgeçemiyor?

Hüseyin Gülerce 2011.11.30

Dersim tartışmasının en önemli zeminlerinden biri CHP-Alevi ilişkileridir. Ergenekon dostları kalemler soruyorlar: "Madem Dersim'de katliam olmuş, madem bundan da tek parti döneminin CHP'si sorumludur, neden o günden beri Aleviler CHP'ye oy veriyorlar?" Evet, soru esaslı; Aleviler, CHP'den neden vazgeçemiyorlar?

Cumhuriyet, Aleviler için tam bir hayal kırıklığıdır. Aleviler, Cumhuriyet'in ilk yıllarından beri kendilerine ne yapıldığını, işin özünün ne olduğunu aslında başından beri biliyorlar. Dersimli araştırmacı-yazar Cafer Solgun'un, "Alevilerin Kemalizm'le İmtihanı" kitabında konu, bütün açıklığı ile ortaya konuyor. Aleviler, Cumhuriyet elitleri tarafından yok sayılmıştır. Tek ulus üzerine inşası planlanan Cumhuriyet rejiminde, Türk'ten başkasının varlığı tanınmayacaktır. Alevi, Kürt şu bu yok, sadece Türkler ve Sünniler vardır. Sünniler de; devlete bağlı Diyanet Teşkilatı ile kontrolde tutulacaktır. Korku, rejimin en büyük silahıdır. Bölünme korkusu, şeriat korkusu, komünizm korkusu dağları beklemektedir. Korkutarak kutuplaştırma, sonra da "kutuplaşma var, memleket elden gidiyor" gerekçesiyle darbe üzerine darbe...

Aleviler, evet, Cumhuriyet elitleri tarafından yok sayılmıştır. Sadece yok sayılmakla da kalmamışlar, baskılarla, isyan bahanesine dayandırılan sindirmelerle, katliamlarla, asimilasyon politikalarıyla bitirilmek istenmişlerdir. 1925 yılında kabul edilen Tekke ve Zaviyelerin Kaldırılmasına Dair Kanun'un birinci dereceden mağdurları, Alevilerdir. Alevi inancında hayati bir önem ifade eden "dede, baba, pir, seyit, çelebi" gibi dinî unvanlar yasaklanmıştır. "Laik Cumhuriyet geldi, Aleviler rahata kavuştu. Onun için de Aleviler, CHP'yi destekliyorlar" iddiası safsatadan ibarettir.

Aleviler, sadece Cumhuriyet'in ilk yıllarında korkutulmadılar. 2 Temmuz 1993'teki Sivas Madımak Oteli katliamı, Maraş olayları, Gazi Mahallesi olayları hepsi derin devletin provokasyonuydu. Madımak katliamından 6 ay sonra, toplumda "şeriat tehlikesi"ne dair bir korku ve endişe ortamı hazırlanma planı dâhilinde Uğur Mumcu katledilmiştir. Uğur Mumcu'nun cenazesinde, yüz binlere "kahrolsun şeriat" sloganı boşuna atırılmamıştır. Ardından peş peşe laik kesimden, isimleri öne çıkmış aydınlar katledilmiştir. Alevilere şunu dediler: "En büyük tehlike şeriat tehlikesi. Şeriat gelirse çoluk çocuk kesileceksiniz, sizin kökünüzü kazıyacaktırlar..." Bugün "Ergenekon"la ifade edilen derin yapı, ne zaman kaos ve kargaşa ortamına ihtiyaç duymuşsa, akıllarına ilk gelen Alevi-Sünni çatışması olmuştur. Laik-anti laik kutuplaşmasında Aleviler, rejim muhafızı olarak düşünülmüştür.

Niye o zaman Aleviler; Ergenekon'a sahip çıkan, Silivri'deki tutuklulara selam gönderen, davanın en önemli sanıklarını milletvekili yaparak yargı sürecindeki davayı özünden saptırmaya çalışan CHP'den kopamıyorlar? Vesayet zihniyetinin mazlumları, mağdurları oldukları halde, vesayete payandalık yapan bir siyasi anlayışa neden mahkûm oluyorlar?

Çünkü Aleviler iliklerine kadar korkutuldular. Madımak'ta, askerî birliklerin gözü önünde diri diri yakılmak nedir, bunu Aleviler bilir ancak... 1925'ten beri korkutanlar, onlara tek bir yol bıraktılar: Ordu+CHP+Kemalizm... Sağ partiler onlar için hiçbir zaman tekin olmadılar. Gidecekleri başka kapı yoktu, CHP'ye gittiler. Evet, korkuları onlara sığınacak tek liman bıraktı. Cafer Solgun'un altını çizdiği gibi; yaşamak için, güçlü ve egemen olandan yana imiş gibi görünmeyi seçtiler...

Fakat artık yeni bir yol ayırmındalar. Ergenekon davasında ortaya dökülen darbe planlarında Alevi ileri gelenlerine yönelik suikast hazırlıkları ve Dersim konusunda CHP'nin tavrı, onları bugün farklı bir noktaya

getirdi.

İki sorunun cevabını arayacaklar: 1. CHP, tek parti dönemiyle arasına kalın bir çizgi çekip, Dersim'le yüzleşebilecek mi? 2. AK Parti, onlara aradıkları güveni samimiyetle verebilecek mi?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aleviler, AK Parti'ye mi oy versin?

Hüseyin Gülerce 2011.12.02

Geçen yazımda, "Aleviler, CHP'den neden vazgeçemiyor?" sorusuna cevap vermeye çalıştım. Aleviler, CHP'den neden vazgeçemiyor derken de, CHP'ye oy vermelerinden rahatsızım, gitsinler artık başka partileri -AK Parti'yi falan- desteklesinler demiyorum. Beni, Alevilerin siyasi tercihlerinin ne olacağı ilgilendirmiyor.

Beni, Alevi vatandaşlarımızın hali, sıkıntıları, problemleri ilgilendiriyor. Beni, Alevi meselesinin mutlaka çözülmesi gerektiği ilgilendiriyor. Dolayısıyla asıl mesele, Kürt meselesinden daha derinlerdeki Alevi meselesinin çözümüdür. Daha da ötesini söyleyeyim. Ben Dersim'i, Dersimlilere uygulanan katliamı -evet katliamı- dile getirirken, bir hesaplaşma ve rövanş duygusuyla hareket edilmesini de yanlış ve tehlikeli buluyorum. Tarihimizle yüzleşelim. Fakat geçmişin acılarından, yaralarından, onları tekrar kanatarak yeni acılar, kutuplaşmalar çıkarmak kimsenin faydasına olmaz. Ülkenin hayrına da olmaz. Tam tersine problem büyür, çatışma derinleşir, huzuru, diyalogu ve uzlaşmayı bir başka bahara erteleriz.

Şunu kabul edelim; Alevi vatandaşlarımız, haklı olarak ciddi bir güven sorunu yaşıyor. Osmanlı dönemi de dâhil, Cumhuriyet döneminde de Aleviler eziyet gördü, korkutuldu, sindirildi. Onlar için gönle girme, şefkat, merhamet, adalet yoluna gidilmedi.

Geçmişe takılmak yerine bugün ileriye bakabilmeli, huzur ve barış içinde bir arada yaşama adına, "toplumsal bir barış projesi" inşa edebilmeliyiz.

Bunu nasıl yapabiliriz? Yeni sivil bir anayasa, yeni yasalar çıkartılması elbet çok önemli. Fakat bunlardan daha önemlisi, Sünnilerle Aleviler arasındaki önyargıların, saplantıların aşılmasıdır. Bu da iyi niyet ve samimi gayret gerektirir. Herkes eteğindeki taşı dökmelidir. En başa, insan olduğumuz hakikatine dönmeliyiz. Dinimiz, inancımız, mezhebimiz ne olursa olsun, biz önce insanız. Ve şu topraklarda, şu yerkürede hepimiz insan gibi yaşamak istiyoruz. Evet demokratik bir zihniyet değişimine, eşit yurttaşlık esasına ihtiyacımız var. Ama birbirimize insan gözüyle bakmadan, insanı değerli görmeden, hukukun üstünlüğünü kabullenmeden işin doğrusunu yapamayız. Birbirimizi kandırmaya, sahte diyaloglara, ruhsuz şekilciliğe mahkûm oluruz.

İnsana değer vermek, birbirimizin konumuna saygıyı gerektirir. Bu saygı, birbirimizin fikrine, düşüncesine, yaşamına saygı demektir. Birbirimizi bütün yönlerimizle tabii ki tasvip etmeyebiliriz. Anlaşamayacağımız pek çok alan da var. Ama kendimize saygı istemek, başkalarına saygıyı gerektirir. Ve anlaşabileceğimiz,

paylaşacağımız da çok alan var... İlk adım; birbirimizi dinlemek, anlamaya çalışmak ve uzlaşmayı başarabilmektir.

Sadece Sünnilerle Aleviler arasında değil, daha geniş anlamda bu ülkede her kesim açısından, aramızda var olan güvensizlik sorununu aşmamız gerekiyor. Türkiye, normalleşmeden, demokratikleşmeden ne Alevi meselesini, ne Kürt meselesini çözebilir... Başka şekilde de söyleyebilirim: Alevi meselesini çözmeden, Kürt meselesini çözmeden Cumhuriyet, demokratikleşemez. İç barış da sağlanamaz... Toplumda esaslı bir diyalog ve hoşgörü iklimine ihtiyacımız var.

Açıkçası, Aleviler Sünni çoğunluğun yaşadığı Türkiye'de, kendilerini tehdit altında görüyorlar. Yönetenlere güven duymak istiyorlar. Başta AK Parti, yani gücün merkezi iktidar, bu algıyı yıkmak zorundadır. İyi niyet sorgulaması yapmasak da, zaman zaman Alevi vatandaşlarımızın bütününe rahatsız eden bir üslup sergilendiğinin altını çizmeliyiz...

Fikir ve ifade hürriyetinin, din ve vicdan özgürlüğünün, hukukun üstünlüğünün sağlandığı demokratik bir Türkiye'de, siyasî tercihler de hür ve serbest olacaktır. Türkiye'nin bu yola girdiğine yürekten inanıyorum...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Alevi meselesinde Sünnilerin sorumluluğu...

Hüseyin Gülerce 2011.12.07

Temelde Alevi meselesi nedir diye sorulsa, şunu söylerim: Bu ülkede esas olan Sünnilerdir, tali olan da Alevilerdir, anlayışıdır.

Aynı sözü Kürt meselesi için de söyleyebilirsiniz; bu ülkede esas olan Türklerdir, tali olan Kürtlerdir. Amma iki mesele için de hemen bir uyarı yapmak lazım. Bu dayatmaları, vatandaş olarak bizler yapmadık. İnsan olarak, komşu olarak böyle bir ayrışmayı, kendiliğinden ne Sünniler ne de Türkler yaptılar. Cumhuriyet, en baştan, yeni bir ulus inşa etmek için tek tipleştirmeyi benimsedi. "Biz Türk milliyetçisiyiz. Cumhuriyetin mesnedi Türk camiasıdır" (Atatürk), "Vazifemiz, Türk vatani içinde Türk olmayanları behemehâl Türk yapmaktır." (İsmet İnönü), "Benim fikrim ve kanaatim şudur ki, memleketin kendisi Türk'tür. Öz Türk olmayanların Türk vatanında bir hakkı vardır. O da hizmetçi olmaktır, köle olmaktır." (Adalet Bakanı Mahmut Esat Bozkurt. 1930)

Cumhuriyetin felsefesini, İttihat Terakki'den devralınan vesayet zihniyeti oluşturdu. Yönetici elit zümre, halksız cumhuriyeti, demokrasi ile buluşturmama inadını, çok partili hayata geçtikten sonra da terk etmedi. Seçilmişlere rağmen, ülkeyi yönetmenin yolunu, halkı kutuplaştırmada buldular. Sünni-Alevi, Türk-Kürt ve laik-dindar kutuplaştırmalarının hepsinin temelinde, derin devletin provokasyonları yatar. Sadece iki örnek vereyim. 24 Ocak 1993'te Cumhuriyet Gazetesi yazarı Uğur Mumcu katledildi. Cenazesinde yüz bin kişiye, "kahrolsun şeriat" sloganı attırıldı. 6 ay sonra 2 Temmuz 1993'te, Pir Sultan Abdal etkinliği için Sivas'a gelen 33 kişi ve iki

personel, askerî birliğin gözü önünde Madımak Oteli'nde yanarak ve dumandan boğularak ölürlen, dışarıda toplanan yaklaşık beş yüz kişiye tekbir getirtiliyordu. Darbeler, 28 Şubatlar, AK Parti iktidar olur olmaz düğmesine basılan darbe hazırlıkları, hepsi devlet içindeki derin yapılanmaları işaret ediyor. Herhalde Ergenekon, Balyoz ve benzeri davalar sonuçlandığında, yakın tarihin bütün ezberleri bozulacaktır...

Ancak en az bu davaların sonuçları kadar önemli bir mesele daha var. Alevi meselesinde, Sünniler bir özeleştiri yapmak zorundadır. Alevi vatandaşlarımız hakkındaki önyargıları yıkmak zorundayız. Tamam, bugün muhafazakâr kesimde, demokratlaşma yönünde gerçekten samimi bir değişim var. Ama iyi niyet de yeterli değildir. Alevi açılımı, bu yılki Muharrem'de çok ileri adımlar atılması, bir araya gelişler, bunların hepsi çok güzel. Fakat iyi niyete, samimiyete rağmen, Sünni kesimde hâlâ Alevilere karşı ayrımcı bir dil var. Mesela Aleviliği bilinen bir insana, "Alevileri çok severim, evdeki hizmetçimiz, şoförüm, apartmanımızın kapıcısı hep Alevi..." dediğinizde, kırdığınız potun, işlediğiniz üslup hatanızın farkında olmayabilirsiniz.

Alevilerin inançlarını Sünnilerin sorgulaması, "madem onlar da Müslüman, neden camiye gelmiyorlar" diye çıkışmaları, en başta din ve vicdan özgürlüğüne aykırıdır. Asıl mesele, kendimize Müslüman, kendimize demokrat olma anlayışını terk edebilmektir. Kimsenin kimseyi dönüştürmeye çalışması kabul edilemez. Bir insan kendini nasıl ifade ediyorsa, odur. Alevileri Sünnileştirmek saplantısı, insanların konumlarına saygısızlıktan başka bir şey değildir. Konuma saygı, insanların inançlarına, kültürlerine, geleneklerine, fikirlerine saygıdır.

Bu birinci mesele... İkincisi, geçmişteki kutuplaştırma provokasyonlarının hepsi soruşturulmalıdır. Sivas'ın, Çorum'un, Maraş'ın dosyaları açılmalıdır. "Gerçekler ortaya çıksın, kim incinecekse incinsin" diye feryat edenlerin sesine kulak verilsin. Uğur Mumcu'nun, Çetin Emeç'in, Abdi İpekçi'nin, Doğan Öz'ün, Turan Dursun'un, Musa Anter'in, Necip Hablemitoğlu'nun, Eşref Bitlis'in, Hrant Dink'in, Muhsin Yazıcıoğlu'nun katledilmesi için emir verenlerin hepsine ulaşılsın.

Hem özeleştiri yapalım hem de oynanan oyunların deşifre olması için adalet aramaktan vazgeçmeyelim...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Van'dan mektup var...

Hüseyin Gülerce 2011.12.14

Vanlıların halini en iyi, benzer bir deprem felaketini yaşayanlar anlar. Bizler 17 Ağustos 1999 depremini Yalova'da yaşadık. Vanlıların durumu bizden daha ağır. Çünkü zor kış şartlarında binlercesi çadırlarda yaşıyor. Maalesef her depremde benzer bir şey oluyor. İlk günlerde müthiş bir yardım seferberliği yapılıyor. Ama zamanla, depremzedeler kendileriyle baş başa kalıyor. Van'dan, tam da bu halimizi anlatan bir mektup aldım. Dilerim, herkes bu sese kulak verir:

İlimizdeki 11 STK'nın kurmuş olduğu Van Ekonomi Konseyi üyesiyim.

23 Ekim ve 9 Kasım'da ilimizde yaşanan deprem felaketinden sonra ilk günden itibaren tüm Türkiye yardım olup Van'a yağdı. Herkes tek yürek oldu. Van girişindeki tabelayı, "Nüfus 74 milyon" olarak değiştirmek geldi içimizden.

İlimize gelerek acımızı paylaşan başta Sayın Cumhurbaşkanımız ve Sayın Başbakanımız olmak üzere tüm hükümet yetkililerine, tüm siyaset adamlarına, tüm sivil toplum kuruluşlarına, yardıma koşan herkese teşekkür ediyoruz. Tarihimizde eşi görülmemiş bir yardım seferberliği yapıldı. Van halkı olarak bunun farkındayız, takdir ve şükranla karşılıyoruz.

Yaşadığımız ilk depremden sonra kamuoyu duyarlılığı had safhadaydı. Hayat tam normale döndü derken, 5,6'lık deprem Van'ı esas yıkan deprem oldu. Ve şu anda tüm insanlar çadırlarda. Evi az hasarlı olsa da insanlar evlerine giremiyorlar. Zaten yetkililerin önerisi de bu yönde.

Tüm bunların neticesinde bugün, şehrin 500 bin olan nüfusunun yarısından fazlası şehri terk etti. Valilik köylerde konteynır dağıtımını tamamladı, hızla şehirde kurulacak konteynır kentlerin altyapı çalışmalarını yapıyorlar. Ama nihayetinde temin edilecek konteynırların şehre yetmesi imkânsız. İşverenler çok zor durumda, çalışan personelin bir kısmı zaten çekip gitti. Kalan personeli burada tutmakta zorlanıyorlar. Çoğu esnafın işyerleri zarara uğramış durumda. İyi kötü işyerini açan esnafımız da ticaret yapamıyor. Kimse alışveriş yapmıyor. Ama işveren maaş ödemek zorunda, çekini ödemek zorunda... Tüm bu ve benzeri problemler dile getirildiğinde, belki de dile getirme şeklinden dolayı kamuoyunda, "Van'a dünyanın yardımı yapıldı, hâlâ memnun değiller" gibi bir algı olabilir. Bu, bizleri inanınız çok üzer, çok rahatsız eder.

Peki neler yapılmalı?

En acil ihtiyaç barınma. Bu sorun hızlıca halledilirse, biz insanımızı Van'da tutarız. Hatta giden insanlarımızı da hızlıca geri getiririz. Sadece devletimizin gayretleriyle bu sorunun üstesinden kısa zamanda gelmemiz imkânsız. Gücü yeten, imkânı olan herkesten konteynır istiyoruz. SSK primlerinin 1 yıl boyunca karşılanması gerekiyor. Kamu ve özel bankalardan alınmış krediler 1 yıl boyunca faizsiz ertelenmeli. KOSGEB'in kredilerine bankalar aracılık ediyor. Esnafımız krediye başvurduğunda Van dışından ipotek isteniyor. Kredibilitesi yetersiz esnafımız bu krediden faydalanamıyor. Bu süreç kolaylaştırılmalıdır. KOSGEB'in verdiği üst limiti 100 bin TL olan kredi, birçok işveren için az. Yanında 50, 100, 200, 400 işçi çalıştıran işletmelerimiz var. Bu işletmelerin, mevcut çalışanlarını istihdam etmeye devam edebilmeleri için 2 yıl ödemesiz 5 yıl vadeli faizsiz ya da çok düşük faizli yüksek meblağlı kredilere ihtiyacı var. Van yeniden inşa ediliyor. TOKİ, Van'a yaklaşık 100 bin konut yapacak. Bu konutlar yapılırken hem işgücü hem de malzeme Van'dan temin edilmelidir. Ayrıca uygun şartları haiz Vanlı işadamlarına öncelik verilmelidir. Eğer bu önlemler alınmazsa, fiziksel depremden sonra yaşanacak sosyal depremin faturası çok daha ağır olacaktır. Bu tedbirlerin bütçeye yükleyeceği yükten katbekat ağır bir tabloyla karşı karşıya kalacağız. Van halkı adına sesimizi, bir de sizlerin vasıtasıyla yetkililere duyurmak istiyoruz.

İlginiz için teşekkür ediyorum. Ali Çiçeksay. Van Aktif Sanayici ve İşadamları Derneği Yönetim Kurulu Başkanı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AB'ye girmedığımız iyi mi oldu?

Avrupa Birliği ile ilişkilerde sıkıntılı bir dönemden geçiyoruz. Türkiye'nin ekonomi ve kalkınmadaki başarısı, bazı çevrelerde, "AB'ye artık gerek yok" gibisinden bir hava da estiriyor.

Avrupa Birliği'nin halen tarihinin en büyük krizlerinden birini yaşıyor olması bu havayı destekliyor. Öngörülemeyen bu kriz Yunanistan, İtalya ve İspanya başta olmak üzere AB bünyesini sarsıyor. Geçtiğimiz hafta Brüksel'de 8-9 Aralık 2011 Zirvesi yapıldı. Yeni tedbirler ve karar alındı. Krizi aşmaya çalışıyorlar.

Anlaşılır milliyetçi hislerle, ayrıca kültür ve inanç farklılıkları gerekçesiyle, hem Türkiye'de, hem de Avrupa'da, bizim üyeliğimizle ilgili tepkileri biliyoruz. Her iki tarafta da kuvvetli "Türkiye'nin üyeliğine hayır" lobileri de var.

Avrupa'da etkili bazı güç merkezleri, Türkiye'nin Müslümanlığını gerekçe göstererek üyeliğimize direnç gösteriyorlar. İslam ve Türk düşmanlığının körüklendiğini de görüyoruz. Almanya'da ortaya çıkan Neonazi cinayetlerinin, artan ırkçılığın hafife alınmaması gerekir. Ayrıca Türkiye'nin, yakın gelecekte Avrupa'nın en büyük ve en dinamik nüfusuna sahip olacağı gerçeği, bölgesinde giderek güçlenmesi de bu güç merkezlerini rahatsız ediyor.

Fakat onlardan daha önemlisi, Türkiye'deki vesayetçi rejimin AB üyeliğimiz konusundaki direncini ve engellemelerini görebilmektir. Vesayet sistemi, Türkiye'yi içine kapalı bir rejimle yönetme taraftarıdır. Çünkü imkânları, etkileri ve güçlü konumları, buradan geliyor. Ne demek istediğimi AB Bakanı Sayın Egemen Bağış'ın, geçenlerde Hürriyet gazetesinde çıkan röportajındaki ifadelerinden anlatmaya çalışayım. "AB süreci olmasaydı neler eksik olurdu?" sorusuna, Sayın Bakan'ın cevabı şöyle:

"AB süreci olmasaydı hâlâ Devlet Güvenlik Mahkemeleri olurdu. TRT'nin ve YÖK'ün yönetiminde birer general olması hukuken zorunluluktu, bu değışti. 24 saat Kürtçe yayın varsa, Atatürk'ten sonra ilk defa bir Cumhurbaşkanı cemevine gittiyse, Dersim Katliamı nedeniyle özür dileme erdemi gösteren Başbakanımız varsa, Akdamar'da Ermeni vatandaşlarımız 112 yıl aradan sonra, Sümela'da Rum vatandaşlarımız 88 yıl sonra ayin yapmaya başladıysa, çocuklarımızın oynadığı oyuncaklarla ilgili endişelerimiz yoksa, yediğimiz yemekler daha hijyenik olduysa AB'nin katkısı vardır."

Ben şunu da eklerim; askeriye üzerinde sivil denetim giderek artıyorsa, Ergenekon ve Balyoz davaları, askerî mahkemelerde değil de, Silivri'de devam ediyorsa, bunlar, AB İlerleme Raporlarındaki uyarılardan ve meseleyi takip etmelerinden dolayıdır. Ki, bütün bunlara rağmen, daha alınması gereken epey yol var...

Türkiye'nin vesayet sisteminden kurtulmasında Avrupa Birliği'nin desteğine ihtiyacı var. Çünkü vesayetçi statükonun önündeki en büyük engel Avrupa Birliği'dir... AB üyeliği, Türkiye'nin demokratikleşmesinin, en önemli teminatlarından biridir.

Askerî vesayetin bittiğini zanneden varsa, yanılır. Daha geçenlerde "İnternet Andıcı" davasının en önemli sanıklarından bir general yurtdışına kaçtı. Yani kaçırıldı. Vesayetten kurtulma, demokrasiye geçme sürecinin en kritik, en hayati döneminden geçiyoruz. Anayasal, kalıcı ve esaslı tedbirler alınmazsa -Allah korusun- kin, nefret ve acımasızlık dolu bir rövanş için pusuda bekleyenler geri dönerler...

Türkiye'nin AB üyeliği, stratejik bir karardır. Kendimiz kalarak dünya ile entegre olma ve küresel bir barış için, Türkiye'nin AB üyeliği önemli bir kilometre taşıdır. Birleşmiş Milletler'in Medeniyetler İttifakı projesinin en önemli merhalesi de Türkiye'nin AB üyeliğidir.

AB'nin yaşadığı son büyük kriz, cayma gerekçesi yerine, Türkiye için tarihî bir fırsat sunmaktadır. AB karar merkezleri, Türkiye'nin önemini daha iyi anlamaya başlamışlardır. Türkiyesiz bir AB'nin küresel aktör olamayacağı konuşulmaya başlanmıştır. Bu bizi böbürlendirmemeli, kasmamalıdır.

İç siyasetin esiri olup geniş ufukları terk etmeyelim...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yeni anayasa yapılabilecek mi?

Hüseyin Gülerce 2011.12.21

Önceki gün Meclis'te, Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı'nın, "Yeni anayasa" ile ilgili altı konudaki görüşlerini heyet olarak, Anayasa Uzlaşma Alt Komisyonu üyelerine sunduk. Vakıf Yönetim Kurulu Başkanı Mustafa Yeşil'in sunumundan sonra, Mütevelli Heyeti üyeleri olarak Ali Bulaç ve ben de bazı sorulara cevap verdik.

Ankara'ya ne zaman gitsem, bir karamsarlık havası seziyorum. Sanki Ankara, birbirine güvenmeyen insanların, her an yeni oyun kurdukları bir arena gibi. Bu defa da, "yeni bir anayasa yapılması zor görünüyor" havası var. En önemli gerekçe olarak da, CHP ve MHP'nin, kırmızı çizgilerinden vazgeçmeyecekleri söyleniyor.

Bugün toplumun büyük çoğunluğu, sivillerin bir anayasa yapıyor olmasını çok önemsiyor. Bu bile tek başına, meselenin hayatiyetini anlatmaya yeter. Bir asırdır ilk defa, temel hukuk metni üzerindeki askerî vesayeti kaldırma fırsatını yakaladık. İlk defa, demokratikleşme doğrultusunda geniş bir toplumsal sözleşme talebi var. Üstelik 12 Eylül 2010 referandumundaki "evet"in ardındaki irade dimdik ayakta duruyor. Türkiye artık, hukukun üstünlüğü, özgürlüklerin genişletilmesi, farklılıklarımızın zenginlik kabul edilmesi doğrultusunda büyük bir mutabakat yakaladı. Bu, "Yeni Türkiye"nin mutabakatıdır. Bunu göremeyen veya kabullenmemekte direnen herkes kaybedecektir. Siyasetçi kaybedecek, medyası kaybedecek, baroları kaybedecektir.

Sadece CHP örneğini hatırlatayım. CHP neden kaybediyor? Neden iç çekişmelere mahkûm oluyor? Çünkü CHP içindeki bir zihniyet, partinin, Yeni Türkiye'ye ayak uydurmasını engelliyor. Mesela CHP, geçmişteki bazı hataları yerine şöyle davransaydı: 27 Nisan bildirisine, Onur Öymen'in alelacele, "altına imzamızı atarız" açıklaması yerine, AK Parti'den önce tavrı koysa ve "demokrasilerde böyle bir müdahale kabul edilemez" deseydi... Mesela, anayasa değişikliği Meclis'te kabul edildiğinde, "Referanduma gerek yok, Meclis iradesi madem böyle tecelli etti, biz de evet diyoruz" deseydi... Mesela devlet içindeki hukuk dışı yapıyla ilk defa mücadele imkânı doğmuş iken Ergenekonculara sahip çıkmasaydı... Ergenekon sanıklarının milletvekili adayı yapmasaydı... "Balbay'ın, Haberal'ın CHP'ye ne faydası oldu?" sorusuna şimdi muhatap olur muydu? Laiklik konusunda Avrupa Birliği'nin "demokratik laiklik" esasına sarılsaydı... CHP'ye bir haller olur muydu? Daha geçen hafta İstanbul Barosu'nun başörtülü avukat adaylarına uyguladığı yasağı ilk defa CHP eleştirseydi, yanlış mı yapardı?

Yeni Türkiye, aydınlık, özgür, Cumhuriyet'i demokrasi ile taçlanan bir Türkiye olacaktır. Otobanlarla örülmüş bir Türkiye'de, miadı dolmuş eski bir araba ile hem de sol şeritte gidemezsiniz... Hele direksiyonda bir de, gözleri

uzağı göremez olmuş, kulakları ağır işiten inatçı bir ihtiyar oturuyorsa, vay bizim insanlarımızın haline...

Yeni Türkiye'nin zihniyeti, yeni anayasaya da hâkim olmalıdır. "Aidiyet vurgusu yapmadan, farklılıklarımızı zenginlik kabul eden eşit yurttaşlık esasına dayalı anayasal vatandaşlık" temelinde buluşabiliriz. İnatlaşma yerine paylaşmayı tercih etmeliyiz. İç barış, uzlaşma ve huzur için birbirimize kendi fikrimizi, yaşam tarzımızı dayatmaktan vazgeçmeliyiz. Yeni anayasa çalışmalarında, tribünlerden gelecek tezahüratı değil, gelecek nesillerin huzurunu, refahını düşünmeliyiz.

Evet, başkalarını anlamaya çalışmalı, paylaşmayı kabullenmeliyiz. Türkiye, tek bir partiye, tek bir gruba, tek bir güç merkezine fazla gelir. Dünya da öyledir. Dünya da herkese, her güce fazla gelir. İşte Amerika Birleşik Devletleri... Irak'ı işgal ederken, Birleşmiş Milletler'i hiçe saydı. Kimseye sormadı. Mağrur davrandı. Şimdi Irak'ı terk ederken başı dik mi?

Yeni anayasa üzerinde sağlanacak toplumsal mutabakat, paylaşmanın da önünü açacaktır. Şimdi anayasa yapma zamanıdır. Bu sorumluluktan kaçan kaybedecektir. İktidar ya da muhalefet, hiç fark etmez...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon davalarının üstü örtülebilir mi?

Hüseyin Gülerce 2011.12.23

Bir süredir, devam etmekte olan Ergenekon davalarının, yani özü itibarıyla darbe teşebbüsü davalarının, üstünün örtüleceğine dair endişeler dile getiriliyor.

Hatta AK Parti iktidarının bu yönde bir çaba içerisine girdiği bile ileri sürülüyor. Endişelere katılırim ama AK Parti'nin, kendini bitirecek, yaptığı her şeyi berhava edecek bir gayretin sahibi olduğuna inanmam/inanamam...

Ergenekon davası, asrın davasıdır. Bu ülkede ilk defa, vesayet sistemi ile mücadele edilmekte, darbeci zihniyet sorgulanmakta, Silahlı Kuvvetler bünyesindeki cuntacı kadroları tasfiye iddiasıyla bir yargılama devam etmektedir. İttihat Terakki'den bu yana, devlet içindeki hukuk dışı yapı, peş peşe darbelerle kendini tahkim etmiş, anayasal kurumlar dâhil her tarafı tutmuştur. Karşımızda, tahmin edilenden daha organize, daha güçlü bir yapı var. Hatta devam eden davalarla, bugüne kadar geline nokta, bu yapının ancak yüzde 20'si tesirsiz kılınmış olabilir.

Karşı karşıya olduğumuz meseleyi iyi anlamalıyız. "Ergenekon" diye tabir edilen yapı, darbelere zemin hazırlama için organize olan, eylem yapan bölümdür. Yani hukuk dışı yapılanmanın beyni değildir. İtalya'da açığa çıkarılan ve bizdeki Ergenekon'un karşılığı olan Gladyo'nun beynini; P-2 Mason locası üyeleri, cumhurbaşkanlığı, başbakanlık, bakanlık yapan insanlar, milletvekilleri, yüksek yargıçlar, büyük işadamları, generaller ve medya mensuplarının oluşturduğu görülmüştür. Bu açıdan, devam eden Ergenekon davalarını küçümsemek, "bu kadar yeter, bir yerde durmak lazım" demek, vesayet oyununa gelmektir.

Evet derin yapının gücü hatırlanarak, sonuna kadar direneceğini düşünerek, bu davalarda adaletin tecellisi adına endişeler olabilir. Ama AK Parti'nin bir gafletin içine düşeceğini, bugüne kadar sergilenen siyasi iradenin zaafa uğrayacağını, ben asla kabullenemem. Çünkü bu davaların içinde, "İrtica ile Mücadele Eylem Planı" adı altında, "AK Parti'yi ve Gülen'i Bitirme Planı" da var. Daha birkaç gün önce, İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi,

parti avukatının talebi doğrultusunda, suçtan zarar görme ihtimali nedeniyle, AK Parti'nin davaya müdahil olmasını kabul etti.

Bir konuda herkesin çok dikkatli ve hassas olması gerekiyor. Vesayetin odakları, iç-dış birlikte, suni gündemlerle, darbe teşebbüsü davalarını, kamuoyunun dikkatinden uzaklaştırmaya çalışıyorlar. Fransa ile ilişkilerde, son Ermeni tasarısına kilitlenmek bile, bu çerçevede değerlendirilmelidir. Bunların arkası gelir. AK Parti'nin içiyle oynanır, iktidar içinde çatlak çıkarma senaryoları devreye girer. Seçimlerde, sırf istikrar ve Türkiye'nin geleceği için oy veren insanlarla hükümet arasına fitne sokmak için "sağdan yaklaşma" oyunları hazırlanır. Cumhurbaşkanı ile Başbakan'ın arasını açmak için kazanlar kaynatılır, o kazanların altına odun taşınır... Tekrar ediyorum, vesayet rejimi denilen yapı, yüzyıllık bir yapıdır. Oyun kurma tecrübesi siyasetçilerden katbekat üstündür. Statükocular, sanıldığından daha güçlüdür. Halen asıl güçleriyle ayakta dururlar, direnmektedirler/direneceklerdir...

Resmi belgelerle desteklenen çok ciddi iddiaların yer aldığı onlarca dava devam ediyor. Medya olarak, demokratikleşme iradesine sahip çıkan vatandaşlar olarak bu davaları unutturmamalıyız.

Susurluk kapatılmamalı. Faili meçhul cinayetlerin üzeri örtülmemeli. Sivas'taki, Başbağlar'daki, Kahramanmaraş'taki, Gazi Mahallesi'ndeki provokasyonları hazırlayanların, zamanaşımıyla kurtarılmasına seyirci kalmamalıyız. "Hayata Dönüş" operasyonu deyip, daha önce hiç kullanılmayan bombalarla mahkûmları diri diri yakanların yakasına yapışmalıyız. Heron'ların görüntülerine rağmen, dağlarda, baraka gibi karakollarda, annelerinin kına yakıp askere gönderdiği evlatlarımızın şahadetlerindeki ihmallerin, varsa ihanetlerin hesabını sormalıyız.

Ergenekon davalarının üstünü kimse örtemez. Göreceksiniz, örtülemeyecek...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon, Balyoz... Sivas, Maraş...

Hüseyin Gülerce 2011.12.28

Darbeye teşebbüs iddialarının özünü oluşturan Ergenekon ve Balyoz davalarının nasıl sonuçlanacağı, Türkiye'nin en önemli gündem maddesidir.

Bu davaları bekleyen en büyük tehlikenin, sulandırılma, bulandırılma ve özünden uzaklaştırılma olduğunu başından beri söylüyoruz. Vesayete payandalık etmiş, 28 Şubat sürecinde mesleki açıdan dibe vurarak cuntacılar teslim olmuş medyada bir mahcubiyet yok. Tam tersine, inceden inceye, kızarmaz bir yüzle "bunu da atlatırız" gayretinde ve havasındalar... Tehlike devam ediyor. Vesayet zihniyeti, yaptıklarından pişmanlık duyduğunu asla söylemiyor. İnkâr edilemez hale gelen onca belgeye, sanık itiraflarına rağmen, sanki hiçbir şey olmamış gibi diklenmeler, meseleyi, "asker düşmanlığı yapıyor" saptırmasına boğma çabaları hiç bitmedi. Bir yandan da, anlayamadığımız bir gevşeklikle, Sivas, Maraş katliamlarının, faili meçhul cinayetlerin, darbeler için

zemin olsun diye yapılmış kanlı provokasyonların üzerlerine hâlâ ciddiyetle gidilmiyor. Hrant Dink ve Muhsin Yazıcıoğlu cinayetlerinin açığa çıkarılmasındaki umut, Sayın Cumhurbaşkanı'nın sahiplenmesi ile devam edebiliyor.

Bugüne kadar yapılmış bütün darbeler, askerî müdahaleler bir bütündür. Maalesef, Silahlı Kuvvetlerimiz, cuntacı bir zihniyetin eline düşmüş. Değilse, 27 Mayıs darbesinden itibaren on yılda bir darbe zeminleri için kaos ortamları hazırlanıp, sıkıyönetimlere, oradan da darbelere nasıl geçilirdi?

Ergenekon ve Balyoz davalarının, yani darbeye teşebbüs davalarının selameti bugün, Sivas ve Kahramanmaraş katliamlarının aydınlanmasına bağlıdır. Bu iki katliam çözülmeden, demokratikleşmenin önü açılmaz.

Bakınız, iki gün önce "Maraş katliamı"nın yıldönümüydü. 33 yıl önce Kahramanmaraş'ta, Sünniler bizzat devletin istihbarat güçleri tarafından kışkırtılarak ve organize edilerek, Alevi ve sol görüşlü vatandaşlarımıza yönelik bir katliam yapıldı. 19-26 Aralık 1978'de meydana gelen olaylarda 111 kişi öldü, 176 kişi yaralandı. 210 ev, 70 işyeri tahrip edildi. Ve 26 Aralık 1978 günü, İstanbul'la birlikte 13 ilde sıkıyönetim ilan edildi. Olaylar sırasında Bülent Ecevit, başbakandı. İlk işi, dönemin İçişleri Bakanı emekli Orgeneral İrfan Özyayınlı'yı görevden almak oldu. Yerine Hasan Fehmi Güneş'i getirdi. Sayın Güneş birkaç gün önce Habertürk televizyonunda Balçışek İlter'in programında şunları anlattı:

"Kahramanmaraş'ta büyük bir cinayet, bir katliam oldu. Ve ben bu katliamı Kahramanmaraşlıların birbirine yaptığı kanısında değilim. Dışarıdan getirilen, tedarik edilen kişiler Maraşlılara yaptı. Ama tabii bir Maraşlı da alet oldu... Nüfus sayımı yapacağız diye, Alevilerin evi tespit edilmiş, yakılacak evler işaretlenmiş. Bütün bunlardan bir saldırı olacağı anlaşılabilirdi, yönetim bu demek. Gerçi istihbarat bilerek bilgi vermiyordu bize. Ben istihbarat örgütünün oradaki katliama katkı yaptığı konusundaki iddianın aklanmadığı kanısındayım. Engel olmuyor meselesi değil sadece, bizzat katkı yapıyor. Ve bu bildirilmiyor yönetime. Tedbir alınmıyor. Ben, bütün bakanlık görevim boyunca MİT'ten bilgi alamadım. Olayların öncesinde valiye istihbarat verilmedi, askeri çağırmakta da geç kalındı. Gelen asker de yeterli değildi. Tüm bunların sonucu olarak tertip başarıya ulaştı. Askerî darbe olmasını isteyenler Türkiye genelinde sıkıyönetim ilan edilmesini istiyordu, sıkıyönetim ilan edildi.

"Yapılmak istenen oradaki insanları öldürmekten ibaret değil, asıl istenen, Türkiye'nin askerî yönetime devredilmesi idi. Darbe deyin, sıkıyönetim deyin ne dersiniz deyin. Tek istenen, bunlar için ortam hazırlamaktı. Demokratikleşme sürecinin önünü kesecek askerî bir rejim getirmek istiyorlardı. Ülke darbenin bir önceki basamağına getirildi. Bunu görmek lazım..."

Evet, şimdi çağrımız var: 1. Sivas ve Maraş katliamlarına TBMM el atmalıdır. 2. Başbakanlık'a bağlı MİT'le ilgili bir soruşturma başlatılmalıdır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yılın en önemli olayı...

Hüseyin Gülerce 2011.12.30

Son yüz yıllık tarihimizde, İttihat Terakki zihniyeti, kurduğu statüko ile bir vesayet rejimi teessüs etti.

Halka rağmen halk adına yönetim diyeceğimiz bu rejim, cinayetlerle, suikastlarla, darbelerle her alanda hâkimiyet kurdu. Medya ile de vesayet rejiminin üzerine bir şal örtüldü. Basın meslek ahlakı yerlerde süründü. Yargı, üniversite, medya, yarı resmî sivil toplum kuruluşları, sendikalar mahşerin atlıları gibi vesayete payandalık ettiler. Darbelerden sonra cübbeleriyle sokaklarda yürüyen profesörler, Kenan Evren ve arkadaşlarını ilk ziyarete giden Anayasa Mahkemesi üyeleri, 28 Şubat'ta Genelkurmay Karargâhı'nda brifing alan ve komutan içeriye girdiğinde ayağa kalkan Yargıtay üyeleri ve gazeteciler, verdikleri pozlarla aslında her şeyi anlattılar...

Her darbeden sonra halk, darbecilere inat, darbecilerin mağdur ettiği partileri destekledi. Halk seçti, vesayetin güç odakları ertesi gün darbe düğmesine bastı. Her seferinde astılar, öldürdüler, korkuttular fakat halk pes etmedi. Vesayetçiler de yılmadı. Metot değiştirdiler, postmodern darbelere, e-muhtıralara geçtiler. Ha bir de, darbeden sonra gelen halk desteğindeki partilerde, kendilerince emniyet supapları kurdular. Bu gerçeği de en güzel, "milletin emaneti" olarak geçenlerde ebedi âleme uğurladığımız rahmetli Aydın Menderes, Aksiyon Dergisi'ne verdiği son röportajda söyledi. "Babamın etrafında hainler vardı, çevresi kuşatılmış yalnız ve çaresizdi." dedi. Bu kuşatılmışlık hep devam etti...

Vesayet, çelikten bir mengeneydi. Bilhassa medya, halkın zihnini bulandırıyor, vesayeti, "işte size demokrasi" diye yutturuyordu. "Orada bir köy var uzakta, gitmesek de o bizim köyümüz" havası estiriyordu. Olmayan demokrasiyi varmış gibi gösteriyorlar, bir yandan bankaları hortumlarken, bir yandan da ortak manşetlerle, vesayetin ellerini un çuvalına batırıyorlardı... "Yalakalık" evet, çok kötü bir şeydir. Bir karakter zaafıdır. Mesleğimiz için bir onursuzluktur. Amma, bu ülkede en büyük "yalakalık", vesayetin yalakalarında görülmüştür...

Tek bir şey söyleyeceğim. Çarşamba günkü yazımda yazdım. 111 kişinin öldüğü Maraş katliamının hemen sonrasında, İçişleri Bakanlığı görevine getirilen Hasan Fehmi Güneş'in ifadelerini köşeme taşıdım. Bir İçişleri Bakanı diyor ki: "Alevilerin evi tespit edilmiş, yakılacak evler işaretlenmiş. Bütün bunlardan bir saldırı olacağı belli. İstihbarat (MİT) bilerek bilgi vermiyor. Ben istihbarat örgütünün (MİT'in) oradaki katliama katkı yaptığı konusundaki iddianın, aklanmadığı kanısındayım. Engel olmuyor meselesi değil sadece, (MİT) bizzat katkı yapıyor."

Bir İçişleri Bakanı, "İnsanlarımızın katlinden devletin istihbarat teşkilatı sorumludur." diyor. Bu feryat üzerine, Türkiye'de yer yerinden oynamalı değil mi? MİT hakkında derhal soruşturma başlatılmalı değil mi? Halen AK Parti milletvekili olan Şamil Tayyar, geçen ay çıkan kitabında "PKK'yı MİT kurdurdu" diyor. Vesayetin askeriyede, medyada, üniversitede, siyasette ayağı var da, MİT'te yok mu? Bu soruşturulmayacak mı? Susurluk aydınlatılamayacaksa, MİT içinde suça bulaşanlar hesap vermeyecekse, Ergenekon davalarının sonucundan nasıl emin olabileceğiz?

Tek tesellimiz, 12 Eylül referandumundan çıkan yüzde 58 evettir. O "evet"te, demokratikleşme adına, seçmenin dimdik ayakta duran iradesi var. O iradeyi kimse zaafa uğratamaz. 2012'ye devredilen en büyük umut, referandumdaki iradedir. O irade, Ferhat Sarıkaya'nın görevine dönmesine, Silahlı Kuvvetler'den atılanların hakkının iadesine damga vurdu. O irade, Şemdinli davasını askerî mahkemeden alıp Van Ağır Ceza'ya nakletti. O irade, Silivri'deki darbe teşebbüsü davalarının, askerî mahkemelere gönderilmesinin önünü tıkadı. O irade, 2011'deki genel seçimlerde AK Parti'nin yüzde 50 oy alarak yeni bir anayasa yapma ile vazifelendirilmesini sağladı.

Yılın olayı bence, 12 Eylül 2010'daki referandumun rüzgârıdır. Çünkü son iki asırlık tarihimizde ilk defa halk, demokratikleşme iradesiyle devreye girdi. O irade, 2012'ye de damga vuracak...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Uludere: Oyunu kim oynadı?

Hüseyin Gülerce 2012.01.04

28 Aralık Çarşamba gecesi Şırnak Uludere'de, Irak sınır hattında, kendi jetimizin bombardımanı sonucu 35 insanımızı kaybettik. Ölenlerin PKK'lı olmadığı, korucu köyüne mensup bulundukları, kaçakçılık yapan vatandaşlarımız olduğu anlaşıldı. Ortada büyük bir facia, korkunç bir trajedi var.

Milletçe başımız sağ olsun. Bu acı, çilesi bitmeyen milletimizin acısıdır. Siperlerde, dağlarda, karakollarda askerlerimizi şehit veriyoruz. Yolunu bilmedikleri dağlara, ne için sürüklendiklerini anlamadan "gerilla" yapıp, ölümleri, bölücülüğün harcına karıştırılan gencecik insanlarımızı kaybediyoruz. Sürüklenmek istediğimiz, bir kardeş kavgasıdır. Türk-Kürt çatışması çıkartıp, Kürdistan kurmak isteyenler, çözüm değil, asıl toprak istiyorlar...

Dün partisinin Grup toplantısında Sayın Başbakan'ı dinledim. Genelkurmay'a ve güvenlik güçlerine teşekkür etti. "Vesayetin hükümeti değiliz" vurgusu ile Uludere'deki bombalamada bir kasıt aranamayacağına inandığını ifade etti. Kesin ve kararlı göründü. Önceki gün, Bakanlar Kurulu toplantısından sonraki açıklamasında Sayın Bülent Arınç da aynı duruşu sergiledi. "Olayda bir kastın kesinlikle söz konusu olmadığını belirterek, bir ihmâl ya da zafiyet ihtimali için ise incelemelerin devam ettiğini söyledi.

Sayın Arınç'ın, değerlendirmesinde dikkat çeken bir bölüm var:

"Ancak böylesi bir topluluğun yönlendirilmiş olması veya kendilerine tuzak kurulmuş olması... Bütün bu ihtimaller olabilir. Çünkü işaret fişeklerine rağmen, top atışına rağmen yoluna devam eden bir katile var. Oysa eğer kaçakçılık amacıyla gidilmiş olsaydı, bunların bir şekilde birilerine ulaşarak (biz terörist değiliz, biz şu amaçla şuradan şuraya gidiyoruz) demesini, hayatın olağan akışında kabul etmek gerekirdi. Katırlar var, yüklü ve birerli kol ileri giden bir katile var. Buna karşı ikazlar yapılacak ama bu ikazlardan olumlu sonuç alınmayacak..."

Bir tuzak söz konusu ise can alıcı soru şudur: Tuzağı kim kurdu? Silahlı kuvvetleri yanıltarak, kaçakçı kafilesinin, sınırdan ağır silahlarla geçen PKK militanları olduğuna inanılmasını kim sağladı? Oyunu kim oynadı?

Cevap iki şıklı: Bir, derin yapı içinde ayakta duran güç merkezleri, Kürt sorununun çözümü için atılan adımlardan rahatsız. Çünkü terör üzerinden ülkeyi yönetmeye alışmışlardı. Yeni bir demokratik açılım hamlesi gündemdeyken, terörle mücadeleyi zaafa uğratacak bir tezgâh kuruluyor. Böylece, sivil bir anayasa ve demokratikleşme yoluna da dinamit koyuyorlar. Elllerinde tek kalan PKK terörü kozuyla, hükümeti zor durumda bırakmayı hedefliyorlar.

İkinci şık, son dönemde ağır zayıat veren, ciddi güç kaybına uğrayan PKK'ya içeriden-dışarıdan elbirliği ile bir hayat öpücüğü konduruluyor. Baksanıza, PKK-BDP çizgisindekilerin adeta yüzleri parlıyor. Taziye giden kaymakama, sırf devleti hedef göstermek için provokasyon yapanlar aslında kendilerini ele veriyorlar. Hal ve hareketlerindeki, gizleyemedikleri sevinç halinin anlattığı da budur. Selahattin Demirtaş, cenazeler toprağa verilirken ne diyor: "Bugün ülke bölünmüştür. Artık emin oldum. 50 bin defa da öldürseniz, bu toprakların adı Kürdistan'dır." İstismar için pusuya yatmış bir ruh halinin ifadesidir bu sözler... Bir de zil takıp oynasaydınız. Millet can derdinde, kasap et derdinde...

Türkiye, bir asırlık yürüyüşünde tarihî bir dönemece geldi. Millete giydirilen vesayet gömleği çıkartılacak, özgürlüklerin, refahın, hukukun üstünlüğünün yolunu açacak bir demokratikleşme sağlanacak... Aynı zamanda, bölgesinde yıldızı giderek parlayan ülkemiz, kendisine kurulan tuzakları, iç barışı ve huzuru sağlayarak aşacak. Hiç kolay değil...

Ama bu ülkede artık bütün oyunlar deşifre oluyor. Uludere'de gerçekte ne olduğu da bir gün ortaya çıkacak. Bugün hükümete düşen, olayın başlangıcındaki yavaş hareket etme hatasını tekrarlamamasıdır. Hükümet ve adalet hızlı hareket etmezse, çok şey tersine dönebilir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Uludere tuzağı neden kuruldu?

Hüseyin Gülerce 2012.01.06

28 Aralık gecesı, kaçakçılık yapan 35 vatandaşımız, terörist zannedilerek öldürüldü. Terörle mücadelede yeni dönemde, TSK'da, sivillere zarar vermeme hassasiyetinin hâkim olduğu hüsnüzannıyla, bu olayda bir kasıt olmadığına inanmak isteyenlerdeniz. Genelkurmay Başkanı Org. Özel, bu hassasiyetini, dün Milliyet'te Fikret Bila'ya verdiği cevaplarda şöyle ifade etti:

"Teslim oldukları zaman buna en çok biz seviniyoruz. Bunların aileleri ile buluşmalarında oluşan o atmosferi gördükçe, arkadaşlarımızın, bazen kendi hayatlarını riske etme pahasına yaptıkları girişimlerin ne kadar önemli, ne kadar insancıl, ne kadar demokratik bir duruş olduğunu çok daha iyi anlıyoruz."

Uludere trajedisi, zaten en çok da bu duruşa zarar verdi. Son dönemde terörle mücadelede gösterilen başarı ve ahengi darbeledi.

Kafa karıştıran en önemli nokta şurası: 40 kişilik kafil e 16.00 sularında katırlarla sınırdan Irak tarafına geçiyor. Sınırdaki karakoldakiler onları görüyor, zaten buradan yüzlerce defa girip çıktıkları için önceden de biliyorlar. Ayrıca, bombardımandan sağ kurtulan Hacı Encü, Irak tarafına geçerken, tepelerindeki insansız hava aracının sesini bile duyduklarını söylüyor. Yani Heronlar da bu kafilenin görüntülerini, Silahlı Kuvvetler içindeki belli merkezlere iletiyor.

En önemlisi, terörist zannedilen kafilenin 19.30 sularında tespiti ile bombardıman arasında 3 saat var. Diyelim ki; telefon, telsiz dinlemelerinden, daha önceki günlerde alınan istihbaratlardan, son olarak insansız hava araçlarının verdiği görüntülerden oluşan bir yanlış oldu. Gelenlerin kaçakçılar mı, yoksa içlerinde terörist liderlerden Fehman Hüseyin'in de olduğu PKK grubu mu olduğu bir türlü anlaşılamadı. Ama arada üç saat var. Saldırıya uğrayan Uludere kaymakamı, bu insanların çoğunu bire bir tanıdığını söylüyor. Bu kaçakçıları, o sınırdaki jandarma karakolu görevlileri de tanıyor, biliyor. Irak tarafına geçerken tepelerindeki Heron, onları merkezlere bildiriyor. Bu bildirim nasıl unutuluyor? "Daha önce 40 kişi katırlarıyla geçmişti, bu gelenler onlar olabilir, konunun bu tarafını iyice araştıralım" diye neden düşünülüyor? O üç saatlik zaman diliminde niye bu insanların akrabalarına, muhtara ulaşamıyor? Çok önemli bir ayrıntı daha var. 40 kişi, yüklü 50-60 katırla sınıra döndüklerinde bekletiliyorlar, Türkiye tarafına geçmelerine izin verilmiyor. Bu arada neden son bir tahkikat, doğrulama yapılmıyor, yapılamıyor? Ve bekletildikleri noktada bombalanıyorlar? Tamam, kasıt yok, fakat kasta yakın bir ihmaller zinciri, izahı zor bir görev kusuru, korkunç bir hata olduğu ortada. Ortada, çünkü neticede terörist olmayan 35 vatandaşımız öldürülmüş oldu.

Şahsen ben ve benim gibi düşünen pek çok kimse, Uludere'de bir tuzak kurulduğuna, bir oyun oynandığına inanıyoruz. Önceki gün yazdım, bu oyunu; devlet içinde hâlâ tesirsiz kılınamamış derin yapının, PKK içindeki iç-dış bağlantılı derin yapıyla işbirliği içinde oynamış olma ihtimali, en kuvvetli ihtimaldir.

Uludere tuzağı neden kuruldu, bu oyun neden oynandı?

Çünkü birileri Kürt meselesinin çözümünü istemiyor, yeni açılımları sabote ediyor. Çünkü birileri, Türkiye'nin terörü bitirmesini istemiyor. Çünkü birileri, Türkiye'nin istikrarını istemiyor. Çünkü birileri, Türkiye'nin uluslararası dengelerde bir muvazene unsuru olmasına tahammüllü değil. Çünkü birileri, Türkiye'nin bölgesinde, güçlü bir devlet olma yolundaki yürüyüşünü kabullenemiyor. Çünkü birileri, Türkiye'nin sivil bir anayasa yapmasını, ne pahasına olursa olsun engellemeye çalışıyor. Gerilim ve çatışmayı tırmandırarak kırmızı çizgilerin silinmesine direnç gösteriyorlar... Çünkü birileri, Ergenekon ve Balyoz davaları gibi, darbe teşebbüsü davalarının sonuçsuz kalması için provokasyonlar peşinde... Herkes bilmeli ki, vesayetçiler, Türkiye'nin demokratikleşmesini engellemekten asla vazgeçmeyecekler. Onlarla asla anlaşamazsınız...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başbuğ'u kurtarmak...

Hüseyin Gülerce 2012.01.11

Önceki dönemin Genelkurmay Başkanı emekli Org. İlker Başbuğ'un tutuklanması, statüko zaptiyelerini yeniden ayağa kaldırdı. Gürleyip esiyorlar: "TSK yıpratılıyor, yargı yoluyla sivil bir vesayete sürükleniyoruz..."

Ergenekon'la özdeşleşen darbe iddiaları davaları başladığından beri, bu süreci engellemeye çalışan güçlü bir siyaset+medya direnmesi var. Davalar sulandırılmaya, bulandırılmaya, özünden saptırılmaya çalışılıyor. Savcılar, yargıçlar itibarsızlaştırılmak isteniyor. Temelde, AK Parti iktidarına tahammülsüzlük gösteren koro, hep birlikte Başbakan'ı ve hükümeti hedefe koyuyor. En fazla kullandıkları propaganda malzemesi de, TSK düşmanlığı yapılıyor... İlker Başbuğ da bunu bildiği için; "26. Genelkurmay Başkanı" olduğunu hatırlatarak "terör örgütü" ile irtibatlandırılmasının "korkunç"luğuna işaret ediyor.

Önce şunu söylemeliyiz. 26. Genelkurmay başkanlığı, bir aklanma gerekçesi olamıyor. Çünkü bu ülkede, seçilmiş hükümetleri darbe ile devirenlerin önde geleni, genelkurmay başkanlarıydı. 12 Mart darbesinde Memduh Tağmaç, 14. Genelkurmay başkanıydı. 12 Eylül darbesinde Kenan Evren, 17. Genelkurmay başkanıydı. 28 Şubat post modern darbesinde, İsmail Hakkı Karadayı, 22. Genelkurmay başkanıydı. "28 Şubat bin yıl sürecek" diyen Hüseyin Kıvrıkoğlu, 23. Genelkurmay başkanıydı. 27 Nisan muhtırasını bizzat kendisinin yazdığını söyleyen ve Abdullah Gül'ün cumhurbaşkanlığını engellemeye çalışan Yaşar Büyükanıt, 25. Genelkurmay başkanıydı... Yani geçmişteki pek çok genelkurmay başkanının, iyi bir demokratik sicili yok fakat esaslı darbe-müdahale sicilleri var... Demokrasi sicili iyi olan Genelkurmay başkanlarının başına ne geldiğini de unutmayalım.

Türk Silahlı Kuvvetleri'nin 6. Genelkurmay Başkanı Nuri Yamut, Demokrat Parti'nin ilk Genelkurmay başkanıdır. 6 Haziran 1950 tarihinde atandığı Genelkurmay Başkanlığı görevinden 10 Nisan 1954 tarihinde kendi isteği ile emekli olmuştu. Balkan Savaşı, I. Dünya Savaşı ve Kurtuluş Savaşı'na katılmış bir komutandı. 11. dönem Demokrat Parti İstanbul milletvekili iken 27 Mayıs Darbesi sonrası tutuklandı. Tutuklamayı yapan subaylar tarafından hakaret ve küfürler edilerek dövüldü. Daha sonra Yassıada yargılamaları sırasında, kendisine yapılan işkencelerden dolayı vefat etti.

Rüştü Erdelhun, 10. Genelkurmay Başkanı'ydı. 2 Nisan 1921 tarihinde Anadolu'ya geçerek Milli Ordu'ya iltihak etmiş ve İstiklal Savaşı'na katılarak İstiklal Madalyası almış bir komutandı. 23 Ağustos 1958 tarihinde atandığı Genelkurmay Başkanlığı görevi darbeye son buldu. 27 Mayıs günü tutuklandı, "Yassıada Mahkemesi"nde yargılandı ve idama mahkûm edildi. Ancak bu hüküm daha sonra ömür boyu hapse çevrildi.

İttihat Terakki'den bu yana, silahlı kuvvetler içinde cuntacılık hiç bitmedi. Görevini yapmak isteyen, halkın seçtiği hükümetlerin demokrasilerde asıl olduğunu savunan subaylar, generaller, darbe dönemlerinde tasfiye edildi. Ordumuz, cunta mücadeleleri veren bir kısım muhterislerin, iktidar kavgası alanı haline getirildi. Türk Silahlı Kuvvetleri'ni; vesayet bitsin diyenler değil, bütün mesailerini, hükümetlerle uğraşmaya, siyasete müdahaleye ayıranlar yıpratıldı...

Sayın Kılıçdaroğlu, Sayın Bahçeli yanlış yerde duruyorlar. Kamuoyunu manipüle edeceklerine, "Genelkurmay'da hükümet aleyhine kara propaganda siteleri kurmak, Cumhurbaşkanı'na, Başbakan'a küfretmek kimin haddine" diye çıkışmalıydılar...

Darbe davaları ile ilgili yargı sürecinde ABD'den, AB'den medet umanlara da bir hatırlatmada bulunalım. 2009 Türkiye ile ilgili AB ilerleme raporunda; devam etmekte olan Ergenekon davasının; "Türkiye için, demokratik kurumlarının düzgün işleyişine ve hukukun üstünlüğüne olan güveni güçlendirmek açısından bir fırsat olduğu" belirtilmiş ve üstüne basa basa; "bu süreçte, Genelkurmay Başkanı Org. Başbuğ, yargıyı baskı altına alan yorumlarda bulunmuştur." denilmişti...

Ergenekoncuların en büyük numarası...

Hüseyin Gülerce 2012.01.13

Demokratikleşme ile vesayet arasında siyaset, yargı ve medya cephelerindeki mücadele kıyasıya devam ediyor.

Vesayet cephesi, değişen Türkiye'yi ve dünyayı doğru okuyamamanın, hazırlıksız yakalanmanın şaşkınlığını üzerinden bir türlü atamıyor. Kendilerini çok güçlü zannettikleri bir sırada, yuvarlandıkları çaresizliğin girdabında, nafile direnmeye çalışıyorlar. Fakat yargılandıkları davalarda deliller çok güçlü. Yargı yoluyla bir netice almaları asla mümkün değil. Bu çaresizlikle bir taktik geliştirdiler. Ben buna, Ergenekoncuların en büyük numarası diyorum. Hâkimlere değil, kamuoyuna konuşuyorlar. Hedef kitleleri de, AK Parti'ye ve Gülen hareketine (buldukları tabirle cemaate) hasım olanlar... Çünkü Türkiye'de, belli medyanın organize çalışmasıyla ve CHP ile MHP'nin, Ergenekon sanıklarının milletvekili seçtirmeye kadar varan sahiplenmeleriyle, manipüle edilmiş bir kamuoyu var. AK Parti ve Gülen hareketi hakkında, söylenen her şeye sorgulamadan inanan bir geniş kitle var. Bu kitle Cumhuriyet, laiklik ve yaşam tarzları konusunda, sürekli korkutuluyor ve her türlü dezenformasyona inanmaya hazır hale getiriliyor.

Bunun son örneği, önceki dönemin Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ'un tutuklanmasında görüldü. Başbuğ tutuklanma öncesi yaptığı konuşmada; "Takdir yüce Türk milletininindir." dedi. Kastettiği, o korkutulan, endişeleri ve kaygıları sürekli beslenen kitleydi. Yoksa "millet", referandumda yüzde 58 evet demiş, Ergenekon davalarını destekleyen bir irade ortaya koymuştu... Şunu da belirtmeliyiz ki, Başbuğ'un ve Ergenekon dostlarının bütün çabalarına rağmen, artık o kitle de vicdanındaki tereddüdü tavırlarına yansıtmaya başladı. 26. Genelkurmay Başkanı tutuklandı, yüz binler sokağa dökülmedi. İzmir'de bile yüz tane İşçi Partili bir araya ancak gelebildi. Hele 17. Genelkurmay Başkanı Kenan Evren'in yargı önüne çıkacağı şu günlerde, "26. Genelkurmay Başkanlığım" demenin bir kıymeti harbiyesinin olmadığı da ortada...

Yazımı, bir hatırlatma ile bitireyim. İlker Başbuğ, İrtica ile Mücadele Eylem Planı davasıyla birleştirilen İnternet Andıcı davasında yargılanacak. İddianamede, LAW'a boru, belgeye kâğıt parçası demesinin, plan gereği olduğu söyleniyor. Mart 2006 tarihli o malum belgedeki planda şunlar vardı: (Taraf gazetesi bu planı, "AK Parti'yi ve Gülen'i Bitirme Planı" manşetiyle vermişti.) "Eylemler, Ergenekon davasının gündemi değiştiriliyor havası oluşmadan planlanacak. 'Fethullah Gülen (FG)'ciler gemi azıya aldılar. Doğrudan TSK'ya saldırıyorlar' teması işlenecek. Askerî suç kapsamında yapılacak ışıık evleri baskınlarında, silahlı terör örgütü oluşturmak doğrultusunda; silah, mühimmat, plan vb.. materyal bulunması sağlanarak, FG Grubu, 'Silahlı Terör Örgütü' Fethullahçı Silahlı Terör Örgütü (FSTÖ) kapsamına alınacak ve soruşturmaları askerî yargı kapsamında yürütülecektir. İlmimli İslam konusu özellikle vurgulanacak, FG'cilerin ABD güdümünde hareket ettikleri yoğun olarak dile getirilecektir.

Ergenekon kapsamında tutuklanan TSK personelinin masum olduğu, irticayla etkin şekilde mücadele ettikleri için üzerlerine iftira atıldığı şeklinde haberler yapılacaktır.

İlhara dayalı ev baskınları yaptırılarak, buralarda silah ve mühimmatın yanı sıra FG'ciler ile irtibat kurulması istenen oluşumlara (Yahudilik, CIA, Mossad, Moon Tarikatı, Humeyni; vb...) ait objelerin aynı ortamda

bulunması sağlanacaktır. Ev baskınları kapsamında Alevi düşmanlığını körükleyici bilgi ve belgelerin evlerde bulunması sağlanacaktır. AKP mensubu kilit haberleşmeciler tarafından, kamuoyuna çelişkili açıklamalar yaptırılarak, AKP içerisinde ciddi anlamda anlaşmazlık ve bölünmeler yaşanıyormuş şeklinde algılanması sağlanacaktır." Bu planın hâlâ birileri tarafından harfiyen uygulandığını görmek şaşırtıcı olabilir mi? Önümüzde yeni bir anayasa çalışması var. Mücadele, orada da devam edecek.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Teşekkürler Amiral Sağdıç...

Hüseyin Gülerce 2012.01.18

Koramiral Kadir Sağdıç, halen Deniz Kuvvetleri Komutan Yardımcısı'dır. Fakat görevi başında değildir. Balyoz ve Poyrazköy davaları sanığı olarak Hasdal Askerî Cezaevi'nde tutuklu bulunmaktadır.

Poyrazköy davası, "Amirallere Suikast Davası" ve "Kafes Davası" ile birleştirilmişti. Koramiral Sağdıç, asıl itibarıyla, "Kafes Operasyonu Eylem Planı iddianamesi"nde suçlanmaktadır. İddianamede şöyle denilmektedir:

"Kafes Operasyonu Eylem Planı'nda yazılı; gayrimüslim Türk vatandaşlarımıza yönelik eylemlerin gerçekleştirilmesi, Koç Müzesi'nde bulunan denizaltıya yerleştirilen patlayıcıların, yoğun öğrenci ziyareti sırasında patlatılması, Poyrazköy'de ele geçen mühimmatın kullanılacağı vahim nitelikte suikastların gerçekleşmesi halinde, ülkede darbe zemininin oluşturulması için gerekli kaos ortamının oluşacağı, bu eylemlerin davaya konu Danıştay saldırısı, Cumhuriyet Gazetesi'ne bomba atılması eylemlerinden daha fazla ses getireceği, Türk devletinin uluslararası kamuoyu nezdinde zor durumda kalacağı kuşkusuzdur."

Koramiral Sağdıç'ın ismi, Kafes Planı'nı uygulayacak hücrelerin başındaki Danışma Kurulu'nun 2 numaralı ismi olarak geçmektedir. Yine, iddianameye göre, Sağdıç'ın Poyrazköy'deki kazılarda bulunan mühimmatın saklanması ile ilgili talimatları, Gölçük'teki Donanma Komutanlığı'nda ele geçirilen belgeler arasındadır.

Yani halen Türkiye Cumhuriyeti Deniz Kuvvetleri Komutan Yardımcısı olan Koramiral Kadir Sağdıç, "Türk Silahlı Kuvvetleri'nin kurallarına aykırı olarak, askerî hiyerarşi dışında, Deniz Kuvvetleri bünyesinde oluşturulan, Kafes Operasyonu Eylem Planı'nı hayata geçirmek üzere faaliyet yürüten yasadışı bir örgütlenme"nin başındaki 2. isim iddiasıyla yargılanmaktadır. Diyebilirsiniz ki, "amiral tutuklu olduğuna göre, iddia olunan 'örgüt' pasifize olmuştur, endişe edecek bir şey kalmamıştır..." İşte öyle değil. Çünkü iddianamede, "örgütün, deşifre olan elemanlarının yerine 'yeni ekipler' oluşturduğu, ele geçirilen doküman ve belgelerden anlaşılmaktadır." denmektedir.

Bu yeni ekipler meselesi çok önemli. Çünkü bunları halen kim idare ediyor sorusu akılları kurcalıyor. Daha açık ifadesiyle, Kadir Sağdıç ve diğer tutuklu muvazzaf komutanlar bu yönetme işini cezaevinden yapıyor olabilirler mi? Ve nasıl yapıyor olabilirler?

Başlıktaki teşekkürün bir sebebi, Sağdıç'ın bu soruyu cevaplamış olmasıdır. Birkaç gün önce Sağdıç'ın internete düşen ses kayıtlarında; eşi, kızı ve oğlu ile görüşme sırasında Sayın Amiral diyor ki:

"Burada daha iyi erişiyoruz her yere. Dışarıdayken ilgilenemem. Canlarına okuyorum! İçeride kaldığım sürece faturalarını daha iyi kesiyorum. Hiç merak etme! (Bizi içeriye) Attıklarına, atacaklarına pişman olacak p...ler... Analarını bel.....iz. Hainliklerini, söke söke alacağız ya bunların. Hainliklerini yanlarına bırakmayacağız. Her şeyi buradan idare ediyoruz. Burada daha iyi mücadele ediyoruz. Hiç merak etmeyin. Sizin torunlara kadar garanti ederiz. Anlatıyoruz derdimizi. Sağ olsun komutanlar dinliyorlar." (Komutanlar onları nasıl dinliyor? Burada, Hasdal'a yapılan üst komuta ziyaretlerini hatırlıyoruz...)

Amiral Sağdıç'a gerçekten teşekkür ediyoruz. Darbe iddiaları davaları için gevşeyen herkesin gözünü açacak şeyler söylüyor. İçlerindeki kin, nefret ve intikam duygularının nasıl kuvvetli olduğunu herkese bir daha hatırlatıyor... Ergenekon davalarının önemini bir defa daha kör gözlere soktuğu için teşekkür ediyoruz. Silahlı Kuvvetler bünyesinde, hâlâ bir zihniyet değişimi olmadığını, sağır sultanlara kadar duyurduğu için teşekkür ediyoruz. Büyüklerimizin, yargıya müdahale eden söz ve tavırlarının, adaletin tecellisini nasıl tehdit ettiğini, herkesin görmesini sağlayacağı için teşekkür ediyoruz.

Ayrıca eşi ve kızı yanında ettiği küfürler ile Silahlı Kuvvetlerimiz adına bizi çok utandırdığını da belirtmek zorundayız...

Amiral Sağdıç'a gerçekten teşekkür ediyoruz. Darbe iddiaları davaları için gevşeyen herkesin gözünü açacak şeyler söylüyor. İçlerindeki kin, nefret ve intikam duygularının nasıl kuvvetli olduğunu herkese bir daha hatırlatıyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon ruhu geri mi döndü?

Hüseyin Gülerce 2012.01.20

Hrant Dink, öldürülmeden dokuz gün önce, yayın yönetmeni olduğu Agos gazetesinde çok dokunaklı bir yazı yazdı. Yazının başlığı, "Ruh halimin güvercin tedirginliği" idi.

Bir yazısından dolayı, nasıl "Türk düşmanı" ilan edilip, hedefe konduğunu özetliyordu. Başlangıçta, "Türklüğü aşağılamak" suçlamasıyla, Şişli Cumhuriyet Savcılığı'nca hakkında başlatılan soruşturma onu tedirgin etmemişti. Soruşturma sonunda bir dava açılmayacağına kesin gözüyle bakıyordu. Ama dava açılmıştı. Bir düğmeye basılmış gibiydi... Bilirkişi olarak tayin edilen İstanbul Üniversitesi öğretim üyelerinden oluşan üç kişilik heyet, Dink'in yazısında suç unsuru olmadığına dair mahkemeye bir rapor sundu. Ama savcı, bilirkişi raporuna rağmen cezalandırılmasını istedi.

Dink yazısında, diaspora Ermenilerine; "sizde Türk düşmanlığı ile zehirlenmiş bir kan var, bunu temizlemelisiniz..." dediği halde, davanın her celsesinde, "Türk'ün kanı zehirlidir" dediği dile getiriliyordu. Gazete haberlerinde, köşe yazılarında, televizyon programlarında Ergenekon medyası yoğun bir kampanya yürütüyordu. Her seferinde "Türk düşmanı" olarak biraz daha meşhur ediliyordu. Veli Küçük'ler, Kemal Kerinçsiz'ler boy gösteriyordu. Ulusalcılar, adliye koridorlarında üzerine saldırıyor, küfürler ediyordu.

Dava sonucunda hâkim altı ay mahkûmiyet kararı verdi. Avukatları Yargıtay'a başvurdu. Yargıtay da onu suçlu buldu. En sonunda Genel Kurul'da oyçokluğuyla Hrant Dink'in, Türklüğü aşağıladığı ilan edildi. Dink artık tedirgindi. Kendini bir güvercin gibi ürkek hissediyordu. Yazısını şöyle bitirdi: "Evet, kendimi bir güvercinin ruh tedirginliği içinde görebilirim, ama biliyorum ki bu ülkede insanlar güvercinlere dokunmaz..."

Ama yanılmıştı. Bu ülkede binlerce faili meçhul cinayet işlenmişti. Abdi İpekçi kurşunlanmıştı. Cinayet Mehmet Ali Ağca'ya yüklenmiş, sonra da bu tetikçi askerî cezaevinden kaçırılmıştı. Dersim'de masum insanlar bombalanarak katledilmişti. Çorum'da, Maraş'ta, Sivas'ta, Alevi-Sünni çatışmaları provoke edilmiş, darbelere zemin olsun diye üniversitelerde sağ-sol çatışması gibi gösterilip, gençlerin binlercesinin ölümü seyredilmişti. Hrant bunları unuttu. Unuttu ve bunu hayatıyla ödedi. Etyen Mahçupyan'ın dün Zaman'da dediği gibi Trabzon'dan İstanbul ve Ankara'ya, Jandarma'dan Emniyet'e ve MİT'e uzanan geniş bir yelpazede onlarca kişi bu cinayeti önceden gördü, bildi ve sustu. İş burada da kalmadı... Mahkeme süresi boyunca deliller saklandı, karartıldı ve çarpıtıldı. Resmî makamlar hiçbir soruyu yanıtlamadıkları gibi, gerçeklerin ortaya çıkmasını engellemek üzere ellerinden geleni yaptılar. Ve mahkeme, Dink cinayetinin örgüt işi olmadığına hükmetti... Haberi ilk duyduğumda, "Ergenekon ruhu geri döndü" dedim... Evet, bu dava bitmedi, tam tersine yeni başlıyor. Cumhurbaşkanlığı Devlet Denetleme Kurulu'nun hazırladığı rapor tamamlanmak üzere. Yeni bir dava da açılabilir. Ayrıca temyiz safhası da var. Fakat soru beynimizi zonklatıyor: Bu ülkede bir gazeteciyi öldürmek, bu kadar organize ve planlı olduğu halde, neden böylesine pervasızca bir perdeleme, göz yumma, yol verme var? Hrant, Ermeni olduğu için mi?

Hrant Dink davası bu ülkede adaletin namus davasıdır. Hükümetin namus davasıdır. Namus ve onur davasıdır. Hrant Dink isteseydi Türkiye'yi terk edebilirdi. Ama ölümünden önceki o son yazısında şöyle dedi: "Kaynayan cehennemler"i bırakıp, "hazır cennetler"e kaçmak, her şeyden önce benim yapıma uygun değildi. Biz yaşadığı cehennemi cennete çevirmeye talip insanlardandık. Türkiye'de kalıp yaşamak, hem bizim gerçek arzumuz, hem de Türkiye'de demokrasi mücadelesi veren, bize destek çıkan, binlerce tanıdık tanımadık dostumuza olan saygımızın gereği idi...

Hrant Dink davasına sahip çıkmak da bugün; adalet, insanlık, özgürlük, barış ve huzur diyen herkesin, Dink ailesine, bu ülkede yaşayan bütün azınlıkların varlıklarına, haklarına saygının gereğidir. İnsan olmanın gereğidir... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fırat'ın doğusu aydınlanırken...

Hüseyin Gülerce 2012.01.25

Vesayet rejiminin en kanlı yüzü, faili meçhul cinayetlerdir. 12 Mart ve 12 Eylül darbelerine giden dönemlerden, 1990'lı yılların ortasına kadar binlerce faili meçhul cinayet işlendi bu ülkede.

Bu cinayetler aydınlatılmadığı için de, vesayetin bu kanlı yüzü, henüz karanlıktadır. Sıra şimdi bu karanlığın aydınlatılmasında...

Diyarbakır'da birkaç haftadır çok önemli bir gelişme var. Diyarbakır merkezde bir dönem jandarmanın istihbarat ve terörle mücadele merkezi (JİTEM Grup Komutanlığı) binası ile Diyarbakır Cezaevi ile Adliye Sarayı'nın bulunduğu tarihî İçkale'de yapılan restorasyon çalışmaları sırasında, şimdiye kadar bulunan kafatası ve kemiklerin ait olduğu insan sayısı 19'a ulaştı. Bu bölgede kazı yapılması için daha önce taleplerde bulunulmuş ama savcılık izin vermemişti. İlahi adaletin böyle sürprizleri oluyor.

Yine Diyarbakır Özel Yetkili Cumhuriyet Savcılığı tarafından yürütülen soruşturma kapsamında, geçen hafta önemli bir adım daha atıldı. Şırnak Güçlükönak'ta Yağızoymak Jandarma Tabur Komutanlığı'nın bitişiğindeki boş arazide yapılan kazı çalışmalarında, giysileri ile birlikte gömülmüş halde 3 kişiye ait kemikler bulundu. Özbaşagaoglu köyünden 1994 yılında "PKK'ya yardım ettikleri" iddiasıyla askerler tarafından gözaltına alındıktan sonra kendilerinden bir daha haber alınamayan 5 kişiden üçünü aileleri, üzerlerindeki giysilerden teşhis etti.

Malum medya, faili meçhullerin aydınlatılması konusunda çok önemli olan bu gelişmeleri, tıpkı Ergenekon belgeleri ortalığa saçıldığında yaptıkları gibi geçiştirmeye çalışıyor. Yine görmezden gelme, önemsememe, dikkatlerden uzak tutma çabasıyla oralı olmuyor. Fakat Ergenekon'da ve Hrant Dink cinayetinde nasıl dümen kırmaya başladılarsa, yakında bunları da yazacak ve ekranlara taşıyacaklar.

Vesayete payandalık eden medyanın tavrı gibi bir tavır da, PKK-BDP cephesinde var. Onlar da suskun ve oralı değiller. Neden?

Çünkü Fırat'ın doğusundaki karanlıklar aydınlandıkça PKK'nın içyüzü, derin devlet bağlantıları da ortaya çıkacak. En önemlisi, bu karanlığı aydınlatmada, takdire şayan bir siyasî irade sergileyen AK Parti, bölgede haliyle kazançlı çıkmış olacak. Bu ise PKK-BDP cephesini tedirgin ediyor. Ayrıca faili meçhuller gündemde olduğu sürece, PKK'nın infazları da sorgulanacak. PKK'nın en büyük korkusu, kendisinin sorgulanmasıdır. PKK için en büyük tehlike, Kürt vicdanının uyanmasıdır. Ergenekon davaları büyük oranda Türk'ün vicdanını uyandırdı. Sıra şimdi büyük Kürt vicdanının uyanmasında...

Nitekim bu uyanışla da ilgili çok önemli bir gelişme var. İki Kürt siyasetçi, geçtiğimiz günlerde, TBMM İnsan Hakları ve İnceleme Komisyonu bünyesinde oluşturulan alt komisyona, bölgede yaşanan olaylarla ilgili bilgi verdi. 30 yıl aradan sonra Türkiye'ye dönen Kemal Burkay, PKK'nın 1977 yılında derin devlet tarafından kurulduğunu, 1980'den sonra ise Suriye'nin kontrolüne girdiğini, Abdullah Öcalan'ın, yakalandıktan sonra Ergenekon üyesi komutanlar tarafından yönlendirildiğini söyledi.

Burkay, PKK'nın, 1977 yılında devlet tarafından, diğer örgütleri etkisiz kılmak amacıyla kurulduğunu ve finanse edildiğini savundu. "PKK, bir devlet projesidir" diyen Burkay, PKK'nın Türkiye'nin yanı sıra, Avrupa'da da Kürtlere karşı suç işlediğini vurgularken, "Birçok Kürt siyasetçi ve aydın Avrupa'da, PKK tarafından öldürüldü." dedi.

Kürt siyasetçi İbrahim Güçlü de komisyonda şunları söyledi:

"Ben derin devlet kavramına da katılmıyorum. PKK'yı Kemalist devletin kurduğuna katılıyorum. Sorun, Ergenekon sorunu falan değildir. Ergenekon, derin devletin ikinci, üçüncü hiyerarşisi tarafından yönetiliyorsa, PKK, Kemalist devletin birinci ve yakın bir yerden ele alındığını görüyorum. PKK ve Ergenekon aynı merkezden yönlendiriliyor."

Vesayetin payandaları için asıl zor dönem yeni başlıyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Diyarbakır'daki kafatasları Asurlulara mı ait?

Hüseyin Gülerce 2012.01.27

Diyarbakır'da, tarihî İçkale bölgesindeki kazılarda önceki gün 4 kafatası daha bulundu. Böylece sayı 23'e çıktı.

Kemiklerin bulunduğu yer 1990'lı yıllarda JİTEM karargâhı olarak kullanıldı. 36 aile, Diyarbakır Savcılığı'na başvurarak dönemin JİTEM görevlileri, infazda bulunan, emri veren ve organizasyon içerisinde bulunan sorumluların tespit edilerek haklarında dava açılmasını talep etti. Asurlular konusuna girmeden önce şu JİTEM muamması hakkında bir hatırlatmada bulunalım. Faili meçhul cinayetlerin bir numaralı faili JİTEM, Jandarma İstihbarat ve Terörle Mücadele'nin kısaltılmış adı. Fakat varlığı, Genelkurmay Başkanlığı'nca bir türlü kabul edilmiyor. 2010'da hem Genelkurmay Başkanlığı, hem de Jandarma Genel Komutanlığı, mahkemelere gönderdikleri resmî yazılarda, bünyelerinde hiçbir zaman JİTEM diye bir yapı olmadığını söylediler.

Sayın Bahçeli "Yeni Türkiye" denmesine çok kızıyor. "Ne var bu Yeni Türkiye'de" deyip kendince mugalâta yapıyor. Kestirmeden söyleyeyim; Yeni Türkiye, darbecilerin, hukuk dışı yapıların, darbe teşebbüslerinin yargılanabildiği Türkiye'dir. Yeni Türkiye'yi anlayamayanlar göreceksiniz kaybedeceklerdir. Mesela Sayın Bahçeli, Ergenekon sanığı emekli generali milletvekili adayı yaparak kaybetmiştir. Daha da kaybedecektir. Bu hatırlatmayı aslında şunun için yapıyorum. AK Parti iktidarının, çetelerle savaş ve demokratikleşme konusundaki kararlılığını daha en başta anlayamayanlar, daha sonra 12 Eylül 2010'daki referandumda çıkan yüzde 58 'evet'le ortaya konulan iradeyi de görmezden geldiler. Bu hatayı, Genelkurmay karargâhı da yaptı. Pek çok defa yazdık, "Hata, karargâh hatasıdır." dedik.

Dönemin Genelkurmay başkanları, Yaşar Büyükanıt, İlker Başbuğ, Işık Koşaner; Yeni Türkiye'yi okuyabilseydiler, darbe iddiası yargılamaları bu kadar uzamazdı. Faili meçhul cinayetlerin pek çoğu çoktan aydınlatılırdı. Demokratikleşmeye direnç gösterdiler. Ellerindeki delilleri, belgeleri vermedikleri gibi ıslak imzalı belgelere "kâğıt parçası" demeyi tercih ettiler. Ergenekon davalarının itibarsızlaştırılması, özünden saptırılıp sulandırılması ve bulandırılması için, görev ciddiyetleri ile bağdaşmayan tavırlar sergilediler. Beykoz kazılarındaki dolu LAW silahlarına rağmen koskoca Genelkurmay Başkanı, boş olanı eline alıp "Bu boruyu kim, neden gömsün?" diyerek gösteri yaptı. Ama daha önemlisi, geçen dönemin Genelkurmay Başkanı Işık

Koşaner'in, inkâr etmediği ses kaydındaki sözleriydi. Lütfen bu ifadeleri unutmayınız: "Maalesef yasaların, yönetmeliklerin dışında hareket ettik. Bazen etmemiz gerekiyordu, bazı dönemlerde. Ama bunu yol yaptık, hep öyle olacak zannettik. Öyle devam ettik ve hakkımız olmayan bazı imkânları kullandık. Halen de var, halen de var... Onlar da karşımıza çıkacak.

"Hani diyorlar ya 35. maddeyi kaldır da bilmem ne maddeyi koy. İster koy ister koyma. Biz Silahlı Kuvvetler olarak bunun için varız. Bu bizim doğal tarihî görevimiz. Kimse bunun hakkında bize akıl öğretemez."

Bakınız bu ifadeler, bütün olan bitenlere rağmen, yanı sıra ısrar eden zihniyetin değişmediğinin belgesidir. Hem de, "Yasaların dışına çıktık, bunu yol yaptık, hep böylece olacak sandık." itirafına rağmen...

Bizim dediğimiz de bu işte: Artık böyle olmayacak... Genelkurmay, bugün bu gerçeği görmeli. Biz Silahlı Kuvvetler'imizin, devam etmekte olan yargı sürecine yardımcı olmasını, kurum olarak daha fazla zarar görmemesini, daha fazla yıpranmamasını istiyoruz. TSK'nın yıpranmasının bu ülkeye, bu devlete, kimseye faydası yok. Silahlı Kuvvetler'in tümü yargılanmıyor. Hukuk dışına çıkmayı yol edinenler ve bu yüzden pervasızca davrananlar yargılanıyor. Diyarbakır'da cesetler de JİTEM karargâhının bahçesine, "bizden kimse hesap soramaz" pervasızlığı ile gömüldüler. O kafatasları, o kemikler Asurlulara ait değil. Onlar bizim insanlarımızın, bizim acılarımızın yürek burkan belgeleri...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Abdi İpekçi-Soner Yalçın

Hüseyin Gülerce 2012.02.01

Gazeteci Abdi İpekçi, 33 yıl önce bugün katledilmişti. Hrant Dink cinayeti ile pek çok benzerliği olan bir cinayetti bu.

İki cinayette de, darbeyi davet edecek kaos ortamı için en çok ses getirecek isimler seçilmişti. İki cinayetin de öncesinde ırkçılık ve nefret kampanyası vardı. Abdi İpekçi'nin Sabetayist olduğu propagandası yapılmış, Hrant Dink'in de Ermeniliği öne çıkarılarak, ölmeyi hak ettiklerine dair alçakça ve sinsice bir provokasyon tezgâhlanmıştı. İkisi de "hain" ve "düşman" haline getirilip, cinayetlerin meşrulaştırılması için belli bir merkezden, belli masalardan yönetilen medya operasyonları yürütülmüştü. İpekçi, 12 Eylül darbesine, Dink de, AK Parti iktidarının devrilmesine zemin olacak kaos ortamı için öldürüldüler.

Faili meçhul cinayetlerin binlerle ifade edildiği ülkemizde, dört cinayetin çözülmesi, Türkiye'yi karanlıklardan aydınlığa, vesayet rejiminden demokratikleşmeye götürecektir: Mumcu, İpekçi, Dink ve Yazıcıoğlu cinayetleri...

Bu dört cinayetin de karanlıklarda kalması için yargı, medya ve devlet içinde bazı odaklarda olağanüstü bir direnme var. Tanık ve kanıtlar buharlaşabiliyor, resmî belgeler imha edilebiliyor. Kamera kayıtları emniyet birimlerinde silinebiliyor. Vesayet bütün adamları, bütün imkânları ile planlı, teşkilatlı bir "sis püskürtme" operasyonu yapıyor... Yalanlar, karartmalar, bulandırmalar o raddeye geliyor ki, "karanlığın adamları"

maktullerin yanında, safında görünebiliyor. Törenlerde, gösterilerde, yürüyüşlerde boy gösterebiliyor. Hedef şaşırtmak, kafaları karıştırmak için, cinayetleri aydınlatma adına kitaplar, yazılar yazabiliyorlar. Mesela Ergenekon dostları, utanmadan Dink için yürüyebiliyorlar...

Bu konuda bir Soner Yalçın örneği var ki, asla unutmamak gerekiyor. Hürriyet Gazetesi yazarı ve Oda TV internet sitesi sahibi Yalçın, cezaevine götürülürken ne demişti hatırlayınız: "Biz bu bayrağı İpekçi'den, Mumcu'dan devraldık..."

Hâlbuki Soner Yalçın, Abdi İpekçi'nin katledilmesini, onun kökenine bağlayarak meşru gösterilmesine hizmet edenlerin başında geliyor. "Efendi -2" kitabında, İpekçi ailesine (Sabetayist-dönme) diyen kendisi değilmiş gibi... Prof. Yalçın Küçük'le birlikte Türkiye'de Yahudi düşmanlığını körükleyen, Sabetayist histerisini başlatan, insanları soy-sop avcılığına teşvik eden, Cumhurbaşkanı'nı, Başbakan'ı ve nice değerli insanı "dönme" ilan etmeye kalkanlarla birlikte aynı saftaki adam değilmiş gibi...

İlginçtir, Doğu Perinçek, Yalçın Küçük, Soner Yalçın üçlüsü, 1989-1994 arasında çok hızlı "Apo"culuk yapıyor; Küçük, Öcalan'a, "sayın başkanım" diyerek, "selam kardeşime" diye nutuklar atarken, yazdığı kitaplarda da, Türkiye'nin "Kürdistan"ı sömürdüğünü söyleyebilecek kadar ileri gidebiliyordu. Perinçek, elinde çiçekler PKK kamplarında Öcalan'la pozlar veriyordu. Sonra üçü de, 28 Şubat öncesi "ulusalcı" oluverdiler...

Daha da ilginç bir şey var. Onun da altını, yazarımız İhsan Dağı çizmişti. "Bu ülkede 'yeni anti-Semitizm'in babası sayılabilecek bir kişi Ergenekon soruşturması çerçevesinde gözaltına alınınca kıyamet koptu. İçerde yükselen itirazlara şaşırmıyorum. Ama Oda TV ve Soner Yalçın'a, dışarıda en fazla arka çıkanların; İsrail lobisi, ABD'deki Yahudi lobisinin en etkin gazetesi New York Times ve Amerikan 'neo-con'lar olması izaha muhtaç."

Dün, askerî vesayet rejiminin devamı için Abdi İpekçi katledildi. Arkasından 12 Eylül darbesi geldi.

Bugün, Sabetayistlik, Ermeni düşmanlığı ve misyoner faaliyetleri gündeme taşınarak AK Parti iktidarı, "şeriat tehlikesi" olarak gösterilmek istendi. Memleketin satıldığına inandırılan ulusalcı bir nesil hedeflendi. Cumhuriyet mitinglerinin hedefi de buydu. 'Balyoz'lara meşruiyet kazandırılacaktı. Önceden andıçlanan isimler de, darbe sonrasında "tesirsiz" kılınacaktı.

4 Nisan'da 12 Eylül duruşması var. Ve İpekçi cinayeti de iddianamede yer alıyor. Tünelin sonundaki ışık göründü diyorum...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

TSK başka, cuntacılar başka...

Hüseyin Gülerce 2012.02.03

İkinci Ergenekon davasının tutuksuz sanığı Erol Mütercimler, birkaç gün önce mahkeme salonunda, Ergenekon'un varlığını ilk olarak emekli Tümgeneral Memduh Ünlütürk'ten duyduğunu söyledi.

Ünlütürk'ün kendisine; bu yapının içinde, "Meclis'te her partiden politikacılar olduğunu", bu politikacılar için "biz seçtirdik" ifadesini kullandığını, ayrıca "önemli valiler var, bize hizmet ederlerdi, bu valilerin içinden çok sayıda politikacı ve senatör çıktı" bilgisini verdiğini anlattı.

Mütercimler'in en çarpıcı ifadeleri ise şunlar oldu:

"Eski Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral Kemal Kayacan'ın da bu konuda anlatımları oldu. Bir defasında, 'Sen bizim güçlü olduğumuzu mu düşünüyorsun? Bizden yukarıda öyle bir örgüt var ki sen bizim rütbemizin 'Or' olmasının bir önemi olduğunu mu sanıyorsun?' dedi. Ben de 'Ergenekon' diye bir oluşum duyduğumu, fakat ciddiye almadığımı söyledim. O da, 'O örgütü ciddiye alacaksın, her şeyi tezgâhlayan örgütün adı odur.' diye karşılık verdi."

Demek ki, silahlı kuvvetler içinde, cuntacıların teşkilatlı gücü karşısında, rütbelerin bir önemi yokmuş. İşte anlatmak istediğimiz de tam bu. Şu anda devam eden darbe teşebbüsü davalarında yargılanan, Türk Silahlı Kuvvetleri değildir. Silahlı kuvvetler içindeki cuntacılar, hukuk dışı yapılar sorgulanmaktadır. Hukuk içinde kalmak isteyen generalleri, amiralleri, subayları sindiren, susturan, tasfiye eden yapı ortaya çıkarılmak isteniyor. Ergenekon dostları, onların medyadaki, politikadaki adamları ısrarla bu davaların Türk ordusunu yıpratmak, teslim almak için açıldığını iddia ediyorlar. Bu, davaları itibarsızlaştırmak, yargılamaları engellemek için yürütülen kara bir propagandadır. Ordu, kurum olarak bizim ordumuzdur. TSK'nın yıpranması, sadece düşmanları sevindirir. Ancak içindeki cuntacılık uru alınmadığı sürece, TSK güçlenemeyecek, zaafa uğramaya devam edecektir. Bu kurumun içinde fuhuş çeteleri kurup, şantajlar yapılmasını kim seyredebilir?

Çok önemli bir husus daha var. Askerî mahalde yaşanan şaibeli komutan suikastlarının çoğu askerî yargıda açıklığa kavuşamadı.

Adana Bölge Jandarma Komutanı Tuğgeneral Temel Cingöz, Tunceli İl Jandarma Alay Komutanı Albay Kazım Çillioğlu, Diyarbakır Bölge Jandarma Komutanı Tuğgeneral Bahtiyar Aydın, Mardin Jandarma Alay Komutanı Rıdvan Özden ve Albay Vural Berkay gibi komutanlar askerî mahalde görev başındayken hayatını kaybetti. Yine Jandarma Genel Komutanı Eşref Bitlis'in ölümü de hâlâ akıllarda soru işareti olarak duruyor. Dikkat ediniz, bu ölümlerin hepsi jandarma ile ilgili...

Önceki gün, çok önemli bir gelişme oldu. İntihar ettiği öne sürülen ve dosyası kapatılan Albay Kazım Çillioğlu'nun mezarından alınan örnekler üzerinde inceleme yapan Adli Tıp Kurumu, raporunu özel yetkili savcılığa gönderdi. Raporda, saç köklerinde arseniğe rastlanan Çillioğlu'nun, kürek kemiğinde kurşun yarası olduğu, kaburgalarında kırık bulunduğu tespit edildi.

Bir de emekli iken suikasta uğrayanlar var. Mesela Mütercimler'in isimlerini zikrettiği Memduh Ünlütürk 7 Nisan 1991'de, Kemal Kayacan 29 Temmuz 1992'de kurşunlanarak öldürülmüştü. Cinayetleri Dev-Sol üstlenmişti. Kayacan, 1991'de başlayan saldırılar zincirinin altıncı halkasıydı. Güneydoğu'da Asayiş Bölge Komutanlığı yapmış olan emekli Korgeneral Hulusi Sayın, 30 Ocak 1991'de, yine Güneydoğu'da Asayiş Bölge Komutanlığı yapmış emekli Korgeneral İsmail Selen 23 Mayıs 1991'de öldürüldü. Aynı gün, Adana Jandarma Bölge Komutanı Tümgeneral Temel Cingöz de Adana'da vuruldu. 13 Ekim 1991 günü Genelkurmay 2. Başkanlığı yapmış emekli Orgeneral Adnan Ersöz öldürüldü. Bu cinayeti de Dev-Sol üstlendi.

Bu insanlar, TSK içinde neyi savunuyorlardı ki, taşeron silahlı örgütler marifetiyle devre dışı bırakıldılar?

Tünelin sonundaki ışık göründü diye ısrar ediyorum. Karanlık koyulaştığında şafak sökmüyor mu?

İslamî kesim ve demokratlık...

Hüseyin Gülerce 2012.02.08

Sayın Başbakan'ın başlattığı "dindar nesil yetiştirme" tartışmasına girmek istemiyorum.

AK Parti'nin on yıla yaklaşan iktidarında, bu yönde bir şey yapıldığını da bilmiyorum. Meselenin siyasî tarafı da var. Sayın Erdoğan'ın, CHP'li milletvekillerinin katsayı konusunda Danıştay'a iptal başvurusu yapmaları üzerine konuştuğunu da hatırlayalım... "Nedir CHP'nin bu imam hatiplilerden istediği?" isyanının söylettiği bir ifade bu. Sayın Başbakan'ın bir cümlesini alıp, buradan niyet okumaya kalkmak da insafa sığmaz. Nitekim Sayın Erdoğan, "Farklı inançlara yaklaşımımız ortada. Öğrencileri formatlamak gibi bir niyetimiz yok. Kimseye bir dayatma yapmadık. Aksine daha çok özgürlük ve demokrasi diyoruz." sözleriyle tavzih yapmak zaruretinin kabul etti.

Dindarlık, ortak ölçüsü olmayan bir sıfattır. Dindarlık bir paye de değildir. Dindar nedir? Mesela dinin vecibelerini yerine getirmek dindarlığa kâfi midir? Gönül yıkan, kaba saba, nobran, ukala, insanlara eziyet eden, kendisine hiçbir konuda güven duyulmayan birinin, kendisini dindar ilan etmesi, dine de zarar vermez mi? Mesela dindarlık şekil midir, öz müdür? Kendini dindar görmediği halde, Allah katında makbul insanların sayısı az mıdır? Şahsen benim İslamiyet'ten anladığım; insanlardan bir insan olmak, bütün insanlar için sancı çekmek, bu dünyada hiçbir beklentiye esir düşmeden sadece Allah'ın rızasına kilitlenmek ve hayırlarda, iyiliklerde yarışarak kötülüklere mani olmaya çalışmaktır... Bunu yaparken de, tevazu, nezaket, hoşgörü, uzlaşma ve sevgi esas alınmalı, paylaşma kabullenilmelidir... İşte burada demokratlık öne çıkıyor.

Zaten üzerinde durmak istediğim asıl konu da bu. "İslamî kesim ve demokratlık..." 1966-1967'den itibaren gençlik yıllarımızda, sol çok öne çıktığı için biz kendimizi "sağcı" olarak kabul ve ifade ediyorduk. Kimimiz "Ülkücü", kimimiz "Mücadeleci", kimimiz "MTTB'li" idik. Şimdi bu kuşak siyasette, medyada, bürokraside, iş dünyasında, kültür ve sanatta "Yeni Türkiye"ye omuz veriyor. Yani dünün sert, kavgacı, sadece Batı karşıtlığı ile tepki hareketinden ibaret oluşumlar, bugün her alanda sorumluluk alıyor, hizmet ediyor.

Çoğumuz müspet anlamda değiştik ve bu değişimi de en yalın şekilde; "Milli Görüş"ten AK Parti çizgisine geçişin getirdiği üç dönemdir de güçlenen iktidarın varlığı anlatıyor. Sol-laik kesim, Türkiye'yi ve dünyayı doğru okuyamaz ve kendini sadece AK Parti karşıtlığına mahkûm ederken, bizler şimdi "muhafazakâr demokratlar" şemsiyesi altında ve en önemlisi, her türlü rövanş duygusundan uzak kalarak ayağa kalkmış bulunuyoruz. Geldiğimiz nokta bizi sevindiriyor, umutlandırıyor, heyecanlandırıyor.

Ama Türkiye bizden ibaret değil ve Kemalist cemaatin düştüğü hataya bizim de düşme ihtimalimiz var. Bunu tek bir şey engelleyebilir: Kendimizi sorgulamak, özeleştiriyi öne çıkarmak... Her gün aynaya bakmalı ve hiç çekinmeden kendimize şunu söylemeliyiz: Kendine Müslüman, kendine demokrat olma... Böyle olduğumuz için değil, böyle olmamız için kendimizi ikaz etmeliyiz.

Bir kaderdenk noktasındayız. Otoriter laikliğe dayanan vesayet sisteminin payandaları sarsılıyor.

Demokratikleşme yolunda, referandumdaki yüzde 58 evet ile aldığımız yol çok değerli. Bir yandan da dünya ile

köprüler kuruluyor. Dünyadan kopmak yerine, kendimiz kalarak dünya ile entegre olmanın baharları yaşanıyor. Üç asırdır sömürülen İslam coğrafyası, yeni dünyanın esaslı bir aktörü olarak sahne alıyor. Türk dünyası, yeni uluslararası bir güç olma yolunda.

Tarih altın bir fırsat sunuyor. Başkalarını da düşünmek zorundayız. Başkalarıyla birlikte, fikir ve ifade hürriyetinin, din ve vicdan özgürlüğünün, hukukun üstünlüğünün geçerli olduğu bir dünyada birlikte yaşama dışında bir yol yok. Paylaşma temelli bir zihniyete ihtiyacımız var. Herkesin var...

İç barış, evrensel barış, huzur, istikrar, refah.. hepsi böyle bir ufuk enginliğine muhtaç...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

MİT, yargı ve yeni anayasa...

Hüseyin Gülerce 2012.02.10

Aniden patlak veren her problem, sivillerin yeni bir anayasa yapmasının ihtiyaç ve önemini kavramamıza yeter.

Artık herkes görmeli ki, Türkiye'nin bugün tartıştığı bütün temel sorunlar; özgürlük, bir arada yaşama, uzlaşma, demokrasi, istikrar, insan hak ve onuru temelli yeni bir anayasa ihtiyacını anlatıyor...

Dün itibarıyla yaşadığımız sorundan başlayım. KCK konusunda yargı ile MİT arasında patlayan sorunu ele alalım. Herkes şaşkın. Hükümet, muhalefet, medya ayakta... Sorular peş peşe geliyor: MİT'in aslî görevi nedir? Yıllarca görevdeki orgenerallerin müsteşarlık yaptığı MİT, Başbakan'a bağlı olduğu halde, neden sivil iradenin dışında tutulmuş ve buna seyirci kalınmıştır? MİT, hukuk dışı operasyonlar ve provokasyon yapar mı? JİTEM-MİT ilişkileri nedir? MİT başkanları ifade verir mi, vermez mi? Verirse nasıl ifade verir? Kurumlar arasındaki net sınırlar nedir? Bu soruların tamamı, temelde bir anayasa meselesidir.

Alınız, cumhurbaşkanının görev süresini. Referandumda cumhurbaşkanını halkın seçmesi kabul edildi ama Sayın Gül'ün görev süresi hâlâ tartışma konusu. 7 yıldır diye bir yasa çıkartıldı ancak tartışma bitmedi. Mesela CHP, "Ağustostan itibaren Gül'ü cumhurbaşkanı olarak tanımayacağız." diyor. Anayasa Mahkemesi'ne gitmeleri de söz konusu. Silivri'de tutuklu milletvekillerinin durumu, Genelkurmay başkanlarının nerede yargılanacağı, Silahlı Kuvvetler'in Başbakan'a mı, Milli Savunma Bakanlığı'na mı bağlanacağı, kuvvetler ayrılığının sınırlarının netleştirilmemiş olması hepsi temelde bir anayasa meseledir. Yine laiklik-dindarlık tartışmaları, üniversitelerdeki başörtüsü sorunu, üniversiteyi bitirenlerin kamu görevlerinde başörtülü olup olamayacakları, üniversiteye girişte imam-hatip lisesi ve onlarla birlikte tüm meslek lisesi mezunlarına çıkarılan engeller, Alevi meselesi, Kürt meselesi bunların da hepsi temelde bir anayasa meseledir. Yeni bir anayasa yapılması, bu kadar hayati olduğu halde, hâlâ yapılır mı, yapılamaz mı sorusu kafaları kurcalamaya devam ediyorsa, yazık değil mi bu ülkeye?

Şimdi gelelim, dikkatlerden kaçan en önemli meseleye. Yeni cumhurbaşkanını halk seçecektir. Cumhuriyet tarihinde bu bir ilktir. Halkın seçtiği cumhurbaşkanı Çankaya'da, daha güçlü bir konumda olacaktır. Acaba yeni anayasa çalışmalarında bu yeni durum dikkate alınmakta mıdır? Şahsen ben böyle bir hazırlığı hiç duymadım. Hâlbuki en başta bu mesele çözülmelidir. Çünkü öncelikle, halkın seçtiği, konumu güçlenmiş cumhurbaşkanının yetki ve görevleri belirlenmelidir. Bu öylesine önemlidir ki, üç temel soruyu cevaplamak zarureti vardır. Yeni anayasada, sistem; 1) Parlamenter sistem mi olacaktır? 2) Yarı başkanlık sistemi mi olacaktır? 3) Başkanlık sistemi mi olacaktır?

Parlamenter sistem korunacak ve güçlendirilecekse, Cumhurbaşkanının mevcut yetkileri şimdiki gibi kalsa bile problem çıkacaktır. Bugünkü Anayasa'ya göre, "Cumhurbaşkanı, gerekli gördüğünde Bakanlar Kurulu'na başkanlık etmek ya da Bakanlar Kurulu'nu başkanlığı altında toplantıya çağırarak" yetkisine sahiptir. Halkın seçtiği cumhurbaşkanı, bu yetkisini her Bakanlar Kurulu toplantısı için kullanırsa ne olacaktır?

Yeni anayasada, yarı başkanlık ve başkanlık sistemleri öngörülecekse, bunların ciddi olarak tartışılması gerekmektedir. Bu konuda AK Parti'nin görüşü çok önemlidir. Sayın Başbakan, 1 Mayıs 2011'de Show TV'de yayınlanan "Siyaset Meydanı Seçim Özel" programında; "Benim kişisel eğilimim, şu anda başkanlık sisteminin, çeşitli modeller var, bunun çalışmasını yapıp bu çalışmada ben başkanlık sisteminin daha isabetli olacağı kanaatindeyim." demişti. Şimdi ne düşünmektedir? Yeni anayasada cumhurbaşkanlığı meselesi öncelikle ele alınmadan, bütün hazırlıklar havada kalacağı gibi yapılan çalışmaların samimiyeti de tartışma konusu olacaktır. Bilelim ki, herkes demokratikleşme konusunda tarihî bir samimiyet sınavından geçiyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Son tuzak: İktidar-cemaat...

Hüseyin Gülerce 2012.02.15

Hepimizin anlamaya çalıştığı yeni bir durumla karşı karşıyayız.

Başta MİT Müsteşarı Hakan Fidan olmak üzere bazı MİT yöneticilerinin "şüpheli" sıfatıyla ifadeye çağırılması, daha önce yaşamadığımız ciddi bir probleme dönüştü. Hazır kıta bekleyenler, "Yargı-MİT çatışması" yaftası ile başlatılan tartışmayı, "Cemaat-iktidar kavgası", "asıl hedef Başbakan" noktasına taşıdılar.

İlk dikkat çeken husus; Ergenekon davasını itibarsızlaştırma ve sulandırma-bulandırma ile vazifeli medya mensuplarının, sindikleri mevzilerden fırlamaları oldu. El ovuşturmalar, gözlerdeki parıltılar gizlenemez halde... "AK Parti'yi ve Gülen'i Bitirme Planı"nda "dost kuvvetler" olarak vazifelendirecekler, erine gerine "biz demedik mi?" pozlarıyla sahnede. Sanki tam da aradıkları fırsat doğmuş gibi, bir "cemaat heyulası" ve algısı pompalanıyor. 28 Şubat'ın o kasetli, kasvetli günlerini hatırlatan kirli bir karalama kampanyası var. 28 Şubat'ta yapamadıklarını, referandumdaki yüzde 58 evet ile güçlendirilen demokratikleşme zemininde, yüzde 50 ile iktidar emaneti verilen AK Parti iktidarında yapmak istiyorlar. Alenen hükümete sesleniyor; "bitirin şu cemaatin işini" diyorlar...

Bir de aylardır, AK Parti'yi daha önce destekleyen, fakat KCK meselesinden dolayı hükümete demediğini bırakmayanların tavrı var. Daha düne kadar, "Erdoğan diktatörlüğe gidiyor" diye içeriye dışarıya jurnalleme yapan zevat, şimdi "asıl kabahat bu cemaatte" diye AK Parti'nin akıl hocalığına soyunuyor. "Cemaat" dedikleri insanları en yakından tanıyan, hâlâ dost zannedilen bu insanlar, Ergenekon koronun arka taraflarında boy göstermiyorlar mı... İşte bu kadarına pes! Yarın bu fitne-fücur dalgaları dindiğinde mahcup olmayacaklarını mı zannediyorlar?

Bence tam da bugün itidale, sağduyuya, ortak akla ihtiyaç var. Klasik bir talep ama başka yol bilen varsa söylesin. Yargısı, istihbarat teşkilatı ve emniyet güçleri tartışmanın odağına oturmuş, hükümet ile yargısı karşı karşıya gelmiş görüntülü bir Türkiye'nin kime ne faydası var?

Öfke ile kalkan zararlar oturur. Hele bu öfke, yeni kanun düzenlemelerine alelacele yansır, Ergenekon davası üzerinden demokratikleşme sürecinin dinamitlenmesi bile söz konusu. Asırlık vesayetin gücü tükenmedi. Ciddi bir zaafa da uğramadı. Bunlarda oyun, tuzak bitmez. En büyük tuzak da, iktidar-cemaat çatışması üzerinden, devletle milletin karşı karşıya getirilmesidir.

Bu hükümet, Cumhuriyet tarihinin gördüğü en icracı, en uyumlu, en gayretli, en başarılı hükümettir. Demokratikleşme konusundaki siyasi iradesi, başta Sayın Başbakan olmak üzere şimdiden tarihe geçmiştir. Ülkesini seven, insaf ve vicdan sahibi hiç kimse, bu hükümetin tökezlemesini istemez. Bunun Türkiye'nin geleceğine, istikrarına, demokratikleşmesine mal olacağını bilir.

Fakat hükümetin de, halktan aldığı yetkiyi, yetki ne yönde ise yerine getirme yükümlülüğü ve sorumluluğu var. Vesayet rejimi, 12 Eylül kanunları devam ederken sona ermez. AB üyeliğini önemsemeden, sivil bir anayasaya dört elle sarılmadan, darbecilere dayanak olan kanun maddeleri, anti-demokratik seçim kanunları değiştirilmeden, askere ayrıcalık tanıyan Sayıştay Yasası korunurken, demokratikleşme sağlanamaz.

Adı cemaate çıkmış insanları yakından tanıyan biriyim. Siyasi beklentiyi 30 yıldır görmedim, hissetmedim. Hizmet hareketinde beklenti olmaz. "Bu hareket, insanlığa Allah rızası için hizmet davasıdır. Asıl fetih, gönüllerin fethidir. Beklentsizlik kahramanı olmak lazım" ikazını çok duydum. Beklenti siyasette, bürokraside olur.

"Tamam da, o zaman referandumda, seçimlerde neden siyasi bir pozisyonda görünüyorlar? Bu cemaat ne istiyor?" deniyorsa, anladığımı söyleyeyim. İstenilen tek bir şey var: Temel hak ve hürriyetler, din ve vicdan özgürlüğü teminat altında olsun yeter... Halk seçtikten sonra, Türkiye'yi kim yönetirse yönetsin...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devlete sızanlar...

Hüseyin Gülerce 2012.02.17

Vesayet rejimi, bir asırdan beri kuvveti elde tutarak bu ülkeyi yönetiyor. İktidarını kimseyle paylaşmak istemiyor.

Bildiği tek bir yol var: Korkutmak, sindirmek, ezmek, kendisine boyun eğdirmek. Bunun için provokasyonlarla, psikolojik harp taktikleri ile zeminler hazırladılar, kaos ortamları oluşturdular, ardından darbeler yaptılar, faili meçhul cinayetler işlediler. Her kesimi sindirdiler, korkuttular. Her kesimden sembol isimler seçtiler. Siyasetçileri korkutmak için başbakan, bakan astılar. Basını korkutmak için gazetecilerin, yazarların en ötekilerini katlettiler. Sünniler için Menemen'leri, İskilipli Atıf Hoca cinayetlerini, Başbağlar katliamlarını; Aleviler için Dersim'leri, Sivas Madımak'ları, Maraş'ları tezgâhladılar. Sendikacılar vuruldu, yargı mensupları suikastlara uğradı, Danıştay saldırıları yapıldı, görevdeki komutanlar, generaller, emekli kuvvet komutanları katledildi. Azınlıklar için Garih'ler, Hrant Dink'ler; işadamları için Sabancı'lar ile gözdağı verildi. Bunların hepsini, adı sağcı, solcu, PKK'lı, şucu bucu terör örgütleri marifetiyle yaptılar. Bu arada üstüne üstlük bir talan, rant, soygun düzeni tırır tırır işledi...

Bunları görmeyenler, yazmayanlar neden acaba "cemaat de cemaat" deyip duruyorlar?

Önce şu soruyu cevaplayalım: Bunlar daha önce neden fark edilmedi, halkın gözü neden hiç açılmadı? Çünkü 1. Bu hakikatleri örten, saklayan, milletin gözünü bağlayan, namluya takılmış susturucu gibi görev yapan bir medya vardı, halen de var. Basın özgürlüğünü, meslek etiğini dillendire dillendire vesayete biat eden, 28 Şubat sürecinde onuru, haysiyeti, ahlakı ayaklar altına alıp paspas yapan medya... 2. Darbecilere, cuntacılar "devletin menfaatleri asıldır" diye biat eden bir yargı zihniyetinin çaresizliği. 3. Vesayetin, devletin bütün kadrolarına, emniyet ve istihbarat birimlerine, hâsılı her yere sızması. Siyasetin içine kozmik adamlar yerleştirerek, o alanı da kontrolde tutması ve yönlendirmesi... 4. Kendilerinden hesap soracak bir seçilmiş iradenin çıkmayışı...

Peki bugün ne oldu, ne değişti de vicdanlar ses veriyor, yürekler cesaretle konuşuyor? Çünkü vesayetçilerin hiç tahmin etmediği bir şey oldu. 150 yıldır ilk defa onlardan hesap soruluyor. Yukarıdaki dört madde tersine döndü. Artık vesayetin medyası yanında bir de alternatif medya var. Yargı herkesten hesap sorabiliyor. Devlet içindeki çetelerin kimyası bozulmaya başladı. Toplum, şaşkın ama üzerindeki öl topağını silkeliyor. Referandumda demokratikleşme için yüzde 58 ile evet demiş. Ve en önemlisi, devlet içindeki çetelerden hesap soran bir siyasi irade işbaşında...Lakin vesayet bütün adamları ile direniyor. "İrtica ile mücadele eylem planı" adı altında "AK Parti'yi ve Gülen'i bitirme planı" yapanlar, bir savcının özensizliği ile başlayan MİT-yargı probleminden medet umuyorlar. Kaos planları ile yapamadıklarını, fitne ateşleri ile yapmaya uğraşıyorlar. "Cemaat devleti ele geçiriyor, iktidara ortak olmak istiyor" diyorlar.

Onları dinleyecek vicdanlar hâlâ var mı bilmiyorum, ama demokrasilerde vatandaşların hepsi eşit yurttıştır. Kendi devletlerini ele geçirmezler. Hak ediyorlarsa, sınavlardan başarı ile geçiyorlarsa, her yere girerler... Hukuka riayet, seçilmiş iradeye tabi olmak kaydıyla bu ülkede her vatandaş kamu görevinde makbuldür. Bunun tersi, "birilerinin" devleti ele geçirme hakkını savunmaktır...

Amma asıl devlet kadrolarına sızanları hiç unutmamak gerekir. Önceki gün geçmiş dönemin Genelkurmay başkanı tutuklu emekli Org. İlker Başbuğ ile ilgili iddianame kabul edildi. Bir de oradan okuyalım: "Ergenekon Silahlı Terör Örgütü devletin birçok kurumuna sızmıştır. Örgüt mensuplarının sızdığı devlet kurumlarından birisi de Türk Silahlı Kuvvetleri'dir." Kimileri, delilsiz, belgesiz "cemaat sızması" yerine, niye bunları hiç yazmıyor?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dink davası, Susurluk'a döndürülmemeli...

Hüseyin Gülerce 2012.02.22

Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink, 19 Ocak 2007'de gazetesinin önünde kurşunlanarak öldürüldü. Davası 5 yıl sürdü.

Bir ay önce İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi kararını verdi. Cinayette bir "örgüt" bulunamadığı belirtilerek 18 sanığın hepsinin beraatine hükmetti. Sadece Yasin Hayal'e, "cinayete azmettirmekten" ağırlaştırılmış müebbet hapis verdi. Mahkeme başkanı, kimsenin içine sinmeyen kararını televizyonlarda savundu; "Örgüt olduğu görülüyor ama delil bulamadık" dedi. Davanın savcısı, daha önce görülmemiş şekilde itiraz etti; "Delil de var, örgüt de var" dedi...

Ancak bu davada umudun bir adresi vardı. Sayın Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, kendisine bağlı Devlet Denetleme Kurulu'nu (DDK) devreye sokmuştu. İşte önceki gün, kurum bir yıldır süren çalışmasının raporunu açıkladı. Raporda, cinayete ilgili kamu görevlilerinin ihmali ve sorumluluğu gözler önüne serildi. Hrant Dink'e yönelik bir tehlikenin varlığının emniyet ve jandarma personeline öğrenilmiş olduğu halde, korunmasına yönelik istihbarat birimlerinin gerekli çalışmaları yapmadığı, işbirliğine gitmediği, idarî makamların da, her kademedeki sorumluların zincirleme eylemleri sonucunda, tehlikeyi önlemek için gereken tedbirleri almadıkları belirtildi.

Raporun önemi şu: Emniyet, jandarma ve valiliklerdeki kamu görevlileri hakkında, ana cinayet davası kapsamında soruşturma açılması ve yargılanmaları gerekiyor.

Dink davasında bu kamu görevlileri konusu çok önemli. Çünkü davanın savcısı, cinayetin arkasında Ergenekon terör örgütünün bulunduğu ısrar ediyor. Dink suikastının, Malatya'daki Zirve Yayınevi ve Trabzon'daki Rahip Santoro cinayetiyle de bağlantıları bulunduğu dikkat çekiyor. Ayrıca Ergenekon soruşturması kapsamında ele geçirilen Kafes Eylem Planı'nda Dink cinayetinden "operasyon" olarak bahsediliyor. Balyoz Darbe Planı iddianamesinde yer alan belgelere göre, olası darbe sürecinde Dink, "hedef isimler" arasında yer alıyor. Yani Dink cinayetinin, darbe teşebbüsü davalarında kilit bir rolü var.

Kafaları karıştıran şu oluyor: Hükümet, devlet içindeki çetelerle mücadele ederken, nasıl oluyor da kamu görevlileri bu hükümet döneminde bir koruyucu kalkan bulabiliyor?

AK Parti Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik, aslında bu konuya üç hafta önce açıklık getirdi ama Dink davasında bilgi kirliliği ve kafa karışıklığı için çırpınan odaklar, bu açıklamanın yeterince yankı bulmasını engelledi. Dink davasında iktidarın gevşek davrandığı algısını kuvvetlendirdiler, hatta Dink kararının ardından yapılan yürüyüşte hükümet, suçlamaların adresi haline getirilmek bile istendi. Aynı numara, Susurluk davasında

da yapıldı. Derin devleti hedef göstermekle başlayan ışıkları açıp kapama kampanyası, daha sonra Refah-Yol hükümetine yöneldi.

Sayın Çelik, AK Parti'nin kamu görevlileri ile ilgili koruyucu, himayeci bir tavrı olmadığını, böyle bir tavrın başka yerlerden geldiğine dikkat çekmişti. Önce 6 emniyet mensubu, daha sonra 7 kamu görevlisinin soruşturulması için dönemin İstanbul Valisi Muammer Güler'in soruşturma izni verdiğini ama her iki defasında da bölge idare mahkemesinin reddettiğini söylemişti.

Yine iki MİT görevlisinin, azınlıklardan sorumlu İstanbul vali muavininin odasında Hrant Dink'i tehdit ettikleri konusuyla ilgili olarak da, "Sayın Başbakan bu konuyla ilgili o görevliler hakkında soruşturma izni vermiştir ama sayın savcı, zamanaşımı gerekçesiyle takipsizlik vermiştir. İtiraz üzerine Sincan Ağır Ceza Mahkemesi'nde süreç devam ediyor." demişti.

Cumhurbaşkanlığı Devlet Denetleme Kurulu raporu, Dink davasının yeniden açılması için şimdi hukukî bir zemin sağlıyor. Yine rapor, söz konusu kamu görevlilerinin soruşturmasının ve yargılanmalarının cinayet davasına dâhil edilmesini gerekli kılıyor.

Dink davası, Türkiye'nin demokratikleşmesi yolundaki önemini koruyor... Bu konuda samimi herkes, bu davanın takipçisi olmalıdır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fetih 1453'e bu ilgi nedendir?

Hüseyin Gülerce 2012.02.24

Fetih 1453 filmine ilgi çok büyük. Hafta sonunda sinema salonlarına 1 milyon 405 bin seyirci gitmiş.

Böylece sinema tarihimizin en iyi hafta sonu açılışını yapmış. Gösterimden kalktığında bugüne kadar en çok seyredilen film olacağı şimdiden belli. Bu ilginin sebebi ne acaba? Birincisi merak. Filminden önce televizyonlarda, internet ortamında gösterilen fragmanlar, farklı bir tarihî film algısını hemen oluşturdu. Bu konunun uzmanı Mahmut Nedim Hazar arkadaşımızın belirttiği gibi film; Türk sinemasında çekilen tarihî filmler kategorisinde, en iyi mekân ve kostüm tasarımına sahip. Buna bir de Hollywood'dan pek de geri durmayan görsel efektler eklenince ortaya savaş sahneleri oldukça etkileyici bir film çıkmış. Fetih 1453 yine Türk sinemasında bir ilki gerçekleştirmiş ve görsel tasvir olarak çekilmiş en görkemli savaş sahnelerini içeriyor. Böyle olunca da filme gidenlerin övgüsü, seyretmeyenler için davetiye gibi oluyor.

İkincisi, halkımızın 500 sene de geçse, İstanbul'un fethine, Fatih Sultan Mehmet'e, onun askerlerine olan hayranlığı ve sevgisi var. Dünyanın en güzel şehri, onların hayatları pahasına bizim olmuş. Maalesef, bu ülkede Cumhuriyet'in ilk yıllarından itibaren planlı, sistemli bir ecdat, tarih ve bilhassa padişah düşmanlığı yapıldı. Yeni rejimi övmek için onlara sövmek, hain damgası vurmak matah bir şey sanıldı. Koskoca şanlı bir mazi yok sayılmaya çalışıldı. Batılılaşma adına, kendimizi inkâr yolu seçildi. Fakat ne yaptılarsa, milletin devamlılığını, maziye olan takdir ve hayranlığımızı yok edemediler. Bugün, mana köklerimize sarılarak yeniden "biz" olarak,

"biz" kalarak başlattığımız bir medeniyet hamlesi var. Yeni bir diriliş heyecanı var. Onun için Fetih, Fatih söz konusu olduğunda, "bir zamanlar biz de buyduk" demeyi, kimse bu millete çok görmemelidir.

Mesele Osmanlı, padişah özlemi falan da değildir. Biz, değerlerimize sahip çıkmaya hasret kalmıştık. İçeride ve dışarıda hâlâ bazıları, bu hasreti başka yönlere çekmeye, üstelik buradan bir laik-dindar kutuplaşması çıkarmaya insafsızca devam ediyor. Bakın, Fransa'nın en etkili ve itibarlı gazetelerinden Le Figaro'da, Fetih 1453 filmi için neler yazıldı: "Konstantinopolis'in Osmanlılar tarafından alınmasının üzerinden 500 sene geçmişken, Türkler bu heyecanı, hâlâ sinema salonlarını tika basa doldurarak yaşıyorlar. Filmin bu kadar büyük ilgiyle karşılanması, Türkiye'yi son zamanlarda etkisi altına alan "Osmanlı çılgınlığı"nın bir göstergesidir. Mustafa Kemal Atatürk'ün 1923'te kurduğu Türkiye Cumhuriyeti'nde, Osmanlı İmparatorluğu konuları son zamanlarda moda haline geldi..."

Film, başta tarihçiler olmak üzere pek çok yönden haklı olarak eleştiriliyor. Seyrederken benim de eleştirilerim oldu. Fatih'i, İstanbul'un fethini, herkes kendi derinliği kadar anlar. Kendi dünyası açısından anlatır. Fatih'in, neden Peygamberimiz'in müjdesine nail olmak istediğini anlamadan, Allah rızasına kilitlenmenin şuuruna varmadan, "Allah ile irtibat yoksa bu dünya kocaman bir yalandan ibaret" demeden İstanbul'un fethini, sanata, sinemaya hakikati ile yansıtamazsınız.

Ancak bu film bir başlangıç. Fatih'i ve fethi kendi derinliği ile anlayan, asıl fethin, gönüllerin fethi olduğunu bilen nesiller öyle senaryolara, öyle filmlere imza atacaklar ki bize bütün dünya hayran kalacak. Tıpkı bugün okullarımıza hayran kaldıkları gibi...

Bir şey daha var. Bu filme gösterilen ilgiyi, sadece geçmişimizle övünme çaresizliği ile kimse izah edemez. Fetihte, çağın en ileri toplarını döken bilim ve teknoloji var. Fatih gibi devrinin en iyi yetişmiş, altı dil bilen bir genç Sultan var. Tarihimizle elbette övüneceğiz. Sadece iki hususa dikkat ederek. Bir; yanlışları eleştirme cesaretini kaybetmeyeceğiz. İki; dört asırlık geri kalmışlığımızın ağır maliyetini unutmuyarak bugün bilim ve teknolojiyi herkesten fazla önemseyeceğiz.

Müslüman için bilim ve teknolojide ilerlemek de takvadır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir başka açıdan 28 Şubat...

Hüseyin Gülerce 2012.02.29

28 Şubat deyip duruyoruz. Bugünkü gençler için bir özet gerekiyor.

1990'a gelindiğinde, 12 Eylül darbesinin üzerinden on yıl geçtiği halde cuntacılar hâlâ darbe yapamamıştı. Gelenek, on yılda bir darbe ile Meclis'e, hükümete el koymaktı. Evet, on yıl geçmiş ama darbe yapılamıyordu.

İhtiyaç belliydi. Her darbeden önce bir kaos ortamı hazırlanıyor, darbe zemini oluşturuluyordu. Bu defa terör ve irtica tehdidi, birlikte gündeme getirilecekti.

12 Eylül'den sonra kontrole alınan PKK marifetiyle 1990'ların başında terör azdırıldı. Buradan yılların biriktirdiği Kürt Meselesi alevlendi. Bir Türk-Kürt iç savaşı tehlikesi; komşu ülkelerin ve Türkiye'nin büyümesinden rahatsız olan güçlerin yakın ilgi alanına girdi. Asker içinde tehlikenin farkında olan, cuntacılar uzak duran insanlar vardı. Bunlar Kürt Meselesi'nin barış yoluyla, kardeşlik esasıyla çözümünden yanaydılar. 1991-1995 arasındaki şüpheli subay ve general ölümlerini bir de bu açıdan değerlendirmeli.

Söz konusu ölümlerin arasında şunlar var: Jandarma Korgeneral Hulusi Sayın, devletin Kürt politikasını sert bir dille eleştiren komutanların başında geliyordu. 30 Ocak 1991 tarihinde kurşunlanarak öldürüldü, suikastı taşeron terör örgütü Dev-Sol üstlendi. PKK'yla mücadele konusunda dönemin yöneticileriyle ters düştüğü bilinen Jandarma Korgeneral İsmail Selen, emekli olduktan sonra, 23 Mayıs 1991'de öldürüldü. En önemlisi, Jandarma Genel Komutanı Eşref Bitlis, 17 Şubat 1993'te, şüpheli bir uçak kazasında hayatını kaybetti. Sonraki aylarda, kendisiyle birlikte çalıştığı yedi üst rütbeli subay da öldürüldü. Terör ve Kürt Meselesi'nde inisiyatif artık vesayetçilerin kontrolüne geçmişti.

28 Şubat'a gelene kadar, yani kurt kuzuyu yemeye kararlı ya, on yılda bir darbe yapılacak ya, "bölücü terör" tehlikesi ile birlikte darbe ortamını koyulaştırma adına "irtica" tehlikesi için de düğmeye basılmıştı. Bunun için bir laik-dindar kutuplaşması gerekiyordu. Laik kesim iyice ürkütülmeli, korkutulmalıydı. Bunun için önce 1990'da, bir yıl içinde yapılanları sıralayalım:

5 Ocak 1990'da Hava Kuvvetleri'ne bağlı 15 subay-astsubay, "irticai faaliyetler" sebebiyle ordudan uzaklaştırıldı. 31 Ocak'ta Türk Hukuk Kurumu Başkanı Muammer Aksoy, suikast sonucu hayatını kaybetti. 7 Mart'ta Hürriyet Gazetesi yazarı Çetin Emeç silahlı saldırı sonucu yaşamını yitirdi. Yazar Turan Dursun 4 Eylül'de, SHP Parti Meclisi Üyesi Bahriye Üçok 6 Ekim'de katledildi.

24 Ocak 1993'te Cumhuriyet Gazetesi yazarı Uğur Mumcu, arabasına konulan bomba ile öldürüldü. 2 Temmuz 1993'te Sivas'ta Madımak Otel'i emniyet güçlerinin ve jandarma birliğinin gözü önünde ateşe verildi. Katliamda 37 kişi can verdi. Üç gün sonra 5 Temmuz 1993'te, Erzincan'ın Kemaliye ilçesine bağlı Başbağlar köyünde 33 vatandaşımız kurşuna dizildi. 12 Mart-15 Mart 1995'te İstanbul'da Gazi Mahallesi'nde çok açık provokasyonlar sonucu 17 kişi hayatını kaybetti.

Kısacası, 28 Şubat 1997 tarihli MGK toplantısına kadar "post modern darbe" için her şey hazır. Aczimendiler, Müslüm Gündüzler, Ali Kalkancılar, Fadime Şahinler, Sisi'ler; psikolojik harbin her türlüşünü bilen cuntacılar için sıradan elemanlardı. "Demokrasiye balans ayarı" diyerek kurt, kuzuyu yedi. 28 Şubat 1997'deki Milli Güvenlik Kurulu'ndaki kararlarla, Refahyol iktidarı bitirildi. Sonra da Refah Partisi kapatıldı.

28 Şubat, bu ülkede aslında kendisine "laik kesim", "ulusalcı" diyenlerin yüz karasıdır. Cuntacılar tamam, darbe hastasıydılar. Ama onlara destek veren, onur ve demokrasi sınavında yerlerde sürünen siyasetçilere, medya mensuplarına, rant derdine düşen büyük sermayeye, üniversite rektörlerine, YÖK başkanlarına, Genelkurmay Karargâhı'nda ayakta alkış tutan yüksek yargı mensuplarına, sözüm ona sivil toplum kuruluşlarına, barolara, sessiz kalıp darbecileri cesaretlendirenlere, destek verenlere ne demeli?

Dönemin Cumhurbaşkanı Sayın Süleyman Demirel'e bir şey demiyorum...

Yeni anayasanın cesur bir sahibi var...

Hüseyin Gülerce 2012.03.07

Geçtiğimiz pazar günü kendimi İzmir'de bambaşka bir atmosferin içinde buldum.

Kocaman bir salondaki 700 kişi, yeni anayasa için görüşlerini belirtiyorlardı. Meclis Başkanı orada, grubu olan partilerin temsilcileri orada, meslek odalarının, sivil toplumun temsilcileri orada, vatandaşlar orada... Atmosfer evet bambaşkaydı. Halkın katılımı konusunda, Türkiye'nin görmek istediği tablo, buradaki tabloydu. Heyecanı, ilgisi ve meseleyi sahiplenme kararlılığı; hallerine, yüzlerine vurmuş bu topluluğu herkesin görmesini isterdim. Yeni anayasayı halkın ne kadar ciddiye aldığını siyasetçilerin ve medyanın görmesini isterdim. Çünkü bu tablo henüz hak ettiği ölçüde kamuoyuna yansıtılamadı. Ankara'da ve bir kısım medyada var olan "Anayasa değişikliği çok zor..." havasının tam tersine vatandaştaki bu sahiplenme; sadece cesaret verici değil, yeni anayasanın sahibinin halk olduğunu anlatan muhteşem irade...

Meclis Başkanı Sayın Cemil Çiçek öncülüğünde, Türkiye'nin önde gelen 13 sivil toplum kuruluşunun girişimi ile oluşturulan Anayasa Platformu'nun 5. toplantısı için beni İzmir'e TOBB Başkanı Sayın Rifat Hisarcıklıoğlu davet etti. Daha önceki toplantılar Ankara, Konya, Edirne ve Diyarbakır'da yapılmış. Sırada, önümüzdeki pazar günü Antalya var.

Bu toplantıların amacı, yeni anayasaya tüm vatandaşların elinin değmesi. Gerekçe de şu: Anayasa, siz ne kadar katkı verirsiniz o kadar sizin olur... Toplantılarda yeni anayasa için Türkiye'nin nabızı tutuluyor. Toplantıların farklı bir yapısı ve özelliği var. Çağdaş ileri ülkelerdeki model ilk kez uygulanıyor. Vatandaşlara rastgele telefon SMS mesajları ve sesli çağrılarla ulaşıyor. Ayrıca belli oranda sivil toplum temsilcileri de geliyor. Onar kişilik masalara oturma da rastgele yapılıyor. Masalarda kimse kimseyi tanımıyor. Herkesin elinde bir oylama cihazı var. Toplantı çok profesyonelce yönetiliyor. Oylamaların sonuçları anında ekranlara yansıtılıyor.

Fakat en dikkat çekici olan, masalarda kavga çıkmayışı. Konu başlığı söylendikten sonra 5-10 dakikalık tartışma süresi veriliyor. Masa etrafındakiler fikrini kırıp dökmeden serbestçe söylüyor. İkna çabası ve uzlaşma arayışı büyük bir hoşgörü ile yapılıyor. İşte o tartışma ortamının olgunluğu, seviyesi görülmeye değerdi. Müzakereci demokrasi anlayışını yansıtan bu hoşgörü atmosferi, halkımıza olan güvenimi, umudumu bir kat daha artırdı. Hani o masaların her birinden naklen TV yayınları yapılsa ve başta parti genel başkanları, bütün milletvekilleri, bütün Türkiye bu masalardaki olgunluğu, halktaki şuur seviyesini, ufuk enginliğini bir görse... Ben İzmir'de, 12 Eylül 2010 referandumundaki 'evet'le ortaya konan demokratikleşme iradesinin, daha da güçlendiğini, kararlılıkla devam ettiğini gördüm. Tıpkı referandumdaki gibi halk, "benim söyleyecek sözüm var" diyor. Fikirlerini söylemenin ötesinde, sürece müdahale etmeye gelmişler. Toplum, yine siyasetin önünde gidiyor...

Ankara'da siyasetçiler hem de hakaret içeren sözlerle kavga ederken, esas olarak İzmir'deki, Diyarbakır'daki, Edirne'deki hoşgörü ve uzlaşma arayışını görmeliyiz.

Sayın Çiçek, açılıшта çok güzel bir söz söyledi: "Yeni bir anayasa, yumrukların sıkıldığı bir ortamda değil, insanların birbirinin elini sıktığı bir ortamda yapılabilir." Ben İzmir'deki o salonda sıkılı yumruk görmedim.

Bence bu sözden, siyaset ve medya dünyamızın temsilcileri alınmalıdır.

Bir pazar günü, "İzmirli tatil gününde ilgi göstermezler" sanılan bu toplantıda, halkın yeni anayasayı nasıl sahiplendiğini gördüm. Bu sahiplenme, bu heyecan, gerçek bir cesaret kaynağıdır. Toplumdaki bu talep mutlaka yerine getirilmelidir. Yeni anayasayı yapamayan siyasetçinin mutlaka kaybedeceğini herkesin bilmesi gerekir. Meclis Başkanı Sayın Çiçek'in çağrısı ile bitireyim: Yeni anayasa halkın alacağıdır. Alacağınızı takip edin, erteletmeyin...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Balyoz'un sesleri...

Hüseyin Gülerce 2012.03.09

Türkiye'nin bugün en önemli meselesi nedir? Yani bu ülkede bir arada, insanca, huzur ve refah içinde, özgürce yaşamanın sağlanması, ne ile mümkün?

Cevap belli: Hukukun üstünlüğünün, hürriyet ve özgürlüklerin teminat altına alındığı bir demokratikleşme gerekiyor. Ama ayağımızda bir kelepçe, bir pranga bağlı: Vesayet... Ondan kurtulmadıkça gün yüzü göremeyiz. Vesayete güç veren, onu tahkim eden darbe dönemlerini yargılamadan, cuntacılarla Türk Silahlı Kuvvetleri'ni ayırt etmeden, Cumhuriyet'i demokrasi ile taçlandıramayız. Gündem ne olursa olsun, birileri nereye çekerse çeksin, pusula daima tek yönü göstermeli: Vesayetten demokrasiye geçmeliyiz. Hesaplaşma için, rövanş için değil, adalet için, hukukun üstünlüğü için, istikrar için, demokratikleşme için yolumuzdan zerrece sapmamalıyız. Siviller yeni bir anayasayı mutlaka yapmalıdır, derken de anlatılmak istenen budur...

Vesayetçiler ise bunu asla istemiyorlar. Varlıkları, imkânları, konumları, itibarları biteceği için direniyorlar. Siyasetin ve toplumun dikkatini, başka yerlere çekmeye çalışıyorlar. Suni gündemler, kafa karıştıran hayal mahsulü tehdit ve tehlikeler gündeme getiriyorlar. Meydanlara yeni fitne kazanları kuruyorlar...

Vesayet derken, sadece İttihat Terakki'den tevarüs eden bir zihniyetten söz etmiyoruz. Bürokrasiye, yargıya, medyaya, siyasete, günlük hayata, eğitime, öğretime her yere sızmış, her yere el koymuş bir yapılanmadan bahsediyoruz. Unutmayalım; bunu "demokrasi, basın özgürlüğü, çağdaşlık, laiklik" deyip yapıyorlar? 27 Mayıs 1960 darbesinden beri on yılda bir tekrarlanan darbelerle yapıyorlar. Cinayetlerle, suikastlarla, provokasyonlarla ürküterek, sindirerek, korkutarak yapıyorlar... İşte bir haftadır 28 Şubat'ı tartışıyoruz. Siyaset-medya-asker ilişkileriyle, meşru iktidarın nasıl devrildiğini bir daha hatırlıyoruz.

Ama 28 Şubat'la da bitmemiş bu darbe hevesleri, çabaları, planları... AK Parti 3 Kasım 2002'de tek başına iktidar olmuş, hemen üç ay sonra bir düğmeye basılmış. Şimdi onun bir davası var: Balyoz Darbe Planı davası.

Evet, Balyoz Davası'nda yeni bir aşamaya gelindi. İstanbul 10'uncu Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen 249'u tutuklu 365 sanıklı davada, geçen hafta, 5-7 Mart 2003'te 1'inci Ordu Komutanlığı'nda yapılan seminere, "gözlemci" olarak katılan 9 subay "tanık" olarak dinlendi. Ve delillerin değerlendirilmesi aşamasına geçildi. İlk olarak da dava konusu seminerin başlangıç kısmına ait ses kaydının yer aldığı 1 saat 20 dakikalık CD dinletildi. Dinlenen kayıtların ardından Mahkeme Heyeti Başkanı, her sunumdan sonra, sunumu yapan sanığa bu sesin kendisine ait olup olmadığını sorarak, itiraz haklarının bulunduğunu hatırlattı. İtiraz edildiğine dair medyaya bir haber yansımadı.

Bunu neden önemsiyorum. Çünkü söz konusu davayı esastan çürütmek isteyenler; "efendim öyle bir çalışma yapıldı ama.. bir fikir jimnastiği idi. Mesela dedik..." savunmasını yapıyorlar. Hâlbuki davanın 1 numaralı sanığı, dönemin İstanbul 1. Ordu Komutanı Çetin Doğan'ın kendi sesinden şu ifadeler var:

"Ben onu söyleyeceğim şeyde, Genelkurmay Başkanı'na, Kuvvet Komutanı'na diyeceğim ki; 'siz Meclis'i ve hükümeti uyarıcı, bu gidişe dur deyici bir ültimat verin gerekirse. Gerekirse çağırın, 'bu işin sonu b..tur, işte sonunuz böyledir. Bu konuda gerekli tertip ve tedbirleri alın'... Milli Mutabakat Hükümeti kurulması... Bu kadar gaile içinde ülkeyi daha sonra bütün bu gailelerden sonra seçime götürecek bir hükümetin kurulması önemli."

Balyoz davası, maalesef TSK içinden engellemelerle karşı karşıya. Davanın savcısı adeta isyan ediyor: "Kara Kuvvetleri gözlemci raporu bulunamıyor. Bazı şeyler gizleniyor. Bazı gözlemciler 'rapor düzenlendi', bazıları 'düzenlenmedi' diyor. Nasıl olur da kimse bir şey hatırlamaz? Seminerde herkes mi uyuyormuş?"

Balyoz'un sesleri kulakları tırmalarken, hâlâ darbe mızrağının çuvala sığacağını düşünenler var. Pes...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

ÇEV, İnterpol, Sabancı cinayeti...

Hüseyin Gülerce 2012.03.14

Geçtiğimiz hafta, Ergenekon dava sürecinde, dikkatleri farklı yöne çeken bir gelişme oldu.

Ergenekon sanığı eski Çağdaş Eğitim Vakfı (ÇEV) Başkanı Gülseven Yaşer'in, ABD'deki adresi tespit edildikten sonra iadesi istenmişti. İnterpol'ün bir türlü harekete geçmemesi ve her seferinde değişik sorular göndererek süreci uzatması üzerine yargı tekrar harekete geçti. ÇEV yöneticileriyle ilgili yargılamayı yapan özel yetkili İstanbul 12. Ağır Ceza Mahkemesi, İnterpol'e somut örneklerle Ergenekon'u anlatan bir yazı gönderdi. Mahkemenin ABD'li makamlara gönderdiği yazıda, Ergenekon'un, 4 silahlı ve ölümle sonuçlanan eyleme imza attığı, 13 silahlı eylem hazırlığının engellendiği, yüklüce bir cephaneliğin ele geçirildiği ve 17 bin 400 kişinin fişlendiği yazıldı.

İnterpol'e gönderilen yazıda; "PKK terör örgütünün, sanıklar Doğu Perinçek ile Yalçın Küçük tarafından yönlendirildiği ve iki örgüt (Ergenekon-PKK) arasında köprü görevi gördüğü anlaşılmıştır." denilirken, Ergenekon'un DHKP/C ve Hizbuttahrir ile bağlantıları da anlatıldı. Mahkemede oluşan kanaat, Ergenekon davasını hâlâ inatla sulandırmaya, bulandırmaya ve itibarsızlaştırmaya çalışanlara tokat gibi bir cevap olması bakımından önemli...

Ayrıca, PKK'yı terör örgütü ilan eden ve Türkiye'ye bu konuda desteğini bizzat Başkan Obama tarafından ilan eden Washington'da, İnterpol'ün tavrı, gerçekten izaha muhtaçtır.

ABD'nin yaptığını, Avrupa ülkeleri de yapıyor. Avrupa ülkeleri bugüne kadar Türkiye'nin iadesini istediği ve haklarında kırmızı bültenle arama talebinde bulunduğu sanıklardan neredeyse hiçbirine olumlu yanıt vermedi. Ergenekon davasının firari sanıkları Bedrettin Dalan, firari Tümgeneral Mustafa Bakıcı ve Turhan Çömez başta olmak üzere 160 üst düzey terör suçlusu Avrupa'da yaşıyor. İadesi istenen ancak verilmeyen sanıklar arasında PKK yöneticileri ile birlikte İmar Bankası yolsuzluğunun ardından ülkeden kaçan Uzan ailesi de bulunuyor.

Terör konusu, Türkiye'nin asla bir iç meselesi değildir. Türkiye'nin, bölgesinde güçlü bir devlet olmasını arzu etmeyen komşuları ve büyük güçler, bizi engelleme ve köstekleme adına terörü kullanıyorlar. Türkiye'nin her alanda güçlenmesi demokratikleşmeye ve hukukun üstünlüğünün sağlanmasına bağlıdır. Bunun önündeki en büyük engel de terör ve terör örgütleridir. Kürt meselesinin terör tarafından teslim alınmasının anlamı da budur. Çünkü Kürt meselesini çözen Türkiye'yi tutmak zordur.

Ergenekon ve Balyoz davaları asrın davalarıdır. Bu davalarla ilgili içeriden ve dışarıdan yapılan engellenmeler, yaşadığımız sürecin ne kadar hayati olduğunu anlatmaya yeter. Üç cinayetin; Dink, Yazıcıoğlu ve Sabancı cinayetlerinin aydınlatılması, Türkiye'nin demokratikleşmesinde bugün kilit rol oynamaktadır.

Bu çerçevede, geçen hafta, Ergenekon davasında dinlenen gizli tanık "Kıskaç" ve "Dilovası"nın anlattıklarının altını çizelim. Kıskaç, "Özdemir Sabancı cinayetinin işlendiği dönemde, Sabancı Center'ın güvenlik müdürlüğünü, emekli Tümgeneral Öner Pehlivanoğlu yapıyordu. Pehlivanoğlu, Veli Küçük'ün bir numaralı arkadaşıdır. Bu generale karşı kimse bir şey yapmadı." dedi... Burada, cinayetin diğer sanığı Fehriye Erdal'ı Sabancı Center'da işe, Susurluk kazasında ölen polis müdürü Hüseyin Kocadağ'ın yerleştirdiğini de hatırlayalım..

Yine Ergenekon davasında "Dilovası" kod adlı tanık, Sabancı'nın infazcısı Mustafa Duyar'la aynı örgütten olduğunu ve aynı cezaevinde birlikte kaldığını söyledi. "Duyar, cezaevinde MİT ve Jandarma ile görüşüyordu. Aynı dönemde bir albayın cezaevinde Duyar'la görüşerek "Ayağını denk al. Yoksa kimse sana sahip çıkmaz" dediğine şahit olduğunu anlattı. Duyar, bürokrasi tarafından başka cezaevine nakledilmiş ve içeride "Nuriş çetesi" tarafından öldürülmüştü. Öldürenler, parmaklıklar arasından bağırırmışlardı: "Bizi Veli Küçük Paşa'mıza sorun..."

Böyle bir ortamda Meclis'teki kavgalar beni çok üzüyor, çok...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon güç toplarken...

Vesayet rejimini ve onun darbeler için kaos hazırlayıcı yapılanması Ergenekon'u hafife alanlar fena yanılırlar.

Şu anda Ergenekon, üç cephede birden güç toplama hamlesi başlattı. Hrant Dink davası kararına tepki, Sivas katliamı davası kararına tepki ve Nedim Şener ile Ahmet Şık'ın tahliyeleri üzerlerinden kamuoyu oluşturma... Ergenekon'un ne olduğunu, mahkemelerce kabul edilen iddianameden hatırlatalım:

"Ergenekon silahlı terör örgütünün yönetici kadrolarının, toplumda ve devlet kademelerinde önemli görev ve mevkilerde bulunmuş kişilerden oluştuğu, amaçlarına ulaşmak için gerekli silah ve mühimmatı ve diğer malzemeleri kolaylıkla temin edebildikleri, devletin çok gizli belgelerini kolaylıkla ele geçirdikleri... Danıştay suikastını gerçekleştirdiği... Toplumda saygınlığı olan kanaat önderleri ve dinî liderlere yönelik suikast planları ve silahlarla birlikte yakalandıkları... Medyayı kullanarak örgüt kararları doğrultusunda kamuoyu oluşturdıkları, nihai olarak TSK içerisinde kendilerine destek vereceklerini umdukları kişilerin yardımları ile yürütme ve yasama organlarını ortadan kaldırmaya teşebbüs ettikleri, 2003-2004'te hazırladıkları darbe planlarını uygulamaya koydukları anlaşılmıştır..."

Ergenekon denilen derin yapılanmanın, bugün en büyük numarası, kamuoyunu etkilemektir. Kontrollerindeki medya vasıtasıyla gerçeklerin tersyüz edilmesi, hukuksuzlukların üzerine şal örtülmesi ve hakikatlerin perdelenmesi için büyük çaba sarf ediliyor. Bu numarayı Susurluk'ta başarı ile gerçekleştirdiler. Derin devlet Susurluk'taki kazada, yakayı çok fena ele vermişti. Üzerine biraz gidilince, vesayetin yönlendirdiği sivil toplum örgütleri ve medya devreye girdi. Devletteki kirlenmişliğine karşı başlatılan kampanya, bir anda "şeriat" tehlikesini ve irtica tehdidini hedef alan bir laiklik gösterisine dönüşüverdi. Fatura Erbakan'ın başında olduğu hükümete kesildi ve 28 Şubat sürecine, iyi bir malzeme haline getirildi.

Aynı abra kadabra numarası ile şimdi Ergenekon davaları itibarsızlaştırılmaya ve Dink cinayetinin, Sivas katliamının faturası AK Parti hükümetine kesilmeye çalışılıyor.

Hatırlayınız, şaşırtıcı ilk gösteri Hrant Dink cinayetiyle ilgili "örgüt var ama delil yok" diyen mahkeme kararının protesto gösterileri sırasında yapıldı. Ergenekoncu bilinen gazeteciler ve yazarlar, kalabalığın içinde boy gösterdiler. Katilleri Ergenekon'da aranan Hrant'ın cenazesinde bunların ne işi vardı? Cevabı Dink'in en yakın arkadaşı Etyen Mahçupyan verdi. (Hrant'ın Arkadaşları, 2 Şubat 2012 ve Hrant'ın Parazitleri 5 Şubat 2012 Zaman.)

"Hrant, Ergenekon sürecini her boyutuyla iliklerinde hissediyordu. Hrant'ın sahiplenilmesi, hükümet karşıtı marazi laikliğin 'sol' kisvesi altında yeniden üretilmesine vesile oldu. Hrant'ın öldürülmesi, onu kendisi olmaktan çıkararak kullanılabilir bir malzeme haline getirdi. İkinci aşamada ise devlet, bugünkü hükümetle yer değiştiriyor ve özgürlük mücadelesinin eksenini, AKP karşıtlığı olarak kurgulanırken, devlet de Ergenekon davalarının itibarsızlaştırılması sayesinde ihya edilmeye çalışılıyor..."

Beş sanık için Sivas davasının zaman aşımına uğramasındaki protestolar da böyleydi. Sol gösteri, bazı Alevi derneklerinin de desteğiyle, Sivas katliamının özünü, Ergenekon'dan kaçırma numarasına dönüşüverdi. Madımak Oteli'nde 37 kişi göz göre göre yakıldı. 7 saat boyunca hiçbir güvenlik müdahalesi yapılmadı. En başta dönemin valisi, 6 bin askeri bekleten tugay komutanı, Genelkurmay, başbakan, başbakan yardımcısı,

ihmal ve görev kusurundan sorumludur. Bu sorumluluk, Maraş olayları, Çorum olayları, Gazi Mahallesi olayları için de geçerlidir.

Sivas katliamı için yeniden bir dava açılması gerekirken, faturayı AK Parti'ye kesmeye çalışmak, düpedüz Ergenekon perdelemesi yapmaktır. Demokratikleşme cephesini birbirine düşürme oyunlarına paralel giden bu numaralara karşı aman dikkat...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Polemik minderine gelmeyeceğim...

Hüseyin Gülerce 2012.03.21

Hürriyet Gazetesi'nin iki yazarı beni polemik minderine çağırıyor.

Ahmet Hakan, "Sayın Hüseyin Gülerce" diyerek açık mektup yazıyor. Ertuğrul Özkök yazısına, "Hüseyin Bey sizce bunu kim söyledi?" başlığını atıyor.

İki arkadaşla da polemiğe girmeyeceğim. Mücadeleyi sevdiğim halde, polemiğin kralını yapacağıma inandığım halde yapmayacağım. Yeniden Milli Mücadele dergisinde yazdığım yıllardaki Hüseyin Gülerce olsam, atılan bu pasları anında değerlendirir, kalemimi kılıç gibi kullanır, hislerime yenik düşer ve rövanşist duygularla ne çizikler atardım. İnanıyorum, çoklarının da gazını alırdım...

Fakat yapmayacağım. Çünkü değiştim. Yaşım da 62 oldu. Artık prensip kararım var, şahıslarla uğraşmayacağım. Yumruk atana bile karşılık vermeyeceğim. Şahsıma yapılmış yüzlerce küfrü yayınlayan Oda TV'cilere bile bir şey demeyeceğim artık. Sövene dilsiz, dövene elsiz gerek. Öyle ya, yumruk atanın kolu da havayı döve döve bir süre sonra yorulacaktır. Ben nasihati aldım: Sabret, affet, hakkını helal et, geç git... İşine bak; gönülleri fethet çalış. Allah ile insanlar arasındaki engelleri kaldırmakla uğraş. Bak sahabe efendilerimiz Orta Asya'ya gitmişler, gönülleri fethetmişler, orada hâlâ varız. Ama İspanya'ya kuvvet yoluyla gitmişiz, şimdi orada yokuz...

Nefsime ağır da gelse, herkesin konumuna saygılı olmada kararlıyım. Evet, kararlıyım, ısrarlıyım: Herkes kendisine yakışanı yapar deyip, üslubumu namus bileceğim. Amma, milletin hukukunun çiğnenmesi, mazlumlara gadredilmesi karşısında, binlerce faili meçhul cinayet işleyen zalimlerin pervasızlığı karşısında dik durmaktan, zilleti değil, izzeti seçmekten, kalemin hakkını vermekten vazgeçemem. Zalimlere, onlara çanak tutanlara, perdeleme yapanlara karşı müsamahalı olamam. Kamu davası diye bir şey var.

Şüphesiz Sayın Özkök ve Sayın Hakan'la pek çok konuda farklı düşünüyoruz. Temel farkı izah etmek için tek bir örnek vereyim. Ben 12 Eylül 2010'daki referandumda yüzde 58 ile beraber "evet" dedim. Evet demekle de kalmadım. Bir Keşanlı olarak Trakya'nın bütün illerinde, büyük ilçelerinde "evet"in önemini anlatmak için konferanslar verdim. Çünkü Türkiye'nin demokratikleşmesi ve istikrar için bu "evet"i, 150 yıllık demokrasi

yürüyüşümüzde en önemli dönüm noktası olduğuna inandım. Evet denmesinden de çok mutlu oldum. Nihayet, seçtiklerine itibar edilmeyen, seçtikleri devre dışı bırakılan halk konuşmuştu. Sivil iktidar, ihtiyacı olan en büyük enerjiyi bulmuştu. Demokrasi nihayet kaynağından su içmeye başlamıştı.

Sayın Özkök ve Sayın Hakan, "hayır" diyen yüzde 42'nin duruşunu benimsediler. CHP ve MHP gibi düşündüler. Ben o yüzde 42'yi hiçbir zaman küçümsemedim. Laik kesimin endişelerini hiçbir zaman göz ardı etmedim. Tam tersine, kendimizi ifade etme meselesinde, epey mesafe almamız gerektiğini gördüm. Kutuplaşmanın önüne geçme adına, birbirimizi ikna etmenin önemli olduğunu, empati yapma mecburiyetimizi her fırsatta hatırlattım. Ben, milletimizin kardeşliğinden, kaynaşmasından yanayım. Bu ülkede, faklılığın zenginlik olduğuna yürekten inanıyorum. Fizik öğretmeni olarak bir örnek vereyim. Gözü en az yoran ışık beyaz ışıktır. Yani güneş ışığı... Ama bu ışığı prizmadan geçirirseniz perdede mor, lacivert, mavi, yeşil, sarı, turuncu ve kırmızı renkleri görürsünüz. Bu renklerin her biri tek başına gözü çok rahatsız eder. Yeşili sevebilirsiniz ama her şeyin yeşil olduğunu bir düşünün. Bütün renkler için aynı şey söz konusu. Ama bütün renklerin ahengi, birlikte beyaz ışığı meydana getirmeleri ne kadar huzur verici... Biz de toplumsal renklerimiz için bir beyaz ışık meydana getirebiliriz. Aradığımız prizma gerçek bir demokrasidir. Herkesin birbirinin konumuna saygı duyduğu, kendi hürriyetinin, başkalarının hürriyetinin başladığı yerde bittiğine inanan gerçekten demokrat insanların kökleştirdiği bir demokrasi...

Benim sevdam bu. Polemik minderine gelmeyeceğim...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Evren, hâlâ neden öyle zannediyor?

Hüseyin Gülerce 2012.03.23

4 Nisan'da hâkim karşısına çıkacak olan 12 Eylül darbecileri Kenan Evren ve Tahsin Şahinkaya, umulmadık, duyulmadık bir çıkış yaptı. "Ben kurucu iktidarım" diyen Evren ve Şahinkaya, mahkemeye yolladıkları savunmada, "Darbe yapmak anayasa suçu değildir. Kurucu iktidarı yargılamak, ihtilalcinin bir başka ihtilalci tarafından yargılanmasıdır. TCK'da kurucu iktidar olma ve ihtilal yapma suçu yok. Kanun, ihtilal teşebbüsünü suç sayıyor." görüşüne yer verdiler.

Acaba 367 mucidi Sabih Kanadoğlu'ndan yardım mı aldılar? Akli kim veriyse şapka çıkartmak lazım. Bu yorum, bütün hukuk dalaverelerini arkada bıraktırır. Neymiş; "ihtilal yapmak suç değil, ihtilale teşebbüs suç"muş... Yani, "adam öldürmek suç değil, öldürmeye teşebbüs suçtur" diyorlar...

Bir şey daha aklıma geldi. Ergenekon ve Balyoz davaları başladığında vesayetin hukukçusu, gazetecisi ve yazarı olarak temayüz etmiş bazıları, "efendim, olmamış darbenin davası mı olurmuş..." diyerek, Evren'in savunduğunun tersini savunmuşlardı. Diyorlardı ki; "bazı durumlarda darbe yapılmasını istemek ve bunu

düşünce olarak kamuoyuna açıklamak, ifade özgürlüğü kapsamında"dır... Darbe teşebbüsü davalarını itibarsızlaştırmak, sulandırmak, bulandırmak için görmediğimiz numara kalmadı. Utanma duygusu da kalmadı. İfade özgürlüğü kapsamına sokmaya çalıştıkları darbe talebi ve hazırlıkları; silahla, provokasyonlarla, faili meçhul cinayet tertipleriyle, toplumu sindirmek, insanları işkencelerden geçirmek, hükümeti devirmek, Meclis'i kapatmak için yapıyordu...

Dr. Ümit Kardaş, bu zihniyete ne güzel cevap vermişti: "Darbe teşebbüsü suçları, anayasal düzene ve bu düzenin işleyişine karşı işlenen ve cezaları, ağırlaştırılmış müebbet hapis olan soyut tehlike suçlarıdır. Yani suçun cezalandırılması için tehlikenin meydana gelmesi gerekmez. İfade özgürlüğü; cebir ve şiddetle işlenen suçların savunulabileceği düşüncesini kapsamamaktadır. Evrensel hukuk, bu tür insanlık, demokrasi ve insan hak ve özgürlükleri için tehlikeli ve zararlı olan düşünceleri himaye etmemektedir."

Evren ve Şahinkaya'nın, hâlâ "biz kurucu iktidarız" demeleri, bir zihniyetin ifadesi. Darbe teşebbüslerini yargılama aşamasına gelmiş olmamız elbette demokratikleşme adına önemli bir adım. Fakat asıl önemli olan, darbe zihniyetinin ortadan kalkmasıdır. Acı ama gerçek, bu ülkede yarın darbe olsa gazetelerinde, televizyonlarında bayram havası estirecek, sokaklara dökülüp "kurtarıcılar"a alkış tutacak epey insan var.

Sayalım şimdi; kurucu iktidar olduğuna inanan Evren... "Hukuk dışına çıktık, bunu yol yaptık, hep böyle gidecek sandık" diyen geçen dönemin Genelkurmay Başkanı Koşaner... Daha birkaç gün önce, "28 Şubat bitmedi, nadasa çekildik" gibisinden laf eden eski Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreteri, görevde iken dolar basarak ekonomiyi kurtarma mucidi emekli general, hepsi aynı zihniyeti seslendiriyorlar: Biz asıl iradeyiz...

Hatırlayınız, İlker Başbuğ gözaltına alınma kararının ardından kameralara konuşurken, terör örgütü kurmak ve yönetmekle suçlanmaya infial gösterirken, darbeye teşebbüs suçlamasından hiç rahatsız olmadı. Bu suçlamaya bir tepki göstermedi. Neden? Çünkü darbeyi suç görmeyen bir zihniyetten geliyor. On yılda bir darbe yaparsan, bir de Silahlı Kuvvetler İç Hizmet Kanunu'nun 35. maddesinde hâlâ Cumhuriyet'i koruma kollama görevini, muhtemel darbeler için gerekçe olarak tutarsan, demokrasiye müdahaleyi "görev" bilersen, darbecilik ithamından utanır mısın?

Sayın Evren kendini hâlâ kurucu iktidar zannediyor. Çünkü öyle zannetmesi için cesaret veren generaller, gazeteciler, yazarlar, yargıçlar, barolar, akademisyenler ve işadamları var... Onun için bize lazım olan, zihniyet değişimidir. Farklılıklara tahammülsüz, ötekileştirici, kendinden saymadıklarına bir asırdır zulmeden, nefret ve düşmanlık aşıl原因, hukuku, özgürlüğü ve barışı defterinden silen bir zihniyetten kurtulmamız gerekiyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Özgür Gündem'i kapatmak...

Hüseyin Gülerce 2012.03.28

İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi, 24 Mart gecesi Özgür Gündem Gazetesi'ne; "örgüt propagandası" yaptığı iddiasıyla, 1 ay kapatma cezası verdi.

Örgütten kasıt, PKK... Gazete kapatmak, sıkıyönetim ve darbe dönemlerine ait bir ceza. Vesayete karşı demokratikleşme hamlelerinin olduğu bir dönemde, bu gazete kapatma cezası, garip bir tezat sergiliyor. Ayrıca, iktidara; "askerî vesayeti kaldırıyorsun ama kendi vesayetini kuruyorsun" diye yüklenmenin bulunmaz fırsatı...

Evet, gazete kapatmak, fikir ve ifade hürriyeti açısından kocaman bir yanlış ve bir demokrasi ayıbıdır. Fakat savcı ve hâkimler ne yapsın? Terörle Mücadele Kanunu'nun ilgili maddelerine rağmen yine de iyi dayanıyorlar. Zira kanunun "Açıklama ve yayınlama" başlıklı 6. maddesinde "Terör örgütlerinin bildiri veya açıklamalarını basanların veya yayınlayanların" cezalandırılmaları gerekiyor. "Terör örgütünün faaliyeti çerçevesinde suç işlemeye alenen teşvik, işlenmiş olan suçları ve suçlularını övme veya terör örgütünün propagandasını içeren süreli yayınlar hâkim kararı ile, gecikmesinde sakınca bulunan hallerde de Cumhuriyet savcısının emriyle, tedbir olarak on beş günden bir aya kadar durdurulabilir." hükmü yer alıyor. Yani gazete kapatılmasını kınamaktan öte yapılması gereken, bu maddelerin değiştirilmesini istemektir. Adalet Bakanı Sayın Ergin'in dün yaptığı açıklama bu konuda ümit vericidir. Dileriz, yeni yasa paketiyle, basın özgürlüğünün önündeki tüm engeller kaldırılır.

Yayınlarını tasvip etmesem de bir gazetenin kapatılmasına karşı çıkıyorum. Kendim için istediğim fikir ve ifade özgürlüğünü, bana en ters gelen, beni rahatsız eden fikirler, düşünceler için de istiyorum.

Bu konuda önemli olan, evrensel ölçülere riayet etmektir. Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi (AİHS) ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) kararları, ifade özgürlüğünü en temel özgürlük kabul ediyor. Çünkü bu özgürlüğün olmadığı yerde pek çok özgürlük de yok demektir. Mahkeme bu kararlarda, ifade özgürlüğünün; devletin veya nüfusun büyük bir bölümünün aleyhinde olan, hatta rahatsızlık veren haber ve düşünceleri de kapsadığını özellikle vurguluyor.

Burada durmamız gerekiyor. Evrensel bu ölçüleri savunan bazı yazarlarımız, AİHM'nin ifade özgürlüğüne getirdiği sınırları maalesef görmezden gelmektedir. Fikir hürriyetine, düşünce özgürlüğüne evet, ancak bu sınırsız değil. AİHM; şiddete, silahlı direnişe, başkaldırıya çağırıyor, ifade hürriyetinden saymıyor. Kimse sayamaz. Nefreti ve şiddeti teşvik eden düşünce açıklamaları, AİHS tarafından korunmuyor.

Bizde problem şurada. PKK bir terör örgütü. BDP ve Özgür Gündem Gazetesi, PKK ile iç içe. BDP, KCK, PKK, Demokratik Toplum Kongresi çizgisi, tek bir çizgi. Bu çizginin adı Siyasi Kürt hareketidir. KCK sözleşmesinde alenen ifade edildiği gibi, Demokratik Toplum Kongresi'nde açıklandığı gibi, BDP yöneticilerin her fırsatta başımıza kaktığı gibi, bir "özerk Kürdistan" hedefi var... Doğu ve Güneydoğu'da 21 ilde bir ayrı "statü" isteniyor. Türkiye'den bağımsız, bir Kürt yönetimi talebi var. Irak'ta, Suriye'de olan bitenin, müsait bir ortam sağladığı varsayılarak, topyekûn harekete geçme anının geldiğine inanılıyor. Çukurca saldırısından beri şiddet tırmandırılıyor. Bir Kürt-Türk savaşından medet umuluyor.

Türkiye'nin büyük çoğunluğu, AK Parti'ye verdikleri destekle Kürtlerin büyük bölümü ise böyle düşünmüyor. Evet, askerî vesayet rejimi uygulamalarından kaynaklanan bir Kürt sorunumuz var. Bu sadece Kürtlerin değil, biz Türklerin de sorunu. Bu ülkede eşit yurttaşlar olarak hür, özgür ve insanca yaşamayı birlikte kurabiliriz. Silahla, şiddetle dayatılan bir çözüm, çözüm olamaz. Önümüzde bir fırsat da var. Yeni bir anayasa ve Türkiye'nin AB üyeliği... Çözüm; demokratikleşme ile mi, çatışma ile mi, buna karar vereceğiz.

Referandumda iradesini ortaya koyan makul çoğunluk kararlı; çözüm demokratikleşmede...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dikkat, oyun içinde oyun var...

Hüseyin Gülerce 2012.03.30

Türkiye aslında değişim adı altında büyük bir ameliyat geçiriyor.

Hesaplaşma, yüzleşme, rövanş alma gibi tabirler bu operasyonu izah edemez. Önyargılı yaklaşımlar, meselenin özünü karartma gayretleri de bir işe yaramaz.

Bu bir kaderdenk noktası. Aynı güne sığan haberlere bakmak bile yeterli. En uzun sınıra sahip olduğumuz Suriye ile ilgili gelişmeler fırtına öncesi sessizliği andırıyor. Terörle mücadelede yeni bir dönemden söz ediliyor. Yargıda, darbeye teşebbüs davaları Ergenekon'u, Balyoz'u, İnternet Andıcı ile devam ediyor. Evvelsi dönemin Genelkurmay Başkanı yargılanıyor. Tutuklu onlarca general ve amiral var. Yeni bir Anayasa için hem gayretler hem de tereddütler, belirsizlikler ortadan kalkmış değil. Eğitimde 4+4+4 yüzünden yaşanan cephe savaşları var. Bunların hepsine birden baktığınızda, evet, bir değişim sancısı çekiliyor.

Değişim, statükoyu, statükonun sahiplerini, bekçilerini rahatsız ediyor. Kolay değil, ellerindeki imkânlarını, statülerini, konumlarını, güçlerini kaybediyorlar. Direnme refleksi vermeleri bu yüzden şaşırtıcı gelmemeli.

Değişimin tarafları var. Birinci taraf statüko. Yani askeri vesayet rejimi. Bu rejimi savunanlar ummadıkları bir zemine savruldu. Hesap sorulmaz, üstlerine gelmez zannediyorlardı. Layüsel olduklarına öyle inanmışlar, kendilerini öyle kaptırmışlardı ki, olan biteni bir türlü kabullenemiyor, bu durumun geçici olduğuna inanmak istiyorlar... Onların öfkeleri, hisleri, tepkileri, şaşkınlıkları, pervasızlıkları var. Bütün bunları vesayetin medyası diyeceğimiz yayın organlarında ve siyaset ayağında görmek mümkün.

Değişimin diğer tarafında ise vesayet yerine demokratikleşmeyi isteyen geniş bir kesim var. Onların taleplerinin ne kadar somut olduğunu, taleplerinde ne kadar kararlı olduklarını anlamak için sadece 12 Eylül 2010'daki referandumun sonucunu hatırlamak yeterli. Referandumdaki yüzde 58 evet, son bir asırlık tarihimizin belki de en büyük demokrasi olayıdır. Bu olayın kahramanı, Türkiye'nin makul çoğunluğudur. Mevcut AK Parti iktidarı, makul çoğunluğun arzu ettiği siyasi iradeyi sergilemek açısından, kaderdenk noktasındaki önemli aktörlerden biridir. Zaman'ın da içinde bulunduğu alternatif medya, diğer önemli aktördür.

Bu iki önemli aktöre, değişim dalgalarının kabardığı bu dönemde iki büyük sorumluluk düşmektedir. Birincisi, usul ve üslup meselesidir. İkincisi hedeften şaşmamak basiretidir.

Usul ve üsluptan kastım şudur: Darbe teşebbüsü davalarında, vesayetin medyası, davaları özünden saptırmak ve itibarsızlaştırmak için dâhiyane yollara başvurmakta, hamle üstüne hamle yapmaktadır. Benim sulandırma-bulandırma diye tabir ettiğim bir kafa karışıklığı çabası var. Her şeyi alet ediyor, her fırsatı değerlendiriyorlar.

Gayeleri yüzde 40'lık bir kamuoyunun kafasını karıştırmak ve bir taban edinebilmek... İşte usul ve üslup burada devreye girmeli. Onlara hep gerçekleri hatırlatma yoluna gidilmelidir. Sivas katliamında hâlâ vesayetin üstünü mü örtmek istiyorlar, o dönemin siyasi sorumlularının duruşunu, asker ve emniyetin, valinin sorumluluğu hatırlatılmalıdır. Ki, bu yıl bu yapıldı. Balyoz davalarında CD'lerle oynandı mı diyorlar, "Depremdede" sulandırma mı yapıyor, hemen "güncelleme"nin belgeleri ortaya konmalıdır. Mehmet Baransu Taraf'ta tam isabetle kaç gündür bunu yapıyor.

Hedeyten şaşmama basiretine gelince. Vesayetçilerde oyun çok. Beynelmilel güç odaklarından da profesyonel destek alıyorlar. Asla unutmayalım ki, Türkiye'nin bütün iç meseleleri aynı zamanda dış meseledir. Hele demokratikleşme ile güçlenecek bir Türkiye, ne kadar çok odağı rahatsız eder, hiç aklımızdan çıkarmayalım. Onun için demokratikleşme cephesini zaafa uğratmak, onları birbirine düşürmek en büyük hedefleridir. Dikkat, oyun içinde oyun var...

Hedef belli. Demokratik ve istikrar içindeki bir Türkiye'de farklılıklarımızla birlikte, huzur içinde yaşamak...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kur'an, AK Parti ve MHP

Hüseyin Gülerce 2012.04.04

Daha çok 4+4+4 olarak bilinen yasa teklifi TBMM'de kabul edildi. Bu arada Kur'an-ı Kerim ve Hz. Peygamber'in (sas) hayatı da seçmeli ders olarak okutulacak. Birbirlerine siyasî sataşmalarını sürdürseler de, AK Parti ve MHP bu iki seçmeli dersin okutulmasında sadece elbirliği değil, gönül birliği de yaptılar.

Yeni eğitim yasasını tartışmayı bir kenara bırakarak, bu gönül beraberliği konusu üzerinde durmak istiyorum.

İki siyasî partinin de tabanında, Kur'an-ı Kerim ve Peygamber Efendimiz söz konusu olduğunda evet yürekler aynı çarpıyor. Hemen ifade etmeliyim ki, Saadet Partisi, BBP ve Has Parti tabanında da aynı yürek çarpıntısı var. Öyle inanıyorum ki, CHP, DSP ve BDP tabanlarında da, büyük çoğunluk itibarıyla, Kur'an, Hz. Muhammed (sas) dendiğinde yürekler bir başka çarpıyor. Bu millet, Kur'an ve Hz. Muhammed (sas) âşığdır. Bu topraklarda, dine mesafeli olanlarımız bile Kur'an'a ve Peygamberimiz'e saygılıdır.

Bu açıdan, meseleyi, "din istismarı", "dinin siyasete alet edilmesi" olarak ele alanlar makul büyük çoğunluğu rencide ederler. Halk; "işin siyaset tarafı beni ilgilendirmiyor, bundan böyle çocuklarımız Kur'an öğrenecekler ve Peygamber Efendimiz'in (sas) hayatını, sahabe efendilerimizin hayatını bilecekler..." diye düşünmekte ve sevinmektedir. Keşke CHP, yasa teklifine itiraz ederken, 4+4+4 ile ilgili tartışmayı, Kur'an ve Peygamberimiz'in hayatı derslerinin okutulmasından ayırsaydı. CHP, hâlâ laikçi kesimlerin baskısından çekiniyormuş gibi bir ürkeklik sergiliyor. Eğer AK Parti'nin dini siyasete alet ettiği düşünülüyorsa, siz de seçmeli derslerin okutulmasına destek vererek bunun önüne geçmiş olmaz mısınız? Hele CHP, şimdi bir de Anayasa

Mahkemesine giderse, karşımıza, Kur'an derslerine karşı çıkan bir CHP fotoğrafı gelmez mi? Melese böyle algılanmaz mı? CHP'nin dine mesafeli olduğu algısı, CHP'yi içinden çıkılmaz bir siyaset cenderesine hapsediyor...

Konuyu sadece Türkiye için ele almak da noksan olur. Bugün bütün dünyada İslam adına, Peygamberimiz'in evrensel mesajları adına bir alâka, daha da öte bir diriliş soluğu var. Müslümanlık adeta yeni bir asr-ı saadet ruhu yaşıyor. İslam coğrafyasında da, şekil yerine öze dönüş var. İslamî meselelerin ilmiyle uğraşan, bilim ve teknolojiye ilerlemeyi de takva bilen bir aydınlanma var.

Ülkemizde de "izm"lerin baskı ve tesirleri fikir, düşünce ve akademi dünyamızda giderek azalıyor. Kur'an ve Peygamberimiz'le aramıza çekilen setler, surlar artık gedik veriyor, bütün engeller aşıılıyor. Kur'an ve Peygamberimiz'le ilgili gurbet çağı sona eriyor. Gençlik, evet bilhassa gençlik, pervanelerin ışığa koştuğu gibi O'na koşuyor. Bir millet, yeni nesilleri eliyle, yeniden mana kökleri ile buluşuyor. Hem de öyle, bazılarının iddia ettiği gibi, rövanş, intikam duygularıyla değil, tam tersine kendi değerlerimiz üzerinde yükselirken, şefkat ve merhamet temelli, affetme erdemiyile dopdolu ve dünya ile entegre olarak birlikte yaşamanın asrımızdaki örneklerini sunarak ilerleyen, parıldayan bir geliş bu... Lütfen bu güzelliği başka yerlere çekmeyelim, soldurmaya çalışmayalım.

Bu açıdan siyaset bir tarafa, AK Parti ve MHP, milletimizin istikbale yürüyüşünde çok hayati, alkışlanmaya değer bir gönül beraberliği sergilediler. AK Parti ve MHP tabanındaki heyecanın, sevincin görülmesi gerekir. MHP'nin, söz konusu derslerin kabulündeki samimiyetini sorgulamaya da kimsenin hakkı yoktur, kimsenin haddine de değildir...

AK Parti ve MHP, halkın büyük çoğunluğunun arzusunu, talebini yerine getirmiştir. Din ve vicdan özgürlüğü konusunda müspet bir adım atmışlardır. Evet, 28 Şubat'ın en önemli izi, millet iradesiyle silinmiştir. Bu irade, diğer din mensupları adına da devreye girmelidir. Onların da problemlerine çözüm getirilmeli, taleplerine kulak verilmelidir. Sadece kendimize demokrat olmama hassasiyetinin gösterilmesinin, demokratikleşmenin en önemli beklentisi olduğu unutulmamalıdır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekonculara 12 Eylül darbesi...

Hüseyin Gülerce 2012.04.06

12 Eylül davasının yargılaması başladı. Önce 12 Eylül 2010'daki referandumdaki yüzde 58 "evet"in ne kadar önemli olduğu bir daha görülmüş oldu.

Çünkü 12 Eylül darbecileri bugün o evet sayesinde yargılanabiliyor. Türkiye'nin son iki asırlık tarihinde bu "evet" kadar önemli bir olay yoktur. 12 Eylül 2010'daki evet, demokratikleşmenin önünü açan ve halkın;

"kendim hakkında kararı bundan böyle asıl ben vereceğim" diyerek iradesini ortaya koyduğu en hayati karardır... Kadere bakın ki, darbe 12 Eylül'ünü, referandum 12 Eylül'ü bitiriyor...

Hemen hatırlatmalıyız ki; CHP'si, MHP'si, BDP'si, medyadaki Ergenekon dostları, referandum öncesi, sırf evet çıkmasın diye halkın iradesini sarsma, sandığa giden insanların aklını çelme adına topluca bir propaganda yaptılar. Neymiş; 12 Eylül'ün yargılanacağı kocaman bir yalanmış. ... Zamanaşımı varmış... 12 Eylül'le ilgili madde göstermelikmiş... AK Parti ve "evet"i savunanlar bir göz boyama yapıyorlarmış...

Öyle olmadığı şimdi görüldüğü gibi, davaya müdahil olmak için bu "hayırcılar" sıraya girdiler. Ellerinde olmayan bir mahcubiyetleri var ama "hayır" dedikleri için pişmanlıklarına dair bir emare yok. Hatta televizyon ekranlarında resmen Ergenekon avukatlığı yapanlar döne döne 12 Eylül, Kenan Evren aleyhtarlığı ile coşarken, ısrarla bu Ergenekon, Balyoz davalarını darbecilikten uzak tutmaya çalışıyorlar.

Artık çok kötü bir duruma düştüler ve çırpındıkça daha beter olacaklar. Bu 12 Eylül davası, göreceksiniz ek iddianameler ile "Kenan Evren-Tahsin Şahinkaya yargılaması" olmayacaktır. Türkiye'yi 12 Eylül darbesine götüren bütün kanlı provokasyonların hesabı da sorulacaktır. Darbe şartları oluşsun diye bir yıl beklenmesinin ve üniversitelerde her gün öldürülen 20-25 üniversite öğrencisinin hesabı sorulacaktır. Bu cinayetleri, sağ-sol çatışması diye kamufle eden medyanın sorumsuzluğu da sorgulanacaktır.

1 Mayıs 1977'de Taksim'de öldürülen 34 kişinin, 6 Nisan 1978'de evine gönderilen bombanın patlaması sonucu öldürülen Malatya Belediye Başkanı Hamit Fendoğlu'nun, 16 Mart 1978'de İstanbul Üniversitesi'nin Beyazıt Meydanı'na açılan kapısından dışarıya çıkarılarken üzerlerine ateş edilerek, el bombası atılarak katledilen 7 öğrencinin de hesabı sorulacaktır. Orada görevini yapmayarak bürokraside yükseltilen ve Hrant Dink cinayetine göz yuman emniyetçiler içinde adı geçenlerin sorgulanmasına da sıra gelecektir.

3-4 Eylül 1978 tarihlerindeki Sivas olaylarının, vurularak, linç edilerek öldürülen 11 kişinin ve 12 Eylül 1980 askerî darbesinin en önemli nedenlerinden biri olan 19-26 Aralık 1978 tarihleri arasında Kahramanmaraş'ta meydana gelen olayların da hesabı sorulacaktır. 3 gün süren, jandarma ve polis müdahale etmediği için ölen 105 kişinin de hesabı sorulacaktır. Gazeteci, aydın, savcı cinayetlerinin hepsinin, hepsinin hesabı sorulacaktır. Çünkü bütün bu olaylar, iddianamede de ifade edildiği gibi; "toplumu kaosa ve iç çatışmaya sürüklemek, nihai hedef olarak ise askerî darbeye zemin hazırlamak amacıyla devlet içinde yönetimi ele geçirmek isteyenlerin yönlendirmesi ve kurgulamasıyla çıkarılmış provokasyonlar"dır...

Ergenekon ve Balyoz davaları, 12 Eylül yargılaması boyunca daha iyi anlaşılacak, itibarsızlaştırılmaktan, vesayetçi himayeden kurtulacaklardır. Vesayetin kalemleri çok daha mahcup olacaklardır. Varsa eğer, yüzlerindeki kızarıklığı gizleyemez hale geleceklerdir... Darbecilik, cuntacılık sürekli gündemde kaldıkça Ergenekon dostlarının sesi kısılacaktır. 12 Eylül yargılaması Ergenekonculara en büyük darbeyi indirecektir. Düşünün, 12 Eylül acılarını daha şimdiden mahkeme salonuna, ekranlara taşıyan insanların o yürek burkan feryatlarını... Onlar darbenin acımasızlığını, insan onuruna indirilen balyozları her gün hatırlatacaklar. Bir darbe olduğunda ne acılar çekilmiş her gün insanların gözü önüne gelecek. Ergenekoncuların süngüsü asıl bundan sonra düşecek. Artık işleri çok daha zor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Bunun neresi kötü İbrahim?'

Hüseyin Gülerce 2012.04.13

Bugün bir dostumun gönderdiği yazıyı özetleyerek yayımlıyorum:En baştan söyleyeyim; İbrahim Güçlü birçoklarının "Kürtlerin Don Kışot'u" tanımının ötesinde, benim kahramanımdır.

Severim ve saygı duyarım. 6 Nisan'daki Kenan Evren ve 12 Eylül darbecileri duruşmasında dile getirdiklerimle ilgili, duruşma arasında bana tepki gösterdi. Bana; "Mehmet Yürek sen beni iyi tanırsın, ben de seni. Ülkücü aklayamazsın." dedi.

Duruşmada müdahillik talebimi dile getirirken, burada sağ-sol darbe mağdurlarının birlikte davacı olduklarını, aynı mahkemenin duruşma tutanaklarına dilek ve taleplerini birlikte kaydettirdiklerini söyledim ve bunun önemli olduğunu kısaca vurgulamaya çalıştım. Onu da şu saikle söyledim. Bizim sol cenahtan biri kalkıp, "Burada ülkücü faşistlere söz veriliyor, biz devrimcilere söz verilmiyor. Bu mahkemeyi protesto ediyorum." dedi ve salonu terk etti. Baktım darbecilerle hesaplaşmaya gelmiş sağ-sol mağdurlar, darbecileri bırakıp yine birbirleriyle uğraşacaklar. Onun için o açıklamayı yaptım.

1966-67'de aktif bir başladığım sol siyasi mücadele, değişik sol ve Kürt siyasî hareketleriyle devam ederek günümüze kadar geldi ve hâlâ devam ediyor. 12 Mart ve 12 Eylül darbelerini belimde çift silahlarla karşıladım. 12 Eylül darbesi olduğunda TİKKO mensubuydum. Kahramanmaraş'ın Elbistan ilçesinde gözaltına alınan öğretmen kardeşim Ali Ekber Yürek işkencede katledildi.

Sonra nasıl değiştim? Kenan Evren, "Bize bir şey olursa, sağcılar ve solcuları ayırmadan hepsini öldürürüz." demişti. Bu soru kafamı karıştırdı ve beni yoğun düşündürmeye ve araştırmaya sevk etti. Baktım ülkücü faşist diye bize saldıranlar ve saldırdıklarımız da, benim gibi yoksul işçi-köylü çocukları. Saldırmadıklarını, derin güçler tarafından saldırtıldıklarını anlamam uzun sürmedi. Yıllar ilerledikçe onların konuşulabilenleriyle konuşmaya başladım. Epeyce anladım ve anlaşıldım.

Bugün geldiğim noktada; "Devlet beni kandırdı ve kullandı, geçmişte yanıldım ve yanlışlar yaptım." diyen her eski ülkücüyle konuşuyorum. İçinde iyi dost olduklarım var. Bu konuda kendimin de geçmişteki hatalarımı açıklıkla kabullendim ve deklare ettim. Sevgili İbrahim; ben geçmişte "faşist ülkücülerle" sınırlı olan algımı, faşist darbecilere evirdim ve evrildim.

Bana göre Muhsin Yazıcıoğlu, ülkücülerin uyanmasında rol modelidir. 12 Eylül'den önceki rolü, sorumlulukları ve yanlışlarıyla yüzleşebilmiştir. Muhsin Yazıcıoğlu'nun Mamak zindanında yanı başındaki devrimciye işkence yapılmasına karşı duruşu, Sivas Madımak'ta yakılanlardan en az 40-50 kişiyi partililerine talimat vererek kurtarması (Arif Sağ bu gruptan olup canlı tanıdır), önemli ve değerlidir. Ben eskisi değil, bu yeni Muhsin Yazıcıoğlu'gillerle ilgiliyim. Yazıcıoğlu'nun uyandırdığı bu yeni ülkücüler, referandumda benimle aynı oyu kullanarak beni ve seni Kenan Evren'in yargılandığı duruşma salonunda buluşturdular. Bunun neresi kötü İbrahim?..

Referandumda benimle aynı oyu (evet) kullanan bu yeni ülkücüler benim için, Kenan Evren ile aynı oyu (hayır-boykot) kullanan TKP, İP, ÖDP, CHP'den daha ileride ve soldalar. Benim "faşistler" algım, günümüzün Ergenekon, Balyoz darbecileriyle, onları destekleyen ve darbecilere karşı direnmeyenler, olarak değişti.

Vesayetçilerin kapadığı sağ gözümle, sağ kulağımı açtım. Sağda da, sol gözü ile sol kulağını bu tıkanıklılıktan kurtaranlar, beni/bizi gördü. Konuşurken ayrılan yönlerimizden çok, örtüşen yönlerimizi önceliyoruz. Bu içtenlikle yaklaştığım samimi dindarlar ve uyanmış ülkücülerle konuştukça, kaynaştım, karıştım ve kardeşleştim. Sen de (siz de) denesene... Korkmayın gericileşmezsiniz. Daha çok ve daha doğru devrimci olursunuz. Dostça hoşçakal İbrahim'ciğim.

Mehmet Yürek Çoban. Dersim Munzurlarında Sürdürülebilir Yaşam Derneği Başkanı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ötücü kuşlar...

Hüseyin Gülerce 2012.04.18

28 Şubat davası, herhalde Balyoz ve Ergenekon davalarından daha çok ses getirecek.

Çünkü "postmodern darbe" vasfı ile sadece askerleri değil, sivilleri de kapsıyor.

İşin içinde siviller olunca, nedense Ergenekon dostları cenahından, (ve birkaç vicdanlı mağdurdan -ki, onlar insanî bir merhamet duygusunu seslendiriyor-) bir itiraz yükseliyor: Aman ipin ucu kaçırılmasın, intikam duygusuyla hareket edilmesin, sapla saman karıştırılmasın diyorlar... Bildik bir tavır... Bildik bir çizgi...

Şahsen ben de hata edenler, pişmanlık duyanlar, kirli atmosferden etkilendiği için kendisine yakışmayan konumlara savrulduğunu kabul edenler için intikam değil, af ve merhametle davranılmasından yanayım. Ancak sözünü ettiğim o bildik kesimde, asla pişmanlık duygusu yok. Utandıklarına dair hiçbir emare yok. Özür dilemeye de hiç niyetleri yok. Tam tersine, Refah-Yol iktidarında ne rol aldılarsa, AK Parti'nin kapatılması meselesinde de aynısını yaptılar. Refah Partisi için oluşturdukları "vurun, indirin, bitirin" temposunu AK Parti için de tuttular... Cumhurbaşkanlığı seçiminde 367 dalaveresinin göz boyayıcıları da onlardı. Sayın Gül'ün adaylığını, "laik cumhuriyetin son kalesi Çankaya" için tehdit haline getirmekten de çekinmediler. 27 Nisan "e-muhtırası" da onların desteğini aldı. Ergenekon davasını itibarsızlaştırmada da en önde onlar yürüdüler. Bunların hiçbirinden utanmadılar, hiçbiri için özür dilemediler, pişmanlık duymadılar... Tamam, karakter zaafıyla, ahlak ve ilke dışına çıkmanın yargıda hesabı sorulmasın. Utananlar için utanç, yeterli bir cezadır. Ama kamuoyunun, işkence gören, acı çeken yüz binlerin, gözyaşlarına boğulan mağdurların, mazlumların yine de onlardan özür bekleme hakkı var. Onların bu topluma bir özür borcu var. Bunu yapmayanların, "genişlemesin, intikama dönüşmesin" çağrıları, güncellenen psikolojik harbin, günümüzdeki numarası olmaktan öte gidemez...

Gelelim, "vazifeli siviller" meselesine. Şu anda 28 Şubat'la sorgulanan Batı Çalışma Grubu'dur. Batı Harekât Konsepti belgesinin "Mücadele Esasları" ana başlığı altında; "irticai basına karşı Atatürkçü çizgideki basının desteklenmesi, basın organları mensuplarının 'yönlendirilmesi' ve Batı Çalışma Grubu (BÇG)'nin elemanlarının mücadelede en güçlü öge olan psikolojik harekât kursundan geçirilmesi" istenmektedir.

Şimdi soru şudur: BÇG, sadece askerlerden mi oluşmuştur? Sivil ayakları var mıdır? Varsa, BÇG'na bağlı olarak, onların bir elemanı olarak çalışan siviller kimlerdir? İş dünyasında, siyasetçiler arasında, yargı mensupları içinde, üniversite yöneticileri arasında, üniversite öğretim üyeleri içinde, kitle örgütlerinde, işçi işveren sendikalarında, odalarda ve en önemlisi medyada, psikolojik harekât kurslarından geçenler var mıdır? Yani askerler ile aralarında bir organik bağ olan, emir komuta içindeki organizasyonda yer alan sivillerin durumu, ahlak ve ilke yanlış yapanlarla bir olamaz.

28 Şubat'ın kudretli generali, dönemin Genelkurmay 2. Başkanı Org. Çevik Bir, yargılamadan duyduğu şaşkınlığı; "73 yaşından sonra bu günleri de mi görecektik!.." sözleriyle ifade etmiş. Ama asıl şu ifadeleri müthiş: "İrticai faaliyet, hükümetten ve o dönemde iktidarda olan Refah Partisi'nden ayrı ve bağımsız olarak ülkeyi tehdit ediyordu. Biz irticaa karşı hükümeti koruduk..."

Mevsim, ötücü kuşlar mevsimi...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

28 Şubat'ların esas sebebi...

Hüseyin Gülerce 2012.04.20

Yaşadığımız günlere bir de geniş açıdan bakalım. Böyle yapınca farklı bir boyuta geçiyorsunuz.

Anadolu Müslümanlaşınca, Hz. Muhammed (sas) sevgisi, bu topraklarda bir uçtan bir uca yayıldı. Öyle ki, O'nun adı anılınca kalpler titredi, gözler yaşla doldu. Hiçbir beşere nasip olmayan bu muhabbetle biz Allah sevgisine, kulluk şuuruna ulaştık. Kimileri bu kulluk meselesine takılıyor. Hâlbuki kulluğun hiç rahatsızlık vermeyenidir, Allah'a kulluk. Zira insan Allah'a kul olunca, kendisine yakışmayan bütün kulluklardan kurtulur.

Hz. Muhammed (sas) insanlığın kurtuluşu için bir çaredir. İnsanlığın dermansız görünen dertlerinin çaresidir. O'nu bulan her şeyi bulmuştur, O'nu kaybedenin bulacağı bir şey yoktur. Allah ile irtibatsız bir hayatın kocaman bir yalan olduğunu, sıfıra sıfır elde var sıfır olduğunu, bize O anlatmış, O göstermiştir. O'nun yolu, hayatı hayatı kılan yoldur...

Şimdi bugün bir daha O'nu buluyor, bir daha O'nu tanıyor, savrulup giden hayatların yolcuları, yollarda düşüp kalanlar bir daha O'nu soruyor, O'na koşuyor. Bir asırdır, mana köklerimize baltalar indirenler, aslında bizi O'ndan koparmak istediler. Bugün de en büyük rahatsızlıkları O'na olan hasretimizi giderme heyecan, şevk ve arzudur. O'nun sevdalıları gurbetten döndükleri için bütün hazımsızlık ve anlayışsızlıklar...

Bazı kesimlerdeki rahatsızlık aslında ne imam hatipler, ne cemaatler yüzündendir. Mesele, bu milletin, bilhassa da gençlerin Hz. Muhammed'e (sas) kavuşmalarıdır. O'nun ismini sinelerden söküp atmak isteyenler başarısız oldular. O'na varmayı engellemek için konmuş bütün mânialar aşıldı. Dikkatli bakanlar görüyor ki, artık camileri

gençler dolduruyor, O'na ithaf edilen şarkıları gözleri Hz. Muhammed (sas) sevgisiyle parlayan çocuk koroları söylüyor.

İşte şu günlerde Kutlu Doğum programları yurdu sarıp sarmalıyor. Statları dolduran on binler O'na kavuşmanın heyecanını anlatmıyor da ne anlatıyor? 28 Şubat'ı yapanlar da gerekçe olarak bu Kutlu Doğum programlarını göstermemiş miydi?

Bugünlerde bir defa daha Efendimizin (sas) hayatını okuyorum. Muhterem Fethullah Gülen Hocaefendi'nin, beş cilt olarak yeni çıkan ve bir ayda 1,5 milyon baskı adedine ulaşan "Sonsuz Nur" kitabını okurken, O'nun hesabına bütün dünyadaki dirilişi daha yakından görüyorum. Dünyanın dört bir yanında insanlık adına kurulan barış korolarını, o korolarda bahar şarkıları söyleyen çocukları, gençleri, yaşı ilerleyenlerden biri olarak "hoş geldiniz, hoş geldiniz..." diye selamlıyorum.

Çocuklar ve gençler, en evvel ve en yürekten onlar seviyor, onlar konuşuyor artık, İnsanlığın İftihar Tablosu'nu. İnsanımızı ve insanlığı, çöllere mahkûm etmek isteyenlere ne anlamlı bir cevaptır bu. Tarih boyunca böyle olmuştur. İnsanları doğruya, güzele, hayra çağırınlar anlayışsızlıklarla, tepkilerle karşılaşmıştır. İnsanlık çağrılarına karşı duranlar neden böyle yapıyorlar? Şundan: Çünkü zalimler. Çünkü kibir, gurur ve hırsla dolular. Çünkü kin ve öfke onları esir almış. Çünkü haset, hazımsızlık ve kıskançlık yüreklerinde pas tutmuş. Çünkü ön yargılarından kurtulamıyor, konumlarını, imkânlarını terk etmek istemiyor, inatlarından vazgeçmiyorlar. Çünkü mahalle baskısı altında, "bunları desteklersek, onaylarsak bize ne derler?" endişesi ve korkusu taşıyorlar. 28 Şubat'ların esas sebebi budur...

Bunları bilerek Peygamberimiz'in yolundan gitme kararlılığı gösterilmelidir. Bu yolda mukabele-i bil misil yoktur. Bu yolda intikam duygusu yoktur. Bu yolda başa kakma, kınama yoktur. Merhamet vardır, şefkat vardır, affedicilik vardır. Empati yapıp, yanlış algıları sabırla, yumuşaklıkla düzeltme çabası vardır.

Haksızlığa uğrayanların, kendilerine zulmedilenlerin davası bunun dışındadır. Zira zalime merhamet, onun zulmünü artırır. Kimse yargıyı baskı altına almamalı, kimseye de yargısız infaz yapılmamalıdır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yeni Türkiye ne mi?

Hüseyin Gülerce 2012.04.25

Bazıları "yeni Türkiye"yi anlamamakta direniyor.

Hatta başka bazıları da hem direniyor, hem de "yeni Türkiye" denmesine de itiraz ediyorlar. "Ne değişti de 'yeni Türkiye' lafı çıkarıyorsunuz?" diye kafa da tutuyorlar... Hâlbuki yeni Türkiye, artık hiçbir şey eskisi gibi

olmayacak demektir. Vesayet belini doğrultamayacak, devlet içindeki hukuk dışı yapılar bir daha asla güç toplayamayacak demektir. Geçtiğimiz üç-beş günün birkaç haberiyle ne demek istediğimi anlatmaya çalışayım.

12 Eylül referandumu ile sivil savcılara, askerî bölgelerde soruşturma yapabilme imkânı tanıyan düzenleme de kabul edilmişti. İşte o yüzde 58 "evet" şimdi bir dönemin karanlıkta kalmış olaylarıyla ilgili soruşturmalara kapı açtı. Savcılar, 1990'lı yıllarda şüpheli şekilde hayatını kaybeden komutanların ölümlerinin arasında bağlantı olup olmadığını ortaya çıkarmak için harekete geçtiler. Albay Kazım Çillioğlu soruşturmasını yürüten Özel Yetkili Malatya Cumhuriyet Başsavcılığı, Tuğgeneral Bahtiyar Aydın ve Albay Rıdvan Özden'in ölümüne ilişkin Diyarbakır'da yürütülen soruşturma dosyalarını istedi. Hatırlayacaksınız, "şehit oldu", "intihar etti" denilerek üstü kapatılan bu ölümlerin üzerindeki şüpheler, mezarlar açılarak yapılan otopsilerle kalktı. Bu üç cinayetin aydınlatılmasının bile eski Türkiye'de hangi defterleri düreceğini pekâlâ tahmin edebiliriz...

28 Şubat soruşturması da geri dönülmez yoldaki yeni Türkiye'yi anlatıyor. "Askerle sınırlı kalsın, medyaya dokunulmasın" kampanyasına rağmen, nehir yatağında akmaya devam ediyor. Taraf gazetesinin haberine göre, meğerse 28 Şubat sürecinde Genelkurmay Karargâhı'nda Batı Çalışma Grubu'nun üst düzey komutanlarıyla gazetecilerin yaptıkları görüşmeler kayda alınmış. Hangi komutan, hangi tarihte, hangi yazar, hangi gazeteci ile ne görüşmüşse bunlar tek tek not edilmiş. Tamam, intikam ve rövanş olmasın, ama 28 Şubat postmodern bir darbe ve sivil ayağı var. Milletın cebinden çalınan bir de 60 milyar dolar var. Tankları yürütenlerden hesap sorulurken, milyarları yürütenler görmezden mi gelinsin? Bir değil, iki değil tam 21 banka soyuldu. Kimler, hangi siyasiler, hangi sivil-asker bürokratlar buna göz yumdu, sorgulanmasın mı? Gazeteciliği bırakıp bu işlere aracı olanlar varsa yargı onları görmezden mi gelsin?

Yine Taraf gazetesinin haberine göre, emekli Orgeneral Çevik Bir, savcılıkta verdiği ifadede siyasi parti, vakıf, dernek ve basın-yayın organları ile holdingleri incelemeye aldıklarını kabul etmiş. Üstelik "Batı Çalışma Grubu'nun çalışmaları, Genelkurmay Başkanı'nın bilgisi dâhilinde ve emir komuta zinciriyle yürütüldü" diyerek dönemin Genelkurmay Başkanı Karadayı'yı işaret etmiş. Öte yandan YÖK'te yapılan aramalarda ele geçirilen 135 klasör ve yine Gölcük'teki aramalarda bulunan YÖK-TSK yazışmaları da merccek altında. Genelkurmay Karargâhı'ndaki BÇG bünyesinde hazırlanan Batı Eylem Planı kapsamında, üniversitelerde yapılacak atamalar, brifingler ve fişleme niteliğindeki uygulamaların, dönemin YÖK Başkanı Prof. Dr. Kemal Gürüz'e iletildiği ve karşılıklı yazışmalar yapıldığına dair birçok dokümanın ele geçirildiği ifade ediliyor.

Üç ay önceki bir haberle, geri dönülmez yolu başka bir alandaki kararlılıkla anlatmaya çalışayım. "Çete" ya da "mafya" tabir edilen çıkar amaçlı suç örgütlerine yönelik son 7 yılda düzenlenen bin 67 operasyonda gözaltına alınan 16 bin 838 şüpheliden 6 bin 721'i tutuklandı. İktidarın kararlılığına rağmen hâlâ çeteleşmeye çalışanların yeni Türkiye'yi anladığı söylenebilir mi? Ama en komiği; Ankara Çankaya'da öğretmenler odasına yerleştirdiği gizli kamera ile gündeme gelen ilköğretim okulu müdiresinin başka bir okula, yine müdür olarak atanması. Yeni Türkiye'yi ne müdire hanım anlamış, ne de onu müdür yapmakta direnen bürokrasi zihniyeti...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Uçurup, biçirip, göçüremeyeceksiniz...

Hüseyin Gülerce 2012.04.27

17 Mayıs 2006'da Alparslan Arslan tarafından gerçekleştirilen Danıştay saldırısının, darbe teşebbüslerinin yargılanması davalarında hayati bir yeri var.

Denilebilir ki, Ergenekon davasının dönüm noktası bu saldırdır. Önceki gün, "Danıştay saldırısında kamera kayıtlarının silinerek delillerin karartıldığı" iddiasına yönelik soruşturma kapsamında hazırlanan iddianame kabul edildi. Danıştay'ın güvenliğini sağlamakla görevli eski OYAK Güvenlik Genel Müdürü Orhan Çoban'ın da bulunduğu 6'sı tutuklu 10 sanık cinayetten sorumlu tutuldu.

İddianamede; sanıkların OYAK Güvenlik şirketi tarafından Danıştay binasına kurulan ve olay tarihinde sökülen kayıt cihazına müdahale ederek, görüntüleri geri getirilemeyecek şekilde sildikleri, saldırı öncesi sökülen cihaz yerine yeni bir cihaz taktırmayarak saldırı günü görüntülerin kaydedilmesini engelledikleri belirtildi. Sanıklar, saldırıdan sonra, delilleri karartmaya yönelik toplantılara da iştirak etmişlerdi.

İddianamede yer alan 17136 No'lu iletişim tespit tutanağında, iki sanık arasındaki çok ilginç bir konuşmanın kaydı da var. Biri soruyor: "Siz ne yaptınız?" diğeri cevap veriyor: "Uğraşıyoruz, biz de şimdi imajları alıyoruz, ondan sonra işte uçurup, biçirip, kaçırp, göçüreceğiz, test edeceğiz."

Bu ifade, şu anda Ergenekon dostlarının, devam eden bütün davalar için yapmaya çalıştığını anlatıyor: Uçurup, kaçırp, göçürüp sulandırarak, bulandırarak, özünden uzaklaştırarak, davalara itibar kaybettirmek ve demokratikleşmenin tekerine çomak sokmak... Zamanında da yazdım. Ergenekon sanıklarının milletvekili adayı yapılmasının tek amacı da buydu. Ayrıca bu, yargının elinden sanık kaçırma operasyonuydu. Çünkü o adaylar hem MHP hem CHP için olmazsa olmaz adaylar değildi. Şimdi Sayın Bahçeli, "milletin iradesine saygı duyulsun, tahliye edilsinler" diyor. Bu doğru değil. Çünkü darbeye teşebbüsle yargılananların milletvekili olması, seçmenin iradesi değil, sizin iradenizdi. Siz onları seçilecek yerlere koymasaydınız, seçilmeyeceklerdi...

Danıştay saldırısına dönelim. Bu saldırı neden darbe teşebbüsü davalarında hayati bir dönüm noktasıdır? İddianamede çok çarpıcı bir ifade var. "Danıştay saldırısı olduğu gün ve sonrasında medyada, Ergenekon Terör Örgütü'nün istediği gibi kaos ve kargaşa ortamı yaratacak haberlerin yapıldığı ve bu konunun medya tarafından desteklendiği anlaşılmıştır..." deniliyor. Ve yapılan haberlerin başlıkları hatırlatılıyor: "Bu kez de aynı el", "Tehlikenin farkında mısınız?", "Laikliğe kurşun", "Allah'ın askeriyiz", "Saldırı rejimin temeline", "Laik Cumhuriyete savaş açtılar", "Halkın tepkisi devamlı olmalı..."

Birkaç açıklamayı da biz hatırlatalım: Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer: "Bu, aslında laik Cumhuriyet'e yapılan bir saldırdır. Bu saldırıya neden olanlar, (AK Parti hükümetini kastediyor) davranışlarını yeniden gözden geçirmelidirler." Dönemin YÖK Başkanı Prof. Dr. Erdoğan Teziç başkanlığında toplanan Rektörler Komitesi de yaptığı açıklamada, saldırının, laikliği koruyan yargı organlarına karşı yapılmasını dikkat çekici bulduklarını söylüyorlardı.

Yeni bir 28 Şubat'ın taşlarının döşendiği, AK Parti'nin kapatılması için zeminler hazırlandığı o günlerde, acımasızca laik-anti laik kutuplaşması ve bir kaos ortamı hazırlanıyordu. Alparslan Arslan yakalanınca, ardından Ergenekon davaları başlayınca ve Danıştay saldırısı bu davalarla birleştirilince vesayetçiler çok kötü yakalandılar. Bakın şimdi 28 Şubat'ın üçüncü dalgası geldi. Cuntanın istihbarat ve fişleme birimi de gözaltına alınıyor. Önceki gün de yazdım. "Yeni Türkiye", geri dönülmez bir yola girmenin adıdır. Vesayetten demokratikleşmeye geçmenin adıdır.

Sahi aklıma geldi, Sayın Ahmet Necdet Sezer'i gören var mı? Eski bir Anayasa Mahkemesi başkanı olarak, Danıştay saldırısı yargıya intikal etmeden, neden öyle yönlendirici bir konuşma yaptığını sormak isterdik...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Taksim ve Susurluk'taki kamyonlar...

Hüseyin Gülerce 2012.05.02

Geçen yıl resmi tatil ilan edilen 1 Mayıs Emek ve Dayanışma Günü, İstanbul Taksim'de ve Türkiye'nin pek çok yerinde coşkuyla kutlandı.

Unutulmayan tek şey, 1 Mayıs 1977'deki kanlı provokasyondur. Tarihe "Kanlı Pazar" olarak geçen o gün, meydanı dolduran yaklaşık yüz bin kişinin üzerine Sular İdaresi'nin ve bugünkü The Marmara otelinin odalarından ateş açılmış, ses bombaları patlatılmış, acı sirenleriyle meydana dalan panzerler insanları panikleterek can pazarına düşürmüştü. Kaçış yolu olarak Kazancı yokuşuna yönelen binlerce insan, o hengâmede yolu tıkayan kamyonla panzerler arasında sıkışıp ezilerek ya da boğularak can vermişti. 37 kişi hayatını kaybetti. 200'den fazla insan yaralandı. 1 Mayıs davasının avukatı Rasim Öz o gün DİSK'in Saraçhane bölgesinin sorumlusuydu. Kürsüden sekiz milimlik kamerasıyla çekim yapıyordu. Yaptığı çekimlerde Sular İdaresi'nin üzerinden ateş edenlerin görüntüsü de vardı. Delil olarak mahkemeye sunulan filmde o görüntüler emniyette kesilmişti. Dün Zaman'a konuşan dönemin DİSK Yönetim Kurulu Üyesi Kemal Akar, o gün kayıt yapan polis kameraları da olduğunu, bu kayıtların bulunması gerektiğini söylüyordu.

35 yıldır, "O kanlı Pazar günü Taksim'de aslında ne oldu?" sorusuna cevap arıyoruz. Ergenekon ve Balyoz davaları olmasaydı ve en önemlisi 2010 referandumunda, 12 Eylül darbesinin yargılanmasının önü açılmasaydı, bugün hâlâ bu soruya bir cevap bulamayacaktık...

Biliyorsunuz, 12 Eylül davasının iddianamesinde, 1 Mayıs 1977'ye de yer verildi. "Olayın oluş şekli, görgü tanıklarının anlatımları, ateş edenlerin birçok kişi tarafından görülmesine rağmen, gerçek suçluların hiçbirisinin yakalanamaması gözetildiğinde, olayın toplumu kaosa ve iç çatışmaya sürüklemek, nihai hedef olarak ise askeri darbeye zemin hazırlamak amacıyla, devlet içinde yönetimi ele geçirmek isteyenlerin yönlendirmesi ve kurgulamasıyla çıkarılmış bir provokasyon olduğu" kaydedildi.

Fakat ilginç de bir gelişme yaşandı. 12 Eylül davasına çok sayıda belge gönderen Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT), "1 Mayıs" katliamından sonra hazırladığı "5 Mayıs 1977" tarihli istihbarat raporunu ise mahkeme ile paylaşmadı. Teşkilatın belge sakladığı gerçeği, Genelkurmay Başkanlığı'nın, kendi arşivinde bulunan MİT'e ait 5 Mayıs 1977 tarihli bu raporu, mahkemeye göndermesiyle ortaya çıktı. Ancak Genelkurmay, raporu mahkemeye sunarken bunun "devlet sırrı" niteliği taşıyabileceğini belirtti. MİT'ten yanıt gelene kadar da 1 Mayıs raporu, adliyenin "kozmik odası" olarak bilinen teknik takip odasındaki özel kasaya konuldu.

Nedir açıklanması sakıncalı devlet sırrı? Devleti sıkıntıya sokan o bilgiler nedir? Nedir bu faili meçhul cinayetlerde, tertiplerde karşımıza çıkan kamyonlar? Nedir bu Kazancı yokuşundaki kamyon, Susurluk'taki kamyon, rahmetli Muhsin Yazıcıoğlu'nun atlattığı pek çok trafik kazasındaki kamyonlar?

Kamyonların yanında bir de kozmik adamlar var. Atatürk'ün Selanik'teki evine bomba koyarak 6-7 Eylül olaylarını başlatan gencin sonradan vali yapılması gibi nedir bu kozmik adamları koruyup kollamalar? Taksim'deki olaylarda görevli emniyet ve MİT mensuplarından acaba kaç daha sonra Susurluk'ta, Jitem faaliyetlerinde ve hangi hukuk dışı görevlerle karşımıza çıkıyor?

Geçen hafta sürpriz bir gelişme oldu. İki Ergenekon davası birleştirildi. Yukarıdaki soruların cevaplanması ve sanıklar arasındaki irtibatların anlaşılması bakımından çok önemli bir adım bu. Türkiye'nin bütün kanlı provokasyonlarının, darbelere döşenen bütün kanlı yolların, olayların bugün yargılanması yapılıyor.

Sol ve Kemalist kesim, Ergenekon ve Balyoz davalarına tavır koydu. 12 Eylül 2010'daki referandumda "hayır" için çalıştılar. Gelin görün ki, kanlı 1 Mayıs'ların hesabı, o referandumdan çıkan "evet" sayesinde görülebiliyor. Görevli elemanlar hariç, yanlış yerde duranlar, hâlâ vesayetin değirmenine su taşıyanlar için bu süreç inanınız çok ibret verici olacak.

NOT: Bundan sonra Twitter'dan da takip edebilirsiniz @huseyingulercce

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AK Parti'ye Silivri tuzağı mı?

Hüseyin Gülerce 2012.05.04

Silivri'de tutuklu ikisi CHP'li, biri MHP'li, beşi BDP'li 8 milletvekili üzerinden AK Parti'nin bir tuzağa çekildiğini düşünenlerdenim.

Ergenekon ve Balyoz davaları, darbe teşebbüsü davalarıdır. İnternet Andıcı davası, 12 Eylül davası ve başlayan 28 Şubat soruşturmasına topluca bakıldığında, vesayetten demokrasiye geçişin sancılı sürecini görürsünüz. Yüz yıllık bir statükonun, bütün kurumlara, güç merkezlerine yayılmış bir zihniyetin yenik düşmesi kolay değildir. Demokratikleşmeden yana olanlar, bu topyekûn mücadelede yılgınlığa ve gevşemeye uğradığı an, vesayet bütün acımasızlığı. İntikam ve rövanşist duygularıyla geri dönecektir.

Dünkü gelişmeyi hatırlatayım. Aralarında emekli Orgeneral Çetin Doğan, eski Kuvvet Komutanları Özden Örnek ve Halil İbrahim Fırtına'nın da bulunduğu 365 sanıklı Balyoz davasının 92. duruşmasında sanıklar 92'nci kez hâkim karşısına çıktılar. Mahkeme Başkanı, İstanbul Barosu'nun kendilerine istenen avukatları vermediğini, davanın ara kararlarında sübjektif davranılmasını istediğini ve bunun için de kendilerini tehdit ettiğini söyledi.

Vesayet bütün adamlarıyla direniyor. Çünkü yüzyıldır sahip oldukları gücü, imkânlarını ve konumlarını kaybetmek istemiyorlar. Cuntacıların psikolojik harp taktikleri devam ediyor. Psikolojik harbin bu dönemde en büyük hedefi, devam eden davaları itibarsızlaştırmak, sulandırmak, bulandırmak, özünden saptırmaktır. "Sivil vesayet", "intikam almak istiyorlar", "hedefte Türk Silahlı Kuvvetleri var", "orduda komutan kalmadı", "gaziler bile tutuklanıyor" ve "tutuklu milletvekilleri bir demokrasi ayıbıdır" argümanlarının hepsine, psikolojik harp uygulamaları açısından bakmak lazım. Nitekim devam eden davaların iddianamelerinde, bu argümanları açık açık uygulama talimatı olarak gösteren ıslak imzalı, parafı belgeler var. Medyanın nasıl kullanılacağı, hangi taktiklerin uygulanacağı bir yazılı o belgelerde. Sadece referandumda evet diyen iradenin gevşeyerek yılgınlığa ve yorgunluğa düşmesini bekliyorlar...

Silivri'de tutuklu milletvekilleri konusuna bu dikkatle yaklaşmak gerekir. CHP, MHP ve BDP bu milletvekillerini aday yaparken, Anayasa'nın ilgili maddeleri gereği, mahkemelerin onları tahliye etmeyebileceğini de biliyorlardı. Hatta Sayın Kılıçdaroğlu, 3 Haziran 2011'de, yani seçimlerden 9 gün önce bir televizyon kanalında; "Evet hapisten çıkamayabilirler. Bunu daha önce Sabih Kanadoğlu da açıklamıştı. Sonuçta yargının takdirine bağlı." demişti. Yani 367 mucidi Sabih Kanadoğlu bile o günlerde; Anayasa'nın 14 ve 83'üncü maddeleri, Ergenekon gibi bir davadan herhangi bir şekilde yargılananların milletvekili seçilse dahi dokunulmazlık kazanamayacağını açıkça ortaya koymuştu. "Ergenekon tutukluları, 'dokunulmazlık kazandı' gerekçesiyle tahliye edilemez, milletvekili oldukları için tahliyeleri söz konusu olamaz; böyle bir gerekçe kullanılamaz..." demişti.

AK Parti bu meseleyi, hem hukukî açıdan, hem de siyasî açıdan hassasiyetle değerlendirmek zorundadır. AK Parti, referandumda çıkan yüzde 58 "evet" in takipçisi ve darbe davalarının ardındaki siyasî iradenin sahibidir. Bu duruşunun zedelenmesi, AK Parti'ye çok şey kaybettirir. Hukukî açıdan da, yargının elinden adam almaya iştirak etmek gibi bir konuma savrulur. Bu hamle, aynı zamanda yargıya açıkça baskı demektir. Davaların itibarsızlaştırılmasına vasıta olmak demektir. Ayrıca beş BDP'li, terör örgütü üyeliğinden yargılanıyor. Terörle mücadelenin zaafa uğratılmasına yol açacak psikolojik atmosfer, AK Parti'ye umulandan daha fazla zarar verebilir...

CHP, MHP ve BDP, seçim öncesinde ne yaptıklarını biliyorlardı. Darbe davalarının itibarsızlaştırılmasının siyasî ayağında rol aldılar. Dün yargıya kafa tutanların, hukuka meydan okuyanların, bugün demokrasi ayıbından bahsetmelerinin samimiyeti de sorgulanmalıdır. Kendi düşen ağlamaz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Peygamber yolunun müjdesi...

Hüseyin Gülerce 2012.05.10

Geçtiğimiz hafta sonu Gaziantep'te Yeni Ümit ve Hira dergilerinin düzenlediği uluslararası bir sempozyum yapıldı.

"Sosyal Problemlere Peygamber Yolu'ndan Çözümler" başlıklı sempozyuma, 60 ülkeden ilim adamları, Başbakan Yardımcısı Bekir Bozdağ ve Diyanet İşleri Başkanı Prof. Dr. Mehmet Görmez de katıldı. Toplantıya ilgi büyüktü ve yurtdışından gelen misafirler bu ilgiden, misafirperverlikten çok etkilendiler. Mehtap TV'nin naklen yayınladığı toplantı, aslında Gaziantep'ten yükselen alternatif bir sesi.

Dünyanın hali ortada. İnsanî değerleri, adil dağılımı, merhameti ıskalayan kapitalist sistem sarsılıyor. Patronların ve şirket üst yöneticilerinin daha çok, daha da çok kazanma hırsından doğan gözü dönmürlük, batmaz denilen ülkeleri bile batırıyor, art arda ekonomik krizler zincirleme reaksiyonlarla bütün dünyayı tehdit ediyor. Kendi üstünde bir güç tanımayan ve yaptıklarından bir gün hesaba çekileceğini kabul etmeyenlerin zulmüne, insanlık daha fazla seyirci kalamaz.

İnsanî değerlere duyarlı bir kapitalizm özlemi, eşyanın tabiatına aykırı. Batı'nın üç asırdır maddeyi, pozitivizmi önceleyen, maneviyatı, insanı ve insanî değerleri horlayan ve buna bağlı olarak sömürgeciliği medeniyet taşıyıcılığı diye takdim eden bencil yaklaşımının açtığı felaketlerin yaraları, hâlâ kapanmış değil. Birinci ve İkinci Dünya savaşlarının yaşattığı travmalar, tamamen silinmiş değil. Ve özellikle Avrupa'da siyasetçilerin çanak tuttuğu ırkçılık, İslamofobi gibi tehditler yeniden hortluyor. Birleşmiş Milletler şemsiyesi altında medeniyetler ittifakı arayışları boşuna değil...

Arayış içindeki insanlığın pek çok problemine, Peygamber Yolu, alternatif çözümler sunacaktır. Çünkü bu yolda dünya-ahiret dengesi, itidal ve insanın özündeki sevgi vardır. İnsan, müminlere göre eşref-i mahlûkattır. İnsanı değersizleştiren her şey, her rejim, her sistem gayri insanidir. Huzur vaat etse de huzur getiremez. Adalet vaat etse de adalet getiremez. İşte komünist sistem, işte kapitalist sistem... Biri bütün dayatmalara, baskılara hatta katliamlara rağmen çatır çatır yıkıldı. Diğeri de içi kof kavak ağacı gibi her rüzgârda kırılıyor, yıkılıyor...

İnsanı tek yönü ile ele alan sistemler insanın dertlerine derman olamaz. İnsan, kalbi ve kafasıyla birlikte bir bütündür. Peygamber yolu, bu bütünlüğü gözetir. Muhterem Fethullah Gülen'in, sempozyuma gönderdiği mesajda altını çizdiği gibi, Peygamber yolu, "insanın akli, mantıki, zihni, fikri, hissi, kalbi, vicdani, tabii ve beşeri bütün ihtiyaçlarının gözetildiği ve hiçbirinin ihmal edilmediği" yoldur.

Bugün yük, Peygamber yolunun yolcularının omuzları üzerindedir. Biliyoruz ki, her insan, çağının çocuğudur. Yaşadığımız çağın mantalitesi ve evrensel insani değerler kaale alınmalıdır. Bugün, fert, ferdi hürriyetler daha çok ön plana çıkmış, baskıcı idarelerin yerini daha demokratik, ferdi haklara, özgürlüklere daha çok önem veren idareler almıştır. Kimsenin layüsel olmadığı, hukukun üstünlüğünün esaslı ölçü olduğu bir dünyada yaşıyoruz. Ve bu dünyanın parolası paylaşmaktır...

Hem İslam coğrafyasının, hem dünyanın, topyekûn insanlığın bir dirilişe ihtiyacı var. Sevgi, merhamet, diyalog, hoşgörü, kötülükleri iyilikle savma, herkesin konumuna saygı, hak ve adalet temelli bir yeni bahara ihtiyacımız var. İnsanlık bu baharda, özünü bulacaktır. Paranın ve menfaatin her şey olmadığı bir bahardır bu. İyilik ve hayırlarda yarışmanın, kötülöklere mani olmanın baharıdır bu...

Peygamber yolu ile bize zengin-fakir uçurumlarını kapattırarak, yeryüzünün servetleri en adilane biçimde paylaşılacak ve ırk, renk, dil, dünya görüşü temelli bütün ayrımcılıklar son bulacaktır.

Bu bir hayal değil. Hz. Peygamber'in (sas) yolundan gidenler, bugün dünyanın dört bir yanında insanlara bu umudu veriyor, "evrensel barış koroları" daha şimdiden insanî besteler ile gönülleri fethediyor. Peygamber

yolu, yeni baharları müjdeliyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tasma...

Hüseyin Gülerce 2012.05.11

Cumhuriyet Gazetesi yazarı Bekir Coşkun'un, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin bütün generallerine hakaret eden yazısının anlattığı çok şey var.

Coşkun, yazısında birinin adı "Kurt", diğzerinin adı "Paşa" olan iki köpeğı konuşturuıyor.

"Kurt sordu: Peki şu omzunda parlayan ne? -Tasmam...

-Ne işe yarar? -Sahibim beni yönettiğine göre bu lazım... Nereye çekerse oraya...

-Ya onun istediğini yapmak istemezsem?

-Karşılığında yapacaksın... Onca şey veriyor yani..."

Yazının püf noktası burası. Çünkü tasma boyuna takılır, omuzda parlayan yıldızdır. Şimdi Bekir Coşkun'un yaptığı eleştiri midir? Bekir Coşkun'un temsil ettiğı kesim, bugünkü Genelkurmay karargâhından rahatsızdır. Onlar darbeleri hazırlayan, 28 Şubat sürecindeki gibi hükümet deviren, AK Parti'yi kapatmak için internet siteleri kuran, cuntacılık yapma heveslisi bir karargâhı özlüyorlar. Bugün elleri böğürlerinde kaldığı için de, "bizi koruyan bir ordumuz var zannediyorduk" hayıflanması ile TSK'ya çok içerliyorlar. Bu zihniyet vesayet zihniyetidir. Kendini memleketin asli sahibi gören, çağın gerisine düşmüş, Türkiye'deki değişimi hazmedemeyen bir zihniyet bu.

Bu zihniyet halkın kendisinden rahatsızdır. Çünkü halk onların istediklerini değil, varlıklarına tahammül gösteremedikleri partiyi iktidara getirmektedir... Halkın seçimlerde, üçtür AK Parti'yi iktidar yapmasından rahatsızdırlar. Aynı Bekir Coşkun değil mi, AK Parti'ye oy verdikleri için seçmene "göbeğini kaşıyan adam" diye hakaret eden? Hürriyet yazarı Yılmaz Özdil değil mi seçmenle, "bidon kafalılar" diye utanmadan alay eden? Cuntaların cirit attığı bir silahlı kuvvetler özlemiyle hâlâ yanıp tutuşan, hâlâ darbecilerden medet uman insanlar bunlar... İşte bu yüzden artık siyasete müdahale etmek istemeyen, asli vazifesine, kışlaya dönmek isteyen bir Genelkurmay'dan çok rahatsız oluyorlar. Bakınız, Genelkurmay'dan Bekir Coşkun'un yazısı ve İstanbul Baro Başkanı'nın sözleri için yapılan yazılı açıklamadan bir cümle alayım: "Hiçbir tahrike kapılmadan, Anayasamızın temel niteliklerine ve parlamenter demokratik sisteme sıkı sıkıya bağlı olarak, ülkemize ve Yüce Milletimize hizmet etmeye devam edeceğiz..."

Buradaki önemli vurgu, "parlamentar demokratik sistem"dir. Yani sivil iradeye bağılılıktır. Vesayetçileri rahatsız eden tam da budur. Şahsen ben bazılarının perişanlığını anlıyorum. Hayıflanmaları boşuna değil. Güvindikleri dağlara kar yağdı. Medet umdukları cuntacılar, darbeciler onların çağrılarına ses veremiyor. Çaresizlikleri, onları kin ve nefret söylemine sürüklemektedir. Muhtıra davetçileri ve şakşakçıları olarak, bugün kendilerine muhtıra verilmesinden dolayı da şaşkın, ters yumruk yemiş boksör gibi groki durumundalar. Benim Sayın Bekir Coşkun'a bir çift lafım var. "Ben hayvanları severim, hayvan yazıları yazarım. Paşalık unvanı 1934'te kalktı. Generaller neden alınıyor? Ben askerler yürürken heyecanlanan tüyleri diken diken olan biriyim." diyerek dümen kırmasın. Tek bir sorunun cevabını vermesi gerekiyor: Omuzda parlayan tasma nedir?

Gelelim Genelkurmay'ın bildiri yayınlaması konusuna. TSK, bu demokrasi dışı geleneğinden vazgeçmelidir. Hakaret için yargı yolu açık. Nitekim geçmişte, TSK'nın bütün generalleri bir gazete için dava açtılar ve kazandılar. Bu bir tarafa. Ama artık Genelkurmay, bildiri yayınlamaya bir son vermelidir. Madem parlamenter demokrasiye bağlılar. Amirleri Sayın Başbakan'dır, Başkomutan olarak Sayın Cumhurbaşkanı'dır. TSK'ya yapılan saldırılara onlar cevap vermelidir.

Devam eden Ergenekon, Balyoz, 12 Eylül, 28 Şubat dava ve soruşturmaları için biz de askerle ilgili eleştiriler yapıyoruz. Ama dikkat ettiğimiz iki husus var: Bir, hakaret etmiyor, eleştiri yapıyoruz. İki, kurum olarak TSK'yı değil vesayet zihniyetini, bünyedeki cuntacı yapıyı, hukuk dışına çıkmayı eleştiriyoruz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gidiş, yarı başkanlığa mı?

Hüseyin Gülerce 2012.05.16

Yazarlar arada bir "ben yazmıştım" diye nefislerine pay çıkaran hatırlatmalarda bulunurlar.

Benim kaçındığım bir tavır bu. Fakat bugün ben de "yazmıştım" diyeceğim. Bundan üç ay önce, 10 Şubat 2012'de, "MİT, yargı ve yeni anayasa..." başlığı ile şunları yazmıştım:

"Şimdi gelelim, dikkatlerden kaçan en önemli meseleye. Yeni cumhurbaşkanını halk seçecektir. Cumhuriyet tarihinde bu bir ilktir. Halkın seçtiği cumhurbaşkanı Çankaya'da, daha güçlü bir konumda olacaktır. Acaba yeni anayasa çalışmalarında bu yeni durum dikkate alınmakta mıdır? Şahsen ben böyle bir hazırlığı hiç duymadım. Hâlbuki en başta bu mesele çözülmelidir. Çünkü öncelikle, halkın seçtiği, konumu güçlenmiş cumhurbaşkanının yetki ve görevleri belirlenmelidir. Bu öylesine önemlidir ki, üç temel soruyu cevaplamak zarureti vardır. Yeni anayasada, sistem; 1) Parlamenter sistem mi olacaktır? 2) Yarı başkanlık sistemi mi olacaktır? 3) Başkanlık sistemi mi olacaktır?

Parlamenter sistem korunacak ve güçlendirilecekse, cumhurbaşkanının mevcut yetkileri şimdiki gibi kalsa bile problem çıkacaktır. Bugünkü Anayasa'ya göre, "Cumhurbaşkanı, gerekli gördüğünde Bakanlar Kurulu'na

başkanlık etmek ya da Bakanlar Kurulu'nu başkanlığı altında toplantıya çağırmak" yetkisine sahiptir. Halkın seçtiği cumhurbaşkanı, bu yetkisini her Bakanlar Kurulu toplantısı için kullanırsa ne olacaktır? Yeni anayasada, yarı başkanlık ve başkanlık sistemleri öngörülecekse, bunların ciddi olarak tartışılması gerekmektedir."

İktidar ve muhalefet kanadı, üç ay önce çağrısını yaptığım bu tartışmayı, hiç gündeme getirmede. Sayın Başbakan, geçen hafta pat diye "tartışalım" deyince, şimdi herkes tartışıyor. Sizce de garip bir durum değil mi? Yönetimle ilgili en önemli tartışmayı baştan beri kimse umursamıyor, yeni anayasa çalışmaları devam ediyor, fakat "yeni anayasada parlamenter sistem mi, başkanlık mı, yarı başkanlık mı olmalı?" konusu gündeme hiç getirilmiyor. Tam, dereyi geçerken atı değiştirelim mi, tartışmasıdır bu...

Tartışma olsun diye mi tartışalım. Yoksa gerçekten parlamenter sistemle ilgili sivil anayasada bir değişiklik mi talep ediliyor şahsen ben karar veremedim. Aslına bakılırsa şu andaki sistem, adı konmamış bir yarı başkanlık sistemidir. Ancak başkan, "başbakan"dır... Şu anda Sayın Başbakan'ın yetkileri ve gücü, yarı başkanlık sistemindeki başkandan daha fazladır. Sayın Başbakan, cumhurbaşkanlığına aday olduğu takdirde bu güç Çankaya'ya taşınacaktır. Yani cumhurbaşkanını halkın seçecek olması, halkın seçtiği ilk cumhurbaşkanının da Sayın Recep Tayyip Erdoğan olması, bugünkü durumu yeni anayasal çerçeveye oturtacaktır. Bu açıdan yeni anayasada cumhurbaşkanının bir-iki yetki daha üstlenmesi, Türkiye'yi otomatikman yarı başkanlık sistemine taşımış olacaktır. Bu iyi mi olur, kötü mü olur? Bunu da halka sormak gerekir. Zaten yeni anayasa referanduma götürülecektir.

Benim gönlüm, küresel bir güç olma yolunda yıldızı parlayan Türkiye'nin önünü tıkamayan, yürütmenin elini ayağını bağlamayan gerçekten demokratik bir sistemden yanadır. Dünyada parlamenter, başkanlık, yarı başkanlık sistemlerinin üçünün de örnekleri var. Sistemin başarısı pek çok faktöre bağlı. Temel mesele, demokrasi kültürünün özümsemesi, taşların yerine oturması, darbelerin önünün kesilmesidir...

Biz siyasette hemen her tartışmayı, bir kutuplaşmaya/kamplaşmaya çeviriyoruz. Birimizin ak dediğine, birilerimiz kara diyor. Doğruyu bulmak yerine, "onun dediği olmasın" inatlaşması, bizim siyasi karakterimiz haline gelmiş. Meselelere kavga yerine uzlaşma kültürü ile bakabilirsek, mahzurlu gibi görünen çözümlerin bile tedbirlerini el birliği ile alarak sıkıntıları asgariye indirebiliriz.

Problem insanda başlıyor, insanda bitiyor. Beklentilerin mahkûmu olmaktan kurtulmak kolay değil. Paylaşmayı esas alan zihniyeti hâkim kılsak, demokrat davranabilirsek, ortak akıl her zaman doğru çözümü işaret edecektir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kafası karışıklar için 'İmaj ve Hakikat'

Hüseyin Gülerce 2012.05.18

Devam eden darbe ve darbeye teşebbüs davaları, yüzyıllık yakın tarihimizin en önemli dönüm noktasıdır. Evet, bu davalar asrın davalarıdır.

Yalnız bir sıkıntı var. Yüz yıllık askeri vesayet rejimi; silahlı kuvvetler içerisinde, özellikle medyada, siyasi bünyede, üniversitelerde ve bir kısım iş dünyasında öylesine derin bir hâkimiyet kurmuş ki, hakikatlerin açığa çıkması konusunda çok kuvvetli bir direnme ile karşı karşıyayız. Darbe davalarının itibarsızlaştırılması, bu davaların, iktidar partisinin askeri yıpratmak için uydurulmuş davalar olduğu ısrarla, inatla, karalama kampanyalarıyla sürdürülüyor. Başarılı da oluyorlar. Özellikle medya-siyaset ayağı, bu konuda gerçekten en az yüzde 35'lik bir kesimin kafasını karıştırmayı sağlamış durumda. Bu kesim, asker içindeki cuntacı yapıyı görmek istemiyor, 27 Mayıs, 12 Mart, 12 Eylül ve 28 Şubat darbelerine rağmen hâlâ, "bizim askerimiz böyle şeyler yapmaz" diyor.

İşte şimdi bir kitap bu önyargıyı, bu kabullenememeyi yıkıyor. Gazeteci Alper Görmüş, eski Deniz Kuvvetleri Komutanı emekli Oramiral Özden Örnek'in günlüklerini bir kitap haline getirdi. "İmaj ve Hakikat" isimli kitapta, daha önce yayınlanmamış, ya da altı çizilmemiş müthiş bölümler var. Birkaçını sıralayayım:

"Bugün 4 Kasım 2002. (Seçimin ertesi günü) Şanssız ve uğursuz bir gün. AKP ezici bir çoğunluk sağlamış oluyor ve Anayasa'yı değiştirme yetenekleri oldu.

25-29 Kasım 2002. Törenden sonra Komutan'ın odasına gittik. Hemen konu AKP'ye karşı ne yapılması gerektiğine geldi. (Hatırlarsanız şimdi Balyoz davasının tutuklu sanığı dönemin 1. Ordu Komutanı Çetin Doğan, bir TV programında Uğur Dündar'a, 'Daha programını bile açıklamamış hükümeti kim neden yıkmaya çalışsın ki' diye konuşmuştu. HG)

"1-3 Ağustos 2003. YAŞ toplantısı başladı. RTE Genelkurmay Başkanı ile salona girdi. Salonda bulunan tüm orgeneral ve oramiraller kendisine ne selam verdiler, ne de ayağa kalktılar. Pazar akşamı Cumhurbaşkanlığı'nın (Sezer) yemeğine gittik. Yemekte Başbakan Cumhurbaşkanı'nın elini sıkılamak istedi ama o elini geri çekti.

"18 Aralık 2003. Akşam yemeğe Mustafa Özkan ve eşi ile Kara Kuvvetleri Komutanı ve Hava Kuvvetleri Komutanı geldiler. Özkan bize gelmeden önce Süleyman Demirel'e uğramış ve bize ondan mesajlar getirmişti. Demirel, ülkenin süratle bir felakete doğru gittiğini ve askerin yalnız kaldığını söylemiş. 'Üniversiteler, basın ve halk desteği olmadan asker bir şey yapamaz. ABD ile soğumuş olan ilişkilerin de düzeltilmesi gerekir' demiş. Üniversitelerde talebeleri sokağa dökecek temaslara başlamamız gerekiyordu.

"2 Aralık 2003. Akşam tam çıkarken Genelkurmay eski başkanlarından Org. İsmail Hakkı Karadayı aradı. Bana hem nasihat, hem mesaj verdi. "Hükümet sizi dinlemiyorsa tekme vurursunuz gider" dedi...

"21 Ocak 2004. Emekli Dışişleri Bakanı Coşkun Kırca ve gazeteci Mehmet Ali Kışlalı'nın ziyareti. Kırca olayları ve son durumu anlatırken benim yanımda ağladı. Her ikisi de bana, 'zaman geçiyor ve her gün daha kötüye gidiyoruz. Ne yaparsanız yapın, yoksa geç olacak' mesajı verdiler.

"3 Şubat 2004. Takdimin sonunda Hava Kuvvetleri Komutanı (Halil İbrahim Fırtına) ve Jandarma Genel Komutanı (Şener Eruygur) hemen 10 Mart'ta ihtilal yapalım diye bastırmaya başlamışlar.

"18 Şubat 2005. Emekli Tümgt. Erol Özkasnak'ın ziyareti. Eski komutanlarını affetmiyor. Bazılarından kendisinden faydalanıp sonra terk ettikleri ve üstelik suçu onun üzerine yıktıkları için nefret ediyor.

"28 Nisan 2005. Cumhurbaşkanı (Sezer) ile dün akşam ve bugün bir arada ve yalnız olduğumuzda bana bazı konuları anlattı. Cumhurbaşkanı, (Kemal) Derviş için 'tam bir ajan, görevini tamamladı ve gidiyor' dedi..."

Yaşadığımız süreçte kimin kafası karışık, kim olan bitene inanmakta tereddüt ediyorsa lütfen bu kitabı tavsiye ediniz. Hatta bu kitabı onlara hediye ediniz... Alper Görmüş, demokratikleşme yolunda çok önemli bir hizmet yaptı...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AB rüzgârına neden ihtiyaç var?

Hüseyin Gülerce 2012.05.23

Cumhurbaşkanı Gül, Chicago'daki NATO zirvesi sırasında baş başa görüştüğü Fransa'nın yeni Cumhurbaşkanı François Hollande'a 3 soru sormuş.

1. "Türkiye'ye AB yolunda engel çıkarmada ne çıkarınız var?" 2. "Fransa ile Türkiye arasında hangi çıkar çatışması var?" 3. "20 senedir Türkiye'ye Fransız Cumhurbaşkanı gelmemesi, çıkarınıza mı?"

Bu sitemlerin sebebi belli. Fransa, geçen dönemin Cumhurbaşkanı Sarkozy döneminde Türkiye'nin AB üyeliğini engelleyen ülkelerin başındaydı. İkinci sırada da Almanya Başbakanı Merkel var. Yani şu anda Avrupa'da inisiyatif alan iki ülkenin engellemesi yüzünden Türkiye'nin AB üyelik yolu sıkıntılar ve problemlerle dolu.

Türkiye, Avrupa Birliği'yle tam üyelik müzakerelerine 2005'te başladı. Bizden sonra müracaat edenler tam üye olduğu halde biz hâlâ tekerine taş konulan bir ülkeyiz. Türkiye'nin AB üyeliğine, hem ülkemizden hem de Avrupa'dan ciddi ve etkili karşı çıkışlar var.

Avrupa'dan bakınca karşı çıkışların temelinde; Türkiye'nin Müslüman bir ülke olması, hızla artan nüfusunun büyüklüğü, yaşlı Avrupa nüfusuna göre genç bir nüfusa sahip olması, tam üyelikte Avrupa'ya büyük bir göçün olacağı gibi sebepler var. Sarkozy ve Merkel açıkça, nüfusunun çoğunluğu Müslüman olan Türkiye'nin, Avrupa'nın parçası olmadığını savundular. Türkiye'ye, tam üyelik yerine imtiyazlı ortaklık verilmesini teklif ettiler. Tabii ki Türkiye bu teklifi reddetti.

Şu anda üyelik müzakereleri rayında gitmiyor. 2005'ten bu yana Türkiye, Katılım Müzakereleri Fasıllarından sadece 13'ünü açabildi. Müzakerelere açılmayan 20 fasıldan 17'si, dondurulmuş durumda. Bunlardan sekizi, Türkiye'nin limanlarını Kıbrıs bandıralı gemilere açmayı reddetmesi nedeniyle AB Konseyi tarafından askıya alındı. Beş fasıl ise Fransa'nın vetosu nedeniyle dondurulmuş durumda. Türkiye, AB üyeliğini önemseydiğini, AB Bakanlığı kurarak hatırlattığı halde, yapılan muamele gerçekten onur kırıcı.

Neden o halde AB üyeliği için ısrarcı oluyoruz? Hemen belirtmeliyiz ki, Avrupa'nın bakışı tek değil. Türkiye'nin üyeliğine sıcak bakan, ısrar edenler de var. AB Komisyonu Genişlemeden Sorumlu Komiseri Stefan Füle'nin de aralarında bulunduğu çevreler ve bazı Avrupa ülkeleri, Türkiye'nin üyeliğini önemsiyor. Nitekim Füle, geçen hafta ülkemize geldi. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan ve AB Bakanı ve Başmüzakereci Egemen Bağış ile

görüştü. Tıkanan üyelik yolunu açmak için bulunan "Pozitif Gündem"le ilgili müzakereler yapıldı. Pozitif Gündem, bloke edilen fasıllar açıldığında hazırlıklı olmayı amaçlayan, başka bir ifadeyle aktif sabır diyebileceğimiz bir çalışma sistemi. Pozitif gündem, enerjiden sosyal politikaya kadar sekiz ayrı alanda işliyor. Bu çalışmaların psikolojik ve motivasyon etkisi de cabası. Bir nevi kararlılık göstergisi...

Türkiye'nin AB üyeliği gerçekten önemli. Bakınız Türkiye bir kutuplaşmadan başka kutuplaşmalara geçiyor. Devam eden darbe ve darbeye teşebbüs davaları vesayetçileri ürkütüyor. Statükonun muhafızları direniyor. İşte Uludere olayı, beş aydır neyin nesidir bir türlü açığa çıkmıyor/çıkamıyor. Yeni bir anayasa için en kritik düzlüğe gelindi. Türkiye'nin şu anda AB üyelik rüzgârına, her dönemden daha fazla ihtiyacı var. Aslında demokratikleşmeden yana olanlar içeride ve Avrupa'da tam bir sınavdan geçiyor.

Türkiye'nin AB üyeliği Avrupa, hatta küresel sistem için de çok önemli. Küresel barış adına, medeniyetler ittifakı adına, bugün dünyada Türkiye'nin AB üyeliğinden daha önemli bir proje yoktur. Avrupa'da yaşayan Müslümanlar, Arnavutluk ve Bosna gibi Müslümanların yoğun olduğu ülkeler, Türk dünyası ve İslam coğrafyasının dikkati bu üyeliğe odaklanmıştır. Avrupa ve dünya, ırkçılığın ve İslamofobinin derinleştireceği kutuplaşmaları ve çatışmaları kaldıramaz. Önyargıları kaldırmak ve birlikte yaşamının sağlıklı zeminini oluşturacak entegrasyonu sağlamak adına Türkiye'nin AB üyeliği, yeni milenyum için tarihi bir fırsattır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Uludere için acil durum...

Hüseyin Gülerce 2012.05.25

28 Aralık 2011 Çarşamba gecesi Şırnak Uludere'de, Irak sınır hattında, kendi jetlerimizin bombardımanı sonucu 34 insanımızı kaybettik.

Olayı takip eden ilk yazımda, yani altı gün sonra 4 Ocak 2012'de bu köşede şunları yazdım:

"Ortada büyük bir facia, korkunç bir trajedi var. Milletçe başımız sağ olsun. Bu acı, çilesi bitmeyen milletimizin acısıdır. Siperlerde, dağlarda, karakollarda askerlerimizi şehit veriyoruz. Yolunu bilmedikleri dağlara, ne için sürüklendiklerini anlamadan 'gerilla' yapılp, ölümleri, bölücülüğün harcına karıştırılan gencecik insanlarımızı kaybediyoruz. Sürüklenmek istediğimiz, bir kardeş kavgasıdır."

Sonra Bakanlar Kurulu toplantısının ardından Sayın Bülent Arınç'ın, "kaçakçıların yönlendirilmiş olabileceği, kendilerine bir tuzak kurulmuş olma ihtimalinin bulunduğu" şeklindeki açıklamasının ardından şu soruyu sordum:

"Bir tuzak söz konusu ise, tuzağı kim kurdu? Silahlı Kuvvetler'i yanıltarak, kaçakçı kafilesinin, sınırdan ağır silahlarla geçen PKK militanları olduğuna inanılmasını kim sağladı? Oyunu kim oynadı?"

Benim cevabım iki şıklıydı:

"Bir, derin yapı içinde ayakta duran güç merkezleri, Kürt sorununun çözümü için atılan adımlardan rahatsız. Çünkü terör üzerinden ülkeyi yönetmeye alışmışlardı. Yeni bir demokratik açılım hamlesi gündemdeyken, terörle mücadeleyi zaafa uğratacak bir tezgâh kuruluyor. Böylece, sivil bir anayasa ve demokratikleşme yoluna da dinamit koyuyorlar. Elleri tek kalan PKK terörü kozuyla, hükümeti zor durumda bırakmayı hedefliyorlar.

"İki, son dönemde ağır zayıat veren, ciddi güç kaybına uğrayan PKK'ya içeriden-dışarıdan elbirliği ile bir hayat öpücüğü konduruluyor. Selahattin Demirtaş, cenazeler toprağa verilirken ne diyor: 'Bugün ülke bölünmüştür. Artık emin oldum. 50 bin defa da öldürseniz, bu toprakların adı Kürdistan'dır.' İstismar için pusuya yatmış bir ruh halinin ifadesidir bu sözler..."

Yazımı şöyle bitirmiştim:

"Uludere'de gerçekte ne olduğu da bir gün ortaya çıkacak. Bugün hükümete düşen, olayın başlangıcındaki yavaş hareket etme hatasını tekrarlamamasıdır. Hükümet ve adalet hızlı hareket etmezse, çok şey tersine dönebilir..."

Maalesef beş ay önce taşıdığım endişeler, hükümet ve yargı hızlı hareket etmediği için hâlâ devam ediyor. Hükümetin Uludere olayının vahametini tam anlayıp anlamadığı konusunda tereddütlerim var. Özellikle İçişleri Bakanı Şahin'in önceki günkü yaklaşımı beni sarstı.

Şahsen ben, Uludere olayının, hükümeti ve Kürt sorununun çözümünü sıkıntıya sokan en büyük kırılma noktası olduğunu görüyorum. AK Parti can evinden vurulmaya çalışılıyor, terörle mücadele zafiyete uğratılmak isteniyor. Durum gerçekten vahim ve çözümü için acil hamlelere ihtiyaç var.

34 vatandaşımızın kendi jetlerimizle öldürülmesi korkunç bir olaydır. İşin içerisine kaçakçılık meselesinin sokulması, mazeretlere sığınma gibi bir yanılsa düşmektir. Uludere'deki acıyı iliklerimize kadar hissetmeden doğruyu yapamayız. Sayın Başbakan'ın Pakistan'da geç de olsa söylediği gibi ortada en hafifinden bir hata var. Yolda istemeyerek omzuna çarptığınız insandan özür dilemek gerekiyor da, böylesine bir olayda neden özür dilemekten kaçınılıyor? Şöyle yürekten çıkan samimi bir özre hâlâ o kadar ihtiyaç var ki... Bir diğer husus, böylesine korkunç bir hatanın sorumlularının bir an önce yargılanmasıdır. BDP-PKK çizgisi bu olayı, "ölenler Kürt olduğu için böyle davranılıyor, Kürdistan'ı kurmadan çözüm olmaz" provokasyonu için malzeme yapma çabasında. Bu çaba boşa çıkarılmalıdır. Hükümetin en acil işi bugün Uludere için yaralı yüreklere sahip çıkması ve Uludere tuzağının açığa çıkarılmasıdır. Sayın Başbakan 24 Ocak 2012 Salı günü partisinin TBMM grup toplantısında, "Uludere meselesinin de Hrant Dink cinayetinin de devletin derin dehlizlerinde kaybolmasına asla ve asla müsaade etmeyeceğiz." demişti. Ben bu teminata inanıyorum. Sadece meselenin aciliyetini anlatmaya çalışıyorum...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Siyah gözlüklerin sakladığı...

Hüseyin Gülerce 2012.05.30

Gündeme boğulmasaydık, iki amirale ait olduğu ileri sürülen sözlerle bu ülkede yer yerinden oynardı. İkisi de muvazzaf, yani halen görevde amiral. İkisi de Balyoz davasından tutuklu ve cezaevinde. İçeriden konuşuyorlar. Birinin adı Tuğamiral Fatih Ilgar, diğerinin adı Tuğamiral Cem Aziz Çakmak. İkisinin de fotoğraflarında, ekranda kalın çerçeveli siyah gözlükleri var.

Önce şunu belirteyim. Bu sözlerin dehşetini gizlemek ve meseleyi saptırmak için Ergenekon dostlarının bir taktiği var. Söylenenlere değil de, söylenenlerin nasıl sızdırıldığını öne çıkartıp sulandırma, bulandırma yapıyorlar. Yani cinayeti değil, katili kim ele veriyor gibi, onu sorguluyorlar. Bir ikincisi de ses sahipleri, bu iddiaya hiç itiraz etmiyorlar. Bugüne kadar hiçbir, "bu ses bana ait değil" demedi. Çünkü teknoloji, sesin kime ait olduğunu yüzde yüz belirliyor.

Amiraller ne diyor? Bir defa ikisi de sağlam kaynaklardan duyum aldıklarını söylüyor. Demek sağlam kaynaklar varlığını koruyor... İkisi de bir ya da iki yıl içinde cezaevinden çıkacaklarını anlatıyorlar. İkisi de intikam hazırlığından bahsediyor. Tuğamiral Ilgar, "Bu bir savaşa savaş yapacağız. Bir yasa tasarısı gündemde. O yasayla bizi çıkaracaklar. Bu ülke ya ekonomik krizle ya bir iç savaşla kendine gelecek. Bu iki seçenekten bir tanesi kapımızı çalacak. Dönecek bu rüzgâr." diye konuşurken, Tuğamiral Çakmak, "Bu ülkeden kaçacaklar çoğu. Çok kişinin canı yanacak. Yani bunun rövanşında çok can yanacak. Bir sürü hesaplaşma olacak. Çoluğuna çocuğuna kadar..." diye konuşuyor.

Bu ne kin ve nefret böyle? İç savaştan bahsetmek, çoluk çocuk demeden katletmeyi düşünmek... Bu düşmanlığın temelinde ne var? Bu millete, halkın seçtiklerine nasıl böylesine bileniyorlar? Uzun tutukluk sürelerine evet ben de eleştiri getiriyorum. Uzayan yargılama süreci adaleti zedeliyor. Ama bir de böyleleri varsa... Bunlar hâlâ Silahlı Kuvvetler kademelerinde güçlerini, konumlarını muhafaza ediyorlarsa. Her an fırsat kolluyorlarsa... Her an bir darbe ihtimali söz konusuysa... Demek henüz sahili selamete çıkmış değiliz. Ki, benim bu köşede öteden beri söylemeye çalıştığım buydu. Vesayet rejimi, bütün demokratikleşme çabalarına rağmen gücünü ve varlığını koruyor. Ancak yüzde yirmi bir zafiyet söz konusu... İktidarın gevşemesini, hükümetin kendine son derece güvenerek boşluk vermesini bekliyorlar. Tuğamiral Çakmak da bilhassa bu konunun üzerinde duruyor. Şöyle diyor:

"Şimdi ben şuna inanıyorum. Bir insanın en zayıf olduğu zaman ne zamandır biliyor musun? Kendine çok güvendiği zaman. Biz de çok güvendik, ondan zayıftık. Şimdi de aynı hatayı onlar yapıyor. Rövanşta hata yapmayacağız. Bir sürü hesaplaşma olacak. İki sene çok, bir sene içinde... Eğer biz buradan bir çıkarsak, bu dışarıdakilerle çok ciddi bir hesaplaşma olacak. Çok ciddi hem de..."

Bu hesaplaşma fırsatının nasıl doğacağını amiral açıkça söylüyor: "Fırsat, hükümet zaafa uğrarsa doğar... Demokrat cephe birbirine düşerse doğar... İktidara demokratikleşme hamlelerinde, referandumda destek verenlerle, AK Parti birbirine düşürülürse doğar..." Son aylardaki fitne gayretlerine de bir de bu gözle bakınız. Belli medya, sürekli iktidarı, darbe davalarına destek verenleri suçluyor: "İntikam duygusuyla hareket etmeyin, rövanşist duyguları bırakın" diyor. Ama asıl kin ve nefretle intikam peşinde olanlara hiç laf ettiklerini duydunuz mu? Ergenekon dostlarının çabalarına da bir de bu gözle bakınız. Hâlâ darbe teşebbüsü davaları itibarsızlaştırılmaya çalışılıyor. Hâlâ bilgi kirliliği, savcı ve yargıçları karalama, hedef gösterme, mahkemeleri baro taktikleriyle engelleme hamleleri devam ediyor. Demokratikleşme cephesi yılgınlığa, yorgunluğa, gevşekliğe zorlanıyor.

Vesayet rejimini, onların payandalarını, güç merkezlerini, kozmik adamlarını, kurdukları asırlık yapıyı kimse hafife almasın. Kalın çerçeveli siyah gözlüklerin sakladığı kin ve nefreti, intikam hazırlığını kimse unutmasın...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AK Parti'ye yeni bir tuzak mı?

Hüseyin Gülerce 2012.06.01

Başbakan Erdoğan, önceki gün bir soru üzerine Adalet Bakanlığı'nın, sadece CMK'nın 250. maddesiyle ilgili değil, dört paket olarak bir yasa değişikliği çalışması yaptığını açıkladı.

Erdoğan bu açıklamayı, bir gazetecinin; "Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım bir açıklama yaptı. CMK'nın 250. maddesinde bir değişiklikle ilgili sizin bir talimatınız olduğunu açıkladı. Bu maddenin değişmesiyle, Balyoz, KCK ve başka davalardan 800 kişinin tahliye edileceği öngörülüyor. Bununla ilgili düşünceniz nedir? 250. maddeyle ilgili herhangi bir değişiklik var mı?" sorusu üzerine yaptı.

Devam eden Ergenekon, Balyoz ve KCK davaları ile ilgili olarak, bir süredir yargılamaların uzadığı, uzun tutukluluk sürelerinin adaleti zedelediği konusunda giderek artan bir eleştiri var. Hukuk açısından bu eleştiriler yerindedir. Darbe teşebbüsü iddiasıyla yargılananların hangileri suçludur, ne kadar suçludur bu, yargılama sonucunda belli olacaktır. Tutuklu sanıkları peşinen suçlu ilan etmek, yargısız infaz yapmak, rövanşist duygularla hareket etmek elbette kabul edilemez.

Ancak, devam eden darbe teşebbüsü davalarından, 12 Eylül yargılamasından, 28 Şubat soruşturmasından ciddi rahatsızlık duyan, bu davaları ve soruşturmaları itibarsızlaştırmak, akamete uğratmak, kamuoyunun kafasını karıştırmak için direnen çok ciddi bir medya gayreti, baro destekli ulusalcı engelleme çabaları ve siyasî baskılar var. Üstüne üstlük, Balyoz tutuklusu iki muvazzaf amiralin gazetemizde yer alan ses kayıtlarında "Yasa hazırlığı varmış, bir seneye kalmaz çıkarız..." demeleri manidardır... Ayrıca, "iç savaştan, ekonomik kriz çıkartmaktan ve çocuk çocuğa kadar imhadan" söz edilen kin ve nefret dolu "intikam hazırlığı"na dair ifadeler, silahlı kuvvetler içindeki cuntaların varlığına dair endişeleri devam ettiriyor. Cuntacı zihniyetin bırakın ders almayı ve pişmanlık duymayı, ne kadar bilendiklerini, nasıl bir gözü dönmüşlük içinde kıvrandıklarını görüyoruz.

Darbe yargılamaları ile darbeler dönemi kapanmaz. 27 Mayıs 1960 darbesiyle varlığı TSK bünyesinde bir ur gibi devam eden cuntalar, bir anda ortadan kalkmaz. Şimdi soru şudur: TSK bünyesindeki cuntacı yapı bitmiş midir, yoksa geri çekilmek, ya da sessizliğe bürünmek suretiyle varlığını devam mı ettirmektedir?

Sayın Başbakan'ın sözünü ettiği yasa hazırlıkları, bu cuntaya, vesayetçilere cesaret ve imkân verecek şekilde çıkarsa, referandumdaki yüzde 58 evet iradesiyle desteklenen demokratikleşme çabaları, başta AK Parti yönetimi, herkes bilmelidir ki zaafa uğrayacaktır. Nitekim Milli Savunma Bakanlığı'nın asker bürokratlarının, söz konusu yasa hazırlıklarında Balyoz sanıkları için devrede olduklarına dair haberler var. Bu haberlere göre, 2010

Yüksek Askerî Şûrası'nda, Balyoz davası sanıklarının terfisiyle ilgili Başbakanlık ve Adalet Bakanlığı ile ters düşen raporun sahibi olan asker bürokratlar, bu defa da ince ayarlı bir tasarı hazırlıyorlar. Ve bu tasarının, Milli Savunma Bakanlığı'nın fikriymiş gibi TBMM'deki ilgili komisyona gönderileceği ileri sürülüyor. Ben şu saatten sonra, AK Parti'nin hafıza kaybına uğrayıp bir gevşeme ile boşluğa düşeceğine katiyen ihtimal vermem. Ama cuntacılık mahareti nedir diye merak edenlere, gazetemizde günlerdir yayımlanan 27 Mayıs'ın Genelkurmay Başkanı Rüştü Erdelhun'un hatıralarını dikkatlice okumalarını tavsiye ederim.

Cuntacılık kirli, hastalıklı bir kandır ve askerin bünyesinde dolaştığı sürece, millet bünyesini ne zaman, nereden ve nasıl sarsacağı tahmin edilemez. Evet, demokratikleşme ile ilgili önemli adımlar atılıyor ama vesayet rejimini ortadan kaldıracak kalıcı değişiklikler henüz olmadı. Ters bir rüzgâr, olağanüstü bir hal, sinmiş görünen derin yapıyı karşımıza yeniden dikiverir. Provokasyonlar, yeniden faili meçhul cinayetler, üniversitelerde anarşi ve hortlayan bir kaos, mevcut iktidarı hazırlıksız yakalayabilir. Su uyur, cuntacılar uyumaz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ne oldu, nasıl oldu, neden oldu?

Hüseyin Gülerce 2012.06.06

İlk defa AK Parti tabanında endişe gördüm. Özel yetkili mahkemelerin kaldırılacağı yolundaki açıklamalar, "AK Parti nereye gidiyor?" sorularını artırıyor. Hele Başbakan Yardımcısı Bekir Bozdağ'ın; "Özel Yetkili Mahkemeler, hukuk devletinde olmaması gereken mahkemelerdir. Gereken yapılıyor, yapılacak." sözleri, gözleri fal taşı gibi açtı.

Bu nasıl söz böyle? Bu mahkemeleri, 2004'te AB üyelik yolundaki reform adımları sırasında Devlet Güvenlik Mahkemeleri'ni kaldırarak "ihtisas mahkemeleri" olarak kuran AK Parti... 2005'ten beri yürürlükteler. Yani bu mahkemeler hukuk devleti ile bağdaşmıyorsa, 7 yıldan beri bu hukuksuzluğu kim yapmış oluyor? Sayın Bozdağ, CHP'nin dediğine gelmiş mi oldu?

AK Parti'ye bir haller olduğunu söyleyenlerin eleştirilerini ciddiye almak zorundayız. Ben kanaatimi henüz netleştirmedim. Sayın Başbakan'ın da, Sayın Arınç'ın da samimiyetini sorgulamak yerine, kendimi sorgulamayı tercih ederim. Ama AK Parti'nin bir muhasebe yapması gerektiğine inanıyorum.

Neden AK Parti üç defadır ve yüzde 50 oyla iktidarda, bir hatırlayalım. 3 Kasım 2002'de AK Parti tek başına iktidara geldiğinde, toplumun arayışına ve beklentilerine tekabül etti. Şundan:

1. Ekonomik kriz ve yolsuzluklar milletin belini büktü, mevcut partilerden halk sıdkını sıyrıldı.
2. 28 Şubat süreci demokrasiyi ve siyaset kurumunu yerlere sermişti. Demokrasinin itibara ihtiyacı vardı.
3. Özgürlükler, fikir ve ifade hürriyeti cendereye sokulmuştu.

4. Üniversitelerdeki başörtüsü yasağı, imam hatip liselerinin orta kısımlarının kapatılması ve silahlı kuvvetlerde YAŞ kararları ile yapılan uygulamalar, mütedeyyin kitleyi derinden üzdü, rencide etti.
5. Pervasız ve tetikçi bir medya, milletin canına tak ettirmişti... Bunların özeti şuydu: Toplum, hukukun üstünlüğüne dayanan şeffaf bir yönetim arzuluyor, özgürlüklerin genişletilmesini, devlet içindeki çetelerin temizlenmesini, cuntacıların, darbecilerin hesap vermesini istiyordu.

AK Parti bu istekleri yerine getirme niyeti, adımları ve kararlılığı ile seçmenden destek buldu. Bu yolda güzel işler yapıldı. AK Parti'nin darbe teşebbüsü davalarında, çetelerle, mafyalarla mücadeledeki cesareti, siyasi iradesi toplumun büyük çoğunluğundan takdir gördü. Hele 28 Nisan 2007'deki e-muhtıraya verilen cevap gönüllere su serpti. Kapatılma davasındaki mağduriyet, yürekleri burktu. 12 Eylül 2010 referandumunda, yüzde 58 evet ile tarihi bir cevap verildi. Ardından 12 Haziran 2011 seçimlerindeki yüzde 50 oy desteği ile demokratik irade perçinlendi.

Şimdi ne oldu da, AK Parti yöneticileri, sanki onlar gitmiş de başkaları gelmiş gibi davranıyor? Evet, ne oldu? AK Parti kendi kurduğu mahkemelere, şimdi "hukuksuz" diyor... Ne oldu, nasıl oldu, neden oldu?

10 yıldır demokratikleşme adımları atıldı ama vesayet sistemini kurumsal olarak değiştirecek değişiklikler henüz yok ortada. 12 Eylül'ün kurduğu antidemokratik yapılar yerli yerinde. Hâlâ kimilerinin layüsel olma gayretlerine, müsamaha ile bakılıyor. Darbelere gerekçe yapılan TSK İç Hizmet Kanunu'nun 35. maddesi bile yerli yerinde. Kimileri Balyoz davası tutuklu sanıkları muvazzaf general ve amirallerin kin, nefret, iç savaş hazırlığı, çoluk çocuğa kadar uzanacak intikam konuşmalarının bantlarından rahatsız. Ama hiç pişmanlık duymayan, cezaevinde iyice bilenen bu adamlar demokrasi için en ciddi tehdidi oluşturmuyor mu? Neye güvenerek böyle konuşuyorlar? Onlar içeride iken dışarıda yeni bir cunta mı mayalandı? Bunlardan endişelenmeyelim mi? Demokrasi yokuşundan düzlüğe henüz çıkmadık. "İktidar gevşemesin, aman bütün kazanımlar yok olmasın." diye düşünmeyelim mi? Allah korusun, "ya ters bir rüzgâr eserse" diye huzursuz olmayalım mı?

İşin içine başka şeyleri karıştıranlara, artık hüsnüzan ile bakmakta zorlanıyorum. Ters bir rüzgâr eserse, ülke kaybedecek, millet kaybedecek... Demokrasi için tehlike devam ediyor diye siren mi çalınsın illaki?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ya beklenen netice alınamazsa?

Hüseyin Gülerce 2012.06.08

Başbakan Erdoğan, önceki akşam A Haber'de, günlerdir tartışılan özel yetkili mahkemelerle ilgili değişiklik hazırlığını doğruladı. Hükümetin bu konudaki duruşunu netleştirdi.

Sayın Başbakan, söz konusu mahkemelerle ilgili tartışmanın, savcılarının, MİT Müsteşarı Hakan Fidan'ı "şüpheli" sıfatıyla ifadeye çağırmasıyla başladığını belirterek şunları söyledi:

"Bu gerçekten kabul edilir bir yaklaşım tarzı değildir. Devletin işleyişine çomak sokuluyor. Bu iyice çizmeyi aşan bir şey oldu. Bir Başbakan olarak direkt bana bağlı olan müsteşarıma sahip çıkmazsam, ona talimatı veren benim. Alacaksınız beni alın. Çok yanlışlar yapılıyor. Demek ki bu madde haddinden fazla bir yetki alanı doğuruyor, 'biz devlet içinde devletiz' havasına sokuyor. Burada bizim bu işin işleyişi üzerinde düşünmemiz lazım. Biz bu konudaki mücadelemizi vereceğiz tabii ki ama 250 (CMK) bütün yetkileri kendisinde toplamış ve bunu da istedikleri gibi kullanıyorlar. Birilerinin kendisini devlet üstünde bir güç olarak görmesi ve 'istediğimi ifadeye çağırırım' anlayışı kabul edilemez. Tutuksuz yargılanabileceği halde maalesef tutuklu yargılanan insanlar var. Bu süreci bizim çok daha farklı bir şekilde yumuşatarak atlatmamız lazım."

Bu ifadeler çok açık. Özel yetkili mahkemelerin savcı ve hâkimlerini Sayın Başbakan; "çizmeyi aşmak", "devletin işleyişine çomak sokmak", "verilen yetkileri istedikleri gibi kullanarak devlet içinde devlet haline gelmek"le eleştiriyor. Başbakan Erdoğan son derece kararlı. Belli ki, özel yetkili mahkemelere ciddi bir sınırlama getirilecek. Bu durumda yaygın endişe kaynağı olan; "Devam eden darbe teşebbüsü ve darbe davalarının özü zedelenmeyecek mi?" sorusuna da Başbakan cevap verdi. "Bu haberlere aldanmayın. Darbelerle mücadele asla sonlanmaz. Ergenekon, Balyoz, çeteler, mafyalarla mücadele gayretini şimdiye kadar biz göstermedik mi? Bu adımları biz atmadık mı? Buradan geri adım atmamız söz konusu değil." dedi.

Maalesef bir savcının özensiz, hatta biraz da "güç bende" tavrıyla attığı adımın getirdiği bir kavşaktayız. Sayın Başbakan kendi açısından -dileriz hissiyata yenik düşmüyordur- haklı bir adım atıyor olabilir. Lâkin birkaç hususu hatırlatarak tarihe not düşmek de bizim yazar sorumluluğumuz.

Birincisi, özel yetkili mahkeme savcı ve yargıçları, bu ülkede yüzyıllık vesayet sistemini çözdüler. Kimsenin cesaret edemediğini, evet kahramanca yaptılar. Birkaç hatadan dolayı onların devlet ve ülke için yaptıklarını zan altında bırakacak, onları pasifize edecek adımlar, telafisi imkânsız sonuçlar doğurabilir...

İkincisi, devam eden darbe davalarının özü zedelenirse, bu davaların sulandırılması, bulandırılması ve itibarsızlaştırılması için direnen, çabalayan Ergenekon dostlarının oyununa gelmiş olur. Nitekim şimdiden, ellerini ovuşturanlar, zil takip oynayanlar, intikam ve rövanştan söz edenler var...

Üçüncüsü, yakın tarihin derslerini unutmamak gerekir. 1974 affına, Rahşan affına bakıldığında, istenenle sonuç arasında, korkunç bir uçurum görülür... Özel yetkili mahkemelerle ilgili değişiklikler sayesinde, topluca tahliye edilecek yüzlerce sanığın portreleri, AK Parti'yi ummadığı bir sıkıntıya sokabilir. Uludere olayındakinden daha büyük bir kırılma noktası oluşabilir. AK Parti, kendini anlatamaz hale gelebilir. Siyasî istikrarsızlık, ekonomik istikrarsızlığa ve kaosa dönüşebilir. (Kimileri diyor ki "sana ne kardeşim AK Parti'den?" Ben de diyorum ki; meseleye parti, hükümet açısından değil, Türkiye'nin istikrarı açısından, demokratikleşme açısından bakmalı. "AK Parti gittiğinde yerine ne gelecek, demokratikleşme devam edebilecek mi?" Siz de bunun cevabını verebiliyor musunuz?)

Dördüncüsü, cuntacılar da oyun çoktur. Başkaları ile el ele tutuşurken, vefalı ellerden uzaklaşırsa, geri dönülmez bir akşamın ufkuna yürümek de var. "Süreci yumuşatarak atlatalım" derken, vesayetçilerin oyununa gelmek de var...

Partili cumhurbaşkanı teklifine evet...

Hüseyin Gülerce 2012.06.13

Başbakan Erdoğan, yeni anayasa çalışmaları devam ederken, başkanlık-yarı başkanlık tartışmalarını yeni bir boyuta taşıdı. Kendi arzusunu da net olarak ortaya koydu: "İcra yetkisi kullanan partili cumhurbaşkanı..."

Bu teklife hemen karşı çıkanlar içinde baştan beri AK Parti iktidarına tavır koyan, hatta yüzde 50'lik seçmen desteğine rağmen hâlâ AK Parti iktidarı için meşruiyet tartışması yapanlar önde geliyor. Onlara göre AK Parti kapatılsa ya da bir darbe ile devrilse daha da iyi olur... Onları geçelim.

Mevcut parlamenter sistem yerine, başkanlık ya da yarı başkanlık sistemine geçilmesinin, Türkiye'yi sivil vesayete, padişahlığa, diktatörlüğe götüreceğini söyleyenler de var. Amerika, krallığa mı geçmiş, Fransa diktatörlüğün eline mi düşmüş? Bir de şu var. "Partili cumhurbaşkanı" olmaz, tarafgirlik yapar deniyor. Sayın Ahmet Necdet Sezer partili değildi, onun kadar tarafgiri de görülmedi. Rahmetli Ecevit'e yaptıklarını unutabilir miyiz? Hele Başbakan Erdoğan'a çektirdikleri... ABD'de, Fransa'da başkan ve cumhurbaşkanı partilidir. Seçim kampanyalarını partiler yürütüyor. Belli bir rakama kadar onlara para desteği yapılması da yasal... Zaten 40 yıllık partili bir insan, gömlek çıkarır gibi partisiz hale gelebilir mi? Önemli olan, icraatında partizanlık yapmasını önleyecek tedbirlerin alınmasıdır.

Yeni bir anayasa yapılırken "nasıl bir cumhurbaşkanı" tartışmasını yapmaya mecburuz. Çünkü durup dururken keyfi bir başkanlık-yarı başkanlık tartışması çıkmadı. Önümüzdeki seçimlerde cumhurbaşkanını ilk defa halk seçecek. Cumhurbaşkanı, güçlü bir cumhurbaşkanı olacak. Bakınız, şu anda mevcut anayasada cumhurbaşkanının görev ve yetkilerini belirleyen 104. madde var. Bu maddede cumhurbaşkanı, gerekli gördüğünde bakanlar kuruluna başkanlık etmek ya da bakanlar kurulunu, başkanlığı altında toplantıya çağırma yetkisine sahip. Cumhurbaşkanı; "beni halk seçti, ben bundan sonra bütün bakanlar kuruluna başkanlık etmeyi gerekli görüyorum" derse ne olacak? Olacak belli; iki başlılık olacak...

Sayın Erdoğan, ATV'de katıldığı programda çok önemli bir giriş yaptı. Dedi ki: "Biz, daha iyisi nasıl olur, arayışındayız..." Meseleye bu arayışla bakmalıyız. Tartışmayı, Sayın Başbakan'ın şahsından bağımsız olarak yapmalıyız. Sayın Erdoğan, cumhurbaşkanı adayı olmayı düşünüyor olabilir. Buna hakkı da var. Kurduğu parti ilk seçimde iktidar oldu. Ardından yapılan iki seçimde oylarını artırarak, üçüncüsünde yüzde 50 oy alarak tek başına hükümet etmeye devam ediyor. Türkiye'de seçmenin yarısı onu başarılı buluyor ve cumhurbaşkanı adayı olması için ısrarlı bir talep var.

Zaten herkes görüyor ki, şu anda adı konmamış bir yarı başkanlık sistemi var. Cumhurbaşkanı, başbakanı ve bakanları atıyor, isterse bakanlar kuruluna başkanlık edebiliyor. Yüksek yargı organlarına atamaları o yapıyor. Partili cumhurbaşkanı sistemi ile iki başlılıktan tek başlılığa geçilecektir. Bütün yetkiler cumhurbaşkanında toplanacak, başbakan bu sistemde, kabinedeki diğer bakanlar gibi ama koordinatör bakan olacak. İkinci planda kalacak.

Ancak önemli birkaç husus var. Parlamenter sistemin avantajları, yararları bu sistemde yer almalıdır. Nitekim ABD'de güçlü denetim mekanizmaları olarak hem Temsilciler Meclisi hem Senato var. Yargı bağımsızlaştırılarak sistem sağlam bir zemine oturtulmuş. Ayrıca, yerel yönetimler güçlendirilmeli, parti içi demokrasi sağlanmalıdır. Milletvekilliği, parti liderinin iki dudağı arasında olmamalıdır. Bunun için adayların ön seçimle belirlendiği dar bölge seçim sistemi getirilmelidir.

Evet, bu konuyu uzmanlarıyla ve önyargılardan uzak tartışmalıyız. Türkiye, eski Türkiye değil. Güçlü Türkiye için ister başkanlık sistemi deyiniz, isterseniz icra yetkisi kullanan partili cumhurbaşkanı deyiniz, güçlü bir yönetime ihtiyacımız var. Halkın seçeceği cumhurbaşkanı ile başlayan yeni dönemde ufuklarımızı genişletmeliyiz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Jokerler...

Hüseyin Gülerce 2012.06.15

Joker, bazı iskambil oyunlarında en büyük koz olarak kullanılan bir kâğıt. Sözlüğe bakınca başka anlamları da var. Bir kanun tasarısına veya bir kontrata gizlice eklenen ve manayı değiştiren madde anlamına da geliyor, sonradan ortaya çıkacak engel anlamına da geliyor.

Her şeyin yerini tutabilen kimseye de joker deniyor. Ben iskambildeki anlamı dışında bu kelimeyi ilk defa Bülent Orakoğlu'ndan duydum.

Biliyorsunuz Sayın Orakoğlu, 28 Şubat sürecinde Emniyet İstihbarat daire başkanlığı yapmış bir isim. Devam eden soruşturmada da tanık sıfatıyla ifade verdi. İfade sonrasında yaptığı açıklamada, "savcıların elinde, darbecilerle birlikte hareket eden bazı sivil unsurlarla ilgili çok ciddi bilgi ve belgelerin olduğu"nu anladığını dile getirdi. Bu ifadeden iki hafta kadar önce Orakoğlu, Beyaz TV'deki Ortak Akıl programımda konuğum olmuştu. Program sonrasında kendisine tutuklu önemli bir ismi sordum. Onu anlayamadığımı, yıllardır güvenilir bildiğimi, şimdi ise çok şaşırdığımı söyledim. Bana, "joker olabilir" dedi. Merakla baktığımı görünce, istihbarat dünyasında bir terim olduğunu belirterek şöyle dedi: "Hüseyin Bey, kimi insanlar çok genç yaşta vesayetçiler tarafından devşiriliyor. Bunlar siyasette, medyada, bürokraside, iş hayatında çok önemli yerlere getiriliyor. Bulundukları konumlarda, oralara mensubiyet açısından en sağlam, en güvenilir şahsiyetler haline getiriliyor. Vesayete karşı zaman zaman çıkışları olsa da, demokrasiden, özgürlüklerden bahsetseler de, vesayet sistemi asıl yapacağını bunlar marifetiyle yapıyor. Bunlar vakti saati gelince rollerini oynuyorlar ve demokratikleşmeye en büyük zararı onlar veriyor..."

O an, 2009'da vefat eden Kemal Yamak'ın, hatıralarının yer aldığı "Gölgede Kalan İzler ve Gölgeleşen Bizler" kitabı aklıma geldi. Kemal Yamak, 1971 yılında tuğgeneral rütbesiyle Genelkurmay Özel Harp Dairesi başkanlığı yapmış, 1 Eylül 1989 tarihinde yaş haddi nedeniyle Kara Kuvvetleri Komutanlığı'ndan emekli olmuştu. Turgut Özal'ın Kasım 1989'da cumhurbaşkanlığına seçilmesinin ardından cumhurbaşkanlığı genel sekreterliği görevine getirilmiş, Özal'ın 17 Nisan 1993'te ölümü üzerine, aynı gün bu görevinden istifa etmişti.

Kemal Yamak'ı hatırlamam, önceki gün açıklanan ve "Özal'ın ölümü şüpheli, otopsi yapılmalı" diyen Devlet Denetleme Kurulu raporu ile ilgili değil. O raporda yazan, "Gerek dönemin genel sekreterliğinin gerekse o

dönemde merhum Cumhurbaşkanı'nın özel doktorluğunu yaptığı ifade edilen kişilerin, Köşk'ün sağlık sisteminin oluşturulmasında ve uygulanmasında ciddi bir şekilde hatalı/kusurlu oldukları kanaatine varılmıştır." hükmünün, nasıl araştırılıp soruşturulacağını da bilmiyorum. Benim Kemal Yamak'ın hatıralarında, rahmetli Ecevit'in, "meğer MHP içinde özel harp dairesi elemanları varmış" ifadesine cevaben Yamak'ın, "Ecevit bir de kendi partisinin, CHP'nin içine baksın" meydan okumasıyla ilgili... O kitapta Yamak, ileride yükselttikleri adamları, nasıl genç yaşlarda aralarına kattıklarını da söylüyor.

Burada Menderes'in avukatlığını yapmış, siyasette önemli konumlara gelmiş Sayın Hüsamettin Cindoruk'un ifadelerini de hatırlamalıyız:

"6-7 Eylül 1955 olaylarına, Selanik'te Atatürk'ün evine bomba konulması neden olmuştur. Bombayı, Selanik Konsolosluğu'nda Kavas olan Mehmet Ali Bey isminde bir zat Oktay Engin isimli kişiye veriyor. Oktay Engin bu bombayı götürerek Atatürk'ün evinde patlatıyor. Selanik'e bombayı o zaman ismi Milli Emniyet Teşkilatı olan MİT koydurmuştur. Oktay Engin'in daha sonra yükselmesi bunu göstermektedir. Ben Oktay Engin'i son olarak Nevşehir valisiyken gördüm. Bu çocuğun yükselmesi önemlidir."

Bir de eski MGK döneminde görevli olarak rapor hazırladığını açıklayan bir sivilin bana söylediğini hiç unutmuyorum: "Derin devlet defolu adamlarla çalışır. Çalışmak zorunda olduğu adamda defo yoksa defo açar öyle çalışır..."

Darbe tehdidi devam ederken, jokerleri unutmamalı...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kandil'e girmeden önce...

Hüseyin Gülerce 2012.06.22

Genelkurmay Başkanı Orgeneral Necdet Özel, BBP Genel Başkanı Mustafa Destici ve arkadaşlarını kabulde, "Kandil'e neden girmiyoruz?" sorusuna cevaben; üç şart sıralamış (Orada bu konuda genelkurmayın yaptığı açıklamadan sonra BBP Genel Başkanı Sayın Destici ile görüştüm).

1. Devlet kararı olmalı. 2. ABD bölgeden çekildi ama Irak'taki hamiliği devam ediyor, uluslararası kamuoyunun da ikna edilmesi gerekir. 3. Muhtemel ağır kayıplara karşı kamuoyu hazırlıklı olmalı.

PKK terör saldırılarının ardından her defasında geniş bir kesimden "Kandil'e girilsin" çağrısı yükseliyor. Kuzey Irak sınırları içindeki Kandil'i, geçenlerde oraya giden gazeteci Avni Özgürel şöyle anlatıyor: "Kandil denen yer, bin kilometrekarelik bir alan. Orada yerel halkın yaşadığı köyler var. Suriye hududundan başlayıp İran hududuna kadar uzanan ve derinliği 12 kilometre olan bir coğrafya bu. Bu bin kilometrekarelik alanın

tamamını PKK kontrol ediyor. Beş bin civarında silahlı unsur var Kandil'de. Türkiye'de de bu sayı, üç bin kadardır."

Org. Özel'in cevabından, "Kandil'e girmek kolay değil" iması çıkartılabilir. Devlet kararı kolay. MGK'da böyle bir karar alınabilir. Zaten hükümetin sınır ötesi yetkisi de var. Fakat ABD onay verir mi? Vermeyebilir. Neticede Kandil operasyonu, Kürt asıllı 3-4 bin insanı imha hareketidir. Kuzey Irak Federal Kürt devleti, "Kürtlerin imhasına" onay veren merci durumuna düşmek istemeyecektir. ABD de Kürt yönetimi ile bağları koparmak istemez.

Bir başka husus, "Kürtlerin toplu imhası" olarak algılanacak bir operasyon, bizim içimizde de derin yaralar açar. Terörü bitiriyoruz derken, Kürt sorununun çözüm yollarını berhava edecek bir süreç başlar.

Ayrıca Sayın Genelkurmay Başkanı'nın üçüncü şartı da önemli. Muhtemel ağır kayıplara karşı kamuoyu hazırlıklı olabilir mi? 25 seneden fazladır kuvvet yoluyla yapılan mücadeleden hâlâ bir sonuç alınamadı. Bunun en önemli sebebi, terörle mücadelenin, silahlı kuvvetlere havale edilmesidir. Dış düşmanla çarpışacak kurum, terörle mücadele adı altında siyaseti, siyasetçiyi esir aldı. En fazla şehit, teneke barakalara benzeyen ve onlarca defa saldırıya uğrayan karakollarda verildi. Bayrağa sarılı her şehit cenazesi, Türk-Kürt ayrılığını derinleştirdi. Ama en önemlisi, terörle mücadele TSK inisiyatifinde sıkıyönetim ve olağanüstü hal dönemlerinde yapıldı. Hükümetlerin denetim ve kontrolü olmadı. O kontrolsüz ve denetimsiz dönemlerde Ergenekon-PKK bağlantıları ile faili meçhul cinayetler işlendi. İnsan kaçakçılığı, uyuşturucu ticareti kimlere ne rantlar sağladı...

Onun için Kandil'e girmeden önce yapılması gerekenler var:

1. İnisiyatif hükümette olmalı.
2. Terörle mücadelede hukuk dışına asla çıkılmamalı.
3. Saldırıya en yakın ve en açık konumdaki karakollar TOKİ tarafından acilen ele alınmalı.
4. Er ve erbaşlar, baskın bölgelerinden iç bölgelere çekilmeli.
5. Birkaç aylık eğitim almış askerler terörle mücadelede ön safta bulundurulmamalıdır.
6. Profesyonel birlikler, özel eğitilmiş asker-polis devreye daha hızlı girmelidir.
7. İstihbarat için son teknolojik imkânlar kullanılmalıdır. Araziye yerleştirilecek termal kameralar, insansız hava araçları konusunda bizim bilim adamlarımız, mühendislerimiz acilen devrede olmalıdır. Koskoca Türkiye, nasıl olur da İsrail'e mahkûm edilir? 7. İstihbarat birimleri arasındaki koordinesizliğe son verilmelidir.
8. Gelen istihbaratı değerlendirmede, hızlı karar verme ve hızlı müdahale için gereken ne ise mutlaka yapılmalıdır.
9. Sınır bölgelerinde saldırıya açık askeri birlik, tabur ve karakol bırakılmamalıdır.

Sayın Cumhurbaşkanı'nın yaklaşımı, çözümü işaret ediyor. Terörle netice alınamaz. PKK-BDP-KCK kafası bunu kabul etmelidir. Milleti, devleti diz çöktürerek, güvenlik güçlerini hizaya getirerek Kürt sorununu çözeceğini zannedenler bunu asla başaramayacaktır. İşte tam da bu hakikatin gereği, Sayın Cumhurbaşkanı son yılların en önemli çıkışı yaparak, Kürt vatandaşlarımızın terörle ve teröristle aralarına çok kesin mesafe koymaları çağrısında bulunuyor.

Devlettteki ve milletteki kararlılığı görmeyenler/göremeyenler hüsrana uğrayacaklar...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Suriye tuzağı...

Partisinin dünkü grup toplantısında Başbakan Erdoğan, düşürülen uçağımızla ve muhtemel gelişmelerle ilgili net mesajlar verdi.

Öne çıkan üç önemli husus şöyle: 1. Suriye ile ilişkilerde yeni bir döneme girilmiştir. 2. TSK'nın angajman kuralları artık bu yeni aşamaya göre değiştirilmiştir. Suriye'den sınırımıza yaklaşan her askerî unsur tehdit olarak değerlendirilecek ve askerî hedef muamelesi görecektir. 3. Hz. Ali'nin, "haksızlık karşısında susan, dilsiz şeytandır" sözü ile İran'a yapılan ikazdır: "Suriye'deki katliamlara destek veriyorsunuz, temel felsefenizi inkâr ediyorsunuz..."

Kesinleşen bir nokta var. Suriye, uçağımızı hasmane bir tutumla kasten vurmuştur. Mazeretlere sarılması, yalan söylemesi boştur. NATO üyelerine sunulan bilgiler, belgeler, uydurma olamaz. Teknolojinin ortak bir dili var. Eğer Türkiye yanlış belge veriyorsa, Suriye'nin bunu yalanlayacağı zeminler var, bu yolu deneyebilir. Ama denemeyecektir. Bunun altını şundan çiziyorum. Bazı yazarlar, "İyi de böyle gergin bir dönemde bizim jetimiz neden öyle uçuyor?" diyorlar. Suriye helikopterleri de böyle gergin dönemde sınırımızı beş defa ihlal etmiş. Ama biz onların helikopterini düşürmemişiz. Kaldı ki, uzmanlar kuralları, teamülleri hatırlatıyor. İhlal olunca yapılması gerekenler belli. Bunların hiçbirini yapmayıp uçağı vurmak, önceden planlanmış bir iştir.

Şimdi asıl soru şudur: Suriye bizim uçağımızı düşmanca davranarak kasten neden düşürdü? Suriye, bu kararı tek başına mı verdi? Kimden, hangi ülkelerden cesaret alıyor?

Sayın Başbakan, dün Meclis çatısı altında aslında bu sorulara cevap verdi: "Türkiye, dostlarıyla el sıkışmıştır, kardeşleriyle kucaklaşmıştır, Türkiye akrabalarıyla yüz yıllık hasret gidermiştir. Akrabalarına sırtını dönen bir ülkenin özellikle de Türkiye'nin, bu coğrafyada büyümesi asla söz konusu olamaz. Türkiye'nin kardeşleriyle kucaklaşmasından rahatsız olanlar var. Rahatsız çevrelerin, Türkiye'ye yönelik terörü desteklediklerini biz çok iyi biliyoruz. Bölgede kadastro mühendisliği yapılmasına Türkiye asla göz yummayacaktır." Suriye tuzağını, evet bu ifadelerde aramalıyız. Türkiye; ekonomisi, sosyal politikaları ve demokratikleşmesi ile giderek güçleniyor. Bölgesinde ve uluslararası siyasette önemli bir aktör haline geliyor. Bunun getirdiği sıkıntılar var.

Dışarıdan başlayalım. Başta haset, menfaat çekişmeleri, Türkiye'nin yeni muhafazakâr demokrat çizgisinden rahatsızlık duyan komşular yok mudur? Türkiye'nin, hep kendi eksenlerinde uydu bir ülke olarak kalmasını arzu eden küresel aktörler yok mudur? İçeride, vesayet sürsün diyen statüko bekçileri, konumlarını kaybetmemek için, Türkiye içine kapalı kalsın diye hâlâ diretmiyorlar mı? Mevcut iktidarın, demokratikleşme iradesi - noksanlarına ve hatalara rağmen- onları rahatsız etmiyor mu? Fırsat bulsalar, sırf bu iktidar gitsin diye Türkiye'nin bir maceraya atılmasına, ekonomik bir kaosa düşmesine sevinirler mi, sevinmezler mi? "Biz değiştik artık" deyip, yeni tuzaklar kurmazlar mı?

Tarihimize, değerlerimize sahip çıkan ve kendi benliğimizle yoğrulacak dış politika çizgisi, Batı adına bir rahatsızlık değilse, nedendir? İki de bir, "Türkiye eksen değiştiriyor" jurnallemeleri artık bitmeli değil mi? Türkiye illa ABD'nin, AB'nin dümen suyunda bir ülke mi olmalıdır? Tamam, dünyadan kopmayalım, ama kendimiz kalarak, kendi değerlerimiz üzerinde güçlenerek dünya ile entegre olalım. ABD ile de, AB ile de pazarlık gücümüz olsun. Türkiye onlara ne kadar ihtiyaç duyuyorsa, onlar da Türkiye'ye, özellikle medeniyetler ittifakı, küresel barış adına o kadar ihtiyaç duyduklarını anlamalı değiller mi?

Tamam, İran ile iyi geçinelim. Ama İran'ın zahirinde ne var, asıl ne yapmak istiyor, İslamî söylem, Fars milliyetçiliği için perde mi değil mi, bunu sorgulamayalım mı?

Suriye, tuzakta kapandır. Kapanı değil, tuzağı kuranları görebilmeliyiz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Vur fakat dinle' kabilinden...

Hüseyin Gülerce 2012.06.29

Yarın Meclis'te bir sürpriz olacağı ve 3. Yargı paketi içinde Özel Yetkili Mahkemelerle ilgili bir değişikliğe gidileceği söyleniyor. Başbakan Erdoğan, önceki gün bu konuda 3,5 saat süren bir toplantıya başkanlık etti.

Ortada, "ne oluyor?" dedirten garip bir durum var. Çünkü 3. ve 4. Yargı paketlerinde bu konunun yer almayacağı kesin bir dille ifade edilmişti. Sayın Bülent Arınç'ın ve Sayın Hüseyin Çelik'in tepkilerini unutmuş değiliz.

AK Parti, tabii ki Parlamento'da, görülen bazı aksaklıklar, noksanlar, yanlış uygulamalar için Özel Yetkili Mahkemeler için bir yasa değişikliğine gidebilir. Hatta Terörle Mücadele Kanunu'nun, bilhassa örgüt üyeliği ile ilgili maddelerinin ortaya çıkardığı haksızlıkların giderilmesi de ele alınmalıdır. Yargı birliğini sağlayacak düzenlemeler ise hepsinden önemli ve acildir.

Bizim şu aralar söylemek istediğimiz başka bir şey. Türkiye'nin vesayetten demokrasiye geçmesini isteyen büyük iradenin, haklı birtakım endişe ve kaygıları var. Cumhurbaşkanını halkın seçmesini isteyen, 12 Eylül 2010'daki referandumda yüzde 58 ile demokratikleşmeye, özgürlüklerin genişletilmesine evet diyen iradede bahsediyoruz. Bu iradede bugün kaygılar oluştu. Bu iradeyi sarsacak, umut kırıklığı doğuracak ve Ergenekonculara moral üstünlük verecek, onları "hâlâ güç bizde" şımarıklığına sevk edecek bir sonuçtan duyulan kaygıdır bu. Ergenekon, Balyoz, İnternet Andıcı gibi davalarda toplu tahliyeler olmasının estireceği havayı bir düşününüz. Ha, şunu söyleyeyim. Bu davaların tutuklu sanıkları daha yıllarca içeride mi kalsın? Asla. Hatta çok hızlı bir yasa değişikliği ile tutukluluk süreleri kısaltılsın. Suçlu oldukları bile henüz kesinleşmemiş insanların, alacakları cezadan daha fazla tutuklu kalmaları, insafa da adalete de sığmaz. Ama bunu, darbe davalarını, casusluk davalarını, çete, şantaj davalarını itibarsızlaştırmanın malzemesi haline getirmeden yapmak lazım. Yargılanmaların akamete uğrayacağı, önümüzdeki Yüksek Askerî Şûra'da, TSK içindeki cuntacı yapılanmanın hayat öpücüğü alacağı bir tablodan kaygı duyuluyor.

Özel Yetkili Mahkemeler kapatılacak mı, yoksa birtakım değişikliklere mi gidilecek henüz belli değil. Tek tesellimiz, bu değişikliği çok isteyen çevrelere, adeta ateşli bir sözcülük eden "otonom güç" uzmanı Ali Bayramoğlu'nun dün yazdıkları. Şöyle diyor Sayın Bayramoğlu: "Meraklısı için hemen ekleyelim: Bu durumda, Ergenekon ve çeteleriyle mücadelenin zaafa uğrayacağı, 'makaranın geri saracağı' karşılığı olan bir iddia

değildir. Böyle bir değişiklik pek çok kişinin iddia ettiği gibi sürmekte olan davaları etkilemeyecek, bu değişiklik yüzünden davalar düşmeyecek, özellikle tahliyeler gelmeyecektir." Sayın Bayramoğlu, bir bildiği var ki bu kadar kesin konuşuyor. Dileriz öyle olur...

Eski DGM'lerin, İstiklal Mahkemeleri'nin uygulamalarını hatırlatan ya da günümüze taşıyan mahkemeler, yetkilerini aşan, güç gösterisi yapan cüretkâr savcı ve yargıçlar olmamalıdır. Ama ihtisas mahkemeleri bugün Batı ülkelerinde de var. Yüz yıldır ilk defa darbe yargılamaları yapılıyor. Devlet içindeki hukuk dışı yapılardan ilk defa hesap soruluyor. Özel Yetkili Mahkemelerin bu alanda yaptığı hizmeti, Türkiye'nin demokratikleşmesine sağlanan desteği kimse küçümseyemez. Şayet bugün Sayın Başbakan'ı rahatsız eden bir durağa gelindiği düşünülüyorsa, bunun çözümü, suçun şahsiliği prensibiyle aranmalıdır. Ayrıca, Özel Yetkili Mahkemelere düzenleme getirilirken, duygusal tepkilerle kurunun yanında yaşı da yakma yanlışlığına düşerek, yeni atamaları, bir tasfiyeye dönüştürmek tehlikesi de var. Yargının cesaretini kırma, onları yalnızlık hissine itekleme de var...

AK Parti'nin, başından beri darbe ve çete davalarına cesaret veren ve takdir toplayan duruşu zedelenirse, bundan sadece iktidar zarar görmez, bütün bir ülke kaybeder... CHP ile BDP'nin, Özel Yetkili Mahkemeler kaldırılıyor diye sergiledikleri sevinç de ister istemez kafa karıştırıyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mahkemeler değişti, aslında ne oldu?

Hüseyin Gülerce 2012.07.04

3. yargı paketi, kavgalı oturumların ardından Meclis Genel Kurulu'nda kabul edildi. "Özel yetkili mahkemeler"i kaldıran ve yerine "bölgesel ağır ceza mahkemeleri"ni getiren yasa, haftalardır dile getirilen kaygıları giderdi.

AK Parti, ya önceden tasarı ile ilgili kasten ters bilgiler sızdırdı ve nabız tuttu. Ya da gelen tepkileri dikkate alarak darbeler, devlet içindeki çeteler ve demokratikleşme konusundaki asli duruşunu muhafaza etmiş oldu. Bir konu hariç, her halükârda bu değişiklik hamlesini, iktidar kazasız belasız atlattı. Meclis'teki oturumlar sırasında CHP ve BDP'lilerin ters köşeye yatmış olmanın hırçınlığı ile sergiledikleri tutum, sanki kandırılmış olmanın hiddetini de yansıtıyordu...

Kaygılar giderildi derken şunları kastediyorum:

Özel yetkili mahkemelerde açılan Ergenekon, Balyoz, KCK gibi davalar, kesin hükümle sonuçlandırılincaya kadar bu mahkemelerde devam edecek. (10 yıl sürebilir.) Bu davalarda yetkisizlik veya görevsizlik kararı verilemeyecek.

Terör ve darbe suçlarında tutuklamanın azami süresi 10 yıl olarak korunuyor. Böylece söz konusu davalarda toplu salıverilme ve davaların özünü zedeleme, Ergenekonculara cesaret ve psikolojik avantaj sağlama

yanlışına düşülmemiş oldu. Yine tekrar edeyim. Uzun tutukluluk sürelerini savunmuyorum. Davaları hızlandıracak tedbirlerin alınarak muhtemel haksızlıkların önüne geçilmesi başka şeydir. Bir yasa değişikliği ile "taviz veriliyor, pazarlık yapıldı" propagandalarına malzeme sağlamak başka şey...

MİT mensupları hariç, terör ve darbe suçu sanıkları, sıfat ve memuriyetlerine bakılmaksızın yine doğrudan soruşturulacaktır. Böylece eski Genelkurmay Başkanı emekli Org. İlker Başbuğ üzerinden yürütülen tartışma da son bulmuştur. Uygulama aynen devam edecektir.

3. yargı paketinde olumlu yenilikler de var. Öncelikle bundan böyle uzun süren yargılama süreçleri kısılacaktır. Danıştay İdari Dava Daireleri Kurulu'nda bulunan 6 bin dosyanın karara bağlanabilmesi için, geçici süreyle Kurul'un yapısı ve çalışma usulü değiştirilecektir. Terör örgütüne üye olmadığı halde 'örgüt üyesi gibi' cezalandırma yapılmayacaktır. Savunma hakkı genişletilmiştir. Tutuklama kararı somut olgulara göre verilecektir. Tutuklamaya itiraz edildiğinde, o mahkemeye ait olmayan başka bir hâkim karar verecektir. (Bu hâkimin ihtisas sahibi olması mutlaka gözetilmelidir.) Yine terörle mücadele eden kolluk görevlilerinin ifadelerinin alınması ve mahkemelere çağırılması gerektiğinde isim, ev adresi veya kimlik bilgilerine yer verilmeyecek olması isabetlidir. 3. yargı paketinde, internette yayınlanarak ifşa edilen ses kayıtlarının, haber amaçlı kamuoyuna duyurulmasına getirilen cezaların artırılması da isabetlidir. Şahsen ben konuyu, basın özgürlüğünün geriye götürülmesi olarak değerlendirmiyorum. Hukuk dışılığı yol yapmanın herkese zararı olur.

Yukarıda "bir konu hariç" dediğim değişikliğe gelince. Kamuda yolsuzluk, ihale ve çıkar amaçlı suçlarda, kamu görevlilerini veya üst düzey bürokratları soruşturmak için yürütmenin izninin alınması gerekecektir.

Askerî casusluk, uyuşturucu örgütleri, organize suçlar ve mafya unsuru olan kamu görevlileri, ancak yürütmenin izniyle soruşturulabilecek. Bu, anlaşılması zor, Adalet Bakanı Sayın Ergin tarafından kamuoyuna izahı gereken önemli bir konudur. Şimdi yazının başlığına dönüp "Mahkemeler değişti, aslında ne oldu?" sorusuna kendi cevabımı vereyim. HSYK, oluşturulacak bölgesel ağır ceza mahkemelerindeki sistemde görev yapacak yeni hâkim ve savcılar yakında belirleyecek. Bence Sayın Başbakan'ı çok üzen, kendilerinin cüretkâr güç sahipleri gibi algılanmasını sağlayan savcılar ve yargıçlar devreden çıkarılacaktır. Bu da büyütülmemelidir. Adalet kişilerle kaim değildir. Aslolan demokratikleşmenin arkasındaki siyasî ve toplumsal iradenin, birbirine düşmeden devam etmesidir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbolu, düşmanlık zemini yapamayacaklar...

Hüseyin Gülerce 2012.07.06

Vesayetden demokrasiye ya da eski Türkiye'den yeni Türkiye'ye geçişi, yani büyük değişimi anlamayan/anlayamayan/kabul edemeyen güç odakları, tekere taş koyma adına sanki yeni bir hamle deniyorlar. Futbol zeminini bir saldırı, bir düşmanlık zemini yapma emareleri var.

Neden böyle bir zemin? Çünkü bu zeminde milyonlarca taraftar var. Tek ölçüleri, takımlarının kazanmaları. Bu zeminde algılar, paradigma, hisler çok farklı. O taraftar kitlesinin büyük çoğunluğu doğruları değil, takımları lehinde sözleri, hükümleri dinlemeye teşne. Böyle meşhur bir arkadaşım var. Çok ciddi konularda yazdığı

yazılar, isabetli analizlerle tanındığı halde, tuttuğu takım söz konusu ise bambaşka bir insan oluveriyor. Son derece hakperest olmasına, haksızlıklara isyan etmesine rağmen, takımı için akan sular duruyor. Hak, hukuk, adalet kavramlarını unutuveriyor. Bir gün kendisini eleştirmeye kalktı. "Taraftarlık böyle bir şeydir." dedi. Ve bir örnek verdi. "Mesela bizim oyuncu golü elle attı ve hakem görmedi. Ben buna itiraz etmem." dedi. "Hatta buz gibi gol diye savunurum da, çünkü biz gol atmış olduk." dedi. En akli başında insanların farklılaştığı böyle bir zeminden bahsediyorum. İşte otoriter-totaliter toplum mühendisi vesayetçiler, şimdi bu zemini kullanmaya karar verdiler.

Bu millete ve değerlerine saldırma, onları tehdit haline getirip vesayet sistemini sürdürme zihniyetinin uygulamaları üç dönemden geçti. 1950'ye kadar tek parti döneminin ceberut uygulamaları, korkutmaları vardı. 1946'da dış dünyanın zorlamasıyla çok partili sisteme geçildiğinde, bundan hiç hoşlanmadılar. Kendi aleyhlerine bir zihniyet uyanması olabilirdi. Öyle de oldu. 1950'de Demokrat Parti iktidara geldiğinde kimyaları bozuldu. Hele bir ay sonra, 18 yıldır Türkçe okunan ezanın aslına çevrilmesi onları çıldırttı. Daha geçenlerde 28 Şubat'ın Genelkurmay Başkanı Çankırılı İsmail Hakkı Karadayı, Meclis Darbe ve Muhtıraları Araştırma Komisyonu'nda, "Adnan Mende-res'in en büyük hatasının, ezanı aslına çevirmek olduğu"nu söylemedi mi?

Sayın Kara-dayı'nın yakın akrabaları hâlâ köylerinde cami cemaatinden. Ve onlar, ezanın aslından çok memnunlar... Sayın Karadayı da zaten bu eleştiriyi, "ezanı Türkçe okutursanız, biz de camiye geliriz" anlamında yapmıyor. "Menderes, bizim rejimimize meydan okudu, milletin aklına Müslümanlığını getirdi, kapı araladı" demek istiyor...

Vesayetçiler o kızgınlıkla İslâm'ı bir tehdit, en tabii dini hakları savunanları "mürteci", "Cumhuriyet düşmanı" ilan ettiler. Ellerindeki medya, üniversiteler ve yargılamalarla "irtica" korkusunu gulyabani haline getirdiler. Dinî sohbetler için bir araya gelenler bile birer canı gibi muamele gördüler. TCK'nın 163. maddesi bir giyotin gibi kullanıldı. Dinî değerleri öne çıkaran milliyetçiler de tehlike ilan edildiler.

En son 28 Şubat'ta, irtica korkusunu başörtüsü ve imam hatip düşmanlığına çevirdiler. Açıkta, "Şu kadar imam hatip var, şu kadar mezun veriyor, on yıla kalmaz, imam hatiplilerin desteklediği parti otomatikman iktidar olur." dediler...

AK Parti'nin iktidar günleri başlayınca da onunla uğraştılar. Ekonomik kaos korkusuyla kapatmaktan ürktükleri için "laiklik karşıtı eylemlerin odağı" ilan edip yeni bir suçlu yaftası buldular. 12 Eylül 2010 referandumunda, demokratikleşme ve özgürlüklerin genişlemesi adına yüzde 58 evet çıkınca, hele bir de AK Parti üçüncü defa yüzde 50 ile iktidar olunca, imam hatip düşmanlığı üzerinden yürütülen mühendislik projesini, "cemaat" düşmanlığı üzerinden götürme yoluna gittiler. Önce "AK Parti'yi ve Gülen'i bitirme" planları yaptılar. Tutmayınca, fitne tezgâhlarını çalıştırdılar. Şimdi de futbol zemini üzerinden, doğrudan cemaat düşmanlığı yapmak isteyenler çıkabilir.

Ama tutmaz. Çünkü eski Türkiye yok artık. Vesayetten güç alan aktörler sahneden iniyorlar. Yeni siyaset anlayışı, yeni ekonomik-kültürel-sosyal tabakaları, yeni potansiyelleri ile yeni bir Türkiye var. Anlayana...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tutuklu milletvekillerinin tahliyesi

3. Yargı paketinin yasalaşmasından sonra bir beklenti var: Tutuklu 9 milletvekilinin tahliyesi... Geçtiğimiz nisan ayında bu konuda Meclis'te bir uzlaşma sağlanır gibi oldu ama arkası gelmedi. Hatta Sayın Cumhurbaşkanı 27 Nisan'da Çanakkale'de; "Ümit ederim ki seçilmiş olan herkes Meclis'te görevlerini yaparken, mahkemeler de devam etsin." dedi.

Tahliye konusunda ilk çağrışı Meclis Başkanı Sayın Cemil Çiçek yaptı. Mahkemelerin, tutuklu milletvekilleri bakımından adli kontrol gibi çağdaş bir imkânı uygulamaya koyabileceklerini belirterek, "Ümit ederim ki mahkemeler Meclis'in verdiği bu mesajı iyi anlamıştır." dedi.

Bu çağrıdan bir gün sonra Diyarbakır 6. Ağır Ceza Mahkemesi, KCK davasının tutuklu sanığı BDP Şırnak Milletvekili Faysal Sarıyıldız'ın avukatlarının, "3. Yargı Paketi" kapsamındaki tahliye taleplerini reddetti. Mahkeme, "kuvvetli suç şüphesinin varlığını, suçun CMK 100/3. maddesinde yer alan katalog suçlardan olmasını, kaçma şüphesinin bulunmasını" gerekçe gösterdi. Dün de KCK davasında tutuklu bulunan BDP Şanlıurfa Milletvekili İbrahim Ayhan'ın tahliye talebi reddedildi.

İki CHP'li bir MHP'li milletvekilinin durumları hakkında Silivri'deki mahkemelerin ne karar vereceği şu anda merak konusu.

Bu konuda daha önce de çok yazdım. CHP ve MHP, darbeye teşebbüs davalarını özünden saptırmak, itibarsızlaştırmak adına tutuklu sanıkları milletvekili adayı yaparak, yargıyı tabir caizse madara etmek istediler. Bu, açıkça yargıya meydan okuma ve yargıyla inatlaşmaydı. Dokunulmazlıklara en çok karşı olan CHP, Silivri'den tünel açarak sanıklara dokunulmazlık zırhını Meclis'te giydirmek istiyordu. Bütün eleştirilere, ikazlara rağmen CHP ve MHP bu inatlarından vazgeçemediler. Şimdi milli irade adına milletvekillerinin tahliyesini isteyen Sayın Kılıçdaroğlu ve Sayın Bahçeli, o itibarı en başta hiç akıllarına getirmediler.

12 Eylül 2010 referandumunu baz alırsak, bu ülkede demokratikleşme ve özgürlüklerin genişlemesi sürecini, dolayısıyla darbe davalarını çok önemseyen en az yüzde 58 bir çoğunluk var. Bu çoğunluk, 3. yargı paketinin öncesinde, sürecin akamete uğraması endişesi yaşadı. Tasarının yasalaşmasından sonra bu endişeler büyük oranda giderildi. Şahsen ben de artık bu safhadan sonra milletvekili tahliyelerinin, davaları itibarsızlaştıracağı kaygısını taşımıyorum. Tam tersine, CHP ve MHP (BDP, kendi karar veremediği için onlara bir şey diyemiyorum) yaşananlardan bir ders çıkarırsa, tahliyeler yeni bir toplumsal uzlaşmaya kapı da açabilir. Yani CHP ve MHP, bu tahliyeleri, "mahkemeler yanlıştan döndü, zaten bu davalar kaydırık, kuyduruk" propagandasına malzeme yapmazsa uzlaşma adına yeni bir zihniyet uyanması da olur. (Bazı okuyucularımızın, "nerede o günler" dediğini duyar gibiyim.)

Vesayet sisteminin hâlâ canlanabileceğini, eski konumlarını ve güçlerini tekrar kazanabileceklerini düşünenlere, bu uğurda hâlâ direnenlere, çaba harcayanlara laf anlatmak elbet kolay değil. Fakat şahsen ben referandumda evet diyen yüzde 58'in yanında, hayır diyen yüzde 42'nin, en az üçte ikisinin de demokratikleşmeden yana olduğunu düşünüyorum. Eğer kitleleri, hâlâ en fazla etkileyen merkezdeki gazete ve televizyonlar ile CHP ve MHP yöneticileri, demokratikleşmeden yana tavır koysalardı, meseleyi AK Parti karşıtlığı üzerine bina etmeselerdi, referandumdan yüzde 85 evet çıkardı.

Böyle düşündüğüm için $85-58=27$ hesabıyla yüzde 27 gibi önemli bir seçmen kitlesine şunu anlatmamız lazım: Bu ülkede demokratikleşmeyi isteyen muhafazakâr demokratların "intikam", "rövanş", "misilleme" gibi duygu ve beklentileri asla yoktur.

Şu anda yaşanan hukukî bir süreç var. Doğru duruş, vicdanlı tavır, bu süreç içinde yargısız infaza gidilmemesidir. Bu insafsızlıktır, kabalıktır, hissiyata yenik düşmektir. Yargılananların bir kısmı geçmişte bu insafsızlığı yapmış olsalar bile üslubu, namus bilenler bugün karakterlerinin gereğini sergilemek durumundadır. Makul insanlar; bağcıyı dövmek yerine, üzüm yemeyi tercih ederler...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

HAS Parti katılımı ve daha ötesi...

Hüseyin Gülerce 2012.07.18

Başbakan Erdoğan'ın daveti üzerine başta Numan Kurtulmuş olmak üzere, HAS Parti'den AK Parti'ye geniş bir katılım söz konusu. Bu gelişme ne anlama geliyor? Çoğunlukla iki açıdan değerlendiriliyor. Birincisi 2014 Ağustos'unda yapılacak cumhurbaşkanlığı seçimi.

İkincisi, buna bağlı olarak AK Parti'nin geleceği.

Önemli gördüğüm bir noktaya dikkat çekmek isterim. Cumhurbaşkanlığı seçiminden önce anayasa referandumu yapılacaktır. Meselenin bam teli; yeni anayasada, ilk defa halk tarafından seçilecek cumhurbaşkanının niteliklerinin, görev ve yetkilerinin ne olacağıdır...

Malum, bu konuda Sayın Başbakan'ın çok önemli iki çıkışı oldu. İkincisinden başlayalım. Üç gün önce Eskişehir'de, 30 Eylül'deki büyük kongrede 4. ve son kez genel başkanlığa aday olacağını açıkladı. Bu, 2014'teki cumhurbaşkanlığına aday olacağını bir nevi ilanıdır. Son on yıla damgasını vurmuş, son genel seçimde yüzde 50 oy alarak gerçekten büyük bir başarıya imza atmış bir siyasetçinin bu adaylık, hakkıdır.

Sayın Erdoğan'ın asıl çıkışı, 6 Haziran'da bir televizyon programında söyledikleridir. Başbakan, "icra yetkisi kullanan partili cumhurbaşkanı" teklifini getirmektedir. Halkın seçeceği cumhurbaşkanının, partisinden kopmamasını istemektedir. Bunun gerekçelerini sayarken; "Bizden önce Özal'ın, Demirel'in yaşadıklarını görüyorum, orada vitrin süsüydüler." diyor. "Rahmetli Özal tehdit altındaydı, parti kurma adımı atacaktı." diyor. Ama en önemlisi; "Artık halkın seçtiği bir cumhurbaşkanı var, Parlamento'nun seçtiği değil... O güçlü şekilde gelen cumhurbaşkanı, iki başlılık gibi görünen yapıyı tek başlılığa götürür." diyor...

Sayın Başbakan'ın bu teklifi, yeni anayasada yer alır ve referandumda kabul görürse, Başbakan ve AK Parti genel başkanlarının konumu da farklılık kazanır. Yani AK Parti genel başkanı ayrı, başbakan ayrı olur. İcra yetkili cumhurbaşkanı, Bakanlar Kurulu'na başkanlık eder. Başbakan bakanlardan bir bakan olarak koordinatörlük görevi yapar. Genel başkan, cumhurbaşkanının parti üzerindeki etkinliğinin devamını sağlama rolünü üstlenir.

Sayın Başbakan bütün bunları, daha iyi ve etkin bir yönetim ile AK Parti'nin geleceği adına düşünüyor. Bu açıdan HAS Parti'nin AK Parti'ye katılması daha geniş bir açıdan ele alınmalıdır. Çankaya'daki güçlü cumhurbaşkanının, partisi ile ilgili sıkıntıları asgariye indirmeye çalışması, güvenilir, vefalı insanlara kucak açması iyi düşünülmüş bir hamledir. Ama dediğim gibi yeni anayasa çalışmalarında bu değişiklikler önce Meclis'te, sonra referandumda kabul görecektir midir?

Sayın Başbakan istediği kadar iyi niyetli olsun. AK Parti karşıtları bu hamleleri "tek adamlığa", "sivil vesayet"e gidişin adımları olarak değerlendirecektir. Belki bu, muhalefetin öteden beri yaptığı bir iş olarak görülüp pek kaale alınmayabilir. Ancak Türkiye'nin demokratikleşmesini isteyen geniş kitlede de, "yetmez ama evet" diyen liberal çevrelerde de giderek artan endişeleri dikkate almak gerekir.

AK Parti rüzgârı, asıl itibarıyla özgürlüklerin genişletilmesi ve demokratikleşme taleplerinden güç aldı. Erdoğan ve arkadaşları değişimi doğru okudu, vesayete karşı esaslı bir siyasi irade ortaya koydular. İşin özü budur ve bu öz zedelenirse herkes kaybeder.

Endişeleri giderecek yönde atılacak adımlara ihtiyaç var. Yani bu kuvvetli, icra yetkisi olan partili cumhurbaşkanı parlamentoda denetim altına alınabilecek midir? Bu nasıl olacaktır? Mesela dar bölge seçim sistemi ile milletvekilleri, liderin değil, halkın seçtiği vekiller statüsüne çıkarak gerçekten denetim yapabilecekler midir? Seçim barajı düşürülecek midir? Parti içi demokrasi sağlanacak mıdır? Yasama, yürütme ve yargı arasındaki dengeler sağlama alınacak mıdır?

Kanaatimce Sayın Erdoğan'ın ustalık dönemi şimdi başlıyor. Ya yeni Türkiye'nin yeni bir yasama, yürütme ve yargı gücü olacaktır. Ya da dış politikanın yükü altında yeni tartışmalarla güç kaybeden bir Türkiye...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Muhafazakârlık; ne idik, ne olduk...

Hüseyin Gülerce 2012.07.20

Bugün Ramazan'ın ilk günü. Ramazan sadece oruç ayı değil, aynı zamanda bir muhasebe ayı.

İnsan her yaşta dünyayı, hayatı, kâinatı farklı algılıyor. Ruh dünyamız itibarıyla hepimiz farklıyız. Çok güzel bir söz var; her insan tek nüsha kitap gibidir... Ancak o kitaba yazdıklarımız değişebiliyor. Pişmanlıklarla, derslerle, tecrübelerle, tövbelerle silinen satırlar, yırtılıp atılan sayfalar oluyor. Kitabın bitiş bölümü çok önemli. Söz öyle; ne oldum deme, ne olacağım de...

Ramazan'da müminler esaslı bir muhasebe yapabilmeli. Ne idik, ne olduk? Ne oluyoruz? Kıştan bahara kavuştuğumuz bugünlerde yapacağımız muhasebe, hem anlamlı hem de önemli.

Bizim nesil, son on yılda hayal bile etmediği bir yere geldi. Ama bir yandan da yaşlarımız, ikinci güneşinin batmaya doğru gidişini hatırlatıyor. Bu yaşta kendini bilenler için dünyanın cazibeleri, ışıltılarını çoktan kaybettiler. Gözler mezarlıklara takılırken, dünya ile ilgili hırsların, beklentilerin boş olduğuna, artık nefsimiz de itiraz etmiyor. Şahsen benim kulaklarımda hep; "Allah ile irtibat olmadıkça hayat kocaman bir yalan, sıfıra sıfır elde var sıfır..." ihtarı çınlıyor.

Muhasebe yoluna girince, kendime şunu sordum: Dinden, İslam'dan ne anladın? Önce insan olmayı, insanlığa yükselme gayretini anladım. Adil davranmayı, hakperestliği, tevazuu, hoşgörüyü, dürüstlüğü ve güvenilir olmayı anladım. Peygamberimiz'in (sas) "Ben güzel ahlâkı tamamlamak üzere geldim." hatırlatması, işin özü...

Mütedeyyin insanların, kendilerini muhafazakâr demokrat olarak tanımlayan insanların tevazudan uzak halleri beni çok yaralıyor. Kibire kayan duruşlar, tavırlar, servetlerle, makamlarla, konumlarla, ilimlerle atılan havalar, çalılar yıkıyor, deviriyor beni. Hele hasetler, kıskançlıklar, gıybetler, dedikodular.. biz böyle mi olmalıydık? İçeride başka, dışarıda başka konuşmalar, az önce övdüğümüzü, arkasından yermeler, yere çalmalar yüreğimi daraltıyor. Okuduklarımıza, dinlediklerimize, seccadelerde akıttığımız gözyaşlarına ne oldu?

Şu kıştan bahara geçişte, ümitler, umut dolu bakışlar bize yöneldiğinde, adalet arayanlar, hoşgörümüze kilitlenenler, rantları bize yakıştıramayanlar, "bunlar yetimin hakkını yedirmez" diyenler, "bunlar beklediklerimiz" diyenler, ya bizim yüzümüzden de yıkılırsalar... Ya yine pişmanlık duyarsalar...

Dürüstlük, güven, merhamet, şefkat, adalet ve tevazu muhasebesine çok ihtiyacımız var.

Mütedeyyin insanlar, günümüzdeki sıfatıyla "muhafazakâr demokratlar" en büyük sınavdan geçiyorlar. Tevazuun sınavı; servetle, makamla, ilimle olur. Kolay ve hızlı kazanılan servetler, makamlar bizi değiştiriyor mu? Biraz ilim sahibi olunca, kendimizi allame, seçilmiş adamlar gibi mi görüyoruz? Daha önemlisi, biz ne kadar güveniliriz? Nereye kadar dürüstüz? Dün eleştirdiğimiz, yerden yere çaldığımız adam kayırmalardan, rant hesaplarından, mevzilenmelerden, köşe dönmelerden, kısa yoldan servet sahibi olmaktan ne kadar korkuyoruz? Yoksa "içinde kul hakkı yok", "hasımlarımıza karşı bizim de güç, imkân sahibi olmamız gerekir" deyip, yiv ve setleri sildik gitti mi?

Tarih, aslını koruyamayanların, bozulup gidenlerin devrilmelerini anlatan hikâyelerle dolu. Müminlerin çoğunu dünya sevgisi yiyip bitirdi. "Allah'ı seviyorum" deyip, dünyaya dalmanın faturası ağır oluyor. Çünkü bir kalpte iki sevgi barınmıyor. "Bu dünyada en pahalı şey, Allah'ın rızasını kazanmaktır..." Elbette dünyayı değerlendirmeli, elbette iş, imkân ve güç sahibi olunmalı. Ama dünyayı sevmeden, gücü ve parayı kalbe yerleştirmeden yapmalı bunu...

Ramazan fırsat olmalı. Muhasebeyi esaslı ve derinden yapmalıyız. Müminler herkese güven vermeli. İtimat insanı olmalı. İnsanlar bizim adaletimize, liyakati esas alan duruşumuza güvenmeli. Biz anılınca, akıllara dürüstlük gelmeli. Sahurlarda, iftarlarda çok dua etmeliyiz; "Allah'ım, bizi yanlış örnek eyleme... Allah'ım, getirdiğin konumlara layık eyle..."

Hayırlı Ramazanlar...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Önce kendime söylüyorum...

Hüseyin Gülerce 2012.07.25

En başta, toplumu provoke edenlere aldırmamalısın. Yanlış anlaşılmalara, karalama ve saldırılara rağmen yoluna devam etmelisin. Çünkü yolun yanlış değil.

Bu büyük millete, ila-yı kelimetullah davasına hizmet etmek istiyorsun. Bunun için her insanın gönlünü fethet çalışıyorsun. İnsanları, insanımızı seviyorsun ve milletimizin yücelmesini gönülden arzu ediyorsun. O halde

yılma, bıkkınlık, tembellik gösterme...

Ancak unutmamalısın ki, hırsların ve beklentilerin, temiz düşüncelere, ülkeye ve topluma samimi hizmet niyetlerine düşürdüğü gölgeler var. Mütedeyyin insanlara, dava adamı olduklarını söyleyenlerin isimlerine düşürdüğü gölgeler... Güven sarsıcı, kaygı uyandırıcı gölgeler...

Kalbini ayar et. Makam mansıp deme. "Tecrübem, birikimim.." diye söze başlama. Takım ruhuna inan. "Ben, ben.." deyip öne çıkma. Bu millete hizmet eden herkesi takdir et. Ayırt etmeden onlara sahip çık. O insanlara ve birlikte yürüdüğün arkadaşlarına toz kondurma. Hatta huy edin de, onları her fırsatta meth ü sena et. Kimsenin noksanlarını görüp büyütme. Herkeste tenkit edilecek bir taraf arayıp, onları söyleyip durma. Noksanları, yanlışları büyütüp kardeşliği, dayanışmayı sarsma.

Herkesle çalışmayı öğren. Her kabiliyetten istifade et. İlla kendi kafana uyan, kendi gönlündekileri sana tekrarlayıp söyleyenleri dinleme. Herkesin konumuna saygılı ol. Paylaşmayı bil. Hep kendi dediğinin olmasına kilitlenme. İnsanların düşüncelerine, fikirlerine ipotek koyma. İnsana değer vermek bir yüceliktir. Bildikleri sahada, kabiliyetli oldukları sahada, insanlardan istifade etmek, onların hür iradeli, hür akıllı olmalarına bağlıdır. Allah'ın eşref-i mahlûkat diyerek değer verdiğine, sen de değer ver. Üstelik birey böyle gelişir. Böyle çiçek açar ve meyve verir. Demokrasinin, insan haklarının özü de budur.

Vicdanını dinle. Vicdan devrede ise bakışların insafli olur. Adalet, şefkat ve merhamet, insafın kardeşleridir. Kendi fanusundan çık ve başka dünyalara, başka ufuklara açıl. Bulunduğun makamı, konumu kendine problem yapma. Ağabeyliğe, büyüklüğe, birikime takılıp kalma. Alt üst demeden, kardeşlik ve sevgi atmosferlerinde, kendini erit, nefsin bitir, tüket. Hiç kıskanmadan, hiç haset etmeden, yüzünü bile eksitmeden, üst kattan alt kata inebilme yiğitliğini göster. Tahkir de edilmiş olabilirsin. Teşekkür beklerken, "geç şuraya" da denebilir. Hafife de alınmış olabilirsin, katlanman lazım. Daha önce ne dedin: Sabret, affet, hakkını helal et.. aldırma geç git, yoluna devam et...

Halis olmanın mücadelesinden yılma, vazgeçme. Davan körük gibidir, layık olmayanı, halis olmayanı, cürufu zaten siler süpürür atar. Lakin dostlarını gıptaya sevk etme. Şova, çalım, hava atmaya kalkma. Katırcıların katırlarını da, boşboğazlık edip ürkütme. "Ben", "biz" deme. "Yaptık", "ettik" diye konuşma. Yok yere hasımlar edinme... Sevinçle, hüznü beraber yaşa. Ama ne sevinçten sarhoş ol, ne de hüznün karanlığından kork. Kendini başkalarından üstün görme. Kibre kapılma. Aslını unutma. Dön bir geldiğin yere bak. Hiç bu konumda olmayı umar mıydın? Hatırla ve kendin ol... İnsanın huzuru, insanlardan bir insan olmaktan geçer. Derinlik, Rabb'inle baş başa kaldığında olur. Derinsen bile (onu da nasıl bileceğiz?) sığ görün. Önemli olan, dünyaya tenezzül etmeyip, beklentisiz kalmaktır. Yaptığın işler hep Allah'ın rızasına endeksli olsun. Hayır, iyilik yaptıysan denize at. Balık bilmezse, Hâlik bilir. Kötülüğe, kötülükle mukabele etme. Mukabele-i bil misilden kaçın. Kötülükleri iyilikle sav.

Arkadaşlarını sev, sena et, faziletlerini anlat. Gerçek dost kazanmak zor, kaybetmek ise kolaydır. Seni gördüğünde insanlar, yüzlerinde tebessüm olsun. Unutma, "bâkî kalan bu kubbede, hoş bir sada imiş..." ve "Kimseye bâkî değil, mülk ü devlet, sim ü zer... Bir harab olmuş gönül tamir etmektir, hüner..."

(12 yıl önce 2 Mart 2000'de Zaman'da yayımlanan "Kendime söylüyorum" başlıklı yazımda küçük değişiklikler yaptım.)

Stratejik derinlik ve romantizm...

Hüseyin Gülerce 2012.07.27

Suriye ile ilgili gelişmeler, Türkiye'nin dış politikasına içeriden ağır eleştiriler getiriyor. Irak'tan sonra bu defa da güneyimizde bağımsız bir Kürt bölgesinin kurulmakta olduğundan hareketle, hükümete; "Bu mu sizin sıfır sorun politikanız?", "Bu mu sizin stratejik derinliğiniz?" diye soruluyor.

Biraz insafli olmak lazım. Önceki akşam Sayın Başbakan, bir televizyon programında da ifade etti. Bizzat kendisi 2011'in yılbaşında Beşşar Esed ile baş başa üç saat görüştü. "Arap Baharı"nın Suriye'yi de etkileyeceğini, partilerin kurulmasına izin vererek seçimlere gitmek suretiyle kanlı çatışmaların önüne geçilebileceğini anlattı. Ne var ki Baas rejiminin güç odakları Esed'i rehin aldılar. Rejim, kendi halkını katletmeye başladı. Şimdi bunun sorumlusu, Türkiye'nin dış politikası mı?

Türkiye'nin hiç mi hatası olmadı? Bence hata şuydu: Türkiye, Suriye'de bir insanlık trajedisi yaşanırken kendini öne attı. Mesele doğrudan Birleşmiş Milletler'i, ABD'yi, AB'yi, Rusya'yı ve İran'ı da ilgilendirirken, Türkiye sanki Suriye'nin tek muhatabı bizmişiz gibi davrandı. Dış politikada, gürleyip gürleyip yağmadığınız zaman, karşı taraftakilere koz vermiş olursunuz. Gücünüz test edilir.

Suriye'de, sınırlarımızdaki Kürt hareketlenmesi, bizim nasıl bir "Kürt sorunu"muz olduğunu da herkesin kafasına dank ettirmelidir. Kürt sorunu, sadece PKK terörü değildir. Ve bu sorun sadece güvenlikçi politikalarla, yani kuvvet yoluyla çözülemez. 30 senedir de çözülmedi/çözülemedi. Tamam, teröre, şiddete, saldırılara karşı elbette en iyi, en etkili mücadele yollarını kullanırsınız. Ama o da yıllardır yapılmadı. Saldırıları açık baraka gibi karakollarla, insansız hava araçlarında İsrail'e bağımlılıkla, ABD'nin hangi boyutta olduğunu tam bilemediğimiz desteğiyle, terörle mücadele edebilir misiniz? En önemlisi, sivil irade devre dışı bırakılarak, terörle mücadele silahlı kuvvetlere, sıkıyönetimlere, olağanüstü hal yönetimlerine havale edildi. JİTEM'ler, insan, uyuşturucu kaçakçılığı, faili meçhul cinayetler, çözüm yerine yarayı kangren hale getirdi. Şimdi sivil irade, ciddi bir mücadele vermeye çalışıyor. Bu da kolay değil. Uludere tuzağının bu konuda anlattığı çok şey var...

Ortadoğu'da haritalar yeniden çiziliyor olabilir. Sayın Başbakan, "Suriye'de kadastro çalışması yaptırmayız." derken, kadastrocular sahada çoktan çalışmaya başlamış olabilirler. Bölgedeki aktörler, sırtlarını büyük güçlere dayayarak Sayın Başbakan'a karşı ikili oynuyor olabilirler. Mesela Sayın Başbakan'ın önceki günkü TV programında; Mesut Barzani'yi kastederek; "Son olarak söylenen şu ifade çok daha çirkin; 'Biz Kuzey Irak'ta bunlara eğitim verdik ve bu eğitim neticesinde şimdi onları geri gönderiyoruz' yaklaşımları, bu işin çok daha farklı boyutlara doğru gittiğini gösteriyor." demesi çok enteresan...

Romantizm, biliyorsunuz duygu, heyecan ve hayalin etkisinde kalmaktır. Bir de işin içinde kendinize çok güven varsa uçar gidersiniz... Edebiyatta, sanatta romantizm olur. Ama dış politika, romantizmi asla kaldırmaz. Biz zaten bir de millet olarak duygusalız. Hâlâ Mehter Marşı dinleyince kendimizi Mohaç'ta, Çaldıran'da zannediyoruz.

Türkiye, Kürt sorununu kendisi çözmelidir. Çözdürmek istemeyen çok, tuzak ve tahrik çok ama biz çözmeliyiz. Önümüzde altın bir fırsat var. Yeni bir anayasa çalışması yürütülüyor. Eşit yurttaşlık temelinde, fikir ve ifade hürriyetinin, özgürlüklerin genişletilmesi temelinde, yerel yönetimlerin güçlendirilmesi temelinde anayasa içinde sağlam zeminler hazırlamalıyız.

Bizim Güneydoğu'muz, Doğu'muz müthiş bir cazibe merkezi haline gelsin, bakalım o zaman bölünmeyi konuşan olur mu? Tam tersine bugün sınırlarında ürküttüğünüz bütün Kürtlerin yüzü, size döner mi dönmez mi? Karamsarlık girdabına düşmeden, kendimize güvenerek parlak bir geleceği inşa etmeliyiz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yeni Türkiye'ye yeni dış politika...

Hüseyin Gülerce 2012.08.01

Dış politika ile ilgili tartışmalara geniş bir açıdan bakmakta fayda var. Yeni Türkiye'nin ne olacağı, yeni dış politikanın da eksenini belirler. Dolayısıyla önce Yeni Türkiye hedefi doğru konulmalıdır.

Doğru dış politika, iç bütünlüğe bağlıdır. İç bütünlük ise; birbirinin konumuna saygılı, biri diğerini ötekileştirmeyen, özgürlükleri sadece kendisi için değil, başkaları için de isteyen, hoşgörülü, çatışmadan değil uzlaşmadan yana olan bir zihniyetin hâkim olmasına bağlıdır. Bunu sağlayamayan Türkiye'nin, doğru bir dış politikası olamaz. Somut olarak söylersek, Kürt meselesini, Alevi meselesini çözemeyen, kutuplaşmaları azaltamayan, siyasi çekişmelerin beslediği tansiyonu düşüremeyen bir Türkiye, doğru dış politikadan da mahrumdur.

Ayrıca, sivil iradeyi devre dışı bırakan otoriter ve totaliter vesayetçi zihniyete terk edilmiş, bir dış politika da havanda su dövmektir. Böyle bir dış politikanın hedefi yoktur, başka güçlerin uydusu olmaya mahkûmdur. Doğru dış politika için tam bir demokrasi gerekir. Askerî vesayet rejimini bitiren, seçim ve siyasi partiler yasaları ile liderlik sultasına son veren, gerçekten halkın seçtiği milletvekilleri ile iktidar erkini denetleyen bir Meclis gerekir. Yargı, hiçbir güce, yere bağlı olmadan bağımsız ve adaletin teminatı olarak bir abide gibi yükselmelidir. Meclis ve yargı sayesinde, denetim ve dengesi sağlanmış bir yönetim sayesinde, aynı zamanda dış politika, siyasi hesapların malzemesi olmaktan da kurtulur.

Yeni Türkiye, içte ve dışta aynı değerlerle yükselmelidir. İçte başka, dışta başka olursanız, kimseye güven veremezsiniz. Komşularınız da, dostlarınız da, hasımlarınız da size güven duymazlar. İçeride güvenilmez iseniz, dışarıda da güvenilmez olursunuz. Bir yönetimi tehdit eden büyük tehlike güvensizliktir...

Yeni Türkiye, uzlaşmayı sağlayan Türkiye'dir. Bu Türkiye, hiçbir siyasi ya da sosyal gücün, toplum mühendisliği ile yapılandırılmaz. Açık ifadesiyle AK Parti'nin yüzde 50'si olduğu gibi, diğer tarafta da yüzde 50 var. Yeni Türkiye, yeni dayatmalarla kurulamaz ve huzur bulamaz.

Yeni Türkiye'de içteki ve dıştaki hedef aynıdır: Herkesin kendisi olduğu, evrensel insani değerlerde buluştuğu, paylaşmayı özümselediği, huzur, barış ve refah için birlikte yürüdüğü bir Türkiye ve dünya...

"İslam Ortak Pazarı" ve "İslam Güç Birliği" gibi söylemler, tabanın hoşuna gidebilir, duyguları okşayabilir fakat globalleşen dünyada gerçekler adına bir şey ifade etmez. Bu söylemlerin sahipleri, tekliflerinin ülkemize ve milletimize nasıl bir fayda getireceği konusunda da bugüne kadar ikna edici olamamışlardır. Bu taleplerin sahibi siyasi partiler marjinalleşmiştir.

Dış politikada, dini ve etnik ayrımlara yaslanılamaz. "Müslümanlık-Hıristiyanlık", "İslâm âlemi-Batı dünyası" türünden cepheleşmelere asla meydan verilemez. Tarihin sayfaları, etnik, dini ve mezhep temelli cepheleşmelerin yol açtığı kanlı sayfalarla doludur...

Dünya barışı bugün medeniyetler çatışmasına değil, medeniyetler ittifakına bağlıdır. Bu açıdan Türkiye'nin Avrupa Birliği üyeliğinin tarihi bir önemi vardır. Ancak bu, Türkiye'nin AB'ye bel bağlaması, bir bloğa hapsolması anlamına gelmez. Bir yandan da Asya'ya, Afrika'ya açılmanın değerinin farkında olmalıyız. Pasifikten Uzakdoğu'ya, Avrupa'dan Rusya'ya, Türk cumhuriyetlerine, Afrika'dan Güney Amerika'ya yeni ufuklara açılmalı, yeni alternatifler peşinde koşmalıyız. Çünkü dünyanın her yerinde olmayan Türkiye, hak ettiği, layık olduğu yerde olamaz...

Bugün insanlığın ihtiyaç duyduğu şey; ayrışmalara, kutuplaşmalara yol açacak kuruluşlar, politikalar değil, insanlığın ortak değerlerini esas alan zeminlerdir... Dünya, hesaplaşmalardan, küresel jandarmalığa soyunanlardan çok çekti. Silah tüccarlarının, uyuşturucu ve insan tacirlerinin değil, bilgi, ulaşım, sağlık teknolojilerinin, huzur adaları projelerinin çağı gelmelidir. Yeni Türkiye'ye büyük görev düşüyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hilmi Özkök neden darbeci değildi?..

Hüseyin Gülerce 2012.08.03

Eski Genelkurmay Başkanı emekli Orgeneral Hilmi Özkök, dün Silivri'de Ergenekon davasında tanık olarak ifade verdi.

Eski Deniz Kuvvetleri Komutanı emekli Oramiral Özden Örnek'in günlüklerinde geçen "Ayışığı" ve "Yakamoz" darbe planları ile ilgili olarak kendisine 2004 yılı bahar aylarında bir CD (slayt sunum) geldiğini açıklayan Özkök, ancak bunların meşru belgeler olmadıkları için hukuki bir işlem yapmadığını söyledi. Özkök ayrıca, 2003 yılında kuvvet komutanlarıyla yaptıkları toplantıda "muhtıra" sözünün kullanıldığını belirterek "Ama resmi bir teklif değildi. Beyin fırtınası şeklinde bir toplantıydı." dedi...

Özkök, kamuoyunda, jandarma istihbaratın yasal olmayan dinlemeler yaptığı yönündeki iddialar üzerine; "dönemin Jandarma Genel Komutanı Şener Eruygur'dan, İstihbarat Daire Başkanı Levent Ersöz ile Teknik Daire Başkanı Hasan Atilla Uğur'u yanıma göndermesini istedim. Ersöz ve Uğur'u uyardım" açıklamasını yaptı. Hâlbuki duruşmalardaki ifadelerinde Hasan Atilla Uğur ve Levent Ersöz, "Hilmi Özkök bizi uyarmadı" demişlerdi.

Emekli Org. Hilmi Özkök, Türkiye'nin vesayetten demokrasiye geçişine destek veren geniş kamuoyunda, "askerî müdahaleyi önleyen komutan" olarak kabul ediliyor. Şahsen ben de pek çok kişi gibi, "Hilmi Özkök olmasaydı AK Parti iktidarı bir askeri darbe ile sekiz yıl önce devrilmiş olurdu." diye düşünüyorum.

Hilmi Özkök'ün tanıklığına rağmen, "Ergenekon dostları", vesayetin kalemşörları, davayı itibarsızlaştırma, sulandırma ve bulandırmaya devam edeceklerdir. "Efendim biliyordu da niye darbeyi önlemedi", "muhtıra konuşulmuş, konuşunca darbe mi olurmuş?" diyeceklerdir. Sayın Özkök'ün dün onlara da bir cevabı oldu: "Bir

de tuhafıma giden bir durum var. Savcılara, 'kuvvetli olmayan delillerle dava açıyorlar, insanları şaibe altında bırakıyorlar' diye kızan aynı kişiler, bana kuvvetli olmayan belgelerle soruşturma açtırmadım diye kızıyorlar."

Zaten Hilmi Özkök, 27 Nisan 2009 tarihinde İzmir Adliyesi'ndeki özel bir odada, Ergenekon savcılarına verdiği 8 saatlik ifadeden sonra da hedef haline getirilmişti. Çünkü ifadesi sırasında Sayın Özkök, bu konuya da değindi ve şunları söyledi: "Önemli bir gazetenin tanınmış yazarı benim hakkında, "18 yıl yurtdışında kaldı ve ülke gerçeklerinden haberdar değil" diye yazdı. Hakkımda büyük yıpratma kampanyası yapıldı. Bu kampanyalar sadece basının kafasından uydurduğu şeyler değildi, belli mihraklar tarafından kurgulandığını düşünüyorum. Burada çok karmaşık bir şey vardı. Mahkemenize bunu özellikle arz ediyorum." diye konuştu.

Hilmi Özkök'ün duruşu, sadece darbeleri önleme adına önemli değil. Türk Silahlı Kuvvetleri'nde, Yeni Türkiye için elzem olan zihniyet değişikliği konusunda da cesaret verici bir öneme de sahip. Zira asıl mesele, TSK içinde cuntacıların, darbe ile yatıp kalkan adamların varlığının sona ermesidir.

Ne demek istediğimi iki eski Genelkurmay başkanının ifadeleri ile anlatayım. Özkök'ten önceki komutan İsmail Hakkı Karadayı'yı, birkaç hafta önce TBMM Darbe ve Muhtıraları Araştırma Komisyonu'nun 28 Şubat'ı araştıran alt komisyonu dinledi. Karadayı burada, Adnan Menderes'in en büyük hatasının, ezanı aslına çevirmek olduğunu söyledi.

Hilmi Özkök ise 19 Ağustos 2009'da Milliyet'ten Fikret Bila'nın, "Bazılarının halk için 'göbeğini kaşıyan adam' yaklaşımına katılıyor musunuz?" sorusuna şu cevabı veriyordu: "Ben halkımızı çok akıllı başında buluyorum. Halkımızın inançları kuvvetlidir. Büyük kısmı itidallidir. Mütedeyyindir. Ona büyük saygı duymak lazım. İnançsız toplumlar sıkıntı çekmişlerdir. En modern ülkelerde bile inanç sistemi önemsenir. İnananlarla asla alay etmememiz gerekir. Ama şimdi Türkiye'de bir de bu sıkıntı başladı. Herkes inancını, ibadetini saklar oldu. Hoca, hacı demek küçümseme sözcükleri oldu."

Evet, tek ölçü budur... Halkın değerlerine saygılı olmazsanız darbe düşünürsünüz, halkın değerlerine saygınız varsa darbeleri önlersiniz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hükümet-TSK ilişkilerinde yeni dönem...

Hüseyin Gülerce 2012.08.08

Eski Genelkurmay Başkanı emekli Orgeneral Hilmi Özkök'ün Ergenekon davasındaki tanıklığı, yeni bir döneme de kapı aralamış görünüyor.

Özkök, ifade verirken TSK'yı kurum olarak yıpratmamaya büyük özen gösterdi. Ama TSK içinde, AK Parti hükümetine karşı, kurulduğu ilk günden itibaren komuta kademesinde duyulan rahatsızlığı, demokrasi dışı müdahale ile ortadan kaldırmaya yönelik teşebbüslerin varlığını da teyit etti. Muhtıra sözcüğünün, dönemin Kara Kuvvetleri Komutanı Org. Aytaç Yalman tarafından telaffuz edildiğini açıkladı. Ve en önemlisi, "5-7 Mart 2003 tarihlerinde 1. Ordu'da, daha önce planlanmış seminerde, gerçek siyasi isimler kullanılarak amacın dışına çıkıldığını" belirtti. İşin aslı buydu. Balyoz'dan yargılananlar daha en başta Sayın Özkök'ün dediğini deselerdi,

belki bugün emekli de edilmeyeceklerdi... Genelkurmay Karargâhı, baştan beri bu yanlış yaptı. İnkâr yoluna gittiler. İmzalı, parafli belgelere "kâğıt parçası" demeler, Poyrazköy'de çıkan LAW'lara "boru" yakıştırmaları, internet andıcını yok saymalar.. döndü dolaştı kendilerini yaktı...

Birkaç gün önceki YAŞ kararları ile bu davalardan yargılanan komutanların emekli edilmesi, Özkök'ün ifadeleri ile yan yana getirilince, hükümet-asker ilişkilerinde yeni bir dönemin işaretlerini görmek mümkün. Yeni dönemin en kuvvetli işareti ise Sayın Başbakan'ın, farklı bir "Ulusa Sesleniş" programına dönüşen "Gündem Özel" programındaki açıklamaları oldu.

Sayın Başbakan, halen tutuklu olan emekli Orgeneral İlker Başbuğ için; "Genelkurmay Başkanı örgüt elemanı değil. Suçlama insaf dışı. Tutuklu yargılanmasını doğru bulmuyorum." dedi. Devam eden bir davada, düpedüz yargıya müdahale olan bu yaklaşımını Sayın Erdoğan, bir adım daha ileri götürdü ve şunları söyledi:

"Silahlı kuvvetler mensuplarının tutuksuz yargılanması gerekir. Ben kolay kolay bir silahlı kuvvetler mensubunun bu ülkeden kaçacağına ihtimal vermiyorum..." (Soru soran gazeteci arkadaşların, Sayın Başbakan'a, internet andıcı davası sanığı Tümgeneral Mustafa Bakıcı'nın geçen yılın kasım ayında, PKK'nın yardımıyla Rusya'ya kaçtığını hatırlatması gerekmez miydi?)

Darbe teşebbüsü davalarının ardında en baştan itibaren kuvvetli bir siyasi irade koyan Sayın Başbakan'daki bu değişimin bir sebebi olmalı. Bir harp ihtimali mi var? Evet, bu değişimin sebebi ne olabilir?

Sayın Erdoğan'ın, 2014'teki cumhurbaşkanlığı adaylığı sebebiyle değiştiği iddialarını, ben erken ve haksız buluyorum. Nitekim Cumhurbaşkanı Sayın Abdullah Gül, "Başbakan Erdoğan ile hukukumuz kardeşlikten ötedir. Daha iki yıl var. Günü gelince görüşürüz." demekle, adaylık tartışmasını kapattı.

Biz hüsnü zanna memuruz. Askerle ilişkilerde evet Sayın Başbakan'ın tutumunda bariz bir değişiklik var. Kanaatimce Sayın Erdoğan şöyle düşünüyor: Bu davalar çok uzadı. Yeni Genelkurmay Karargâhı her gün gündeme gelen yargılamaların, ifadelerin, itirazların, devam eden tartışmaların kurumu yıprattığını, artık bu sayfanın kapatılması gerektiğini düşünüyor. Aynı şekilde, yeni komutan Orgeneral Özel, TSK ile darbe laflarının yan yana gelmesi döneminin bitmesini istiyor. Son YAŞ toplantısındaki emeklilikler de bunu ima ediyor. Türkiye'nin demokratikleşmesi adına TSK da üzerine düşeni yapmaya hazırdır. Terör azgınlıktı, etrafımızda, dost bildiğimiz ülkelerin de işin içinde olduğu ciddi bir gaile var. Bu darbe tartışmalarını artık geride bırakıp, asli vazifelerimize bakalım...

Eğer gerçekten böyleyse, Sayın Başbakan'daki değişimi de anlarız. Sadece bir uyarıda bulunma ihtiyacını hissediyorum. Önemli olan silahlı kuvvetlerde, zihniyet değişiminin gerçekleşmesidir. Bünyede artık cuntacılara, darbe heveslilerine asla prim ve cesaret verilmemelidir. Zihniyet değişiminin bir işareti olarak da, TSK İç Hizmet Kanunu'nun darbelere gerekçe yapılan 35. maddesinin, anayasa değişikliğini beklemeden, Meclis açılır açılmaz kaldırılması gerekir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hele bir PKK'ya sorun...

Foça'daki saldırı da gösteriyor ki, PKK terörü tırmanıyor. Suriye'deki gelişmelere paralel, "Kürt halkı da devlete isyan ediyor" senaryosu için yeni bir strateji var. Bu arada PKK, büyük kayıplar veriyor.

Yürek acıtan dramlar ortaya çıkıyor. Morgda 16-17 yaşlarındaki kız çocuklarının parçalanmış bedenleri, bayrağa sarılı şehit tabutlarının doğurduğu öfkenizin yanına, bir yürek burkuntusu da ekliyor. Yatılı bölge okulunun bahçesine park edilen minibüsten inenlerin sınıflara dalarak rastgele alıp dağlara götürdükleri gençler, "gönüllü" yapılmış kızlar, erkekler.. ölüme programlanmış ortalama ömürleri üç yıl olan insanlar... Terör olmasa, şiddet olmasa yuva kuracak, iş gücü sahibi olacak bizim insanlarımız... Hangi birine yanalım; baraka karokollara hedef gibi gönderilen delikanlılara mı, ceplerine el bombası konularak karakol önlerine getirilip bedenleri parça parça olan ana kuzularına mı?

Bizim Türkler hemen kızmasın. Mehmetçiği öldürmeye gelen, ölümü hak etmiştir. Ama ben başka bir şey söylüyorum. İçimize sokulan bu fitne, masumların canına mal oluyor. Ne yapıp edip bu yangını söndürmeliyiz. Sadece güvenlik politikaları ile değil, gönül köprüleriyle, öfkelerimizi yutarak, sevgiyi hatırlayarak, yeni anayasayı fırsat bilerek...

Kürt sorununun çözümünde sureti haktan görünen bir kesim var. "Eller tetikten çekilsin" diyerek düpedüz PKK'ya çalışıyorlar. Bir de arkasından "devlet, operasyonlardan vazgeçsin..." diye eklemiyorlar mı, işte orada isyan edesim geliyor. Teröristler gelecek, karakol basacak, askerlerimizi şehit edecek, sonra güvenlik güçleri onlara karşılık vermeyecek, onları takip etmeyecek, bir daha baskına gelmemeleri için operasyon yapmayacak... Öyle mi?

Bu lafları edenler arasında yıllardır Kürt sorunu için samimi gayretleri olmuş insanlar var. Şimdi PKK'nın katliamlarına adam gibi tepki vermeyen, yarım ağızla bile şiddeti, terörü kınamayan insanlar haline dönüştüler. PKK'nın terörünü, yüksek sesle kınamayan, protesto etmeyen, şiddete karşı çıkmayanlar vicdanlarını ipotek ettirmişlerdir... Eğer vicdanları hâlâ kendilerine ait ise, "eller tetikten çekilsin" değil, "PKK silah bıraksın", "Kürt sorunu silah ve şiddet ile çözülmez" desinler...

Kürt sorununun çözümünü; insan hakları ve özgürlükler temelinde, yani demokratikleşme zemininde çözmek istemenin dışındaki her yol, PKK ile aynı safta olmak demektir. KCK sözleşmesinde ilan edilen muhayyel faşist bir Kürt yönetimine onay vermek demektir. İçlerinde Erzurum, Erzincan, Malatya; Şanlıurfa, Elazığ olmak üzere 21 ilimizde; Öcalan'ın devlet başkanı, PKK militanlarının güvenlik güçleri olacağı, bugün AK Parti'ye oy verenlerin de hain damgasıyla halk mahkemelerinde yargılanacağı bir Kürt devletinden söz ediyoruz...

Kürt sorununun çözümünü samimiyetle isteyenler PKK'ya sorsunlar: PKK, terörü, şiddeti neden kullanmaya devam ediyor? Silahı neden bırakmıyorlar?

Avrupa Birliği standartlarıyla, serbest piyasaya, hür seçimlere, hukukun üstünlüğüne, eşit vatandaşlık ilkesine dayanan demokratik bir sistem inşa etmek varken, huzur ve refah içinde birlikte yaşama varken, bu ülkenin makul çoğunluğu bu çözümü savunurken PKK; demokratikleşmeyi değil de, bütün Kürtleri boyun eğdireceği bir rejimi neden istiyor? Bir sorun bakalım...

PKK'nın kurmak istediği despot, otoriter, totaliter rejiminin tehlikelerini gören, hisseden ve Türklerle birlikte yaşamayı tercih eden makul Kürt çoğunluğu neden KCK sözleşmesini kabul etsin? PKK, gerçekten şiddet yoluyla bir çözüm olacağını düşünüyor mu? 25 seneyi aşkın bu yolla ne elde edildi?

Kürt sorununun çözümü, diğer sorunlar gibi vesayet rejiminden demokratikleşmeye geçmekle olur. Bunu BDP'liler görmüyor mu? PKK'nın, barışçı Kürt siyasetini esir aldığıının farkında değiller mi? PKK şiddetin dışında bir yola giremez. Çünkü bu milletin geleceğinden rahatsız olanlar, PKK'ya başka tercih bırakmıyorlar...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aygün'ü, gerçekten PKK mı kaçırdı?

Hüseyin Gülerce 2012.08.15

CHP Tunceli Milletvekili Hüseyin Aygün'ün, PKK'lı olarak bilinen kişilerce kaçırılmış olması, önümüzdeki günler açısından çok önemli ve çok yönlü bir olaydır. Ama kafa karıştıran tezatlar söz konusu...

Seçilen kişi bir milletvekilidir. Yani işin içinde milli iradeye kafa tutmak var. Aygün, aynı zamanda Tuncelili (Dersimli) ve bölgede sevilen biri. PKK'nın bölgede alan kazanma hamlesini bozuyor. Son seçimlerde PKK'yı eleştirebilen nadir siyasilerden biri.

Tamam, milletvekili kaçırmak PKK için büyük propaganda malzemesidir. Ama Hüseyin Aygün Alevi kökenli, Kürt asıllı bir milletvekili. Yani PKK'nın, tabanına izah etmesi çok zor bir olay bu. Nitekim bütün Dersimliler Aygün'e destek konusunda yekvücut oldular. O zaman neyin nesi bu kaçırma olayı?

PKK'nın ne olduğu konusunda net, doğru bir teşhisiniz yoksa sorular cevapsız kalır. Dikkatimi çekiyor, analizler hep "bağlantısız, güçlü, Kürtlerin bağımsızlığı için çalışan" bir PKK üzerinden yapılıyor. Böyle bir PKK var mı?

Gerçeğe dönelim. Bu ülkede yüz seneden beri devam eden vesayet zihniyetinin kökleşmiş, darbelerle tahkim edilmiş, anayasal teminatlara bağlanmış bir rejimi var. 8-10 dava devam ediyor diye bu rejim zaafa düşmez. 40-50 generalin emekli edilmesiyle de silahlı kuvvetlerde cuntacı zihniyet sona ermiş olmaz.

Bir konuya durmadan dikkat çekiyoruz. "Ergenekon" ismiyle anılan derin yapının, PKK ile irtibatı hâlâ sorgulanmış değil. Yani Fırat'ın doğusuna hâlâ geçilemedi. Uyuşturucu, silah ve insan kaçakçılığında, Güneydoğu'da hangi irtibatlar vardı? JİTEM denilen yapı ile PKK'nın bağlantısı neydi? Korumasız askerleri otobüslere doldurup PKK'nın eline kim teslim edip katletti? Sıkıyönetim ve olağanüstü hal dönemlerinde işlenen binlerce faili meçhul cinayetlerin failleri kimlerdi? Diyarbakır Emniyet Müdürü Gaffar Okkan'ı kimler öldürdü?

Ümit Fırat'ın, dün Haber X sitesinde yayınlanan röportajında hatırlattığı gibi, "1979 yılında, Aydınlık Gazetesi, Türkiye'de legal, illegal, sivil ne kadar sol grup varsa, hepsini arka planlarıyla deşifre etti, dosya halinde yayınladılar. Ve ondan sonra 12 Eylül geldi, iddianamelerin hepsi, Aydınlık Gazetesi'ndeki bilgilerden hazırlandı. PKK için, Apocular için de demediklerini bırakmadılar." 12 Eylül darbesinden sonra ne oldu da PKK, bütün Kürt gruplarını, hareketleri tasfiye ederek inisiyatif aldı. Bugün ulusalcı takılan ve yargılanan Yalçın Küçük ile Doğu Perinçek, Kandil'e gidip Öcalan'a hangi tavsiyelerde bulundular?

Hüseyin Aygün'ü kaçırma olayı, Uludere ve jetimizin düşürülmesi/düşmesi olaylarının bir halkasıdır. Vesayet, köşeye sıkışan PKK'ya hayat öpücükleri veriyor. Neden?

Çünkü hedef AK Parti'dir. Türkiye'nin ekonomik ve siyasi istikrarıdır. AK Parti'den, kapatma davası dâhil kurtulamayan vesayet rejiminin elinde koz olarak sadece PKK kalmıştır. PKK'nın Kürt halkına bir özgürlük vaadi yoktur, dikta rejimi vaadi vardır. Açın KCK sözleşmesine bakın...

PKK'nın şu anda yürüttüğü savaş doğrudan AK Parti'ye karşıdır. Statükoyu, eski rejimi korumaya, kollamaya yönelik bir savaştır. Çünkü demokratikleşen bir Türkiye'de, Kürt meselesinin evrensel insani değerler boyutunda çözüleceği bir Türkiye'de, PKK'ya yer yoktur.

Ha, meselenin; yıldızı parlayan Türkiye'nin, küresel güçleri rahatsız eden yanı yok mu? Onun cevabını da eski MİT üst yöneticisi Mehmet Eymür'ün dünkü Takvim gazetesinde yer alan sözleriyle hatırlatalım:

"Geçmişte MİT'in içinde bir sürü CIA, MOSSAD ve BND (Alman Gizli Servisi) çalışan kişiler vardı. Bu kişiler günümüzde de vardır, gelecekte de olacaktır. Türkiye'yi 1950 yılından itibaren Türkler yönetmedi. Bu da 50 yıl sürdü. Dünyanın en kritik yerinde bulunan Türkiye'yi başta ABD olmak üzere Rusya, Almanya, İngiltere, İsrail ve diğer ülkeler rahat bırakmadı, bırakmazlar da... Dolayısıyla Türkiye'yi yöneten kişilere de etkileri oldu..."

Şimdi soralım: Aygün'ü, gerçekten PKK mı kaçırdı?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kılıçdaroğlu ile iftar...

Hüseyin Gülerce 2012.08.17

CHP Genel Başkanı Sayın Kemal Kılıçdaroğlu ile önceki akşam İstanbul'da iftarda beraberdik. İftar, dar tutulmuş ilahiyat camiasına ve aralarında bizim gazeteden Ali Bulaç ve Ahmet Turan Alkan'ın da bulunduğu bir grup gazeteciye verilmişti. Yer darlığından katılanları yazamıyorum.

Bu iftarı, CHP'nin "yeni CHP" olması adına ben çok önemsedim. Türkiye'de gerilimin ve kutuplaşmanın yerine, uzlaşma kültürünün, diyalogun ve karşılıklı saygının yerleştirilmesi adına gerçekten önemsedim. Konuya, siyasi bir hamle olarak bakmıyorum. CHP'nin, toplumsal barış adına üzerine düşen sorumluluğun bilinci ile attığı ve ihtiyaç duyduğumuz bir adım olarak bakıyorum. Elbette bu adımın, demokratikleşme yolunda yeni bir duruş, yeni bir üslup ile takviye ve tahkim edilmesi gerekir. Bunu da konuşmak için önümüzde epey zaman ve fırsat var. Şimdilik Sayın Kılıçdaroğlu'nun, iftar sonrasında yaptığı konuşmadan özetler veriyorum:

Ahlaklı insanı yücelterek, ona toplum içinde hak ettiği saygıyı vermeliyiz. Toplumda her yerde, ahlaklı insanların söz ve karar sahibi olması gerekir. Sevgi ve barış toplumu böyle gerçekleşir.

Çocukluğumuzda, Eba Müslimi Horasanî'yi rahmetli babam okur, biz dinlerdik. Fuzuli'nin, "Saadete Erenlerin Bahçesi" (Kerbela Şehitlerinin Bahçesi) benim ilk okuduğum din kitabıdır.

Partimiz için "CHP dinsiz parti" diyenler çıkıyor. Oysa bize oy veren 11 milyon insan var. Namazında niyazında olan da var, ateist olan da var...

Dindar tabiri yerine mütedeyyin demeliyiz. Mütedeyyin insanlar önyargılı olmaz. Dar kalıplara hapsolmaz. Mütedeyyin insanda sevgi olur.

Evet, mütedeyyin kitle ile CHP arasında bir mesafe var. Bunun farkındayız. Neden bir mesafe var? Geçmişte hatalarımız olabilir. Bunları gidermemiz lazım. O nedenle bu toplantılara önem veriyoruz. Onun için bu, sıradan bir iftar değil. Bu, muhabbet iftarıdır.

Hazreti Muhammed, bugün 1 milyarın üzerinde bir nüfusu, Müslümanları etkileme gücünü göstermiştir.

"Dindar-dindar olmayan" ayrımı en büyük hatadır. Geçmişte yapılan hatalardan hepimizin ders alması lazım. Bizim de ders almamız lazım.

Biraz önce Sayın Süleyman Ateş ve İstanbul müftümüz siyasette daha yumuşak bir üslup tavsiye ettiler. Evet, toplumu kucaklayan bir üsluba ihtiyacımız var. Ama biz de insanız. Bazen işin dozu o kadar kaçırılıyor ki... Annemin Ermeni olduğu söylendi. Olsa ne olur, o benim annem... Bir gazeteci anneme telefon ediyor. Telefona ablam çıkıyor. Gazeteci, "Siz Ermeni misiniz?" diyor. Ablam; "Hayır biz Müslüman'ız" diyor...

Bu topraklarda barış iklimi var ama kavgaya meyilliyiz. Birbirimizi dinlemeyi bileceğiz ki daha güzel şeyler ortaya çıksın. Farklılıklarımızı, ahlak ortak paydası üzerinde geliştirmeliyiz.

İnancı şekle indirip özünden koparmamak lazım. Din bilginlerine bu konuda büyük görev düşüyor.

Siyasetçi hesap vermek zorundadır. Hesap vermekten kaçmamak lazım. Siyasetçi hesap vermiyorsa demokrasi olgunlaşamaz.

Çağdaş, demokratik ve özgürlükçü bir anayasaya ihtiyacımız var. Şu anda herkes birbirini kolluyor. Samimi olarak oturmak, samimi olarak tartışmak lazım.

Diyanet'in anayasal kurum olarak devam etmesinden yanayız. Statü olarak kalmasını istiyoruz. Ama bütün vatandaşlarımızı kucaklayan bir yapıda olmalıdır.

Terör sorunu Türkiye'nin sorunudur. Ölenlerin yüzde 99,99'u yoksul halk çocuklarıdır. Niye bütün partiler bir masa etrafında toplanıp çözümüyoruz? Dağda ölenler de bizim çocuklarımız. Biz gecikirsek, bu sorun uluslararası boyut kazanırsa sıkıntıyı hepimiz çekeceğiz.

Üniversitelerde başörtüsü serbest olmalıdır.

Bizim, eski 163. madde tekrar gelsin diye bir düşüncemiz yok.

Alevi sorunu çözülmesi çok zor bir sorun değil. Cemevi ibadet yeri sayılmalıdır. Sayılmasa da Aleviler için cemevi, ibadet yeridir. Din bağlamında insanlar sorgulanmamalıdır. Bunu sorgulayacak olan Yüce Allah'tır. Ahlak ile başladım ahlak ile bitireyim: Yeter ki ahlak yüceltilsin...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yeni strateji: BDP'yi kapattırmak...

Hüseyin Gülerce 2012.08.22

Gaziantep'te çocukların diri diri yandığı, masumların bir bayram günü can verdiği saldırı, tek bir şeyi anlatıyor: Bu milleti Türk-Kürt diye birbirine kırdırmak istiyorlar... Bizi, geri dönülmez bir yere, bir iç savaşın eşğine savurmak istiyorlar.

"Gerilla" diye şirinleştirilmek istenen, BDP milletvekilleri ile kucaklaşma pozları verdirilen kanlı bir cinayet örgütü var karşımızda. Ama bütün dikkatimizi PKK diye bir örgüte odaklayamayız. Karşımızda aslında bir şer şebekesi var. 12 Eylül darbesi sonrasında devlet içindeki derin yapılar tarafından palazlandırılan ve kullanılan PKK, temelde dış merkezlerin, ayağa kalkan Türkiye'ye karşı sopa olarak kullandığı bir terör örgütüdür. İsrail, ABD, İngiltere, Almanya, Suriye, İran bu örgüte destek verenler arasında hep en başta sayıldılar...

Masum vatandaşlarımıza karşı sürdürülen saldırıları asla "PKK eylemleri" olarak sıradanlaştırmamak lazım. Türkiye'de saflar belli artık. Huzur, refah ve kalkınmayı demokratikleşme ile isteyenler var, bir de buna karşı çıkan, Türkiye'yi içine kapatmak, dünyadan koparmak isteyenler var... Bu açıdan ulusalcılar, millici değil, gayri millicidir. Türkiye'de temeldeki kavga, çağın gerektirdiği millicilik ile çağın gerisine düşmüş vesayetçi gayri milliciler arasındaki kavgadır...

Millicilik bugün; Türkiye'nin mana kökleri ile buluşarak, kendi değerleri üzerinde yükselerek evrensel insani değerlerde buluşmak suretiyle dünya ile entegre olmasının adıdır. Çünkü gerçek milliyetçilik, bu millete hizmet etmek ise yolu budur... İrkçi, slogancı, kuru milliyetçilik, millicilik değildir. Millicilik, bu milleti sevmek, onun değerlerini dünyalara tanıtmak ve insanımıza karşı bir muhabbet hâsıl etmedir. Bu ise; içeride ve dışarıda; etnik, dini ve ırki aidiyet farkı gözetmeden eşit vatandaşlık, eşit insanlık statüsü ile herkesin konumuna saygıyı gerektirir. Her sahada insani değerleri, hürriyetleri, özgürlükleri, demokratikleşmeyi, hukukun üstünlüğünü, adaleti, adil paylaşmayı öne çıkartarak dünyaları kucaklamayı hedefler. Böyle yaparsak Türkiye büyür, ilerler, iç barış sağlanarak huzura ve refaha kavuşur. Bölgesi için cazibe merkezi olur, dünya için örnek olur, kavga/ çatışma yerine barış isteyenlere umut olur.

Bugün PKK'nın kanlı terör saldırıları ile önü kesilmek istenen bu Türkiye'dir. Onun için karşımızda PKK diye bir örgüt yok, onu kullanan bir şer şebekesi var. PKK sadece bir maşa. Onu kullanarak Türkiye zaafa sürüklenmek isteniyor. PKK saldırıları ile bir iç savaşa zorlanıyoruz.

Onun için şer şebekesinin tuzağına düşmemeliyiz. Milletvekili kaçırmalar, BDP'liler ile militanları buluşturup kucaklaştırmalar, sadece ve sadece Şemdinli'de ağır zayıatlar veren örgüte, hayat öpücüğü kondurmaya yönelik propaganda malzemeleridir. PKK ile mücadelede güvenlik güçlerinin başarılarını gölgelemeye, "ne yaparsanız yapın PKK bitmez, buralar bizden sorulur" demeye, getirmek içindir.

Şer şebekesinin elinde Türkiye'nin istikrarına, demokratikleşmesine karşı tek bir silah kaldı: PKK terörü. BDP milletvekilleri ile teröristlerin kucaklaşması, BDP'yi kapattırmak içindir. Suriye ve bölgemizdeki gelişmelere paralel, BDP'yi Meclis'ten çekecekler. Siyasi mücadele yerine silahları, PKK'yı öne çıkartacaklar. Yeni bir dönemin başlangıcındayız.

Kurulan bütün tuzakları, hazırlanan bütün oyunları bozmak için itidalli olmalıyız. Gaziantep'te BDP binasının yakılması gibi provokasyon kokan, yargı varken, "kendi hesabımızı kendimiz görürüz" yaklaşımına asla prim vermemeliyiz.

Hükümete de büyük görev düşüyor. Gaziantep'teki saldırıdan da belli ki istihbarat zaafı var. Şemdinli'de BDP'liler ile PKK'lıların kucaklaşması da istihbarat zaafını işaret ediyor. Herkes orada, ama devlet yok... Bu tablo, daha on gün önce PKK'ya karşı sağlanan başarıyı unutturmaya kalkanların cüretini gösteriyor. Bu fırsat onlara verilmemeliydi...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Onur kırıcı suskunluk...

Hüseyin Gülerce 2012.08.24

Gaziantep'te 4'ü çocuk 9 insanımızın bombalı saldırı ile katledilmesi, göreceksiniz bir dönüm noktası olacak. PKK'yı, Kürtlerin hakları için savaşı "gerilla" diye şirinleştirmek isteyenlerin suskunluğu tam da bunu anlatıyor. Onlar artık "Kürt halkı" adına yüksek perdeden ahkâm kesemeyecekler.

Şunu da gördük. Meğer Kürt vatandaşlarımız ne kadar korkutulmuş, ne kadar sindirilmiş, bir yaşındaki bebeğin kemiklerine kadar eriyip yanması bile, Gaziantep'teki vahşeti yüksek sesle kınamalarını, protesto etmelerini önlüyor. Onur kırıcı, insanlık adına utandırıcı bir suskunluk bu... AK Partili Kürtler kaçırılıyor, sokak ortasında katlediliyor, aynı suskunluk... PKK'ya şirinlik muskaları yazan liberal "Kürt sorunu uzmanları" susmuş, Diyarbakır'ın o anlı şanlı sivil toplum kuruluşları konuşamaz olmuş. BDP'ye oy veren koskoca bir Kürt kesimi, kasabını bekleyen kurbanlık kuzular gibi başlarına gelecekleri bekliyorlar...

Başlarına geleceği, bu milletin düşmanları PKK eliyle ilan ediyorlar; vatanımızda Türk-Kürt çatışması istiyorlar. PKK eliyle onun için bebekler, çocuklar, siviller katlediliyor. Bu aziz milletin sabrını zorluyorlar. İtidalimizi, basiretimizi test ediyorlar. Provokasyonlara müsait bir zemin oluşsun istiyorlar. O zeminde, bölgesinde giderek yıldızı parlayan, güçlenen bu milletin önünü bir iç savaşla keseceklerinin hesabını yapıyorlar. PKK sadece bir maşa. Maşayı değil, maşayı tutan şer şebekesinin elini görmek gerekir.

PKK-BDP-KCK... bunlar Kürt sorununun çözümü, Kürt halkının huzur ve barışı için mücadele vermiyor. Barış değil, Türkiye'nin Doğu ve Güneydoğu'sunda 21 vilayeti içine alan toprak istiyorlar. O topraklar üzerinde faşist, Stalinist bir yönetim kurmak istiyorlar. Kendilerinden başka hiç kimseye hayat hakkı tanımayacaklar. Şimdiden kendilerine destek vermeyen Kürt vatandaşlarımızı boyun eğdirmeye, sindirmeye çalışıyorlar. Açıkça, "PKK'lı olmayan Kürt'ün 'Kürdistan'da yaşama hakkı yoktur..." diyorlar. "Kürt'sen bizimle olmak zorundasın..." diyorlar. CHP Tunceli Milletvekili Hüseyin Aygün'ün kaçırılmasıyla verdikleri mesaj budur. AK Parti il, ilçe yöneticilerinin kaçırılmasıyla, sokak ortasında infaz edilmeleriyle verilen mesaj budur. Bunların gözü dönmüş. Bunlar gerçekten bebek katili. Bunlar bir "dava"ları olan insanlar değil. Çünkü bunlar insan değiller. Tarih böylelerini çok gördü. Bunlara dur denilmezse, bunların duracağı yoktur. Mussolini, Hitler, Stalin.. bunlar, milyonlarca masumu, bebeği, çoluk çocuğu katlettiler. Bunlar insanlık dışı her şeyi meşru görürler, meşru sayarlar. Bunları sözde demokratların, sözde liberallerin cicili bicili sözleri, yüksek perdeden çözüm önerileri şımartır.

Şımartmakla kalmaz, cesaretlendirir. Bu "aydınlar" topluma tehlikeyi küçültme, dikkatlerden uzak tutma adına uyuşturucu veren satıcılar gibidir.

Oysa PKK eliyle sırayla herkes sindiriliyor. Bölgede AK Parti'nin tesirinin, varlığının bitirilmesi şu anda tek hedeftir. Hedef AK Parti'dir. Dolayısıyla Türkiye'nin yakaladığı ekonomik ve siyasi istikrardır. Darbelenmek istenen Türkiye'nin demokratikleşme hamlesidir. "Arap Baharı"na eş bir "Kürt baharı" hayaliyle, Türkiye bir kaosa sürüklenmek isteniyor. Kaostan bir KCK rejimi çıkartılmak isteniyor. Meclisi, parası, kendi polisi, ordusu olan muhayyel bir "Apo devleti" ile Kürtleri tek parti diktatoryasına hapsetmek istiyorlar.

PKK eliyle görüntülenen mücadele budur. Kürtlerin hakları, barış, demokrasi nutukları, Gaziantep'te musalla taşına sıralanan çocuk bedenleri ile yalanlanıyor. Bir bebeğin annesinin ahı, genç yavrusunun tabutuna gelinlik bırakan bir annenin feryadı, göreceksiniz bütün şer planlarını bozup, parçalayacaktır. Göreceksiniz, Gaziantep'teki vahşetten sonra "aydın" takımının şirinlik muskaları PKK'nın gerçek yüzünü perdeleyemeyecektir. PKK vahşeti karşısında hâlâ susanların onur kırıcı sessizliği devam ettikçe Kürt sorunu çözülemeyecektir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

BDP'lilerin dokunulmazlığı kalkmalı mı?

Hüseyin Gülerce 2012.08.29

Gaziantep'teki katliamdan sonra bir kamuoyu yoklamasında, başlıktaki soru sorulsa, yüzde 90 oranında "evet kalkmalı" cevabı verileceğini zannediyorum.

"Bu adamların şımartıldığı yeter artık" diye konuşanlara çok rastladım. Şemdinli'de dağ yollarında PKK'lı teröristlerle sarılıp öpüşen, gözlerinin içi parlayan, baygın bakışlarla; "bizimle bir şey olmuyor, umudumuz sizsiniz..." pozları veren ve bütün bunları kabahat, suç kabul etmeyenlere, şımarıklığın envai çeşidini sergileyenlere artık müsamaha gösterilemez. Onlar pervasız, cüretkâr ve meydan okuyan şımarık tavırlarıyla bu milletin tahammül sınırlarını zorladılar. Hele gelen eleştirilere, "kuştan korkan darı ekmez" kabadayılığı ile cevap verenlerin, görülmüştür ki Kürt sorununun çözümü için zerrece samimiyetleri yoktur.

Artık şunu herkes gördü ki; PKK-BDP-KCK çizgisinin Kürt sorunundan anladığı ile bu ülkenin ayağındaki pranga anlamındaki Kürt sorunundan anlaşılan şey aynı değildir. O çizgi için Kürt sorunu; kendisini Kürt halkını yönetmeye ehil tek kadro görenlerin, İttihat Terakki-Kemalist çizginin Kürt versiyonu için sahne almaktır. Türk milliyetçiliği yaptığını söyleyen vesayetçi zihniyetin bir benzerinin, karşımıza Kürt milliyetçiliği iddiasıyla dikildiğini görüyoruz. Veya şöyle söyleyeyim: Kürtlerin PKK-BDP-KCK çizgisinden bir Kürt yönetimi beklmeleri, Türklerin Ergenekoncu zihniyetten yeni bir Türk yönetimi beklmeleri ile aynı şeydir... Kürt vatandaşlarımızdan bu despot zihniyete bel bağlayanlar var ise başlarına ne geleceğini anlamak için vesayet zihniyeti yüzünden bu topraklarda milletçe başımıza ne geldiğine baksınlar. Kendilerinden olmayanları ötekileştirerek iktidarı elde tutmak, darbecilik- cuntacılık yapmak, faili meçhul cinayetlerle her tarafı ele geçirip, bir diktatörlüğü anayasal kurumlarla tahkim ederek "demokrasi" ile ambalajlamak...

BDP bir siyasi parti görünümünde ama kontrolün terör örgütünde olduğu aşikâr... BDP siyaset yapmıyor, sorunların çözümü için siyaset üretmiyor, Parlamento'yu PKK stratejileri yönünde kullanıyor. BDP Meclis'i, Kürt sorununun demokratik çözümü için meşru bir zemin değil, PKK'nın silahlı mücadelesi için kullanılan bir vasıta olarak görüyor.

2010'da Parlamento'daki anayasa değişikliğinde, parti kapatmayı yasaklayan maddenin geçmesini engelleyen BDP'ydî. Parti kapatmalardan en çok mağdur olmuş bir parti, demokratik çözüm isteseydi bunu yapar mıydı?

Yine 12 Eylül 2010'daki referandumda boykot uygulayan BDP oldu. PKK, silahlı mücadelesini meşrulaştırmak için tezgâhını BDP üzerinden kuruyor. Siyasi çözüm masalları için mostralık bir parti Meclis'te bulunacak ama sürekli silahlı mücadelenin alanı genişletilecek. Yeni bir ivmelenme için de BDP'nin kapatılması sağlanacak. İşte ben bunun için BDP'lilerin PKK'lılarla kucaklaşmasına, "Yeni strateji: BDP'yi kapatmak" dedim.

Doğrudur, Kürt sorununun çözümünde sadece güvenlikçi politikalara dönmek yanlışdır. İnisiyatifi askerlere bırakmak çıkmaz sokaktır. Ama can alıcı soru şudur: Hükümet gerçekten güvenlikçi politikalara mı döndü? Heronlardan gelen görüntülere rağmen PKK Şemdinli'ye 300-400 teröristle ve ağır silahlarla girecek. Halkı devlete karşı isyana zorlayacak. Üç gün üst üste üç tabura aynı anda saldırılar düzenleyecek. Güvenlik güçleri gereken karşılığı verecek, nasıl mücadele edilecekse öyle edecek, sonra siz hükümete dönecek ve "sakın ha, güvenlikçi politikalara itibar etme" diye parmak sallayacaksınız... Hükümeti ikide bir azarlayanlar, arada bir PKK'ya da iki çift laf söyleseler, pantolonlarının ütüsü mü bozulur?

BDP kapatılmasın, ama teröre destek verenleri de daha fazla şımartmamalıyız. Şiddeti, nefreti körükleyenler, cüretkâr pozlarla silahlı teröristleri kurtarıcılar olarak kucaklayanlar, Meclis çatısı altında arzı endam edip demokrasiye, hukuka kafa tutmamalı, meydan okuyamamalıdır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon ve ordumuz...

Hüseyin Gülerce 2012.08.31

Dün 30 Ağustos 1922 Dumlupınar zaferinin 90. yılını kutladık. Yakın tarihimizle ilgili tartışmalar bir yana, bu zafer aziz milletimize bir diriliş, yeniden ayağa kalkma fırsatı verdiği, işte 90 yıl sonra bölgesinde yıldızı parlayan bir ülke olmanın kapılarını açtığı için büyük değer taşıyor.

Bu zaferin mimarlarını, başta Mustafa Kemal Atatürk olmak üzere, kahraman ordumuzun ebediyete göç etmiş vatansever bütün mensuplarını şükranla yâd ediyoruz.

Evet, bugün askerî vesayet rejiminden demokratikleşmeye doğru büyük bir değişim yaşıyoruz. Bir sorgulama, yüzleşme döneminden geçiyoruz. Ancak dikkat etmemiz gereken çok önemli bir husus var. Kurum olarak Türk Silahlı Kuvvetleri ile bu kurumun içinde cuntacılık mayalamış, bir dönem "sol devrimi" ordumuza ihale etmeye kalkmış olanları ayırt etmek lazım.

Ordu bizim ordumuzdur. Bulunduğu coğrafyada, tarihî ve milli müktesebatıyla Türk Silahlı Kuvvetleri'nin caydırıcılık vasfının yüksek bir güce ulaşması, geleceğimiz adına hayatidir. Güçlü demokrasisi, güçlü ekonomisi, iç bütünlüğünü sağlamış, barış içinde kalkınan güçlü Türkiye'nin güçlü ordusu; dostlara güven, hasımlara da "ne yapacaksan bir defa daha düşün" ihtarını yapar. Onun için vesayetten demokrasiye geçiş tartışmalarında, kurum olarak TSK ile onun bünyesinde bir ur gibi zaaf oluşturan cuntacılığı karıştırmamak gerekir.

Tarihin ikazlarını da hatırlamalıyız. Osmanlı'da uzun dönem Yeniçeri'nin birtakım azgınlıkları olmuştur. Kendi hükümdarlarını işkence ile öldürmüşler, zehirlemişler, Yavuz Sultan'ın çadırına ok atılmış... Taht kavgalarında en büyük rolü üstlenmişler.

Ama aynı Yeniçeri, Belgrad'ta savaşmış, Viyana'da savaşmış... "Dört asır, beş asır milletin namusunu, şerefini, haysiyetini, toprağını, istiklâlini; başındaki komutanlarıyla korumuş..." Tarihteki olayları, o günün kahramanlarını ve aktörlerini yargılarken, insaf ve objektiflik elden bırakılmamalıdır. Bugünün mantalitesiyle, dünün şartlarını, imkânlarını, algılarını, tertiplerini dikkate almadan yapılacak değerlendirmeler yanlış olur. Bir de bunlara önyargıları, öfkeleri eklerseniz, sadece at gözlüğü takmış olursunuz.

Ergenekon davasıyla özdeşleşen yargılama sürecine de bu hassasiyetle bakılmalıdır. Kabul etmeliyiz ki bu konuda pek çok hata yapıldı, üslup kaymaları oldu. Makul insanlara şimdi düşen bir sorumluluk var. Yeni bir değerlendirme yapmalıyız. Şahıslara takılmadan, hissiyata kapılmadan ayarları kontrol etmeliyiz. Evvela yargı nihai kararını verinceye kadar kimse "yargısız infaz" insafsızlığına sapmamalıdır. Yaşanan hukuki bir süreç var. Kesin hükümlerden kaçınmalıyız. Her defasında, "iddiaya göre, iddia edildiğine göre" kaydı düşülmelidir.

Eldeki delillere, belgelere, ifadelere göre o darbe teşebbüslerinde bulunduğu iddia edilen şahıslar, güçlü oldukları dönemlerde kendilerinden olmayanlar için fişlemeler, ihraçlar, düşmanlıklar, yargısız infazlar yapsalar bile, üslubunu namus bilenler onlara benzememelidir. "Ergenekoncular"a bakıp, cuntacıları bakıp, geçmişte bakan, başbakan asan darbecilere bakıp, bütünüyle Türk Silahlı Kuvvetleri'ni karalayamayız, zan altında bırakamayız.

Biz millet olarak bu müesseseye "Peygamber Ocağı" demişiz. Bir yönüyle tarihimiz onun omuzlarında bayraklaşmış. Yanlış yapan kadrolara, kendi milletin değerlerine itibar etmemiş adamlara bakıp bu ocağı bütün bütün karalamak kendi ayağımıza kurşun sıkmak olur.

Bugün toplumun makul çoğunluğunun arzusu şudur: Böylesine hayati bir müessese milletin değerlerine, sevgisine layık olmalıdır. Çağımızda ülkeleri güçlendiren evrensel insani değerler üzerinde yükselen, eşit vatandaşlık, genişletilmiş özgürlükler ve hukukun üstünlüğü ile taçlanmış bir demokrasidir. Güçlü ordu, güçlü demokrasiyle, huzur ve refah içinde kalkınan bir toplumun askerleriyle olur. Asıl gaye; ordusunu seven bir halk, halkına saygı duyan bir silahlı kuvvetlerdir... h.gulerce@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Üç yıl sonra terörün beli kırılır...

Hüseyin Gülerce 2012.09.05

Geçtiğimiz 23 Ağustos Perşembe günü Beyaz TV'deki Ortak Akıl programının konuğu, AK Parti Diyarbakır Milletvekili Galip Ensarioğlu'ydü.

AK Parti iktidarında Diyarbakır'a ve bölgeye yapılan hizmetleri anlattı. İsterdim ki başta Sayın Başbakan, AK Parti yöneticileri bu hizmetleri sık sık dile getirsinler...

Sayın Ensarioğlu'nun anlattıklarını kısaca özetleyeyim:

AK Parti bölgede, hiçbir dönemde hiçbir iktidarın yapmadığı hizmetleri yaptı. Güneydoğu Anadolu Projesi (GAP), entegre bir projedir. İki bölümden oluşuyor. Bir, enerji. İki, sulama... Barajlardan elektrik üretilmesi bölgeden çok Türkiye geneline fayda sağlıyor. Bu bölüm 21 milyar dolar harcanarak 2006 yılına kadar yüzde 96 oranında tamamlandı. Ama bölgenin asıl ekonomisini, gelişmesini, istihdamını ilgilendiren sulama projeleri, AK Parti iktidara geldiğinde yüzde 15 seviyesindeydi. Biz bu gecikmenin kasıtlı, bilinçli yapıldığını düşünüyoruz.

Bizlere, "GAP için 21 milyar dolar harcadık, daha ne istiyorsunuz?" deniyor. Ama buna karşılık barajlardan sağlanan enerjiden 23 milyar dolar gelir elde edildi. Her yıl da 1,3 milyar dolar gelir var.

Şimdi ilk defa AK Parti döneminde sulama bölümü eylem planına dönüştürülerek, ödeneği yasayla ayrılarak bitiriliyor. 14 milyar TL para ayrıldı. Bölge şantiyeye döndü. 3 yıl içinde bitirilecek sulama bölümü ile 1 milyar 200 bin hektar arazi sulanacak. 3 milyon insana istihdam sağlanacak. Adeta bölgenin kaderi değişecek. Tersine göç başlayacak. Bu bölge dünyanın önemli tekstil, gıda bölgesi haline gelecek. Hayvancılıkla, seracılıkla ilgili çok ciddi hibeler var. Gıda ile ilgili yatırımlara yüzde 50 oranında hibe veriliyor.

Ayrıca GAP dışında Silvan Barajı, tek başına Diyarbakır'da 2,5 milyon hektar arazi sulayacak. Silvan barajına bağlı 7 tane de göletten büyük küçük barajlar var. Çermik ve Ergani barajlarının ikisi de 2013'ün planına alındılar. Diyarbakır bir barajlar havzasına dönüşecek. Bu sayede Diyarbakır il sınırlarındaki arazinin yüzde 37'si sulanacak.

Diyarbakır'ının hayali olan Vadi projesi var. Sayın Başbakan'ımız yakından takip ediyor. Ongözlü Köprü'nün yanında bir baraj kurulacak. Diyarbakır'ın içinden geçen Dicle nehri sayesinde bir vadi oluşacak. Diyarbakır'ın çehresi değişecek.

KÖYDES, BELDES projeleri sayesinde Diyarbakır'da su gitmeyen köy kalmadı. Cumhuriyet tarihi boyunca Diyarbakır'da yapılan duble yol sadece 4 kilometreydi. Şu anda 400 kilometre duble yol yapıldı. Diyarbakır'la Siverek, Batman, Elazığ, Silvan ve Mardin arasındaki yollar şimdi duble. Bu yıl tamamı beton asfalt olacak. Sadece bunun için ayrılan para 500 milyon TL. 80 kilometrelik çevreyolu da tamamlanacak.

Urfa'ya kadar gelen otobanın Diyarbakır'a, Mardin'e ve Habur'a gitmesiyle ilgili proje de bitme aşamasında. 2013'te ihalesi yapılacak.

Çok önemli bir gelişme daha var. Türkiye'de otoyollar hep batı-doğu istikametinde. Kuzey-güney istikametinde otoyol yok. Şimdi Trabzon- Diyarbakır otoyolla bağlanacak. Şu anda 14 saatte gittiğimiz yol 4 saate inecek. Biz bu yola "sevgi yolu" diyoruz. Karadeniz ile Güneydoğu'nun kardeşliği pekişecek. Aynı zamanda Kafkaslarla Ortadoğu'yu bağlayacak önemli bir ticaret yolu olacak...

650 dönüm üzerine inşa edilecek Diyarbakır Havaalanı 25 milyon TL'ye ihale edildi. Yine İdil'e, Yüksekova'ya uluslararası havaalanları yapılıyor.

Diyarbakır'a Türkiye'nin en büyük sağlık komplekslerinden biri yapılıyor. Bölge ihtisas hastanesi bitti. Dış hastanesinin inşaatı bitmek üzere. Kardiyoloji hastanesi, ruh ve sinir hastalıkları hastanesi, çocuk ve doğum hastanesi, fizik ve rehabilitasyon hastaneleri de yapılacak.

30 bin kişilik stadyumun ihalesi yapılıyor. Etrafına 300 dönüm içine spor kompleksi de yapılıyor. Diyarbakır Surlarının tamamının onarımı için 30 milyon TL ayrıldı.

Belki de bunlar olmasın, bitirilmesin diye terör devam ettiriliyor, azdırılıyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu patlama da neyin nesi?

Hüseyin Gülerce 2012.09.07

Afyonkarahisar'da askerî mühimmat deposundaki patlamada 25 askerimizin şehit olması, acıları katmerleştirdi.

Terör saldırılarına verdiğimiz şehitlerin ardından bu olay, ister istemez bir kazadan çok, terörü akla getirdi. Endişeleri artırdı. Şüpheler koyulaştı. Terörün ardındaki ülkelerin istihbarat örgütlerini, Suriye'yi, ajanlarıyla içimize elini atan İran'ı hatırlattı.

Türkiye'nin topyekûn bir saldırı karşısında olduğu apaçık. Bir düğmeye basıldığı besbelli. Gücümüz test ediliyor. Bünyemizin sağlamlığı test ediliyor. Büyüyen, güçlenen, istikrar içinde kalkınan Türkiye'nin önünü kesmek isteyenler bir şer şebekesi oluşturdular. Mesele sadece AK Parti iktidarından kurtulmak değil. Türkiye'nin siyasi ve ekonomik istikrarına kastediliyor. Hele sivil bir anayasa ile toplumsal bir mutabakat sağlanması, demokratikleşmenin hukuki bir zemine oturması Türkiye'nin düşmanlarını çok rahatsız ediyor. Çok açık ki bir Türk-Kürt çatışması için millet olarak ağır bir tahrik ile karşı karşıyayız. PKK-BDP-KCK çizgisi demokrasi içinde bir çözüm adına bütün köprüleri attı. Onlara kim cesaret, söz, gaz verdiyse, onları kim ayrı bir devlet kuracaklarına, Öcalan'ı devlet başkanı yapacaklarına inandırdıysa, artık gözleri hiçbir şey görmüyor. Değilse, siyasi çözüm istediğini söyleyenler, dağ yollarında şımararak eli kanlı canilerin sırtını sıvazlamaya cüret edebilir mi?

Topyekûn saldırı karşısında üç şeyi başarmak zorundayız: Provokasyonlar, tahrikler, saldırılar ne kadar ağır olursa olsun, Türkler ve Kürtler inadına birbirini daha çok sevmelidir. Yüreklere zerre kadar kin, nefret düşmemelidir. Türkler, "bütün Kürtler PKK'lı" iftirasına, nifakına asla ama asla itibar etmemelidir. Kürtler, "PKK bizim için çalışıyor, onlar olmasaydı bize hiçbir hak verilmezdi" yalanına asla ama asla itibar etmemelidir. Bugün, referandumda yüzde 58 evet diyen makul çoğunluk, Kürt vatandaşlarımızın yıllarca uğradıkları haksızlıklara yürekten karşı çıkmaktadır. Eşit vatandaşlık çerçevesinde birlikte adalet, hukukun üstünlüğünün tesisi ile evrensel insani değerlerde buluşarak adalet, huzur ve refah içinde bir arada yaşamayı arzu etmektedir.

Gerçekleştireceğimiz ikinci şey; topyekûn saldırı karşısında siyasetteki sen-ben kavgasına son vermektir. İç bütünlüğünü sağlamayan bir ülke dış saldırılar karşısında hastalıklı bir bünye gibidir. Bunu söylemek, muhalefet yapılmasını demek değildir. İktidarla muhalefet, saldırganların ekmeğine yağ sürmesin demektir. Eleştiri olsun ama hainliğe kadar varan suçlamalar kime ne kazandırır? Terörle mücadele ederken siyasetteki üslup bu mu olmalıdır?

Üçüncüsü, terörle mücadelede güvenlik güçlerinin psikolojik üstünlüğe ihtiyacı var. Bir taburun, üç gün üst üste saldırıya uğramasını önleyemezseniz, burada bir yanlış var demektir. Sınırlarınız içindeki dağlar, PKK'nın

saldırı üsleri haline gelmişse, bunda bir yanlışlık var demektir... İstihbaratınızı gözden geçirmek zorundasınız. Gelen istihbaratın tam olarak değerlendirilip değerlendirilmediğine bakmak zorundasınız. Aylardır Heronlarla yapılan istihbarat hakkında yetkililer hiçbir açıklama yapmıyorlar. Heronlar bozuk mu, çalışmıyor mu, istihbarat geliyor da değerlendirilmiyor mu? Terörle mücadelede teknolojiden daha fazla yararlanılamaz mı? İstihbarat, silah ve mühimmat bakımından dışa bağımlılıktan kurtulmanın acil tedbirleri alınıyor mu?

Türkiye, topyekûn saldırı karşısında hızlı hareket etmek, terörle mücadelede gücünü caydırıcı hamlelerle göstermek zorundadır. Türkiye, bu mücadelede terörü yönetenlerin, onlara destek verenlerin canını yakacak, morallerini bozacak yeni bir şeyler yapmalıdır. Millete moral veren, karamsarlık bulutlarını dağıtan bir hamleye ihtiyacımız var.

Değilse her patlamadan, her saldırıdan sonra; "bu da neyin nesi, bu iş böyle nereye varacak" endişesi artacaktır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

TSK'nın açıklamalarından çıkan sonuç

Hüseyin Gülerce 2012.09.12

Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK) ile ilgili çok ciddi bir durum var. Soğuk savaş dönemindeki yapılandırma ve kendi asli vazifesini bırakıp cuntacılık hastalığı ile darbelerle ülkeyi yönetme zihniyeti, bu çok önemli kurumu yıpratıyor.

Devam eden yargı süreci de gösteriyor ki; TSK, bir zihniyet değişimine ve yeni bir yapılanmaya mecburdur. Buna rağmen, Genelkurmay Karargâhında hala, içine düşülen durumdan bir şekilde sıyrılma, zaman kazanma ve bildiğini okuma arayışları var. Bu yol, yol değildir. Bu yol TSK'ya kötülüktür, Türkiye'ye kötülüktür...

Genelkurmay Karargâhı, yenilenme zarureti kabullenemediğinden dolayı, aslında hiç de ikna edici olmayan, kendi içinde bir yığın tezat taşıyan açıklamalara sarılıyor. Bu ise tekrarlanan yanlışlıkları, iyice içinden çıkılmaz hale getiriyor.

İki örnek vereyim. İlki Afyon'daki patlamada şehit olan 25 askerimizle ilgili açıklama. 8 Eylül'deki bu açıklamada şöyle deniyor: "Medyada şehit olan askerlerimizin, yeni askerler olduğu kamuoyuna açıklanmıştır. Bunun gerçekte bir ilgisi bulunmamaktadır. Şöyle ki; (1) Asker şehitlerimizin 15'i kısa dönem askerd. (2) Kısa dönem askerler; üç haftalık temel askerlik eğitimi aldıktan ve askerlik yeminini yaptıktan sonra birliklerine dağıtılmaktadır. Şehit olan bu kısa dönem 15 askerimiz bir aylık askerd..." Bu açıklama, bir yalanlama değil, tam tersine gerçekleri itiraf. 25 askerin sadece(!) 15'i kısa dönemmiş, onlar da yeni değilmiş, üç haftalık, yani 21 günlük eğitim almışlarmış...

İkinci örneği vereyim. 10 Eylül 2012 tarihli açıklama: (Son 6 aydaki operasyonlarda) "Şehitlerimizin, kısa süreli eğitim görmüş, zorunlu askerlik sisteminden dolayı silâh altına alınmış personelden olduğu şeklindeki yorumlar doğru değildir. 06 Eylül 2012 itibariyle verdiğimiz şehit sayısı 88 olup şehitlerimizin 54'ü profesyonel askerd."

88'den 54'ü çıkarınız; 34... Yani şehitlerimizin yüzde 40'ı kısa süreli eğitim görmüş, zorunlu askerlik için silâh altına alınmış gençlerimiz. Son altı ayda böyle. 30 yıllık bilanço açıklanırsa, bu oranın çok daha fazla olduğu görülecektir.

Dedim ya TSK artık açıklama yapmaktan vazgeçmelidir. Asıl mesele, TSK'nın, sivil anayasada sivil iradenin emrinde olması meselesidir. Gerilla saldırıları yapan PKK ile 30 yıldır, gerilla eğitimi almamış gariban Mehmetçik ile mücadele edilmesini artık milletçe reddediyoruz. Yıllardır onlarca defa saldırıya uğrayan ve en çok şehit verdiğimiz baraka şeklindeki karakollarda, Mehmetçiğin adeta hedef tahtası yapılmasını reddediyoruz. Kaybedilen canların hesabı, bu ihmallerin sahiplerinden sorulmalıdır. Artık profesyonel orduya geçilmelidir. Silahlı Kuvvetler şeffaf usullerle yönetilmeli, askerî harcamalar şeffaf ve denetime açık olmalıdır. Siyasetle, ticaretle uğraşmayan, darbe planları ile yatıp kalkmaktan kimyası bozulmayan bir ordu istiyoruz. Bunun savsaklanmasını da istemiyoruz.

Genelkurmay Başkanlığı, Milli Savunma Bakanlığı'na, Jandarma da kâğıt üstünde değil, doğrudan İçişleri Bakanlığı'na bağlanmalıdır. Darbelerin dayanağı TSK İç Hizmet Kanunu'nun 35. maddesi ile askerî yüksek yargı kaldırılmalıdır. Mehmetçiğe kötü muamele, dayak mutlaka önlenmelidir. Hata ve ihmallerin hesabı mutlaka sorulmalıdır. Afyonkarahisar'da 25 şehit verilmesinde sorumluluğu olan 4 subay bile açığa alınmamış, görev yerleri değiştirilmiştir. Değişmeyen, yine zihniyet olmuştur...

Bir hatırlatma: Hükümeti son aylarda zora düşüren üç vakia da askerle ilgilidir: Uludere, jetimizin düşürülmesi, Afyonkarahisar'daki patlama...

Türkiye büyüyor, güçleniyor, demokratikleşiyor. Yeni Türkiye'nin ordusu da yeni olmalıdır. Biz millet olarak, caydırıcılığı yüksek, teknolojiden, bilimden, milli savunma sanayiinden ve halkından güç alan bir ordu istiyoruz. Öyle bir ordu ki, hasımları Türkiye'ye yan gözle bakmayı bile kırk defa düşünsünler... Öyle bir ordu ki, yıldızı parlayan Türkiye'nin yıldızı olsun...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Özal'dan, Erdoğan'a suikast izlerine...

Hüseyin Gülerce 2012.09.19

17 Nisan 1993'te vefat eden 8. Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın ölümüyle ilgili yürütülen soruşturmada önceki gün önemli bir gelişme oldu. Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı, Özal'ın mezarının açılarak otopsi yapılmasına karar verdi. Adli Tıp Kurumu, Özal'ın kesin ölüm nedenine ilişkin inceleme yapacak.

20 yıllık zamanaşımına 7 ay kala alınan bu kararda şüphesiz Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün büyük payı var. Sayın Gül, kendisine bağlı Devlet Denetleme Kurulu'na 1 Ekim 2010 tarihinde, konunun ayrıntılı bir biçimde incelenmesi talimatını vermişti. DDK'nın Özal'ın ölümünü "şüpheli" gören 4 Haziran 2012 tarihli raporu kamuoyuna açıklandığında soruşturmanın seyri değişti.

DDK raporunda iki hususun altı çiziliyordu.

Birincisi; Özal'ın sağlığı ve güvenliği ile ilgili sergilenen zafiyetti. Raporda; "Ölüm nedeninin belirlenmesi amacıyla herhangi bir otopsi ve/veya Köşk yerleşkesinde delil tespiti benzeri işlemlerin yapılmamış olması, tam anlamıyla 'akıl tutulması' ile izah edilebilecek bir durumdur." ifadesi yer alıyordu. "Bunun sonucunda da, ölüm nedeninin belirlenmesi konusunda gerek doktorlar ve aile üyeleri tarafından, gerekse yargı organları ve diğerk devlet ricali tarafından, otopsi yapılması konusunda gerekli ihtimam ve tavır gösterilmemiştir." denilerek ima edilenler ise çok daha dikkat çekiciydi...

İkinci husus ise o dönemde Çankaya'da Cumhurbaşkanı Özal'a sunulan sağlık hizmetlerinin kapasitesi ve kalitesi ile ilgili ciddi sorunların varlığıydı. Raporda; "Merhum Turgut Özal'ın, geçmiş sağlık bilgileri ve yoğun program trafiği bilinmesine rağmen derhal müdahaleye uygun ve yeterli sağlık personeli, ekipmanı ve donanımlı bir ambulansın bulundurulmamış olması, kabul ve izah edilebilir bir yönetim anlayışı ve uygulaması değildir." saptaması yapılıyordu.

Doktorlarda, aile üyelerinde, yargı organları ve diğerk devlet ricalindeki "akıl tutulması"nı nasıl izah etmeliyiz? Bir Cumhurbaşkanı'nın Çankaya'da ani rahatsızlığı durumunda, adeta ölüme terk edilmesi için planlanmış bir zafiyetin arkasında ne var?

Rahmetli Özal'ın başbakanlığı döneminde sağlık bakanlığı yapan ve ona en yakın isimlerden olan Sayın Halil Şıvgın'la geçen hafta Beyaz TV'deki Ortak Akıl'da bu konuları konuştuk. Köşk'e, ameliyat bile yapabilecek tam teşekküllü bir sağlık odası kurulması çabalarının, o günün Cumhurbaşkanlığı genel sekreteri eski Kara Kuvvetleri Komutanı emekli Org. Kemal Yamak tarafından engellendiğini, Çankaya Köşkü'ne yolladığı tam teşekküllü ambulansın da Başbakan Süleyman Demirel'in talimatıyla geri alındığını anlattı. Sorumluluk bu mudur?" Halil Şıvgın, geçtiğimiz haziranda da Aksiyon'da İdris Gürsoy'a konuşmuş ve şöyle demişti: "Birileri, Özal'ı kurtarabilecek her müdahaleyi engellemişler. Yanlış yerlere yönlendirmişler. O zaman bunlar kimler? Kemal Yamak, Aslan Güner, Hasan İğsız, Kaya Toperi... Kimse Köşk'te bu işi organize eden. Süreçteki kişilerin görevleri ile ilgili varsa ihmalleri onlara bakmak lazım. En başta da hesap sorulması gereken kişi dönemin başbakanı Demirel'dir."

Özal'ın şüpheli ölümünün aydınlatılması, Türkiye'de faili meçhul cinayetleri, karanlık bir dönemi de aydınlatacaktır. Başta eski Jandarma Genel Komutanı Eşref Bitlis suikastı olmak üzere, pek çok subay ve general cinayetleri de aydınlanacaktır. Hatta Başbakan Erdoğan'a yönelik suikastların da izlerine ulaşılabacaktır. 28 Şubat postmodern darbesinin kodları da çözülecektir...

İki önemli nokta daha var. Birincisi, rahmetli Özal'ın 18 Haziran 1988 tarihinde Ankara'da, Atatürk Spor Salonu'nda Anavatan Partisi kongresinde uğradığı suikast yeniden soruşturulmalıdır. İkincisi de, TBMM Darbeleri Araştırma Komisyonu, Özal'ın ölümünü de ele almalıdır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bütün mesele, AK Parti'den kurtulmak...

Hüseyin Gülerce 2012.09.26

Balyoz davası kararları üzerinde ulusalcıların, Ergenekon dostlarının, onlara destek veren medyanın sürdürdüğü tartışma nâhak yere bir çabadır, boşunadır, beyhudedir.

Sergilenen öfkeler, şaşkınlık, darbe davalarına itibar kaybettirme uğraşı, hepsi güzel bir sözü hatırlatıyor; harç bitti inşaata paydos... Vesayetın her sahada harcı bitti, artık yeni statüko binaları yapamazlar, eski yapıları da ayakta tutamazlar. Çürük zeminde inşa ettikleri yapılar, yerinde dönüşüm ile çağa, adalete, değerlerimize uygun hale getirilecek.

Balyoz davası kararları karşısındaki şaşkınlık, öfke, hâlâ "geri geleceğiz, size göstereceğiz, bugünün yarını da var..." tehditlerine, rövanşist intikam çılgınlıklarına bakıyorum da, vesayetçiler anlamıyorlar, anlamak istemiyorlar; eski Türkiye yok artık. Geri gelmeyecek. Eski payeler, eski konumlar, eski güçler eridi, eriyor... Vesayetın afra tafra dönemi bitti. Bir önceki dönemin Genelkurmay Başkanı, kendini emekli eden Işık Koşaner Paşa, inkâr etmediği ses bandında ne diyordu: "Yasaların dışına çıktık ve bunu yol yaptık, hep öyle olacak zannettik..." Pekiyi bu itiraf, bu zihniyete değişmek gerektiği hakikatini kabul ettirebilmiş miydi? Maalesef hayır. Zira General Koşaner, aynı konuşmasında şöyle diyordu: "Hani bize diyorlar ya, '35. maddeyi kaldır da bilmem ne maddeyi koy...' İster koy ister koyma. Biz Silahlı Kuvvetler olarak bunun için varız. Bu bizim doğal görevimiz ve bu konuda kimse bize akıl veremez." Anlamı ne bu sözlerin; "Cumhuriyeti koruma gerekçesiyle biz demokrasiye her zaman müdahale ederiz arkadaş..."

Hatalı olduklarını, suçlu olduklarını bildikleri halde, kendi içlerinde bunu birbirlerine itiraf ettikleri halde, dışarıya karşı hâlâ vatansever, ne yaptık sak ülke için yaptık havasındalar. Onları alkışlayan, sarıp sarmalayan, koruyup gözeten medya da öyle. Onlar da vesayetçilerin cuntacı, darbeci olduklarını biliyorlar. Birbirlerinin ciğerini biliyorlar. Ama onlardan vazgeçemiyorlar. Çünkü nemalandıkları, itibar ve güç kazandıkları askerî vesayet rejiminin devamı için cuntacıların gücüne, himayesine, sırt sıvazlamalarına ihtiyaçları var. Bir de aralarındaki hukuk dışı irtibatların açığa çıkması, asla göze alabilecekleri bir şey değil...

Darbe ve darbeye teşebbüs davalarında, yargılama devam ederken sanıklara sahip çıkmaları bu yüzden. Savcılar, hâkimleri yıpratmaya çalışmaları bu yüzden. Davaları özünden saptırmaya, itibarsızlaştırmaya çalışmaları bu yüzden... Mahkeme kararlarına şaibe düşürmek için, davaların özünü, cuntacıların aleni darbe teşebbüslerini görmezden gelmeleri bu yüzden. Mesele, şunu görebilmek; AK Parti, 3 Kasım 2002'de iktidara geldiği günden itibaren darbeciler neden hemen harekete geçmiş? Plan semineri adı altında hükümeti devirme planlarına neden sarılmışlar? Bu darbe planları her ay, her yıl neden güncellenmiş, yenilenmiş?

Şimdi asıl soruyu soralım: AK Parti iktidarı güçlenerek devam ettiğine göre, bu iktidara tahammülsüz olanlar niyetlerinden, çabalarından vazgeçmiş midir? Vazgeçer mi? Geçmezler, çünkü bütün mesele AK Parti iktidarından kurtulmaktır.

Kaç haftadır; "hükümeti zora sokmak için vesayetın elinde sadece PKK terörü kaldı" diye yazıyorum. Beş gün önce Sayın Başbakan şöyle dedi: "Terör, AK Parti dönemine kadar, Türkiye'de siyasete, idareye, sosyal hayata, ekonomiye ve uluslararası ilişkilere etki etmiştir. Maalesef, geçmişte iktidarlar bu oyunu bozamamıştır. Muhalefet partileri de buna göz yummuş, iktidarların terör üzerinden yıpranmasına, hatta görevi bırakmasına katkı sağlamıştır. Biz, bizden önce olduğu gibi, terörün siyaseti şekillendirmesine, yönlendirmesine asla ve asla göz yummayacağız."

Balyoz kararlarına tepkileri, belli çevrelerin reaksiyonlarını değerlendirirken bir kenarda hep yazılı dursun: Birileri için bütün mesele, AK Parti iktidarından kurtulmaktır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AK Parti'nin en büyük sıkıntısı...

Hüseyin Gülerce 2012.09.28

Pazar günü AK Parti'nin 4. kongresi var. Siyasi hayatımızda AK Parti, yeri çok farklı bir parti. Türkiye'de değişime denk düşen, değişimin atmosferinden etkilenen ve demokratikleşmeden güç alan bir parti AK Parti.

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın karizmatik kişiliği de çok önemli. Seversiniz, sevmezsiniz, beğenirsiniz, beğenmezsiniz fakat o karizmatik bir lider. AK Parti yeni Türkiye'den besleniyor. Yeni Türkiye de AK Parti ile demokratik dönüşümünü sağlam zeminlere oturtmaya çalışıyor. Bir başka ifadeyle, AK Parti, statükonun çürük zeminlerdeki yapılarını yıkıp yerinde dönüşüm ile çağa uygun, toplumun değerlerine yaslanan yeni bir yapı inşa ediyor.

AK Parti bunu tek başına yapamaz. Kadrolarıyla, siyaset anlayışı ve üslubu ile toplumu ikna etmesi, toplumla arasında bir güven krizi doğmasına fırsat vermeden yoluna devam etmesi gerekir.

Kongre öncesinde partiye yakın kaynaklar, AK Parti'nin yeni katılımlarla ciddi bir hamleye hazırlandığını söylüyorlar. Sayın Başbakan, evvelki akşam iki televizyonun ortak yayınında, kongrede yapacağı konuşmayla ilgili olarak dikkati çeken şu ifadeyi kullandı: "Tabii ki biz de, o balkon konuşmaları diye nam salmış konuşmadan biraz daha ileri gideceğiz. Çünkü bu konuşma, benim son olarak genel başkan göreviyle yapacağım konuşma olacak, sanıyorum uzun bir konuşma olacak..."

Başbakan Erdoğan'ın seçim kazandıkları akşam genel merkez binası balkonundan yaptığı konuşmalar gerçekten çok hoşgörölü, kutuplaşmayı ve gerilimi azaltıcı, herkesi kucaklayıcı konuşmalardı. Ama itiraf etmeliyiz ki Sayın Başbakan, zaman zaman kendisinin de tasvip etmediği sertliği ve kırıcı üslubu aşamadı. Balkon konuşmalarının ruhunun farkında olduğuna göre, dileriz kongre sonrasında, konuşmasındaki taahhütlere sadık kalır. Yakın çevresi, Sayın Başbakan'ın "tarihi" konuşmasında, yeni bir siyasî çıkış yapacağını, "geleceğin Türkiye'sini şekillendirecek 2023 vizyonunu ortaya koyacağını" söylüyorlar.

Önümüzde somut üç geçit var. 2013 Ekim'inde yapılacak yerel seçimler, 2014'teki cumhurbaşkanlığı seçimi ve 2015'teki genel seçimler. Yerel seçimler, cumhurbaşkanlığı seçimine sağlayacağı rüzgâr bakımından ilk sınavdır. Cumhurbaşkanlığı sınavı için vize anlamındadır. Dolayısıyla yerel seçimler için AK Parti kılı kırk yaracaktır. Seçilme şansı yüksek adayları objektif kriterlerle ve titizlikle belirleyecektir. Bilhassa İstanbul, Ankara ve İzmir'in önemi çok büyüktür. Mesela İzmir'i kazanan bir AK Parti'nin, cumhurbaşkanlığı seçiminde yakalayacağı rüzgâr çok farklı olacaktır.

2014, sadece AK Parti için değil Türkiye için de bir dönüm noktasıdır. Cumhurbaşkanını ilk defa halk seçecektir. Sayın Başbakan, haklı olarak ve hakkı olarak adaylığı düşünecektir. Şimdiden Sayın Abdullah Gül ile karşı karşıya getirilmeye çalışılmasının bir kıymeti harbiyesi yoktur. Bu iki isim cumhurbaşkanlığı seçiminde asla karşı karşıya gelmezler. Günü gelince bunu herkes görecektir. Cumhurbaşkanlığı seçiminde önemli olan Sayın Başbakan'ın Çankaya'ya çıkması halinde AK Parti'nin geleceğidir. Bugün AK Parti'ye, başında Erdoğan olduğu için oy veren en az yüzde 20'lik bir kesim var. Sayın Erdoğan boşuna "partili cumhurbaşkanı" formülünü telaffuz etmiyor... Demirel ve Özal'ın Çankaya'ya çıktıklarında partilerinin kapanmak zorunda kaldığını boşuna hatırlatmıyor...

AK Parti'nin en büyük sıkıntısı, Erdoğan'ın Çankaya'ya çıkması halinde partinin geleceğinin ne olacağıdır. Sayın Erdoğan bu sıkıntıyı aşma adına 2015'teki genel seçimleri öne alabilir. 2014'te cumhurbaşkanlığı seçimi ile birlikte milletvekili seçimleri yapılabilir. Erdoğan, AK Parti'nin yeni parlamento grubunun oluşmasında, ağırlığını ancak böyle koyabilir. Önce Çankaya'ya çıkar, bir yıl sonra milletvekili seçimi olursa inisiyatif kullanması zorlaşabilir.

AK Parti'nin 4. kongresi önümüzdeki iki yıl için gerçekten bir yol haritası özelliği taşıyor. Şimdiden hayırlı olsun diyelim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)